ANI,

II,

I O

ITATIS,

NCUPI-

Æ,

RORUM,

ULO ET

JECTA-

U MEDICO

ORENSIBUS

GIO,

i Gerlachii.

[illegible]

CHYLOLOGIA
HISTORICO-MEDICA
h. e.
CHYLI HUMANI,
SIVE
SUCCI HOMINIS NUTRITII,
CONSIDERATIO
PHYSICO-MEDICO-FORENSIS,
QUA
APPETITUS NIMII ET VORACITATIS,
RERUM HAUD ESCULENTARUM CONCUPISCENTIÆ, NAUSEÆ ET INEDIÆ DIUTURNÆ,
CULTRIVORORUM, VITRIVORORUM,
VENENIVORORUM ET PYROPHAGORUM
EXEMPLA RECENSENTUR,
FARRAGO RERUM P. N. IN VENTRICULO ET INTESTINIS LATITANTIUM AUT VOMITU REJECTARUM SUPPEDITATUR,
STERCOMERDÆ RESOLUTIO CHYMICA, CUM USU MEDICO ET MAGICO OSTENDITUR,
ANNEXIS QVÆSTIONIBUS MEDICO-FORENSIBUS ET INDICE LOCUPLETISSIMO,

AUTORE

D. MARTINO SCHURIGIO,
PHYSICO-DRESDENSI.

DRESDÆ,
Sumptibus Joh. Christoph. Zimmermanni, & Joh. Nicolai Gerlachii.
Anno MDCCXXV.

SAlivam excipit Chylus, liqvor alimentitius ac Nutritioni ſacratus ex cibis & potu in Ventriculô, ceu Vaſe chymico, extractus. Poſtqvam enim cibi cum potu in os aſſumti & a dentibus comminuti atqve inter manducandum Salivâ imbuti ſunt, irritante ac ſtimulante Appetitu in Ventriculum

lum devolvuntur, ibiqve magis magisqve ſubacta in fluorem rediguntur, qvi poſtea per Inteſtina protruſus defecatur & depuratus Chyli nomine per vaſa lactea ſangvini exinanito affunditur, impuritatibus & fecibus extra alvum determinatis.

Agimus proinde de Appetitu, qvô inſtigatore Ventriculus alimenta recipit. Hic qvandoqve tantus tamqve impetuoſus eſt, ut voracitas ventriculi vix ſatiari posſit. Non raro idem Phantaſiæ depravatæ vacat, & ejus ductu nunc loco alimentorum, eſui deſtinatorum, incongrua, imo abſurda anxiè deſiderat & cupit; nunc

nunc verò qvædam ex his, qvibus vescimur, respuit ab iisqve odiô connatô abhorret. Alio tempore Appetitus langvet aut plane extinctus est, unde Inediam præter naturam qvidam sustinere possunt. Invenies ergo hic Historias edonum & bibonum insignium. Videbis farraginem illarum rerum, qvas appetitus depravatus elegit, nec paucas, à qvibus à nativitate vel casu qvodam interveniente abhorruit. Habebis exempla incredibilis veræ fucatæqve Inediæ.

Appetitum seqvitur Deglutitio, qvam variæ causæ, gulam lædentes, impediunt. Eas recensemus, unâ cum

rebus, quæ incautius plerumq; non-
nunquam tamen ad ſtuporem gi-
gnendum, deglutitæ fuerunt. Hinc
Hiſtoriæ Cultrivororum, Vitrivo-
rorum, Venenivororum, Pyropha-
gorum & aliorum.

Aggredimur poſtea ipſum Chyli-
ficationis opus & deſcribimus ejus of-
ficinam, nempe Ventriculum unâ
cum Inteſtinis, tam naturali, quam
præternaturali modo conſtitutis. Po-
ſteriore conſiderato deprehendimus
plura inſolita iis inhærentia, quæ par-
tim poſt mortem in conſpectum ve-
nerunt, partim vomitu rejecta ſunt.
Inteſtina vero receptaculum præ-
bent

bent fecibus, à ſucco chyloſo per alvum abſcedentibus, nonnunquam tamen per os aliaqve loca incongrua egredientibus. Præter feces has multa quoque inſolita in Inteſtinis latitantia inventa aut excreta fuerunt, quorum Catalogum ſuppeditamus. Licet verò ſcybala alvina Corpori nutriendo amplius inepta ſint, aliis tamen præterea uſibus inſerviunt, dum Chymicè reſoluta varia producta ſiſtunt, ſigna Corporis ſani & morboſi ſuppeditant & pluribus morbis extrinſecus applicata medentur, imo ad apparatus magicos illicito quamvis modo adhibentur,

tur, quæ ſingula annotata invenies.

Denique pro inſtituto noſtro Quæſtiones in foro occurrentes deciſas annectimus, ſepoſitis tamen Renunciationibus de Lethalitate Vulnerum inteſtinalium, quas multi Autores operoſius tradiderunt.

Habes eo ipſo conſpectum & contenta præſentis Tractatus ſelectis nec adeo obviis, Obſervationibus referti; has enim, qvod noſti, colligere intendimus, neqvaqvam verò novis excogitatis opinionibus famam venari ſtrepitumqve efficere ſtudemus.

CHYLO-

PHALOLOGIÆ

CAPUT I.

De Appetitu aucto.

§. 1.

MEdiante Salivâ Chylificationem in Ore inchoari, in Sialologiæ nostræ Capite qvinto, de Salivæ usu naturali, inter alia, monstravimus, nunc verò de ulteriori, ad hominis sustentationem, qvæ potissimùm cibi & potûs assumtione eorumqve digestione perficitur, maximè necessarii nutritii, vocabulô inter Physiologos & Medicos usu recepto dicti Chyli, elaboratione ejusqve Organis, & fecum alvinarum, seu scybalorum secretione, qvantum qvidem ad scopum nostrum pertinet, in præsenti Tractatu agemus. Cum dicti Chyli præparationem & succi nutritii restaurationem appetitus præcedere debeat, nec cibi sine eodem ingesti in de Appetitu.

edendi atqve bibendi voluntas, animi etiam reliqvas operationes, imò intentiones sive arbitrarias voluntates, ita manifestè afficiens, ut, nisi ipsi satisfiat, hic, juxta Georg. Ernest. Stahl. *Theor. medic. Physiolog. Sect. 3. p. 360. seq.* ad alia iners & insolens compareat; hinc duplex apud Practicos occurrit Appetitus vitiosus, auctus scilicet & imminutus, de qvibus in hôc & seqventibus Capitibus agemus.

§. 3.

Appetitus differentia. Aucti Appetitûs Medici tres faciunt Differentias, nimirum Famem auctam, Appetentiam caninam & Bulimum. Fames aucta dicitur, qvando ægrotantes, sive eâdem laborantes, præter ingentem famem, nullam aliam sentiunt molestiam. Secundò Appetentiâ caninâ affecti continuam & ferè inexplebilém famem percipiunt, atqve paulò pòst copiosissimè ingurgitata alimenta vel per vomitum, vel per secessum, iterum ejiciunt, ita ut alternatim, nunc vorando, nunc vomendô vel cacandô occupati sint ægri, dum ita levati denuò novâ Cupiditate vorare incipiunt, rursumqve ut Canes, qvod assumserant, vomitu reddunt. Tertiò Bulimus est ingens per intervalla recurrens, sæpeqve, si latranti ventriculo non statim satisfiat, cum virium debilitate & Syncope desinens Ciborum desiderium. Qvanqvam Georgius Hieronymus Velschius *Observ. propr. Decad. 7. Curat. I. p. m. 381.* etiam famem qvamcunqve immodicam, sine vomitu & Syncope, sive immodicum appetitum, Bulimum nominet.

§. 4.

Derivatio Bulimi. Descendit hoc vocabulum Bulimus, secundum qvosdam Autores, ὰ βȣ̃ς bos & λιμὸς fames, qvasi taliter affectorum appetitus tantum poscat, qvantum etiam bovi sufficiat, seu qvantum animal hoc ob insignem Corporis molem atqve vastissimam Ventriculi capacitatem satis notabilem alimenti qvantitatem assumere qveat; vel etiam, qvasi Bulimô laborantes adeò

adeò esuriant, ut ipsorum fami seu appetitui sedando vix bos sufficiat. Mihi tamen cum aliis vocabulum Bulimus componi videtur â Græcâ particulâ βȣ̃, augendi significationem habente, atqve idem qvod πολύ, multum, significante, & nomine λιμὸς fames, ac si dicas multa seu magna fames, atqve secundum Johann. Coster. *Theor. & Prax. Tab. 43. p. m. 154.* nihil aliud involvit, qvàm famem intensissimam. Vid. etiam Dan. Sennert. *Pract. Lib. III. Part. I. Sext. 2. cap. 4. p. 105.* Henr. Petræi *Nosolog. harmon. Lib. I. Differt. 25. §. 20. p. 414.* & Joh. Antonid. van der Linden *Select. medic. Exercit. 13. p. m. 499. seq.* Hinc Eqvus Alexandri Magni, Bucephalus dictus, non tam â Capite bovinô, qvàm magnô eqvinô, nomen habuisse videtur. Imò antiqvitus non Bulimum, sed Pulimum qvasi polylimum fuisse appellatum, refert Philippus Camerarius *Horar. subcisiv. Cent. II. cap. 93. p. 360.*

§. 5.

Sicuti autem circa famis & Appetitûs ordinarii causam partim Spiritûs & Phantasia, partim sensatio qvædam in Ventriculô, sive ejusdem membranarum vellicatio, spiritûs in motum ejusmodi appetentem concitans, concurrunt, dum nimirum fluidum Ventriculi tunicæ nerveæ fibrulas eousqve afficit & commovet, donec spiritibus per has earumqve truncos undulantibus motum extraordinarium & retrogradum imprimat, atqve hinc in Ventriculô mollitiem seu langvorem, in Cerebrô verò ejusmodi impressionem præstet, per qvam Phantasia in alimentorum solidiorum desiderium feratur; de qvâ materiâ prolixiùs agit Johannes Bohnius *Circul. anat. physial. Progymn. 8. p. 126. seq.* Ita etiam in Appetitu extraordinariè auctô tam spiritûs, qvàm vellicationem & contractionem qvandam in Orificio & Membranis Ventriculi concurrere, dubium non est. *Causa Appetitus.*

§. 6.

Causam vellicantem in Fame caninâ pleriqve Autores li-
ri Ventriculi acido adscribunt, qvem partim in statu ordi-
iô & naturali in Ventriculô adesse, partim â cibis & assum-
s acidis, v. g. succô Citri, Acetô, Spiritu Salis, Vitrioli, &c. in
tu præter naturali augeri, statuunt, taleqve acidum corrosi-
m inde probant, qvia in Vomitu eorum, qvi Appetentia ca-
inâ laborant, Medici sæpissime ingentem aciditatem annotâ-
unt. Meminit enim Rodericus â Fonseca *Consult. med. Tom.*
II. Cons. 86. pag. m. 500. seq. Adolescentis cujusdam octo & vi-
ginti annos nati, qvi Appetentiâ caninâ laborans acida Vomitu
rejecit. Vir qvidem qvadraginta qvinqve annorum, macilen-
tus omninò appetitu tentabatur inexplebili, cum motu mate-
riæ ex Ventriculô versus lumbos, unde animal aliqvod in Ven-
triculo detineri, variè mobile, sibi persvaserat, qvod, qvam-
primum alimentum assumtum esset, illicò id sibi sumeret. In
hujus defuncti apertô Cadavere Ventriculus ingentis magnitu-
dinis inversus acidum spirabat odorem, juxta Gerard. Blas.
Observat. anatom. pag. m. 122. Juvenis 26 annorum, melan-
cholicus, post longum multorum acidorum usum incidit in
ingentem famem, qvâ qvotidie sexies, septies & amplius ci-
bum copiosum sumere cogebatur. Post cibi sumtionem sæpe
Ventriculi seqvebatur dolor, qvem deinde vel Vomitus, vel
magnus alvi fluxus, lipothymiam sæpius inducens, seqvi sole-
bat, vid. Theod. Craan *Observ. in Henr. Regii Prax. medic. Lib. 3.*
Obs. 3. p. 408. it. Joh. Brœn *Animadvers. in Henr. Regii Prax.*
medic. p. m. 401. Item Johannes Viridetus *de prim. Coction.*
Part. cap. 11. & 18. p. 91. & 190. seq. non modò Appetitum ordi-
narium â suô acido, è glandulis Ventriculi, paucissimô tem-
pore copiosè segregato, & ab acidâ sangvinis Diathesi derivat,
sed etiam extraordinarium seu nimium variis Vomitûs acidi ex-
emplis probat. Medicum enim novit, qvi è diuturnô periculosis-
simôqve

ſimôqve morbô redux contractâ ſangvinis Diatheſi acidâ Appetitum ſenſit validum; ſed Autumni frigoribus accedentibus hic appetitus in famem ferè caninam mutatus eſt, qvamvis acida ſtudioſe vitaret. Sæpe enim, dum ad menſam accedebat, mirabatur ipſe, ſpiritus animales, detractô voluntatis imperiô, non poſſe ſiſti, & agitationem anomalam ex ciborum intuitu, ſe invitô, â ſolâ corporeæ machinæ diſpoſitione & Oeconomiâ tantam excitari, ut motûs ſpasmodicos & tremulos in totô corpore experiretur; frigore miteſcente & victu accomodatô fames prædicta ceſſavit; ſuccedente ſævô frigore fames priſtina rediit, acidis in Ventriculô regurgitantibus, unde ructibus acidis & freqventibus fuit moleſtatus, &c. Filia qvædam è variolis convaleſcens tantô impetu in fine morbi correpta fuit, ut famem caninam æmularetur; per morbum edulia moderatè aſſumſit, ſudor per plures dies obortus eſt ita *acidus*, ut hac de re fœteret; qvô fames ceſſavit, nempe ſalibus *acidis non* ampliùs ad Centrum, nempe Ventriculum, depoſitis, ſed è centrô ad ſuperficiem, qvâ evacuatione ab illis ſalibus copioſioribus depurata fui cruoris maſſa. Porrò Domina qvædam â novem menſibus lectô decumbens magnoqve appetitu laborans, tantopere â ſalibus acidis exſiccata fuit, ut Sceleton judicaretur; Serô acidô abundabat, Catarrhô diuturnô cum tuſſi freqventi afficiebatur, ſudores erant continui; dum vomere intendebat, de aciditate conqverebatur, ut acetum validum ſibi videretur. Tantô Appetitu vigebat, ut vix ſatiari poſſet, qvamvis edulia maximô labore Stomacho illaberentur, ob Oeſophagi partem ſuperiorem adſtrictam. Ibidem adhuc meminit juvenis Viri de Leprâ ſuſpecti, qvi famem fermè continuam per totam vitam paſſus erat. Acidum qvoqve *pro* cauſâ famis caninæ ac Bulimi agnoſcit Johannes Bernhardus Gladbachius *Prax. med. p. m. 254.* Cauſam, inqviens, utriusqve *refundimus* in acidum corroſivum, particulis viſcidis liberum,

 qvod

qvod probant illi, qvi interdum acida, æruginoſa evomunt, qvæ dentibus ſtuporem inducunt, imò Vaſis æneis excepta ea in æruginem erodunt. Qvomodo antem ex his humoribus acidis Lipothymia produci poſſit, idem Autor *l. a. p. 250. §. 64.* hanc reddit rationem, qvòd in Ventriculô ingens humorum ſaburra acido-viſcida hæreat, qvæ morâ acrior evadit, dum in ſe invicem inſurgendô â compedibus particularum viſcidarum acidæ liberantur, qvod probant ructûs copioſi jejunô ventriculô eructantes: unde illæ atrociùs aggrediuntur orificium Ventriculi, qvod ſpasmaticè convellendo in conſenſum trahunt Diaphragma, nec non Cor, qvod mediante Pericardiô huic annexum eſt. Qvòdſi jam tantillum cibi aſſumunt, acidum illud corroſivum ſui juris redditum habet, in qvod agat & â qvô ad tempus iterum ſubjugetur; uti experiantur illi, qvi fame caninâ laborant, ita ut niſi ſatis capiant, præcedente Cardialgiâ animô delinqvant. Nec minus Henricus Petræus *Noſolog. Harmon. Lib. I. Diſſ. 25. §. 24. p. 415.* humores in Ventriculô hærentes famem præternaturalem, immodicam excitare ſtatuit, qvatenus, inqviens, nimiâ ſuâ frigiditate, aciditate & auſteritate Orificium ventriculi conſtringunt, corrugant comprimunt ac vellicant, ad eoqve ſenſum naturali ſuctioni ſimilem & ſpuriam famem inferunt. Talis humor eſt pituita acida in Vendriculô reſtagnans. Et *§. 26. p. ſeq.* Hermeticorum opinionem ad rei veritatem accedere dicit, qvi ſtatuunt, tam ſtupendi appetitûs cauſam referendam eſſe ad Spiritûs qvosdam famelicos, eſurinos, voraces, ſalinos, qvos Vitriolatos vocant, qvia ex Vitriolô virtus diſſolvens, transmutans & devorans longè meliùs deducitur, qvàm ex Melancholiâ (qvam alii pro cauſâ agnoſcunt) qvi qvidem Spiritûs inſitâ proprietate, qvicqvid ciborum ingeritur, tam promptè conſumunt & reſolvunt, ut ne terminum qvidem legitimum nutriendi naturæ concedat, non ſecus ac fortes aqvæ, ex Salibus hiſce confectæ, parvô momento

mentô durissima corpora corrodunt. Talem succum acidum, tanqvam causam nimiæ Ciborum appetentiæ, â succô Pancreaticô acidiore derivat Paulus Barbette *Prax. Lib. 4. cap. 1. p. 11. 95.* Simulqve Pancreas cum Ventriculô pro parte affectâ agnoscit. Cui consentit etiam Fridericus Dekkers *Annotat. in l. a.* inqviens: Pancreas succô suô acidiore ejusqve halitibus solitò acidioribus vellicandô, & pungendô appetitum excitat. Ut & succus Glandularum Oesophagi, qvem glandulis scatere avtopsia qvosdam docuit; nec non Saliva acidior, continuò deglutita, chylusqve in Ventriculô propter moram solitô majorem acidior factus, hujus affectûs causa existere potest. Refert etiam Johannes Viridetus *l. a. Part. 2. cap. 3. p. m. 266.* Gerardum Blasium aperuisse Virum qvadraginta annorum, in qvô præter alia notatu digna etiam occurrebat Ductus Pancreaticus duplex, distinctô locô Intestino connexus, ramulis qvaqvaversum per Pancreatis substantiam se diffundens. Fuerat autem hic defunctus, dum in vivis erat, omni tempore famelicus, Ventris intumescentiis atqve cruciatibus mirè vexatus. Exinde Viridetus famem tantam â partibus acidis effici, stabilire pergit. Vid. etiam le Journ. des Sçavans *Tom. III. Conferentiæ p. 306.*

§. 7.

Non tamen solummodô â liqvore Ventriculi acidô, sed etiam ab acrimoniâ urinosâ seu alcalinâ, modò satis activa sit & volatilis, Famem caninam excitari posse partim ex ejusdem curâ, partim etiam autoritate nonnulli Autores probant. Sicuti enim in Curâ Bulimi seu nimiæ Ciborum appetentiæ, ab acidô Ventriculi dependentis, Alcalia & pingvia cum euphoriâ adhiberi solent, ita in acrimoniâ urinosâ seu biliosâ contrà Medicamenta acida prodesse experimur; cùm fæminæ cuidam, qvadraginta annos natæ, fame caninâ laboranti, Spiritum seu liqvorem Sulphuris per campanam eductum, aliis mixtum cum *Alcali vel bilis.*

pristinæ

priſtinæ ſanitatis ſubſeqva reſtitutione, ſe ordinaſſe ſcribat Petrus Poterius *Obſ. med. cent. 3. Cap. 96. Oper. p. m. 387.* Deinde animalia voracia ductûs cholodochos Ventriculo implantatos gerunt, qualem in Lupis freqventius obſervari aſſerunt. Imo illi qvoqve homines, qvibus bilis per ductum peculiarem in Ventriculum defluit, voraciores eſſe judicantur, hinc etiam nonnulli Autores Remigem illum (in cujus corpore diſſectô Andreas Veſalius *Anatom. ſive de Corpor. human. Fabric. Lib. 5. cap. 3. fol. m. 379. & cap. 8. fol. 392. ſeq.* meatum qvendam Veſiculæ bilis Ventriculo inſertum animadvertiſſe ſcribit) voraciſſimum fuiſſe ſtatuunt. Inqvit enim Gothofredus Mœbius *Fundam. Phyſiolog. cap. 15. p. 367.* Remex Veſalii, cui bilis ad Ventriculum deferebatur, homo in vitâ, commilitonum ſuorum teſtimoniô, erat voraciſſimus fortiorisqve Ventriculi, non facile nauſeæ in procellis maris obnoxius. Vid. etiam Mich. Ettmull. *Oper. Tom. II. fol. 54.* & Joh. Bohn. *Circul. anat. phyſiol. Progym. 10. p. 153.* Item Paulum Rhetorem illum ramum habuiſſe, & πικρόχιλον ἄνω fuiſſe, ex Fontano refert Gothofredus Mœbius *l. a. p. 354.* Qvantùm autem Veſalii locum allegatum attinet, nullam qvidem, in meâ Editione, Voracitatis mentionem de iſtô Remige pontificiali, ſed tantummodo, ipſum virum calidi ſicciqve temperamenti fuiſſe, atqve ejusdem familiares illum nunqvam vomentem, ac ne in maximis etiam procellis nauſeabundum vidiſſe, verum longiſſimô Spiritu ſubinde cornu inflâſſe, omnesqve militones gravi voce & unô ſpiritu recenſendis numeris longè ſuperâſſe, reperire potui. Contrarium tamen exemplum, vomitûs ſcilicet freqventioris â bile, per cholodochum in Ventriculum delatâ, annotavit Zacutus Luſitanus *de Prax. medic. adm. Lib. 2. Obſ. 1. Oper. Tom. III. fol. m. 40.* de fabrô qvodam lignario, qvi Ventriculi dolore diu premebatur immaniter, billioſi verò humoris vomitu miteſcebat. Tunc poſt qvatuor dies iterum recrudeſcebat

bat & eodem vomitu levabatur. Excretum erat bilioſum & continuò oris patiebatur iſte Vir amarorem. Malum bienniô rediit in orbem, remediis minimè ſuccumbens. Deniqve inflammatione Ventriculi oppreſſus triduò extinctus eſt. Diſſectô & apertô Corpore & inveſtigatâ origine mali, Vas cholidochum ad Ventriculi fundum implantatum non ſine adſtantium celebrium Medicorum admiratione inveniebatur. Famem caninam epidemicam potius ex atrâ bile, Os Ventriculi occupante, qvàm ex acidâ pituitâ ortam, ex Braſſavolâ refert Johannes Schenckius *Obſ. med. Lib. 3. fol. m. 318.* Et Johannes Mauritius Hoffmannus *Diſqviſit. Corp. human. anat. pathol. Specim. 3. §. 14. pag. 32.* Bulimum â particulis ſalinis volatilibus acrioribus liqvori gaſtrico admixtis, vel bile ejusmodi propter conſtrictionem folliculi fellei ſpasmodicam factam, intra ventriculum regurgitante fibrillas ventriculi nerveas plus ultra rodente ac percellente & per impreſſum motum concitatiorem in ἀταξίαν ſive fugam ciente, deducit.

§. 8.

Ad cauſas famis caninæ refertur etiam Vermium ſeu Lumbricorum progenies, ſive in ipſô Ventriculô hoſpitentur, ſive ex Inteſtinis in illum conſcendant; imprimis autem qvatenus alimenta Chylumqve abſumendô & Ventriculum rodendô ejusmodi appetendi ſtimulum inducunt. Utrum verò ſoli vermes famem inducere poſſint, inter recentiores dubitat Michael Ettmüllerus *l. a. fol. 54.* & qvidem propterea, qvoniam taliter appetentes, uti promptè appetant, ita promptè digerant, qvod fieri neqveat a Vermibus. Putat ergo Ettmüllerus, unà cum vermibus in Inteſtinis adeſſe acidum, ſuccum eſurinum, nimium, â qvô & appetentia oriatur & etiam digeſtio, qvæ non ſolos præſupponit Vermes. Si autem adſint, dubio procul vellicando & morſicando malum inſigniter augerent. Negat etiam *Andreas* Petermannus, Lumbricos, qvà tales, appetitum caninum *Vermes.*

ninum excitare, ſed hunc potiùs liqvamini illi, qvo Ventriculus repletus ſit, adſcribi debere aſſeverat. Et ñtut rejecto tali Lumbrico, ſecundum obſervationem Tralliani mox recenſendam, morbus ceſſaverit, liqvamen tamen illud, tanqvam veram cauſam, aſſumtâ Hierâ catharticâ ſimul evacuatum eſſe aſſerit dictus Petermannus. Johannes Jacobus Waldſchmidius *Prax. p. m. 440.* Lumbricos potiùs pro effectu habet, cùm ex nimiô victu aſſumpto facilè generentur Lumbrici. Interim ejusmodi exempla non adeò ſunt rara, ſed tam apud veteres qvàm modernos reperiuntur.

§. 9.

Exempla a Vermibus. Famem caninam ob Lumbricum duodecim Cubitorum Hieræ beneficiô perſanatam annotavit Alexander Trallianus: novi, inqviens, Mulierem qvandam, qvæ cùm multa & immodica aſſumeret omniaqve concoqveret, & nunqvam ſatiari ſe diceret, roſionem verò in Stomachô experiretur & capite doleret, pulverem purgatorium accepit: erat autem is hiera. Factâ vacuatione Vermem projecit, qvi longitudine duodecim Cubitos & plures habere putabatur, atqve tunc immoderata & furioſa appetentia conqvievit. Innotuit igitur non Bulimon, ſed beſtiam fuiſſe, qvæ ad cibum ſumendum compelleret omniaqve conſumeret. Vid. Zacut. Luſitan. *de Medic. princip. Hiſtor. Lib. 2. Hiſt. 68. Oper. Tom. I. fol. m. 303.* Florentiæ fuit mulier, qvæ propter Vermes plures, qvos habebat congregatos in Ventre, non ſtabat unâ horâ inter comeſtionem & comeſtionem; qvæ ſi aliqvando propter aliqvam cauſam dimittebat cibum, vehementer cruciabatur: Iccirco pluribus vicibus ſurgebat ad ſumendum, & finaliter ſumptis pilulis de Coloqvintide, multa phlegmata emiſit, & Vermes ultra centum, longos ſatis, in pluribus diebus, & ceſſavit ab eâ appetitus ille, uti ex Nicolô refert Marcellus Donatus *de Medic. Hiſtor. mirabil. Lib. 4. cap. 2. p. m. 303.* Aliud exemplum Mulieris

næ cujusdam, quæ intensissimè Appetitum patiebatur, sumptô autem Spiritu vitæ rubrô Rulandi, & vomitibus dejectis liberata est, refert Martinus Rulandus *Thesaur. medic. p. m. 22.* ubi alius fœminæ singulis horis comedentis atqve sumptô Spiritu Vitæ albô ultra centum Vermes dejicientis & liberatæ meminit. Fuit & aliqvando Morbus epidemicus Saragusæ, qvem & famem appellabant, cùm omnes eô correpti saturari non poterant; & cùm infiniti morerentur, Medicus qvidam sagax propinavit omni mane Bolum Armenam veram, modò per se, modò cum Theriacâ, qvibus per anum infinitos & in orbem coactos Vermes dejecerunt, & præter mentem qvam plurimi restituti sunt. Vid. Petr. Forest. *Obs. med. Lib. 21. Obs. 28. Schol. fol. m. 358.* Fortasse eandem causam latitantem habuit Bulimia Pruthenorum, stupenda, qvi Anno 1535. febri correpti immani comedendi appetitu laborârunt, ut singulis diebus *octies cibum* postulârint, & ne sic qvidem exsaturari potuerint, *vid.* Joh. Schenck. *Obs. med. Lib. 3. fol. m. 319.* Gravissimè ex acutâ & malignâ Febre laboraverat Vir quidam, Josephus de Rogerio dictus, quam febrem subsecuta est non levior Dysenteria; ab utroqve malô ope medicamentorum liberatus tantâ fame deinceps correptus est, ut unicâ die varii generis esculenta ingurgitaverit, fere ad libras sexaginta quatuor, nec *tamen* exinde famescere desierit. Ad illam compescendam plurima adhibita fuere remedia, ex amaris potissimum composita, ut acidum exorbitans, quod tantæ famis causa credebatur, infringeretur: ea verò in longum tempus assumpta & cum Aloë commixta expulêre tandem inopinatò Vermem adeò grandem & horribilem, ut Serpentis formam ac magnitudinem referret, qvi statim ab egestione vitâ privatus longitudinem suæ molis exhibuit palmorum viginti septem & ultra, atque ex parte superâ pilosus apparuit; æger autem sensim restauratus liber â tam molestô vorandi desideriô factus

eſt, teſte Joſephô Lanzonô *Ephemerid. Acad. Nat. Cur. Cent. V. & VI. Obſ. 95. p. 177.* Juvenis quidam Romanus circiter viginti quatuor annorum ſæpe premebatur fame penitus inſatiabili, & niſi ferè ſemper ederet, in animi deliquium incidebat. Variis remediis per quadriennium, ſed fruſtra, uſurpatis, tandem ſuperveniente Aſthmate extinguebatur. Cujus Cadavere apertô inveniebatur in Ventriculô inſignis conglomeratorum vermium congeries, & duæ in inferiori Orificiô glandulæ, ad Moſchatæ ferè Nucis magnitudinem accedentes & vermibus figuræ colorisque varii repletæ, juxta Obſervationem Johannis Ludovici Hannemanni *M. N. C. Dec. II. An. 6. Obſ. 33. p. 88.* Johannes Michäelis fæminam ſcorbuticam Appetentiâ caninâ laborantem curavit, quæ poſt uſum Succi Naſturtii aquatici rejecit Lumbricum latum inſignis magnitudinis, & exinde Appetentia canina promptè ceſſavit, referente Michäele Ettmullero *Oper. Tom. II. fol. 54.* Et Studioſus quidam, natione Livonius, ultra modum erat vorax, ita ut victu ordinariô non contentus jentaculis & merendis uteretur largiſſimis, vix tum ceſſante appetitu. Tandem â Pilularum mercurialium uſu Lumbrici lati fruſta ſatis procera & ulnas aliquot adæquantia excrevit, quæ dubio procul appetitus illius præternaturalis fuere cauſæ, ſecundum Mich. Bernh. Valentini ſententiam M. N. C. *Dec. II. An. 10. Obſ. 119. p. 214.* An Luporum voracitas a vermibus in ipſorum ventriculis dependeat, *v. M. N. C. Dec. II. An. 8. Obſ. 1. p. 1.* & Chriſt. Franc. Paullin. *Lycograph. cap. 2. §. 9. p. 29. 30. item cap. 7. §. 6. p. 39. ſeq.* Johann. Dolæi *Epiſtol. 4. p. m. 251.*

§. 10.

Ventriculi ſubſtantia. Porrò ad Bulimi ſeu Appetentiæ caninæ cauſas pertinet etiam Ventriculi, imprimis ipſius tunicæ nerveæ & Orificii, ſubſtantia, quæ ſicut ſenſu exquiſitiore prædita eſt, â quacunque cauſâ, paululum vellicata Appetentiam auget: Quam ſenſilem

ssilem Ventriculi ſubſtantiam vel Conformationi peculiari, vel pravæ conſuetudini adſcribere convenit. Per Conformationem peculiarem ſenſibilis magis evadit, quatenus copioſioribus & conſpectioribus nervis gaudet. Prava autem conſuetudo accuſanda erit in illis, quorum ventres ingurgitationibus & Commeſſationibus quotidianis vacant; hinc copioſioribus quoque allectis Spiritibus continuò ferè eſuriunt.

§. 11.

Dantur inſuper aliæ adhuc Bulimi ſeu Famis ingentis cauſæ naturales, non naturales & præternaturales, v. g. ætas puerilis & juvenilis, temperies maſſæ ſanguineæ acida, Inedia diuturnior, motus, conformatio certorum membrorum peculiaris, frigus & nix, qualia exempla ex variis Authoribus congeſſit Theophilus Bonetus *Sepulcbret. Lib. III. Sect. 2. fol. 729. ſeq.* quibus ſequentia adjungere libet. A Pylorô relaxatô ortum *Appetitum* Caninum annotavit Fridericus Ruyſchius *Obſ. anatom. Chirurg. Obſ. 47. p. m. 94.* Scilicet mulier â longô tempore Appetitu caninô vexata aſſiduâ aviditate cibos ingerere debuit & voluit. Stomachus alimentis infarctus eadem haud diu retinere potuit, propter Pylori relaxationem; unde Inteſtina ipſo celeriùs onerabantur cibô, qvorum qvidem munus ſimiliter eſt ulteriori ciborum coctioni inſervire, non tamen cibum crudum in chylum convertere. Itaqve paulò poſt paſtum ſemper ferè de torminibus Ventris fuit conqueſta, idqve tam diu, donec Deus hisce miſeriis finem imponeret morte. Apertô cadavere Viſcera ſatis bene conſtituta reperiebantur, ſolô ſtomachô exceptô, cujus Pylorus, ut dictum, ita erat relaxatus, ut omnes digitos junctim compoſitos admitteret. *alia cauſa.* *Pylorus relaxatus.*

§. 12.

In viri cujusdam totô ætatis tempore valde famelici, aliàs bene ſani, Corpore diſſectô Oeſophagus in Thorace, intra Cor & Diaphragmâ inſigniter dilatatus ſingularem qvaſi Ventricu- *Ventriculus duplex.*

 lum

lum constituebat; utroqve enim extremô angustia maxima notabatur. Vid. Gerard. Blas. *Observ. anatom. p. 120. seq.*

§. 13.

Epar magnum. Foemina qvædam grandæva ne ad momentum quidem absqve ingestione ciborum & potuum vivere potuit, qvin ilicet anxia supra modum exiliret, & tanquam injectô laqveô strangulanda quamprimum videretur. Hoc illi vitium ferè â pueris cum ætate habuit incrementum. Apertô ventre Epatis moles ineffabilis atqve ingens pinguedinis copia fuit reperta, ita ut propemodum viginti adipis libræ fuerint detractæ, uti ex Gemmâ refert Johannes Schenckius *Obs. medic. Lib. 3. fol. 319.* Alia exempla famis extraordinariæ ab insigni Hepatis mole refert Theophilus Bonetus *l. a. fol. 732.*

§. 14.

à Stomachi & intestinorum vitio. A Stomachi & Intestinorum vitiatâ figurâ, anfractibus carentium, famem intensam ex Cabroliô annotavit Johannes Riolanus, *Anthropogr. Lib. 2. cap. 14. fol. m. 100.* scribens: animalia, qvæ unicum habent Intestinum â ventriculo rectâ ad anum protensum, insatiabilia sunt, plantarum modo cibis addicta. Talis erat voracissimus ille dissectus Monspessuli, qvi unicum habebat Intestinum, amplissimum in S. Romani modum inflexum sine ulla revolutione. Sic Baronissa quædam Lienem ponderis librarum sex & semis, & tria tantum Intestina, Jejunum Colon & rectum, & quidem trium tantum ulnarum habens multi fuit & crassi cibi, non bis sed sæpius in die comedendo, qvasi lupinô fuisset nata Intestinô, juxta Anton. de Pozzis *vid. M. N. C. Dec. I. An. 4. & 5. Obs. 30. p. 31. seq.* Observationem modò ex Riolano recensitam his verbis refert Theophilus Bonetus *Sepulchret. fol. 732.* Firmius Chaudonus veracitate erat Erisictonæâ, cui ansam præbuit, quod nec stomachi, nec intestinorum ullam habebat figuram proportionatam, præter Oesophagum, qvi se inserebat amplæ capacitati, maximæ Cucurbitæ

bitæ fundo simillimæ, qvæ ad latus dextrum sub magnô Hepatis lobô prope cystim felleam, involucrum faciebat, sursum tendens, retinendo diutius alimento, nec enim Pylorus ullus erat: unicum deinde â Pylori loco ad anum intestinum erat, sine ullô anfractu & vix ad quatuor spithamas accedens in formâ literæ S. sed crassitie immani: Cui Observationi Bonetus sequentia annectit: Gyrorum in Intestinis hic ab Anatomicis assignatur usus 1) ne alimentum statim elabatur nondum perfectâ concoctione, 2) ne nondum absolutâ Chyli anadosi, si statim elaberetur, aliud mox elementum assumere cogamur sicqve ob voracitatem â rebus agendis distrahamur: hinc animalia qvô rectiores ductûs habent â Ventriculô ad anum, eò gulosiora sunt; qvò convolutiores, eò continentiora. Ad productionem intensæ illius famis conferre potuit vasorum mesaraicorum ingens numerus citam Chyli anadosin promovens. Scribit etiam Petrus Dionis *Anatom. Demonst. 2. p. 156.* si unicum *Intestinum* habuisset homo, indesinenter edere coactus fuisset, ut solent Lupi cervarii & corvi aqvatiles, eò qvod brevissima habeant Intestina. Hac eâdem de causâ qvidam ex Hydrope mortuus, qvem aperui, & in qvô Intestina reperi longitudinis, qvæ tantum sufficeret, ut a Ventriculô ad anum pertingerent, singulis horis per vitam comedebat, imò & sollicitè panem singulis noctibus prope lectum reponebat, quem comederet, quoties expergiscebatur. Narrat etiam Gemma Frisius, fuisse mulierem, quæ noctu & interdiu singulis ferè horis comedere cogebatur, & ni faceret, in Lipothymiam trahebatur. Vulgus fabulabatur, ipsi aliquando Lutram per os irrepsisse in Ventriculum, ibiqve hærere vivam. Sed post mortem apertô Cadavere Colon Intestinum valde distentum deprehensum est, totumqve vitreâ viscidâ pituitâ flatuosâ repletum, unde frigidi & acerbi vapores in stomachum insilientes adeò molesti morbi causa extiterant, juxta verba Ottonis Heurnii *Obs. 25. p. m. 25.*

§. 15.

§. 15.

Pediculi. Famem inſatiabilem à Pediculorum catervâ in Ventriculô alimentum abſumentium annotavit Georgius Hannæus *Epiſt. ad Olaum Borrichium Actor. Hafn. Vol. III. Obſ. 91. p. 168. ſq.* Puer ſcilicet Icterô laborans in ſordidisſimis dignisqve Empiricô pediculis ſolatium ſe inventurum ratus vel ſeptem vel novem devoravit. Diſparet ſenſim morbus, unde & ſibi & puero gratulabantur Parentes. Verùm citatô gradu approperantibus gravioribus ipſô morbô ſymptomatibus ſtultæ lætitiæ ſuæ graves dederunt pœnas. Pediculis enim ſugillatus inſidioſus hîc hoſpes ſimulatâ tantum fugâ delituit aliquantulum, ut poſtea ceu alter Pharao ſurgeret contumacior. Succeſſit quippe in vicem hujus mali, pallor infernus, Appetitus nimius, imò caninus, ut jurares, huic quinquaginta Ægeonis fuiſſe Ventres, inſignis quoque acceſſit Atrophia, unde Mors. Cum autem Ventriculus defuncti Cadaveris novaculæ cedebat in prædam, obtulit ſe monſtroſæ magnitudinis inuſitata Pediculorum in unum conglobatorum Colonia, qui in hanc civitatem receptis, infelici ſidere, ſed tectô latere natalibus, numeroſiſſimæ ſuæ multitudinis originem debuerunt.

§. 16.

Morbi. Solent etiam hôc malô corripi Scorbutici & Hypochondriaci & interdum, uti modò exemplum retulimus, febricitantes, ſiquidem nobilis quidam Vir, annorum triginta ſex, Hypochondriacus, aliquoties cibum & potum interdiu aſſumere cogebatur, qvin & nocte ſemper circa horam primam edendi deſiderium magis invaleſcebat, ut niſi ſtatim cibi aliqvid exhiberetur, tuberculum qvoddam in foveâ Cordis vulgò dictâ, circa cartilaginem mucronatam, inſtar parvi cujusdam globuli, oboriretur, durum admodum, colorem qvidem cutis non immutans, at inſignem dolorem inferens; ut etiam lipothymia ſeqveretur. Verum vel exiguô cibô adlato non tantum

tum dolor ille ſæviſſimus ceſſabat atque tuberculum evaneſcebat, ſed & ſomnus placidus ſuccedebat, referente Philippô Salmuthô *Obſ. med. Cent. 3. Obſ. 10. p. 116.* Puer decennis, poſtqvam febri malignâ per aliqvot ſeptimanas graviter laboraverat, ut ferè defunctus eſſe videretur, ſingulari tenebatur Bulimiâ, ut omnem cibum & potum, & qvicqvid in buccam tuburcinando quaſi ingeſſerat, cum continuô ejulatu, Canum inſtar, duriora oſſa rodentium, manderet & devoraret, ac lautitias iſtas ſuas cum lacrymis aſſumeret, teſte Johanne Michaele Fehrio *M. N. C. Dec. I. An. 3. Obſ. 51. pag. 86.* De ſeipſô refert etiam Alexander Benedictus *de Re medic. Lib. II. cap. 20. fol. m. 210.* qvòd peſtilentiali morbô pollutus Bulimiam ſeu incredibilem aviditatem ſuſtinuerit, qvater in die cibum aſſumendo.

§. 17.

De Bulimô ex Nive, ſeu aëre nivoſô & frigore ortum ſumente prolixè tractat Thomas Bartholinus *de Nivis Uſu medic. cap. 33. p. 186. ſeqq.* Locum etiam ex Xenophonte, de militibus totô die per nivem iter facientibus & furcillæ malô ſeu Bulimô laborantibus allegat Georgius Wolffgangus Wedelius *Diſput. de Bulim. cap. I. p. 6. ſq. vid. etiam ejusdem Patholog. med. dogmat. Sect. 3. cap. 2. p. 459.* Cur illi, qui per nives diu gradiuntur, ſæpe fame caninâ vexentur, & cur ſeptentrionalium plagarum incolæ edaciores ſint, vid. Joh. Viridet. *de prim. Coction. Part. I. cap. 17. p. 178. ſq.* item Phil. Camerar. *Horar. ſubciſ. Cent. II. Cap. 93. p. 360.* item Dan. Sennert. *Pract. Lib. III. Part. I. Sect. 2. p. 107.* Joh. Melch. Verdrie *de Action. Ventric. p. 22.* *Nix & frigus.*

§. 18.

Varia autem nimiæ Ciborum appetentiæ ſive Voracitatis exempla apud Hiſtoricos & Medicos occurrunt, quorum nonnulla hôc locô annectere lubet. v. g. Mendicus qvidam juvenis viginti circiter annorum, torvi aſpectûs, robuſtus, la- *Voracitatis exempla.*

ctucæ recenter ex terrâ avulſæ & illatæ, absque ullô ſale, oleô, butyrô aut acetô præparatæ, unà cum radice tantam qvantitatem devoravit, ut decem ruſticis famelicis ſatis fuiſſet, qvæ ab ipſô per unam & mediam horam, præſente Johanne Benedicto Grundeliô, fuit deglutita; Panem oblatum guſtavit qvidem, ſed, majori guſtu in præſentem lactucam raptus, ad ulteriorem famem ſibi reſervavit, paulòque poſt adhuc continuô per unam horam lactucam, copioſè â plebe oblatam, imò etiam erucas aliquot, â pueris collectas, comediſſe & per intervalla frigidam bibiſſe dicitur. Aliô tempore ingentem panem & plenam corbem lactucæ in unâ comeſtione conſumpſit, & tandem porcile accedens juſculum pro porcis paratum avidè exhauſit. Viſus eſt aliâ vice lac ebutyratum ad octo menſuras Würtembergicas, quæ libras medicas duas & triginta faciunt, intra horæ qvadrantem, deglutire; imò oculati teſtes retulerunt, eum arborum & olerum cruda folia, erucas, ranas vivas, carnes crudas & ſimilia inuſitata comediſſe. Interrogatus, quam ob cauſam res tam inconſvetas comederet, & cur tam robuſtus eleemoſynam ſub ſpecie muti colligeret? ſatis prudenter reſpondit: ſe manuali labore non poſſe ſufficientem panem pro tantâ fame lucrari, hinc urgente neceſſitate, ad majorem panis copiam acqvirendam ſe debere mutum fingere; & quamvis tali ſtratagemate plura eſculenta colligeret, tamen non ſufficere ad talem famem ſedandam, ſed opus eſſe lactucâ aliisque rebus crudis, optimô appetitu deglutitis. *v.M.N.C. Dec. III. An. 4. Obſ. 81. p. 175. ſeq.* Seqventia ingluviei exempla recenſet Jaſon a Pratis *de Uter. Lib. 2. cap. 3. p. m. 291.* Qvidam, nomine Albinus, centum Perſica, denos Pepones, quingentas ficûs paſſarias & trecenta oſtrea unâ devoravit cœnâ. Et Maximinus Imperator, qui Alexandro, Mammeæ filio, ſucceſſit, qvadraginta libras carnis unô die eſitabat potabatque Vini amphoram. Amphora eſt Cubus pedalis in longum, latum

tum & profundum, & continet urnas duas; & Urna viginti quatuor ſextarios aut Xeſtes, ſeu Pintas Parrhiſinas octodecim. Aurelianus Phagone qvôdam portentoſæ voracitatis delectabatur, qui in conviviô totum comedit aprum, vervecem unum & porcellum unum, & cum iis panes centum, bibitqve per infundibulum Vini orcam. Orca, ut Budæo placet, non eſt certa aliqva menſura, ſed vim magnam liqvoris continebat. De ipſo Imperatore Maximinô Thrace, ſcribit Chriſtianus Mathias *Theatr. hiſtor. pag. m. 612.* uti ſtatura & robore erat prorſus athleticô, ita edacitate ac bibacitate facilè eô in genere excellentiſſimum etiam vincebat. Bibiſſe ſæpe Vini amphoram unô die conſtabat; comediſſe libras carnis qvadraginta aut etiam ſexaginta. Et *p. 637.* idem Autor meminit ejusdem Phagonis, qvi tam capaci gulâ ac ventre fuit, ut unô die ante menſam ejus aprum integrum, centum panes, Vervecem & porcellum comederet, biberet autem infundibulô appoſitô plus Orcâ. Ubi dictus Autor addit: Orca Varroni vas vinarium teres eſt, quod Itali hodie Botitacio vocant. Plinius vocat Cadum ſalſamentarium, quod Itali Parile de tonina appellant. Homo qvidam prodigioſæ qvidem vaſtitatis & magnitudinis, at magis prodigioſæ incredibilisque Ingluviei, ita ut integrum vitulum crudum vel ovem incoctam unâ vice devoraret, & tamen necdum famem expletam diceret, A. 1511. *Maximiliano* Cæſari Comitia apud Auguſtanos agenti oblatus eſt, ortus Borealibus regionibus, ubi homines edaciores eſſe ſolent, uti ex Laurentiô Suriô refert Marcellus Donatus *de medic. Hiſtor. mirab. Lib. 4. cap. 2. p. 304.* ubi etiam ex Olao Magno addit, juſſu cujusdam Regis ſeptentrionalis, qvendam Voratorem illicò ſuſpenſum eſſe, quod diceret, ſe Principibus gravem fore, qvòd ſingulo die decem hominum cibos devorare poſſet; item ex Alberto Kranzio ſubdit, qvòd Hiſtrio præpingvis juſſu alterius Danorum Regis ſuſpenſus eſt, ne utilium

laboratorum eſcas conſumeret, cùm ſingulô die decem hominum cibos devorare ſoleret.

§. 18.

Alia exempla. Ejusmodi Ingluviei exempla ſeqventia refert Johannes Bruyerinus *de Re cibar. Lib. III. cap. 5. p. m. 197.* Herculem, inqviens, neque famem tolerare noviſſe, neque gulæ ventrique imperare, neque etiam modum cibis ſtatuere, prodiderunt Græci. Eſt item incredibilis Milonis Crotoniatæ edacitas: is enim unô conviviô carnis pondo viginti totidemque panis vorâſſe creditur; Vini tres choas exhauſiſſe. Quin & Taurum vivum in Olympiâ humeris ſuis circumtuliſſe ſtadii unius curriculô prædicatur, ipſumque poſtea ſolum die unô vorâſſe. Theugenes Thaſius athleta taurum ſolus edebat. Aſtidamas Mileſius, qui ter in Olympiâ victor evaſit, qvantum novem aliis hominibus ſatis eſſet, devorabat, & plerumque omnia, quæ apud Ariobarzanem, Perſarum Regem, in conviviô parata offenderet, ſolus abſumebat. Eſt in exemplis quoque Herodotus Megarenſis tibicen & ſaltator, trium plus minus cubitorum altitudine & proceritate conſtans, qui panis ſex chœnices, carnis libras viginti ederet, vinique hauriret duos choës unô convictu: porrò & tubis duabus canere ſolitum Græci ſcripſerunt. Memoratur item Aglais fœmina, quæ etiamnum tubâ caneret. Hanc libras carnis duodenas, panis chœnices qvaternos comeſſe ſolitam narrant: & vini choën ebibiſſe unâ cœnâ. Celeno, Phrygiæ Rex, ferus & immitis, voracitate & ventris ingluvie memorabili extitiſſe fertur. In polyphagorum nomenclaturâ etiam reponunt Mithridatem, illum Ponti Regem maximum, ajuntque, quandoque certamen & cibarium & vinarium condixiſſe, conſtituiſſeque Victori præmium Talentum unum argenteum. Atque in eô certamine ipſum fuiſſe declaratum victorem. Timocreon Rhodius, Poëta, quoque inter edaces & multibibos relatus eſt apud Græ-

cos.

pag. 246. Sic puer epilepticus ac variorum abſurdorum eſu delectatus, ex pane oſtiatim collectô paratas offas tantâ menſurâ devoravit, quæ vel quinque mercenariis, diutinô labore defatigatis abunde ſuffeciſſent, belluæ Ruſſicæ, quam vocant Polyphagum, æmulus, nunquam enim potuit ſatiari vel ad usque crepaturam voraturus. Energumenorum ſtomachum quandoque monſtroſâ voracitatis ingluvie vexari, ex Schottô monſtrat Johannes Chriſtianus Frommannus *Tract. de Faſcinat. Lib. 3. Part. 4. Sect. I. cap. 9. §. 11. p. 613.* & quidem binis exemplis, quorum alterum agit de Obſeſſê, qui, tametſi unô die triginta Gallinas abſumeret, famen tamen ſatiare non poterat; alterum de quodam, qui trium modiorum panes unâ vice devorare ſolebat, & eosdem mox eructans in vaporem reſolvebat: Et ſi panes deerant, ſua ipſe excrementa comedebat & lotium bibebat. Gulielmus Aquitaniæ Dux & Pictavorum Comes tantæ edacitatis & bibacitatis erat, ut ei vix quolibet prandiô ea cibaria ſufficerent, quæ octo fortiſſimis edacibusque juvenibus pararentur. Vid. Sim. Majol. *Dier. canicul. Tom. I. Colloqv. 4. fol. m. 62.* quô loco addit, quòd, ubi dictus Gulielmus mundi delicias excuſſerit Deoque ſe totum per converſionem dederit, jejuniis occupatus, pane modicô & aquâ contentus magnâ incolumitate vixerit. De voracitate Ugocionis à Fagiolani ſequentem hiſtoriam refert Hieronymus Drexelius *Aurifodin. Part. 2. cap. 8. p. m. 148.* Cùm in Urbem Lucam properaret Ugocio, ut Caſtruccium, quem in vinculis habebat, ſecuri feriendum objiceret, prandenti nunciatum eſt: à Piſanis arma eſſe correpta. At ille, tanquam incertus & parùm verus eſſet nuncius, prandium continuavit. Adeſt alter & tertius: Piſis res perditas, Lucenſes quoque ad arma convolâſſe, Carcerem effregiſſe, Caſtruccium è vinculis eduxiſſe & Principem Civitatis ſalutâſſe. Ugocio comploratis Regibus cum prætorianô milite ad Canem Scaligerum

um & audiebat Vir ingeniosus & salsus, Petrus Navus, qui gloriantem Fagiolanum facetè tangens: non est mirum, inquit, hæc à te juvene adsumpta, cùm senex & invalidè dentibus duas urbes integras unô prandiô consumpseris. Nam fama erat, Ugocionem, si â prandiô citiùs temperare voluisset, facilè duas urbes, Lucam & Pisas servaturum fuisse. Claudius Albinus Imperator, juxta Joh. Jonston. *Thaumatograph. Class.* *x. cap. 2. Art. 3. p. m. 442.* tantum pomorum hausit, quantum ratio humana non patitur. Nam & quingentas ficus passarias, quas Græci Callistruthias vocant, jejunum comedisse, (*quod etiam* supra adduximus) Cordus dicit, & centum Persica campana, & Melones Ostienses decem, & Uvarum Lavicanarum pondo viginti, & ficedulas centum & Ostrea quadraginta. Item Suidrigellus Dux Lithuaniæ in sex horas cœnam producebat atque centum triginta utebatur ferculis. Ibidem etiam Jonstonus & Christianus Mathias *Theatr. histor. p.* *697.* Timocreontis Rhodii, cujus supra mentionem fecimus, Epitaphium apponunt, scilicet:

Πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ κακ' εἰπὼν
Ἀνθρώπους, κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος. Sive:

Multa bibens & multa vorans: mala multaque dicens
Ipse viris, jaceo Timocreon Rhodius.

§. 19.

Infans famelicus. De Matre & Infante nimiô Appetitu laborante sequentem Observationem annotavit Christianus Franciscus Paullini *Lycograph. cap. 2. p. m. 30.* Rustica mulier Anglicana tertium gravida doloribus colicis afflicta pulverem ex Intestinô Lupi cum aquâ Chamomillæ præsentissimô cum levamine sumit, & restituta eodem remediô, præservationis gratiâ, crebriùs utitur: Cumque id non ampliùs superesset, ad partes vocat stercus & hepar lupinum maximè sibi commendatum. Ab his tranqvillè vixit, appetitu immensum auctô. Parit tandem puellum summè famelicum, cui cùm binæ genitricis mammæ lacte distentæ non sufficerent, substituta adhuc alia in eodem pagô nutrix, cujus infans nuper decesserat; Verùm ne sic quidem satiari poterat pusio. Demum datô ei vinô parciùs egit rariusque suxit.

§. 20.

Plura exempla. Plura Edonum seu voracium exempla congessit Melchior Sebizius *de Alimentor. Facultat. Lib. 5. p. 1360. seq.* Christian. Warliz. *de Morb. biblic. p. m. 47.* Joh. Jonston. *Thaumatogr. Class. 10. cap. 2. Art. 3. p. 442.* Henr. Mund. *de Aëre vital. p. m. 99.* Dan. Hartnacc. *Admirand. physic. p. 483.* Joh. Helwig *Obs. 79. Schol. p. 246. seq.*

§. 21.

Bulimia in asinis in Canibus Accidit etiam Bulimus equis & asinis, maximè cùm Caricas aut Mala gestant, &, quod maximè mirum est, de omnibus, quæ esui sunt, uti ex Plutarchô refert Philippus Camerarius *Horar. subcis. Cent. II. Cap. 93. pag. 360.* Unde inquit etiam Claudius Ælianus *Histor. Lib. I. cap. 27.* Erysichthonem, Myrmidonis filium, ob eam causam, quod supra modum vorax fuerit, asinum fuisse appellatum. Canes autem voracissimos atque famelicos esse, ex ipsâ famis caninæ denominatione apparet. Canis etiam venatica quinque vel sex diebus ante editos

§. 22.

Qvibus præter Lupos adhuc annumerari debet voracissi- *in Gulone.* ma illa fera septentrionalis, Gulo seu Polyphagus, Germanicè Vielfraß dicta, juxta Jul. Cæsar *de Subtilit. Exercit. 203. p.* ... vocatur etiam hæc bestia Rosomacha, qvod Nomen Sclavum est; Svecii Jerff dicunt, Germani **Wildfraß**, ipse Scaliger jocô Vulturem qvadrupedem consuevit appellare, cadavera namqve mirô certoqve odore sectatur. Hoc tamen vocabulum Germanicum Joanni Scheffero *Descript. Lappon. cap. 29. p. 339.* displicet, cùm non devorantem multa, sed sylvestria & fera, notet. Wild enim Germanis ferum significat. Itaqve vel non intellexit satis Scaliger Germanicum vocabulum, vel qvod magis putat Schefferus, amanuensis aut typographus scripturam ejus minus probè secutus est. Qvod ex eô qvoqve patet, qvoniam Gulo non feras modò consectatur, sed & animantia domestica, ut in Sveciâ non semel est compertum, imò aqvatilia qvoqve, cum in aqvis degere non infreqventer soleat. Eodem locô Schefferus de Gulone adhuc seqventia refert: Sunt Gulones non infreqventes apud Lapponas. Caput habent rotundius nonnihil, dentes validos acutosqve similes lupinis, corpus amplum, pedes breviores, qvales lutrarum solent esse. Pellis est nigerrimi Coloris, de qvâ verissimè Olaus Magnus:

etiam in aqvis, ritu lutrarum, qvanqvam majus ſit & validius. Unde aliqvi ad lutras referunt, qvippe qvarum æqvat magnitudinem vel ſuperat. Neqve cedit Voracitate, qvinimò antecellit, unde nomen etiam accepit. De Gulone Conradus Gesnerus *Lib. I. de Qvadruped. vivipar. fol. m. 623.* ex Matthiæ â Michou Deſcriptione Sarmatiæ Europææ ſeqventia refert: In Lithuaniâ & Moſcoviâ eſt animal, voraciſſimum & inutile, qvod alibi non comparet, Roſſomaka nominatum, magnitudine canis, facie Catti, Corpore & caudâ vulpinis (Hyæna videtur, qvaſi ex lupô & vulpe compoſita) colore nigrô: Cadaveribus veſcitur. Inventô cadavere tantum vorat, ut extendatur & inſletur Tympani inſtar: itaqve anguſtiam aliqvam inter arbores ingreditur, & per vim ſeipſum intrudit ac Ventrem premens ſtringens exonerat, ut violenter ingeſta violentiùs egerat: ſic extenuatum rurſus ad Cadaver properat & rurſus impletur, ita ut viciſſim de cadavere, qvantum poteſt, devoret & excernat, donec totum abſumpſerit. Et forſan natura tam inſatiabile animal in illis regionibus producit, ut homines ſimili voracitate laborantes redarguat. Qvoniam potentes cùm convivari cœperint, ſedent a meridie in medium noctis, continuô cibô & potu ſe opplendo, &, cùm natura exigit, ſurgendo â menſâ, ut egerant, & rurſus ſe ingurgitent, idqve ad vomitum usqve & rationis ac ſenſûs amiſſionem, ut ingvinis & capitis, qvæ ſint diſcrimina, tandem neſciant. Eſtqve illa conſvetudo pernicioſa in Lithuaniâ & Moſcoviâ, magis verô absqve pudore in Tartariâ. Sed utinam intra illas tantùm gentes plus qvàm belluina illa ingurgitatio circumſcriberetur, nec Germaniam noſtram invaſiſſet, in tantum, ut qvò nobiliore qvisqve natus eſt locô, eò bibacior & voracior dies noctesqve tranſigat, atqve interim & nobilis, & bonus, & Chriſtianus haberi diciqve velit, cùm ne hominis qvidem ſecundum rationem, nedum Chriſtiani ſecundum pietatem, imò neqve

belluæ

belluæ ſecundum naturam viventis vitam tueatur. Nam utut Hyæna aut Crocuta & alia qvædam pauca Naturæ monſtra huic tam immani vitio obnoxia ſint, pleraque tamen omnia bruta in cibô potuque Naturæ modum nunquam excedunt, ne verberibus qvidem aut ullis illecebris, ut id faciant, adigenda. Inqvit etiam Georgius Abrahamus Mercklinus in Hiſtoriſch Medicinischen Thierbuche *cap.34. p.m. 233.* Gulones tantô in Carnem humanam ferri appetitu, ut ſi ejusdem participes fieri non poſſint, defunctorum atque ſepultorum hominum Cadavera è terrâ eruant, & dicto modô iisdem ſe impleant. Juxta verba Gaſparis Schotti *Phyſic. curioſ. Lib. 8. cap. 39. p. 886.* veſcitur Gulo perlibenter cadaveribus, tantumque vorat ut tympani inſtar inflетur; tuncqve anguſtiam duarum rupium aut arborum ingreditur, & ventrem comprimendo extrudit per infernas ſupernasque portas excrementa, rurſumque ad Cadaver properans impletur denuò. Vera helluonum idea. Pellis coloris eſt ſplendidi & quaſi floribus diſtincta.

§. 23.

Voracitatis cauſa.

Tantæ autem Voracitatis cauſam in dictâ beſtiâ, Polyphagô, plerique Autores exinde petunt, quia primò in Gulone Ductus cholodochus non in Inteſtinum duodenum, uti aliàs in brutis & homine obſervatur, ſed in ipſum Ventriculum ejusque fundum implantetur; talis autem ductûs in ſtomachum inſertio, bilisque per eundem in Ventriculum ingeſtio, tam in brutis, quam hominibus, ſecundum paulò ante §. 7. allegata exempla, nimium Appetitum atque Voracitatem inducat. Deinde quia in Gulone non niſi unicum (uti dicunt) ſive ita parvum, ut â Ventriculi pylorô absque anfractibus & gyrationibus rectà ad anum tendat, reperiatur Inteſtinum, uti de voraciſſimis tum animalibus v. g. lupis cervariis & cervis aquatilibus, tum ipſis hominibus, paulò ante §. 14. ex Joh. Riolano, Theophilo Boneto, Petrô Dionis atque Othone Heurniô

 adduxi-

adduximus. Quibus addendum, quod de Gulone refert Thomas Bartholinus *Centur. 4. Histor. 30. p. m. 292. sqq.* post verba scilicet supra ex Gesnero à nobis recensita ita pergens: Historiam Gulonis breviter concinnavit Apollonius Menabenus. Figuram ex Olaô mutuatus est Gesnerus *Lib. I. de Qvadrup.* Sed ipsi non viderunt. Animal ipsum Joan de Laet Vir celeberrimus & amicus olim secari vidit â Petro Paviô, in quô, ut mihi testabatur, præter admirabilem cum humanô Corpore similitudinem, hæc tria admiranda observavit: 1.) Ductus umbilicalis nusquam apparuit, unde mirabantur, quomodo in Uterô nutrimentum possit accipere. 2.) Cùm omnia bruta ligamentô suspensoriô Jecoris ab homine differant, hujus animalis Jecur validissimè ligamentô diaphragmati nectitur, ideoque etiam cùm hominis internâ Jecoris constitutione consentit. 3.) Cùm Intestina tam humana, quàm brutorum partim in tenuia & crassa, partim in sex partes dividantur: in hôc brutô nihil tale apparuit; Sed Intestinum ab exortu usque ad exitum undique sibi simile figurâ inventum, nec formam ullô pactô mutari; quæ causa est, quòd hoc brutum ingesta compressu abdominis egerere possit, quum & cæcô careat Intestinô, & reliqua recta sint.

§. 24.

Observatio de Gulone.

Qvantum autem fidei his, de Gulone, Voracitatis causis habendum sit, avtopsiâ edoctus Benevolo Lectori seqventibus exponam. Anno 1715. die 3. Aprilis huc Dresdam afferebatur, in nostris Regionibus rarissima & fortasse nunquam visa, ab omnibus Venatoribus Polyphagi (Vielfraß) nomine appellata bestia, sexus feminei, quæ paulò antè in Sylvis Saxoniæ, Bohemiæ conterminis, globô trajecta fuerat; cujus secandi licentiam â supremô tunc temporis Aulæ nostræ Venatore ab Erdmansdorff, cui per longum temporis spatium â consiliis medicis fueram, impetrabam. Apertô proinde feræ hujus

Intestina.

hujus abdomine, ante omnia Inteſtina cum ductu cholodocho indagans horum ſtructuram & conformationem non in unicô, ſic dicto, ſeu recto Inteſtino parvo, ſed qvoad longitudinem & circumgyrationes cum aliis animalibus utplurimum conformem, nimirum Ventriculum, aliqvatenus expanſum, mollem tamen, deinde reliqva Inteſtina cum ſuis anfractibus atqve gyrationibus naturalibus, (excepto proceſſu iſtô Vermiculari, qui vulgò Inteſtinum cœcum appellari ſolet, in hac autem ferâ deerat,) uti in aliis qvadrupedibus offendebam. Porro Ventriculi paululum expanſi tunicæ non adeò erant craſſæ, ſed tenuiores, ejusque Cavitas multis osſibus atque tendinibus, ſibi invicem adhuc adhærentibus, ſuccôque quodam digeſtivo, inſtar chymi, repleta. Deinde in toto Inteſtinorum tractu nulla reperiebantur excrementa ſtercorea ſeu fœtida, qvalia in canibus & aliis, Carnem & Oſſa vorantibus, animalibus conſpici ſolent, ſed ſolummodò Oſſa comminuta cum partibus tendinoſis; & quidem in Inteſtinis tenuibus, quæ non adeò impleta, ſed, reſpectu craſſorum Inteſtinorum, ferè vacua erant, Osſium fragmenta majora deprehendebantur; craſſa econtra Inteſtina ſcilicet Colon & rectum, (quorum ſubſtantia erat craſſior, Colon etiam valvulis conniventibus carebat,) minoribus fragmentis oſſeis, inſtar ſabuli majoris, vel arenæ crasſioris, ſeu glareæ, ita erant infarcta, ut materia in iſtis contenta atque tunicas nimium qvantum expandens, digitis vel manibus minimè protrudi vel expelli poſſet; ſiqvidem talia ſic dicta excrementa oſſea, (qvorum Color erat ſubviridis, odor verò tædioſus & ſubamarus) adeò ſicca & friabilia reperiebantur, ut digitis conterere eadem facillimè liceret. Ex quâ ratione etiam, tonum fibrarum inteſtinalium earumque motum periſtalticum, pro expellendis his induratis oſſeis & compactis excrementis, vix ſufficientem eſſe, ſed majorem atqve externam vim (uti Autores de rupibus & arboribus anguſtis ſcribunt)

 ad

ad eorundem expresſionem ſimul reqviri, non adeò fabuloſum mihi videtur.

§. 25.

Ductus Cholodochus. Deinde, quod alteram Voracitatis ab Autoribus adductam cauſam, ductum ſcilicet Cholodochum, attinet, ejusdem inſertionem in hoc Polyphagô, minimè in Ventriculi fundum aut alibi ejusdem loci, ſed, uti in canibus, in Inteſtinum duodenum implantatam obſervare licuit; ut adeò Voracitatis Cauſa neque in unico ſic dicto parvo vel recto Inteſtinô, neque in extraordinariâ bilis in Ventriculum effuſione, in hac diſſectâ beſtiâ qværenda, ſed potius â peculiari Ventriculi Menſtruô derivanda videatur.

§. 26.

Reliqvæ partes. Reliqvæ hujus feræ partes internæ cum aliorum animalium Viſceribus conveniebant, niſi quod Epar & pulmones in plures lobos ſeu inciſuras dividebantur. Liqvor Veſiculæ bilis admodum erat dilutus. Uterus cum cornibus naturalis. Dentes erant fortes & anteriores acuti. Inciſores conſpiciebantur numerô duodecim, qvatuor canini & ſedecim molares. Denique etiam in hoc animali ſat magna pingvedinis copia tam externè, qvàm internè apparebat.

§. 27.

Externa figura. Qvoad externam figuram noſter Polyphagus circa Caput & faciem non æqvè Cattis & felibus, uti Geſnerus & alii Autores ſentiunt, ſed aliqvatenus juniori urſo, erat ſimilis; aures erant parvæ, oculi non admodum magni, collum ſatis longum & craſſum; ipſius autem Gulonis longitudo erat Ulnæ unius & octo pollicum; altitudo verò ab anteriorum pedum extremitate usque ſupra ſcapulam ſive ad dorſum (biß über das Buch) ſedecim pollicum, & a pedum poſteriorum extremitate usque ad medium ſpinæ dorſi, ſive os ſacrum (an denen Hinterläufften biß an das Creutz) octodecim pollicum. Cau

qu

embrana qvadam, qvalis in castoribus & lutris, juxta Georgii Abrahami Mercklini Historisch-*Medicin.* Thierb. *p. u.* & Joh. Amos Comen. *Orb. pict. cap. 32.* reperitur, connexæ recensentur, eâque de causâ Gulones ad Castores vel lutras, & amphibia referuntur, quod, secundum Joannis Schefferi locum suprà allegatum, præter feras & animantia domestica, aqvatilia quoque consectentur, & in aqvis degere non infreqventer soleant. In nostrô autem Gulone talismodi membranam, pedum digitos connectentem, minimè observare mihi licuit, qvapropter etiam Gulo minimè amphibiis annumerandus mihi videtur, imprimis cùm in ipsius intestinis nil nisi partes durissimas, osseas scilicet atque tendinosas, in sectione deprehenderim.

§. 28.

Cùm autem inter modò ex Thomâ Bartholinô allegatam Petri Pavii sectionem cum relatione de peculiari Intestinorum structurâ, (cui multi Medici subscribunt) & inter hanc meam observationem tanta sit differentia, fortasse qvis dubitare posset, an hoc, in aliûs Medici nostratis U. G. Bucheri, beatæ memoriæ, & aliqvot sagacium Aulæ nostræ Venatorum præsentia, dissectum animal reverà Gulo seu Polyphagus fuerit, nec ne? Qvia tamen non modò in Ventriculô sed etiam Intestinis. *an fuerit Gulo?*

commorati, eandem pro Gulone agnoſcebant, & poſtmodum Pellio aulicus, cui dicti animalis pellis elaborationis & conſervationis gratiâ admittebatur, eandem, ob freqventem ejusmodi pellium emptionem & venditionem, ſtatim agnoſcebat, de Veritate Gulonis dubitare nolo, quod etiam tam ex Icone depictâ, quam ejusdem exſiccatâ atque in Regiâ noſtrâ Aulâ Venatoriâ reſervatâ pelle ſimulque depictâ apparebit, cum hac ſubſcriptione: Anno 1715. den 3. April iſt im Ambte Frauenſtein auffn Töpffer im Hirſchbrunnen dieſer Vielfraß im Wolffzeuge eingeſtellet und geſchoſſen worden. Hat gewogen 39 Pfund.

§. 29.

Bibones. Deniqve cùm inter hactenus recenſitos Edones nonnulli non ſolum voracitati, ſed ſimul etiam bibacitati, admodum fuerint dediti, atque nec cibis nec potulentis ſatiari potuerint non immeritò alia adhuc Bibonum, vel, uti aliis audiunt, Biberonum, exempla annectenda erunt. Scilicet juxta Claud. Ælian. *Hiſtor. Lib. 12. cap. 26. fol. m. 482.* vinoſiſſimi omnium hominum fuiſſe traduntur Xenagoras Rhodius, qvem Amphoram vocabant: Heraclides pugil. Proteas Lanicæ filius, cum Alexandrô Rege ſimul educatus. Alexander etiam ipſe præ reliqvis hominibus vinoſus extitiſſe dicitur. Imprimis autem de bibacibus & vinoſis agit Johannes Bruyerinus *de Re cibar. Lib. 3. cap. 6. p. m. 201. ſeq.* ex qvô ſeqventia referam: Perſarum Reges in more habebant freqventius ſuper epulas bibere; qvi mos durat apud multas nationes. Ægyptii olim vino admodum dediti fuerunt. Græci fuerunt bibaces, & pluris fecerunt vinolentiam, qvàm opes, qvia non habebant aliam voluptatem honeſtiorem & parabiliorem. Proinde ad Vinum confugiebant, indeqve ingentia pocula ipſorum præſertim magnatibus familiaria fuerunt. Hodie apud Germanos viſuntur Vaſa potoria, qvæ plus qvàm duos choas capiunt; qvibus hoſpi-

ibebat. Crematô Calanô Alexander convocatis amicis ac
ucibus ſolenne convivium inſtituit, in qvô vinariæ potationis
rtamen indixit, Victori Coronam proponens. Bibaciſſimus
mnium Promachus qvatuor ingurgitans congios, palmam re-
lit uniusque talenti coronam accepit. Verùm qvatuor tan-
um dies ſupervixit. Cæteros verò, quos unum & triginta
uiſſe Chares tradidit, bibendo animam exhalaſſe ferunt. Ro-
nani tricongium Torqvatum appellarunt, â tribus unô im-
petu congiis exhauſtis: & bicongium â duobus congiis, Cice-
ronis filium, qui interfectori patris Antonio hanc laudem præ-
ipuit, qui ſuæ ebrietati volumen peculiare dicavit. Xenar-
us Rhodius, Metretes eſt dictus, â potatione immodicâ. Ma-
ximus pater amphoram Capitolinam ſiccabat ſæpe in die. Am-
hora verò octo congios capit ſeu duo de qvinqvaginta ſexta-
ios. Tiberius ignotiſſimum qvæſturæ Canditatum nobiliſſi-
nis antepoſuit, ob epotam in conviviô, propinante ſe, Vini
mphoram. Nec alio magis Druſus filius eum regenerâſſe
ebatur. Idem Tiberius miraculi gratiâ ſpectavit tricon-
um illum bibentem & usque ad Proconſulatum è præturâ
nores geſſiſſe vidit ſenex ille ſeverus & aliàs ſævus. Qvin
eodem nomine atque oſtentatione prodigioſâ bibendi L. Pi-

potare ſolitum, donec ab eô cooperta ova in terrâ fœtum ederent. &c. Imperator Aurelianus freqventer Bonoſum in aulâ habuit, qui bibit, quantum hominum nemo. Huic Aurelianus Hunilam, nobili gente Gothicam mulierem, nulla aliâ de cauſa uxorem dedit, quàm ut ejus indicio Gothorum omnia conſilia & arcana cognoſceret. De hoc Aurelianus dicere ſolitus: Non ut vivat natus eſt, ſed ut bibeat. Si qvando legati Barbarorum ad Bonoſum veniſſent, ipſis propinabat, ut eos inebriaret, & ab his per Vinum omnia cognoſceret, & extorqveret veritatem. Qvantumlibet bibiſſet, ſemper ſecurus videbatur & ſobrius. Præterea tantum mingebat, qvantum biberat, ſic ut ejus veſica nunquam gravaretur. Poſtea cùm â Probô ſuperatus laqveô vitam clauſiſſet, emanavit jocus, Amphoram pendere, non hominem. Vid. Chriſtian. Matthiæ *Theatr. hiſtor. p. m. 637.* ubi addit: Certè ejusmodi hominum (ſi modo homines, non amphoræ doliave pertuſa, nominandi ſunt) ſepulchris inſcribendum eſſet Epithaphium cujusdam Paraſiti, repertum Romæ extra portam Capenam, ubi olim ſepulturarum monumenta apud Veteres Romanos poſita erant, quod eſt ejusmodi:

Heus hîc ſitus eſt Ofellius
Bubalus bibulus, qvi dum
Vixit, aut bibit aut minxit.
Abi præceps.

De Novelliô Torqvatô, cujus paulô antè mentionem feci, ita ſcribit C. Plinius *Natural. Hiſtor. Lib. 14. cap. 22. fol. m. 250.* Torqvati rara gloria (qvando & hæc ars ſuis legibus conſtat) non labâſſe ſermone, nec levatum vomitione, non alterâ corporis parte, dum biberet, matutinas obiſſe vigilias, plurimum hauſiſſe unô potu, plurimum præterea aliis minoribus addidiſſe, optimâ fide non reſpirâſſe in hauriendô, neque ex puiſſe, nihil-

nihilque ad elidendum in pavimentis ſonum ex Vinô reliqviſſe, &c. Hercules Craterem trium lagenarum capacem, qvem Pholus ipſius hoſpes prior obbiberat plenumque in manûs acceptum ori admovens pariter obbibit. Et Lityerſes totum vini dolium uno die ebibendo vacuavit triumque clitellariorum aſinorum onus, panes devoravit. Vid. Henr. Salmuth. *Annotat. in Gvidon. Pancirot. Rer. memorab. Lib. 2. Tit. 1. p. m. 100. ſeq.* ubi etiam meminit, Herculis poculum tantæ capacitatis fuiſſe, ut tam in eo navigare, qvam etiam bibere ex eo potuerit. Erat autem Lagena vinarium vas, ſed fictile, in qvô vinum aſſervabatur, in conviviis deplendum. Quòd ſi Crater ille trium lagenarum capax fuit, oportuit etiam ita amplum fuiſſe, ut Urnam, hoc eſt, qvatuor & viginti ſextarios, caperet. Item dolii a Lityerſe unô die ebibiti capacitatem idem Autor his verſibus & verbis explicat.

At filius Midæ Celænes nothus
Qva matre, dubium eſt, ipſa noverit parens,
Tres qvantum aſellos prægravet, panes vorat
Brevi die, ſimulque deterget bibens
Juſtum Cadum, decem amphorarum dolium,
Redditque jumentis onus portatile.

Amphoræ duæ, ut Georgius Agricola collegit, ſextarios duos & ſeptuaginta continent. Qui igitur dolium decem amphorum epotarit, is trecentos ſexaginta ſextarios in inexhauſtam ſibi voraginem demerſerit, quemadmodum rectè concludit Hadrianus Junius, &c. Et Congius cujus aliquoties mentionem fecimus, cepit olim libras decem. V. Joh. Jonſton. *Thaumatograph. Claſſ. 10. Admirand. Homin. cap. 2. Art. 4. p. m. 444.* ubi etiam meminit, in Nuptiis cujusdam Nobilis, tempore *Lipſii*, quendam ſex Congios; & Camaterum Logothetam *duos* Congios ſimul exhauſiſſe: Integrum quoque Vini Ca-

dum einen Ohmen, aut Eymer, unô in prandiô exhaurire potuit Baro quidam in ſuperiori Sileſiâ ante aliquot annos vivens, qui etiam tam inſignis fuit roboris, ut ferreas eqvorum ſoleas & ſolidos Imperiales ſolâ manu rumperet, tres homines unâ vice detineret, binos ſub brachiis & tertium dentibus ipſius veſtibus infixis. Idem in venatione Eqvô excuſſus dum in terrâ proſtratus jaceret, Aprum ingentis magnitudinis irruentem unâ manu, pilis ſub mentô irreptis, in curſu retinuit, alterâ manu verò gladiô pectori violenter intruſô confodit: item jam ſeptuagenarius, cùm â militibus invaderetur, duos ex illis ita unicô pugnô excepit, ut mortuos in terram proſterneret & ſe liberaret, &c. uti refert Philippus Jacobus Sachs â Lewenheimb *M. N. C. Dec. I. An. 1. Obſ. 98. p. m. 228.* Illorum, qui ligatis cruribus & brachiis amphoras plurimas abſorbent easque perpetuo mejunt, meminit Hieronymus Cardanus *de Rer. Variet. Lib. 8. cap. 40. p. m. 508.* ubi etiam Militis tribuni meminit, qui Vinum immotô gutture hauſit: Id quod etiam in Muſico quodam inſtrumentali, virô parvô, ſed potatore magnô, obſervare mihi contigit. Diotimus Athenienſis vocabatur Chone, id eſt, infundibulum, qvoniam eô appoſitô ori inceſſanter infuſum hauriret vinum. v. Lud. Cæl. Rhod. *Lection. antiqv. Lib. 24. cap. 6. f. m. 921. & Lib. 29. cap. 1. f. 1107. ſeq.* v. etiam Alex. Benedict. *de Re med. Lib. 22. cap. 4. f. 398.* Ejusmodi ſtrenuis potatoribus annumerandus quoque eſt ruſticus quidam natione Bohemus, poſtea miles, qui intra trium horarum durationem Cereviſiæ ducentos & octoginta Cantharos exhauſiſſe dicitur, ſponſione factâ ducentorum Joachimicorum, quos & lucratus eſt. Ita nimirum proceſſit: Per triduum inſtituit jejunium nihilque potûs, præter Oleum Olivarum, adſumſit; poſthac usque ad axillas infodi ſe in terram, beneque illâ iterum muniri curavit, adhibitô ori doliô Cæreviſiæ multum ingurgitavit, quô peractô quatuor panis fruſtula come-

comedit, effodi iterum se jussit, dimidiamque horam somno indulsit, emissâ statim in eâdem quantitate Cerevisiâ per Urinam. Hisce peractis modum hunc repetivit, sponsionemque ita depositi vicit. vid. Casp. Theoph. Bierling. *Adverf. Curios. Obs. 73. Schol. p. m. 176.* Viro cuidam in ætatis flore post dolores nephriticos in Diabetem incidenti difficile non fuisse singulis septimanis dolium dimidium Cerevisiæ ingurgitare, refert Fridericus Ruyschius *Obs. 13. pag. m. 19.* Non possum, quin ex Pauli Ammanni *Irenic. p. 182.* ipsissimis ipsius verbis sequentem Observationem annectam: **Eine Böhmische Gräfin von 63. Jahren, schwerfälligen Leibes-Constitution, so gar, daß sie bey fünff Centner wieget, sonst mit Suffocationibus und Catarrhis beladen, ist den 14. Septembris 1674. jählingen Todes gestorben, auch neben ihr eine alte Jungfer bey 60. Jahren, von Natur gantz hunde-mager in einem Sessel sitzend todt gefunden worden. Sie, die Gräfin, hat mit der Jungfer alleine zwey Tage vor ihrem Tode über sechs Pinten, Böhmisches Maßes, des besten Spanischen Weines zusammen ausgetruncken, an statt Biscoten, zu jedweden Pint drey grosse weiße Semmeln eingetuncket und gegessen, auch bey dem letzten Nachtmahl einen gantzen Reh-Schlegel mit Sardellen-Suppen zugerichtet, völlig verzehret; wie denn auch, als man die Gräfin aus dem Bette gehoben, daran zehen Personen zu thun gehabt, ihr über ein Seidel puren Spanischen Weines aus dem Munde gelauffen.** Patrum memoriâ Shanus O-Neal, potens Ultoniæ in Hibernia regulus, crudeli, quod in Anglos conceperat, odiô clarissimus, quippe qui & Castrum, quod in lacu Eangh construxerat, Feoghnegall, id est, Odium Anglorum, nominavit, quosdam è suis strangulavit, quòd Anglicô pane vescerentur: ille vero, *qui* Patrem Dominatu, fratrem nothum vitâ spoliaverat, homi*cidiis &* adulteriis contaminatissimus, helluo maximus, tantâ contentione & studiô ebrietati famulabatur, ut ad Corpus Vi-

nô & aquâ Vitæ immodicè hauſtâ inflammatum refrigerandum ſæpius mento tenus terrâ conderetur; ſicuti & inter pocula poſtea fuit contrucidatus, juxta Thom. Lanſii *Conſultat. Orat. pro German. p. m. 951. ſeq.*

CAPUT II.

De Appetentiâ incongruorum, ſive Picâ & Malaciâ.

§. 1.

Appetitus depravatus.

EGimus in Capite antecedenti de nimiô Appetitu, & qvidem utplurimùm erga Cibum & potum ordinarium, ſive de Voracitate & bibacitate; progredimur nunc ad Appetitum depravatum ſive præternaturalem, qvô nonnulli non ſolùm inſolita, incongrua, & â qvibus aliàs Natura abhorret, ex Appetitu vitioſô & pravâ aſſvetudine, præ ordinariis alimentis, appetunt atqve in deliciis habent; ſed etiam conſveta tam eſculenta, qvàm potulenta in magnâ & extraordinariâ qvantitate aſſumunt.

§. 2.

Vocatur Pica vel Malacia.

Solet autem talismodi Appetitus depravatus â Medicis communiter Pica, & qvidem ab ave ejusdem nominis, (de qvâ Denominatione videatur Bernhardi Albini *Diſput. de Pica Anno 1691. Francofurt. ad Viadrum habit. Theſ. I. pag. 5.*) vel etiam Malacia vocari, eſtqve affectus Feminis, utplurimùm gravidis, familiaris; hinc etiam Gallis l'Appetit des femmes & Germanis **das Gelüſten ſchwangerer Weiber** audit,

Theo-

Theodorus Zwingerus *Theatr. Prax. med. Part. poster. p. m. 387.* non nisi prægnantes Fæminas tali affectu laborare scribit; Interim tali Picæ alias quoque sexûs fæminei personas, & quidem tam puellas & virgines, imprimis Chlorosi & Mensium emansione laborantes, quàm Vetulas, seu sexagesimum & plures annos, superantes esse obnoxias; imò non solùm in sexu sequiore, sed masculinô quoque hunc absurdarum rerum appetitum observari, proximè adducenda exempla confirmant.

§. 3.

Nonnulli tamen Autores Picæ & Malaciæ denominationes distingvunt, ita ut, quando â fæminis minùs alimentosa, aut hæc vel illa alimenta magnô atque inordinatô desideriô, extra graviditatem expetuntur, talem affectum Picæ, in gravidis verò Malaciæ nomine appellare soleant. Alii verò Autores binos hos affectûs paulò adhuc aliter â se invicem discernunt, certorum scilicet usualium seu consuetorum ciborum extraordinario & inconvenienti desiderio, quandoque cum animi quasi impotentiâ fæminas vexanti, Malaciæ, rerum verò insuetarum, vitiosarum atque â naturâ humanâ alienarum appetitui, Picæ nomen imponendo. *Differentia.*

§. 4.

Causam hujus affectûs Medici, præsertim veteres, a vitiosis vel malignis Ventriculi humoribus, ipsius tunicis inhærentibus, & quidem vel ex pravâ Victûs ratione & malâ coctione ortis, vel ab aliis partibus, v. g. in virginibus, Chlorosi laborantibus & uxoribus gravidis ex Uterô, in Viris verò, hôc affectu vexatis, ab Epatis & Lienis obstructionibus, ortis derivant; nonnulli eandem in peculiari & specificô quodam quærunt fermentô, quod certô modô nervos afficiendo faciat, ut animæ talis repræsentetur cibus. Cùm in picantibus desiderium illud non nisi in certum aliquod corpus feratur, aliis æquè notis, & eâdem, quinimò majori virtute, peccans nempe fermentum *Picæ causa.*

mentum emendante, præditis nullô modô expetitis, aut etiam noxiâ planè qualitate quæ ſunt inſtructa, deglutitis, res inſuper totà naturâ ſuâ inſuaviſſimæ cùm pro delicatiſſimis utplurimum habeantur, quandam Phantaſiæ læſionem concurrere, & circa objectum expetitum revera delirium & mentis imbecillitatem adeſſe, Lucæ Schrœckio, Lucæ filio, probabile videtur; quamvis in cæteris ſuis actionibus tales non deſipiant &c. *vid. M. N. C. Dec. II. An. 2. Obſ. 47. p. 77.* Scribit etiam Johannes Dolæus *Encyclopæd. medic. Lib. 5. cap. 6. p. m. 917.* certiſſimum eſſe, peculiarem quandam motionem fieri in nervô ſexti paris, quæ cauſa ſit perceptionis & judicii depravatio; & juxta Chriſtian. Marggrav. *Prodrom. Medicin. pract. Sect. I. Tab. 5. p. m. 6.* concurrit mala perſuaſio, quâ ſibi gratiſſimum fore cibum credunt. De utroque affectu ita loquitur Chriſtianus Johannes Langius *Prax. med. cap. 2. §. 3. Oper. Tom. II. fol. m. 6.* Cauſa utriusque affectûs phantaſticæ impreſſioni ſpirituum debetur, qui in Picâ inepta pro aptis, nauſeoſa pro delicatis, inſueta pro ſolitis eligunt; vel in Malaciâ tam obſtinatè appetunt, ut fœtûs œconomiam aut planè negligant, unde abortus, aut ſaltem ineptam illam ideam Embryonis corpori adhuc tenello & cereo imprimant, unde ſtigmata. Occaſionem huic Spirituum exorbitantiæ dant aliquando cruditates Ventriculi, aliquando Menſium ſuppreſſio in ſexu fœmineô, utplurimum tamen naturalis ad ejusmodi ineptias inclinatio. Et in annotationibus ſequentia annectit: Quoad cauſam, unde tam ineptus appetitus, unde deſiderium hoc ſummum? in genere moneo, cauſam unicè quærendam in ſpiritibus delinquentibus. Verè eſt delirii ſpecies, dantur tamen deliria etiam aliûs appetitûs, v. g. venerei, item circa alia animi pathemata. Nos potiùs inter deliria hanc appetitûs depravationem retuliſſemus. quoniam verò plurimi Autorum ejus inter Appetitûs vitia m minerunt, & nos illud hôc locô negligere voluimus. Cau

itaque

itaque eſt aberrans Spiritus, cui idea ejusmodi delira impreſſa eſt circa Objectum Picæ, quemadmodum Malacia verè etiam delirium eſt, ubi non quidem circa Objectum abberrant Spiritus, ſed circa modum exceſſivum &c. Juxta Theodori Craanen *Obſervat. ſeu Prax. med. Lib. 3. cap. 4. p. m. 412.* contingit Pica præcipuè illis, quibus ſunt debiliores animæ, & quibus mentis ferè nullum eſt imperium in proprias cogitationes, quibusque volupe & præcipuum exercitium eſt, dum in ſeriis otioſi ſunt, attendere & diſtinguere omnes motuum varietates; quæ accidunt nervis linguæ & ventriculô implantatis, adeoque guſtui & appetitui inſervientibus. Adeò ut hic morbus non nimus ſit morbus mentis, quàm corporis. Atque Medici non eſt tam mentem, quàm ſymptomata Corporis curare. Quòd autem hoc malum gravidis præcipuè ſolet accidere, eſt, quia à Spiritu ſeminis virilis multum alterantur fermentationes ſanguinis, atque ſic fit (cùm peregrinum illud fermentum deponatur in Ventriculum) ut illæ Ventriculi fermentationes multum immutentur, & conſequenter appetitus: quò multum facit, quòd fæminæ, quæ ordinariò magis, quàm viri ſuos affectûs ſeqvuntur, non coërceant tales cogitationes, ſed per petulantiam ſæpe illas foveant, dum putant mulierculæ, ſibi illô tempore, quô gravidæ ſunt, nihil non per laſciviam licere &c. vid. etiam ejusdem Craanii *Tract. de Homin. cap. 122. p. m. 651.* item *Lum. ration. medic. ſeu Prax. medic. cap. 66. p. m. 291. ſeq.* Prolixe & perſpicuè etiam Isbrandus de Diemerbroc *Anatom. Lib. I. cap. 7. fol. m. 30.* Picam & Malaciam ex ſolius Imaginationis errore hincque eductо pravô judiciô, ex malâ Cerebri diſpoſitione ſpitituumque pravô motu ortô, non verò ex humorum in Ventriculô ſubſiſtentium vitiô procedere demonſtrat. vid. etiam Joh. Bernhard. Gladbach. *Prax. medic. Ideæ noviſſim. p. m. 258. &c.* Phantaſiam & Spiritûs ad Picam & Malaciam multum conſerre dubium non eſt, ſiquidem in ſpirituum

perturbatione quandoque omnis appetitus & fames penitus cessant, ut ejusmodi homines per aliquot dies & ultra nihil planè appetant vel assumant; Et sicut in fame naturaliter præter vellicationem Ventriculi Phantasia quoque concurrit, uti ex Physiologicis supponitur, ita quoque in his affectibus vitiosis non prava vellicatio, sed Phantasia depravata, quæ appetitum animalem regit, objecta determinat, eorumque desiderium immediatè magis movet. Hinc etiam illi non adeò ineptè agere videntur, qui Picam inter Melancholiæ hypochondriacæ symptomata referunt, potissimum cùm ejusmodi homines utplurimum alia quoque Melancholiæ signa præ se ferant, & simili modô, scilicet Phantasiam tantùm demulcendo, ægrorumque desideriis assurgendo sicuti, nonnunquam in Melancholicis fieri solet, Malum hoc interdum curetur; quale exemplum infra ex Dominicô Panarolô adducemus. Porro Picæ causam in cerebrô & spiritibus habitare, probant exempla, ubi appetitus non tam ad assumenda, seu ad Gustum, quàm alios sensûs, v.g. Auditum & Odoratum fertur; qualia exempla, alterum de fragore carbonum pedibus contritorum ex Actis Anglicanis, alterum de Corii odore ex Borellô paulo infra sequentur. Interim tamen inter causas occasionales frequentissimè etiam liquorem Ventriculi corruptum esse sæpiusque forsan fomitem suum intra Ventriculum invenire, negandum non est. Plura de Causis Picæ reperies in Autoribus proximè allegatis, vid. etiam Georg. Horn. *Histor. natural. Lib.3. cap.1. p.156.* Joh. Matthæi *Quæst. med. 12. p.59. seq.*

§. 5.

Exempla. Varia autem insueta & absurda à fæminis gravidis & aliis personis Picâ vel Malaciâ laborantibus, extraordinariô appetitu desiderantur, vel etiam consueta & ordinaria alimenta in majori copiâ assumuntur. *Arena,* v. g. Arena, partim scriptori partim crassior seu glarea, quale exemplum de primariâ Civ

Haffnien-

Haffnienſis filiâ, quæ tenerâ adhuc ætate libenter arenas clanculum ingerebat devorabatque, ſicubi arripiendi dabatur occaſio, recenſet Thomas Bartholinus *Cent. I. Hiſt. 44. pag. m. 62.* De Virgine nobili, duodecim annorum arenam ſcriptoriam avidè devorante, vid. Caſp. Theoph. Bierling. *Theſaur. Theor. pract. Obſ. 45. Schol. §. 6. p. m. 606.* Ejusdem præter propter æta- *Obſervatio.*
tis alia Virgo nobilis, nunc Uxor & aliqvot liberorum mater, incompeſcibili erga arenam ſcriptoriam, imprimis atramentô impregnatam, ferebatur appetitu, ut non ſolùm ex literis ſeu epiſtolis arenam ſcripturæ inhærentem colligeret, ſed etiam ſcribendo literas & maculas majores & minores, qvandoqve ſtudiò factas, arenâ ſtatim obſterneret arenamqve exſiccatam ori immitteret. Imò interdum integræ Chartæ plagulæ ejusmodi maculas ſeu guttas atramenti majuſculas inſtillabat, qvibus deinde tantum arenæ ſcriptoriæ, qvantum qvidem ipſæ *imbibere* poterant, inſpergebat, ſicqve exſiccando rotulas qvaſi *formabat*, magno poſtmodum appetitu clanculum deglutiendas. Uxor Barbitonſoris cujusdam in Palatinatu Hydrope laborans inſcia omnibus progreſſa ad fonticulum extra urbem, unde tantum arenæ devoravit, terqve qvaterqve, qvantum manu ſuâ complecti unâ vice potuit, & hinc poſt biduum per *fluxum* Ventris plurimum pituitæ excrevit & ab Hydrope con*valuit*, uti ex Michaele Neandro refert modo allegatus Bierlingius *Adverſar. curioſ. Obſ. 53. Schol. p. 97.* hujus Caſûs Johannes Langius *Epiſtol. medic. Lib. 2. Ep. 12. pag. m. 550. ſeq.* ſe teſtem ocularem fuiſſe ſcribit. Puellus qvidam Svinfurtenſis ſex circiter annorum, murarii filius, â tempore ablactationis ſtatim arenam, pulveres, Cretam, edere geſtiit, in hypocauſtô humi adhuc ſerpens ex omnibus fiſſuris & angulis pulveres anxiè *qvæſivit* & deguſtavit, teſte Johanne Michaele Fehr *M. N. C. Dec. I. An. 1. Obſ. 83. p. m. 199. ſeq.* Arenam glareoſam humidiorem orbi impoſitam & è cellâ ab ancillâ ſibi allatum copioſè &

 ſine

ſine noxâ in præſentiâ Georgii Segeri Uxor Civis Thorunienſis devoravit. *vid. ibid. An. 4. & 5. Obſ. 143. p. 150.* Fœmina qvædam aliàs bene valens, arenam & lapides molares contritos ingerebat, & ſemper ſecum in ſinu gerebat, & unâ die ſæpe, qvantum menſura librarum duarum, capiebat; imò dicta fœmina affirmabat, ſe jam tantum arenæ, qvantum lapidem molarem æqvare poſſet, devoraſſe, vid. Daniel. Sennert. *Practic. Medic. Lib. 3. Part. I. Sect. 2. cap. 5. p. m. 110.* Mulier prægnans glaream freqventer comedens tuſſim inde intenſiſſimam, Ventriculi dolorem & coctionis læſionem contraxit, uti ex Braſſavolô refert Caſpar Theophilus Bierlingius Theſaur. *l. a.* Nobilitatis Stemmate inclyta qvædam Domina carbones arenamqve comedit, & ſe in illis gratiſſimum dulcorem experiri libere confeſſa eſt, teſte Bernhardo Verzaſchâ *Obſ. 92. p. m. 238.* De Ædituo arenam avidiſſimè devorante vid. Joh. Viridet. *de prim. Coction. Part. 2. cap. 6. p. 304.* & Joh. Schenck. *Obſ. med. Lib. 3. f. m. 320.* ubi æditum magnam inde Valetudinis commoditatem percepiſſe addit. Seqventia exempla annotavit Georgius Francus *M. N. C. Dec. II. An. 8. Obſ. 234. p. 568. ſeq.* Filiola ſeptem annorum â bienniô fermè tantô ferebatur appetitu in arenam, ut omnia atramentaria expilaret, clamqve ubi ubi poterat, devoraret cum voluptate, mirantibus Parentibus & ſcribis arenæ defectum, qvam pro ſiccandis literis copioſam procurabant, donec rem inopinatò animadverteret Præceptor domeſticus, & ob eam rem objurgaret tenellam, indicaretqve facinus parentibus, ſed nimis ſerò. Hanc qvippe voluptatem magnô emerat dolore jamqve aderat Chloroſis, cereusqve pallor non ſolùm per faciem, manûs corpusqve, ſed & labia pallebant, imò ipſæ gingivæ penitus albebant. Aderat laſſitudo, ſomnolentia, interdum præcordiorum anxietas, reſpiratio moleſta cum palpitatione cordis, appetitusqve ad cibos parcus, major ad potum. Oculi flaccidi ad flavedinem aliqvam inclinabant. Aliqvoties

ſponte

ſponte ſuâ filô ligabat digitum acuque perfodiebat, ſed non ſanguis roſeus rubicundusque effluxit, liquor verò melleus vel aqueus potiùs &c. Item Heidelbergæ puer quidam arenam è profluente rivulô copioſè ac avidè devorabat ſine valetudinis morâ. Joſephus Lanzanus Ferrariæ novit fæminam, quæ, dum gravida eſſet, aliquot libras arenæ maximâ voluptate ac ſine ullô incommodô unâ vice devoravit, & paulò poſt urinam propriam potavit. *v. M. N. C. Dec. III. An. 3. Obſ. 28. p. 32.*

§. 6.

Eodem appetitu etiam Calx parietum, lutum ex macerie & terra fornacum ab aliis deglutitur. Calcem de parietibus terramque fornacum corroſit & hòc modô ventriculum ſatiare conata eſt Illuſtris puella decem annorum, Filia Ill. Alberti Ottonis, Comitis Solmenſis, vid. Greg. Horſt. *Oper. medic. Tom. II. Lib. 4. Obſ. 7. fol. m. 160.* Puella annos nata quatuordecim ab infantiâ Calcem parietum & laterum fragmenta ſæpe comedebat, neque ab eorum eſu abſtinere poterat. vid. Roder. à Fonſec. *Conſultat. medic. Tom. II. Conſ. 29. p. m. 157.* Picam inſolitam â Matre, geſtationis tempore Picâ laborante, cum lacte in prolem derivatam annotavit Gerardus Arnoldus de Vincquekes *Ephemerid. Academ. Natur. curioſ. Cent. III. & IV. Obſ. 149. p. m. 343.* Dicta ſcilicet proles, cùm annum circiter attigiſſet, avide unguibus abradere cæpit parietem, calce obductum, eamque devorando, ſummô cum appetitu, in tantum, ut, cùm à ploratu ſiſti neqviret parietemque monſtraret mater, protinus exhilararetur, particulas ejusdem detrahendo & devorando, non ſine ſanitatis detrimentô. Refert etiam Caſpar a Reyes *Camp. Elyſ. jucund. Quæſt. 50. §. 4. p. m. 621.* ſe noviſſe tres pulchras virgines ſorores, ejusdem parentis filias, omnes ex eſu calcis intra triennium ſublatas, quarum ultimam nec primæ nec ſecundæ mors ab illius uſu deterruit. Virgo quædam nobilis quatuordecim annorum pro cibô Calcem in parietibus avidiſſimè *Calx, lutum.*

ſimè per ſex menſes, usque dum fuerat maritata, aſſumſerat, referente Samuele Ledeliô, vid. *M. N. C. Dec. I. An. 9. & 10. Obſ. 147. p. 323.* Pharmacopolæ filius octo annorum ab aliquot menſibus Picâ correptus Cretam & Calcem muris abraſam avide devoravit nullisque ſeveris comminationibus à tali opere deterreri potuit, teſte Bernhardô Verzaſchâ l. a. Puellam quatuor fere annorum multum Calcis atque luti de parietibus deglubentem & deglutientem vidit Michael Bernhardus Valentini, *vid. M. N. C. Dec. II. An. 3. Obſ. 86. p. 187.* De Virgine, quæ annô ætatis octavô vix ſuperatô eſu calcis cum limô & arenâ miſtæ, quâ parietes ferruminare & cruſtare ſolent, ita delectari cæpit, ut ſæpe & citra voluntatem ſuam é pariete illam abraſerit atque deglutiverit, juxta Georgium Segerum *l. a. Dec. I. An. 4. & 5. Obſ. 143. p. m. 150.* Nobiliſſima virgo annos octodecim nata, præter Cretam etiam Calcem parietibus deraſam devorans, miram illius dulcedinem & ſvavitatem prædicavit, teſte Philippô Salmuthô *Cent. 2. Obſ. 62. p. m. 88.* Arenam & imprimis lutum ex macerie avulſum avidè ingerebat nobiliſſima qvædam fœmina illudqve Sacharô dulcius ſibi eſſe ajebat, juxta Baldaſſ. Timæum â Güldenklee *Lib. 8. Caſ. 22. p. m. 370.* Puella qvædam duodecim annorum lutum, quô fornaces glutinantur, & Calcem de parietibus abraſam tantô deſideriô devorabat, ut nullis nec verbis nec verberibus, quamdiu vixit, ab iſtô appetitu cohiberi potuerit, teſte Johanne Matthæo, Heſſo, *Obſ. medic. cap. 8. p. m. 137.* Roſini Lentilii Sororis filia vix unum annum egreſſa calcem murariam undique conqviſivit & avidisſimè deglutivit, *vid. M. N. C. Dec. III. An. 3. App. p. 106.* Virum qvendam nobilem edendæ calcis vivæ deſideriô jamdiu preſſum, illam tandem pugni magnitudine voráſſe atque omninò recreatum eſſe, nullâ viſcerum offenſione, refert Johannes Fernelius *Pathol. Lib. 6. cap. 3. p. m. 128.* Argillæ eſu fœminam qvandam cacheticam ſatis expleri non potuiſſe, annotavit Hieronymus Réusnerus *Obſ. 69. p. m. 40. apud G. Hier. Velſchium.*

§. 7. Cer-

non nisi Cretæ præparatæ exhibitione sisterentur. Fœminam qvandam gravidam in maximâ copiâ Cretam vorâsse, refert Petrus Forestus *Obs. medic. Lib. 18. Obs. 7. fol. m. 141.* De filiô octenni Cretam avide devorante paulò ante ex Bernhardô Verzascha egimus. Vetula qvædam, Hortulani uxor, vegeta, robusta & laboribus assveta sexagesimum ætatis annum jam dudum supergressa singulari & vehementi appetitu comedendi Cretam accendebatur, quô subinde crescente temperare sibi amplius non potuit, quin quotidie ferè & quidem per sat longum temporis spatium Cretam, ad Drachmæ unius vel alterius, *qvandoque* etiam transcendentem qvantitatem, si copia *dabatur*, instar delicatissimi edulii & cupediarum devoraverit, sine tamen notabili noxâ, & licet de utendis medicamentis sæpius admonita fuerit, ea tamen posthabuit & præter consvetam purgationem annuam nihil admisit, annotante Petro Rommelio *M. N. C. Dec. III. An. 4. Obs. 15. p. 35. seq.* Puella quædam septem annorum voluptuosâ gulæ titillatione mentisque *libidinosô* pruritu tacta nihil magis qvàm Cretam appetens eamque iterum iterumque devorans non modô exinde malè se habuit, sed brevi post in morbum, Levcophlegmaria sic dictum, incidit gravissimum, juxta Observationem Danielis Bechereri *M. N. C. Dec. III. An. 2. Obs. 221. p. 344.* De Comitissa

trus Rommelius *l. a. An. 7. & 8. Obs. 40. p. 63.* Monachum qvendam in Diœcesi Fuldanâ cretam, qvam secum perpetuò gesserat, magnâ voluptate comedisse ex Oethæo refert Johannes Schenckius *Observ. medicin. Lib. 3. fol. 320.* Cretam, rubricam, avidè ingerentis Uxoris exemplum recenset Baldasfar Timæus â Güldenklee *Lib. 8. Cas. 22. p. m. 370.* Omnibus rebus candidis mirificè delectata Nobilissima Virgo, annos octodecim nata, non solùm Cinamomum, Caryophyllos & Semina Saccharô incrustata, sed etiam Cretam anxiè appetendô comedit. Vid. Philipp. Salmuth. *Cent. 2. Obs. 62. p. m. 88.* Puella procax & vegeta annorum qvindecim & qvæ nondum Menses passa erat, corripiebatur scabie, cujus pertæsa molestiæ ut & ejus pruritus fastidiosi, linimentis eam curare sategit; corripitur hinc brevi pòst febre anxiosâ, qvâ tandem curatâ redit appetitus minùs consuetus; præ cæteris enim eduliis speciatim Cretâ subtilissimè tritâ delectabatur ejusque esu mirâ voluptate afficiebatur, palam pariter ac clam eam suffuratam comedendo: vid. Mich. Etmüller. *Oper. Tom. II. Colleg. Consultat. Cas. 3. fol. m. 1298. seq.*

§. 8.

Terræ portiunculas inter mundandum triticum repertas indicibili aviditate devorantes fœminas perplures se novisse refert Rodericus â Castro *de Morb. Mulier. Lib. 3. cap. 9. p. m. 399.* Hieronymus Mercurialis *Medicin. pract. Lib. 3. cap. 6. fol. m. 285.* mentionem facit puerorum, terram non aliter ac panem appetentium. Et Simon Schulzius *M. N. C. Dec. I. An. 6. & 7. Obs. 139. p. 202.* refert, sibi notum esse exemplum puelli lactentis, quem nutrix sæpius in hortô in terra nigra nullô gramine tecta depositum, ad eandem terram comedendam assvefecit, & qvidem per longum temporis spatium, nemine id observante, donec tandem nutrix aliqvoties animadvertens puellum ab esu illius terræ vix retinere potuerit, quoties scilicet hortum

...que puer qvidam Lipsiensis, juxta relationem Georgii Fran-
ci *M.N.C. Dec. II. An. 8. Obs. 234. p. 570.* Pannificis cujusdam
Gedicensis filia sordes, pulveres, &c. in platea colligens avidô
ore ingessit, castigata licet ob id a parentibus, maturior autem
tate facta ab hisce absurdis postea abstinere didicit. Vid. Eh-
renfr. Hagendorn. *Histor. med. phys. Cent. 3. Hist. 95. p. m. 411.* De
Baronissæ cujusdam filiola, qvatuor circiter annorum repur-
gamenta conclavium **das Kehricht oder Genist** avidè deglutien-
te vid. Petri Rommelii Observatio, *ibid. Dec. III. An. 7. & 8. Obs.*
40. p. 64. Imò Amici cujusdam filiam tam in infantia, qvàm *Observatio.*
postmodum in matrimoniô constitutam non solùm calcem &
arenam, sed etiam omnem ejusmodi pulverem, qvi, tempore
inprimis æstivô in mensis, fornacibus & in imaginum, in hy-
pocaustis suspensarum, parte aversa seu posteriori, colligi so-
let, avidissimè deglutiisse ipse memini.

§. 9.

Honesta femina Vitembergæ Saxonum gravida nauseam *Cineres.*
ad omnes omninò habebat cibos, ut de felici fœtûs successu
maritus & amici desperarent. Ast subitò suscitabatur ingens
appetitus ad Cineres aqvâ infusos pro parando lixivio, eosque
verè deperibat, atque, quod mirum, insigni cum voluptate
devorabat & notabili cum emolumentô, ab eô enim tempore

propriô filiô trium annorum Picâ laborante, qui arenam, Cineres & terram efflagitare & magnô cum crepitu iis vefci folitus fuit; Lac verò & alios cibos omnino refpuit. V. Mich. Ettmüll. *Oper. Tom. II. fol. m. 49.* Prægnantem mulierem Cineres in magna qvantitate comedentem fe vidiffe fcribit Joh. Mich. Savonarola, *Pract. canon. de Urin. Rubr. 10. p. 688.* Pueros adultos cineribus, arenâ, cretâ, tanqvam victu fapidô delectari fe vidiffe fcribit Johannes Viridetus *de prim. Coction. Part. . cap. 6. p. m. 304.*

§. 10.

Carbones. Carbones, Calces & alia infantes & pueros aliqvos adultiores devoraffe, vidit Petrus Foreftus, *v. Obferv. medic. Lib. 1. Obf. 7. Schol. fol. m. 141.* Carbones, calcem, terram, arenam &c. avidè etiam deglutiebat filia qvadriennis Comitiffæ, cujus modò ex Rommelii Obfervatione *M. N. C. Dec. III. An. 7. & 8. Obf. 40. p. 64.* meminimus. Manhemii in Palatinatu inferiori juvenculam qvandam ubiqve maximâ cum delectatione carbones comediffe refert Georgius Francus *M. N. C. Dec. II. An. 8. Obf. 234. p. 570.* Virgo qvædam nobilis antea veterum & blattis & tineis fituque corruptorum librorum per quinque menfes admodum delectata ad carbonum & Calcis efum converfa in febrem albam incidebat. Vid. Philipp. Salmuth *Cent. 2. Obf. 63. p. m. 89.* Jofephus Lanzonus Ferrariæ novit Uxorem, qvæ gravida dum effet, unius menfis fpatio efu carbonum famem explebat. *v. M. N. C. Dec. III. An. 3. Obf. 28. p. 32.* Mulier qvædam tenuis habitûs triginta circiter annorum primis fuæ geftationibus menfibus Picam contrahebat, quâ multa abfurda, uti terram carbonesque expetens ftomachi cacopraxiam fibi acerfebat, qvâ fœtus malignê nutritus enecabatur uteroque ftimulato ante debitum tempus foràs propellebatur; quod ter ipfi contigiffe refert Johannes de Muralto *M. N. Dec. II. An. 7. Obf. 222. p. 420. feq.* De puellâ decem annos nata,

natâ, quæ ab infantiâ inter alia inconſveta Carbonum comeſtione mirè delectabatur, Obſervationem communicavit Sylveſter Samuel Anhorn *l. a. Dec. II. An. I. Obſ. 39. p. 110.* Fœminam qvandam non qvidem eſum ſeu aſſumtionem, ſed fragorem Carbonum foſſilium pedibus contritorum per Picam appetiiſſe, reperimus in Henrici Oldenburgii *Act. philoſophic. Anglican. 1667. p. m. 446. ſeq.*

§. 11.

Cespite ſulphureô ſeu bituminoſo (Turff) Filia Conſulis Amſtelodamenſis tantum non delectabatur, verùm etiam avidè & ſatietatem usque fruebatur, teſte Nicolaô Tulpio *Obſerv. medic. Lib. 4. cap. 23. p. m. 332.* & Heidenr. Overkamp *Oeconom. animal. cap. 3. p. m. 66.* aliûs virginis tale ferculum ſine detrimentô & ſummis cum deliciis edentis meminit. *Ceſpes ſulphureus.*

§. 12.

Picis Picam obſervavit Johannes Ludovicus Hannemannus in fœminâ qvadam gravidâ Amſtelodamenſi, quæ forte fortunâ locum aliquem, ubi naves pice obducuntur, vel ubi pix in uſum navium coqvitur, præteriens picem avidè appetiit & panem candidum in eâ intinctum lautè comedit, ac ſi ferculum opiparum eſſet. *Vid. M.N.C. Dec. II. An. 2. Obſ. 47. p. 77.* Alcmariæ fœminam quandam gravidam cochlearibus picem navalem excepiſſe atque deglutiviſſe, refert Petrus Foreſtus *Obſerv. medicin. Lib. 18. obſ. 7. Schol. fol. m. 141.* Roſino Lentilio nota fuit mulier, quæ, quoties eſſet gravida, picem navalem liqvefactam pani illitam, ſummâ cum voluptate maximâque copiâ nullâque ſui vel fœtûs noxâ comedit, quæ ſi negaretur, aut abortum aut animi deliqvia patiebatur. *Vid. M. N. C. Dec. III. An. 3. Append. p. 106.* *Pix.*

§. 13.

Amurcam ſeu axungiam aurigarum (Wagenſchmiere) pari appetitu deſiderans mulier quædam ruſtica panem ſimilagineum *Amurca.*

um apud restionem in Vas ungventarium intinxit atque tam avidè comedit, ac si Vinô Malvaticô madefactum esset, teste Casparo Theophlio Bierlingio *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obs. 209. p. 312.* Simile exemplum Lugduni Batavorum se novisse dicit Johannes Dolæus *Encyclop. med. Lib. 5. cap. 6. p. m. 915.*

§. 14.

Gluten. Glutinis Scriniariorum in pulverem comminuti libras duas mulierem quandam gravidam clam devorâsse refert Rosinus Lentilius *M. N. C. Dec. III. An. 3. App. p. 106.*

§. 15.

Cera. De Pica erga Ceram seqventes Observationes recenset Petrus Rommelius *l. a. An. 7. & 8. Obs. 40. p. 63.* Ante paucos annos, inqviens, Illustrem qvandam Virginem Baronissam, jam viduam, novi, quæ maximô flagrabat desideriô vescendi cerâ & quoties occasio dabatur, appetitui satisfaciebat. Illustrissima alia quædam nata Comitissa mihi narravit, seipsam non minùs in cœlibatu magnam sæpius Ceræ, præsertim flavæ, qvantitatem comedisse tantoque flagrâsse desiderio, ut etiam â Cereis sacratis sibi temperare non potuerit. Ceram sigillarem Hispanicam, arenam & succinum flavum in globulos precatorios tornatum, masticatione in frustula comminuta, notabili quantitate ingessit Illustrissima quædam puella tredecim circiter annorum, secundum relationem Johannis Jacobi Wepfferi *M.N.C. Dec. II. An. 8. Obs. 68. p. 175.* Vid. etiam Ephem. Acad. N. C. *Cent. X. Obs. 12. p. 267.*

§. 16.

Lapides. Lapillos, terram, Cretam &c. magnâ cum voluptate & copiosè comedebat puella nata annos quindecim, pallida & gracilis; aderant freqventes exspuitiones, oris Ventriculi morsus, & anxietates totum corpus perturbantes. v. Theodor. Craanen *observat. seu Prax. med. Lib. 3. cap. 4. p. m. 41.* Lapidem molarem contritum fœminam quandam successivè devo-

devoraſſe, paulò antè ex Daniele Sennerto adduximus. Seqventem Obſervationem ex Libro Italico propriis Autoris verbis recenſet Joſephus Lanzonus *M. N. C. Dec. III. An. 3. Obſ. 28. p. 31. ſeq.* Anna Maria Jannoccaro Moglie d' Anello, eſſendo l'anno 1686. gravida, le venne voglia di pietre di Napoli, coſa ſtravagante ad udire, de, qvali preſe à mangiare, & continuò ſenza prender altro per ſuo cibo per lo ſpatio di trè meſi, e ciò faceva con tanto ſuo guſto, che più volte havea certato, non haver mai più in ſua vita aſſaggiata coſa per delicata ſi foſſe, che più ſaporoſa ô dilettevole ſiaſi reſa al ſuo palato; Venuto poi il tempo del ſuo partorire, fù aſſalita da dolori, ch'erano acerbiſſimi & oltre ogni tolleranza, ne' qvali ſtette per qvatro giorni ſenza poter partorire. Alla fine eſſendo ridotta all'eſtremo di ſua vita, fecero venire multi chirurgici, li qvali allargando con ferri la ſtrada, per la qvale al mondo veniamo riuſci un Bambino morto, caſi duro, come una pietra, e *nell'uſcire* fece una botta, come Se una piſtolla ſbarrata ſi fuſſe, che io inteſi da tutto il vicinato. Campata dal periculo, tornò ad eſſer gravida, partori felicemente, & ora ſi trova altra col ventre pieno, mà non fà piu ſimili paſti &c.

§. 17.

Largam Alabaſtri comeſtionem annovavit Elias Camerarius de fœminâ qvadraginta annorum, qvæ nonum ſub pectore fœtum gerens ejusqve perſentiens in Uterô motiones, offendens in vicini montis acclivi viâ candidi, qvod ibi effoditur, Alabaſtri fruſtula, vehementi in ea appetitu ſeſe ferri ſentiens, eidem tantisper indulſit iſthoc gravidatis ſuæ tempore ac ſubinde largiori lapidea ferenda doſi ingeſſit. Dehortatus primùm eam eſt maritus, deqve periculo, qvod ſubeſſe poſſet, admonuit, obſervans verò dehinc, eam nihil inde incommodi paſſam, qvin & pani nunc parciùs imminere, adeò ejus deſideriis gulæ haud defuit, ut potiùs ſtrenam ei multoties promiſſam *Alabaſtrum.*

 eamque

eamqve gratiſſimam exhibiturus, eam gypſei hujus ac molliuſculi marmoris ipſi humeris ſuis afferret exhiberetqve molem, qvæ gravare robuſtiorem virum haud mediocriter qveat, plenum ſcilicet eô qvalum, qvali imponere merces dorſo geſtandas ruſtica gens ſolet. Illa igitur avidè deliriis ſuis inhiat; miram guſtu ſvavitatem iſtius mineralis operoſâ maſticatione percipiens; eâ enim eſt duritie lapis, ut firmioribus atteri dentibus ſubita cumprimis aviditate ac inexplebili Picâ, atqve comminui potuerit, cùm maximè prius in fruſtula fabarnm avellanarumqve magnitudini reſpondentia fuerit ab ipſô diffractus. Fovit mirabilem appetitum paupertas ac fames maleſuada, cùm ſæpiſſimè vel per biduum integrum pane omninò deſtitueretur paupercula, largiſſimè eô tempore hoc lapideô nutrimentô paſta; cui tamen ne tum qvidem potuit valedicere, cùm pane iterum potiretur, qvin potiùs perpetuam ejus aliis cibis interpoſuit maſticationem, tanqvam condimenti palato ſuo gratiſſimi, &c. *Vid. Ephemerid. Academ. Natur. Curioſ. Dec. III. & IV. Obſ. 54. p. m. 126. ſeq.* De Muliere, qvæ tantum comedit Tartari, ut ejus qvantitas eſſet incredibilis. v. Marcell. Donat. *de medic. Hiſtor. mirabil. Lib. 4. cap. 1. p. m. 296.*

Tartarus.

§. 18.

Ollarum fruſta. Fruſta colliſarum ollarum ruſticus quidam annorum quadraginta, homo robuſtus, firmæ valetudinis, fortunæ ſatis commodæ, quocunque pergebat, ſecum ferre ſolebat, & dentibus non minori appetitu comminuere, ac ſi panem bis coctum aut cibum duriuſculum manderet. Idque adeò in deliciis habebat, ut uxori ipſius neceſſe eſſet, ollas & ejusmodi fictilia ſummâ curâ recluſa præſervare, ne culina ollis deſtitueretur, uti ex Oethæô refert Johannes Schenckius *Obſerv. medicin. Lib. 3. fol. 320.*

§. 19.

Panis. Panem, imprimis recenter è furnô extractum in gravidis, non

, quia ipſius mater panem bonum & albicentem in vici- domo viſam maximè appeteret, præ pudore tamen illum re nollet. Ipſe ejusmodi recordor Appetitûs; Fœmina *Obſervatio.* gravida, Mercatoris Lignicenſis uxor, Lipſienſes nun- viſura, Haynæ matri meæ, ſub utrôque brachiô panem em & pulchrum ſatisque magnum domum geſtanti, ex proviſô obviam veniens, dictos panes fixis oculis intuebatur aliquot ſuſpiriis ſecum equidem fruſtum hujus panis , pudore tamen impedita poſtulare nolebat; unde mutatô faciei colore Lipothymiam incidere videbatur. *Quod cùm* Mater mea animadverteret, ipſam ſtatim alloque- *ipſique* panem offerebat; ex quô illa ad ſe rediens cum mea domum noſtram ingrediebatur bonamque & qui- ferè quartam magni panis partem cum recenti butyrô, cum appetitu comedebat, ſimulque bonam Cereviſiæ quantitatem hauriebat, atque dehinc cum ſociabus *ſuis, poſt* gratiarum actionem, ſiquidem oblatam ſolutionem *mater* mea recuſabat, læta ad iter ſe accingebat. Sequenti ve- annô iterum Lipſiam tendens dicta femina ad parentes meos , denuoque gratias agens referebat, ſe tunc temporis gravidam fuiſſe poſteaque ſtatô tempore binos filios ſanos pe- ; quibus absque dubiô, ut ipſa credebat, denegatô vel

§. 20.

Matronam quandam Nobilem, quæ intra unius diei no-
isque ſpatium ultra centum & quadraginta panes dulciarios
ellitos ſine noxa devoravit, e noſſe, ſcribit Theodorus Zwin-
rus *Theatr. Prax. med. Part. poſter. p.387.*

§. 21.

Frumentum Triticum crudum & cretam in maximâ co-
â devoravit Mercatoris frumentarii Delphenſis filia, teſte Pe-
ô Foreſtô *Obſ. medic. Lib.18. Obſ.7. fol. m. 141.* Triticô cru-
adeò delectabatur gravida quædam fœmina Lipſienſis, ut
gulis ferculis etiam orbem Triticô crudô plenum apponi cu-
ret, referente Johanne Michaele Fehr *M. N.C. Dec. I. An.1.
ſ. 83. p.199.* Dominam quandam Nobiliſſimam graviditatis
npore Triticum crudum deglutientem ſe noviſſe ſcribit Bern-
rdus Verzaſcha *Obſ. 92. pag. 238.* Hordeum crudum & va-
alia appetiit etiam ancilla quædam febre albâ â primis ju-
ntutis annis laborans, cujus meminit Paulus Spindlerus *Obſ.
. p. 135.*

§. 22.

Varia etiam Legumina à Feminis Picâ laborantibus appe-
ntur, v.g. juxta Valeſc. de Tarant. *Philon. pharmac. Lib. 4.
p. 6. p. m. 395.* quædam Nobilis clam uſa eſt Miliô, annis fe-
quindecim, unde facta fuit cærulea, ſtomachica & hepati-
, denique mortua eſt, quòd morbi cauſam perpetuò cela-
rit. Tres Sorores virgines nobiles, formâ & opibus præſtan-
, ſemina Fagopyri decorticata (vulgus vocat Heydegrütze)
nper ſecum circumtulerunt & comederunt. Natis inde Ob-
uctionibus & aliis graviſſimis morbis, duæ a Medicis præ-
ntiſſimis ſanari non potuerunt; tertia non ſine magnô labo-
ſanitati eſt reſtituta. vid. Joh. Schenck. *Obſ. medic. Lib. 3. fol.
.* Alia fœmina toto ingravidationis tempore ſolâ pulte ex
lio famem explebat. *vid. M. N. C. Dec. I. An. 2. Obſ. 209. p. 312.*

Pluri-

[illegible]ceam, mirâ aviditate ingerebat Georgius Francus, puer [illegible] decem circiter annorum, cætera ſanus; & ita qvidem, ut ſæpius unâ vice ultra libram ſemis devoraret ſine ullâ moleſtiâ aut valetudinis labefactatione, uti ipſe de ſe refert *M. N. C. Dec. II. An. 8. Obſ. 234. p. 569.*

§. 24.

In Majoranæ exſiccatæ herbâ delicias ſuas qværebat fæmina qvædam gravida, qvippe qvâ modò ingravidata ſaturari cæpit, & cum fœtu excluſô hunc appetitum iterum depoſuit, ſecundum relationem Georgii Dethardingii *M. N. C. Dec. III. An. 5. & 6. Append. p. 150.* *Majorana.*

§. 25.

Aliorum etiam Ciborum & Condimentorum Uſualium immodicô appetitu tenentur aliæ, v. g. viginti circiter libras Piperis mulierem qvandam prægnantem comediſſe, ex Nicolaô Florentino refert Caſpar Theophilus Bierlingius *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obſ. 209. p. 312.* vid. etiam Roder. à Caſtr. *de Morb. Mul. lib. 3. cap. 9. p. 399.* & Caſp. à Reies, *Qvæſt. 50. §. 4. pag. m. 621.* Qvi talem Mulierem Franciſci Barberini uxorem fuiſſe addit. Virgo qvædam præter alia aromata appetebat & qvotidie ferè Piper pulveriſatum ad Unciam dimidiam, integram & ultra *Piper.*

renfr. Hagendorn. *Histor. med. phys. Cent. I. Obs. 100. p. 184.* Fœmina quædam gravida libras aliquot Zingiberis, maximâ Voluptate, fine ullô incommodô, unâ vice devoravit, nec, quod mirum erat, ardorem in faucibus ullum se sentire fassa est, multò minùs in Ventriculo. vid. Felic. Plater. *Observ. med. Lib. I. p. 239.*

§. 27.

Macis. Georgius Hannæus novit Generosissimam quandam Matronam ex Per-Illustri Stemmate Ranzovianô, quæ gravida maximô cum Appetitu comedit folia Macis, illudque aroma non duntaxat cibis, tanquam condimentum in copiâ addidit, verum & illud noctu sub cervicali linteo involutum recondidit, ut eô noctu pro lubitu vesci quiret; Partu verò editô vix gustare cupivit. *vid. M. N. C. Dec. II. An. 8. Obs. 115. p. 252.*

§. 28.

Cinamomum. Puella quædam nobilis Parentibus insciis quotidie multum Cinamomi ingerebat, unde semper obstructa erat alvô; subtractô autem hoc aromate meliùs habebat, *juxta Joh. Schenck. Obs. med. l. a.*

§ 29.

Cæpa. Ad maturationem Bubonis pestiferi cùm cæpam sub cineribus assam, Theriacâ infarctam, illi imponeret Chirurgus, indiesque novam apponeret, priore abjectâ, puellula unam casu inveniens, quam Chirurgus a bubone modò amoverat, clam eam devoravit, nec quicquam mali inde passa est, vid. Felic. Plater. *Obs. med. Lib. I. p. 240.*

§. 30.

Sal culinare. Puella tredecim annorum à tempore sexti anni suæ ætatis quacunque occasione Sali accedendi sacculos suos eô replebat vescebaturque non secus ac alii infantes Saccharo; hinc ita exsiccata est & riguit, ut non posset pedes agitare tandemque mortua est. vid. Henric. Oldenburger. *Act. Philosoph. Anglic. p. 103.*

ng. Monialem ex ejusmodi Salis esu in hepatis inflammationem immedicabilem devenisse meminit Caspar à Reies *Elys. Quæst. Camp. Quæst. 50. n. 4. p. 621.* Sic Virgo quædam Nobilis in Ducatu Gœrlicensi pallidioris faciei, difficulter respirans, unô verbô cachectica, cum suppressione Mensium tantâ aviditate Sal culinare appetebat, ut lautissima fercula multis parasangis eidem postponeret, atque nec verbis, nec comminationibus inde avocari posset, semper in vetitum, clanculum, si apertè non poterat, sal suffuratum in Marsupium recondebat, ut haberet quod devoraret, juxta Ehrenfr. Hagendorn. *l. a. p.* 154. Simile exemplum non modò in Generosissimi Generalis de B. filiâ, summè cachecticâ, sed in aliis quoque Virginibus sæpe mihi observare contigit. *Observatio.*

§. 31.

Nobilis quædam Virgo ex Picâ Emulsionem Amygdalarum ad libras aliquot hauriebat, postridie acetum Vini in magnâ quoque copiâ ingerebat sicque per aliquot dies producebat. Eô verò tandem factum est, ut derepente & furiosè vociferari inciperet, præ nimiâ angustiâ è fenestris præcipitem dare conaretur, corpus huc illuc violenter jactaret, collum modò in hanc, modò in illam partem detorqueret, mox pedes ad clunes usque contraheret, Caput quandoque intra crura reconderet & scapulis pedes imponeret, oculos extrà prominentes immobiles haberet, & spumam ex Ore, ad extremum ferè totum Corpus sudore difflueret. Et hæc omnia tantâ cum omnium membrorum lassitudine, ut ne digitum quidem dimovere potis esset. vid. Philip. Salmuth. *Cent. 3. Obs. 86. p. 153.* *Emulsio amygdalarum & Acetum.*

§. 32.

Cùm Felix Platerus, Juvenis, Monspessuli, Pharmacopæo, *Laurentio* Catelano, cohabitaret, rebusque dulcibus, quod juvenibus consuetum, mirè delectaretur, herus ipsius Ollas amplissimas Theriacâ, quam præparare maximâ copia solebat, *Theriaca,*

plenas in Cubiculô, ubi Platerus cubabat, asservaret, dulcedine illius allectus intemperantiùs, quàm decebat, frequenter Cochlearia aliquot unâ vice devoravit, idque sæpe in die, Cubiculum aliquoties transiens, nec meminit, se mutationem aliquam, multò minus damnum aliquod, inde sensisse, uti ipse fatetur Platerus *Obs. Lib. I. p. 239. seq.*

§. 33.

Fungi. Fungorum esui quotidiano adeò deditus fuisse legitur Clemens VII. Pontifex Romanus, ut ad defectum horum præcavendum eorundem commessationem publicô edictô per universam ditionem prohibuerit, quâ tamen effreni instinctui factâ licentiâ morbum sibi lethalem & Curtio Medico planê incurabilem accersivit, vid. Frider. Schrader. *Disp. Helmstad. Anno 1696. habit. Respond. Dieter. Valent.* Kramer *de Idiosyncras.* §. 8.

§. 34.

Cerasa. Mulierem quandam gravidam quæ Cerasa matura avidissime desiderans unâ vice quinque sexve libras; & aliam, quæ [illegible]ginta placentas comedit, se novisse scribit Isbrandus de Diemerbroc *Anatom. Lib. I. cap. 7. fol. m. 31.* *placenti.*

§ 35.

Poma. citria. Poma citria acida triginta, quadraginta & aliquando plura unicâ nocte esitantem fœminam se vidisse, refert Casparus à Reies *Camp. Elys. Quæst. 50. §. 4. p. m. 621.* Poma putrida, fercula suilla, vir quidam plebejus efflictim appetebat, & â recentibus tamdiu abstinebat, usque dum putredinem conciperent. vid. Joh. Michael Fehr *de Absinth. p. 99.* *putrida.*

§. 36.

Haleces. Halecibus salitis tam impensè delectabatur mulier quædam gravida Daventriensis, ut ante partum sine Ventriculi offensâ ullove sanitatis dispendiô comederit mille ac quadringentos. Ipsa etiam infantis appetitum adeò strictè huic servituti mancipavit,

omni noxâ & Ventriculi offensâ esitavit. vid. Joh. Helwig. *Obs.p.374.* Halecis appetitu impulsa gravida quædam ru- Chartam, cui halec involutum fuerat, ut reciperet, to- milliare versus civitatem regrediebatur, teste Johanne Mu- *Hippocrat. Helvet. de Pic. p. m. 403.* De Halece integrô in Caroli Quinti cum Cerevisiâ â quodam abliguritô v. Bernh. *Ventricul. Querel. p. 117. seq.* vid. etiam Petr. Forest. *Obs.* Lib. 15. *Obs. 28. Schol. f. m. 167.*

§. 37.

De nimiâ Cancros comedendi aviditate seqventia refert Jo- *Cancri.* nes Billenstein: Illo præsente & communi mensæ cum aliis idente cùm inter cætera fercula Cancri quoque apponeren- r, Religiosus qvidam & Concionator in mediis Discursibus quos facetè valdè & comiter fovebat) sermonem omnem ab- pit indeque mutatô & pallente vultu diductis palbebris & per faciem sudore tantam animi angustiam sensuum- e oppressionem exhibuit, ut ipsum sine morâ lapsurum ar- ti fuerimus universi. Sed revixit subitò & majori cum iratione omnium, tanquam altô somnô sopitus resuscita- adfuit spiritus ejus, quamprimùm Cœnobiarcha integrum rorum manipulum (quod ipse patiens præ verecundiâ

hac expletô ſic appetitu totaliter ad ſe reverſus, nihil eorum, quæ vel a nobis vel ipſomet facta & dicta ſunt, ſe intellexiſſe conteſtatus eſt. Ultra centum etiam Cancros ſe comeſturum & plures comediſſe dicebat. *vid. M. N. C. Dec. I. An. 3. Obſ. 187. p. 348. ſeq.* *Et Obſ. 346. p. 554.* refert Chriſtophorus Rœslerus, Sororem ſuam in partu laborantem non potuiſſe ulla ratione fœtum eniti, niſi priùs ediſſet Cancros; hos enim maximè appetierat, & cùm vix unum comediſſet, ſtatim enixa eſt filium. Cancros viventes cruſtaceâque veſte adhuc indutos deglutire in deliciis habuit vir qvidam plebejus Ehrenfrido Hagedornio optimè cognitus. *v. M. N. C. Dec. II. An. 4. Obſ. 70. p. 147.* Trincavellus de propria matre, refert crudos eam gammaros fluviatiles eſitare conſveviſſe. Vid. Caſp. a Reies *Qvæſt. 50. §. 4. p. 621.* In rivô qvodam circa montem Anthon Petrus Bellonius tantam Cancrorum, noſtris Gammaris diſſimilium, qvantitatem invenit, ut mille temporis momentô capi potuiſſent. His, cum itineris duce veſcebatur crudis, neque jucundiorem ſaporem ullô in cibô ſe inveniſſe meminerat. Vid. Petr. Bellon. *Lib. I. Obſ. 47. fol. m. 46.* Ephippiarii Heidelbergenſis filia, puella undecim annorum, Gammaros vivos maximâ cum voluptate, ſed clanculum, devorabat, qvos undiqve conqvirebat ſecumque etiam in Scholam deferebat, èque Marſupiô promebat ac quodam cum ſtridore admordebat devorabatque ſine ullô incommodô referente Georgiô Franco *M. N. C. Dec. II. An. 8. Obſ. 234. p. 569.* De gravidæ Cancrorum nimiô appetitu in infantem propagato ſeqventem Obſervationem communicat Heinricus Hottingerus *M. N. C. Dec. III. An. 9. & 10. Obſ. 133. p. 251.* Matrona nobilis in Uterô gerens ſummô quodam Cancrorum appetitu flagrans, imò quaſi ardens, in eorum eſu frena ſibi laxavit, ac ad ſatietatem usque comedit, quod factum preſſô, ut ajunt, pede Diarrhæa impetuoſiſſima ſecuta, ſed mox iterum ſedata eſt; Mater poſtea totô Geſtationis tempore nunquam horum

...em imposuit.

§. 38.

Ichthyophagos dari, refert C. Julius Solinus *Collectan. rer. memorab. cap. 67. §. 968. p. m. 205. seq.* Post Indos, inquiens, montanas regiones Ichthyophagi tenent, quos subactos Alexander Magnus vesci piscibus vetuit. Nam antea sic alebantur. Et cap. 70. §. 990. p. 210. inquit, habitari Æthiopiæ ... Troglodytarum & Ichthyophagorum nationibus, quorum Troglodytæ tantâ pernicitate polleant, ut feras, quas agitant ipsi cursibus persequantur: Ichthyophagi non secus, qvàm *marinæ beluæ*, modò in aquâ valeant. *Ichthyophagi.*

§. 39.

Duodecim Mullis vivis Mulierem quandam Dresdensem *Mulli.* primâ vice gravidam mordicùs capita abstulisse illaque devorasse, refert Casparus Theophilus Bierlingius *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obs. 209. p. 312.* Ibidem etiam alia mulier Dresdensis gravida Cyprinum vivum ponderis fere unius libræ à capite usque *Cyprinus.* ad caudam comedisse legitur.

§. 40.

Angvillam vivam quendam Nautam devorasse integramque & vivam adhuc alvo reddidisse, ex Gesnerô refert Daniel *Angvilla viva.*

Angvillas capientes, quarum jucunditate & appetitu comm unam â turbâ iſtâ & petiiſſe & obtinuiſſe, &, amputatô ſ capite ſubitò, videntibus ac ſtupentibus ſingulis, in fruſta men diſſectam, devorâſſe; & *pag. 100.* ſequentem hiſtoriar fert: Alebat Hugoldus Abbas juniores Angvillas in certô dam Monaſterii locô, quas curæ fideique famuli ſui Li commendaverat. Aliquando, abſente Abbate, accedit L rium mater ſua, tunc gravida, quæ filium ad locum usque cuſtodiebantur angvillæ, comitabatur. Petit à filio uni abnuit iſte. Illa ergò Liborium aliò mittens, ne videret tum, arripit unam; & cùm iſte ocyus reverteretur, ſ mulier vivam devorat, ut falleret adoleſcentulum. Hic dolum catè ſubolfaciens rem indicat Cellario. Vix elapſ râ, ecce! denuo excluditur integra, eaque viva, deglutit gvilla, non ſine ſummis fæminæ cruciatibus. Res narra Prælato, qui ſubridens increpat famulum, quod adeò dur immodeſtus erga gravidam fuiſſet Matrem. Novit etiam P Foreſtus aliquas mulieres gravidas crudas angvillas devo *v. ejusd. Obſerv. med. Lib. 18. Obſ. 7. Schol. fol. m. 141.* Piſ rem, qui ſpirantes piſces integros deglutiebat & ipſos in triculum illapſos motitare nequaquam percipiebat, ſe v dicit Johannes Viridetus *de prim. Coction. Part. 2. cap. m. 332.*

§. 41.

Oſtrea. Virgo quædam Amſtelodamenſis, quam Phtiſis in ce deſperationem adduxerat, fit appetentiſſima Oſtreorum. torqvet vix tandem Matri, quod non impetrabat à Me Oſtrea illa Colceſtria in ipſo lectô aperiuntur. Comedit ſcio intra quam paucos dies plura qvingentis. Sanatur, n parit, feliciter & frequenter. Vid. Chriſt. Franc. Paulli *Theriac. cœleſt. p. m. 164.*

§

...lib. §. 8. fol. m. 306.

§. 43.

Jecore vitulinô crudô delectabatur fœmina quædam gra- *Epar vitulinum.*
vida, cujus meminit Rosinus Lentilius *Paralelism. ad Observat.*
Dec. I. An. 4. & 5. M. N. C. Dec. III. An. 3. App. p. 106.

§. 44.

Erucas acetô & pipere conditas Chirurgum quendam *Eruca.*
Leovardensem absque ullô damnô comedisse refert Stephanus
Blancardus *Collectan. med. physic. Cent. I. Obs. 50. p. m. 75.*

§. 45.

Lacertorum desideriô adeò detinebatur puella quædam, *Lacerta.*
ut, quoties illi liceret, arreptâ fronde oblongâ per hortum cur-
rendo venaretur innoxièque devoraret, quam puellam ipse vi-
dit Marcellus Donatus. *vid. de medic. Histor. mirabil. Lib. 4.*
cap. 1. p. m. 296. Lacertis viventibus vesci in more Aphris esse,
scribit Ludovicus Cælius Rhod. *Lib. 28. cap. 2. fol. m. 1065.*

§. 46.

Ranas admodum appetiit fœmina quædam gravida, juxta *Rana.*
Johann. Dolæi *Encyclopad. medic. Lib. 5. c. 6. p. m. 915.* Et de puellâ
decem annos natâ, quæ ab infantiâ ranarum, lacertarum, mu-
rium, carbonum, cæciliarum, & serpentum omnisque insecto-
rum generis comestione mirè delectabatur, vid. Sylv. Sam.

muſcas ſimiliaque inſecta, ſine ullô ſanitatis detrimentô, niſi quod facie eſſet pallidâ, ediſſe, ex Hannemanni literis refert Cornelius Stalpart van der Wiel *Obſerv. rarior. Centur. poſter. Obſ. 22. p. m. 247.* De mendicô araneos ſine valetudinis detrimentô vorante; item de puellâ araneos deglutiente, vid. Joh. Rhod. *Obſ. med. Cent. 3. Obſerv. 9. p. 172.* Varia aranearum fortuitò deglutitarum exempla recenſet Petrus Borellus *Cent. 1. Obſ. 81. p. 87.* De Medico, qui in Corpore cujusdam apertô, araneam in ſtomacho invenit; item alius Medicus ſeptem araneas è corpore humanô remediis expulit. Et *Cent. 3. Obſ. 19. p. m. 212. ſeq.* de Procuratore caſtrenſi, qui dum ſe opiparè cum amicis in hortô ſuô ſub vite exciperet, atque caſu araneola ferè inviſibilis in ejus vitrum vinô plenum jamjamque hauriendum incideret, dixit: nihil refert, deglutiêris, & hauſtô potu nullum hinc malum ſenſit, ſed duobus abhinc menſibus cum ingenti tuſſi araneam maximam rejecit. Ibidem etiam puellarum araneas innoxiè vorantium, nec non Heroinæ Anglicæ, quæ araneis inter cibos delectabatur, mentionem facit & juxta *Cent. 4. Obſ. 56. p. 318.* Organorum muſicalium Magiſter Londinenſis pertitiſſimus araneis deglutitis ſuos omnes tanquam panaceâ optimâ morbos curare ſolitus eſt. Juvenis Scotus, Lugduni Batavorum ſtudiis operam navans, in omnibus ædium angulis araneas conqvirebat ſibique cibum ſvaviſſimum eſſe affirmabat, homo aliàs ſanus, facie ſubpallidus & circa oculos ſubtumidus, quem Simon Schulzius noviſſe refert *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obſ. 10. p. 29.* Vixit etiam olim in Aulâ Sereniſſimi Electoris Brandenburgici generoſa mulier è Batavorum proſapiâ, quæ non tantum ſine noxâ, ſed & cum appetitu ſingulari, indies araneas aſſumſit, in tantum illarum aſſveta, ut & guſtu deteriores a melioribus ſecerneret. Hoc fine libentiſſimè aranearum venatui indulſit, perque omnes Palatii angulos eas deprædata fuit. *v. l. a. An. 3. Obſ. 146. Schol. p. 268.* De Puerô ſex anno-

annorum, qui Budiſſæ araneas per omnes domûs angulos venabatur iisdemque innoxie veſcebatur, *vid. M. N. C. Dec. II. An. 8. Obſ. 234. p. 570.* ubi Georgius Francus etiam obſervationem refert, Virum, inquiens, novi Ampliſſimum, qui me præſente aliquoties vel maximas variegatasque araneas, die groſſen verſilberten Creutz-Spinnen und Kancker, ſine ullâ noxâ & tam ſtudioſè delicatèque devorabat, ut unum alterumve primò extraheret & maſticaret pedem, dein tam diu globoſum araneæ corpus lamberet, donec per medium creparet atque ita penitus deglutiret. Hoc ſibi à puerô fuiſſe familiare retulit, ſed in principio a majoribus araneis ſenſit alvum juſtô magis lubricari & ſolvi, ſine ullô aliô incommodô. Docta Schurmannia araneas pro deliciis habuit & absque ſanitatis diſpendiô comedit, uti ex Struv. *Act. lit. Faſcic. 7.* refert Autor der Vergnügung müßig. Stund. *Part. 10. p. 42.* Refert etiam Philippus Salmuth *Cent. 2. Obſ. 22. p. m. 69.* ſe præſente nonnullos ora aquâ colluiſſe itemque lac comediſſe, quibus Aranei fuerunt immerſi. Puella quædam ad araneas accurrebat captasque avidè devorabat: tantumque abfuit, ut earum uſu læderetur, ut etiam pingvior fieret. Vid. Hieron. Cardan. *de Rerum Varietat. Lib. 8. cap. 40. p. m. 495.* Viro cuidam plebejæ ſortis per aliquot annos nihil magis in deliciis fuit, quàm araneos fortè obvenientes in eſcam capere; qui vir optimè notus fuit Ehrenfrido Hagendornio. *v. M. N. C. Dec. II. An. 4. Obſ. 70. p. m. 147.* Studioſum quendam Oxonienſem Araneas innoxiè devorantem ex Highmoro adducit Gothofredus Mœbius *Fundam. Medic. Phyſiolog. cap. 10. p. m. 159.* Incolas Cumanæ Inſulæ Apibus veſci, & ex eſu araneorum nullam noxam percipere; item Patavii qvendam ſanum juvenem innoxiè araneas & præter cicadas & locuſtas grillos etiam, quos tamen aliqvi vim habere Cantharidum experti ſunt, comediſſe, refert Johannes Dominicus Sala *de Aliment. & eorum adminiſtrat. cap. 2. p. m. 8.* Vid. etiam Steph.

Blancard *Collect. medico-physſ. Cent. 5. Obſ. 43. p. m. 77.* Daniel Sennertus *Practic. Medicin. Lib. 6. Part. 5. cap. 1. p. m. 225.* ſcribit, ſe noviſſe Civem, qui ſancte affirmavit, ſe puerum cum delectatione & ſine damno araneas devoraſſe. Vixit Hildeſiæ Studioſus macilentus, facie pallidâ, totus valetudinarius, hîc conſiliô cujusdam araneis veſci cœpit, quorum uſu obeſus factus & bonæ valetudini reſtituus eſt, ſummôque deſideriô araneas venari ſolitus, nec minori appetitu comedens, ex Johannis Ludovici Hannemanni relatione *v. M. N. C. Dec. 2. An. 5. Obſerv. 116. p. 231.* ubi etiam Baronis ex Perilluſtri ſtemmate de Kniphauſen meminit, qui avidè & affatim iis inſectis venenatis veſci conſvevit. Locumtenens quidam araneas avidè venabatur, venatione captas in patinam congregabat, poſtea comedebat. Cùm interrogaretur, qvare adeò eſu horum inſectorum delectaretur? reſpondit, ſe hoc hæreditariò â matre habere, ut quæ avidiſſimè iſtis animalculis veſci conſveverat, juxta Obſervationem Johannis Ludovici Hannemanni *M. N. C. Dec. III. An. 3. Obſ. 55. p. 64. ſeq.* Illuſtriſſimus quidam S. R. I. Comes, dum puer adhuc erat, impotenti animô araneis inhiavit, & Vir factus, quando volupe erat, quod tamen non rarò fiebat, propriis manibus captas, ori inditas dentibus comminuit, deglutiit, & ſine ullâ læſione in Ventriculô detinuit. Hic Comes Johanni Jacobo Wepffero narravit, illas lingvæ gelu inſtar frigidas & dulces apparere. *vid. M. N. C. Dec. II. An. 8. Obſ. 68. p. 176.* Mendicus quidam Noribergenſis, Vir truci facie, barba horridâ, crinibus rubris, Araneivorus, vulgo der Spinnenfreſſer cognominatus, non tantùm araneos, qvales qvales etiam fuerint

- - pluris qvam tanti obſonia Rhombi
Qvam leporis Clunes, qvam turdos æſtimat aſſos,

Sed exinde quoque in tantum Veneris furorem agitur, ut oppidò metuat, ne Nervus nimietate rumpatur &c. ſunt verb

Michaël

a Observationibus rarioribus *Cent. poster. Obs. 22. p. m. 250.* [illegible] inserere : Virginis cujusdam mentionem facit Ari[illegible], quæ initiô ita aranearum aliarumque rerum venena[illegible] sese assueverat esui, ut fortissima tandem toleraret ve[illegible], haud aliter, quàm sanus quispiam solitis vescitur ali[illegible]. Verum enim verò ipsa inde adeo evasit venenata, ut [illegible] salivâ aliove corporis liquore appropinquantes mox inter[illegible] posset. Forsan hæc eadem fuit, quam Plutarchus alii[illegible] alia rariora ad Alexandrum Magnum â Rege quodam [illegible] transmissam donoque datam tradunt, eum præsertim in [illegible], ut Macedo amore captus cum illâ decumberet, sicque [illegible] interiret: Verum Aristoteles suspicione motus Regi con[illegible], ut primò aulicum quendam ei adjungeret : quod ita [illegible]. Quam primùm enim ipsam impudicè attigisset, ve[illegible] infectus interiit. Præter adducta dantur adhuc alia ara[illegible] non sponte sed casu, innoxiè tamen deglutitorum, [illegible]. v. g. Capucinus quidam Eburo dictus Bullonius, co[illegible] Hampteau, araneam ingentem, quam decidisse vide[illegible] in Calicem, sub jugi Sacrificio, vivam cum multâ animi [illegible] bibit. Infra paucos dies illi oborta est phlegmone [illegible] femore ac sub primô pure, inde araneam integram [illegible] tamen) reddidit. vid. Joh. Baptist. van Helmont. *de*

tivit cochlearia residuumque seposuit. Abeuntibus postmodum emtoribus, ubi liberum nacta erat tempus, recepit scutulam comestura, quod antè reliquerat. Sed ecce dum forte fortuna oculos infert in vasculum, deprehendit supernatantes duos aranei pedes. Perterrefacta exinde domum se confert & parentibus, quæ contigêre, exponit. Isti postquam etiam ex ancillâ resciverunt, cerevisiam illam præcedenti jam vesperâ è doliô promptam, per totam noctem in apertô servatam fuisse cratere, relationi filiæ facilè assentiuntur, atque quantocyus Medicum in consilium vocant. Sed ante ejus accessum Virgo vomitu rejicit aranei corpus & pedes aliquot, unde Medici jussu sumtâ Theriacâ sudavit atque sic convaluit, referente Georgio Segero *M. N. C. Dec. I. An. 4. & 5. Obs. 85. p. 76.*

§. 48.

Scorpii. Scorpios atque araneos Patavii adolescens fatuus citra noxam voravit, teste Johanne Rhodio *Obs. med. Cent. 3. Obs. 91. p. m. 172.* Romæ alius integer mentis Scorpiones sine damnô deglutivit, prius tamen accuratô modô complicatis Chelisque Caudæque spiculo, ne linguam & fauces deglutientis læderet pungeretque aculeus, vid. Thom. Bartholin. *Cent. 4. Histor. 95. p. m. 418.* Rusticus quidam in Valle Telina Anno 1663. Mense Juliô illis, qui vineam laborabant, prandium præparabat ex farinâ in aquâ ebulliente coctâ; quod ferculi genus ab illis polenta vocatur. Accidit autem, ut quidam Scorpio in farinâ latitans simul misceretur coqueretur que, rusticus comestâ istius polentæ particulâ percepit, se Scorpionem per medium intercidisse & simul mediam ejus partem devorâsse. Hic improbus exinde sibi mortem certò certius imaginabatur; ne verò solus moreretur, reliquis, nihil dicendo, alteram partem polentæ unà cum alterâ medietate Scorpionis dedit, qui ex inadvertentiâ illam simul ingesserunt, sed etiam absque ullô damnô. v. Casp. Theoph. Bierling. *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obs. 205. p. m. 306. seq.*

Æthio-

Æthiopas accolas Hydaſpis fluvii impunè veſci ſolere & Scorpionibus & Serpentibus ſcribit Hieronymus Mercurialis *de Venen. & Morb. venenoſ. Lib. I. cap. 6. p. m. 7.*

§. 49.

Pediculi etiam quandoque pro variô ſcopô aſſumuntur; quale exemplum viri ſexagenarii pediculos vivos recens captos avidè devorantis refert Gabriel Clauderus *M. N. C. Dec. II. An. 6. Obſ. 176. p. 355. ſeq.* quippe qui inter truculentam belli præteriti Germanici crudelitatem natus, à parentibus pauperculis in pagô educatus, ob crebras irruptiones militum, eorundem malitiam cum ſuis evitaturus maximam Vitæ partem in ſylvarum latibulis conſumebat; Inter varia autem Phantaſiæ ſophismata eò ſorditiei deveniebat, ut pediculos ſuos recens-captos devoraret, quaſi epulas nutriendo corpori apprimè proficuas. Imò dictos pediculos majori aviditate deglutivit, ac à delicatulis alias tractari ſolent Oſtreæ, turdi, leporinæ carnes & ſimilia bellaria, juxta illud; quisquis amat ranam ranam putat eſſe Dianam &c. De puerô in Palatinatu, qui Capitis pediculos vivos admordebat devorabatque *vid. M. N. C. Dec. II. An. 8. Obſ. 234. p. 170.* Et Roſinus Lentilius Lithuanum remigem vidit, qui conquiſitos è ſuis veſtibus pediculos mandebat. *v. M. N. C. Dec. III. An. 3. App. p. 106. ſeq.* Nonnunquam etiam Icterici non quidem Picâ, ſed ſpe ſanitatis, impulſi Pediculos devorare ſolent, quale exemplum legimus in Thomæ Bartholini Actis Hafnienſ. *Vol. III. Obſ. 91. p. m. 168. ſeq.* de puerô, qui in ſordidiſſimis pediculis ſolatium ſe inventurum ratus vel ſeptem, vel novem devoravit, ſed infelici eventu: diſparuit equidem ſenſim morbus, ſed ſucceſſit in vicem hujus mali pallor, appetitus nimius, imò caninus, atrophia & mors. Apertô Cadavere, obtulit ſe in Ventriculô monſtroſæ magnitudinis inuſitata Pediculorum in unum conglobatorum Colonia. Item puella ruſtica contra Icterum flavum, conſiliô matris, utebatur pediculis vivis, quos in capite

Pediculi.

pite suo captos & cera virgineâ abvolutos securè devorabat: Verum bestiolæ in corpore sese multiplicantes perniciosam peperêre Phthiriasin, â quâ ægrè redimi poterat puella. *v. M. N. C. Dec. II. An. 5. App. p. m. 37.* Ita etiam Pulicum esu Virgo quædam Tubingensis summopere fuit delectata, quos curiosissimè venabatur. *v. M. N. C. Dec. III. An. 3. App. p. 106.*

Pulices.

§. 50.

Bufo.

Cum paulò antè ranarum appetitarum mentionem fecerimus, liceat nobis hôc locô etiam bufonum devoratorum exempla inserere: Bufonem vivum grandem deglutivit vinitor quidam Petrus Yvens, unde tanta anxietas suborta, ut Ventriculum pugnorum concussione ad expulsionem irritare cogeretur; id quod demum unâ â deglutitô animali horâ contigit, nullà tamen consecutâ læsione. vid. Nicol. Blegny *Zodiac. Medico-Gallic. An. I. Mens. Maj. Obs. 2. p. m. 87.* Dementem quendam bufones innoxiè comedentem non semel vidisse Medicum Montalbanensem Duncanum, ex ipsius ore refert Petrus Borellus *Histor. med. phys. Cent. 2. Obs. 37. p. 137. seq.* ubi idem bis vidisse addit ab empyricis factitatum, qui postea antidota sumentes venenum eorum a remediis retundi simulabant. Fœminam quandam gravidam minutos istos Bufones, cum pluviâ, ut ajunt, delapsos, sine omni noxâ comedisse, Parochus loci Christiano Francisco Paullini retulisse, dictus Autor recenset *Tract. de Bufon. Sect. I. cap. 3. p. 73. Et p. 72.* cujusdam Hispani in Insulâ Peragua fame pressi meminit, qui Bufones coctos comedit. Oliger Jacobæus *Act. Hafniens. Vol. V. Obs. 107. p. m. 181.* cujusdam meminit, qui Anno 1678. Mense Julio bufonem integrum turgidum maculisque insignitum promptè devoravit, postquam bestiolam manu leniter palpasset, lotium illa emittens ad distantiam ulnarum quatuor, os viri sponte ingressa est ac deglutita. Per spatium inde horarum quatuor, donec hospes insolitus exspiraret, miseros præ dolore ejulatus

edidit,

didit, in partes omnes, trabes, scamna, & quicquid fors obtu- erat prolapsus. Bufones & Lacertas etiam masticavit & devoravit Cultrivorus Basileensis *vid. M. N. C. Dec. I. An. 3. obs. 178. & 179. pag. 334.* Ejusmodi animalia venenata vivida, ranas serpentes, bufones levi pretiô comedit etiam Cultrivorus ille Basileensis Rudolphus Dürr, v. Theophil. Bonet. *Medicin. septentr. Lib. 3 Sect. I. cap. 18. fol. m. 510.* Vidi ipse adhuc puer Virum quendam seu Venenivorum, qui Bufonem dissectum cum Arsenico deglutiebat, quibus assumtis equidem de Theriacâ suâ, quam vendere solebat, statim bonam quantitatem ingerebat, nihilominus tamen ad crepaturam ferè intumescebat, donec omne hoc venenum cum Antidotô Vomitu rejiceret. An verò omnes Bufones innoxiè comedi possint, ex alius relatione credere videtur Petrus Borellus *l. a.* item Franciscus Redi v. Henr. Oldenburg. *Act. Philos. Anglic. p. m. 323.* cui tamen sententiæ subscribere veretur Christianus Franc. Paullini *Tract. de Bufon. p. 72.*

§. 51.

Militis cujusdam Uxor, annorum triginta trium, temperiei sanguineæ, dum esset gravida, magna tentabatur voluptate comedendi pullum gallinaceum vivum cum plumis, ut ipsa fatemori præ desideriô fateretur; Maritus ad ejus satiandum appetitum vulpinum, vivum pullum gallinaceum emit & domum redit, eumque præbet uxori, quæ statim eum comedit incipiendô â capite, omnesque plumas, pedes, intestina & excrementa devoravit; Et postea fassa fuit, ipsam nunquam majorem sensisse voluptatem in edendo, ac tunc, cùm pullum vivum manducavit, uti ex narratione amici fide digni refert Josephus Lanzonus *M. N. C. Dec. III. An. 3. Obs. 28. p. 32. seq.* *Pullus vivus.*

§. 52.

Monedulam vivam Rusticus quidam pignore dato absorpsit, cujus ungulis laryngi infixis vix strangulationem effugit, *Monedula.*

tamen cùm in Ventriculum fuerit delapſa, nullam noxam inde paſſus eſt, teſte Johanne Viridetô de prim. *Coction. Part. 2. cap. 1. p. m. 232.*

§. 53.

Pelles. Mulierem quandam gravidam Delphis pellem ovillam crudam unâ cum lanâ comediſſe refert Petrus Foreſtus *Obſerv. medicin. Lib. 18. Obſ. 7. Schol. fol. m. 143.* Virgo puella duodecim annorum Picâ correpta clam devorare ſolita eſt pelles argenteas & aureas, quæ Corami Romæ vulgò appellantur, ita ut decorticatæ apparerent. vid. Dominic. Panarol. *Obſerv. medicin. Pentecoſt. 3. Obſ. 38. p. m. 94.* cujus curam ſimul annectere liceat: Hoc ſtatu ægrotæ relato adſtantes monuit Panarolus, ut, quicquid juberet, perficiant, ſed maximâ cum cautelâ, ne puella ipſius artem invalidam & nullam redderet: Dixit interim primo loco, ut puellam nullo modô corriperent, vulgatum enim eſt illud adagium:

Nitimur in vetitum ſemper cupimusque negata.

Sed fingerent, ac ſi nihil egiſſet, interea tamen vel in prandio vel in cœnâ aliquod fictum narraretur exemplum alicujus mulieris, quæ comedens primò res aliquas ingratas, ut puta carbones, calcem, pelles, ſuo palatui admodum gratiſſimas, non multò poſt reliquiſſet omnia, nam neſcio quomodo ex abruptô amariſſimum & fœtidiſſimum omne ſentiens nunquam amplius talem cibum comederat: eamque eſſe iſtius morbi naturam, quod res prius gratiſſimæ, inſuaviſſimæ evadunt. Monuit etiam Panarolus, ut clam, ſi fieri poſſet, omnia obſervarentur, & non multò pòſt retulerunt, puellam, antequam pelles comederet, guſtare prius; quod cum relatum fuiſſet, juſſit Medicus, cum decoctô Colocinthidis & parum Aſſæ fœtidæ, pelles, omnes crepidas, chirothecas, & ſiquid aliud coriaceum adeſſet domi, imbui, dum ipſa puella per triduum Rus petiit. Reverſa puella more ſolitô ad comedendum pelles omnes ab

horruit;

horruit; hoc autem non subitò fecit, sed quando pelles omnes eodem modo ingratas percepit, & saluti pristinæ restituta est. Nobilis quædam Virgo Corii odore ita delectabatur, ut semper illud pro masticatoriô in ore teneret, juxta Petr. Borell. *Obs. medic. Cent. Obs. 2. p. m. 281.* Fœmina quædam pellibus muris alpini appetitui suo satisfecit, sie hat sich gelüsten lassen die Fälle von den Murmelthieren zu versuchen, und sie sehr wohl geschmack befunden, uti ex Harsdörffero refert, Bernhardus Albini Disp. de Pica §. 2. p. 8.

§ 54.

Huic ex Harsdœrfferô allegatæ Observationi sequentem de Linô aut stuppâ ex Johanne Langiô, *Epistol. medic. Lib. 2. Epist. 12. p. m. 550.* opponere libet, ubi inquit: Nec illud de cujusdam viri principis pellice obticere possum, quæ manè integros lini aut stuppæ manipulos, ut in Alpibus glis (non glis sed mus Alpinus seu mus montanus, vulgò Murmelthier, vid. *Joh. Schenck. Obs. Lib. 4. fol. m. 567.*) aut mus obæsus, plenis buccis devorabat. Quum forte ex stomachô laboraret, ac anus ejus urinam ad me perferret, omniaque prius de ejus Picâ constarent, consultus ab anu, quid urina indicaret, respondi, juvenculam hanc plus lini de colô decerpere ore, quàm fusô quovis versatili deduceret. Qvùm hoc anus garrula vaticinium ex lotii observatione de me civibus prædicâsset, ut vatem me omnes admirati sunt. Juvenem etiam Bohemum voracissimum seu calculivorum in Curiâ Dresdensi Stupam in magnâ quantitate devorâsse paulo infra videbimus. *Stuppa.*

§ 55.

Lanam & Gossypium præter alia, puella annos nata duodecim, facie pallida, positione gracilis, comedebat & ita eisdem delectabatur, ut inter suendum ejus pulvinaris, super quô mulieres suere solent, Gossipium suavi appetentiâ comederet, tametsi â matre & assistentibus increparetur, juxta Amat. Lusitan. *Lana, Gossypium.*

ſitan. *Curat. medic. Cent. 3. Curat. 86. fol. m. 296.* Theodorus Craan *Prax. med. Lib. 3. Caſ. 4. p. m. 412.* etiam mentionem facit puellæ natæ annos quindecim, frumentum, lanam, goſſipium magnâ cum voluptate & copioſè comedentis.

§. 56.

Capilli. Puella quædam quatuor annorum proprios Crines, quoscunque vel corripere vel digitis involvens evellere potuit, aviditſſimè devoravit: Et quamvis parentes & alii diligenter hoc præcavere ſtuduerint, tamen nunquam omninò â ſuô inſtitutô penitus abduci potuit. Tandem in vehementem tuſſim ac Atrophiam totius corporis incidit, â quâ difficulter potuit curari. v. Joh. Schenck. *Obſerv. medicin. Lib. 3. fol. m. 320.* Ibidem etiam filii cujusdam Chirurgi octo annos nati ex Amatô Luſitanô meminit, qui capillos & parietum cretam aſſuetus cùm eſſet comedere, ſemel in Calcem vivam incidit, ex quâ, cùm abunde comederet, obiit. Schenckii tamen allegata Editioni meæ non reſpondent. Sequentem Obſervationem de Capillivoris annotavit Johannes Paulus Wurffbainius *M. N. C. Dec. III. An. 5. & 6. Obſ. 301. p. 688.* Gemelli pueri tantâ & faciei & morum ſimilitudine ſibi juncti erant, ut vix alterum ab altero dignoſcere liceret: Novimeſtre ætatis ſpatium ambo cùm attigiſſent, crines ſibi mutuò ad calvitiem usque evellere ac devorare cœperunt, hinc factum, ut major natu ægrotârit & de torminibus Ventris ac inſigni circa Ventriculi regionem dolore, conqueſtus, tandemque continuis jectigationibus defatigatus ac emaciatus, variis incaſſum præſcriptis medicamentis, quarto ætatis ſuæ annô mortuus ſit, Alter in vivis adhuc frater nauſeoſas has capillorum delicias avidè appetebat, ita ut nec m[illegible] nis nec ferulâ coërceri potuerit; quin, quamprimum ob d[illegible] meſticorum abſentiam licebat, noctu præſertim, appetitui ſ[illegible] indulgeret, & capillos evulſos primò digitis conglobare, p[illegible] ori citò ingerere ac deglutire ſoleret, melle ſaccharoque d[illegible]

ciore

tiores. Capite abrafô, Capillos etiam Parenti dormienti evellebat ac deguftabat, puerulus aliàs vegetus, fanus ac alacris; Servatus verò hic fuit Capillivorus, per Amygdalarum dulcium Olei crebriorem ufum internum, cui pili per fuperiorem gulæ portam ingreffi, in Ventriculô juncti, per inferius mox guttur iterum funt deturbati ac elutriati. De Capillorum Pica hanc Obfervationem refert Johannes Adamus Gœritzius *Ephemer. Acad. N. C. Cent. X. Obf. 12. p. 267. feq.* Pagus eft, Affeding dictus, diftans a Ratisbona duobus milliaribus, in qvô puella eft decem annorum, Venatoris filia, quæ maximâ cum delectatione capillos devorat. Parentes fanctè teftantur, qvod omnes Capillos ad minimum ter fibi extraxerit & voraverit, licet centies ob id caftigata. Modum hunc fervat: Capillos convolvit fupra digitum & parum mafticatos deglutit. Proprii non fufficiunt, fed, ubi modò occafio occurrit, aliis hominibus capillos aufert; infuper aliquot pelles leporinas etiam voravit. Id omne tamen abfque noxa, fanam enim eam hactenus fuiffe, Parentes dixerunt. Quærenti Görizio, unde hic mirum appetitûs ortum traxerit, mater faffa eft: Se gravidam aliqvando macellum prætereundo os bovinum pilofum vidiffe illudqve valdopere appetiiffe; fed ob pecuniæ defectum fibi prius domum eundum fuiffe. Hac acceptâ ad macellum feftinaffe, tardius autem redeundo os illud pilofum non amplius inveniffe, utpote ab alia fœminâ interea emptum & ablatum. Hinc triftem abiiffe, in quâ obfervatum fuit, quod ftatim ac capilli crevêre, illos evellere & ori indere cœperit.

§. 57.

Virginem quandam Illuftrem Chirothecas devoraffe, confeffam, nihil unquam magis gratum fuiffe, ob faporem, quem præ fe tulerint delectabilem, ex ore Johannis Theodori Schenckii refert Georgius Wolffgangus Wedelius Patholog. medicodogmat. Sect. 3. cap. 2. p. m. 467. *Chirotec.*

K 3 §. 58. Lin-

§. 58.

Lintea & fila. Lintei & filorum lineorum appetitum Virgo qvædam ca annum ætatis duodecimum cum semisse incurrebat, ut solùm ejusdem fragmenta ori immitteret atque summâ luptate qvasi pergratô sapore prædita deglutiret, sed eti filum ipsum ejusque plures glomeres repetitis vicibus ing ret. Imò lintei appetitus ad decimum septimum usque num pertinax erat, nec ulla præteriit dies, quâ illius cibi ab nens esset, etsi vim sibi inferret, & ubi desideriô illi non sa faciebat, ab ascendente in Caput vapore immani illius dol vexabatur atque omnium sensuum seqvebatur Conturba Si latebras nanciscebatur, è perulâ lintea in frusta discerpta promebat, quibus ad satietatem gratissimè vescebatur. Nicol. Blegn. *Zodiac. medico-gallic. An. I. Mens. Jun. Observ. p. m. 107. seq.* Item Illustrissima quædam Comitissa fila li perditissimè appetens semper in culeô glomeramina dupli fili, quæ comederet, portabat; mensæ accumbens fila è m pis & mappulis, denique, quocunque locô stabat, aut versa tur, ex indusiô propriô, strophiolis, lodicibus &c. extracta p petuô mandebat. Hinc è linô contexta utensilia filorum successivâ extractione clathrata quasi efficiebat & turpiter fœdabat, juxta Rosinum Lentilium *v. M. N. C. Dec. II. An Obs. 150. Schol. p. 332.* Alia Mulier fila seu duplarium mastic & devorare solebat; postea tamen suô malô prudentior fa vitioso appetitui reluctabatur, vid. Johann. Schenck. *Obs medic. Lib. 3. fol. 320.* Victorius Trincavellius visitavit pu lam nobilem, quæ fila ex Vestibus, quibus erant consutæ ext hebat & comedebat, vid. Marcell. Donat. *de medic. Histor. rab. Lib. 4. p. 297.* Aliud exemplum Virginis generosæ, fila è vestibus, maximè lineis studiosè extrahebat, & av manducabat, præcipue aus denen blauen Schürtzen oder F tüchern, ut undique instar fenestrarum perforaret, ex comn

morat

noratione D. Lehmanni refert Georgius Francus *M.N.C.Dec.II. An.8.Obſ.234.p.569.ſq.* Seqventem Obſervationem communicat Mich. Pauli *M.N.C. Dec.III. An.7 & 8. Obſ.85.p.148.* Multas, inquiens, & varias inſolitarum gulæ libidinum ſpecies in ſeqviori ſexu numerari, inter omnes Medicos conſtat. Mihi argillam, maceratam calcem, corium, item araneas, faſcias crinales &c. ex faſtidio ſtomachi devorantes, obvenerunt. Omnes autem hæ vel pubeſcentes vel pubertati proximæ, vel gravidæ fuerunt habendæ. Rarius hinc in quadrienni puellâ Malaciæ exemplum. Hæc formoſiſſima mercis lineæ Negociatoris filiola in magnam ex ignotâ procatarcticâ cauſâ Cachexiam incidens de Inappetentiâ, Pectoris oppreſſione & circa hypochondria ſuffocationis ſenſu conqveſta tota langvebat tabemque in habitu corporis oſtendebat. Adhibitis proinde, aſt nullo effectu, pro inſtaurandâ nutritione Remediis, forte contigit, ut Gelaria dejicientis virgunculæ anum terſura filum lineum ex podice pendentem offenderet. Hujus inſoliti excrementi cauſam nec verbis, nec ferulis parentes exqvirere valuerunt; donec actiones filiolæ diligenter indagantes & quaſi veſtigia ipſius prementes ad faſces linamentorum aliquando adſtantem avidèque fila vorantem conſpexiſſent. Cauſâ hac, ceu mali fomite, perſpectâ, propinatis poſteà catharticis multi filorum ex lino globuli ſeceſſerunt, tandemque aſſumtis per aliquot menſes ſic dictis inſtaurativis, tonicis, martialibus, ægra pleniſſimè convaluit.

§. 59.

Fila pretioſa oculata ſeu Inſtitas (Spitzen) quæ lintea Collaria exonant, Genuæ elaboratas & Lutetiam devectas pro quadringentis Imperialibus, ſeu centum Piſtolettis monetæ Gallicæ, unâ vice & poſt triduum rurſus alias, pro aliis centum Piſtolettis, ex inordinatô appetitu fœminam quandam devoraſſe, ex Harsdörffero refert Philippus Jacobus Sachs à Lœuwenheimb *M. N. C. Dec. I. An. I. Obſ. 83. Schol. p. 201.* *Inſititæ.*

§. 60. Non

§. 60.

Charta bibula. Non niſi Chartam bibulam Icterico-hydropico-nephriticum quendam per tempus & quidem avidiſſimè devorâſſe ex literis D. Maichanqvez legere licet *M. N. C. Dec. I. An. 3. Obſerv. 174. p. 330.*

§. 61.

Stramen. Puella qvædam nobilis Stramen, ubicunque habere potuit, avidè comedit; Cùmque ob eam rem â Matre graviter objurgaretur, de nocte, nemine advertente, ſtramen è lectô, in quo cubuit, clam devoravit. Semper fuit ferè pallida morbisque obnoxia. Poſtquam vero viro nupſit ab hisce deliciis abſtinuit. vid. Joh. Schenck. *l. a.*

§. 62.

Gramen & fœnum. De Adoleſcente ſedecim annorum Gramen ac fœnum locô cibi aſſumentem ſeqventem obſervationem recenſet Nicolaus Tulpins *Obſervat. med. Lib. 4. cap. 9. p. m. 312.* Allatus Amſtelredamum omniumque oculis expoſitus fuit Adoleſcens ſedecim annorum, qui in Hyberniâ, â parentibus fortè devius inter oves ſylveſtres ab incunabulis altus, induerat qvaſi naturam ovillam, corpore pernici, perpete pede, vultu truci, carne durâ, cute exuſtâ, artubus ſtrictis, fronte ut obtuſâ ac depreſſâ, ſic occipitiô convexo ac tuberoſô, rudis, temerarius, imperterritus, & exors omnis humánitatis, cætera ſanus, & optimè valens; deſtitutus voce humanâ balabat inſtar ovis & averſatus cibum potumque nobis uſitatum, manducabat ſolum gramen ac fœnum, & quidem eô delectu, quô curioſiſſimæ oves; obvolvendo identidem unumquodque & æſtimando gula minutatim, ſeligebat, guſtabatque tandem modò h[...] modò illa, prout naribus ac palato judicarentur gratiora magis convenientia, &c.

§. 63.

De Casei appetitu seqventia de suô Parente refert Rosinus Lentilius; ille scilicet duodecim circiter annorum puer Vinariæ degens â suis in hypogæum, Caseos inde bubulos minores promptum, est ablegatus; qvum verò dolium, in qvô asservabantur casei, esset iis pæne vacuum, isqve corpus nimiùm inclinare cogeretur, amissô æqvilibriô, in dolium præceps fertur: Reditu præter rem & opinionem protractô cellam hospites convictorem qvæsitum adeunt & opportunissimô tempore vix respirantem â suffocatione liberant: odore vero Casei plus satis in Palatio Diogeneô Lentilii Parens imbutus caseos ab illo tempore summis in delitiis habebat. *v. M. N. C. Dec. II. An. 10. app. p. 60.* *Caseus.*

§. 64.

Virum ex ordine literatorum, qui mirè esu muci narium delectabatur, illumque subinde ex naribus & viscidiorem pituitam ex ore colligebat manibusque tamdiu tractabat, donec exinde globulos formare posset, tuncque deliciarum instar deglutiebat, se novisse scribit Petrus Rommelius *M. N. C. Dec. III. An. 7 & 8. Obs. 40. p. 64.* ubi pariter fœminæ meminit, quæ narium mucum ficciorem in deliciis habuit illumque naribus extractum ori (macim fortasse esse sibi imaginans) avidè immisit & edit. Puerum quendam Nasi mucosa seu exsiccata recrementa, die dürren Nasenpöbel oder Putzen avidè assumsisse, scribit Georgius Francus *l. a. Dec. II. An. 8. Observ. 234. p. 570.* Idem etiam Pueri Naumburgensis meminit, qui crustas Ulcerum in scabie exsiccatas devorabat. *Narium Mucus.*

§. 65.

Stercora varia nonnullis pro deliciis habentur, v. g. puero illi ex Epilepsia sordido, cujus meminit Rosinus Lentilius *M. N. C. Dec. II. An. 2. Obs. 150. p. 327. seqq.* qvippe dictus puer ea, quæ alii saniores maximè abominari solent, avidissimè esitabat; *Stercora.*

tabat; hinc qvancqvam pera pane, similâ aliisque nonnunquam turgeret, ille tamen appetitu mirô ferebatur ad Oletum proprium, quod, ubi data facultas, etiam de nocte surgens corrasit, focum instruxit, ollæ vel solum infusum, vel aliis obsoniis, casu in culinâ repertis, mixtum ad ignem coxit comesturus. Præcipuè homerdâ â frigore constrictâ vehementer ad esum delectabatur. Stercora suilla, anserina, intra pedum digitos collecta, in deliciis fuere, &c. Virgo quædam nobilis stercora humana exsiccata avidissimè exoptabat & pulverata tanquam Tragemata condebat, Latrinarum crustas chartæ involutas secum ferens. v. Petr. Borell. *Obs. phys. med. Cent. 4. Obs. 2. p. m. 281.* ubi seqventia addit: Legimus Aristophanem qvendam vocâsse Medicos fecivoros, quòd quidam adulatores fuerint, qui excrementa Magnatum degustare voluerint. Qvare de illô non ineptè dixit quidam, eum dignum fuisse Xenocrate Medicô, qui excrementis variis animalium omnes morbos curare solitus erat. Item puer qvadriennis in lectum cacaverat; flagra autem extimescens suum stercus comedit, juxta Johann. Baptist. van Helmont *Tract. Sextupl. Digest. Aliment. hum. §. 36. fol. m. 132.* Puellam quandam stercoribus delectatam fuisse & Virum Nobilem foria puellarum recentia avidissimè sorbillasse ex Nanceliô refert Johannes Jonstonus *Thavmatograph. Admirand. Homin. cap. 2. Art. 2. p. m. 440.* Quidam nomine Claudius, natione Lotharingus, cujus infra Capite qvintô inter Omnivoros mentionem faciemus, præter alia, vorabat animalium stercora, cumprimis bubulum, calidum adhuc, prout è matre venit, &c. Georgius Hannæus vidit Juvenem, plurimis corroboratum vitiis, qvi qvoties unius vel alterius solidi pelliceretur mercedulâ, toties vilissimum, & sue, quam homine dignius, è propriâ per Ventrem factâ eluvie sibi struxit prandiolum. *v. M. N. C. Dec. II. An. 8. Obs. 115. Schol. p. 253.* Vidi Christianus Franciscus Paullini Hasfordii ad Mœnum rusticam

quandam

quandam mulierem gravidam, quæ maritum ad nundinas anniversarias comitans, de variô suô appetitu mira referebat. Qvorum Colonus pertæsus dixit fortè: Ey Aenle, friß einen Dreck. Paulò pòst hic, solutis braccis, cumulum in gramine fumantem fecit & discessit. Mulier, idem simulans, sordidissimas Viri feces adhuc calidas summô cum delectamentô ingerit, Virumque insequitur. Qui tandem retrospiciens odoremque planè stercoreum admirans, reliqvias jentaculi adhuc aliquas in facie conjugis deprehendit, dicens: Aenle, was ist das? fatetur: increpat ille fœtidum appetitum. Placatus demum à muliere conticuit. *v. M. N. C. Dec. II. An. 5. App. p. 16.* Et Petrus Rommelius novit fœminam, quæ gravida panem stercoribus humanis fœtidissimis ex Cloacis eductis probe intinctum & illitum, sine noxâ Valetudinis, cupediarum instar expetebat & devorabat. *ibid. Dec. III. An. 7 & 8. Obs. 40. p. 63.* Simile exemplum refert etiam Vitus Riedlinus *Lin. medic. An. 1697. Mens. Nov. Obs. 23. p. 800. seq.* de fœminâ gravidâ, quæ tantô desideriô has feces ingurgitandi correpta fuit, ut statim aliquot frusta panis ad hunc usum accommodata è domô suâ petierit, eaque huic Embammati intinxerit, & panem sic probè intinctum avidè devoraverit &c. vid. infra *Cap. XIII. §. 51.* Juvenis qvidam qvadrati Corporis, voracissimus, morionem agens, verbô Monstrum hominis, primis ætatis annis nihil magis in deliciis habuit, quàm sordium ex eqvorum strigillatione oriundarum esum & usum, ut de humanô Cœnô, tanquam obscœnâ re nihil dicatur. Ex ephebis autem excedens deliciis hisce valedixit, potu ciboque postmodum vix satiandus. V. Ehrenfrid. Hagendorn. *Histor. med. physic. Centur. 3. Histor. 95. p. m. 410.* Maniacos præter alia absurda etiam stercus proprium comedere, qvotidianæ observantiæ est. v. etiam Theod. Zwinger. *M. N. C. Dec. II. An. 6. Obs. 234. p. 540.* Qvalia exempla in nostrô Nosocomiô plurima, & inter alia nuper in

Capillamentario, (jam reſtituto) obſervare mihi licuit. De furioſo, qui excrementa alvina in patina cum potu ordinario miſcendo intritæ loco avide devoravit, vid. Mich. Bernh. Valentin. *Novell. med. leg. Caſ. XI. p. 272.* De quodam obſeſſô, qui trium modiorum panes unâ vice devorare, &, ſi panes deerant ſua ipſe excrementa comedere & lotium bibere ſolebat. v. Johann. Chriſtian. Frommann. *de Faſcinat. Lib. 3. Part. 4. Sect. 1. cap. 9. §. 11. p. m. 613.* plura Scybalophagiæ exempla infra reperies.

§. 66.

Maria. Fœmina quædam aliquoties gravida ſemper primis menſibus ad viginti ſeptimanas eôdem anorexias malô vexabatur, ut omnes fugeret cibos præter embammata cum pane ex aceto, item muriam è braſſicâ capitatâ minutim conciſâ per fermentationem ex adſperſô ſale extractam, **Sauerkraut-Lacke;** aut è Cucumeribus eodem modô conditis atque fermentatis, **ſaure** Cucumeren- **oder Gurcken-Suppe;** Nec alium admittere poterat potum, præter aquam ſimplicem fontanam. Nihilominus feliciter fœtûs enixa eſt ſuos; atque ſtatim â partu ſenſim ſaniores aſſumſit cibos Cereviſiamque bibit ordinariam, ceu ipſa faſſa eſt Georgio Franco, *v. M. N. C. Dec. II. An. 9. Obſ.* *Acetum.* *201. p. 362.* quô locô etiam mentionem facit Matronæ, quæ totô imprægnationis tempore mirè acetum deperibat, furtimque, ubi ubi poterat, conquirebat; quæ fœtum dein Cuticula orbum & ſemicrudum peperit Leucopetræ. Et Chriſtianus Fridericus Garmannus *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obſ. 149. p. 233.* fœminæ meminit cujusdam Nobilis, quæ uterum gerens toto geſtationis tempore nullum cibum niſi acidum expetiit, potûs verò locô continuò acetum avidis hauſit faucibus; poſtea ve fœtum absque Epidermide excluſit.

§. 67.

Colluvies pecorata. Extraordinarium quoque appetitum in Johanne Chriſt phor

ex ipurcissima illa pecorata colluvie, quæ porcorum lor-
s lustrandis & abluendis (vulgo eine Sau-Schwemme)
rata est. Et quia ob vires fractas & summam debilitatem
ludem istam, ipsemet progredi non valebat, servum cum
plurium mensurarum capaci ad illud implendum ad la-
istam stercorosam, ad Collis radicem sitam, ablegavit,
que ab altitudine Collis, utrum servus mandata ritè exse-
turus foret, quasi ex speculâ, ne alia vel purior aqua, locô
sideratarum sordium substitueretur, accuratissimè quasi ex-
bias agens, & observavit & præcavit. Reditum missi cum
deratissimô & fœtidissimô nectare, ægre expectans, quan-
vires permiserunt, obviam servo ivit summòque cum
diô illum excepit, atque ex tempore sat largum haustum
istius aquæ ingurgitavit & brevi spatiô septem mensu-
rdidissimi hujus paludosi potûs avidissimè summâque,
videbatur, cum voluptate ebibit, & continuò à febre
gente convaluit.

§. 68.

Prægnantem quandam ob vitium Picæ maximam Glaciei *Glacies & Nix.*
iam comedisse indeque multis malis correptam fuisse, ex
svolô refert Marcellus Donatus *de Medica histor. mirabil.*
l. 4. cap. 1. p. m. 297. Mulier quædam Utero gerens ob Picam,

ipsâ narrante, tantum nivis comederit, ut mirum non fuisset, si glacies inde fauces, Ventriculum & Intestina obduxisset, idque repetitis aliquot vicibus, ipsa quidem parum hinc detrimenti passa fuit, nisi quòd ambo fœtûs citò nimis projecti vitâque privati fuerint. Juxta Vitum Riedlinum *v. M. N. C. Dec. III. An. 5. & 6. Obs. 128. p. 259.*

§. 69.

Caro humana. De Picâ seu pravò carnem humanam mordendi sive edendi appetitu varia quoque hinc inde reperiuntur exempla. Ex Chronicô enim Lipsiensi Christianus Johannes Langius *Oper. Medic. Tom. II. cap. 2. §. 3. Annot. fol. 6. refert* Exemplum prægnantis, quæ appetebat admorsionem pedis nudi servi pistorii: qvi annuens binis vicibus hoc sustinuit, tertiâ tamen vice id denegavit, hinc factum, ut bini fœtûs vivi, unus mortuus, exclusi fuerint brevi ab ipsâ fœminâ. Aliud exemplum refert Marcellus Donatus *de Medic. Histor. mirab. Lib. 4. cap. 1. p. m. 297.* Non defuerunt, inquiens, nostrâ memoriâ, quæ conspectô virô quodam thorosô ac corpore succulentô, morsu hujus appeterent armos, quod ipsum cuidam gravidæ, quò illius desiderium expleret, & nequid incommodi accideret, haut gravatè admisit; itaque illa dentibus partem avulsam crudamque paululum modô mandibulis confectam devoravit; illa verò necdum satiata iteratò id tentavit; at vir illam repulit, nec denuò in Corpore suô pati lanienam sustinuit; quæ confestim mœrore tœdioque affecta parturire occipit ac qvum geminos gestaret, alterum vivum, alterum quod eadem pulpamentô frustrari contigerat, mortuum edidit. Mulier quædam Johann de Muralto nota ardenti desideriô clunes infantis duorum au trium annorum commordendi deflagrans ipsum forte in dibus scalæ domûs vicinæ comperiens reclusâ veste ipsum clunibus momordit. Confugientibus ad infantis clamo dicebat illa, infantem cecidisse, ipse verò, illam in natibus mordi

effect. Lib. 3. cap. 4. p. m. 423. adducta reperies.

§. 70.

bsque dubiô etiam ad Picam vel depravatum & peculia- *Anthropophagi.*
ppetitum referri possunt historiæ horrendæ, quas recen-
rcellus Donatus *l. 4 p. 298.* Mediolani scilicet artificem
rem quandam, nomine Elisabet, rotæ atque ignis tor-
ô peremptam, ita â Justitiæ judicibus damnatam, quod
[illegible] pueros alliciens inque domum introducens enecaret
[illegible] condiret indiesque comederet; cujus ferina bestialisque
[illegible] ita detecta fuit. Cùm enim parentes puellam amis-
nomine Catharinam Seranam diligenter perquirerent,
felis puellæ manum subreptam in vicinorum domum
tavit; quô spectaculô commoti catum venari cœpere,
d domum Elisabet confugiens, qui illam insequebantur, eò
t, hique introgressi integrum adhuc Catharinæ Corpus in-
sum invenêre &c. Item, Latro quidam ad Tynnani an-
i in Angusiâ, ubi cum sceleratâ familiâ ab hominum soda-
secretus agebat, infandô scelere prehensus est, atque cum
domô in vincula conjectus. Mos erat homini truculento,
lescentes, quos aut furtô sustulerat, aut absque arbitris ju-
[illegible], domum adactos esitare. Et quibus tenerior erat ætas

hæc Dioni educata priusquam duodecimum ſuperaverat an
in paternô ſcelere deprehenſa, ut viva terrâ defoderetur,
tentiam accepit. Qvumque duceretur ad ſupplicium, & in
mortalium vis, mulierum præſertim, effuſa, quod tam im
ne facinus auſa fuiſſet, eam execraretur, converſa ad ſeq
tes vultu crudelitatem præ ſe ferente, quid, inquit, me obju
mini, velut ſcelus homine indignum admiſiſſem? mihi cre
ubi experti eſſetis, quàm palatum delectet humana caro, q
liberorum eſu abſtineret, inveniretur nemo; ita perpetrati
minis impœnitens deſtinatum ſupplicium multis conſpicie
bus deteſtantibusque tantam in fœminâ impudentiam co
maci animô obivit. Sequentem Caſum refert Johannes W
fius *Lection. memorabil. & recondit. Centenar. 16. Oper. Tom*
fol. m. 983. Anno 1580. Bretteburgi mulier gravida, deſid
ſui mariti capta & accenſa edendi, eum noctu jugulavit
mortui ſic brachium & latus ſiniſtrum cingulotenus devora
reliqua ſale condita repoſuit, volens & illa comedere. I
rea verò tres peperit filios & perpetuô claudebatur carcere.
etiam Joh. Schenck. *Obſerv. Lib. 4. fol. m. 567. M. N. C. De*
An. 2. Obſ. 109. p. 311. Joh. Ludw. Gottfrid. *Chronic. Part. 7.*
Caro cruda. *761.* Fœminas carnem crudam appetentes & comedente
vidiſſe ſcribit Petrus Salius Diverſus *de Affect. particular.*
19. p. m. 353. An Cambleta Lydorum Rex Picâ, an voraci
an inſaniâ laboraverit, quem Ludovicus Cælius Rhodiginus
ction. antiqv. Lib. 7. cap. 11. fol. m. 240. nocte quadam uxo
devoraſſe, cumque ſummô manè illius manum in ore con
riſſet, ſemet jugulaſſe ſcribit, ipſe benevolus Lector judi
De carnium eſu allegatus Autor *Lib. 28. cap. 2. fol. 1065.* inq
Nomades ac inſolens Hunnorum feritas nec ſemicrudas a
nata carnes eſt. Sarmatis, Vandalis, ac innumeris aliis, eq
rum & vulpium carnes ſolatio ſunt. Jam qui & humanis
ſcerentur, Scotos, gentem Britannam, ſe vidiſſe prodidit Hi
nyı

ymus &c. De aliis, qui vel annonæ penuriâ vel, in obſidioibus nimiâ ſame perciti variorum animalium cadaveribus vel propriorum quoque liberorum corporibus vitam ſuſtentare quæſiverunt; item de Anthropophagis, ſeu humanâ carne ordinariè & magnô cum appetitu veſcentibus, quod Indis familiariſſimum eſſe ſolet, prolixiùs agere ad ſcopum noſtrum non pertinet; Evolvi interim poſſunt Flav. Joſeph. *de Bell. Judaic. Lib. 7. cap. 8. p. m. 783.* Marcell. Donat. *de medic. Hiſtor. mirab. Lib. 4. cap. 1. p. m. 299. ſeqq.* Philipp. Camerar. *Horar. ſubciſivar. Cent. 1. cap. 14. p. m. 86.* Bartholom. de las Caſas Beſchreibung der von denen Spaniern eingenommenen Jndianiſchen Länder *p. m. 41.* Joh. Lud. Gottfridi Hiſtor. Chronicke *V.* Theil ∫. 493. Jean Mocquet Reiſe-Begebniſſe in *Africa &c. Lib. 2. p. m. 54. ſeqq. Lib. 4. p. 269.* Hiob Ludolfs Schaubühne der Welt-Geſchichte *Tom. II. Lib. 46. An. 1646. cap. 7. fol. m. 1335.* Roſin. Lentil. *M. N. C. Dec. II. An. 2. Obſ. 150. Schol. p. 330.* Caſp. Barlæi *Rer. Braſil. p. m. 37. 611.* Hieron. Cardan. *de Rerum Variet. Lib. 1. cap. 40. p. 493.* Joh. Neubof. Oſt-Jndianiſche Geſandſchafft *fol. m. 34.* Batavo cuidam Anthropophagus ad quæſtionem, quid edulii in carne humana eſſet? reſpondit, ſibi nihil magis deliciis eſſe ipſâ carne humanâ, interque illam ſapidiſſimam eſſe, quam ab Europæis albâ tinctis cute & quidem inter illos extremas partes, ut brachiorum, crurum & tibiarum. v. H. G. Herfeld. *de Origin. Morbor. §. 24. p. 28.* A Carnis humanæ eſu Morbi Gallici ſeu Neapolitani ortum derivat Italus quidam, Leonardus Fiorovanti, inquiens: Cùm inter Gallos & Hiſpanos ad Neapolim bellum eſſet, & magna annonæ, & præcipuè carnium eſſet penuria, malè feriati illi mercatores, qui victum caſtris advehunt, clam Cadavera mortuorum militum in varia ciborum & obſoniorum genera apparaverunt, eaque ubique exercitui vendiderunt, quas carnes cùm inſcii ſatis longô tempore comediſſent, plerique hôc morbô correpti & pleni puſtu-

larum & dolorum evaſerunt, plurimis etiam capilli deciderı &c. v. Georg. Paſchius *de Novis Inventis Cap. 6. p. m. 380.* V cabulum Samojedæ Ruſſica Lingua Anthropophagos ſignific *vid. Act. Erudit. Lipſ. 1719. p. 234.*

§. 71.

Metalla. Imò ne Metalla quidem, v. g. æs, ferrum, argentum, inordinatô Picâ laborantium appetitu immunia ſunt, quale obſervationem ſupra ex Nicolai Pechlini Obſervationibus m dico-phyſicis allegavimus, qui *Lib. 2. Obſ. 55. pag. m. 345.* J venis cujusdam Picâ planè peregrinâ conflictari meminit; H enim Studioſus Upſalienſis dimidiô annô tanta Orexi labor bat, ut nullis cibis vulgaribus ſolidis ſatiari poſſet, unde d riſſima quæque & ipſa dicta metalla avidè appetebat atque d vorabat. Erant autem duo duntaxat in ſeptimanâ dies, qı bus hoc morbô tentabatur, Lunæ iſte & alter Jovis, cæte diebus ſui compos victu & cibis iisdem utebatur, quibus a ejusdem contubernii hoſpites. Hanc Picam allegatus Pech nus magicam vocat absque dubio, quia hic morbus nullis m dicinis parebat, ſed tempori & ſex menſium patientiæ relictu uti ſubitò venerat, ita, imploratâ tamen prius, quod Studi ſus narrabat, Sagæ mulieris operâ, deceſſit &c. Filia Co ſulis Amſtelodamenſis tantùm non delectata, verum avidè ad ſatietatem usque fruita ceſpite ſulphureô, ac plumbi lan nis minutatim conciſis, ad inſtar alimenti vel maximè famili ris incidit tandem in morbum. v. Nicol. Tulp. *Obſ. med. Lib. cap. 23. p. m. 332.* Novit etiam Johannes Dolæus fœminam, qı limaturam Martis comedebat, aliamque quæ plumbum a petebat. vid. Joh. Dolæi *Encyclopæd. med. Lib. 5. cap. 6. p. m. 9* Quandoque etiam ejusmodi Metalla contra voluntatem degl tiuntur, quale exemplum de cochleari ex Felice Platero ſup adduximus.

§. 72. I

s, qui à tempore ablactationis statim Cretam, pulveres,
m edere gestiit, postmodum calceamenta arripiebat & in
hærens lutum abradebat. Crescente autem ætate & hic
ernaturalis appetitus ita increvit, ut postmodum copio-
arenam (interdum unâ vice mensuram pilei semipleni)
em, carbones, lateres, ellychnia, carnem crudam & farcimi-
leglutiret, citra ullam querelam aut dolorem. In patriâ do-
solus aliquando relictus de tribus parietum areolis calcem
re omnem consumsit, & hac de causâ castigatus vicini mu-
m, plateam versus, adiit; vicinus hoc statim animadvertens
um parietis succo absinthii bene inunxit; puer amaritiem
tiens mox ad rivulum plateæ proximum se recepit ibique
idô & arenosô lutô cupidinem suam rursus placavit.
uando etiam Calcem vivam devoravit, quæ ipsius ventricu-
adeò corrodit, ut sæpè & continuò frigidam ingurgitare
tus fuerit. Cibos optimos vilipendebat, dulcia non ap-
bat, ut saccharum, mel, lac, nec carnem etiam. Optimum
n victum esse judicabat jura ex merâ aquâ confecta, & ca-
n cum pane, præ omnibus tamen arenam. Edebat non
m lychnos cum ellychniis, sed etiam emnuctoriorum con-
a exactissimè expurgabat. Puella nata annos quindecim
os, terram, cretam, frumentum, lanam, gossipium alia-

cujus meminit Amatus Lusitanus *Curat. medicin. Cent. 3. Curat. 86. fol. 296.* Ranarum, lacertarum, murium, carbonum, cæciliarum, imò & serpentum omnisque Insectorum generis comestione mirè delectabatur puella decem annos nata, juxta Sylvestri Samuelis Anhornii Observationem *M. N. C. Dec. II. An. 1. Obs. 39. p. 110.* Picam virilem seu Appetitum inordinatum rerum vitiosarum & â naturâ humanâ alienarum ac inedilium annotavit Johannes Adamus Genselius *Acad. Nat. Cur. Ephemerid. Cent. I & II. Obs. 195. p. 425.* sequentibus verbis: Religiosu quidam Ordinis S. Augustini hydropota â teneris unguiculis de lectabatur comestione omnis generis absurdorum; ego his c culis vidi ipsum comedentem ex regno vegetabili folia quer cûs, nucis &c. & promiscuè omnium arborum, virgulta abi tis & betularum in copiâ, Hyoscyamum quoque & Cortic arborum, frumentum, urticas, cucurbitas & cucumeres cr dos, gummata aut succos arborum, ut Tragacantham &c. quis recenseret omnia illa absurda? Ex regno animali com dit bufones, vespertiliones, araneas, muscas, cæcilias, cancr & pisces vivos omnis generis, imprimis vivas anguillas & Ch kones dictos Hungaris; Delectabatur quoque comestione M lepedum & vermium, in summâ omnium scarabæorum & r ptilium. Ex regnô minerali quoque multa absurda comed Sulphur, cretam, vitra, calcem murorum & alia, imò vix n omnia non comestibilia ipsi fuere esculenta sine detriment Ordinariè unô haustu iteratis vicibus ebibit duas etiam tres m dias aquæ, quatuor medias Caffée pro unâ vice, lac ad st porem omnium cum commixtione fructuum & suprà dict rum absurdorum, ut adeò plus, quàm Pica, gustus iste dice dus sit. Plura ejusmodi videantur Capite quintô de Cunc voris.

§. 73.

bruti. Picæ analogum quid interdum etiam in brutis observa

& qu

d ſex diebus ante editos fœtus ſuos tantâ afficiebatur depravati violentiâ, ut qvotidie ſufficienti alimentô erius canis Catulos devoraret. vid. Henr. Oldenburg. ſph. *Anglic. 1667. Menſ. Novembr. p. 447.* Soræ Da- *in Picâ.* armacopœus, nomine Burſerus, cicurem alebat pi- llam, quæ non tantum araneis, minutis piſculis, quos dicimus, caſeo, ſed etiam majuſculis aliquando lapil- ibus tamen, imò Cicutæ ſemine, citra noxam, cupidè m; voratô tandem foliolô (quod domeſtici notarunt) purgabatur, inordinatô iſto appetitu ad duos ferè ſtante, quibus verò elapſis rediit. Hanc picæ picam Chriſtianus Franciſcus Paullini *M. N. C. Dec. II. An. 5.* *. item Obſerv. med. phyſ. Cent. I. Obſ. 73. p. 88.*

§. 74.

urem tantummodò certa eſculenta, ſed etiam po- *Pica ſitis.* icantibus perſonis deſiderantur, hinc ſitis quoque exempla apud Autores occurrunt; qvalia præter *Aqva.* recenſita adhuc ſeqventia annectemus. v. g. Erat ru- m in pagô quodam Schweden appellato, qui duo- ibus â Fuldanô Oppidô diſtat. Hæc gravida exiſtens obſervâſſet, piſcatorem qvendam in fluviô piſcari, uos piſces ille cepiſſet, venderet. Renuit ille. In-

bendi finem sibi visa est facere. Nam uno die ad libras trigin ta aquæ hausit, quæ tamen, ut hausta est, ita per urinam rur sum excreta est. Hanc bibendi aviditatem usque ad partû tempus retinuit. In puerperiô verò ad librarum viginti mer suram bibendo progressa est. Tandem verò transactis â puer periô mensibus sex, cûm jamdum ad minus libras quatuorde cim singulis diebus hauriret, ad Medicum Jacobum Oetheum venit, quid sibi acciderit narrans, ac consilium expetens. vid Johann. Schenck. *Obs. med. Lib. 4. fol. m. 567.* Virgo quædam

Seri lactis. sedecim annorum, quæ neque panem, neque alios cibos gustâ rat, non nisi serum lactis appetebat. vid. Joh. Bruyerin. *de R cibar. Lib. 2. cap. 6. p. 143. & Lib. 6. cap. 1. p. 337.* Prægnantem quam

Aceti. dam totô gravidatis tempore nihil aliud bibisse, nisi Acetum ex Hercule Saxonia refert Bernhardus Albinus *Differt. de Pic*

Aqva fontana. *§. 5. p. 13.* Barbitonsoris cujusdam uxor hydropica aqvam e fonte scaturiente magnopere sitiebat. Progressa itaque, mari tô insciô, extra Urbem ad fontem sitim sedabat. vid. Joh. Lan *Epistol. med. Lib. 2. Epist. 22. p. 550.*

§. 75.

Aliorum sensuum. In Pica non semper Causam in Ventriculô, sed primar in Phantasiâ seu deliriô qværendam esse, supra diximus, quo etiam exinde probatur, partim qvia Picâ laborantes non sem per edulia vel alimenta & potulenta, sed aliorum quoque se suum objecta impensè desiderant; partim quia picantes prægnantes, si re impensiûs desideratâ, non potiantur, fœt suo in uteri ergastulô adhuc inclusô, varias maculas, nævo aliaque funesta affricant vel imprimunt, vel ipsam morte causantur. De quâ tamen Gravidarum in fœtum operan Phantasiâ hoc locô prolixius agere nolumus, materiam ha ad alium Tractatum de Uxorum Conceptione & Ingravidati ne reservaturi, interim tamen alia adhuc, in fœtûs non agen Picæ, exempla adducemus.

§. 76. R

§. 76.

Refert ſcilicet Philippus Salmuth *Cent. 2. Obſerv. 62. p. 88.* Nobiliſſimam Virginem annos natam octodecim omnibus rebus candidis mirificè delectatam fuiſſe. Et *Obſ. 63. p. 89.* addit, eiusdem Virginis ſororem fœtore veterum librorum, â blattis & tineis exeſorum ſituque prorſus corruptorum unice fuiſſe delectatam. Et quamvis hæc â Parentibus, ancillis, Medicis & aliis prætereuntibus ſæpius riſu excipiebatur, eô ſaltem fine, ut à propoſitô averteretur; nihil tamen obtinere poterant. Quantò enim graviorem fœtorem libri iſti ſpirabant, tantò majorem voluptatem ſe inde percipere contendebat. Tandem & ipſa, quinque integris Menſibus tranſactis, fœtoris iſtius pertæſa in viam rediens ſeipſam poſtmodum deriſit. Fœtorem Ellychniorum ita amabat puella, ut emunctorium demum a Candelis remotum naribus admoveret eâque mephiti recrearetur, juxta Rob. Lentil. *Eteodrom. 1709. p. 26.* Ipſe Virginem, Viri non incelebris filiam, novi, quæ â primis ferè incunabulis non ſolùm pariter ejusmodi librorum ſitu corruptorum, ſed etiam ſtraminis mucidi, ſevique veteris fœtore maximè delectabatur, ut veteres fœtidasque candelas pro eô ſcopô in angulum quendam ab ſe abſconditas, datâ & quæſitâ occaſione, naribus admoveret, naſumque veteri ſtramini, in ancillarum lectis ſeu ſponda reperiundo ſummæ delectationis gratiâ immitteret. Mulierem in Stow-market, Chloroſi laborantem, invitabat Pica ad Exſuctionem Venti ex follibus, quem quoties licebat, ipſa ventre ſuô excipiebat, ore apertô, impulſum per motum follium eorum propriâ manu adminiſtratum. Alia per Picam appetebat fragorem Carbonum foſſilium pedibus contritorum, teſte Henr. Oldenburg. *Act. Philoſoph. Anglican. An. 1667. Menſe Novembr. p. m. 446. ſq.*

Pica Coloris.
Odoris.
Obſervatio.
Exſuctionis.

§. 77.

Ridiculis Picæ ſpeciebus annumeranda eſt Hiſtoria ſequens *Pica ridic.*

quens: Georgii Hambergeri, Medicinæ apud Tubingenſes Do-
ctoris & Profeſſoris, Uxor gravida cùm eſſet, ex forô redien
ova ferens, Domini Muſæum ingreſſa, ſuſpirans, cauſa ſuſp
riorum a Maritô qvæſita, reſpondit: ſe deſideriô teneri omn
illa ova, ſed ordine, in ipſius faciem projiciendi; quare M
ritus, amore victus, linteô prætenſô, admiſit, ſed ne ampli
tali deſiderio caperetur, monuit, ut ipſe Caſparo Banhino ret
lit, cujus *vid. Tract. de Hermaphroditis Lib. I. cap. 12. pag. 1*
Econtra in Chriſtiani Johannis Langii *Oper. Tom. II. fol. m. 6.* e
emplum legitur Uxoris, quæ petiit, ut maritus Ova cruda i
ipſius faciem conjiceret. Sequentem Obſervationem dictus C
ſparus Banhinus *l. a.* tanquam teſtis auricularis veriſſimam aſſ
alapa. rit: Scilicet alterius Doctoris Uxor gravida, Muſæum ingreſſ
omnem occaſionem qvæſivit, ut alapam acciperet; at maritu
propterea quòd & eam cordicitus amaret, & gravidæ parce
dum ſciret, Conclavi egreſſus eſt. Ubi verò eſſet enixa pr
palam narravit, hoc ſe qvæſiviſſe eum in finem, ut ipſi iraſ
poſſet.

CAPUT III.
De
Nauſeâ ſeu Antipathiâ certorum ciborum.

§. 1.

Appetitus imminutus. SIcuti Appetitûs aucti, de quô hactenus egimus, differe
tes dantur gradûs, dum nonnulli homines præ nimio a
petitu atque voracitate ſine delectu in omnia ferunt
alimentorum genera, alii econtra in ſpecie in hunc v
ilu

§. 2.

uamvis scilicet ad corporis nostri nutrimentum atque rationem Divina Clementia plurima tam solidorum, quam orum alimentorum genera concesserit, quibus etiam plerique homines indifferenter utuntur; reperiuntur tamen sæpè, qui, ex certâ quadam Idiosyncrasiâ seu Antipathiâ, s cibos, vel etiam medicamenta, aliis satis grata & familiaria, maximè abhorrent & tanquam venena aversantur, in tam etiam ab iisdem, vel fortuitò, vel dolô, vel vi, assumptis symptomata gravissima, atque interdum ipsius vitæ lum incurrunt. *Antipathia ciborum.*

§. 3.

Talis ciborum aversio, horror, odium, repugnantia, fastidium & nausea, sive verbô, Antipathia, vel nativa est, vel ita, quarum illa ab ipsô ortu & nativitate dependet, hæc à pravâ Diætâ vel aliâ ratione contrahitur, atque secundum Theodori Zwingeri *Fascicul. Dissertat. medic. select. rt. I. §. 4. p. m. 7.* in certâ ac determinatâ quadam partium nico-membranosarum texturâ atque expansione, nec non figuratione pororum ab spirituum, à certis qvibusdam objectis inordinatè mobilium, Idiosyncrasiâ consistit, & primò *Divisio.*

& deferunt, â particularum infenfibilium figurâ, texturâ & motu inæqvali oriunda. Secundum Joh. Gothofred. Berger. *de Natur. hum. feu Phyfiolog. cap. 30. pag. 438. feq.* Antipathiæ vulgo dictæ, qvæ peculiaribus qvidem Idiofyncrafiis & caufis, vel qvalitatibus adfcribi folent, qvafi nullis rationum fubfidiis explicari poffint, magnam cum motibus animi cognationem habent. Harum caufa à qvibusdam hodie ad fingularem atomorum atqve meatuum habitudinem refertur: fed nulla verior alia fubeffe videtur, præterqvam qvòd adverfa ejusmodi res, vel illis ipfis, qvi ferre eam neqveunt, præfertim in primâ ætate, vel eorum matribus, uterum gerentibus, infignem terroris, doloris, ingrati odoris aut faporis, aliumve fenfum incufferit, & fui veftigia fucco nervofo ac cerebro fortiffime impreflerit, iftamqve impreffionem in pofteriori, ob intimam matris cum fœtu fecundum omnes partes confenfionem, in hujus qvoqve, nimirum fœtus, cerebrum derivarit. Hac enim ratione qvemadmodum in fœtâ, ita etiam in fœtu, ex ingratâ ejusmodi & molestâ fenfatione odii atqve averfionis Idea in mente excitatur qvam deinde fucci nervofi agitatio, & in Cor, Ventriculum partesqve alias impulfio, harumqve variæ commotiones feqvuntur, &c. Utrum verò talis gravidæ matris cum fœtu communicatio per fuccum nervofum, vel per Spiritûs vel alio incognitô modô communicetur, hôc locô non inqvirere, fed tantummodo aliqvot ejusmodi Antipathiæ variorum fenfuum exempla recenfere volumus. Videatur interim de ejusmodi Idiofyncrafiæ explicatione Joh. Ludov. Hannemann. *Nov. Method. cognofcend. Vegetabil. §. 35. feq. p. 70. fq.*

§. 4.

A Pane adeò abhorruit rufticus qvidam Normannus, ut eum nunqvam deguftaverit, qvem rufticum fe noviffe refert Johannes Bruyerinus *de Re cibar. Lib. 1. cap. 24. p. m. 79.* Imo hic rufticus nec panem, nec carnes, nec pifces, unqvam deg-

ftab-

m ferre non poterat; qvod si in serum, qvô alebatur, vel ntum panis injectum fuisset, etiamnum è longinqvô ol- deprehenderet & nauseâ tentaretur. Puellus qvidam, ve aut sex annos natus, ex gravi morbô liberatus in aliud it Symptoma, ut, qvotiescunqve panem videret, imò etiam legeret nominari, in terram mortuus qvasi prosterneretur, loqvelâ, visu, auditu & intellectu privatus, qvi tamen qvasi ex sopore expergefactus surgebat, & puerilia ut antea, peragebat, teste Gvilelmô Fabriciô Hild. *Chirurg. Cent. 2. Obs. 44. fol. m. 116.* Adolescens qvidam decim annorum è Silesiâ oriundus, Gymnasii Gorlicensis temporis Alumnus, per anni integri spatium ex affectu m singulari in patriâ decubuerat, qvi hoc peculiare in- la Symptomata expertus fuit, ut non modò panis esum & singulari fastidiô aversaretur, sed â morbô qvoqve con- ens id pariter fastidium experiretur, ut qvovis die unam nqve micam non nisi rogatus assumeret. vid. Ehrenfr. idorn. *Histor. med. phys. Cent. I. Hist. 100. p. m. 155.* Chri- ri Seidleri Civis & Zythopeptæ Thorunensis conjux ex consvetudine panem solum rarò comedit, cum butyro nè, cum carnibus & obsoniis nunqvam; interim vixit

ad carnes easqve pingves avidè libandas paratiſſimô, â pane tamen abſtinente, & qvovis cane venaticô magis gracili, vid. Roſinus Lentilius *M. N. C. Dec. III. An. 7. & 8. Append. p. 138.* Sartor qvidam cachecticus Soræ per triennium ne micam panis guſtavit eumqve ita averſatus eſt, ut etiam mentio hujus illi moleſtiam creârit, ipſeqve tandem Atrophiâ obierit; juxta relationem Samuelis Ledelii *l. a. Dec. II. An. 2. Obſ. 42. p. 72.* Magiſter qvidam Eqvitum bene qvidem panem ſecalinum, at ſiligineum & triticeum citra animi deliqvium vorare vix potuit, annotante Roſinô Lentilio *l. a. Dec. II. An. 4. Obſ. 159 p 305.* Mihi econtra notus eſt amicus, natione Hungarus, qvi panem ſecalinum & fermentatum absqve Ventriculi & Capitis noxa minimè ferre poteſt ſolô triticeô contentus. Idem etiam á Vinô maximè abhorret, de qvô infra pluribus. Vinariæ olim qvidam habitavit, qvi vultûs illico colorem mutavit animôqve prorſus defecit, qvando in potu aliqvô vel micam ſaltem panis, ſive caſu, ſive ſtudiô, injectam animadvertit, & qvidem ſic afficiebatur, qvàm primùm aperiebat & ori admovebat poculum, etiamſi illam nondum deprehendiſſet. vid. David. Lipſii *Antipath. ſive Diſſert. de faſtid. Cib. & pot. p. m. 11.* Ibidem etiam viri meminit, qvi nunqvam panem, neqve in offâ, neqve in pulte comedere potuit. Johannes Bruyerinus *l. a. Lib. 6. cap. 1. p. 377.* refert, ſe virum eximiæ literaturæ vidiſſe, cui peculiare fuerit, multis carnibus, parciſſimô autem pane veſci, unde illi in pœnam fœtidiſſimus halitus contigiſſet. Nobilis qvidam Venetus ferre non potuit calidum recentemqve panem diſcindi, vid. Thom. Bartholin. *Hiſt. anat. Cent. 3. Hiſt. 28. p. m. 64.* Scribit etiam Johannes Schenckius *Obſ. med. Lib. 7. fol. 916.* Alexandrinum ſciviſſe qvendam rarenter admodum panem; alium nunqvam in cibum aſſumpſiſſe. Et *fol. 917.* inqvit: Junii Craſſi filium & Zæſium â pane naturâ abhorruiſſe. Civis qvidam Nicolſpurgenſis per totum vitæ ſuæ ſpatium panem ſeſe delibâſſe

Obſervatio.

as est. Hic tamen, cum postea satis diu vixerit sanus &
nis, ab eô tempore iterum ab omnigenô panis esu ab-
: & nauseare cœpit, secundum relationem Francisci
ti Hertodii *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obs. 144. p. 228.* Pueri
am, qvi per totam vitam â pane abhorruit, ex Schottô
rit Michaël Etmüllerus *Oper. Vol. I. f. m. 83.* & qvidem
aris tædium, ex denegatô ipsi Pane nimis desideratô,
tum. Mater enim hujus pueri gravida, cum aliqvando
[illegible] mulieris vicinæ domum venisset & vidisset Panem
[illegible] & bonum, placuit illi illico, ut appetitu illô vescen-
[illegible], sed ex pudore non voluit postulare; postulatione
hac Panis neglectâ & tædiô, qvòd non posset accipere,
t puerum, qvi nullô Pane vesci potuit.

§. 5.

b esu carnium in totum abhorrentes plures se novisse di- *Carnis.*
latus Lusitanus *Curat. medic. Cent. 2. Curat. 36. fol. m. 166.*
Ervolus Illustrissimam Juliam Taraconensem, Federici
Neapolitani filiam natu minorem, carnes neque edere,
gustare potuisse refert. Nempe si bolum in os pone-
i vehementissimam incidebat Syncopen, & vehementi
e ululabat, in terram decidens volutabatur, idque semi-
batiô contingebat, postea ad se redibat. vid. Ioh. Schen-

aliis fluviatilibus exſangvibus fruebatur. Qvin & brodia nium aſſumebat, itemque ova, lac, caſeum comedebat, nes ſaltém ſangvine nutritas totus horrebat, teſte Phil Salmuthô *Cent.3. Obſ.100. p.111.* Qvidam Cæmentarius, n ne Michael Vogler, ex ſemicrudo Capite vitulinô, Menſæ tô aliquot annorum ſpatiô ab omni carnium eſu prorſus ab tuit. vid. Joh. Schenck. *l. a. f.321.* Obſtetrix qvædam, Bar Zimmermannia, Longo-Salza Thuringa, Carnem aſſatam dam neqve edere, neque illius odorem ſufferre poterat. verò frigefacta erat, illam absqve nauſeâ comedebat, refer Caſparô Theophilô Bierlingio *M. N.C. Dec. I. An. 2. Obſ.207.* ubi etiam Magiſtri eximiæ eruditionis meminit, qvi ad c vum ſuæ ætatis annum nullam carnem guſtare; & fœmin xaginta annorum, qvæ ab infantiâ usqve ad illam ætatem nem gallinaceam edere non potuit. Civis qvidam Scaphuſ Lanio, carnium eſum â teneris ad vitæ finem, ſcilicet an ætatis qvadrageſimum ſeptimum, ſummopere averſabatur; dorem illum pertulit; aliis & domeſticis de carne, ceu ſo paterfamilias, bene proſpexit, communi menſæ aſſedit, q doqve Conviviis interfuit, ſine ullâ nauſeâ aut horrore. A pore ablactationis ad vitæ terminum ſæpe juſculis carnis ciebatur: adultior qvoqve ſubinde comedit de farcimini carne vitulinâ & ſuillâ infarctis & aſſatis ſine ullô valetu damnô. Omnem reliqvam carnem, ſive qvadrupedum, volatilium, ſive aſſam, ſive elixam, & qvomodocunqve co tam planè reſpuit, neqve illarum vel unicam in os admiſit. ſam tantæ averſationis eſûs carnium apud hunc Lanionem, ipſemet, tum alii detulerunt errori imaginationis mat Cùm enim qvidam malè ſvada fame compulſus in mace veniens, conſpectis inteſtinis ex bove recenter mactatô e ſibi temperare neqviit, qvin illorum fruſtum calidum adh excrementis plenum avelleret & avidiſſimè cum contentis

vora

axiè appetebat, imò ullâ absqve noxâ & ſingulari cum blandimentô aſſumebat, beneqve concoqvebat, pingvior reddita. Item Mercatoris cujusdam Uxor tenera ab olfactu carnis vitulinæ qvovis modô apparatæ nauſeabat cum insigni ſuffocatione Uteri, juxta Samuelem Ledelium *M. N. C. Dec. II. An. 5. & 6. Obſ. 112. p. 229.* De fœminâ ſpectatæ formæ ... qvæ ante annum ætatis ſuæ qvartum decimum nullâ ... ſecti potuit, ut carnibus veſceretur, vid. Jul. Cæſ. Scalig. *de Subtilit. Exercit. 153. p. m. 489.* Seqventia refert Martinus Schoockius *de Averſat. Caſei p. m. 203.* Ancillam habui, ... perſvaderi nullâ ratione potuit, ut carnem vitulinam guſtaret. Virum adhuc novi longe doctiſſimum ſcriptisqve celeberrimum, qvi licet â Judaicis ſuperſtitionibus ſit alieniſſimus, carnem ſuillam tamen æqve atqve angves execratur, nec patitur ... cibos porcinâ pingvedine condiri. Item *p. 204.* mentionem facit cujusdam Virginis virtuoſiſſimæ, qvæ ab eſu pernæ calidi abhorrebat, cùm tamen humerô ſuillô coctô carnem ... petaſone frigefactô, ſummâ cum delectatione veſceretur. Hildebrandes Giſelerus Ruhman, tunc temporis Ducatus Calenbergenſis ſummus Præfectus, ab Abbate qvodam ad prandium eſt invitatus. Cùm autem inter alios cibos etiam Ca-

ſam appoſitum poſtea abhorruit. Ludovico Jacobo Inſtitori I nienſi ad Carnis Vitulinæ in menſâ conſpectum ſangvis è nari manavit. vid. Johann. Rhod. *Obſ. med. Cent. I. Obſ. 89. p. 49.* fert etiam Henricus Smetius *Miſcellan. med. lib. 3. p. m.* ſe vidiſſe, qvi ex ovillarum carnium eſu per vomitum & alvum periculoſè purgarentur, idqve non ſemel tantùm, ſæpius accidiſſe diverſis meminiſſe addit. Ab eſu Leporis ranthæ Pater ſemper fuit alieniſſimus. vid. Bernh. Langved. *ſenſ. Hippocrat. p. 95.* Scribit etiam Chriſtianus Franciſcus P lini *Lagograph. curioſ. Sect. 3. cap. 1. p. 248.* ſe noviſſe hone virginem, qvæ, qvamprimum caput leporinum crudum a xit, frigidô ſudore perfuſa gravi ſyncope correpta fuit, â ctô autem & aſſatô minimè abhorrens. Ibidem etiam me nit Monachi cujusdam, qvi Caput vituli coctum menſæqve poſitum non ſine animi deliqviô intuebatur. Simile exemp de qvodam, qvi caput vituli menſæ impoſitum aſpicere non terat, recenſet Gothofredus Mœbius *Fundam. phyſiol. cap. 161.* Item puella qvædam nec Caput vitulinum coctum, braſſicam capitatam, aſpicere valebat, ita qvidem, ut ſi ad i cogeretur (coqvam enim agebat) in animi deliqvium ac Syn pen incideret. Cujus rei cauſa cùm altiùs inqvireretur, pu hæc in hypochondriis binos nævos maternos oſtendit, qvo dexter caput vitulinum, ſiniſter verò braſſicam capitatam cum foliorum venulis exactè referebat, juxta Obſervatio Georgii Sebaſtiani Jungii *M. N. C. Dec. I. An. 1. Obſ. 135. p. 29* Fuit Elbingæ primarius Paſtor, qvi porcelli aſſati caput vi non potuit, juxta Jacobum Barnerum *l. a. An. 6. & 7. Obſ. p. 294.* Qvod confirmat etiam Simon Schulzius *l. a. An. 2. 11. p. 30.* inqviens: Paſtor ille porcellum infarctum & to cum capite & pedibus aſſatum nullô modô ſine inſigni L thymiâ vel videre, vel comedere poterat; Capite verò po ſationem ablatô eum aſpiciebat & edebat. Notavit etiam

ſe

…nſpectum vir qvidam conſularis in Urbe Grœningâ ſine
…deliqviô ſuſtinere non potuit, niſi aure reſectâ, qvâ demtâ
…iter ex illô Capite comedere non detrectavit. Et mili-
…Tribunus nec picturam Capitis ſuilli in tabulâ videre, nec
…s, ubi tale ſignum compareret ſuſpenſum, progredi potuit,
…ex Deuſingio refert Philippus Jacobus Sachs a Leewenheimb
[illegible]. *Lib. 2. Sect. 1. cap. 4. p. 592.* Ubere vaccinô guſta-
ô [illegible] cuidam Comitiſſæ labia ſubitò intumeſcebant, &
…cet ipſa ab hoc cibô non abhorreret, qvoties tamen eſitabat,
…ptomati huic obnoxia fiebat, juxta Schenck. *loc. all.*

§. 6.

Senator qvidam Baſileenſis lardô non veſcebatur obqve id *Lardi.*
… qvæcunqve lardo confixa aut infarcta erant, non attinge-
…t, juxta Felic. Plater. *Obſervat. med. Lib. 1. pag. m. 238.*

§. 7.

A volatilium cujuscunqve generis eſu Pater Bartholomæi *Volatilium.*
…thæ alieniſſimus fuit. vid. Phil. Jacob. Sachſ. *Gammaro-*
l. a. p. 585. item Bernh. Langwed. *l. a. p. 95.* qvi etiam *p. 97.*
…cujusdam meminit, qvi per aliqvot annos eſum carnis pul-
…, caponum atqve gallinarum, ac juſcula inde parata ab-
…it in tantum, ut ex ejus ſaltem guſtu Cardialgiâ & levi

horrentem se novisse scribit Michael Bapst Artzney-Kunst *p. m. 16.* Et fœmina qvædam Leucopetræ sexaginta annorum â primis infantiæ annis carnem gallinaceam comedere non potuit. vid. Casp. Theoph. Bierling. *Adversar. curios. Obs. 14. p. 33.* Idem Autor etiam *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obs. 207. p. 309.* Viri meminit, qvi animalia volatilia assata tolerare non potuit, imprimis verò anseres assatos. Antipathiam cum Perdicibus annotavit Johannes Ludovicus Hannemannus, de qvodam Generosissimo Eqvite, qvi nulli venationi libentius, qvam Perdicum, suam locabat operam ac tempus, avesqve ipsas summâ cum voluptate suâ versabat tractabatqve manu, verùm si assatæ in mensam vel cubiculum occultatæ, ipsô insciô, inferrentur, animi deliqvio erat proximus, totumqve ejus corpus sudore frigidô manabat, &, nisi citò removerentur, pereundum ipsi esset: Aliqvando Perdicem assatam ipsi minimè conscio sub sellâ, cui insidebat, occultârunt; verùm tam gravis & periculosa animi anxietas eum invadebat, ut profusô gelidô sudore per universum corpus, nisi removissent, procul dubiô exspirâsset. *v. M. N. C. Dec. III. An. 3. Obs. 57. p. 67.* De spasmodicis symptomatibus ex esu Coturnicum vide observationem Danielis Nebelii *Ephemerid. Acad. N. C. Cent. IX. Obs. 60. p. 145.* Canem habuit Pontanus, qvi â carnibus gallinarum tantoperè abhorruit, ut iis oblatis fugerit. vid. Mart. Weinrich. *de Monstr. p. 65.*

§ 8.

Pisces alii abhorrent, qvalem novit Amatus Lusitanus, qvidem Hispanum, qvi nunqvam pisces gustaverat; at cùm semel ab amicô ad cœnam vocatus datâ operâ piscem siccum optimè pistum ovis obvolutum ederet, in animi angustias & cordis pressuras cum vomitu & secessu devenit; ita ut parum abfuerit, qvin ex totô spiritus deficeret & ipse moreretur. vid. Amat. Lusitan. *Curat. medicin. Cent. 2. Curat. 36. fol m. 165.* Nobilis etiam, nomine Arnheim, nullos pisces ferre poterat, juxta Casp. Theoph.

Theoph. Bierling. *Adversar. Cur. Obs. 14. p. 33.* A piscibus qvoqve sic abhorrebat Erasmus Roterodamus, ut ad odorem modò protenus sentiret gravem Capitis dolorem, non sine febri, ut ex ipsius Epistolis allegat Martinus Schoockius *de Aversat. Casei p. m. 197.* Jacobi Gaffarelli Sororis cruri sinistro, ex matris appetitu impressus fuit piscis mirâ arte efformatus. Hæc qvoties edebat pisces, acutissimos dolores eô loci patiebatur. vid. Jacob. Gaffarell. *Curiositat. inaudit. Part. 4. cap. 5. §. 12. p. m. 104.*

§. 9.

In specie nonnulli Angvillas maximè aversantur, uti de hospitâ sua Venetâ recenset Thomas Bartholinus *Histor. med. anat. Cent. 3. Histor. 28. pag. m. 64.* Novit Ambrosius Paræus inter Galliæ proceres primariæ Nobilitatis virum, qvi appositâ Angvillâ medias inter epulas atqve sodalium amicorum greges sic consternabatur, ut repentè in præcipitem virium omnium lapsum inciderit. vid. Ambros. Paræi *Introduct. ad Chirurg. cap. 12. fol. 26.* Novit Martinus Weinrichius qvendam, qvi Angvillarum non modò odorem, aspectum, esum non pati posset, sed ne esset qvidem in ædibus absqve insigni anxietate, ubi occultabantur, uti inqvit *Comment. de Monstr. cap. 8. p. 65.* In Padova in un sepolcro, non multo lungi dalla Brenta, una sterminata copia d' angville fù ritrovata, che per una sotterranea cloaca, che metteva foce nella suddetta, e radeva lo sdruscito muro del sepulcro, v' erano dentro, per pascolarsi di qve' cadaveri, penetrare: per lo che rifiutò un gran tempo il popolo nauseato il cibo d' angville temendo le sempre di qvelle, che di carne umana nutricate si fossero v. Anton. Vallisnier. *de' Corpi marin. pag. 71.* De virô, qvi visâ Angvillâ Lipothymiâ gravi corripiebatur: imò etsi crustis artocreatum instar angvilla inclusa mensæ inferretur, mortui instar concidebat, nec ad se redibat, nisi ablatâ Angvillâ. vid. Henr. ab Heer *Obs. 29. p. 247.* In virô

Angvillæ.

qvodam Lipothymiam ex odore Angvillarum, aſſatarum, qvas coctas libentiſſimè comedebat, obſervavit Georgius Hannæus *M. N. C. Dec. II. An. 3. Obſ. 214. p. 412. ſeq.* Ruſtici cujusdam uxor ex ſolô Angvillæ toſtæ odore ſubitò tormentis hyſtericis fuit afflicta, & deliqviô animi correpta, teſte Chriſtianô Franciſcô Paullini *Tract. de Angvill. Sect. I. cap. 3. p. 110.* qvi etiam *pag. 109.* ſcribit, ſe noviſſe nobilem & Generoſam Virginem, ad tonitrua præ terrore ſudantem, inqve animi deliqvium labentem, ex eô, qvòd mater tunc prægnans angvillam comediſſet, qvæ capta fuerat Cœlô nimbis, turbine & tonitru maximè turbatô, ad ſuperficiem aqvæ enatans. De Nobili Scotô, qvi ſubitò totus videbatur palleſcere, deliqvio animi proximus, qvoties Angvillas toſtas vel oculis uſurpabat, teſte Olao Borrichio *Act. Hafn. Vol. II. Obſ. 49. p. 206. ſeq.* Erat Ferrariæ cujusdam Civis Uxor, triginta & trium annorum, qvæ, dum Uterô gerebat, ſtatim Antipathiâ cum Angvillis laborare incipiebat, ita ut hoc ſolô ſignô ſe gravidam eſſe judicaret. Tunc enim nec edere nec videre Angvillas poterat, ad earum ſolummodò præſentiam in vomitum incidens. Poſt partum autem hæc ceſſabat Antipathia; imò eisdem coctis, tanqvam delicatô ferculô ipſa fruebatur, teſtante Joſepho Lanzono *M. N. C. Dec. II. An. 9. Obſ. 208. p. 379.* qvod dictus Autor etiam Anno 1700. in juvenculâ primiparâ cujusdam Fabri uxore obſervâſſe ſcribit *M. N. C. Dec. III. An. 7. & 8. Obſ. 103. p. 171.* Mulier qvædam exenterans Lucium inqve Ventriculô ejusdem ranam inveniens ex tædio ranæ omnem poſtea lucium nauſeabat, vid. Michaël Ettmüller. *Oper. Vol. I. fol. m. 84.*

Lucii.

§. 10.

Halecum.

Haleces neque edere neque videre potuit Nobilis quidam Matthias Heinrich ab Oppen, vid. Caſp. Theoph. Bierling *Adverſ. Curioſ. Obſ. 14. p. 133.* Gottofredo Polyſio honeſtus qvidam vir ſæpius retulit, ſe vel ad primum acetariorum & Halecum

Dec. I. An. 9. & 10. Obſ. 106. p. 266.

§ II.

Gammaros coctos Medicus qvidam ſine magnâ anxie- *Cancrorum.*
& perturbatione in menſâ ferre ac tolerare neqvivit, teſte
rgiô Sebaſtianô Jungiô *M. N. C. Dec. I. An. I. Obſ. 135. p. 299.*
ris etiam Libavius, qvi nullo cibo ex exſanguibus, coch-
& Cancris uti potuerunt, v. Phil. Jacob. Sachſ. *Gammarolog.*
l. 2. Sect. 1. cap. 4. p. 582. Aliud Antipathiæ cum Gammaris
exemplum communicat Petrus Rommelius *M. N. C. Dec. II. An.*
Obſ. 25. p. 61. ſeqventibus verbis: Amici cujusdam mei inte-
rimi uxor, præ aliis ferè eduliis aſtacos fluviatiles in deliciis
et, ſed qvotiescumqve iis veſcitur, voluptatem hanc, vix
momentaneam, ſat gravi, tædioſâ, imò ipſius valetudini
ſoſâ pœnâ luere cogitur. Poſt eſum enim eorum immodi-
k ſat diuturnâ corripitur ſtimulatione, quæ tam freqvens &
mens eſſe ſolet, ut præter dolorem capitis vehementem vi-
tiam ad tempus aliquod haud parum labefactentur, proinde
ns volens ab eſu illorum abſtinere cogitur. Vir qvidam
dragenariô major per longum tempus eſum Cancrorum tan-
abebat in pretiô tantisque in deliciis, ut ſepoſitis aliis fer-
s lautioribus, iisdem vel ſolis delectaretur. Poſt ali-
t autem annos, poſt comeſtionem Cancrorum ex impro-

te factô sensim cessârunt. Ab eô tempore, qvamvis ne nauseam quid inde visus sit habere, tamen comedens saltem unum vel alterum Cancrum, mox in pristina relabitur symptomata, qvæ per annos præcedentes aliqvoties ipsum mirè exercuerunt, ut hinc Cancrorum esui penitus valedicere coactus fuerit, secundum observationem Ehrenfridi Hagendornii *M. N. C. Dec. II. An.3. Obs.35. p.98. sq.* Fœmina haud vulgaris conditionis toties capitis dolores experiebatur, qvoties in Cibis Cancris marinis utebatur, teste Thomâ Bartholino *Cent. V. histor. 57. p. 294.* Sacerdos qvidam sæpiuscule in conviviis per tempus aliqvo mutus evadebat: in cujus causâ inqvirendâ dum curiosus se ipsum examinaret & cibos mensæ appositos, num fortè al qvis naturæ contrarius foret, deprehendit Cancros, etsi e rundem esu natura ejus summè gauderet horum tamen a huc calentium odore maximè offendi, seqve exinde mutu reddi, donec iidem refrigerentur. Hujus causam vix ali quàm in matrem prægnantem conjici debere, judicat Fran scus Matthæus Hertodius *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obs. 145. p. 2* Omnes Cancros vivos pariter ac coctos, angue pejus & c devitabat puella, cujus matris dormientis mammæ cancer miter adhæserat, *vid. l. a. An. 5. Append. p. 17. seq.* Scribit et Julius Alexandrinus, se quosdam scire, quibus Cancrorum fuerit aversissimus. vid. Theod. Zwinger. *Fascicul. Differt. 1 diss. 1. p. 12.*

§. 12.

Lactis. Senem quendam tantum ab ortu lactis habuiss dium, ut nunquam illud gustaverit, refert Petrus Bor *Cent. 4. Obs. 61 p. 320.* Lac etiam ita abhorruit Conciliator nensis, ut nec illud comedentes quadam sine nauseâ asp posset. v. Marcell. Donat. *de medic. Histor. admirab. Lib. 6. p. 625.* Josephus Scaliger per omnem vitam â lacte abhor dicitur. v. Mart. Schoock *de Aversat. Casei p. 200.* De V

Tl

mplum domesticum ad Nepotes translatum, notum omæ Bartholino, ut si vel vi, vel blanditiis, puerulis n obtruderetur, supervenerit vomitus, anxietas & na- morrhagia v. Bartholin. *Cent.3. Histor. 28. p. 64.* ubi ad- dam butyrum frigidum fastidire, liqvatum in Cibis ap- & si errore coqui frigidum forte cibis misceretur, in m incidere. Qvale exemplum mihi notum & qvi- *Observatio.* â qvadam, suæ artis coqvinariæ non inerte; qvip- ecentis & frigidi butyri esum nullis persuasionibus mio adigi poterat; econtra verò Butyrum liqua- cibis admixtum, quam intinctô pane vel etiam coch- ê assumptum pro summis deliciis habebat. Buty- ac Casei usum Hermanni Grube Parens adeò aversa- vix odorem citra ingentem vomitum perferret; imò i cultellô, qvô butyrum sive caseus erant sumpta, rgatô, neutiqvam tamen caperet cibum; qvod de se- scribit dictus filius Hermannus Grube *de medicament. Sect. 3. Art. 2. p. 53.*

§. 14.

um qvamplurimos abhorrere, qvotidiana testatur ex- *Casei.* , imò nonnullis caseum non solum comestum sed

tamen gravida facta bis terve adeò Casei odore oblectata fu
ut absentem etiam, velut præsens, odoraretur, &, qvod miru
magis, avidissimè tum temporis semel atqve iterum eundem c
mederet, uti ex Johanne Fabrô recenset Philippus Jacob
Sachs à Leewenheim *M. N. C. Dec. I. An. 1. Obs. 125. p. 300. & An*
Obs. 144. Schol. pag. 229. Guido Patinus Caseum album mo
orem aversabatur, ut de eô diutius cogitare non liceret,
succederet animi deliqvium. vid. Joh. Dan. Horst. *Manudu*
ad Medicin. p. 123. Et Johannes Prævotius, Professor Pata
nus Caseô sectô vescebatur satis commodè, tritum sine vom
& Ventriculi fluctuatione vix degustabat, juxta Joh. Rh
Cent. 2. Obs. 58. p. 83. Alii econtra eqvidem caseum crudu
aversantur, nihilominus tamen ferculis, utpote jusculis & p
centis ex eô paratis admodum delectantur, uti in duobus f
agnatis etiam observavit Philippus Salmuth *Cent. 2. Obs. 17. p.*
Et Philippus Jacobus Sachsius *Gammarolog. Lib. 2. Sect. 1. cap*
p. 587. de agnatâ suâ refert, qvòd Caseum nullô alio modô, n
cùm placentis aspersus fuerit, comederit. Id qvod de plu
mis personis attestari possem. Zacutus Lusitanus in juventu
qvatuor habuit scholares socios, qvorum unus caseum eumq
veterem in odiô habebat, ut vel per plateam incedens percep
ejus odore illicò in animi deliqvium incurreret, â qvo mag
labore evadebat. Socii per jocum super bellaria & dulciar
panes, qvorum copiâ arcam plenam habebat, factô parvi
mo desuper foramine, & cerâ oblito Pulverem casei tenui
mum semel inspergunt, ut eô invitô potirentur escâ: Ille ar
apertâ, dum odorem Casei persentiscit, vix dici potest, q
animi pathemate fuerit arreptus, ita ut accedente livore fac
& labiorum, stertore superveniente cum pulsu parvô mor
imaginem repræsentaret. At spumâ excretâ ab Ore, Epilep
corum instar, ad vitam revocatus est. vid. Zacut. Lusit. *de Pr.*
medic. admir. Lib. 3. Obs. 107. Oper. Tom. III. fol. m. 122. Qvid
Halbers

Joh. Schenk *Obſ. Lib. 7. fol. 916.* ubi inter alia exempla
, in familiâ qvadam qvosdam fuiſſe filios caſeô abſtinen-
k filias, eô utentes, veſcendo avidè; idqve qvod Pater
... eſſet, mater autem eſitaret caſeum. Vir qvidam
rum triginta ſex abhorrens â nativitate â Caſeô omnibus-
epulis caſeô conditis, cùm die qvadam in domum Parentum
... ad prandium invitatus Muranam comediſſet, dome-
... qvidam facetus, magnam caſei partem admixam eſſe
... caſei retulit; qvid fit? illico abſtemius ille â Caſeô totus
... factus imaginationis vi Syncopen patitur, juxta Obſerva-
nem *Joſephi* Lanzoni *M.N.C. Dec.III. An.3. Obſ.35. p.37.* Ex qvâ
ſervatione apparet, verum eſſe qvod ſcribit Roſinus Lentilius
C. Dec.II. An.10. Append. p.60. ſcilicet aliqvos etiam ſolâ per
... ſum Caſei mentione injectâ non tantùm horrendiſſimis
... vomitibus, verùm & animô penitus linqvi qvod exem-
... cujusdam Capitanei probat. De ſeipſô ita ſcribit Marti-
Schoockius *de Averſat. Caſei cap. 1. p. 209.* Ratione mei,
... Dei ſingulari gratiâ nuper complevi annum ætatis no-
... ſupra qvadrageſimum, hîc occurrit qvid ſingulare. Nam
modò per omnem vitam averſatus fui caſeum, verùm iis
... natus ſum parentibus, qvi ſimili ἀντιπαθείᾳ fuêre no-
... Ex fratribus, qvos habui ſex adultos, duo ſolùm ca-

terim liberi mei, qvorum octo adhuc ſuperſtites ſunt, avidiſſimè caſeum, qvem in delitiis habent, appetunt, exceptô ſolô filiô natu ſecundô &c. Cauſam hujusmodi averſationis Caſei dictus Autor Capite ſeqventi examinat ibidemque *p. 212.* Matronæ honeſtæ meminit, qvæ licet ab eſu Caſei haud aliter atqve cicutæ abhorreret, marito tamen, qvi magnarius Caſeorum Mercator erat, in caſeis tractandis vendendisqve erat auxilio. Johanni Petro Lotichio Caſeus adeò fuit exoſus, ut de ejusdem neqvitiâ Tractatum medico-Philologicum ediderit, in qvô *p. m. 23.* non modò cujusdam, qvi ex odoratu ſaltem caſei putentis ac fœtidi, tantùm non illicò Cordis palpitationem, ſed etiam animi deliqvium paſſus eſt, meminit, & alia qvoqve ex ipſius eſu exorta incommoda adducit.

§. 15.

Correctio. Hanc tamen Caſei Nauſeam ſeu Impreſſionem timore ve[l] aliis occaſionibus corrigi poſſe, teſtatur Jacobus Schallingiu[s] *Ophthalmograph. ſive de Natur. Oculor. Lib. 2. cap. 16. fol. m. 6[..]* inqviens: Contigit in Aulâ Vinarienſi Ducum Saxoniæ, ut ſu[..] cum filiô ſederet ad menſam Aulicus, atqve ut â cibis appoſitu[s] eſt Caſeus, filio qvoqve ſuo Caſeum porrexit Pater, non ſin[e] durâ ſententiâ; Caſeum ede. Filius ab infante abſtemius ex[..] timeſcit verba Patris & abſtinet. Pater colaphum impingi[t] Filius corde ſyncopatur, è gynæceo ſpiritibus analepticis r[e]ſtituitur; proinde Caſeum æqve ac Pater ſuus in cibi conſv[e]tudinem recipit. *Obſervatio.* Revocat mihi in mentem hæc Obſervat[io] alium Caſei Caſum. Ante qvadraginta circiter annos Lipſie[n]ſis Bibliopolæ filiolus, qvatuor præter propter ætatis annoru[m] Caſeum maximè abhorrebat, ad cujus tamen eſum domeſtic[us] qvidam commenſalis, facetus homo, eum qvotidie perſvad[ere] conabatur, tam in prandiô, qvàm Cœnâ Caſeum ipſi porrige[n]do. Tempore autem qvodam, cùm in dicti Bipliopolæ Vi[..] in præſentiâ hujus filioli, bos mactandus eſſet, faceti hu[..]

co-

commenſalis inſtinctu, Lanio bovis ori & naribus Caſeum admovebat ſimulqve aliqvoties interrogabat, num caſeum vorare vellet? aliàs ipſi moriendum eſſet. Poſtqvam autem bos ſemper per conſvetum mû, qvaſi negando reſponderet, tandem lanio dicebat: qvia Caſeum non vis vorare, te occidam, unàqve diffractô ipſius Craniô eundem occidebat. Seqventi die fere prandiô, facetus iſte dicto filiolo Caſeum denuò offerebat, qvem cùm renueret, ille puello, bovis, Caſeum vorare nolentis ideoqve â Lanione occiſi, fatum, in memoriam revocabat ſimulqve Caſeum ſeriò offerebat, & niſi eundem comedere vellet, ſtatim ſe lanionem, ad ſimilem pœnam accerſiturum eſſe, addebat. Qvibus minis puellus hic tandem eò adigebatur, ut non ſolùm tunc temporis Caſeum absqve ullô ſymptomate guſtaret, ſed poſtmodum etiam ad ejusdem eſum aſſveſceret.

§. 16.

Solô mellis guſtu ita qvosdam perturbatos fuiſſe, ut ſeſe Helleborum aut Cicutæ vaſculum ſumſiſſe exiſtimarint, ex Petri Martyris Epiſtolis refert Johannes Ludovicus Hannemannus *M. N. C. Dec. III. An. 3. Obſ. 57. p. 67.* Mel qvoqve Domina qvædam excellentiſſima Viri magni Hyberniæ Gubernatoris Conjux, iteratis vicibus, Antipathiâ ſingulari tolerare neqvivit, eôqve non ſemel valde perturbata fuit. His tamen non obſtantibus peritiſſimus ejus Medicus ſibi imaginans, averſionem hanc non niſi fictitiam eſſe, ſuſpicioni ſuæ ſubventurus parum Mellis ingredientibus aliis remedio contra leve vulnus applicando commiſcuit; Cùm verò totum pedem malè ſe habere animadvertit, ſtatim Curioſitatis ſuæ pertæſus remedium hocce removit, & è confuſione hac inexpectatâ ſimul remoti felicíqve aliorum medicamentorum ſucceſſu Symptoma hoc non ſoli vulneri, ſed Melli tribuendum eſſe collegit. vid. Robert. Boyle *de Utilitat. Philoſoph. experiment. Exercit. 5. cap. 16. p. 320.* *Mellis.*

p.320.sq. Paulò aliter hæc Obſervatio reperitur in Henr. Oldenburg. *Act. Philoſoph. Anglican. 1667. Menſ. Novembr. p. m. 446.* ſcilicet Nobilis Matrona Hyberna acceptô levi vulnere in femore, uſa fuerat ope Chirurgi, qvi ubi applicationi, ad id præparatæ, immiſcuerat paululum Mellis, (â qvô ipſa extremè abhorrebat, qvod tum æqvè ignotum erat Chirurgo, ac ægræ mixtura) locus affectus extemplò putreſcebat, & ita in pejus degenerabat, ut fœmina cogeretur accerſere Chirurgum: qvi interrogatus de Ingredientibus, reſpondebat, ſe inter alia adhibuiſſe mel, ubi, illâ exponente Antipathiam ſuam contra ſubſtantiam illam, applicatio illa continuò fuit ſublata, & alia ægræ magis accommoda ſuppoſita, bonô cum ſucceſſu. Ibidem etiam *p. 445.* ſeqvens Obſervatio extat: Qvidam vocatus Morley, Edmundiburgenſis, cùm laboraret morbo aſthmatico, conſilium acceperat â qvibusdam comedendi boni Anglicani Mellis, cochleare unum: qvô factô æger undiqvaqve tumeſcebat, qvaſi devorâſſet pernicioſiſſimum venenum. Medicus extemplò advocatus, ut vitam ei ſervaret præſcripſit commune Sudorificum, qvod convenienti tempore eum priſtinæ conditioni reſtituit. Deinde ex Apothecariis inqvirebatur, annon error fuiſſet commiſſus in Melle. Omnes autem aſſeverabant, merum fuiſſe Mel. Sed ut illius rei per experimentum certiores redderentur, aliunde procurabant eandem qvantitatem, cujus uſum inſeqvebatur idem terribilis eventus, ægerqve eodem genere ſudorifici reſtituebatur. Mel & ex eô parata Bernardo Bonio præſentiſſimum fuerunt Venenum. v. Joh. Schenck. *Obſ. medic. Lib. 7. fol. 917. ſq.*

§. 17.

Saccharum & dulcium.

Juvenis qvædam matrona, qvoties Saccharum vas paſſus vel dulce aliqvid guſtabat, acerbiſſimis dentium doloribus affligebatur; nec moleſtia levabatur, dum amari aliquid, vel acidi aſſumeret, vid. Henric. ab Heer *Obſ. med. 29. p. m. 254.* Civis

ris qvidam, strenuus Bacchi miles, qvoties potabat vinum Rhenanum, Saccharô imbutum, faucium contractione & cruciatu affligebatur, qvoties purum, nullô modô offendebatur, juxta Olai Borrichii Observationem vid. Act. Hafnienf. *Vol. IV. Obs. 44. p. 147.*

§. 18.

Salis fastidium annotavit Marantha: non multis, inquiens, abhinc annis Vir quidam nobilissimus è vita discessit, qui nullum obsonii genus esitare poterat, quod salem (etiamsi permodicum esset) haberet permixtum. vid. Johann. Schenck. *Obs. med. Lib. 7. fol. m. 916.* *Salis.*

§. 19.

Ex Ovorum recentium sorbilium assumptione mulieri cuidam Illustri alvum continuò fuisse solutam, ac si medicamentum absorpsisset, recenset Marcellus Donatus *de Medic. Histor. mirabil. Lib. 6. p. 625.* Item addit, se Illustris cujusdam Comitis puerum novisse, cui, si ova comedenda propinabantur, statim ac deglutiisset, labia tumescebant, & facies purpureis nigrisque maculis conspergebatur, Osque spumâ circumdabatur, ac si venenum degustâsset. Alios, qui ex duobus vitellis, juri mixtis, in fluxum alvi tracti fuêre, novit Heurnius. vid. Joh. Rudolph. Camerar. *Memorabil. Medicin. Cent. 12. §. 63. p. m.* Antonius le Grand in sua Histor. Natur. Observationem habet notabilem Advocati cujusdam Londinensis, qvi cùm aliquando in sorbili ovô pullum penè formatum imprudentiùs deglutiisset, ova in posterum ita aversatus sit, ut ad illa denuò sumenda nec Medicorum etiam hortatu unquam adigi potuerit. Theod. Zwinger. *Differtat. select. Fascicul. Diss. 1. §. 9. p. 18.* Quidam ova tantô adeòque acerrimô prosequebatur odiô, ut bullas in corpore sólô contactu ei excitarent: vid. Petr. Borell. *Histor. med. physic. Cent. 4. Epilog. p. 351.* Alius ova frixa non gu- *Ovorum.*

 stabat,

ſtabat, quòd putaret, Stomachi naturalem Diſpoſitionem per illa turbari, qualis notus fuit Martino Schoockio *de Averſat.* Ova taricha. *Caſei p.m.225.* Ova taricha, quod ex Sturionis ovis paratur edulium, Caviaro dictum, atque à nonnullis pro deliciis habitum, nonnulli adeò ſunt averſati, ut ne ore quidem indi paſſi Caviaro. ſint. vid. Marcell. Donat. *loc. all.* De hoc eduliô ita ſcribit Paulus Ammannus *Manuduct. ad mater. medic. Sect.3. cap.4. §.21.p. m.192. ſeq.* Ova Sturionum ſale condita & in maſſam coacta, ab Italis vocantur Caviare, Caviaro, Caviale, liquore ſalato di peſce, quanquam Schottus *in Phyſic. curioſ. p. 1356.* ex Ovis Huſonis præparari dicat Caviaro. Advehitur magnâ copiâ ex Moſcoviâ in Italiam, eſtque Maſſa, Saponem Hamburgenſem viridem colore & ſubſtantiâ referens. Itali ac Siculi in Deliciis habent & tota Quadrageſimâ comedunt cum Lactucis, quod nec Græci intermittunt, dum jejunii tempore panem & Caviarum aſſumunt. Aſt Judæi quoniam ſciunt, Sturiones ſquamis carere, abſtinent juſſu Legis *Levit. II. v.9.10.* â Caviarô præſcriptô, & Ova Cyprinorum ita ſalire norunt, ut optimè ſapiant, atque ex iis Caviare rubrum conficiunt. Plura de Liquoribus, qui vulgo Botarge & Caviaro dicuntur, reperies apud Guidonem Pancirollum *Rer. memorabil. deperdit. Part. 2 Tit. 25.p.m.308.ſeq.* & Philipp. Jac. Sachſii *Gammarolog. Lib. 2 Sect. 1. cap. 1. p. m.548.*

§. 20.

Sulphuris. Vir ætatis annorum triginta ſeptem talem inimicitiam cum ſulphure ac ſulphuratis tenebat, ut ſcabie affectus inunctione Unguenti ad Scabiem, in cujus compoſitione pulvis ſulphuris habetur, ſtatim in Lipothymiam, ac poſtea tremorem & capitis dolorem incideret. Ille Joſepho Lanzono jura[...] nec ſine angore ac Cordis palpitatione Sulphuris præſen[...] poſſe tolerare. Imò quod mirabile eſt, nauſeâ tentaba[...] ſolâ ſulphuris nominatione. *vid. M. N. C. Dec. III. An.7. & 8. 103. p.171.*

§. 21. C[...]

§. 22.

›ma nunquam guſtavit Imperator Conſtantinus, nec *Pomorum.*
›dorem Uladislaus Jagello Polonorum olim Rex per-
Et quidam è plebe hominum ne minis quidem ad-
rirâ potuit, ut pomum excorticatum manibus contre-
µod tamen integrum benè jucundèque verſabat. vid.
ipſius *de Faſtid. & Odio Cib. & pot. p. 10.* ubi addit: Quer-
Gallorum Regis Secretarium ſcribere, quendam ſolô
um aſpectu è convivió extractum fuiſſe, &c. Quodſi
Johannis Bruyerini Tractatum de Re cibaria *Lib. I.*
Cap. evolvamus, dictus Autor idem ipſi Johanni Quer-
ſcribit: Novimus, inquiens, Johannem â Quercetô,
ſem, Regium Secretarium in aulâ maximi Regum
clariſſimi Franciſci, ejus nominis primi, qui ſolô
m odore atque aſpectu adeò turbaretur, ut ſtatim
ndum eſſet è Convivió, ſi oppoſita cerneret. Quodſi
s naribus admoverentur repentè illi è naribus ſan-
ofundebatur; ideoqve turundis ex pane confectis u-
e narem obturabat. Hujusmodi etiam Malorum odium
m & peculiare fuiſſe in nobiliſſimâ Aqvitaniæ familiâ Flu-
ı(qvos poſtea Foëſios appellarunt) idem Autor annectit.

panelli, ſed Campolongi mentionem faciat. De Pomis & Ovis aliam ſingularem Idioſyncraſiam annotavit Simon Schulzius *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obſ. 11. p. 29.* Germanus, inqviens, qvidam Studioſus ova & poma tam cruda, qvàm cocta comedebat, manibus tractabat atqve in menſâ immota jacentia aſpiciebat; Si autem qvis eadem ad motum impelleret, nullô modô ferre & ſe moventia intueri poterat, ſed ſtatim totali Lipothymiâ corripiebatur. Vir qvidam doctiſſimus tantam nauſeam a fragis, malis, cotoneis aliisqve pomis percepit, ut illa ſine anxietate ac perturbatione neqve aſpicere, neqve odorem eorum perferre potuerit: Imò &, qvod magis mirandum, adeò ea averſatus fuit, ut, etſi in domô abſcondita laterent, atqve ab eô non viderentur, tamen iſta olfecerit, uti ex communicatione Johannis Matthiæ Neſteri refert Chriſtianus Fridericus Garmannus *M. N. C. Dec. I. An. 3. Obſ. 201. p. m. 376. ſeq.* Plures etiam, qvibus Mala faſtidium attulerunt, ſe noviſſe ſcribit Julius Cæſar Scaliger *de Subtilitat. Exercit. 274. p. m. 789.* Idem de Laurenbergio refert Johannes Daniel Horſtius *Manuduct. ad Medicin. p. 123.* Novi olim in Patriâ meâ Senatorii ordinis virum, cui nomen **Gottfried Vogel**, qvi omnes pomorum ſpecies perferre atqve comedere poterat, exceptis illis, qvæ vulgo Pomorum Stetinenſium nomine venire ſolent, qvippe qvæ nec viſu, nec odoratu tolerare, multò minùs guſtare poterat. Sed ſi qvando in conviviis talia poma menſæ imponebantur, ſtatim ab eorum etiam ab ipſô non viſorum, præſentiâ ſudore frigidô perfuſus, ad evitandum animi deliqvium, ſocietatem ſeu commenſales ad minimum per aliqvod temporis ſpatium, & donec dicta poma iterum auferrentur, relinqvere neceſſe habebat.

Obſervatio.

§. 23.

Pomorum citriorum.

Qvandoqve etiam Pomorum citriorum faſtidium obſervari ſolet, e. g. Civis Hafnienſis narravit, ſe, cùm adhuc juv[enis] Noribergæ viveret, in Colicam incidiſſe, qvoties malorum

trior

Præfectus Eslingæ; & virgo qvædam Auſtriaca ex eſu
rum epileptica fiebat, atqve exinde qvotannis eô tem-
, qvo fraga efflorefcunt, Paroxysmo obnoxia cadere ſo-
vid. Joh. Udalric. Rumler. *Obſ. 69. p. m. 40.* in Georg. Hie-
Velſch. *Conſultat. & Obſerv. medicin.* Item Vir ille do-
imus, poma admodum abhorrens, cujus modò ex Garman-
entionem fecimus, pariter â fragis tantum percepit fa-
dium, ut ſine animi perturbatione eorundem neqve aſpectum
eqve odorem ferre poſſet. A fragis comeſtis varia inducta
mptomata annotavit Johannes Benedictus Gründelius *M.N.C.*
II. an. 5. Obſ. 214. pag. 436. Elapſô, inqviens, Anno 1686.
25. Junii, ad Arcem aliqvot milliaribus diſtantem vocatus
ni Magnatis cujusdam Miniſtrum Nephritide ſatis invete-
laborantem. Dum itaqve præſcriptis jam remediis phar-
ceuticis etiam de diætâ inſtituendâ me adſtantes conſulerent,
e fragis, utrum in hôc affectu concedenda eſſent, mentio-
facerent; retulit Dominus patiens, ſe qvidem nullum hor-
m habere â fragis, imò ea bonô adhuc cum appetitu poſſe
ere; iis tamen in notabili qvantitate comeſtis, ſeqventia
tomata ſemper & immediate expertum fuiſſe: nimirum
untur anxietates, anguſtiæ pectoris, leves calores, & uni-
ſum Corpus rubedine valde intenſâ tingitur, ac ſi Eryſipe-

ea ſumantur in paucâ qvantitate, puta unius cochlearis, cuti qvidem non rubeſcit, interim tamen anxietates & debilitate aliqvales ſe inſinuant, ita ut omnimode ſint vitanda. Alius qvc qve Vir Illuſtriſſimus dicto Gründelio notus fuit, qvi aliqvotie â fragis comeſtis in febres tertianas incidit, ut æqvè ab illis ab ſtinere coactus fuerit. Jenæ qvidam Studioſus ex eſu fragorur ſubitò corripiebatur tumore brachii cum maculis purpure aliisqve exanthematibus, teſte Hermannô Grube *de Medicamen ſimplic. cognoſc. Sect. 6. Art. 1. p. 113.* Sic Viro cuidam, qvotie in Conviviis, ſive inter menſæ delicias, fragis veſceretur, totie rubentia exanthemata per univerſum corpus prorumpebant, ideò libentiùs gratô alioqvin fructu mallet abſtinere, qvàm fc datam maculis cutem experiri, juxta verba Thomæ Bartholi *Hiſtor. anat. Cent. 3. Hiſt. 57. p. m. 112.* Andreæ Libavii commili qvidam, qvoties fraga comederat, imprudens in cutaneum qve dam affectum ſubito incidit, in qvô tumor, rubor, pruritusq totius cutis apparebat, perinde ac ſi ſcabie ſiccâ laboraret, qv tamen cutis defœdatio paucis diebus rurſus evanuit. Primò ſer ſit hanc affectionem, cùm dono miſſa fraga, vinô generoſô ſaccharô conſperſa abſumſiſſet, putans venenum ſibi datur Sed poſtea cùm idem pateretur ex fragis ſuâ manu lectis, idq ſæpius, agnovit ἀδυναμίαν. Veriſimile eſt, faſtidiſſe fraga M trem prægnantem & in horruiſſe conſpectâ aliqvâ re abſurc aut abominabili in ipſis, uti ex Libavio refert Johannes R dolphus Camerarius *Syllog. memorabil. medicin. Cent. 9. n. 97. m. 726.* Et Philippus Jacobus Sachs fœminam novit Uratisl viæ, Theologi maritam, qvæ comeſtis fragis maculis in fac rubris, ſtatim ſe prodentibus defœdabatur, tanqvam teſtib diffidentis naturæ v. ejusdem *Gammarolog. Lib. 2. Sect. 1. cap. p. 587.* Alius ideo fraga averſabatur, qvòd exiſtimaret, ſub latibula ſua habere bufones, uti ex Libaviô refert Martin Schoockius *de Averſat. Caſei cap. 2. p. 224.*

§ 25. M

… ipsorum fructuum in Lipothymiam incidere solitus est … Ulderius Rumlerus, uti de seipsô fatetur *Observ. 69. p. 40.*

§. 26.

Omnium fructuum recentium horariorum, veluti pomorum, pyrorum, cerasorum, prunorum, fragorum, uvarum … quibus aliòqvin infantes mirè delectantur, duo … Felix & Thomas Plateri, ab ineunte ætate, ad octavum ille, hic ad septimum ætatis annum usqve planè fastidiebant; interim cibos, qvi adultis & senioribus magis consveti … & competunt, avidè comedebant, exceptô caseô, â qvô … abhorrebat. vid. Fel. Plater. *Obs. med. Lib. I. p. 238. sq.* *Fructuum horariorum.*

§. 27.

Mirum Virginis cum baccis Cynosbati Antipathiam annotat Georgius Hannæus *M. N. C. Dec. II. An. 7. Obs. 149. p. 292.* … verbis: Exercet in Cynosbatum inextingvibile odium virgo mihi bene nota, tam rarô Antipathiæ documentô, … nec lædens, nec læsa de triumphô insolentiûs gloriari possit. … qvò arctiùs coëunt exitiali furentes hostilitate, eò acriùs, … constantiùs armis arma pulsant. Nec pugnâ, credo, nisi di… … tur, abstinerent, anteqvam altera pars prostata fatisce… … issimè. Certè Cynosbatum suis baccis fœcundum in *Baccæ Cynosbati.*

repletam conditis, intra qvam hæc etiam â Comite juſſa & f le Baccis Cynosbati conditis repletum aſſervare. Sed qvid Virgo noctem inſomnem, animi interſtinctam deliqviis, du moleſtiſſimè, ſudat, friget, horret, usqve latum ungvem â r te abeſt. Interea æqvabiliùs, aut magis ad votum non a tur res Baccarum! illæ enim intra obſeratum clauſtrum ferr teſcunt manifeſtè &, vel prælio paratæ, vel fugæ, chartac qvô tectæ erant, rumpunt operculum, qvaſi extra hoſtil provoluturæ pomœria, imò aliò translatæ qvieverunt com dùm. En Magnetismum, non Amore, ſed odiô prægnan Ego puto, exhalantia utrinqve effluvia ſibi invicem ferale trariantia, viſcera adverſarii actutum petere, plurimosqve dem concitare tumultûs.

§. 28.

Cinamomi. Qvidam ita hoſtili odiô Cinamomum averſantur, ut aromate illô, alioqvin delicatiſſimô conditas ne deguſten dem, eſurituri potiùs, qvàm attacturi, juxta verba Olai B chii. vid. Thom. Bartholin. *Act. Hafn. Vol. II. Obſ. 86. p. 20* addit, fuiſſe ex ipſius curæ permiſſis jam ægris, jam neutri cætera robuſtô temperamentô hauſtis qvindecim tantum g radicis Jalappæ, cum tantillô Cremoris Tartari & Elæoſac Cinamomi qvinqvaginta vicibus ad ſellas conceſſerint Pat nias. Et de ſeipſô teſtatur Johannes Petrus Albrecht, cùm puer adhuc aliqvoties pulvere purgante ex radice Gi pæ, Diagrydio & Olei deſtillati Cinamomi guttulâ concin uſus fuerit, ab illô tempore nunqvam, neqve medicamenti qve alimentis Cinamomô conditis absqve averſione, nauſ ſeqventiqve utplurimum alvô laxiori fruatur *v. M. N. C. D An. 8. Obſ. 169. p. 420.* Mulierem ab aſſumtâ Aqva Cinnan in animi deliqvium incidentem ſe noviſſe, ſcribit Valen Henricus Voglerus *Diæteticor. Comment. cap. 3. p. m. 15.* D

, qvæ nec Cinamomum, nec Cassiam ligneam tolerare po-
rid. Rosin. Lentil. *Jatromnem Part. 2. cap. 25. p. 557.*

§. 29.

Cibum Maci aromatisatum nunqvam absqve inseqvente *Macium.*
ne Colicâ capere poterat Pastor qvidam, cujus meminit
nnes Petrus Albrecht *M. N. C. Dec. II. An. 8. Obs. 169. p. 419.*
Rosini Lentilii qvidam est usus, qvi Myristicam Nucem
ibatur, obsecrans, ne qvid illius Pharmacis miscere vellet,
M. N. C. Dec. III. An. 7. & 8. App. p. 125.* Crocum & Hele- *Croci.*
m aversata est Uxor Lentilii, v. ipsius *l. a. & p. 602.*

§. 30.

Comitis Dorcettiæ Nepos qvidam graviter ægrotare sole- *Capparum.*
ba... vel nutrix, dum tener hic lepidusqve infantulus illius
... batur, Cappares comedisset, cum qvibus nota erat ac
... Illustrissimi Comitis antipathia. v. Kenelm. Digb. *de*
Immortal. anim. ration. Tr. I. cap. 38. p. 424. Cappares qvo-
qve adeo abhorrebat Serenissimus Elector Saxoniæ Johannes
Georgius III. beatæ memoriæ, ut ne qvidem libenter eorundem
... multò minus odorem ferre posset.

§. 31.

De seipsô scribit Johannes Heurnius, qvod qvoties Piper *Piperis.*
...hanum comederet, Colicis doloribus atrocissimis fu-
...rus. Item Henricus ab Heer aliqvot eidem miseriæ
... in Spâ & Leodii se novisse dicit *Obs. 29. p. m. 299.*
...us Erophylus, si qvando Piper edisset, cardiacus erat
...iculosè, v. Marcell. Donat. *de Med. Histor. mirab. Lib. 6.*
...7.

§. 32.

...liô commanducatô non aliter, qvàm ab epotô Ve- *Allii.*
...ciari solitum testatum reliqvit Jacobus Farolivienfis,
...hannes Bruyerinus *de Re cibar. Lib. I. cap. 24. p. m. 80.*
...lima qvædam apud Hafnienses familia Allium &

 Sinapi

Sinapi averſata fuit, juxta Thom. Bartholin. *Cent. 3. Hiſtor. 28. p. 65.* Scribit etiam Julius Alexandrinus, ſe qvendam noviſſe, qvi ita Allium averſabatur, ut nunqvam illud comederet, vid. Dan. Sennert. *Pract. Medic. Lib. 3 Part. I. Sect. 2. cap. 3. p. m. 99.* Noti etiam ſunt Theodoro Zwingero, qvibus inter cibos adverſa ſunt Cepa, Allia, Porrum &c. vid. ejusd. *Faſcic. Diſſertat. medic. Diſſert. I. p. 7. p. 13.* Novit etiam Johannes Jacobus Wepfferus, clanculum parum elixi Allii cibis cum aromatibus permixtum cuidam ſuggeſtum fuiſſe; qvamvis fœtorem Allii non animadverterit, nihilominus poſt frugale prandium hic ſummè angebatur, propè ſudore defluebat, imò mors inſtare videbatur, donec totum prandium evomuit. *v. M. N. C. Dec. II. An. 8. Obſ. 68. p. 178.* Joſephus Lanzonus Monialem novit, qvæ hæmorrhagiam narium confeſtim patiebatur, ſi Allii odorem perſentiret. *M. N. C. Dec. III. An. 7 & 8. Obſ. 103. p. 171.*

§. 33.

Plantarum. Siſymbrii aqvatici. Varias qvoqve plantas culinarias & medicas nonnullis fuiſſe nauſeoſas ſeqventes teſtantur Obſervationes e. g. Siſymbrii aqvatici ſeu Creſſonis conſpectum ferre non poterat Julius Cæſar Scaliger, ſiqvidem ipſe *de Subtilit. Exercit. 153. p. m. 490.* ſcribit: ſe Creſſonibus duntaxat viſis horrore perſundi. Et *Exercit. 274. p. 789.* inqvit: Ego, qvi non ænea ſolum, ſed vera qvoqve fulmina contemnebam; qvi in duobus Obſidionibus, in qvarum alterâ etiam imperium habebam, ſolus omnium nullam edidi vocem, vel ineditæ teſtem, vel abhorrendi cibi exprobratricem; ad Creſſonis conſpectum tremo adeò, ut horrore quaſſatus abire cogar.

§. 34.

Braſſica. Braſſicam unum ex dicti Scaligeri liberis abominatum eſſe, idem Scaliger *l. a.* refert. Et braſſicam capitatam integram coctam coqva qvædam, qvæ in ſiniſtrô hypochondrio à matris impreſſione, braſſicam capitatam, unà cum foliorum venulis

venulis exactè referebat, sine animi deliqviô aspicere non valebat, uti supra ex Observatione Georgii Sebastiani Jungii *M.N.C. Dec. I. An. I. Obs. 135. p. 299.* allegavimus.

§. 35.

Siseres coctos neqve videre, neqve comedere poterat ho- *Siserum.* mo qvidam qvadratus, nomine Bursche, ex Misnia, singulis annis Vere & Autumnô connexarum trabium compages vel rates per Albim Magdeburgum advehens, juxta verba Caspari Theophili Bierlingii *Thesaur. theor. pract. Obs. 26. Schol. §. 5. p. 351.*

§ 36.

Betam rubram non modò non comedere, sed etiam aspi- *Beta.* cere minime poterat ante aliqvot annos adhuc vivens satisqve notus Civis Dresdensis, nomine Hörnig. Imò â solâ qvoqve Betæ denominatione vomitum subitaneum patiebatur; Unde, si qvis joci gratia, rothe Rüben, rothe Rüben, diceret, ipse statim, ubivis etiam loci & absque respectu personarum Vomitu non cohibendo respondebat.

§. 37.

Herbæ Rutæ odorem aspectumqve strenuus qvidam miles *Ruta.* nullô pactô ferre poterat, sed se in pedes dare ac fugere eâ propositâ cogebatur, qvem militem se novisse refert Marcellus Donatus *Histor. mirab. med. Lib. 6. cap. 7. p. 625.*

§. 38.

Ad salviæ intuitu levi aliqvô deliqviô corripiebatur puella *Salvia.* Christiano Francisco Paullini nota. vid. ejus *Herba sacr. seu Tract. de Salvia Sect. 2. cap. 3. pag. 250.* quô locô etiam viri religiosi meminit, qvi qvoties carnem vervecinam pinguiusculam assumqve, cui Salvia addita, comedebat, toties egregie purgabatur, non secus ac si fortius qvoddam catharticum sumsisset.

§. 39.

Menthæ odorem, imò neqvidem ejusdem herbæ præsen- *Mentha.* tiam

tiam, ſine animi deliqviô ferre non potuit Proſocrus Johannis Ludovici Hannemanni. *v. M. N. C. Dec. II. An. 4. Obſ. 51. p. 121.* Idem etiam in Sacerdote qvodam ſe obſervaſſe, refert Joſephus Lanzonus *ib. Dec. III. An. 7. & 8. Obſ. 103. pag. 171.* Antipathiam Menthæ Menthâ curatam annotavit Chriſtianus Gottlieb Reusnerus in Puellâ octo annorum, qvæ odorem Menthæ tolerare & perferre non potuit, ſed Lipothymiâ correpta fuit. Mater ejus certò conſcia Lipothymiam filiæ eſſe ab odore Menthæ, eodem temporis momentô manipulum Menthæ recipit, & non ſuperficialiter, ſed ad nauſeam usqve tam diu nares fricat, donec ad ſenſum priſtinum filia redierit; â qvô tempore poſtmodum odorem Menthæ bene perferre poterat ſexagenaria adhuc major *vid. Ephemerid. Academ. N. C. Cent. IX. & X. Obſ. 98. p. 435.* De Viro Meliſſam averſante vid. Roſin. Lentil. *Jatromnem. p. 557.*

§. 40.

Abſinthii. Abſinthium Civis qvidam Naumburgenſis planè averſabatur; hinc Pharmacopœus Salis Abſinthii fixi aliqvot grana propinabat, ſed abſumptis iis Civis varia Symptomata, deliquium & ſtomachi ſubverſionem patiebatur, obſervante Jaco- *Obſervatio.* bo Barnero, *M. N. C. Dec. I. An. 6. & 7. Obſ. 199. p. 294.* Id quod mihi etiam in Cachecticô quodam ad Hydropem inclinante obſervare licuit; ab aſſumptô enim Sale Abſinthii, aliis Medicamentis admixtô, anxietates præcordiorum, ſudorem frigidum, & Lipothymiam tamdiu ſentiebat, donec ſuperveniente Vomitu ab his Symptomatibus liberaretur. Quod ſi dicto ægrotanti alia ſalia fixa è Vegetabilibus parata propinabam, nihil inde incommodi patiebatur. Unde â me interrogatus, anne Abſinthium ferre poſſet? reſpondebat, ſe nunquam Abſinthium, aut exinde parata, ſine animi commotione aſſumere, vel ejusdem odorem tolerare poſſe. Qvæſtio inde oritur, annon in ejusmodi ſalibus fixis ex incineratione plantarum, contra

§. 42.

Tormentillam plurimi, qvi Anno 1609. in Autumnô è [illegible]teria decumbebant, tantopere aversati sunt, ut ipsam, [illegible]mqve modô usurpatam, Vomitu qvamprimum rejicerent, [illegible] ex αυτοψιᾳ refert Michael Dœringius *de Medicin. & me-* *Part. 2. p. m. 242.* *Tormentilla.*

§. 43.

Ocymi seu Basilici hortensis, maximè citrati, nec non Cya- [illegible]moschati albi graveolentem odorem sine Cephalalgiâ aut [illegible]fusione Capitis ferre non potuit Georgius Francus de Fran- [illegible]nau, uti ipse fatetur *M. N. C. Dec. III. An. 4. Obs. 3. p. 7.* *Basilici.*

§. 44.

Exemplum militis cujusdam viginti sex annorum, qvi [illegible]niæ odorem aspectumqve nullô pactô ferre poterat, &, [illegible]ingereret, Syncope sudoribusqve frigidis corripiebatur, an- [illegible]rit Josephus Lanzonus *M. N. C. Dec. II. An. 9. Obs. 40. p. 77.* *Pæonia.*

§. 45.

Florem Cheiri & Violas Martias Princeps Wilhelmus, Epi- [illegible]us Basileensis, citra Lipothymiam vel saltem insignem Capi- [illegible] odorem ferre non poterat, juxta Claud. Deodat. *Panth. hy-* *[illegible] Lib. 1. cap. 11. pag. m. 109.* Generosa quædam Matrona o- [illegible]a svavem odorem spirantia perferebat, exceptis violis *Florum Cheiri* *Violæ.*

§. 46.

Rosa. Rosæ qvamplurimis molestæ esse solent, siqvidem Monachus qvidam ex Dominicanorum ordine, qvum Rosæ odorem persentiebat, aut ex longinqvô eam videbat, illico in animi deliqvium & Syncopem incidebat, & mortuus humi prostrastratus jacebat, teste Amatô Lusitanô *Curat. medicin. Cent. 2. Curat. 36. fol. m. 166.* qvi addit, dicto Monacho â Medicis consultum fuisse, ut eo tempore, qvo Rosæ vigebant, domi maneret, nec extra prodiret, ut tantum malum fugeret & in vitæ discrimen non veniret. Hic cùm ægrotaret, â Syrupô rosaceô & conditis, in qvibus Rosa ingrediebatur, Medicorum consiliô abstinebat. Oliverium Caraffam, Cardinalem, non potuisse sufferre odorem Rosæ, ex Adrianô Spigeliô refert Henricus Herlinus *de Analeptic. pag. m. 32.* Meminit etiam Julius Cæsar Scaliger *de Subtilitat. Exercit. 153. no. 10. p. m. 489.* Cardinalis cujusdam a Rosarum odore abhorrentis. Qvi fortasse idem Oliverius fuit, siquidem Johannes Pierius *Hieroglyph. Lib. 8. cap. 25. pag. m. 96.* ejusdem qvoqve mentionem facit, inquiens: Cùm Romæ essem, vidi Oliverium, magnæ celebritatis Cardinalem, qvi Rosarum tempore qvotannis secedere cogebatur, seqve intra suos, qvos in Qvirinali habebat, hortos claudere, custodiis ad ostia dispositis, neqvis aut salutantium aut amicorum, officii gratiâ ingredientium, Rosam inferret. Item Romæ alius Nobilitate insignis Vir, Petrus Melinus, ingeniô, eruditione & locô nobilis, Rosarum odore plurimùm offendebatur. Vide etiam Caspar. Dornav. *Orat. Tom. I. orat. 8. de Scarab. Encom. p. m. 345.* De Muliere Parisinâ, qvæ ab odore Rosarum, tanqvam â Venenô sibi cavere, & per tempus, qvo florent, in ædibus latitare cogebatur, vid. Joh. Dan. Horst. *Manuduct. ad Medicin. p. m. 122.* Chymicus Gallicus, le Febure, â nimia Rosarum tractatione postea earundem odorem ferre non poterat, sed Lipothymiam exinde incurrebat. vid. Joh. Bohn *de Offic.*

us erupisse; item alium hominem Rosas olfacientem Syncorreptum fuisse; Nobilem Romanum sine periculô terlaborantem, propinato Syrupo Rosarum solutivo, extini; idemqve etiam mulieri in Patavia contigisse, partim ex â, partim propria Observatione recenset Johannes Rho- *Cent.3. Obs. 99. p. 177.* ubi plura exempla. Rosarum odo- modò Laurentium Episcopum, sed etiam Franciscum cerium, Venetorum Ducem, & Nicolai, Comitis Salmen-, filium obiisse, ex Cramerô & Rosenbergiô refert Philippus obus Sachsius *Gammarolog. Lib. 2. cap. 4 p.588.* Nota etiam r Aulicos Anglos historia Heneageæ nobilis feminæ, (Elisaæ Reginæ â secretioribus cubiculis) in cujus dormientis geustulæ oriebantur, cum ei qvidam Rosam imposuissent, turi, an tanta illi esset cum flore isto Antipathiâ, qvanjactare solita erat. vid. Kenelm. Digbæi *Demonstrat. Immor-. Anim. rational. Tract. I. cap. 31. p. 435. seq.* Virgo qvædam ctum foliis Rosarum conspersum æstivo æstu levando dum efferat, dormiscere statim incipit atqve sic penitus obdormitiex relatione Doctoris Mengeringii refert Christianus Lan- *Miscell. curios. med. n.8 p.35.* Fœmina quædam non solùm ab asptione aqvæ rosarum, sed etiam â solâ ejusdem nominatione

ægri muner. §. *25. Oper. p. m. 20.* ſe noſcere homines, qvi prorſus Roſæ odorem, tanqvam capitalem inimicum, odio habeant, eò qvòd Capitis dolorem iis faciat, vel ſternutamenta moveat, vel naribus tam moleſtum pruritum inducat, ut bidui ſpatio ſe continere ab earum frictione non poſſint. Medicum qvendam Roſâ, qvam manu ſuâ geſtabat, ægræ ſuæ valde nocuiſſe, notavit Fridericus Schraderus *Diſp. de Idioſyncraſ.* §. *6.* De muliere prægnante fragranti Roſarum odore hyſterica factâ, qvæ fœtum mortuum gelidum ante tempus excluſit, ipſâmet paulò poſt vitam cum morte commutante, obſervationem communicat Alphonſus Rhonius *M. N. C. Dec. III. An. 5 & 6. Obſ. 80. p. 158.* Scilicet opificis cujusdam Conjux ultimis duobus menſibus gravida, unà cum fœtu jugiter ſe movente optimè valens, ex curioſitate vicinum defunctum variis ornamentis & floribus involutum conſpiciens, inter alia fragrantiſſimô Roſarum odore, nares valde penetrante, hyſterica paſſione ſtatim fuit correpta, atqve adeò attonita ſtetit, ut à domeſticis in propriam domum reportari neceſſe habuerit; tunc illicò ſudor frigidus per univerſum corpus largiter erupit, dolores parturientibus affines ſeſe repræſentarunt, ipſi partus præmaturus, ſed mortuus excluſus, qvi ad tactum (prout etiam mater per totum corpus) tam gelidus repertus fuit, ut nulli, ne dicam caloris, imò nec teporis, ſenſus in univerſô ejus Corpuſculo percipi potuerit, matre ſimiliter unicâ poſt partum lapſâ horâ è vivis diſcedente. A Roſis Juvenis abhorrebat, & capitis dolore afficiebatur, dum Roſam olfaciebat, refert Joſepho Lanzonô *M. N. C. Dec. III. An. 7. & 8. Obſ. 103. p.* Chymicus Gallicus Lemery duos homines novit, qvi cùm æſtate calidiſſimâ in locô, qvàm plurimis Roſis pallidis pleno per qvinqve vel ſex horas commorati eſſent, tantâ vi tiâ duodecim continuis horis purgati ſunt, ut ultima i crederent. vid. *Hiſtor. Academ. Scient. Pariſ. An. 1699. p.*

p. 27. nobilis Matronæ meminit, qvæ albarum Rosa-
rem non tantùm admittebat, sed & Capiti easdem
at, libentissimèqve naribus admovebat, rubras autem
mmopere aversabatur, &, ni removerentur, animi
incurrebat. Ex odore Rosarum Donnum Henricum
a, Cardinalem, in animi deliqvium devenisse, & Lauren-
atislaviensem Episcopum, extinctum fuisse, ex aliis re-
tell. Donatus *de medic. Histor. mir. Lib. 6. cap. 3. p. 624.*
[illegible]bi â Brun uxorem, ampli corporis & carnosi, Ro-
tempore plures septimanas Coryzâ laborâsse, ex ipsius
ore non semel se accepisse refert Johannes Nicolaus Bin-
Obs. med. Cent. II. Obs. 86. p. 227. De Coryzâ â Rosa-
ore in seipso observata seqventem observationem refert
antinus de Rebecqve *Observ. 92. p. 150. seq.* qvem effe-
eqviens, in me ipso edant Rosæ, referre utile fore duxi.
tim annis, qvô tempore florent rosæ, qvotannis Coryza
r, in qvâ indesinenter per nares & oculos effluit per
dies humor multus tenuis & admodum acris, nares ex-
s & oculos pungens ac vellicans, unde lachrymæ, idqve
um tempus, qvô rosæ se mihi olfaciendas præbent, du-
re elapsô sponte desinit. Hoc autem primô annô non
d calidiori æstati acceptum ferebam, qvâ humores li-

tarrhis laborarent, ego tamen immunis essem, nec ulla hujus prænuntia solita animadverterem, cùm jâm ferè tempus harum præteriisset, ego non amplius de iis fluxionibus cogitans, rosas aliqvas manibus tenens, subitô aliqvid nares & inde oculos vellicare sensi, unde secutus per oculos, nares & os ingens humiditatum tenuium & summè acrium defluxus, inde harum partium, & simul auris, dentium & gingivarum dolor, per aliqvot dies durans, usqve qvô nullæ amplius rosæ se naribus meis offerrent. Idem in me aliqvando præstiterunt & Violæ olfactæ, sed rariùs & debiliùs. Hujus rei causam se non videre, pergit dictus Autor, nulla enim ipsi antipathia cum rosis, ipsiqve odor fuit gratissimus, earumqve decoctum in serô lacti freqventer usurpavit, sed solô odore ipsi Catarrhos concitârunt; qvapropter arbitratur, è Rosis aliqvid effluere, qvod nares ipsius delicatas admodum & valde sensiles pungat, & acule qvibusdam solutionem continui, etsi non sensibus obviam, excitet &c. Viro cuidam Illustri Tinctura Solis svavissima cum Spiritu Rosarum offertur, ille sumptis saltem qvatuor gutt adeò male habere incipit, ut extra lectum agere vix posse sangvis ei summopere ebullit, & vertentibus viginti qvatu horis qvadragies soluta alvus est, cum virium insigni prostr tione ac faciei concidentia. Rosas nec ille ferre poterat, ac r ferebat, qvoties earum odorem saltem hauriret, toties se tensô Capitis dolore affligi, referente Jacobo Barnero *M. N. Dec. I. An. 6. & 7. Obs. 199. p. 294.* Boronissa qvædam cùm huc virgo Augustæ Vindelicorum ægrotaret, & Clysma â d bus Medicis ordinatum, cujus ingrediens inter cætera Mel sarum erat, injiceretur, exinde in lethalia incidit Symptom ut magnô labore vix ad se redire qviverit. vid. Augustin. T ner. *Observ. med. Lib. I. de Febr. intermit. Obs. 3. p. m. 73.* Horatius Angenius observavit nobilem qvendam Roman febri tertianâ minimè periculosâ laborantem ab assumptô

pô Rosarum solutivo, qvem naturaliter horrebat, plane ex-
ctum fuisse, vid. Theod. Zwingeri *Fascicul. Dissert. med. p. 16.*
i Autor etiam *p. 24.* seqventia addit: Novimus hic Basileæ
armacopœum peritissimum, Jacobum Frey, qvi totô illô tem-
ore, qvô florentes Rosæ in suâ officinâ ad varios usûs præpa-
antur, ex illarum odore continuâ ferè coryzâ, non sine cre-
râ sternutatione aut capitis etiam dolore, laborare solet. vid.
tiam Laurent. Strauss. *Encom. Rosæ. p. 51.*

§. 47.

Solô Lilii conspectu Virgo qvædam pulcherrima atqve [illegible] pene vecors fiebat, peritura, si naribus hauserit, [illegible] Jul. Cæsar. Scaliger *de Subtilit. Exercit. 142. §. 2. p. 463.* Re-[illegible] etiam Theodoro Zwingero Medicus qvidam, se Antipathia [illegible] Liliorum alborum flores teneri eorumqve odorem to-[illegible], imò, qvod mirum cui videatur, neqve caulem à cortice liberatum absqve nauseâ videre posse, vid. Theod. *Zwinger l. c. p. 25.* Sic Mercatoris Argentoratensis uxor Lilio-rum alborum odorem absqve animi deliqviô perferre non po-[illegible], qvare totô illô tempore, qvô florebant, domi se conti-[illegible] cogebatur, teste Georgio Franco *M. N. C. Dec. III. An. 4.* [illegible] *p. 7.* De Cive Ferrariensi, cui cum Liliis Antipathiâ tan-[illegible], ut odorem etiam e longinqvo fugeret, ne in Vomitum & Lipothymiam incideret, vid. Joseph. Lanz. *l. c. An. 7. & 8.* [illegible] *p. 170.* Qvi etiam *p. 171.* Sacerdotis cujusdam memi-[illegible], qui Calendulæ flores summopere aversatus fuit.

Lilia. *Flores Calendula.*

§. 48.

Porrò Florum Sambuci non solum odorem perferre, sed [illegible] etiam exinde paratos Cibos & Strobilos, Rhob item ex [illegible] confectum absqve nauseâ & potiùs cum appetitu co-[illegible] potest Nobilis qvædam adhuc vivens femina, qvæ ta-[illegible] Aqvæ florum Sambuci destillatæ usu internô & externô [illegible] horret, ut si hujus aqve tantillum potioni cuidam medi-

Flores Sambuci. Observatio.

cæ

cæ admixtum vel cerevisiæ infusum ipsi sanæ aut ægrotanti, etiam insciæ, propinaretur, animi deliqvium patiatur, uti expertus sum.

§. 49.

Aqva florum Aurantiorum. Aqvæ florum Aurantiorum odorem qvotiescunqve sentiebat mulier qvædam, tantam aversionem habebat, ut deliqviô animi corriperetur, nisi amota fuisset aqva, cùm tamen dicta fœmina cæteris odoribus maximè delectaretur, teste Dominicô Panarolo *Pentecost. II. Obs. 38. p. 53.* Vir qvidam ex usu Corticum Aurantiorum Colicam, seu intensissimos Intestinorum cruciatûs patiebatur, teste Johanne Petrô Albrechtô, *M. N. C. Dec. II. An. 8. Obs. 169. p. 419.*

§. 50.

Syrupus florum Persicorum. Meminit etiam Theodorus Zwingerus *l. a. p. 15.* Consuli cujusdam Uxoris, qvæ tantô Medicaminum fastidiô prædit erat, ut, cùm aliqvando laxandi gratiâ Syrupus florum Persico rum in Julepo deglutiendus offerretur, tantô horrore correpti fuerit, ut etiam in spasmos universales inciderit, aliqvandi durantes, donec obortô Vomitu iterum cessarent.

§. 51.

Purgantia. Aliorum qvoqve Medicamentorum purgantium præse tiam nonnulli minimè ferre possunt, siqvidem ex aspectu Pha maci cathartici liberalem purgationem annotavit Olaus Bor chius de primario qvodam Cive Hafniensi, qvi ex febre tert nâ convaluerat, & domitô jam morbo Corpus solenni cath ticô expiârat, jamqve sibi plenè restitutus Borrichium rogab ut uxorem qvoqve leni purgante tentaret. Paret & Pilu dúntaxat qvinqve propinat. Dum illa delicatula in deglu endo tricatur, maritus, nisi, inqvit, subitò hauseris, qvod ap nitur, jam mihi qvoqve nauseam commovebis; abhorre enim maritus a pilulis, sorbitioni addictior. Dictum, factu vorat illa hamum, & maritus, qvi hauserat nihil, ante uxor

, particulas ejusdem Medicamenti nec dum odorati. der. *Apiar. Observ. 40. Schol. p. 183.* Consulis Hildes- sis Uxor, qvoties medicamentô purgante opus habe- mptis saltem jusculi carnis vitulinæ aliqvot cochleari- n experiebatur effectum, qvi aliàs ab aloëticis, scam- s & aliis catharticis expectari solebat, secundum Ob- nem Johannis Petri Albrechti *M. N. C. Dec. II. An. 8.* *p. 419.* Medicus qvidam Lipsiensis, nomine Pfeil, urgare corpus vellet, Pharmacopolia ingressus, qvan- Electuaria electivè purgantia recens parabantur, *olfecit* tantum: deinde domum reversus intra eam se uit; Non aliter autem atqve alius, qvi Pharmacô usus, qvoqve vel septies excrevit, juxta verba Philippi Salmu- *t. III. Obs. 8. p. 115. sq.* Et *Obs. 14. p. 118. sq.* refert idem; fide dignô habeo, Dominæ præscriptas fuisse Pilulas, á servâ petiisse, promisso pretiô, ut illas deglutiret; & serva fecit. Hera propè astans, visis pilulis horre- useat, & satis purgatur. Asseruit etiam Joachimi Lebii , se toties, qvoties Parens Catapotia assumsisset, nauseâ tâ pluribus qvoqve vicibus purgatam esse. Idem etiam, ho vidente & satis admirante, Dessæ contigit Nobili Annæ Riccderianæ. Dum enim hæc ad Sororis Doro-

Marſenius dictus, qvi pro evacuatione humorum nunqvam ullum aſſumſit pharmacum, ſed vel ſolô ejus odore, vel tantummodo recordatione, dum Medicus formulam præſcriberet, alvum ſibi ipſe commovit, vid. Frid. Hoffmanni *Meth. medend. Lib. I. cap. 8. p. 74.* Studioſus Academiæ Hafnienſis triſti vultu & animô de violentis manibus ſibi inferendis conſilium iniit. Priùs tamen de hôc Conſcientiæ caſu conſuluit Chriſtianum Oſterfeld, Medicinæ Profeſſorem, qvi nervoſis argumentis hominem in viam reducere allaborans promiſit, ſe arte medicâ ſuccos melancholicos, malarum cogitationum autores, eliminaturum. Interea infuſum Antimonii parat & contubernali illius tradit, ut ſummô manè exhauriatur. Viſ infuſô patiens dictum factum nauſeâ rogat, ut amoveatu medicamentum, ſtatimqve tanta humorum colluvies ἄνω & κάτω expurgatur, ut brevi poſt ſanus ſalvusqve Medico ſu gratias hilari vultu & exporrectâ fronte ageret. vid. Thom Bartholin. *Hiſt. med. Cent. 5. Hiſtor. 64. p. 134.* Miram Idioſyncraſiam ratione purgantium in fœminâ Lipſienſi annotavit Chriſtianus Michael Adolphi *Ephemerid. Academ. N. C. Cent.* I *Obſ. 87. p. 167.* Fœmina ſcilicet qvinqvaginta annorum eâ d prehendebatur Idioſyncraſiâ, ut nulla Purgantia, etiam min fortia, poſſet perferre, ſed ex eorum exhibitione maxima ſer per & peſſima ſeqverentur ſymptomata, eaqve pertinaciſſim v. g. ſumma virium proſtratio ad animi deliqvium usqve, la gvor totius corporis diu affligens inappetentia, ſitis enorm facies lurida, immaniſſima tormina, tumor lateris ſiniſtri, h mani fere capitis magnitudinem æqvans, &c. Fuit, qvi ſ aſpectu Medicamenti purgantis, qvoties opus erat, etſi ne o rem qvidem accepiſſet, ſufficienter expurgabatur, refere Martino Weinrichio *de ort. Monſtror. cap. 8. p. 65. b.* magni Heidelbergæ filiolum, qvi ad aſpectum, dum alii p gantia ſumebant, nauſeabat & feliciter purgabatur, ſe nov

eorgius Francus *Satyr. med. 3. p. 59.* Sacerdos qvidam Neusserus, Medicamenta admodum abhorrens, post-se Medicus ad postulatum purgantem potionem præ-t, & Pharmacopœi famulus horâ præfinitâ attulisset, ne ejus, per domesticos factâ, Medicamentô non visô, icienter aliqvoties evacuatus est, ac si illud per os as-, juxta relationem Simonis Schulzii *M. N. C. Dec. I. An. 3.* . *274.* qvi similiter novit puerum novennem, cui cùm iones alvinas patienti Enema ordinatum esset, auditô nematis (cujus applicationem valde metuebat) nomi-te alvus soluta est, illeqve ab Obstructionibus liberatus lovit etiam Rosinus Lentilius Matronam nobilissimam ginta sex annorum, qvæ adhuc Virgo, qvoties Parenti a infusi purgantis ministraret, ejus odore solô, immò, mirum, cùm Marito pulverem purgantem, cujus es exhalationes, qvàm Infusi, præcipue calentis, non præbuisset, qvinqvies vel sexies nunqvam non purgaba-d. Rosi. Lentil. *Miscell. med. pract. Tom. I. p. 222.* ubi plura a ejusmodi ab odoratu purgantium adducit. Haustu istulæ familiam qvandam interiisse, ad Cardanum scribit Cæsar Scaliger *de Subtilit. Exercit. 153. N. 10. p. 489.* A Man-tormina, nauseas, lassitudines, sudores involuntarios ex-t Illustrissima Mulier, qvæ â validioribus purgantibus noxam sentiebat. Qvin & ejusdem feminæ Nepos usu læsus fuit, uti ex Maranthâ refert Philippus Jaco-isius *Gammarolog. Lib. 2. Sect. I. cap. 4. p. 583.* Ex no-mate orta fœmina non modo â propriô aliqvot Rha-granorum usu, qvæ ipsi etiam insciæ exhibebantur, præcordiorum anxietates, abdominis tormina, Vomi-ipothymias sentire, sed etiam ab eodem Medicamentô s præsentiâ assumtô eadem symptomata remissiori ta-idu experiri solebat. Moniali cuidam, protenus, ceu ab

Cassia.

Manna.

Rhabarbarum.

electivè trahente aliqvot vicibus alvus solvebatur, qvoties coram ipsâ de Rhabarbaro disserebatur, v. Joh. Jac. Harder. *Apiar. Obs. 40. Sch. p. 183.* Marcellus Donatus *de Med. Histor. mirab. Lib. 6. cap. 3. p. 631.* hæc habet: mirum qvosdam sanè, qvod nos non semel observavimus, ex solô Medicamenti odoratu magis purgari, qvam qvi per os assumserint; qvod præsertim in Moniali qvadam Cœnobii Divi Johannis adnotatum, qvæ qvoties purgans Medicamentum olfecisset, toties per inferna purgabatur. Item Trincavellius Familiam nobilissimam Venetiis novit, ex qvâ orsi ægerrimè Clysteres ferre poterant, ita ut in ea fuerint, qvi acceptô Clystere in sede, dum dejicerent per alvum suum diem obierint. Diaphœnicon Electuarium purgans integr[a] familia nobilis minimè ferre poterat; qvinimò si latenter exi[-] gua portio medicè permisceretur alicui, statim evomuit, qvo[d] non semel seipsum vidisse refert Marcellus Donatus *l. a. p. 63.* Dantur adhuc alia eorum exempla, qvi solô Catharticoru[m] aspectu vel odore haustô alvi solutionem experti sunt. Inqv[it] enim Johannes Nicolaus Binningerus *Observ. Cent. II. Obs. 8[.] p. 227. seq.* Dum Montispessuli Anno 1951. Medicinæ opera[m] darem, morosus qvidam & decrepitus senex, temperamen[ti] calidi, sicci, atrabilarius, Pædagogus, alvi constipatione or[di-] nariè laborat. Cùm autem plures dies illô affectu pessimè h[a-] beret & febricitaret, potionem emollientem & ex senâ pu[r-] gantem parandam ipsi in crastinum sumendam ordinavi. H[ic] nullô unqvam pharmacô per totum vitæ cursum purgatus, solô purgantis pharmaci odore pluries illô mane subductu[s], relictâ Medicinâ convaluit. Henricus ab Heer *Obs. med. 29 m. 246.* de fœminâ qvadam, jusculi cujusdam potu se ordina[riè] abundè satis purgante, locutus, asserit, qvòd crurifragium pa[ssa] solô ejusdem jusculi odore Cathartici locô alvum sibi solve[rit]. Antistita qvædam monacharum in Cœnobio Rauracis vici[ni] purgantium odorem vix potuit ferre, multò minùs in corp[us]

Clysteres.

ri Bauhini relatione recenset Philippus Hœchstetterus *ed. Dec. IV. Cas. 8. p. 441.* qvi hunc effectum ab imagina- derivat. Plura Exempla eorum, qvi vel solô purgantium u, vel aspectu, gustu & odoratu purgati fuerunt, collegit rgius Francus *Satyr. med. III. §. 3. 4. seqq. pag. 58. sq.* Mul- autem tales operationes per certa qvædam effluvia sive ato- a expurgantibus ad os vel nares appulsa excitari posse, du- ... est: In corpore enim humanô alterationes magnas per effluvia qvædam subtilia excitari posse, Robertus Boyle *de Utilitat. Philosoph. experiment. Exercit. V. cap. 13. §. 12. p. 304.* n solum ex ibi adductis exemplis, sed ex aliis insuper rebus in plurimis, efficaciam Remediorum externè applicatorum ...entibus, constare asserit. Modum operationis ita expli- Lucas Schrœckius *Schol. in Obs. 43. M. N. C. Dec. II. An. 1. p.* qvosdam, inqviens, odore saltem Catharticorum haustô, ...enter fuisse purgatos, non miramur, qvalia exempla pas- legimus. Id qvod inprimis fieri posse est verisimile, dum ...osam narium substantiam partim insinuantes se particu- Catharticæ ipsi sangvini commiscentur, partim etiam in ipsum ...iculum, dum ex naribus in palatum cum aëre penetrant, nt. Qvamvis hîc utplurimum Imaginationis singu- efficaciam concurrere fateri debeamus; prout sanè cum

ſatis debiles eſſe aqvæ eorum deſtillatæ arguunt, corporis evacuationem, vel potiùs faſtidium & averſatio medicamenti commoverit &c. Sic Johannes Baptiſta du Hamel *Oper. Philoſoph. Tom. II. Lib. 2. cap. 3. p. 161.* ita ſcribit: Sunt qvi ſolô pharmaci odore, vel longâ contrectatione, vel ad umbilicum applicatione purgantur: Qvòd ſpiritus aut tenuia profluvia ſubeant venas, & agitatione ſuâ humores conturbent, ac ſecretioni præparent. Sic etiam radix Hellebori fonticulo admota alvum ſubducit & vomitum qvandoqve movet, qvòd ſangvis hac velut tabe infectus & circuitu ſuô in ventriculum illabens ad expul ſionem illum exſtimulat. Et fortè odor medicamenti eâden ratione purgat, qvòd ſenſorium commune & nervos in ipſ origine ſic feriat, ut ſolent ex aſſumptô pharmacô affici, ade ut ventriculi & Inteſtinorum fibræ ſpirituum ope conſimili mo dô contrahantur. Et Johannes Jacobus Harderus *Apiar. Ob 40. Schol. p. 183.* ita ratiocinatur: Novimus nos, qvi ex ſolô m dicamenti cathartici aſpectu aliqvoties vomere neceſſe haber particulas ejus nec dum odorati; cujus ſane rationem redde difficile non eſt, ſi ad mentis qvod habet in ſpiritus imperiu & abominationem, qvam Cathartica pridem ei pepererunt, tenderimus: in aliis fibrarum ſive œſophagi ſive Ventriculi eſt teneritudo vel certa textura, ut nec leviora ſpicula fera imò à re etiam gratiſſimâ graviter lædantur &c.

§. 52.

Saſſafras. Idioſyncraſiam verſus Lignum Saſſafras annotavit Do nicus Panarolus *Pentec. 5. Obſ. 23. p. 158. ſeq.* & qvidem in Ve li, cui cùm Medicus qvidam in jure alteratô hujusmodi ligr præſcripſiſſet, atqve ipſa inſtantiſſimè renueret, qvoniam ip odore lædebatur, tamen imperante Medicô, ut jus cum d Saſſafras jejunô Ventriculô caperet, Veſtalis paruit. Sed inde? frigidô ſudore correpta tota livida repentè facta morti proxima apparebat, cum freqventi animi deliqviô.

§. 53.

; nobis autem hôc locô Moſchi & odoratorum aver-
in Virgine, viginti præterpropter annorum, obſerva-
ucere liceat: Huic ſcilicet Virgini, cùm aliqvando
hybernô ad fornacem ſederet, ex improvisô, joci
b vnô ex adſtantibus Balſamô Apoplecticô, cum Mo-
paratô tempora illinebantur; qvô factô in deliqvium
tres horas continuas incidebat, nec ullis refocillari
Medicamentis, donec Balſamus exactè iterum ablue-
Caſp. Theoph. Bierling. *Adverſar. curioſ. Obſ. 54. p. 98.*
etiam *Theſaur. Theor. Pract. Obſ. 19. p. 240.* mor-
eam in gravidâ ex Moſchi odore recenſet. Anno
1668. Menſe Juliô Legatus Venetus Syndicum viſitatu-
abſente â præfati Syndici Conjugis humanitate & elo-
cipiebatur; Illa verò ex nimiô Moſchi odore, qvem
ſpirabat, ultimô geſtationis tempore, ſuffocata in ter-
idit; exſectus infans duabus horis poſt Baptiſmatis Sa-
m etiam hunc mundum deſeruit. Dicit etiam Leo-
Botallus *de Medic. & ægri muner. §. 25. Oper. p. 20.* ſe noſ-
res, qvæ Moſchi odorem adeò averſantur, ut, ſi ex
hunc ſentiant, in animi deliqvium incidant, vel ad Vo-
provocentur, vel capite urgeantur.

§. 55.

ſupervenientibus Lipothymiis, ſtrangulationibus hyſtericis
isqve ſymptomatibus tolerant; Meminit etiam Philippus
cobus Sachſius *Gammarolog. Lib. 2. cap. 4. p. 584.* duarum ſo
rum ſibi notarum, qvarum altera Ambrâ maximè delecta
tur, qvam altera econtra penitus abhorrebat. Et Zacutus L
ſitanus refert *Introduct. ad Prax. Præcept. II. Oper. Tom. II. fol. 1*
ex odore Chirothecarum Ambanô delibutarum, qvas Medi
oſtentationis causâ manibus afferebat, qvatuor puerperas S
cope correptas & poſt diem emortuas ſe vidiſſe.

§. 56.

Fragrantia viris noxia.

In ipſos etiam Viros Odorum ſæpius magnam eſſe effi
ciam monſtrat Obſervatio ejusdem Zacuti, qvam *Prax.*
dic. admirab. Lib. 3. Obſ. 193. fol. m. 120. de qvodam Piſcatore
cenſet. Scilicet Luſitaniæ Rex Sebaſtianus iter faciens in q
dam oppidô maritimô tantâ pompâ, veneratione & mag
ficentiâ exceptus eſt, ut eum comitantibus Ducibus, C
mitibus aliorumqve nobiliſſimorum virorum innumerâ t
bâ, & plateis omnibus expurgatis & odoriferis frondibus
ſtratis, januisqve aromatum ſuffimentis veluti ardentibus ad
cem munitiſſimam, ornatiſſimâ etiam fœminarum illuſtri
Phalangâ adventante, reſonantibus Tympanis, perſonanti
campanis, modulantibus tubis, ubiqve exultantium voci
exauditis, deductus ſit. In hoc fervore, invaleſcente die, c
ingenti populorum multitudine ſeſe immerſit in mediam
team Piſcator qvidam, qvi totâ vitâ in mari conſenuerat. N
immiſſerat pedem, qvando Vertigine præviâ ſideratorum r
re in terram corruit; qvi tranſeunte Rege ad vicinam dom
eſt delatus, in qvâ â duobus Medicis pro apoplecticô tra
tus celebratis omnibus auxiliis vix levatus eſt, ſed Cadav
inſtar ſine ſenſu & motu jacentem eum ad ſepulturam def
volebant. Regrediens Rex poſt triduum de ſalute Piſcat
inqvirens & commiſeratione commotus juſſit, ut vocare
Thor

s cognoſcere cepit, & ſic poſt diem pancraticè vixit.
rtinet etiam, qvod Philippus Salmuth *Obſerv. med. Cent.*
. *p.145.* his verbis refert: Carnifex Wittebergenſis cu-
lam in Pharmacopoliô comparari. Servus igitur in-
s & ſvaviter illam cùm aromatum, tum ungventorum
iorum pretioſorum fragrantiam naribus percipiens, lin-
mimo. Accurrunt protinus Miniſtri Pharmacopœi eum-
præſtantiſſimis, itemqve oleis & balſamis ſvaviſſi-
unt, & iſtis nihil proficiunt, ſed malum adhuc au-
ciam interitus illi imminere videretur. Fit igitur,
oris eſt, aliorum concurſus; inter eos ipſe qvoqve Car-
dum fortè fortuna frumentum coëmit) adeſt. Ohe!
tis? inqvit, ac ſtatim illum ad Cloacam defert, ſicqve
conſveta ſibi reficit.

§. 57.

n emeticam a Caffê annotavit Robertus Boyle in homi- *Caffe*
erô & robuſtô, qvi ipſius conſilium expetiit, utrum,
itivô opus ſit, uſum Caffê, violenter ipſum commo-
, continuare debeat nec ne; qvare ſimul curioſitatem
uturus Boyle, & apud ipſum, & apud Conjugem ejus,
tionem hanc Caffê non vulgarem exactiùs examen in-
uqve percepit, qvod Cyathus ſeu Calix vitreus ordi-

Croci Metallorum, vel aliorum Emeticorum vulgarium minùs se affectum sentiat: qvæ ipsa fuit causa, qvare, usus hic Caffè, utut de operatione ejus certissimus, aliq annis ipsi adsvetus fuerit, continuandus, an verò cum a dicamentis commutandus sit, inqvisiverit. Præcipuè v notandum venit, qvod vomitivum hoc, temporis tract aliis qvibuscunqve viro huic acceptu difficillimum fu ctum, adeoqve, ut publicis in viis Caffè vendibilis ædes gressus malè sese habuerit, cùm tamen simplex hoc e tissimæ famæ Medicis adeò ab omni facultate emeticâ a videatur, ut eô potiùs, certis in affectibus, non sine ratic Confortativô stomachi utantur; & idem ipse nobilis pa contra vapores Caput suum lædentes Caffè adhibens prorsus in eâ qvalitatem vomitivam expertus fuit. vid. Bayle *de Utilitat. Philosoph. experiment. Exercit. V. cap. pag. 321.*

§. 58.

Opiata. Opiatorum Antipathiæ hæreditariæ exemplum con cat Gothofredus Samuel Polisius *M. N. C. Dec. II. An. 4. p. 168. seq.* Scilicet Virgini cuidam nobili Catarrhô te & serosô detentæ tussiqve tam gravi afflictæ, ut erecta sedere cogeretur, & Catarrhus suffocativus metueretu vesperam exhibitæ Pilulæ catarrhales opiatæ instantis reqviem adeò turbârunt, tantamqve anxietatem & an vomitûs item molestissimos excitârunt, ut nobilissima V se actum putârit. Manè visitanti Medico hæc Sympto ferebat, simul qværens, utrum hesternæ pilulæ opiati q continuerint? affirmanti regerebat, se ex Opiô parata menta ex naturali qvodam odiô & antipathiâ perferre se, sibiqve recenti adhuc hærere memoriâ, similia sym ta qvondam Heidelbergæ sese usu præscripti opiati pe

iciens in hæreditariam diſpoſitionem â Parent
liter adverſante, in ſe translatam.

§. 59.

ſcentulo, tertianâ duplici correpto Emulſionem Pe- *Emulſio Pepinum.*
hibuit Joſephus Lanzonus; aſt illicò ac appoſita ſal-
n tremorem ac Syncopen incidit; mater poſt duas
m porrexit dictam potionem, iterumqve tremor &
pervenêre. Domeſtici hoc Lanzono cùm narrâſſent,
pertus fuiſſet, prohibuit, ne in poſterum adoleſcens
m Emulſionem non aſſumeret, verùm ne qvoqve a-
id. M. N. C. Dec. III. An. 7. & 8. Obſ. 103. p. 171.

§ 60.

leo Olivarum Arnſtadii Comes Generoſus tantopere *Oleum Olivarum.*
, ut omnia ex eô apparata edulia eodem, qvô ille,
ſervata ſubitò auferri oportuerit, niſi exitiali Syn-
em periclitari ſuſtinerent, uti ex Horſtiô refert Bern-
ngwedel *Defenſ. Hippocrat. p. m. 107. ſq.*

§. 61.

ceti averſione ſeqventem Obſervationem annotavit *Acetum.*
Fabricius: Matrona pia atqve honeſta, vidua Joa-
aut, Pharmacopœi Lauſannenſis, Acetum adeò a-
, ut ex ſolô ejus odore in Lipothymiam & Synco-
ret; ideoqve ex ipſius culinâ planè proſcriptum erat.
r. Horſt. *Oper. medic. Tom. III. f. m. 115.* Oenopola
voties Acetum menſæ impoſitum inſpiciebat, cohor-
t ſudore frigidô perfundebatur; Verùm ſi Acetum
hauriret, nihil inde damni percipiebat, teſte Olaô
Actor. Hafnienſ. Vol. IV. Obſ. 44. p. 147. Ibidem etiam
15. Johannes Rhodius Matronam nobilem, qvæ ne
ceti odorem ferre potuit, exhibitis Oxymellis Un-
s interiiſſe, ex Dominico Sala refert. Ex odore Ace-

 ti ex

ti ex moris Rubi Idæi in Lipothymiam incidiſſe Johannem Udalricum Rumlerum, paulò antè ex Velſchiô adduximus.

§. 62.

Vinum. A Vinô nonnulli abhorrent, qvi abſtemii dicuntur, talis Demoſthenes fuiſſe dicitur, vid. Ludov. Cælii Rhodig. *Lection. antiqv. Lib. 28. cap. 36. fol. m. 1102.* Felix Platerus *Obſ. med. Lib. I. p. m. 239.* refert, ſe inter abſtemios vidiſſe, qvi dulcia, ut Malvaticum, vel recens adhuc Vinum, dum Muſtum dulce eſt, bibebant, & tunc primùm, cùm effervеſcendo vinoſum ſaporem acqvirit, id faſtidiebant. Scribit etiam Philippus Jacobus Sachs *Gammarolog. Lib. 2. Sect. I. cap. 4. §. 14. p. m. 596.* ſe noviſſe Invinium qvendam, à Vinô penitus abſtemium, qvod mater bibax geſtationis tempore vinum plenis buccis crebrô hauſiſſet. Fœmina qvædam tempore geſtationis in Uterô, neqve vinum, neqve cerevіſiam bibebat, ſed ſaltem amygdalinum, vel cereviſiam ſecundariam. Filia poſt abſtinuit Vinô & Cereviſiâ, usqve ad tempus nuptiarum, qvin primi partûs, uſa qvoqve ſaltem lacte bubulo vel Covento, ſeu Cereviſiâ ſecundariâ. At in primô puerperiô primùm Cereviſiam recentiorem, tanqvam ſvaviorem, pòſt Vinum qvoqve aſſumſit, incipiendo ab Abſinthite, vid. Philipp. Salmuth. *Cent. 2. Obſ. 38. p. 76.* Joſephus Lanzonus Ancillam novit, qvæ â nativitate â Vinô abſtinuit ita, ut ſolô Vini odore Vomitu afficeretur. *v. M. N. C. Dec. III. An. 7. & 8. Obſ. 103. p. 171.* Biblipolæ cuidam Erphordenſi, Michaeli Prembs nomine, Vini & Cereviſiæ faſtidium ex Uterô maternô fuit congenitum, eamqve ob cauſam vix ægrè Sacro-ſanctæ Evchariſtiæ Symbola, Vini ratione, percipere valuit: odorem autem usqve adeò non abhorruit, ut aliis potantibus aſſidens ſolô odore citiùs inebriaretur, licet præ aqvam ille ipſe nihil ingurgitaret, vid. David. Lipſ. *l. 4. p.* Joëli Langelotto nota fuit fœmina opulenta, qvæ Vinum, ce viſiam omniaqve delicatiora averſata, præter lac vaccinum p

po

potu nihil appetebat. *v. M. N. C. Dec. I. An. 6. & 7. Obs. 14. p. 24.* Vinum Rhenanum Saccharo imbutum qvoties Civis Hafnienſis, ſtrenuus Bacchi miles, potabat, faucium contractione & cruciatu affligebatur, qvoties purum, nullô modô offendebatur. vid. Ol. Borrich. *Act. Hafnienſ. Vol. IV. Obſ. 44. p. 147.* Cùm Mulier qvædam, qvæ totô vitæ ſuæ curriculô nunqvam Vinum, vel aqvam potaverat, Imperante Ladislao, Neapolitano Rege, vinum bibiſſet, magnum nocumentum illi ſubſeqvutum eſt, uti ex Johanne Joviano Pontano refert Marcellus Donatus *de Medic. Hiſtor. mirab. Lib. 6. cap. 3. p. 626.* Vino qvoqve abhorruit Virgo illa Helvetica, Apollonia Schrejeria, de qvâ infra pluribus. Theodoro Zwingero qvidam amiciſſimus, Jatro Philoſophus, non ſemel candidè faſſus eſt, ſe tantô Vini horrore pollere, ut vel ab unius guttæ Vini deguſtatione in Lipothymiam, aut alia ſymptomata gravia, delapſus ſit; Poterat tamen hic Vini odorem ferre, & ita Bacchi fratrum conſortiis hilaris intereſſe. vid. Theod. Zwinger. *Faſcic. Diſſert. med. ſel. Diſſert. I. p. 16.* Juxta Julium Alexandrinum qvidam Vinum reſpuunt, uvas voraciſſimè ingurgitant, iidem Creticum ac generoſiora & bene dulcia potare ſæpe poſſunt, deterioris notæ non poſſunt. vid. Martin. Schock. *de Averſat. Caſei cap. 1. p. 194.* Nonnullos abſtemios, qvi ex ſolo Vini odore in ſyncopen inciderint, ſe vidiſſe dicit Petrus Salius Diverſus *de Affectib. partic. p. m. 353.* Qvidam è conſangvineis Kenelmi Digbæi ſiti propemodum perierat, priusqvam nutrix, cui alendus tradebatur, Antipathiam ejus cum Cereviſiâ vinôqve obſervaret, qvæ deinde apparuit, cùm ei tenera imbecillaqve natura muta qvædam (nondum enim loqvi didicerat) ſed efficacia ſigna edocuit, qvibus aqvam fortuitò conſpectam efflagitaret, qvæ largius avidiusqve hauſta diuturnæ demum, qvæ contabeſcebat, ægritudini medebatur. vid. Kenelm. Digb. *de Immortalit. Anim. rational. Tract. I. cap. 38. p. 436.* Bibliopegus qvidam Haynenſis Caſpar *Obſervatio.*

Wobst, Vir ſeptuaginta aliqvot annorum à juventute a
Vinum abhorrebat, ut nullis perſvaſionibus, nullôqve pr
ad ejusdem guſtatum adigi poſſet. Cumqve ipſi tempore q
dam opponerem, annon in ſacrâ Synaxi Vinum aſſumeret, r
reſpondebat, ſe tunc temporis eqvidem vix unicam Vini
tulam lingvâ guſtare, ſtatim tamen ab iſtô momentô incr
lem exinde Cephalalgiam, Oculorum inflammationem
Agrypniam per aliqvot dies noctesqve ſummô qvaſi
deliriô perpeti: Similem etiam Antipathiam eademqve ſ
ptomata â ſolô Nicotianæ odoratu idem ſentiebat. V
etiam hîc Dresdæ Vir qvidam non incelebris, & qvi
Natione Hungarus, talis abſtemius, ut non modò Vinum
etiam Cereviſiam â Juventute penitus abhorreat, neqve
modô ad talia potulenta perſvaderi poſſet, ſolâ aqvâ, etia
conviviis, qvibus qvandoqve intereſſe ſolet, contentus, ſi
qve pro more, in alterius ſanitatem bibens. Imò non m
erga Vinum & Cereviſiam tantâ Antipathiâ laborat dictus H
garus, ſed etiam erga ipſum Tartarum, & ex eodem pa
Medicamenta; ſiqvidem tempore qvodam â Tincturâ Ta
ri, â me præſcriptâ, peſſimè ſe habere incipiebat; qvod e
poſtea â Spiritu & Cryſtallis Tartari, aliis medicamentis in
vâ doſi, admixtis experiebar. Porrò dictus Vir cum Con
ſua, ſecundi matrimonii, tres filias & unicum progenuit fil
ex qvibus illæ omnes neqve cereviſiam nec vinum averſan
ſed utrumqve á teneris absqve nauſeâ bibunt; filius autem,
qvam natu minimus, hocqve, qvo hæc ſcribo, tempore
tium annum agens, hucusqve neqve ad vini neqve cereviſi
ſumptionem â Matre & ſororibus perſuaderi paſſus eſt, ſed
ablactationem ſolá aqvâ ſitim ſedavit. Intritas etiam ex c
viſiâ cum paucô vinô, vel ex aqvâ, tantillô vini & ſacchar
ratas, penitus averſatur, aut ſi qvocunqve modô ad aliqv
ni guttas aſſumendas decipiatur, ſtatim de variis ſymptor

iret Symptomata. vid. Casp. Theoph. Bierling. *Adversar.* *4. p. 33.* De fonte vini fastidium generante seqventia refert ar Schottus *Anatom. Physico-Hydrostat. Lib. 6. cap. 7. p. 397.* rius in Arcadia fons vini fastidium creare dicitur. Optaaqvam hanc uxores vinosorum maritorum, ut eos abstes redderent. At qvia fons ille longè abest, hoc utantur edio, Portâ docente: Angvillas tres vel qvatuor vino imnant, donec emoriantur; ebrioso vinum hocce porigat, nauseabit vinum, & moderatiùs bibet. Ova etiam ochuum elixata, & infanti in cibum data, abstemium eum ldere dicuntur.

§. 63.

Non modo autem Vini & Cerevisiæ nauseam annotârunt tores, sed etiam Polentæ, ex qvâ coqvitur Cerevisia; talem n Idiosyncrasiam singularem exhibet Olaus Borrichius *Act. niens. Vol. 4. Obs. 44. p. 147.* inqviens: Zythopœus, cætera sa-, qvoties tabulatum suum conscendit Polentâ refertum, sidem transit qvietè, nihil adeò sentit incommodi, sed qvàm mùm vel ipse vannô polentam versat, vel ab aliô versari conit, totô vultu acerbissimos experitur dolores, â qvibus non post plures dies liberari solet. *Polenta.*

carnes, nec piſces unqvam deguſtabat, ſed ſolis ovis veſcebatur. Item puella ſedecim annorum neqve panem, neqve alios cibos præter ſerum lactis aſſumſerat, teſte eodem Autore. Inqvit etiam Petrus Foreſtus *Obſ. medic. Lib.4. Obſ.5. Schol. f.m.116.* Nos audivimus de Ruſtico, qvi nullo alio cibo, nec potu utebatur, qvàm ſolô lacte vaccinô, qvi & optimâ fruebatur ſanitate. De gravidâ, qvæ ſpatiô ſex hebdomadum ab omni ferè cibô ac potu abhorruit, uſu tamen Clyſterum ex juſculô carnis caponum, gallinarum & ſimilium, in qvibus vitella ovorum diſſoluta erant, paratorum cum fœtu conſervata fuit. vid. Gvil. Fabric. Hild. *Obſ. Chir. Cent. IV. Obſ. 30. fol. 311.* Henricus ab Heer *Obſ. 29. p. 247.* mentionem facit Canonici cujusdam qvadragenariô majoris, qvi nihil comedit, niſi pultes, qvibus in Cunis veſcebatur; piſces omnes carnesqve execrabatur, nec qvicqvam bibebat, niſi aqvam putealem vel fontanam. Sic Antonius Poſtellus, Gallus, nihil qvod coctum ſive elixum, aſſum aut frixum eſſet, comedebat, contentus ſolô pane, fructibus & lacte. Pane autem non purô, ſed furfuraceô, qvali alii canem alere ſolent, tantum veſcebatur, ex purâ farinâ piſtum faſtidiebat. Fructibus æſtatis tempore & hyemis iisdem ſiccatis, pomis, pyris, ceraſis, nucibus &c. utebatur. Lacte qvoqve frigidô tantùm veſcebatur, nihil enim, qvod calefactum erat, attingebat, bene habitus interim coloreqve vivido, juxta Felicis Plateri teſtimonium *Obſ. med. Lib. I. p.m. 238.* In urbe Balſara, eoqve diſtrictu, ad usqve fluvium Indor, patentem ferè ad ſexcenta milliaria, ad oram Arabiæ Incolas nec pane nec Oryzâ, ſed ſolis Dactylis victitare, piſcibus item ad ſolem arefactis & conditis, teſtatur Johannes Baptiſta Tavernier *Itinerar. Perſic. Lib. 2. cap. 8. fol. m. 93. v. M. N. C. Dec. III. An. 7. & 8. Append. p. 138.* In Thuringia vixit Vir proceræ ſtaturæ, habitu planè athleticô, qvi per omne Vitæ tempus nunqvam carne nunqvam piſces, nunqvam lac, nunqvam butyrum, nunqua

caſeur

Bonius non vescebatur uvâ, non ficu, non pyrô, non pomô, malô cotoneô, non Granatô, non Persicô, non prunis et- acidis, & omnia dulcia odio habebat, & mel, saccharum, t eis composita ipsi præsentissima erant venena. Item ex ibus fructibus comedebat nuces, amygdalas & nucleos os, &c. uti ex Amato Lusitano refert Johannes Schenckius *f. medic. Lib. 7. fol. 917.*

§. 65.

Reperiuntur etiam, imprimis inter feminas omnem Medicamentorum usum internum maximè abhorrentes, ut ad- *Medicis* qvandoqve fraude uti necesse sit, qvalem obser- ionem recenset Johannes Schmidius *M. N. C. Dec. I. An.* *5. Obs. 160. p. 203. seq.* Uxor, inqviens, Mercatoris qvar- i laborabat molestissimâ, corpus totum atrocissimè affli- re; remedia respuebat, ita ut nec ad salia, nec essentias, tincturas, nec spiritus per guttas sumendos, vel dolô etiam, d sæpius fieri oportere Praxis docet, persuaderi posset. Tan- antiquartanarium meum exhibere dolô tento, ipsa cauta is & attenta elusit consilium meum: qværo, an conservam arum assumere possit? habere me nimirum & saporis grati, norbo, qvô cum conflictabatur, accommodatissimam, ex is usu febris sine dubiô cessatura sit? annuit tandem persua-

Omnia medicamenta interna.

qve, ut manè vice unâ deglutiret, ſignificari curo. Ægra i
preſſionem Vomitûs dejectionumqve habens, maximam
tem in medicamentum & ejus operationem ponens ſpem,
licita tamen, numne poſterô die ſapor ingratus ſit futurus,
cà noctis horam fabæ majoris qvantitatem deguſtat tantù
inde nauſeabunda ſtatim qvater vel qvinqvies cum maximâ v
lentiâ vomit, ſimulqve ſexies alvum exonerat cum febris ſ
latione &c. Et *An. 8. Obſ. 49. p. 125. ſeq.* idem Schmidius h
refert obſervationem de venuſtâ qvadam viduâ, qvæ ſponſ
trociſſimos patiebatur dolores colicos, ut miſerè hinc inde q
tere corpus præ dolorum vehementiâ cogeretur. Interim
ternis calidis irritô ſucceſſu adhibitis Medicum advocatum
verbis excipiebat: Intolerabiles patior Ventris circa Ingvin
latus dextrum dolores, qvos ſi tollere ſine remediorum uſu
ſes, gratiſſimus mihi eſſes hoſpes: nam majores potiùs
dolores, imò mortem ipſam, paratiſſima ſum, qvàm re
diis uti, qvæ penitus natura mea averſatur. Non autem ad M
dicamenta tantummodò, ſed Enemata qvoqve perſvaderi m
mè poterat. Ideò ut Cereviſiam calidam, cum ſemine cum
& Sacchari tantillo ad minimum bibat, Medicus illam ro
bat; qvod ſe facturam annuebat. Diſcedens Medicus m
ſtrantibus imperabat cognatis, ut pulverem ab ſe præſcrip
Cereviſiæ inſpergant, ut vice unâ cum Cereviſiâ, cujus ſa
ſemine Cumini jam corruptus erat, ebiberetur. Fiebant c
omnia; ebibebat neſcia pulverem & ſepties exinde cum
ploſione ventorum plurium dejiciebat, atqve naturam offic
feciſſe Medico à prandiô accedenti referebat. Tertiô a
die rediens Medicus qværebat, qvomodo ſe haberet? pan
ticè reſpondebat. Ope tamen, cognatorum aliqvis inca
regerebat, Medici; nam fefellit te Medicus & cum Cere
tibi pulverem exhibuit. Tum patiens ad mentionem pulv
ſtatim vomere & tormina priora ſentire incipiebat, qvæ
eti

ali parata omnia terebat optime, qvando ægrotabat; æ-
bat autem sæpius ex strangulatione faucium, vomitu cru-
infrigidatione & stupore subitaneô omnium membro-
&c. juxta Observationem Christiani Michaelis Adolphi
erid. Academ. N.C. Cent. VII. & VIII. Obs. 37. p. 83.

§. 66.

Dantur adhuc aliæ Antipathiæ species, qvæ licet propriè *Aliæ Antipathiæ species.*
orum nostrum, de assumendis alimentis eorumqve nau-
i, pertineant; qvia tamen in hactenus recensitis exemplis
solum gustûs, sed etiam visûs & olfactûs Antipathiæ men-
facta sit, seqventia etiam hôc locô adducere liceat. Exem-
gratia, Felis præsentiam tam notam, qvam insciam, pluri- *Felium.*
sudores & animi anxietates provocâsse, sæpe se vidisse
it Thomas Bartholinus *Cent. 3. Hist. 28. p. m. 64.* ubi addit:
it superstitiosum vulgus, illos solos â fele abhorrere, qvo-
cunas felis fortè ante Baptismum transilivit. Et *Cent. 6.*
18. p 294. mentionem facit nobilis Dani, cui feles tam in-
erant, ut non visas qvoqve aversaretur. Fortè ad cœnam
arè instructam ab amicô vocatur, & inter alia fercula in
sa paropside felis includitur. Nauseabat illi dictum factum
achus & sudore diffluens felem alicubi delitescere divi-
r. Apertâ inde paropside visoqve felis capite tam excan-

illis dormire non poſſet; adeò magnam temperamentorum mutationem ætas infert. Joſephus Qvercetanus *Diætet. polyhiſtoric. Sect. 1. cap. 8. p. m. 82.* meminit, ſe Anglum qvendam Nobilem in mediô prandiô corpus modò huc, modò illuc agitare ac torqvere, modò palleſcere, modò ſudores emittere, vidiſſe, ita ut ab omnibus crederetur accumbentibus gravi aliqvô malô conflictari: niſi ab aliqvô ex Convivis, apud qvem ille Anglus agebat, narratum fuiſſet, neceſſariò in cubiculô felem adeſſe, cujus præſentiam ſimul atqve nobilis ille Anglus vel oculis vel ſenſu tantùm perciperet, his animi motibus & perturbationibus angeretur. Principem qvandam fœminam, ob matris cum ipſâ gravidæ impreſſionem, à felibus maximè abhorruiſſe, refert Henricus Smetius *Miſcellan. Lib. 2. cap. 34. p. 101.* Eximias qvidam Vir riſum moturus amicis in celebri Conviviô, cui & ipſe interfuit, ælurum pingvem, leporis locô, artocreati incluſeret; cùm illum omnes avidiſſimè ederent, negantes ſe meliorem unqvam comediſſe leporem; adſidentium qvidam, impoſitô ſuo orbi fruſtô, nondum à ſe manibus vel ore libatô, ſubitò, priusqvam pedem locô movere poſſet, & orbem ſuum & vicinas patinas convomuit; moventibus ſe omnibus, ipſe ſui impos lectô illatus, cùm ad ſe rediiſſet, dixit, credere ſe cattum pro lepore illatum. Cùm id Domino domûs diceretur, ipſô in riſum ſolutô & fatente, rediit ad menſam ablatô artocreate, æger novoque cibo vinoque recreatus nulli convivarum hilaritate ceſſit. vid. Henric ab Heers *Obſ. 29. p. 248.* Illuſtriſſimus Dominus de Schomberg felis non ſolùm aſpectum, ſed etiam latentis odorem, absqve Lipothymiis ferre neqvivit, juxta Petr. Borell. *Cent. 4. Obſ. 61. p. 320.* Cùm qvidam hyemis tempore in Hypocauſtum cœnaturus intrâſſet, quò plurium amicorum ſodalitas convenerat; mulier qvædam hujus viri naturæ conſcia, ne is, viſô felis catulô, qvē educaverat, iratus diſcederet, illum in arculâ qvadam eodem

cœna

cœnaculô concluſerat. Sed qvamvis nec vidiſſet ille, nec audiſſet catulum, cùm paucô poſt tempore, aërem felis halitu infectum inſpirâſſet, irritatâ ſtatim eâ temperamenti qvalitate felium inimicâ, emiſſô ſudore, pallidâ admodum facie, omnibus ſanè adjuvantibus, tremebundus conclamare cœpit: hic aliqvô in angulô latet felis. vid. Andr. Matthiol. *Comment. in Dioſcorid. Lib. 6. cap. 25. fol. m. 997.* Civis & Mercator qvidam Thorunenſis, Martinus Hammerus, non ſolùm vivas, ſed etiam pictas feles admodum metuebat, eisque viſis frigidô ſudore perfuſus magnâ Cordis anguſtiâ corripiebatur, referente Simone Schultziô *M. N. C. Dec. I. An. 3. Obſ. 46. p. 267. ſq.* Infans qvidam per totam vitam â fele abhorruit ob terrorem matri gravidæ ex ſubitô felis in eam inſultu obortum, juxta Mich. Ettmüller. *Oper. Tom. I. fol. m. 84.* De Vice-Colonello, qvi Catorum etiam arcis vel ſcriniis incluſorum præſentiam ſine effuſione ſudoris frigidi & periculô Syncopes non ferebat, vid. Joh. Lud. Hannemannus *M. N. C. Dec. II. An. 2. Obſ. 50. p. 82.* Imò ejusmodi Antipathiæ felium & hominum exempla qvotidie occurrunt, ut hi ad illarum conſpectum vel ſolam animadverſionem exhorreſcant & fere exanimentur. Inter alia novi ante qvadraginta fere annos, tunc temporis Studioſum, poſtea verò Doctorem Juris, qvi, qvoties felis, ipſô inſciô, in hypocauſtô latitabat, non modò ſudorem frigidum, anxietates & Lypothymias ſentiebat, ſed vehementiſſimas etiam Convulſiones & Epilepſiam incidebat. *Obſervatio.*

§. 67.

Murium Antipathia multis qvoqve, præſertim feminis, familiaris eſſe ſolet, reperiuntur tamen etiam Viri, qvi ipſorum præſentiam ferre non poſſunt. Meminit enim Joſephus Qverſetanus *Diætet. polyhiſt. Sect. 1. cap. 8. p. 82.* magni cujusdam Principis, cujus ſumma erat animi fortitudo & adverſus hoſtes *Mures.*

in procinctu invicta ferocia: hic tamen facilè aſpectu aut ſenſu alicujus muris in cubiculô degentis perterrebatur, ut ſeipſum vix continere poſſet. Sic Johannes Caracciolus, Johannæ Reginæ Neapolitanæ procus, naturali horrore Mures maximè averſabatur; itaqve cùm Regina ipſius amori inſidias ſtrueret, in conclavi, regio cubiculo proximô, cùm adeſſet, ex compoſitô ancillarum una Murem veſtium plicis inſinuavit, qvem cùm ille excutere tentaret, dein fugere, & omnes portas, præter eam, qvæ ad Reginam ducebat, clauſas vidiſſet, turbatus in Reginæ cubiculum intrans, in caſſes incidit, vid. Philipp. Jac. Sachſ. *Gammarolog. Lib. 2. cap. 4. p. 590.* Perſarum Magi mures intolerabili proſeqvebantur odio: qvare eos interficiebant; qvod Arabes atqve Æthiopes qvoqve feciſſe, traditur hiſtoriis, juxta Joh. Bruyerin. *de Re cibar. Lib. 1. cap. 24. p. m. 80.* vid. etiam Petr. Borell. *Cent. 4. Obſ. 61. p. 320.*

§. 68.

Glires. Idem etiam de Gliribus experimur, ſiqvidem Robertus Boyle Nobilem novit, virum Corpore fortiſſimum, animô imperterritum, longâ peritiâ ad ſuprema militiæ munera evectum: qvi tamen virtute ſuâ nihil obſtante ultra modum Glires exhorreſcens eorum vel aſpectum ſufferre neſciebat. Nobilis iſte qvartanâ pertinaci diutiſſimè laborans absqve ullius remedii ſucceſſu felice, varias peragratus terras tandem ex accidente & ſubitò alicubi Glirem prægrandem offendit in angulô loci cujusdam latentem: qvi cùm cæteroqvin nobilis præſentiam effugere non poſſet, furioſo inſultu, absqve morſu qvidem, Nobilem adorſus tantô eundem terrore percuſſit, ut ſtatim inde â febre diuturnâ liberatus fuerit. vid Robert. Boyle *de Utilitat. Philoſoph. experiment. Exercit. V. cap. 10. §. 17. p. 282.*

§. 69.

Rana. De Ranæ Antipathia ſeqventem obſervationem legimus in Henrici ab Heers *Obſ. 29. p. m. 245.* Matrona ſcilicet viſâ Ranâ

nâ vel coaxatu ejus auditô, animô linqvebatur, diuqve pro exanimi jacebat, dum vinô generosô ad se rediret; itaqve paludosa loca ut Acheruntem vitabat. Tandem ab empyricâ qvadam edocta nidorem pennarum Upupæ accensarum ranas momentô fugare earumqve coaxatum compescere, nunqvam rus concedebat, qvin ancillam iis instructissimam comitem haberet: qvibus fumantibus malô se non corripi adseverabat. Illône fumô, an Imaginatione correcta fuerit levata, judicent prudentes. Militem alioqvin sanum nauseâ cum Vertigine correptum solâ ranarum præsentiâ observavit Josephus Lanzonus *vid. M. N. C. Dec. III. An. 7. & 8. Obs. 103. p. 171.*

§. 70.

Araneam citra ingentem sangvinis commotionem aspicere neqvibat Robertus Boyle, qvamvis nullum unqvam damnum ab hoc creaturarum genere acceperit, neqve viperas, bufones aut animalia qvæcunqve venenata abhorrebat, uti ipse fatetur *de Utilit. Philos. experiment. Exercit. V. cap. 6. p. 320.* Miram Araneæ Antipathiam annotavit etiam Simon Schultzius *M. N. C. Dec. I. An. 3. Obs. 146. p. 267.* de Pharmacopœi Thorunensis uxore, qvæ ædes qvascunqve ingressa, ubi aranea, licet non visa, lateret, statim præsentiam ejus & locum indicavit, in eisqve, antequam removeretur, sine Lipothymiâ persistere haud potuit. Cujus filia ejusdem nominis, Mercatoris Thorunensis conjux, araneas similiter valde aversabatur, visas tamen; sed qvas non videbat, ferre potuit. Puella qvædam Gothana toties, qvoties araneam videret, gravi corripiebatur Syncope. Causam indaganti dixit Mater, se vidisse olim per qvietem araneum super ventrem ejus prorepentem, ex qvô terrore, filiæ hæc labes aspersa. *vid. M. N. C. Dec. II. An. 4. App. p. 209.* *Aranea.*

§. 71.

A Vespis adeò abhorrebat Anglica fœmina, Maria Brook, Taxfordensis, ut durante statione volantium examinum illarum *Vespa.*

rum per ædes, cogeretur ſe continere in exiguô arctqève clauſô Conclavi, nec auderet inde prodire pranſum vel cœnatum, niſi vellet iisdem malis affici, qvibus afficiuntur Caſeo, qvi extremam contra illum innatam habent Antipathiam, vid. Henr. Oldenburg. *Act. Philoſoph. Anglic.1667.Menſ. Novembr. p. 446.*

§. 72.

Hericei. Hericei terreſtris animalculi aſpectum ita averſatus eſt Hippolitus Lanzonus, Nobilis Mantuanus, ut niſi diffugerit, Syncope ſudoribusqve correptus fuerit, juxta Marcell. Donat. *Medic. Hiſt. mir. Lib. 6. cap. 3. p. 625.*

§. 73.

Gallus. Gallum Gallinaceum Germanicus qvidam aſpicere non potuit, uti ſcribit Johannes Bruyerinus *de Re cibar. Lib. I. cap. 24. p. m. 80.*

§. 74.

Homines. Nonnunqvam etiam inter ipſos homines naturalis obſervatur Antipathia ſive diſcordia, ita ut homo hominem absqve ulla datâ causâ odiô inexplicabili proſeqvatur, vel ad minimum ad ejusdem ſincerum amorem perſvaderi vel cogi neqveat. Refert enim Martinus Weinrichius, fuiſſe ex familiâ generoſâ qvempiam, qvi ad conſpectum vetulæ fuerit exanimatus, & aliqvando è conviviô mortuus elatus. vid. Caſp. Theoph. Bierling. *Theſaur. theor. pract. Caſ. 26. Schol. §. 5. p. 349. ſeq.* Antipathiæ mulierum ex Herberſteinii deſcriptione Moſcoviæ meminit idem Bierlingius *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obſ. 207. p. 369.* Antipathiæ erga virgines formoſas exemplum annotavit Joel Langelottus, *ibidem An. 6. & 7. Obſ. 14. p. 24.* Nunqvam, inqviens, ſatis mirari potui, fuiſſe virum, qvi ab omni ſexu fœmineô abhorruerit adeò, ut ne aſpectum ejus ſine inſigni animi corporisqve commotione ferre potuerit, qvalem tamen ſibi viſum eſſe, Chiliarcha Beckmannus, Comes mihi qvondam itinere Anglicanô gratiſſimus, teſtabatur. Is invitatus a Præ-

cto

ctô militari Fortalitii N. N. & filiabus ejus formæ morumqve elegantiâ eximiis aſſidere juſſus, cùm humaniſſimè ſe præberet, nulloqve non facetiarum genere cum iis certaret, converſus ad hunc Beckmannum Præfectus: qvid, inqvit, cùm video, te adeò virginum delectari conſvetudine; qvid ſi tibi hominem oſtendam non plebejum, ſed nobiliſſimâ ſatum gente, eumqve ſtrenuum militem, qvi ne aſpectum ferre mulierem poteſt. Ergo Capitaneum illum vocari juſſerat mandata daturus. Acceſſit, & in Conclave admiſſus ad aſpectum formoſiſſimarum Virginum adeò commoveri viſus eſt, ut ſtatim exalbeſceret, fronteqve ſudorum rivi deſcenderent; jamqve animô defecturus erat, niſi miſſionem dediſſet Præfectus. Hoc tum temporis recentiſſimè ſibi viſum, ceu incredibile & raris dignum annalibus, mihi retulit Beckmannus, Vir antiqva virtute & fide, ſed planè diverſus â ſuprà dictô Nobili, ſexûs nempe feminei perpetuus Cultor. Rationem, ſeu qvid cauſæ ſubſit, qvòd *Capitaneus in* adductâ Obſervatione ſexum muliebrem odio habuerit, *vix* divinare licet, niſi forte dicamus, matrem gravidam, multa tempore geſtationis uterinæ, incommoda paſſam ſibi freqventer ſuccenſuiſſe, qvod femina genita fuerit, adeòqve ſexûs ſuimetipſius averſationem filio implantaverit, juxta ſententiam Roſini Lentilii *M. N.C. Dec.III. An.7 & 8. App.p.125.* Et Johannes Dolæus *Encyclop.medic. Lib. 2. cap. 7. p.362.* Studioſum ſe noviſſe ſcribit, qvi ex Virginis præſentiâ animi deliqvium paſſus ſit. Singularis contingentiæ vel Averſationis â ſeqviori ſexu exemplum recenſet Johannes Schmidius *M. N. C. Dec. I. An.9 & 10. Obſ.59. p.149.* Scilicet Vir Nobiliſſimus & Clariſſimus, Magiſtratui Gedanenſi annis qvadraginta qvinqve â ſecretis, qvi annô ætatis ſuæ cælebs in cœleſtem migravit patriam, inter alias præclaras laudes, probæ nimirum vitæ & Eruditionis eximiæ, & hanc poſt ſe reliqvit, qvòd miram vitæ caſtimoniam coluerit; â primâ qvippe ſtatim juventute â conver-

ſatione mulierum abſtinuit, imò omnes occaſiones vitavit, datas pro animô ſuperavit; neqve impotentiam in eô argu licuit, cùm boni ſemper & vegeti fuerit Corporis, & de gloriatus ſæpius fuerit, qvòd ad ſeram usqve ſenectutem m causâ nullis opus habuerit remediis, unde de aptitudine n fuit dubitatio unqvam, ſed averſatio â ſeqviori ſexu erat ir perabilis, præſertim ſi vel virginem aliqvam viderit laſcivi tem, vel famulam in ædibus ſuis domeſtica munia exercent & æſtivô tempore paulò liberiùs exponentem conſpiceret, c præterire illam fortè contingeret, averſâ facie & oculis, ne deant vanitatem, in terram demiſſis, exſpuens, & phui, phui clamans ſubitò in Muſæum ſe ſuum contulit. &c.

§. 75.

Liberi. In proprios etiam liberos Antipathiam vim ſuam exer re, & qvidem tum ratione Patris, qvàm Matris, magis adl eſt mirandum, cujus tamen in utramqve partem extant exe pla. Ejusmodi enim odii exemplum memorabile Patris filiu ex Conjuge legitimè natum, haud aliô modô averſantis, qv qvô nonnulli feles reformidare, nec ullô aſpectu, vel aliô ſe ferre ſolent, legimus in Johannis Beguini *Tyrocin. Chymic. l 3. cap. 1. Edit. Gluckrad. p. m. 446.* Cùm enim Pater jubere recens natum filium amplecti, abhorruit, nec poſtea ejus p ſentiam in eodem contuberniô absqve Lipothymiâ toler potuit. Factum itaqve eſt ab amicis, ut, cùm puer decen cum aliis pueris, unô eodemqve habitu veſtitis, inſciô pat in Conviviô miniſtrâſſet, neqve dum â patre agnitus fuiſ priſtinam tamen affectionem Pater, præter omnem ſpem, paſ fuerit, Lipothymiâ cum algore ſudoreqve invadente: juſ ergo filius diſcedere, perpetuô poſtea divortiô â Patre eſt junctus. Hoc exemplum ex Georgii Mylii, Theologi Jener relatione adducit etiam Johannes Jonſtonus *Thavmatogra de Admirand. Homin. Art. 10. p. 476. ſeq.* ubi etiam hujùs An

patl

pathiæ cauſam hanc reddit: vel mater inſigni picâ laborans adverſô patri cibô delectata eſt; vel eidem ex conſternatione rei Patri abominabilis eundem impreſſit affectum. &c. Sic Bartholdi Haſenkohls Conjux, Sabina Catharina, A. 1218. â Milite conſtuprata in ſummos conſcientiæ angores & perpetuam animi ægritudinem incidit; cùmqve puellum peperiſſet, ab ipſô nativitatis die eum neqvaqvam perferre potuit, ſed â ſolô ejus aſpectu Lipothymiâ correpta fuit, uti ex Meinharto a Luchtingen refert Chriſtianus Franciſcus Paullini *Lagograph. curioſ. act. 2. cap. 3. p. m. 136.* & *Tract. de Talp. Sect. 1. cap. 3. p. 122.* Refert etiam Caſpar Theophilus Bierlingius *Theſaur. theor. pract. Obſ. 26. Schol. §. 5. p. 350.* & qvidem ex Libaviô, exſtitiſſe aliqvem, qvi tantâ averſatione distractus â ſuô filiô, ut ad conſpectum ejus Lipothymiam paſſus multò minùs eum tangere potuerit; ubi addit, fuiſſe etiam, qvi parentes qvam novercali atrociori odiô a teneris ſtatim proſecuti eſſent.

§. 76.

Exempla qvoqve Antipathiæ tum ratione viſûs, tum auditûs, hinc inde reperiuntur. Ratione viſûs ſcribit Joſephus Qvercetanus *Diætet. polyhiſtor. Sect. I. cap. 8. p. 83.* ſe noviſſe ſtrenuos & bellicoſos milites & Duces, qvi ad aſpectum Phlebotomiæ animô deficiebant, licet illi in præliô enſes hoſtium cruore audacter inficerent, nec ullâ mortis formidine tenerentur. Sic etiam ſecabatur cuidam vena; adſtabat ipſius agnatus, aſpiciebat, non tamen ipſi ſectioni plenè intereſſe audebat; paulò poſt animô malè habebat & acetum poſtulabat. Hinc ſudor faciei, mox oculorum diſtorſio & epilepticus inſultus, qvadrantem fere horæ durans ſeqvebantur. vid. Phil. Salmuth. *Cent. 2. Obſ. 73. p. 94.* Lanius qvidam Heſerling Longo-Salzâ Thuringus mucronem cultri abhorrebat, atqve ſi ſuem jugulare volebat, cultrum acie præditum linteolo involvebat clauſisqve oculis illi jugulum incidebat; reliqvi cultri, qvibus

Alia exempla ratione viſûs.

Mucronis cultri.

postea interiora præparabat, mucronibus carebant, referente Caspare Theophilô Bierlingiô *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obs. 207. p. 309.* Nobilis quidam Baro ægerrimè ferebat, si aciem cultri in mensâ sursum versam videret, teste Thomâ Bartholinô *Cent. 3. Hist. 28. p. 64.* Vir generosus, qvi nec gladios, nec hastas metuebat, conspectô acûs acumine protinus animi deliqvium patiebatur. vid. Frid. Schrader. *Disput. de Idiosyncras. Respond. Dieter. Valentin.* Kramer, *Helmstad. 1696. hab. §. 6.* Notum etiam est ex Historicis, Jacobum, Angliæ Regem strictum en-

Ensis. sem tolerare nequivisse, ut ideo quoque Equites non, nisi aversô â gladiô vultu, creare valeret; unde Proverbium reliquit:

Rex erat Elisabeth, nunc est Regina Jacobus.

Per totos scilicet vitæ dies dictus Jacobus, Britanniarum Rex, strictum ensem eo usque aversatus, ut ejusdem aspectu tantùm non obstupesceret adeò, ut, licet aliâ quôvis occasione nulli animi magnitudine cesserit, in hôc tamen seipsum vincere non potuit. Cujus Antipathiæ causa absque dubiô ab hujus Regis Matris terrore & impressione derivanda erit, siquidem in ipsius, tunc temporis gravidæ, Conclavi atque præsentiâ nonnulli Scoti quendam Italum, primarium Reginæ Ministrum, ense perforatum, ad ipsius pedes projiciebant, imò parum aberat, qvin dicti Scoti ipsam Reginam, hujus ministri liberandi gratiâ se interponentem, simul læsissent, uti ex Buchananô refert Kenelmus Digby *vid. ejusd. Tract. Germ. de Sympath. p. 94.* & Phil. Jacob Sachs. *Gammarol. Lib. 2. cap. 4. p. 592. & 595.* ubi etiam Prætoris Uratis-

Prunarum. laviensis meminit, qvi Vas ardentibus prunis pro calefaciendis cibis in mensa tolerare non poterat. Erat fœmina qvædam in hortô, in qvô cùm rubicundissima conspiceret Cerasa, accurrit ea decerptura. Sed ecce! lepusculus è frutice surgens viam

Leporis. interturbat. Somnô discussô, tantô corripiebatur terrore, ut omnes artûs tremerent, hinc prolapsa in febrim. Peperit po[st] filiolum, qvi visô tantum lepore vivô seu mortuô, etiam

c

toreô intonuit. vid. Ol. Borrichius. *Act. Hafn. Vol. II. Obſ.*
p. 207. ubi etiam ſeqventia refert: Maria monetaria, poſt-
m cruciarium ignotum ſibi vidiſſet vectabulo humili alliga-
in ludibrium circumferri per plateas, qvoties id genus
iculi conſpexit, obortô ſtatim mixtis ſingultibus fletu ama-
ſſimô fata & fortunas ſuas deplorabat, haud aliter, ac ſi ipſa
in numellas & compedes eſſet abducenda; cauſamqve â
Medicô interrogata nullam valuit expromere, niſi extorqveri
ſibi violenter hos animi motûs &c. Ancillæ Tribuni Civilis,
cùm ſiderum Dominæ brachium ſtillatitiâ pingvedine huma-
â *ex Pharmacopoliô* allatâ aliqvandiu ſponte & ludibunda
unxiſſent, tandem, neſcio qvô temerè effutiente adverten-
, ſe manibus tractare adipem humano corpori exemptum,
ilia ſymptomata & vomitiones crebras inciderunt, qvoties
perungendum invitarentur. Qvin maluere demum ſervi-
taire, qvàm faſtiditô illô ungvine manus polluere. Virgo
dam nobilis, cùm pennas nullô motu animi graviori con-
ſa ferret, plumam in aëre volitantem & ſibi vicinam ita for-
dabat, ut acerbiſſimè ejulare non deſineret, donec ab adſtan-
us removeretur. Vir qvidam ſuperioris Auſtriæ pollicem
utrius manûs vel â naturâ, vel ab errore externô, truncum
uit, unde illi cognomen datum, **der Stutzhanß**. Is vicini

agitans, digitum è mediô amoverit, memorante Wolfgango Hœferô *Hercul. med. Lib. 1. cap. 7. p. 62.* Ancilla qvædam, cui nomen Christina Röselin, statim ac colorem rubrum conspiciebat, gravissimo animi deliqviô afficiebatur, ac in terram prona concidebat, omnibus sensibus orbata, observante Johanne Daniele Geyero *M. N. C. Dec. II. An. 5. Obs. 234. p. 458.* Minister qvidam Cæsareus, Donaverdæ vivens, qvoties in templum aut Curiam itare aut curru vehi, imò qvoties scalas adscendere cupiebat, illico motibus epilepticis infestabatur, dum obvium sibi conspicaretur hominem, qvisqvis deniqve fuerit ille. Dum obvelatâ facie, prætereuntem videbat neminem, cœtum sacrum & consularem visitabat, nil tale passus, teste Rosino Lentilio *M. N. C. Dec. II. An. 2. Obs. 149. p. 326. seq.*

..is rubri.

§. 77.

Auditus. Ratione auditûs variæ adhuc occurrunt Idiosyncrasiæ v. g. auditô Tonitru plurimi homines utriusqve sexûs nimium perturbantur animô atqve mirum in modum percelluntur. Exemplo sit Imperator Caligula, qvem scribunt fuisse naturâ pertimidum, usqve adeò, ut vel mediocri tonitru auditô formidine qvateretur & subterraneas latebras, amenti similis, percontaretur v. Joseph. Qvercet. *l. a. p. 83.* Virginem nobilem ad tonitrua pr[...] terrore sudantem inqve animi deliqvium labentem, ex eô qvo[...] mater tunc prægnans anguillam comedisset, qvæ capta fuer[...] cœlô nimbis, turbine & tonitru maximè turbatô ad superfici[...] em aqvæ supernatans, novit Christianus Franciscus Paulli[...] *vid. ejusd. Tr. de Angvill. p. 9.* Femina qvædam Anglicana qv[...] docunqve tonitru percipiebat, etsi è longinqvô, corporis m[...] bo afficiebatur, debilitabatur, stomachi infirmitate labora[...] pronaqve erat in vomitum. In ipsô momentô, seu verô ac[...] su, incidebat in perfectam choleram, & perseverabat in Vo[...] tu & profluviô ventris, qvoad tempestas durabat, idqve [...] do violentiore, qvàm solet procurari medicamentis, in hu[...]

ram, vel loqventium vel canentium, animo linqvebatur,
mortuâ nihil differret. Miram Antipathiam ad Muſicam
us recenſuit Julius Gvilelmus Mannagetta, ſcilicet ſe no-
Illuſtrem qvendam Dominum, qvi ad Lyræ, Inſtrumenti
s Muſici plebeji, ſonum ſtatim urinam emittere coactus fue-
, qvoties Lyram audivit ſonare, nec ulla etiam vi retinere
uiſſet. *vid. M.N.C. Dec.I. An.1. Obſ.134.p.298.* Similem jo-
ſam Sympathiam Reguli Vaſconis eqvitis narrat Julius Cæ-
ar Scaliger *de Subtilitat. Exercit.344.p.1029.* Ille ſcilicet, dum
viveret, audito Phormingis ſonô urinam illico facere cogebatur;
de *turmâ* qvidam, qvem levis ac civilis joci causâ offen-
culi aſperſiſſet, ridiculam illi paravit ultionem. Pone diſ-
nbentem adduxit cœcum qvendam cum phorminge, cujus,
lebat, ſonô permotus ibi ſub menſam inter clariſſimorum
ivarum pedes, qvin mejeret, continere ſeſe non potuit.
it etiam ibidem Scaliger, qvòd cultellorum attritu aviculæ
ncellatis caveolis ad cantillandum excitentur, ob acutam
contentionem. Idem attritus atqve etiam limæ ſtridor &
arum veſtium ſibilus qvaſi qvidam, pluribus incutit hor-
m. Scribit etiam Fridericus Schraderus *Diſp. de Idioſyn-*
§.7. Qvid qvæſo notius, qvàm qvosdam gallorum cantum,
sdam certarum rerum ſtridorem, qvosdam ferramentorum

ćte ſine magnâ animi commotione non ſuſtinuit, qvem interdiu optimè perferebat. vid. Marcell. Donat. *de med ſtor. mirab. Lib. 6. cap. 3. p. 628.* vid. etiam Martin. Weinri *Monſtr. cap. 8. p. 65.* Qvendam Roberti Boylæi famulum, do cultros acuit, ob ingratum illum in aëre ſtridorem, tatum fuiſſe gingivis atqve ſangvinem inde profudiſſe, Thomas Bartholinus *Epiſtol. medicin. Cent. 4. Epiſt. 92. p. 5* Antipathiâ ſingulari Juvenis nomen proprium averſantis tem Obſervationem communicat Georgius Hannæus *Hafnienſ. Vol. V. Obſ. 15. p. 60.* Oberrabat, inquiens, apud liqvando Juvenis quidam, Olaus dictus, è Cimbriâ oriu cujus res ad peram & pallium, qvod dicitur, jam red Hic proprium ſuum nomen tantô perſequebatur odiô, ut vis, qui illum noverat, peteret, ſuo parceret nomini, nec nominatim compellaret. Ultrò paruere, qui mores h didicerant. Ubi autem in alios incidebat, qui vel per i dentiam vel ludos faciendi gratiâ Olaum inclamabant; quidem vice compellatus perhorreſcere cœpit; iteratâ concutere ac varia indignantis & faſtidientis ſigna pro quodſi autem moleſtiùs inſtarent, in obvia quævis ſuô ſæviens, imò nec muris nec lapidibus parcens, cor actutum, ceu Epilepſiâ vel Apoplexiâ correptus. ſanus. Sed quæ cauſa hujus Antipathiæ? Quodſi mus, hoc odium ipſi ex Matris gravidæ imaginatione men hoc nato olim imponendum nullatenus admi implantatum eſſe. &c. Singularis etiam Antipathia â ne Schmidio *M. N. C. Dec. I. An. 9. & 10. Obſ. 47. p. 122.* cenſetur: Johannes Bechmannus, Studioſus Theolo primâ infantiâ ſcopis pavimentum verri nullâ audire ratione, altos trahebat Spiritûs, ſuffocationis metuens lum. Cùm preces inter ex improviſô in ædibus pavim vel ſcopis, vel ferulâ tantùm leviori verreretur, ſudor

Stephan. Blancard. *Collect. med. physic. Cent. 6. Obs. 74. pag. 304.* Laurentii Scholtzii, Medici canis miserè gemebat cum ululatu, qvasi qvi cruciatûs sentiunt & graviter vapulant, si qvando in Testudine nervi fidesqve intendebantur tantùm, ad concentum: Ac idem, cùm numerosè sonarent, non tacebat tantùm, sed gestiebat etiam; qvod eidem ad campanarum pulsûs accidebat. v. Mart. Weinrich. *de Monstr. cap. 8. p. 65. 66.* de Epilepsia a sonô Campanæ seqventem Historiam refert Rosinus Lentilius *M. N. C. Dec. II. An. 2. Obs. 149. p. 326.* In Imperiali Svevorum Heilbronnâ vixit olim egregia Virgo mercatoris filia, qvæ ab Epilepsiâ plus centies humi prostrata & identidem ad duorum pedum altitudinem sublata, pòst rursùm prostrata fuit, non secus, ac si vel Carpionem vel Lucium piscem, in pavimento, uti solent, altè satis subsultantem conspicarêre. Hanc autem nunqvam Convulsiones exercuerunt, nisi dum aut Campanæ traherentur, aut horas proclamarent, ubicunqve demum locorum tum temporis versata fuerit. Puella decem annos agens, gracilis, sed bene valens adeô erat timida, ùt auditâ voce ex improvisô prolatâ statim procideret in terram, ibiqve semimortua & ferè sine ullâ respiratione per horæ qvadrantem clausi oculis jaceret & immobilis: hinc sine ullâ cessione surgebat, absqve ullô impedimentô ambulabat, & consveta subibat exercitia; at iterum, siqvis clamorem aut sonum ederet, vel pedibus terram percutiendo aut manibus simul percussis, ne dum prope eandem puellam, sed etiam è longinqvô, dummodo ipsius aures sonitus perveniret, rursus statim decumbebat, supra: sic perduravit duos annos, inde febre correpta mortu est, secundum observationem Pyrrhi Mariæ Gabriellii. *M. N. Dec. III. An. 4. Obs. 40. p. 107.* Fœminam, qvæ, qvoties a divisset stridulum qvendam sibilantemqve sonum, confesti horrore ac deinde per semihoram atrocissimis dentium dolo bus correpta fuit, se observasse refert Theodorus Zwinger *Fascicul. Dissert. med. Diss. 1. p. 9.* §. 7

§. 78.

ingularem inter maritum ejusqve Uxorem Idiosyncrasiam avit Petrus Rommelius *M. N. C. Dec. II. An. 7. Obs. 215. p. 403.* nimirum Ulmensis honesti uxor, qvoties accidit, ut ma- negotiorum expediundorum gratia, amicum visitaret, qve propositum, (qvia bibo non erat) ad bibendum in- s vel persvasus, nolens volens, se inebriaret, & ob cra- evomeret; tunc uxor domi, rei & vomitionis hujus is nescia, primò nauseam sentiebat, postea verò ob sin- m Ventriculi cum mariti Ventriculô, nescio an dicam el Anti-pathiam, itidem vomebat, & non minùs qvàm is ipse affligebatur, licet planè nesciret, ubi maritus esset, biberet, nec ne. Hoc pro signô pathognomonicô cer- habebat, si illa præter rationem ad vomendum instiga- ritum, etiam extra urbem profectum & alibi moran- crapulâ & vomitu molestari; qvod etiam examen sub- & temporis collatio, verum fuisse, sæpissimè compro- t.

Idiosyncrasia inter virum & uxorem.

§. 79.

Cùm supra §. 40. occasione Absinthii adduxerim, nonnul- Medico-Chymicos salibus fixis, ex plantarum & animalium ratione paratis, nullam propriam seu specificam istius virtutem abscribere, alios verò talem ipsorum qvalita- specificam defendere, qvosdam hôc locô utriusqve sen- defensores adhuc annectere liceat. Occasione scilicet lationis sangvinis Robertus Boyle *de Utilit. Philos. experim.* *t. V. Additam. §. 7. p. 379.* scribit: Substantia terrestris post ris abstractionem remanens, siqvidem sangvis bene præ- us fuerit, qvantitatem Salis fixi tam parvam præbet, ut caput mortuum excessivè copiosum fuerit, Alkali extra- is laborem vix mereatur; Præterea qvamvis qvantitas ob- i possit haud contemnenda, tamen, qvicqvid alii præten-

Salia fixa an eandem habeant facultatem?

negant qvidam.

 dant,

dant, valde dubitarem, utrum prædita ſit virtute qvadam traordinariâ, cùm ignis violentia communiter ſal fixum o qvalitate Concretorum ſpecificâ privare ſoleat? qvinimo in mô ſerpentium ſale ipſô non alias, qvàm vulgares ſalis alkali proprietates diſcernere potui. Et §. 11. *p.393. ſeq.* de Sale Cornu Cervi iterum dubitat, utrum hoc ſal virtutem aliq ſpecificam contineat? Inqvit etiam Johannes Conradus Ba hauſen *Pharmacop. ſynoptic. Sect. 3. p. 139.* ſalia compoſita ſunt, ex diverſis ſpeciebus ſimul combuſtis elixiviantur, ſicut a M ſichtô variæ in ſcenam producuntur Salium compoſitorum cies, ut ipſius Sal apoplecticum, cordiale &c. At qvando & bonus dormitat Homerus, qvod & ceſpitante fortunâ c tigit Mynſichto, utiqve ſibimet ipſi neſcio, ejusmodi ſal deprædicatas pollicitasqve vires, haud in pretioſâ conglo ratâqve aromatum & ſimilium compoſitione conſiſtere, e lismodi nempe, qvæ integra oleô & ſale volatili abundan qvorum ingredientia, aut in ſubſtantiâ, aut in liqvorem de latum ſumpta, largiter hiſce morbis & ſymptomatibus op lantur & medentur; qvum autem illa combuſta, particulis latilibus ſcilicet ſpoliata, neutiqvam adhuc hanc detinere fa tatem, qvalem poſſederunt ante combuſtionem, ſed ope turæ ignis in novum Ens transmigrare, acqvirereqve hinc am formam aliamqve qvalitatem, & hoc eſt, qvod Pyrot nia per totum diem nos edocet, demonſtrat: ſal enim ex c ribus cujusque vegetabilis præparatum, toto (ut ajunt) c differt ratione virium, à ſubjectô, omnes partes adhuc i grè poſſidente; Nam cujusvis ſalis incineritii vis in hoc u rimùm conſiſtit, quòd id, ſi illud modò dextrè præparat omne acidum ſibi occurrens infringat, &c. Fatetur etiam hannes Kunkelius *Animadverſ. de ſalib. fix. cap. I. p. 1 ſeq.* d in iſtâ opinione verſatum eſſe, neminem, qui ſale Abſin Cardui benedicti, Centaurii minoris & ſimilium deſtituer

pulve

pulverem aut diaphoreticum, aut contra febrem, si illud sal in compositionibus a Medicis præscriptum fuisset, posse præparare, magnumque admitti peccatum, si unum sal alterius locô usurparetur; veluti si sal cinamomi quis præscriberet, ipse verò sal Absinthii ejus loco adhiberet, aut si sal Tartari adhibendum esset, ipse verò sal aliquod probè purificatum è cineribus communibus vel clavellatis adhiberet, tumque peccatum à se committi, nec Chymici se officiô functum, fuisse opinatum. Sed nisi in pretiô peccatum admittatur, nullum hic peccatum perpetrari pluribus demonstrat idem Autor. Porrò de quæstione, an Salia fixa occultâ vel specificâ agant qualitate, videatur etiam Gabriel. Clauder. *Method. Balsamand. cap. 7. p. 209. Invent. Cinnabar. cap. 7. p. 209. item Invent. Cinnabar. cap. 4. p. 20. seq.*

§. 80.

Huic tamen sententiæ alii contradicunt; Inqvit enim Rosinus Lentilius *Actor. Hafn. Vol. V. no. 123 p. 318. sq.* ea esse omninò uniformia Noctilucæ propalator Kunckelius affirmat, ita ut e. g. Salis absinthii Virtus antifebrilis non minùs Genistæ aut artemisiæ sali, vel cuilibet competat: summa omnium salium lixiviatorum tum in Chymiâ, tum in Medicinâ energiam esse prorsus eandem. Verum enim verò, cùm per experientiam constet, virtutem specificam & seminalem uniuscujusque rei latere in suô sale & penitus ipsi implicari adeò, ut non nisi pereunte salis formâ, pereat ipsa. Ille profectò salium delectus non omninò de nihilô videtur habendus: sic sal Centaurii minoris philosophicè paratus in Cineribus herbæ latitans, perresuscitationem Chymicis notam repræsentat solam Centaurii minoris umbram; Genistæ Sal repræsentat Genistam, Urticæ Urticam; qvod sanè specificam virtutem in sale suô adhuc dum latitare manifestissimè probat. Ut taceam Kunckelii sententiam qvàm maximè refutare varias salium figuras, qvas in crystallisatione constanter retinent: hinc etiam diversa atomorum salinarum modifi- *Allii negant.*

catio manifeſtè arguitur,&c.Idem Roſinus Lentilius etiam *Jatromnemat.cap.5.p.20.* inqvit:Salia herbarum fixa,ſecundum Kunckelium & alios plures, eſſe unius ejusdemqve omnia virtutis, ſic ut parum referat, utrum ſal Geniſtæ locô ſalis Abſinthii, aut ſal Ononidis locô ſalis Cardui benedicti, &c. exhibeatur, tamdiu non credam, qvamdiu mihi non fuerit exhibitum ſal vegetabile adeò ſimplex, homogeneum & elementare, qvod nullâ ratione ampliùs mixtum dici qveat, qvale ad minimum in officinâ pharmacevticâ nusqvam oſtendi poteſt. &c. Salia fixa plurium ſimplicium vegetabilium ritè tractata ex diverſis ſubjectis multum inter ſe differunt, tam acrimonia qvàm modis aliis, etiamſi æqvaliter ſint calcinata; adeò, ut uſus eorum promiſcuus in medicinâ minus tutus ſit, cùm exempli gratia ſalis tartari ſcrupulus ſemis tam potens ſit, ac ſcrupulus unus Abſinthii, juxta Nehem. Grew. *vid. Act. Eruditor. Lipſ. An. 1682. Februar. p. 36.* Affirmativam ſententiam defendit etiam Johannes Bohnius *Colleg. de Mater. med. MSC.* negatur, inqviens, communiter ſalia fixa inter ſe differre, ſed virtutem ſimplicis manere in ſuo ſale per incinerationem paratô, non deſunt argumenta, qvæ contrarium potiùs ſuadent. Inter alia notatu dignum eſt, qvod retulit mihi amicus, ſe curâſſe ægrum laborantem imbecillitate Stomachi, & abhorrentem per naturam ab omnibus abſinthiacis, ut ad merum eorum odorem Lipothymiâ ferè corriperetur. Præſcripſiſſe itaqve ipſi ſal Abſinthii certâ ſpe, ut nec odore nec ſapore illud perciperet; Sed contrarium eveniſſe, qvotiescumqve enim pharmacum hoc ſumſerit æger, nauſeâ inde correptum vomituqve, ac omnia iſta ſymptomata, qvæ ad ipſius Abſinthii præſentiam ipſi contigerant, hîc paſſum fuiſſe. Ut adeò exinde concludere liceat, qvamvis externis ſenſibus non patuerit ampliùs Virtus Abſinthii, latuiſſe tamen certiſſime in Sale, qvod ex effectu conſtabat.

§. 1.

POst certorum tantummodo qvorundam Ciborum & potuum Nauſeam & Antipathiam in præſenti Capite ad Aſitiam & Adipſiam, ſive diuturnam omnium eſculentorum & potulentorum abſtinentiam, qvæ nimiæ Appetitiæ ſive Voracitati & Bibacitati è Diametrô eſt contraria, progredimur. Per Aſitiam enim & Adipſiam illum intelligimus affectum, qvô laborantes vel per longum temporis ſpatium, vel etiam plenariè, non qvidem ex Nauſeâ, uti in antecedente Capite, ſed ex aliis cauſis, modò â Cibô, modò â Potu, modò ab utroqve ſimul abſtinent. *Aſitia.*

§. 2.

Deſcendit autem Vocabulum Aſitia ab Alpha privativô & ...ô Nomine σῖτος, qvô frumentum, panis, cibus &c. ſigni...tur, ut ita ἀσιτία Inediam, Eſuriem, Jejunium & Abſtinen...m à Cibô, & ἄσιτος illum, qvi, cibum non aſſumit, ſed je...us & impaſtus permanet, ſignificet; Qvamvis etiam Aſitia ...nnullis per alimentorum faſtidium explicetur, atqve cum ...rexiâ & Nauſeâ pro Synonymô habeatur, vid. Joh. Gorræi *...nit. med. fol. m. 45.* Steph. Blancard. *Lexic. med. p. m. 61.* *Derivatio.*

appetente, qvi ob peculiares rationes, per aliqvot tempus, ſine ciborum aſſumptione vivit, ſumere liceat.

§. 3.

Appetitûs imminuti Cauſæ. Dantur enim imminuti Appetitûs varii gradûs & cauſæ, v. g. Dyſorexia, Anorexia, certorum ciborum averſatio, qvarum cauſa formalis eſt illius Vellicationis Ventriculi ejusqve Orificii ſuperioris, in qvâ fames & appetitus conſiſtit, gradualis defectus, qvi modò ab inertiâ vel defectu humoris digeſtivi, modò â torpore nervoſæ Ventriculi tunicæ dependet. Illud fit, ſi dicti humoris particulæ ſalino-volatiles & vellicantes obtunduntur & enervantur, & qvidem ab alimentis & humoribus viſcidioribus, pingvibus aut aqvoſis; Exiſtimat enim Nicander Joſſius *de Fama & Siti cap. 7. p. m. 207.* pingvia cuncta tenacem qvandam habere ſubſtantiam ac propè invincibilem & incorruptibilem, ob ſuæ naturæ modum, itaqve virtuti ipſi alteranti & concoqventi onus moleſtum eſſe videntur. &c. Videmus etiam, ſi ſevum vel aliud pingve illinatur palato & faucibus, præſertim verò eqvis, ſatietas fit, & famis extingvitur deſiderium, hinc generaliter, ſecundum Theodori Craanen *Tractat. de Homin. cap. 121. p. m. 649.* hoc verum eſt, qvòd in chronicis & viſcoſis morbis Inediæ qveunt eſſe longiores, qvàm in acutis & ardentibus; Et homines, qvibus eſt temperies viſcoſa & craſſa, diutius Inediam ſubſtinent, qvàm qvibus eſt acrior & volatilior. Item ab Oleis lubricantibus & pingvibus largiùs aſſumptis ceſſat appetitus. Hoc autem, ſeu torpor tunicæ Ventriculi nervoſæ, â diverſis conformationis & unitatis morbis, v. g. tumoribus, vulneribus, ulceribus & aliis nervorum octavi paris Pathematis dependet. Sæpius enim ſpirituum animalium torpor â ſulphureis & Narcoticis inducitur. Opiata enim immodicè & intempeſtivè aſſumpta Spiritûs dictos intra fibras Ventriculi nervoſas undulantes ſtupefaciunt & qvaſi mo[illegible] ficant, hinc ægros dolore gravativô Ventriculi moleſtant, pr[illegible]

â Th[illegible]

itur, qvod tempore annonæ caritatis ſæpe etiam alii fa- coguntur; & ordinariè juxta Georg. Wolffg. Wedelii *olog. dogmat. med. Sect. 3. cap. 2. p. m. 455.* omnes Tabacibi- appetitum habent abolitum vel minorem. Nautas etiam ndoqve per ſeptimanam unam aut alteram ſolô Tabaci uſu s ſuſtinuiſſe, refert Theodorus Craan *l. a.* & juxta Johan- m Viridetum *de Coction. Prim. part. 1. cap. 9. p. m. 94.* maſticatio- e & fumigatione Tabaci, præcipuè dum continuatur, aliqvando tantus fit ſalivæ affluxus, ut in glandulis Ventriculi partim de- ficiat, ſicqve appetitus langveſcat. Secundum Nicolaum Mo- nardem *Simplic. medicam. Hiſtor cap. 14.* Tabaci uſus eſt apud dos famis ſitisqve ſedandæ gratiâ, hoc modo: Conchylia dam Cochlearum fluviatilium urunt, deinde atterunt Calcis dô; hujus & foliorum Tabaci æqvas partes ſumunt man- ntqve, donec ex utrisqve maſſa qvædam fiat, qvam in pilu- piſô majores formant atqve in umbrâ ſiccatas in uſum re- nunt. Facturi iter per deſerta, ubi neqve cibum, neqve tum inventuros ſe putant, harum pilularum ſecum delata- n unam inter labrum inferius & dentes reponentes, ejus orem aſſiduè ſorbent; qvâ abſumptâ, aliam reponunt, at- item aliam, donec peregrinationem triduanam interdum, qvatriduanam abſolvant: iſtâqve ratione totô illô tempore

Obſ. 15. *Schol. p. m.* 163. ubi inqvit: Monſtravit experientia, multos nautas viatoresqve naufragium paſſos vel aliis tempeſtatibus obrutos, deficiente cibô & potu, Tabacô ſolô aliqvandiu vitam ſuſtentâſſe. Monachus qvidam Canadæ incolas famis, qvâ ſæpius affliguntur, tempore per hebdomadas aliqvot ſolius Tabaci aqvæqve uſu ſeſe ſuſtentare poſſe tradit. Et Floridæ Incolas ſtatis anni temporibus ſolius Herbæ Nicotianæ fumô paſci, referunt Autores: qvem per cornua huic uſui comparata in os recipiunt, ubi famem ſitimqve ſedari confirmant, phlegmaticorum humorum incredibili copiâ in os collectâ, vid. Gregor. Horſt. *Oper. medic. Tom.* 3. *Problemat. Dec.* 3. *Qvæſt.* 7. *fol. m.* 43. Multas adhuc alias Anorexiæ cauſas Autores Medici in Pathologiis annotarunt, qvas hic recenſere ſuperſedemus.

§. 5.

Aſitiæ Cauſa. In Aſitiâ autem noſtrâ ſeu Inediâ & diuturnâ à cibô abſtinentiâ absqve dubiô allegatæ hactenus Anorexiæ cauſæ majoris gradûs præſupponendæ vel aliæ indagandæ erunt, qvod tamen ob caſuum horum raritatem non adeò facilè fieri poteſt, interim ex ſeqventibus obſervationibus varias cauſas eruere licebit. Dæmonum etiam præſtigiis atqve magicis artibus effici poſſe, ut qvis multarum dierum, vel hebdomadum, menſium aut etiam annorum Inediam, citra vitæ notabilem jacturam, ferre qveat, plurimi ſunt perſuaſi; in ejusmodi tamen cauſarum inveſtigatione non ſemper ad magica incantamenta Veneficorum, ſtrygarumqve faſcinamenta recurrendum eſſe, ſcribit Claudius Deodatus *Panth. hygiaſt. hippocrat. hermet. Lib.* 1. *cap.* 20 *pag. m.* 240. cùm hi Caſûs non rarenter ad majorem DEI gloriam contingant.

§. 6.

An homo ſine cibo vivere poſſit? De ipſâ autem Inediâ dicit Hippocrates, vel Autor Libelli de Carnibus, qvi inter Hippocratis Opera recenſetur, *Op. Sect.* III *fol. m.* 35. hominem ſine alimentis ultra ſeptem dies

vea

i posse; qvod rationi etiam maximè consonum vide- ad Corporis nutritionem vitæqve tum propagationem, servationem, summa alimentorum necessitas sit; Con- tamen seqventes, nonnullorum per aliqvot septima- qvandoqve longum satis temporis spatium, ab omni Cibô abstinentium, observationes testantur, qvamvis i imposturam subesse, non sit negandum; Interdum es Inediæ diuturnæ, causæ cuidam supernaturali, sive ve dæmoniacæ, adscribi solent. *v. M. N. C. Dec. III. An. 9p. p. 100.*

§. 7.

ventia Inediæ exempla in sacrô Codice annotata legi- Moses servus & Legatus Dei in monte Sinai, dum egis divinæ conscribuntur, qvadraginta noctes panem it, & aqvam non bibit. *v. Exod. cap. 34. vers. 28.* Elias tes, divinus Vates, ab Angelô cibatus ivit in virtute ibi qvadraginta dies & qvadraginta noctes, usqve ad i Dei Chorebum seu Oreb dictum. *1. Reg. cap. 19. v. 8.* n etiam dies noctesqve jejunavit ipse Salvator noster, â Satanâ tentandus, *Matth. 4. v. 2. Luc. 4. v. 2.* Cives Gileadis, postqvam Saulis & filiorum ipsius corpora se- nt, jejunaverant septem diebus. *1. Samuel. 31 v. 13.* Cor- Centurio Cæsariensis, qvatuor dies fuit jejunans, *Actor. 10.* Saulus conversus, illuminatus, sed visu adhuc privatus, i erat Dies tres non videns, neqve comedens. *Actor.* Idem Saulus, postea Paulus, Apostolus, & aliæ ducen- aginta sex personæ Naufragium passæ qvatuordecim di- iæ permanserant. *ibid. Cap. 27. v. 33.* Tempore Holo- erat populus jejunans dies plures in totâ Judæâ & Hie- i. *Lib. Judith. cap. 4. v. 13.* juxta editionem Sebastiani lii. Et Esthera cum Judæis neqve comedebant neqve bi- tres dies noctu & interdiu, *Lib. Esther. cap. 4. v. 16.*

Inedia exempla sacra.

Z 2 §. 8.

§. 8.

Exempla profana.

Poſt ſacra etiam profana Inediæ exempla variasqve ejusdem cauſas, ſine ordine tamen recenſebimus; Juvenis qvidam Halæ Saxonum, temperamentô melancholicô præditus cùm Bona ſua ſalina, ad comparandas res ad militarem artem neceſſarias, vendenda proponeret, nec tamen id efficere certas ob leges poſſet, in tantam incidit Melancholiam, ut ſpatio qvatuordecim dierum nihil, nec edere, nec bibere vellet. His elapſis coactus magnis precibus parum juſculi aſſumſit, ſicqve iterum per qvatuordecim dies absqve cibô & potu remanſit v. Caſp. Theoph. Bierling. *Adverſar. curioſ. Obſ. 43. p. m. 79.* ubi etiam aliûs Melancholici, ſeptem hebdamadas ſine cibô viventis meminit. Puer qvidam paganus ſex annorum cum Patre bubulcô armenta veſperi domum reducturus videt vaccam à grege in proximam ſylvam abeuntem, qvam preſſô pede perſeqvitur, ſed ipſe à viâ aberrans in ſylvâ tamdiu obambulat patrem continenter inclamando, donec nocturnis tenebris obrueretur, ac in dumetô qvodam denſiſſimis ſpinis horridô contra luporum ibidem ſæpe graſſantium invaſionem (ut ajebat) ſe muniturus, ſuppoſitô Capiti pileô & attritô ſaccô dorſo placidè obdormiret: Expergeſactus alterô die iterum per omnem ſylvam ſtrenuè oberrat, Patrem anxiè qværendô ac ſæpius inclamandô, idqve tertiô die qvoqve, licet fruſtra: qvartô demum die, ad levandam, qvâ maximè premebatur, ſitim, ex ſylva in ſata læta & rorulenta ſe recipit, ibiqve obambulans ex ſtrepitu & colliſione culmorum à qvodam agricolâ deprehenſus. At ex metu longiùs iterum in ſylvam ſe proripiens captus eſt, ac à loci Parochô curatiùs examinatus reſpondit, ſe qvatriduum illud nec comediſſe nec bibiſſe, ſitiviſſe autem plurimum, referente Johanne Michaële Fehr *M. N. C. Dec. II. An. 2. Obſ. 2. p.* [illegible] Puella qvædam Auſtriaca, cui eſurienti & petenti panem m[illegible] ipſa qvoqve fame, tempore magnæ chariſtiæ, macerata [illegible]

i,

iram commota, famem decennem imprecata erat, tantô tempore absqve omni cibô vixisse dicitur. vid. Philipp. Camerar. *Oper. Horar. succisiv. Cent. III. Cap. 36. p. m. 126.* Basileæ qvendam Anabaptistam novendecim dies absqve cibô & potu vixisse refert Gottfried Arnold Kirchen- und Ketzer-Histor. *Part. II. Lib. 16. cap. 21. fol. m. 267.* Baneanes, Philosophorum vel potiùs Negotiatorum genus apud Indos, plurimùm jejunant, noctu paucissima edentes; nonnulli inter hos superstitiosiores viginti interdum diebus omni cibo abstinent, v. Carol. Clus. *Annot. in Garc. ab Hort. Lib. 1. cap. 3. fol. m. 154.* Multa diutius sine cibo viventium exempla collegit etiam Marcellus Donatus *de Medic. Histor. mirabil. Lib. IV. cap. 12. p. 360. seqq.* item Martin del-Rio *Disqvisit. magic. Lib. II. Qvæst. 21. pag. 219. seq.* Sanctus Medicus Otricolanus sub Antonio Imperatore se Christianum esse intrepidè cùm fateretur, in Carcerem conjectus & ligatus duodecim dierum Inediam & varia tormentorum genera per miraculum toleravit, Capite postmodum truncatus vid. Tob. Whitaker. *de Sangvin. Uvæ. p. m. 111. 116.* Puella undecim annorum Silesiaca per novem menses ne hilum qvidem, per sex autem menses subseqvutos rarissimè qvidem, neqve in ea qvantitate, qvæ ad vitam sustentandam sufficere potuisset, assumsit. Per totum hoc tempus immota planè ac mortua qvasi in lectô procubuit. Causam in Arsenicum conjiciebant, in fornace cum lignis ex errore cancrematum, pro gliribus enecandis ibi positum, nam & aliæ puellæ, qvæ in eodem conclavi erant, idem ferè fatum, qvamvis non adeò diturnum & grave, sunt expertæ, juxta Observationem Christ. Mich. Adolphi *Ephemerid. Acad. N. C. Cent. VII. & VIII. Obs. 34. p. 81. seq* Seqvens Inediæ exemplum recenset Isbrandus de Diemerbr. *Anat. Lib. I. cap. 7. fol. m. 25.* fuimus, inqviens, aliqvando qvadraginta peregrinantes, simul ex Galliâ reduces, cùmqve in mari ventus planè deficeret, hinc præter nostram spem & expectationem diu-

tius nobis in itinere hærendum esset, omnibus eduliis cum aqvâ dulci & qvocunqve potu penitus absumptis, tandem ad tertium usqve diem nobis omnibus jejunandum erat, ita ut ne micam qvidem panis, nec guttam potûs haberemus: sed cùm per sesqvi diem vel paulò ulteriùs jejunassemus, nemo nostrûm famen persentiebat amplius, ita ut tertius dies nobis non esset molestus, nisi solâ corporis debilitatione &c. Leonardus Pistoriensis sensim se eò traduxit, ut semel tantùm in hebdomade cibum sumeret, juxta Hieronym. Cardan. *de Subtilitat. Lib.* 2. *fol.m.* 357. ubi etiam qvendam Juvenem Scotum, sub Clemente VII. in custodiâ sponte aliqvando ad vigesimum, aliqvando trigesimum diem, absqve Cibô perseverâsse refert. Melancholicus qvidam per multas hebdomadas solâ aqvâ vitam sustentavit, secundum Sibold. Tib. Hemsterhuis *Mess. aur. p. m.* 240. Juvenis qvidam viginti circiter annorum ex morbô gravissimô atqve diuturnô, solô Dei & naturæ beneficiô, citra ullum medicamentorum usum ita relevatus fuit, ut hinc inde deambulare posset, attamen â cibô & potu per dies aliqvot ita abhorruit, ut vix odorem ipsius sufferre, multò minus qvicqvam gustare posset. vid. Gvil. Fabric. Hild. *Cent.* 2. *Obs.* 44. *f.m.* 117. Inediæ plurimorum dierum exempla recenset etiam Johannes Rhodius *Cent.* 2. *Obs.* 54. *p.m.* 80. Scilicet Johannem Dominicum Salam Cibi abstinentiam ad undecimum diem sine detrimentô notâsse: Mulierem qvoqve dies viginti sine alimentô superstitem vidisse Horatium Angenium; & Hieronymi Cardani Patrem â nonô ante obitum die prorsus Cibo abstinuisse &c. Virgo qvædam viginti qvinqve annorum, ex desperatione ob fratres prodigos, viginti duos dies integros, sine Cibô & potu, omninò permansit, teste Dominicô Panarolo *Pentecost.* 5. *Obs.* 20. *p.m.* 157. Virgo qvædam sacerdotalis, cui nomen Columbæ, pluribus mensibus Inediam sustinuit, hæc in miraculum Patribus Romæ venerat, unde experimentum pluribus custodientibus

dit. Item Venetiis qvidam qvadraginta ſex diebus con-
:junus fuit, uti legimus apud Alexandrum Benedictum
tedic. Lib. 11. cap. 10. fol. m. 204. Vir qvidam ſexagena-
:eum qvadraginta pedes altum fodiens, egeſtâ terrâ de-
ruente, ad profunditatem triginta qvinqve pedum op-
eſt, vivus tamen permanens, ſiqvidem imminenti peri-
qvod fortè præſens habuit, tabulatum oppoſuit, qvô
dies noctesqve ſine cibô & ſomnô vixit, ſolâ Urinâ
ſtomachum roborans, donec acceleratâ effoſſione ſanus
bundus iterum fune evectus fuit. v. Johann. Schenck.
at. medic. Lib. II. fol. m. 322. In Incendiô, qvod Annô
Menſe Junio Hamburgi exarſit, poſt octiduum reper-
in fumariô puer, qvi ad prænominatum tempus absqve
& Potu incolumis perſeverârat, uti ex Novellis publicis
burgô aſportatis refert Roſinus Lentilius *M. N. C. Dec. III.*
56. Append. p. 101. Septem Britanni, in Inſulâ Chriſto-
anâ, itineri unius ſolummodò noctis ſe accinxerant, ultra
etiam non extenderant commeatum. At interveniens
ſtas abripuit imparatos longiùs in mare, qvàm ut potue-
verti ad portum deſtinatum, ante diem decimum qvin-
Qvô tempore pepercere qvidem tam impenſè cibo,
octi duntaxat deſtinato, ut ſuffecerit ipſis in diem qvin-
verùm eô utiqve transactô, luctandum fuit reliqvos un-
a dies, cum omnimodâ Inediâ. qvæ eò ipſis fuit gravior,
rdentiùs id temporis æſtuarit Sol, & vehementius exſucca
um guttura exarefecerit exhalans incaleſcentis Maris ſalſe-
ıxta Nicol. Tulp. *Obſerv. med. Lib. I. cap. 43. p. m. 84. ſeq.*
1620. veniebat in Spa Illuſtriſſimus Anglus Melancholi-
qvi primos dies decem ſine ullô vel minimô cibô potuqve
igebat, in cubili morans, nullius colloqvium, neqvidem uxo-
qvam habebat & juvenculam & formoſiſſiam admittens,
famulo impune erat ipſi loqvi) lucem fugiens; proximis
autem

autem decem diebus ante lucem ſurgens cum multis eqvis venatum excurrebat; inde laſſus rediens vorabat, qvod tribus ſufficeret &c. vid. Henr. ab Heer *Obſerv. 27. p. m. 234.* Noribergæ vixit Virgo qvædam, ſtaturâ corporis gracilis, attamen Offium compage robuſta ac iracunda, â juventute aſſveta ob conceptum odium ac diſſidium ſæpiſſime aliqvot dies impranſa & ſine omni potu citra virium lapſum permanere. Imò qvodam tempore & in ætate nubili, ob ejusmodi cauſam, Inediam atqve ſitim per dies qvindecim, ſub ædium ſupremô tectô locô ſqvalidô & tenebricoſô latitans cunctorumqve conſortium ac alloqvium fugiens, tam pertinaciter ſuſtinuerat, absqve omni deguſtatione cujuslibet Cibi & aqvæ alteriusve liqvoris, ut familiares, illam morbos ſibi graviſſimos aſcituram, metuerent. Sed illa ſextâ decimâ die ſub nocte, cum cæteri dormirent, prodiens incepit panis bucellam, aqvâ fontanâ imbutam tantum lambere, moxqve rurſus in ſuas latebras receſſit. Die decimâ ſeptimâ iterum noctu bucellam panis aqvâ imprægnatam modò rodebat; & dehinc alios cibos in minimâ portione ſumebat, juxta Joh. Helwig *Obſ. 73. p. m. 233. ſeq.* hæc Obſervatio eſt eadem, qvam verbis germanicis refert Chriſtophorus **Hellwig** *Caſ. & Obſerv. Med. Part. I. cap. 9. p. m. 53. ſeq.* Don Antonius Carthuſianus Ruthenenſis per duos menſes ægrotavit & absqve cibô ullô remanſit; omnia enim reſpuebat oblata ad nutritionem, & ſi cogeretur, ut vi aliqvid deglutiret, illud rurſus evomebat. vid. Petr. Borell. *Cent. 3. Obſ. 35. p. m. 224.* Refert etiam Michael Aloyſius Sinapius *Paradox. med. Part. 3. Aphor. 4. p. m. 50.* ſe vidiſſe Polonos milites unô vel alterô granô piperis deglutitô & hauſtâ cereviſiâ ſemel triduo ſumptô, famem bene toleraſſe; ubi etiam addit, nonnullos famis hujus tolerantiæ cauſam faſciis, qvibus Poloni ſe per medium fortiter cingunt et viſcera conſtringunt, adſcrib Scythas etiam, ſi qvibus de cauſis inedia longiùs tolerand

Vent

em latioribus fasciis cohibere, qvò fames illos paucô aut relictô inani spatiô minùs attingat, refert ex Citesio Pau-entulus *de prodigiosf. Apollon. Schrejer. Ined. p. 182.* Cujus- exempli ipse ex meâ juventute memini de milite qvo-gregariô, An. 1663. post bellum Turcicum ex Hungariâ :e, qvi adeò qvidem erat vorax, ut qvantum sex vel octo nis ordinariè sufficiebat, ipse solus, pro unô prandiô, de-'e posset; hinc etiam Capitaneo suo, sponsione de ipsius citate cum aliô Centurione factâ, Eqvum pulchrum, sibi n præter aliqvot fercula opima, pro Conviviô sex perso-n parata, simul Ducatum acqvireret. Qvibus ferculis de-tis atqve Cyathô vini superbibitô lætabundus domum ve-s hospitem suum, sutorem, cum sociis seu servis suis mensæ, ro satiandâ totâ familiâ aliqvot Lucanicæ cum brassicâ impositæ erant, assidentem offendebat, denuòqve factâ e totum ferculum, cum butyrô & caseô, tot persona-i fami sedandæ destinatum atqve sufficiens, insuper ingere-Hanc autem devorationem dictus miles laborem nomi-it; hinc vulgò devorator der Arbeiter & contractè der ter nominabatur. Idem tamen etiam in penuriâ seu cibo-defectu & in castris, secundum Officialium & commilito-i suorum testimonium, ad tres, qvinqve & plures dies, imò i octiduum famem perferre atqve inediâ vincere poterat; qvam etiam ipsi stipendium militare pro sufficienti reple-e aut sedandô appetitu sufficiebat, qvare, ut eò meliùs, umptâ pecuniâ, famem toleraret, qvotidie abdomen in ne Ventriculi latô cingulô coriaceô constrictum gerebat, l tempore penuriæ indies magis magisqve constringebat; de iterum pro assumptâ ciborum qvantitate relaxabat aut tus tollebat.

Observatio.

§. 9.

De puellâ, qvæ totis qvindecim diebus & noctibus nec cibi *Alia exempla.*

A a nec

nec potionis qvicqvam adſumſit, vid. ſupra allegatus Henricus ab Heer *Obſ. 8. p. 92.* Et juxta Dominici Salæ Tractatum *de Aliment. Sect. 2. cap. 31. p. m. 32.* ſingularis & veriſſima eſt hiſtoria Comitis Vgoloni, qvi carcere detentus ſine ullo Cibô vixit totâ die ſeptimâ & media octavâ; ipſius filii, Gadus natu major usqve ad qvartam, tres alii mortui ſunt inter qvintam & ſextam. Exemplum Aſitiæ diuturnæ de Nobili qvadam Virgine Ziegleriâ, ad triginta & unam ſeptimanas ne micâ qvidem ullâ veſcente, refert Georgius Francus *M. N. C. Dec. II. An. 8. Obſ. 234. p. 567.* Puellam qvandam totô ferè annô nihil manducâſſe, niſi qvòd minis interdum, vel precibus compelli potuerit, ut parum biberit, idqve rariſſimè, non ſolùm ipſa puella, ſed & ii, qvi cuſtodiam ejus, in cuſtodiâ detentæ, geſſerunt, oculati teſtes memorârunt. Qvam Inediam etiam ipſa facilè indicavit per totum corpus tremula, macie & pallore confecta, de ægritudine Capitis ac Ventris dies noctesqve conqveſta. v. Thom. Bartholin. *Act. Hafn. Vol. I. Obſ. 139. p. m. 293.* Puer tredecim annorum Melancholiâ hæreditariâ ſpleneticâ laborans inter alia ſymptomata ſenſit Appetitum planè proſtratum ob Sympathiam animæ & corporis, nec non ſortem phantaſiam: putabat enim delictum capitale eſſe, cibô & potu reficere naturam, neqve vel micâ panis ſe dignum æſtimabat. v. Godofr. Schulz. *Diſſert. de Tinctur. Bezoart. Michael. cap. 5. §. 23. p. m. 114.* Exemplum Melancholici plurium ſeptimanarum abſtinentiâ ſeſe macerantis ex Fridericô Loſſiô allegat Johannes Helwigius *Obſ. med. Obſ. 73. Schol. p. 234.* Incantatam qvandam puellam Eiſenbergæ per aliqvot menſes parum vel nihil comediſſe, refert Georgius Wolfgangus Wedelius *Pathalog. med. dogmat. Sect. 3. cap. 2. p. m. 465.* In cœnobiô Montis Cœlii Monialem qvandam ſuffocatione Uteri laborantem ad decimum diem ſolâ panis bucellâ vitam traduxiſſe, ſcribit Antonius Benivenius *abdit. morb. & ſanat. cauſ. cap. 108. p. m. 283. ſeq.* Hanc Obſervatio-

vatio

vationem communicat Henricus Sampſonius *M.N.C. Dec.I. An.3. Obſ. 173. p.328.* Fœmina qvædam ab ictu, ſibi in dorſum â molendariô inflictô, lecto diu affixa eſt, unde parùm convaluit; ſed poſt paucos dies iterum recidivam paſſa ſentit in gulâ deglutiendi difficultatem & unà proſtratum appetitum, adeò ut à Feſtis natalitiis Menſis Decembris An. 1667. abſtinere deſierit ab omni cibô ſolidô, uti & pedetentim ab omnibus liqvidis, niſi qvòd rariſſimè paucæ guttæ juris prunorum coctorum, vel Aqvæ ſaccharatæ, vel ſuccus unius Uvæ paſſæ, inſtellentur cum plumâ in Os. Tredecim Menſes elapſi ſunt ab omnimodâ hac abſtinentiâ inchoatâ. Nihil evacuat per Urinam, alvum vel os: labra ſicca cum plumâ prædictâ madefiunt. Volæ manûs ſæpè madidæ reperiuntur, vultus ſatis floridus, vox ſonora. Abdomen ad ipſam ſpinam concidit, qvæ manu palpatur, non obſtantibus muſculis & inteſtinis, jam aridis, mediantibus. Cavitas eſt inſignis â cartilagine enſiformi ad umbilicum. Pars trunci ſuperior valdè emaciatur, ſed inferior longè magis: cutis pruriginoſâ fœditate exaſperatur, qvare aliqvando lacte abluitur. Raрò dormit; ſorores ajunt, illam qvinqve ſeptimanas egiſſe inſomnes. Curioſi multi undiqve confluunt ad illam viſendam, Medici, Chirurgi, aliiqve, qvi integrás noctes per vices huic negotio invigilârunt, ut, ſi forſan fraus aliqva ab ipſâ vel amicis facta fuerit, detegeretur. Nullus hic eſt Religionis prætextus, nullus Enthuſiaſmus, nec ulla fraus detegenda. Anno 1626. ad Benedictum Sylvaticum Brixiâ perſcriptum, Virginem religioſam decem dies ſine ſenſu ac motu & ſine alimentô ſuperſtitem fuiſſe, tandemqve ad ſe rediiſſe, vid. Joh. Rhod. *Obſerv. med. Cent.2. Obſerv.55. p.m.81.* Fœminam qvandam in Germaniâ vixiſſe, qvæ ſine cibô qvandoqve dies triginta tranſegerit; item regnante Fridericô II. Imperatore, Coloniæ fuiſſe virum melancholicum, qvi clauſus arctô in locô & cuſtoditus ſalvis ſigillis, ſine cibô ſeptem hebdomadas

madas vixit, qvotidie aut alternis diebus ſemel hauſtum aqvæ frigidæ bibens, & præterea nihil aſſumens, ex Alberto Magnô refert Daniel Sennertus *Practic. medicin. Tom. III. Lib. 3. Part. 1. Sect. 2. cap. 2. p. m. 77.* ubi etiam ex aliis Autoribus allegat, Auguſtini temporibus qvendam qvadraginta diebus ſine cibô vixiſſe; & Timonis aviam ſive amitam, ſive nutricem, qvotannis, Urſarum more, bimeſtre tempus in Ciliciæ ſpeluncâ ſine alimentô ſemianimem delituiſſe. v. etiam Henrici Smetii *Miſcell. Medic. Lib. 10. p. m. 554. ſeqq. & p. 551. ſq.* ubi vietoris ruſticani filiam per decem annos totos ab omni cibô & potu abſtinuiſſe per Atteſtatum medicum probat. In Belgiô accidiſſe refertur, qvendam melancholicum, Iſaac Hendrieſſe Stiphont, Harlemi Anno 1685. â die ſextô Decembris ad diem decimum qvintum Januarii jejunâſſe qvadraginta diebus & noctibus, ſolô Tabaci fumô uſum, & aqvâ frigidâ ad eluendum os. Qvod tamen aliqvid monſtri alere ac confictum potiùs nec ſine fucô fuiſſe, ſcribit Georgius Wolffgangus Wedelius *Patholog. l. a. p. 464.* Puellam qvandam Rhodienſem, in pagô ab Oppido Lauterburg unius diei itinere diſtante, per triennium cibo, & potu abſtinuiſſe demumqve in Domino obdormiviſſe, refert Paulus Lentulus *Hiſtor. admir. de prodigioſ. Apollon. Schrejer. Ined. p. m. 88.* Puellæ ſeu Filiæ Coloni cujusdam in pagô Helſelaer poſt febrem qvartanam conſvetus minuebatur appetitus, ut lecto inhærens per menſem continuum qvævis reſpueret alimenta vid. Cornel. Stalpart van der Wiel *Obſ. rarior. Cent. 2. Obſ. 15. p. m. 134. ſeq.* Annotavit etiam Daniel Eremita in deſcriptione Helvetiæ, ubi de Strumis agit, ſe vidiſſe in Bernatibus mulierem ad decem annos citra omnem cibi potûsqve humani uſum vixiſſe, torqventibus ſe fruſtra Medicis & cauſam qværentibus, cùm ſupra infirmitatis humanæ terminos ſit. v. Dan. Eremit. *Opuſcul. p. m. 402.*

§. 10. Mar-

§. 10.

Margareta Lauwera, monſtroſô qvodam morbô & præprimis Calculorum vomitu laborans, â die decimâ qvartâ Februarii usqve ad ſextam decimam Junii, elapſos qvatuor Menſes nec edit, nec bibit, ſed qvamprimùm ſolum cochlear brodii propinaretur, ſtatim vomitu cruentô exſpuit lapillorum majorem, qvàm antea, copiam, ut cruciatûs contra ipſius voluntatem irritando omni offerendô cibô potuqve abſtinerent hoc tempore Medici. Manſit itaqve ægra totum qvadrimeſtre abſtemia, non edens, non bibens, non ſumens remedii qvicqvam, qvàm qvintô ſextôve die Cochlear exiguum Olei amygdalarum dulcium ſpiritu Nitri impræg natum, qvod optimum ſolvens in hoc affectu repertum erat. vid. Act. Eruditor. Lipſienſ. *An. 1682. Menſ. Novembr. p. 340.* Refert etiam Johannes Matthæus Heſſus, *Quæſtion. medic. Quæſt: 5. p. m. 26.* ex aliis Autoribus qvædam Inediæ exempla; ſcilicet qvendam Almericum qvatuor menſibus integris neqve bibiſſe, neqve comediſſe. Et Margaretam Rhodiam ab omni cibo & potu ultra ſedecim Menſes abſtinuiſſe: Porro Simonem Portium, Medicum libellum edidiſſe de qvadam virgine Germaniæ, qvæ duobus annis ſine cibô & potu vixit. Præterea in territoriô Tullenſi puellam duodecim annorum primum â pane, deinde ab omnibus aliis cibis & potu abſtinuiſſe, & per triennium jejunaſſe, de qvâ infra plura. Valerius Aurelianus Imperator Medicum ad ſe, cùm ægrotaret, nunqvam vocavit, ſed ipſe Inediâ ſe præcipuè curavit. vid. Chriſt. Matthiæ *Theatr. hiſtor. p. m. 637.* A Martinô Delrio ſeqvens hiſtoria *Diſqviſit. Magic. Lib. 6. cap. 2. Sect. 3. p. m. 1033.* recenſetur: Aſpere VI. Coſ. Carthagini conſtituto, hoc Signum Diabolicum monſtroſumqve, qvod illic accidit, qvis illius patriæ civis ignorat? Qvædam Juvencula, Araba natione, ancillæ Dei habitum geſtans, cùm in balneô lavans ſimulacrum qvoddam Veneris impudicè aſpiceret & ſeipſam, eiqve ſe conſimilans,

adhuc alia Inediæ exempla.

ſimilans, domicilio ſe diabolo præbuit. Statim ille Leo, qvi rugiens circuit, qvem qværebat, invenit. Meatus igitur gutturis ejus occupans nullum cibum nullumqve potum trajiciens per ſeptuaginta ferme dies totidemqve noctes, jejunium ſibi diabolus ex capto poſſeſſoqve vaſe exhibuit. Hoc tamen puella fatebatur, avem qvandam noctis mediô apparere, qvæ ſibi ore, neſcio qvid, infunderet.

§. 11.

Henrici ab Haſſeld.

Veri Jejunii hiſtoriam ſeqventem narrat Johannes Wierus *de Jejun. commentit. Oper. pag. m. 761.* his verbis: Henricus ab Hasſeld, eximiæ pietatis vir, tunc inculpati cælibatûs, tam erga pauperes profuſus, ut cùm in dividendis pannis ſuam exerceret mercaturam, multò libentiùs pannum integrum aperuerit ſecueritqve gratis, ut nudi pauperes veſtirentur, qvàm ut cum fœnore aliis divenderet. Qvum autem Religio Romana commutaretur tranſiretqve in Saxoniam, & Norwegiæ Incolas Crapulæ nimium mancipatos cerneret hic Henricus, nec ſuæ functioni hîc reſpondere eccleſiarum miniſtros intelligeret, â qvibus in concionibus palam audiebatur, jejuniô imitandum Moſen & Heliam, videlicet qvadraginta dierum abſtinentiâ: At Deum nunc tam diutini jejunii tolerantiam in hominibus minimè operari. Hic Henricus, uti omnis vitæ diſſolutioris & potiſſimùm Crapulæ juratus hoſtis, ſe Concionatoribus, qvaſi Deo honorem derogantibus & potentiam ejusdem extenuantibus, nimis oppoſuit, reipſa teſtatum volens, omnipotentiam ejus neqvaqvam imminutam aut conciſam, ſed parem nunc & in ævum, qvemadmodum ab initiô, perdurare. In nomine itaqve Domini ad ejusdem gloriam, gratiâ ipſius fretus, jejunium tentat: in qvô ubi triduum perſtitiſſet, tantum non fame opprimitur. Qvare panis triticei buccam & liqvoris hauſtum ubi ſumſiſſet, utroqve in ipſo Oeſophagô ſive gulâ ſenſibilit[...] permanente dies inde qvadraginta & totidem noctes absqve [...]

lius

lius Cibi & potûs uſu perſeveravit. Exactô autem hoc tempore, illam panis & potûs antea aſſumpti portionem crudam rurſus per Os rejecit. Cæterum ex tam diutinâ abſtinentiâ mirè fuerunt vires labefactatæ, ut lacte refocillari corpus oportuerit. Detectô hoc miraculô ab illius Provinciæ Gubernatore regiô accitus, num tot dies ſine ullius alimenti ſubſidiô vixiſſet, rogatur: Huic veritatem confeſſo adhuc non credens, rem novo experimento confirmari mavult Gubernator. Qvapropter Henricum cubiculo incluſum dies qvadraginta aſſervari jubet vigilanter absqve ullô victu: qvi conſtanter hoc tulit ſine noxâ, læſione virium minore, qvàm antea. Nihil hic ſibi aut propriis tribuebat viribus: ſed qvicqvid id eſſet, ſoli Deo acceptum ferebat, cujus hoc erat opus, potentia & honor. Ob hanc raram & plusqvam humanam abſtinentiam atqve etiam vitæ innocentiam Numen Norwegicum a multis nuncupabatur. Nulli erat addictus ſectæ. Negociorum verò ſuorum cauſa profectus Bruxellam in Brabantiam, ob hæreſeos ſuſpicionem, ex debitoris ſui accuſatione, captus in carcere denuò continenter vivit jejunatqve. Inde lata mortis ſententia, ut ſcilicet combureretur vivus (Confeſſione tamen populo, præter morem, non prælectâ) hic intrepidè ſine ullâ faciei immutatione ſupplicii locum petit: Ubi catenâ alligatus palo, faſcibus circum circa horribili aſpectu incenſis, putabatur circum palum velut in theatrô ad extremum halitum diſcurſurus. Sed qvid fit? In genua provolutus, oculis in cœlum levatis, ferventer ſuas ad Deum fundit preces; hinc ſurgens, in ipſas progreditur forti animô ſine ullius tremoris indiciô flammas, in eisdemqve ſe demittit tam ſedatè, ut ab ipſo moveri membrum vel articulum, dum flammis crudeliſſime devoratur, viderit nemo. Ex oſſibus reliqviæ inventæ nullæ & ſupplicii locus â multis religioſè habitus. Schoriô Brabantiæ Præſide id contigit circa annum milleſimum qvadrageſimum qvintum.

qvintum. Hæc Wierus *l. a.* ubi adhuc bina annectit exempla, alterum de Canonicô qvodam Leodiensi, qvi totidem dierum continuum jejunium experiri conatus, ubi ad decimum septimum pervenisset diem, tantam omnium virium sensit jacturam, ut nisi incunctanter restaurante victu fuisset subventum, haud dubiè interiisset; alterum verò de puellâ qvadam Nicolaâ nomine, Bucholdiæ in Monasteriensi Provinciâ degente, qvæ octodecim septimanis nil aliud gustavit, qvam pauca poma tosta, ptisanæ verò cremorem bibit.

§. 12.

Episcopus. Spirensis. Episcopus etiam qvidam Spirensis, Rudolphus â Franckenstein, bis per qvadraginta dies jejunavit atqve in secundô jejuniô, qvod ad qvadragesimum octavum usqve diem perduxerat, viribus tandem omnibus exhaustis, Lauterburgi vitam cum morte commutavit. Item Puer qvidam in Oppidô Adelburgô, annos circiter qvatuordecim natus, aliqvandiu gravissimô morbô detentus in Epilepsiam incidit, hacqve cessante Ecstaticus evasit atqve ad septimanas circiter duodecim nihil plane cibi aut potûs admisit; qvantumvis lauta omne genus edulia illi atqve opipara, qvæ cujusvis vel maximè sopitam ὄρεξιν excitare facilè, & ad edendum excitare potuissent, apponerentur; uti prolixè refert Paulus Lentulus *Histor. admirand. de prodigiosa Apollon. Schreiera Inedia p. m. 83. seq. usqve ad 97.*

§. 13.

Apollonia Schreiera. Non immeritò autem prodigiosa vocatur allegatæ Apolloniæ Schreieræ Inedia, de qvâ dictus Lentulus integrum Tractatum, nostrô tempore rarum admodum, edidit, multis aliis diuturnæ Inediæ exemplis annexis. Vixit autem dicta Virgo in agrô Bernensi, & qvidem in pagô seu viculô, nomine Galz, aliis Gars, annorum circiter decem & octo, mediocris staturæ, valetudinaria per aliqvot, & juxta alios; per qvinqve annos, ne cibo & potu vivens, & qvidem circa Annum 1602. de qv

l. a.

l. a. plura reperire licet. Virginis hujus etiam meminit Josephus Qvercetanus *Diætet. Polyhistor. Sect. 2. cap. 4. p. m. 173.* & qvidem seqventibus verbis: Vidi puellam octodecim annos aut circiter natam, temperamentô melancholicô, qvæ citra cibum & potum supra triennium vixerat. Illa sensim primò panis, deinde ciborum aliorum omnium appetitum, vel fructuum etiam, amiserat. Ad aliqvod tempus jusculis nutrita paulatim etiam usum illorum remisit. Tandem aliqvot Cochlearia Vini aqvâ diluti, ei oblata sunt, donec & usum illius prorsus etiam respuens, non ferente potum stomachô, ex dolore & cruciatu, qvem illis perferebat; ita ut ad extremum ἄσιτος, citra ullius rei ingestionem, hac Inediâ aliqvot dies duraverit, dein & hebdomadas ac tandem integrum annum, qvô citra ullius alimenti usum, qvàm aëris, vivebat valetudine integrâ. Senatus Bernensis, acceptâ inauditâ famâ, jussit Bernam & matrem & filiam adduci: qvas in Xenodochiô Urbis collocari & ibi observari â custodibus voluit, num mater filiæ aliqvid clam porrigeret, neqvid fraudis subesset. Cui rei cùm per aliqvot dies accuratè invigilatum esset, cognitum tandem verè fuit & certissimè, illam citra ullam alimenti ingestionem vivere &c. Item Gregorius Horstius *Institut. medic. Disput. 3. Oper. Tom. I. fol. m. 141.* refert, hanc Virginem per qvinqvennium completum absqve cibô & potu vixisse; imò seipsum in peregrinatione suâ cum Paulô Lentulo de omnibus hujus puellæ circumstantiis egisse; Attamen prædictam Schrejeram demum sanitati fuisse restitutam, atqve robustam & sanam secundum naturæ legem & consvetudinem aliorum iterum comedisse, vino tamen abhorruisse, refert, idem Horstius *Oper. Tom. II. Lib. 2. Obs. 29. fol. m. 97.* Et *Lib. 2. Obs. 1. fol. 519.* addit, prædictam Apolloniam ultra decennium non solùm â Cibo potuqve penitus abstinuisse, sed simul etiam ad qvemcunqve motum totius vel partium Corporis perficiendum inhabilem fuisse, nihilominus

nus poſtmodum Corporis qvidem vires recollegiſſe, non tamen ſine gravi mentis jacturâ, cum ſuccreſcentibus viribus Corporis, mentis operationes depravatas acceperit, ita ut ἀνοίᾳ vel μωρώσει qvadam affecta fuerit, qvæ per totum Inediæ tempus piè prudenterqve vixit. Qvod confirmat etiam Gvilhelmus Fabricius, Hildanus, *Obſerv. Chirurg. Cent. 4. Obſ. 4. fol. m. 288.* Apollonia Schrejera, inqviens, poſt longam Inediam iterum edere & bibere incepit primâ die anni milleſimi ſexcenteſimi undecimi. Ab initiô parcè ſumebat cibum, & nihil ferè præter juſcula, & utplurimum hordeacea: verùm non diu poſt, cùm eſſet facta inſipiens, omnia etiam lintea, lodices imò & cultros devorare tentavit. Panem in Vinô maceratum ei obtulimus, qvem avidè devorabat: vinum tamen bibere noluit, dicens, hoc ſibi nocere, & capitis dolorem excitare. Invenimus illam in viridariô, ubi cum pueris puerilia tractabat, & coram nobis vociferabatur, canebat & ſaltabat. Actiones omnes naturales aderant: dormiebat enim, inſomnia habebat ſvavia. Excrementa qvotidie, & menſtrua ſingulis menſibus copioſè excernebat. Venter, qvi antea ſupra modum depreſſus erat, nunc ſecundum naturam ſe habebat, reliqvaqve membra omnia carnoſa erant. vid. etiam Gregor. Horſt. *Oper. Tom. II. Lib. ii. Obſ. 1. fol. m. 519.* Claud. Deodat. *Panth. hygiaſt. Lib. 1. cap. xi. p. m. 238.* Joh. Jac. Dœbelii **Bericht von Eſther Johannen Paulin zehnjähriger Faſten** *p. 116. ſeq.*

§. 14.

Puella Spirenſis. Deinde etiam ob Inediam diuturnam nota eſt alia puella, & qvidem Spirenſis, Margaretha Seyfridia, in Villâ qvadam Roed, Spirâ non ampliùs duobus milliaribus diſtante, nata, qvæ decem annos nata poſt capitis dolores ventrisqve tormina, qvicqvid erat Cibi, tandem aſpernabatur, donec eô omnino rejectô, potu tantùm ſeſe per aliqvot hebdomadas ſuſtentârit; qvô etiam deniqve abſtinens citra cibi potûsve uſum totum, ut crede-

n a Cubiculis, viris spectata noctu nocturno diurnoqve tempo-
re in eorum ædibus obſervandam dedit. Verùm cùm nihil
udis in eâ deprehenderetur, cuncta qvoqve dictis corre-
onderent, Rex pro ſuâ genuinâ clementiâ & liberalitate, pu-
æ miſertus eam virgineô mundô decoratam parentibus red-
dit. Hanc puellam â feſto Michaelis 1530. usqve ad annum
540. nihil Cibi ſumpſiſſe, poſtea nec per tres annos cibo, po-
u, excrementisve uſam, teſtatur edito propriô ejus rei libel-
lo Gerardus Bucolidianus, Phyſicus Cæſareus, teſtis oculatus,
ſub commiſſâ ſibi curâ. vid. Petr. Gregor. *Syntax. Art. mirabil.*
Tom. I. Lib. 35. cap. 10. p. m. 399. Hanc puellam vidit etiam Jo-
annes Langius duodecim annos natam, juſtô corporis, pro
tate, habitu, comâ flaveſcente, fuſcam, oculis cæſiis, facie non
iberali &c. v. ejusdem *Epiſtol. medicin. Lib. 2. Epiſt. 27. p. m. 604.*
ſ. ubi etiam refert, qvod hæc puella, cùm hanc Inediam ul-
a biennium ſuſtinuiſſet, nihil excrementorum nec per alvum,
ec per veſicam excreverit. Qvid de hac puellâ Spirenſi Ger-
rdus Bucoldianus ad Illuſtriſſimum Principem, Cornelium à
ergis, Epiſcopum Leodienſem perſcripſerit. vid. Paul. Lentul.
Tractat. de prodigioſ. Apollon. Schreier. Ined. p. m. 26. ſeqq. Franc.
e Torreblanci *de Magia. Lib. 2. cap. 21. p. 222.* Auguſt. Thuan.
Hiſtorien *Lib. 123. fol. m. 1510.* Gregor. Horſt. *Oper. Tom. II. Lib.*

fert Gvilelmus Fabricius, Hildanus, *Obſerv. Chirurg. Cent. 2. Obſ. 40. f. m. 116.* Anno 1595. Puella qvatuordecim circiter annos nata è Ducatu Juliacenſi Coloniam adducta fuit, ubi in diverſoriô, cui eqvus albus pro inſigni eſt, in latâ plateâ, ut ſingulare qvidpiam conſpiciendum, exhibita fuit. Illam autem ſine omni cibô & potu per annos tres vixiſſe ajebant parentes, idqve teſtimoniis avthenticis & fide dignis confirmabant. Diligenter ego (Fabricius) illam perluſtravi & ſingula obſervavi. Facie erat triſti & melancholicâ, totô Corpore carnoſa ſatis, præter ventrem, qvi ad ſpinam dorſi planè depreſſus vergebat. Hepar & reliqva viſcera, ventrem manu tractando, qvaſi in ſcirrhos concreta eſſent, percipiebantur; excrementa nulla ejiciebat; â Cibo adeò abhorrebat, ut cùm qvidam ex illis, qvi ad eam viſendam advenerant, Sacchari parum clam in os miſiſſet, illa protinus in Syncopem incideret. Sed qvod maximè mirandum eſt, ambulabat illa, imò cum aliis puellis ludebat, ſaltabat & negotia puerilia perficiebat, eratque corpus ſuô colore naturali præditum. Reſpirandi, loqvendi, vociferandi nulla erat difficultas. De origine hujus Inediæ rogati parentes referebant, illam ante annos ſeptem ex morbô graviſſimô relevatam paulatim cibi faſtidiô correptam fuiſſe, ita ut aliqvando trium aut qvatuor dierum ſpatiô nihil cibi guſtârit, deinde ſumptô parum lactis recens emulcti, denuò per dies ſex & ſeptem â cibô & potu abſtinuiſſe. Cùmqve in eâ miſeriâ qvatuor annos integros vixiſſet, â cibô & potu omninò poſtea abhoruiſſe & tribus exinde annis neqve cibum neqve potum guſtaſſe.

§. 16.

Puella Morſienſis. Aliud adhuc diuturni jejunii exemplum & qvidem in puellâ vel Virgine Morſienſi â ſe obſervatum recenſet idem Autor *l. a. Cent. 5. Obſ. 33. f. m. 413. ſeqq.* qvi eandem abſtemiam Anno 1612. die 23. Julii Mœrſiæ ipſe vidit. Agebat autem tunc temporis dicta, nomine Eva von gen End, aliàs Eva Flegen,

gen, ex parentibus honeſtis & mediocris fortunæ in pagô Repel nata, trigeſimum ſeptimum ætatis annum, vixeratqve in decimum ſextum usqve annum, ſine ullô Cibô & potu. Ab Incunabilis autem ipſa valetudinaria & perpetuò doloribus capitis obnoxia fuit. Annô verò vigeſimô primô ætatis poſt morbum graviſſimum paulatim ab omni cibô & potu abhorrere cœpit, ita ut tandem intra unius anni ſpatium eſculenta & potulenta omnia reſpueret, nec qvicqvam ampliùs aſſumeret. Ab initio & in annum usqve qvintum Inediæ ſuæ ſingulô tertiô die, circa Solis exortum ſe ſplendidô qvodam lumine circumdari; toqve ſe mirificè exhilarari, ſubſtantiâ qvin etiam qvâdam mellitâ ipſius os linguamqve irrorari, & inde vires ſuas reſocillari, imò plerumqve ipſius Os humore qvodam dulciſſimô rigari ajebat. Plures circumſtantias vid. *l.a.* vid. etiam Joh. Jac. Doebel. **Bericht von Eſther Joh. Paulin zehenjährigen Faſten**, *p.117*.

§. 17.

Porrò huc pertinet puella ſeu Virgo Palatina, vel Heidelbergenſis nonnullis dicta, qvæ, cùm per ſeptennium nullâ ſit uſa cibô vel potu, interea tamen totô illô tempore admirandô Omnipotentis Dei favore atqve opere vitam traduxiſſe refertur. In Oppido ſcilicet **Schmidtweiler**, Electoralis Palatinatûs Ditionis Lautreæ, Virgo qvædam nubilis â nuptiis domum rediens primum calidos cibos, deinde omnes faſtidire cœpit, & in ſeptimum annum neqve comedit neqve bibit qvicqvam; corpus verò adeò fuit attenuatum, ut ſceletum potiùs, qvàm humanum & carnoſum corpus videretur. Cùm hæc res Magiſtratui eſſet ſuſpecta & clanculum aliqvid devorare putaretur; Cuſtodes fuerunt adhibiti, à qvibus dies ac noctes obſervaretur; nec tamen dolus aliqvis animadverſus fuit, uti refert Johannes Matthæus Heſſus, *Qvæſt. med. & jucund. Qvæſt. 5. p. m. 26. ſeq.* & ex hoc Gregor. Horſtius *Oper. Tom. II. Lib. II. Obſ. 1. fol. m 519.* *Puella Palatina*

 Hanc

Hanc Virginem ab Anno 1578. per annos decem ab omni cibô & potu abſtinuiſſe, neqve ullum excrementi genus interea poſuiſſe; tandem tamen Anno 1588. aliqvid denuò guſtare incepiſſe, tradit Henricus Smetius *Miſcellan. med. Lib. 8. p. m. 395. Lib. 10. p. 551.* qvi Smetius cum aliis ex Principis mandatô hanc Virginem Catharinam Binderin, vel potius Cunradi Vietoris ſeu doliarii ruſticani filiam viſitavit & examinavit, hancqve Hiſtoriolam ibidem pluribus circumſtantiis deſcribit. Prolixiùs etiam eandem Obſervationem reperimus in Pauli Lentuli Tract. *alleg. a p. 49. usqve ad 74. item p. 148.* v. etiam Jac. Auguſt. Thuan. *Hiſtor. Lib. 123. fol. m. 519.*

§. 18.

Puella Commerciaca.

In Territorio Tullenſi, juxta Villam Commerciacum puellam qvandam annorum ferè duodecim ab omni Cibô per decem menſes abſtinuiſſe, commemorat Johannes Wolffius *Lect. memorabil. Centenar. 9. fol. m. 170.* Hoc jejunium ab anno 822. usqve ad annum 825 circa initium Novembris, tempore Lotharii V. Imperatoris, duraſſe, refert Petrus Gregorius *Syntax. Art. mir. Tom. I. Lib. 35. c. 10. p. 399.* Et Paulus Lentulus *l. a. p. 103.* refert, puellam hanc poſt ſacram Communionem, qvam in Paſchate de manu Sacerdotis acceperat, ſine omni victûs deſideriô plenum biennium, usqve in tertium annum dimidium, compleviſſe, nulla penitus Corporis alimenta percipientem; item peractô jejuniô cibum iterum ſumſiſſe, ac, certorum hominum more manducando, vivere cœpiſſe.

§. 19.

Puella Conſolentanea.

De Abſtinente Conſolentaneâ peculiarem librum edidit Franciſcus Citeſius, ex qvô ſeqventia verba refert Marcellus Donatus *de medic. Hiſtor. mirab. Lib. 7. cap. 1. p. m. 648.* Puella eſt nata qvatuordecim annos, aut circiter, Johanna Balam nomine, patre Johanne Balam, fabrô ferrario, matre Laurentia Chambella, ſtaturâ pro ætate juſtâ, moribus ſubruſticis, Conſolento

us & sensus torpere & hebescere cœpit, adeò ut ipse qvo-
Oesophagus resolutus vim suam cathelcticam amiserit, ne-
persvaderi puella potuerit, ut cibum sumere velit, ne qvi-
i pellecta familiaribus huic ætati condimentorum & fru-
um fugacium illecebris. &c. Totum hunc Francisci Citesii
actatum de abstinente Confolentanea Paulus Lentululus *l. a.*
.152. usqve ad finem refert, ubi plura exempla reperiuntur.
etiam Jacob. August. Thuan. *Histor. Lib. 123. fol. m. 1520.* it.
...udolffs Schau-Bühne der Welt-Geschichte *Tom. I.*
p. 15. fol. m. 54. Gregor. Horst. *l. a. f. m. 518.* & Dan. Sen-
ert. *Tract. Medicin. Lib. III. Part. II. Sect. 2. cap. 2. p. 79.*

§. 20.

Referri huc etiam debet Eremita qvidam, nomine Frater Ni-
colaus, vulgò Bruder Clauß. An. 1417. in Helvetiâ natus, *Frater Nico-laus.*
jus, An. 1487. defuncti, Epitaphium hoc est: Frater Nic...
s de Rupe, relictâ Conjuge & liberis in Eremum sece...
vit Deo sine corporali Cibô annis decem & novem ac...
us sex: obiit festô die S. Benedicti An. Dom. 1478. ...ujus
am & Doctrinam de Abnegatione descriptam ...perimus
Philosoph. mystic. p. 100. sq. & ex hac in Gottf. A...oldi Leben
r Gläubigen *p. 13. sq.* Hic Frater Ni...laus uxore, ex qvâ
... silvâ cellu-

tograph. natural. Class. x. Cap. 2. Artic. 7. p. m. 249. inqvit, qvod hic Nicolaus, Helvetius Underwaldensis An. 1460. post susceptos ex Conjuge qvinqve liberos, solitariam vitam amplexus per annos qvindecim nec cibum, nec potum gustaverit. Qvo loco dictus Autor etiam alia Inediæ stupenda exempla recenset.

§. 21.

Virgo Svecica. De Jejunio decenni Virginis cujusdam triginta annorum, in Sveciæ pagô Norre Oby natæ, An. qvô hæc scribo, 1723, Halæ edebatur Tractatus Germanicus, sub Titulo, Joh. Jac. Dœbelii **Bericht von Esther Johannen Paulin zehenjährigen Fasten**, in qvô recensetur, dictam personam, Johannis Petri filiam, cui Nomen Esther Johanna, ob varia symptomata & diuturnas Lipothymias adeò fuisse debilitatam, ut pedibus insistere minimè posset, sed per aliqvot annos lecto affixa sine auxiliô in eôdem locô eâdemqve positurâ permanere cogeretur. Præterea etiam dictam Estherem, per decem annos nihil penitus comedisse, & per octo annos nihil bibisse, adeòqve per hoc temporis spatium nihil liqvidi vel solidi ori immisisse, & sacrâ Synaxi usuram panem tantùm buccatim vel minutim, & vinum guttatim, & qvidem non nisi summâ cum difficultate præterqve suffocationis assumsisse, ibidem refertur. Insuper frequentes Lipothymias & omnium sensuum privationem, ventriculus vacuus & parvus spinæ dorsi erat annexus, pedes versus anum contracti penitusqve emaciati; thorax autem, brachia & caput statum naturalem retinebant. Circa principium ipsa fuerat devota, qvæ tamen devotio, post inopinatam impregnationem frigebat, ipsaqve ambulare incipiebat. In hujus autem fœminæ inqvisitione Prætor Provincialis S. Hallenberg ne minimum qvidem, ratione Inediæ, fraudis indicium detegere potuit. Dicto Tractatui annectitur Johannis Jacobi Dœbelii hujus Inediæ Historia atqve Discursus academicus.

demicus de ipſius cauſis, an nimirum Magiæ, vel miraculis vel naturalibus cauſis adſcribi debeat, ex latinô in lingvam Germanicam verſus; item alia adhuc Relatio de Virginis Haderlebienſis Inediâ, unius & dimidii anni, ibidem annexa reperitur, in qvâ varia ejusmodi exempla allegantur & referuntur, & inter alia de Chiliaſtâ qvodam Guſtavô von Bernhard, qvi tamen ſex ſeptimanarum Inediâ abſolutâ poſtridie poſt pauci cibi potusqve uſum obiit. Hanc Relationem Johannes Georgius Hermannus Johanni Kanoldo communicavit, qvi eandem derer Breßlauiſchen Samlungen *IX.* Verſuch *p. 366.* inſeruit, qvæ evolvantur.

§. 22.

Pueri Brunſvicenſis, per qvadriennium ſine omni cibô & potu viventis, hiſtoriam annotavit Gregorius Horſtius *l. a.* Decubuit ſcilicet puer hic morbô chronicô, ſatis diu, ita ut parentes hinc & inde medicam opem implorarent; tandem puero huic empiricus qvidam circumforaneus potionem exhibuit & ab eô tempore puer iſte nihil edit bibitve. Poſtqvam autem qvadriennium impleverat Inediâ ſuâ, die ferè eodem, ad Appetitum naturalem rediit & priſtinæ ſanitati fuit reſtitutus. *Puer Brunſvicenſis.*

§. 23.

Puellæ Halberſtadienſis, qvæ annos decem ſine cibô, non tamen ſine potu vixit, ſeqventibus verbis meminit Daniel Sennertus *Pract. Medic. Lib. III. Part. I. Sect. I. cap. 2. p. m. 82.* Nata Halberſtadii Annô 1601. die 21. Novembris, Patre Matthiâ Bornemannô, Annô 1614. Menſe Novembri in morbum incidit, qvô qvatuordecim dies graviter laboravit, morbi tempore nihil cibi ſumpſit, atqve etiam, ubi ſana rurſum evaſit, cibum averſata eſt, ita ut de die vix plus, qvàm nummô emeretur, ederet. Accidit poſtea, ut ad nuptias invitaretur, ubi cùm ab æqvalibus ad largius edendum cogeretur, cibumqve paulò largiùs ſumeret, iterum per octiduum ægrotare cœpit, *Puella Halberſtadienſis.*

ut de vitâ ejus desperaretur. Hinc ad finem usqve vitæ nihil cibi assumpsit, sed potûs locô cerevisiam, singulis diebus fere sextarium. Si verò ipsâ insciâ etiam panis in cerevisiam injiceretur, eam non bibit. &c.

§. 24.

Gvilelmi Foxleji.

Figulus qvidam Londinensis, Gvilelmus Foxlejus nomine, nullâ infirmitate præcedente in somnum incidit tam arctum, ut per totos qvatuordecim dies noctesqve qvindecim expergefieri nullâ ratione potuerit, donec tandem die decimô qvintô sponte somno solutus est adeò sanus & rectè valens, nocte ut unâ, neqve ampliùs se obdormivisse firmiter crederet, donec ex muri cujusdam structurâ, dies plurimos effluxisse, perspiceret. Eundem autem postea supra qvadraginta annos vixisse, ex Annalibus Anglicis refert Cornelius Stalpart van der Wiel *Observ. rar. Centur. poster. Obs. 15. Schol. pag. m. 152.*

§. 25.

Isaaci Stiphont.

Recentioribus Inediæ Exemplis adhuc addi potest, qvod ex libello Gallicô, qvalis singulis mensibus prodit, Reipublicæ literariæ Acta vocant, de qvodam Isaaco Stiphont refert idem Cornelius Stalpart van der Wiel. *l. a. p. 149.* Hic scilicet Stiphont, cujus jam suprà mentionem fecimus, mentis parum compos, cellulæqve, in qvales id hominum genus intruditur, Harlemi inclusus, tandem furore percitus verum se Messiam ejusqve ad exemplum qvadraginta dies ac totidem noctes sese jejunare velle, dixit. Jejunium itaqve sextô Decembris Anni 1684. inchoatum qvintô decimô Februarii 1685. finivit. Tabaci usu sese pro more non abstinuit, aqvamqve, sed magis ad lavandum os, qvàm riganda viscera, sumsit. Cibô autem potuqve per omne illud tempus non fuit usus: sed nec aqvæ nutriturum liqvorem viniqve spiritum commisceri voluit. Hoc enim cùm fieri animadverteret (cautè namqve qvævis circumspiciebat) protinus illam non sine horrore rejiciebat, nec ulli

n.

ne vel fictorum qvidem angelorum, minis promiſſisve, ut ederet, adigi poterat. Nihil etiam omninò, utut ejus in veſtibus cellulâqve vel accuratiùs fuerit qvæſitum, qvô ſe aleret, apparuit. Sed nec qvisqvam, qvi ei noctu alimenti qvidpiam afferret, repertus fuit, ita ut, qvin minimè ficta fuerit abſtinentia, excrementis qvoqve ſenſim minutis provenire ceſſantibus, dubitare non liceat. Totô tamen illô tempore vigoris priſtini vix qvicqvam amiſerat, elapſis qvadraginta diebus pro conſvetudine veſci incipiens. vid. etiam Journal des Sçavans *Tom. 13. p. m. 214. ſeq.*

§. 26.

Puella illa Norwegica, ex cujus oculis, dolô malô, piſa ac frumenta excreſcere, pervulgatum erat, totô ferè annô nihil manducavit, niſi qvòd minis interdum vel precibus compelli potuerit, ut parum biberit, idqve rariſſimè, ut illi, qvi ejus cuſtodiam geſſerunt, oculati teſtes ſunt atteſtati. vid. Caſp. Bartholin. *Act. Hafn. Vol. I. Obſ. 139. p. m. 292.* Vidua qvædam ſenſim ſine prægreſſâ aliqvâ cauſâ externâ cibum minus appetere incipiebat, de nullô præterea conqverens faſtidiô, de nullô tædiô, niſi qvòd nil comedere, nil qvoqve bibere poſſet; tandem indies augebatur ἀνορεξία per ſeptendecim ſeptimanas perdurans, in qvibus perparum, imò penè nihil biberat, multò minus autem, imò Polonicum groſſum valens, comederat. vid. Joh. Schmid. *M. N. C. Dec. I. An. 9. & 10. Obſ. 54. p. 139. ſeq.* Item *Obſ. 186. p. 432. ſeq.* Gottofredus Schulzius aliam Obſervationem ſeqventibus verbis communicat: Georgius Grochatzky, Polonus natione, miles, Anno 1677. autumnali tempore fugitivus factus eſt. Poſt paucos dies â perſeqventibus ipſum militibus in cauponâ cereviſiariâ pagi cujusdam, encænia celebrantibus ruſticis immixtus ſaltans ovansqve offenditur & ex improviſô comprehenditur. Qvod tam ſubitum infortunium tantopere animum ejus conſternavit, ut poſt editum primô inſultu in-

Puella Norwegica.

gentem clamorem, prorſus obſtupuerit & ſtatim ſine omni tergiverſatione ſe abduci paſſus ſit. Glogoviam delatus Officialibus exhibitus eſt, examiniqve ſubjectus: verùm nullâ ratione ab ipſô impetrare potuerunt, ut vel verbum ſaltem ederet: imô ſtatuæ ad inſtar immotus, non eſt viſus qvicqvam eorum, qvæ dicebantur aut agebantur, intelligere. Carceri dehinc incluſus nec cibum, nec potum aſſumſit, ſomno aut qvieti nunqvam ſe dedit, nec alvi aut veſicæ excrementa ulla reddidit. Dempti deniqve ipſi ſunt compedes & è carcere extruſus, qvò vellet, liberè abire juſſus eſt, at ille nec pedem ultrò proferre, nec, qvid cum eô agatur, percipere. Atqve ſic ſine cibô, potu, ſomnô, Ventrisqve evacuatione ullâ, dies viginti qvinqve exegit, tandemqve mortuus concidit. Inediam novem dierum in muliere obſervavit Joſephus Lanzonus, qvippe qvæ ſævis paroxysmis hyſtericis tentata ſpatiô dierum novem ſine ſenſu ac motu & ſine ullô alimentô & ferè mortua videbatur, ſolô Olei ſuccini odore ad ſe tandem rediens *vid. M. N. C. Dec. II. An. 9. Obſ. 51. p. 83.*

§. 27.

Alia Exempla. Plura Inediæ exempla congeſſit etiam Simon Majolus *Dier. canicular. Colloqv 4. fol. m. 50. ſeq.* Caſp. à Reies *Camp. Elyſ. Qvæſt. 58. p. m. 722. ſq. 732 ſeqq.* Claud. Deodat. *Panth. hygiaſt. Lib. 1. cap. 20. p. 237.* Franc. Torreblanc. *de Magia Lib. 2. cap. 21. p. m. 222. ſeq.* Marcell. Donat. *de med. Hiſtor. mirab. Lib. 4. cap. 12. p. m. 360.* Johann. Schenck. *Obſ. med. Lib 3. fol. m. 321. ſeq.* & Dan. Sennert. *Pract. Lib. 3. Part. 1. Sect. 2. cap. 2. p. m. 76. ſq.* Joh. Jonſton. *Thavmatograph. natur. Claſſ. 10. cap. 2. Art. 2. p. m. 441. & Art. 7. p. 448. ſeq.* Bernh. Swalwe *Qverel. & Opprobr. Ventricul. p. m. 76.* Joh. Rudolph. Camerar. *Memorabil. Medicin. Cent. 19. §. 77. ſeq. p. m. 1572.* Qvercetan. rediviv. *Tom. II. cap. 2 p. m. 9. ſeqq.* Paul. Zacch. *Qvæſt. med. leg. Lib. IV. Tit. 1. Qv. f. 341. ſeqq.*

§. 2

§. 28.

Talis Inedia diuturna etiam Catalepticis atqve Ecſtaticis familiaris eſſe ſolet, uti non modò ex hactenus recenſitis ſed aliis etiam exemplis patet: ſiqvidem Johannes Coboldus, Medicus Altenburgenſis, *Epiſtol. 1.* ad Joſephum Blannerum ſcribit, cujusdam ἀστοπόλου famulum ab herô ſuô duris pugnis percuſſum atqve contuſum in graviſſimum morbum adeoqve in Epilepſiam incidiſſe, qvæ ita miſerè hominem concuſſerit atqve afflixerit, ut ſpectatu horrendum fuerit. Ipſi etiam in duodecimum usqve diem adempta fuit loqvela, qvæ tamen præter omnium ſpem reddebatur. Poſtea epileptici Paroxyſmi amplius ipſum non infeſtabant; verum ſub paroxyſmi tempus, cum ſpectatorum ſtupore, in ἔκστασιν qvaſi labebatur, in qvâ aliàs per tres aut qvatuor horas, aliàs per pauciores, omni ſenſu & corporis motu captus, oculis clauſis, jacebat. Ex illâ verò ἐκστάσει mox in cantum ſolvebatur, & ſacras qvasdam cantiunculas, cùm tamen planè eſſet ἀναλφάβητος, ſvaviter & jucundâ voce canebat: ſubitò ruptâ cantilenâ, admiranda qvædam loqvebatur de defunctis, qvos in cœleſti regnô æternâ nunc beatitudine frui inqviebat, eosqve nominabat, mox iterum ſuam cantilenam, ubi deſierat, continuabat. Abeunte Paroxyſmô ſeu ἐκστάσει, qvaſi de profundô ſomnô expergefactus gemens ad ſe redibat, & interrogantibus, qvomodo in paroxyſmo affectus fuerit, reſpondebat, ſe non in eo locô vel lectulô ſuô, qvô nunc eſſet, fuiſſe, ſed in cœlô, apud cæleſtem Patrem, ab angelis eò abductum, illicqve in viridi & amœniſſimô campô ſummâ lætitiâ ſuffuſum ſpectâſſe, qvæ effari non poſſit dictuqve ſint impoſſibilia, poſtea ab iisdem Angelis in hunc ſuum locum reductum fuiſſe. vid. Paul. Lentul. *Hiſtor. admir. de Prodigioſ. Apollon. Schrejera Inedia p. m. 90. ſeq. qvi p. 25.* refert: Vatis hujus ecſtatici oracula, poſtqvam in alias ædes translatus eſt, conticuiſſe;

In Catalepticis.

ticuisse; atqve dehinc convalescere denuòqve cibô & potu, â
qvô ab initio ecstaseos abstinuerat, uti incepisse.

§. 29.

Seqventem observationem refert Fridericus Hoffmannus
de Affect. Catalept. rariss. p. m. 5. sq. Persona seqvioris sexûs
vix excedens annum vigesimum qvartum, conditionis vilioris,
aliqvando in templô attentiùs hauriens sacrum Verbum de ve-
râ contritione ac intimiore Cordis inversione, de peccatorum
abominandâ ac detestandâ coram Deo justissimô indole, sum-
mô mentis angore afficiebatur, inqve dies & horas meditatio-
nibus istis anxiis sacris macerata mœstissimô semper incede-
bat vultu, elapsis qvatuordecim circiter diebus accidit, ipsam
auditâ in templô concione omni penitus sensu ac motu pri-
vari; dum instar immobilis statuæ oculis apertis & Cœlo affi
xis post finitum cultum divinum in templô reperitur, omne
excitationem eludens: Post horæ fermè spatium suâ spon
emissis aliqvot suspiriis ad se rediit sensumqve ac motum
cepit. Examinata respondebat, se nihil sensisse vel audiv
bene se habere, & qvasi altissimô somnô sepultam jucun
mas habuisse speculationes ac contemplationes sui. Salva
Hunc accessum plus centum vicibus intra qvadraginta d
spatium persona experta est, interdum mitiorem & brev
interdum longiorem & graviorem, semper tamen tal
omnis tentata excitatio per fortissimos volatiles spiritû
ac naribus admotos, per frictiones, punctiones, frus
elusa fuerit. Ipsô in Paroxysmô pulsus naturali fuit
respiratio salva ac integra, præter qvod circa decl
nonnunqvam fortissimas thoracis ac abdominis c
ac elevationes cum palpitante Cordis motu habue
men simul ac sensus & motus rediit, statim exspir
de nullô dolore vel molestiâ ampliùs conqverente
post paroxysmum ita sæpissimè constabant, ut

i erat parcissimi: Et, qvod maximè erat notatu dignum, ysmi hi ferè semper invadebant post auditam Psalmodi-post prolata verba ex divinô Codice, potissimum, qvæ tissimum Christi amorem exprimebant. Huic affectui tum fuit remedium, verùm omnia incassum tentata sue-aliàs generosissima, nec sangvinis alterationes, detractio-topica aliaqve excitantia qvicqvam profuere, donec ipse lus sensim atqve sensim mitior factus tandem exspiraverit.

ntricus ab Heer *Obs. med 3. p. m. 38. sq.* Capucinum qvendam, *In Capucino.* m pridie ambulantem viderat, statuæ marmoreæ, qvàm ho-i, similiorem observasse scribit; Ille enim unô genu terræ ebatur, alterum ceu flexurus curvabat: Brachiorum sini-n pendebat ad genu, dextrum in aërem elevatum diductis s, viam prætereuntibus, ut olim Mercurii statuæ, ostentare atur; utrumqve omni gelatô marmore frigidius; pate-oculi, sed irretorti, & qvicqvid sudoriô illo perstringerem, nivi. Os hiabat cum respiratione satis liberâ. &c. Hic bienniô liberrimus â congelatione tandem ex pravâ Diætâ ò catochomenos factus est, & sæpe in alterum & tertium ntibus diem Catochiis laboravit, simulqve absqve ullô ci-ixit.

§. 30.

Ludovici *M. N. C. Dec. I. An. 8. Obſ. 68. p. m. 113.* ſcilicet puella qværdam præterpropter octennis, (cui pro more durus pater, qvia injuſta noverca) pugnis priùs probè dedolata mittebatur ad merendam patri bubulco deferendam. Eſuriens panem adoritur, paulòqve poſt ſemeſum videns verbera denuò verita proximum nemuſculum ingreditur & prona concidens inter lacrymas atqve ſuſpiria, facie muſcô undiqve merſâ obdormiſcit. Deſiderata, qvæſita, tandem pro deperditâ eſt habita, usqve ad diem ſeptimum; qvô qvidam ejusdem pagi pueri eò venêre, pedicas aviculis autumnali tum tempore paraturi. Vident ex arbuſtô qvodam dependens ſubrepentis puellæ peplum, noſcuntqve: paulò ulteriùs progreſſi ipſam inveniunt pronam cum panis ad latus fruſtô, mortuamqve rati parentibus nunciant: accurrunt iſti, & in pagi proximam domum deportant. Artûs omnes adhuc molles flexilesqve, reſpiratio verò ad ſenſum nulla, facies glutinoſâ pituitâ, muſcô deciduisqve foliis intermixta totaliter obducta, os naresqve undiqve mucô craſſisſimô oppleta. Corpus nihilominus frictionibus & fornacis ope poſtliminiô calefieri, velamen illud mucoſisſimum, calida removeri & viſcidum in ore naribusqve coagulum eximi curavit Daniel Ludovici, forte fortuna ibidem præſens: hinc ſpiritûs Vini cochlear, qvia aliud ad manum non erat, infudit, qvi deſcendere videbatur; repetitionem ejus ſuſpirium ſeqvebatur; poſt tertium cochlear aperiebat oculos, per horas tamen aliqvot adhuc inſtar attonitæ jacens, donec recollectis paulò magis viribus, ſupra memorata & qvòd lacrymis ſuperdormierit, ampliùs nil nôrat. Per aliqvot dies Patritius qvidam Lemgovianus, ſeptuagenarius, ratione, memoriâ & ſenſu communi deſtituebatur. vid. Henr. Smetii *Miſcellam. med. Lib. 10. p. m. 527.* Et Alexander Benedictus *de Re medic. Lib. 1. cap. 26. fol. m. 19.* ſcribit: cùm Cydone eſſemus in Cornelia domô, ella, qvæ octavum nondum compleverat, annum, in febr

den

extulit, & filia ſtatim ad vitam rediit. Secundum Obſer-
nem Olai Borrichii Cereviſiarii uxor diu ex pulmone labo-
in febrim incidit qvotidianæ ſimilem, in qvâ immenſam
itæ molem ore profudit, qvam priusqvam evomuiſſet to-
per biduum in habitum ſtatuæ Mercurialis diriguit, motu
i, præterqvam oris, privata. Convaluit nihilominus. vid.
om. Bartholin. *Act. Hafnienſ. Vol. III. Obſ. 52. p. m. 85. ſeq.*

§. 31.

Datur eqvidem adhuc alia Catalepſeos exempla, qvia ta-
en talis affectûs interdum ad aliqvot tantùm horas duravit, ad
diam referri non poſſunt. Evolvi interim poterunt Joh.
enck *Obſ. medic. Lib. 1. fol. m. 66. ſq.* Marcell. Donat. *de med.
hor. mirab. Lib. 2. cap. 7. p. m. 181.* Caſp. Theophil. Bierling.
ſaur. theoret. pract. Caſ. 15. p. m. 181. ſeqq.* Joh. Fernel. *Pathol.
1. cap. 2. Oper. Tom. 2. p. m. 70.* Franciſc. Hildesheim. *Spicileg.
p. m 422.* Henric. ab Heer *Obſerv. med. 3. p. m. 38. ſq.* Auguſt.
oner. *Obſ. med. Lib. 2. p. m. 97.* Joh. Mich. Fehr *de Abſinth.
m. 59.* Id. *de Scorzon. p. 161.* Phil. Hœchſtetter. *Obſerv. Dec. 4.
p. m. 264. Schol. 278. 343. ſq. 431.* Nicol. Tulp. *Obſ. med.
22. p. m. 46.* Ehrenfr. Hagendorn. *Hiſt. med. phyſ. Cent.
p. m. 61.* Theoph. Bonet. Sepulchret. *fol. m. 147. ſeq.*
Dec. II. An. 1. Obſ. 1. p. 1. ſq. An. 2. Obſ. 177. p. 346. Dec. II.

Catalepſeos exempla.

Lochnerus *M. N. C. Dec. II. An. 5. Obs. 69. p. 202.* vid. etiam Joh. Dolæi *Enciclopæd. medic. Lib. 1. cap. 7. p. m. 96.* Amat. Lusitan. *Curat. medicin. Cent. 2. Curat. 14. fol. m. 141.* Rembert. Dodon. *Obs. medicin. Cap. 4. p. m. 9. seqq. it. cap. 5. & 6. p. 13. seqq.* Petr. Foreft. *Obs. medic. Lib. 10. Obs. 41. p. m. 367.* Roderic. a Fonsec. *Consult. medic. Tom. II. Consult. 92. p. m. 534.* Fel. Plater *Observ. Lib. 1. p. m. 26. & 33.* Theoph. Bonet. *Medicin. septentr. Tom. I. Lib. 1. Sect. 13. cap. 2. sq. f. 102. sq. it. Sepulchret. Lib. 1. Sect. 4. fol. 146. seq.* Anton. Mariæ Venuft. *Consil. medicin. Part. 1. Cons. 16. p. m. 50.* Zacut. Lusitan. *de medic. princip. Histor. Lib. 1. Histor. 41. fol. m. 80. seq. Histor. 42. fol. 81.* Joh. Rhod. *Obs. med. Cent. 1. Obs. 37. p. m. 22.*

§. 32.

Ecstasis. Ecftafeos exemplum jam fuprà adduximus, pluraqve apud Autores leguntur v. g. Seqventem Obfervationem refert Johannes Wolffius *Lection. memorabil. Tom. II. fol. m. 992. sq.* Recitat, inqviens, Jacobus Ratz in libellô de infernô hujusmodi hiftoriam: Novi qvendam virum Ingelheimii, is aliqvando per tres continuos dies jacebat exanimus: & qvia adhuc arteriæ finiftræ exiguum habebant calorem & motum imbellicem, qvanqvam corpus totum frigore emortuum erat, in feretrô relinqvebatur, nec humi mandabatur? Die verò tertiô rediit ad fe, & jufculum fibi afferri petiit, & abhinc qvotidie majores acqvifivit vires, & incrementa fanitatis. Poftmodum incepit narrare horribiles vifiones, qvas omnes ftupebant auditores & ipfemet horrebat dicta totusqve tremebat, gelidusqve per membra diriguit fangvis: inter alia autem narrabat etiam, fe in Infernum introfpexiffe, & referebat nomina qvorundam Magnatum, qvos magnis agitari cruciatibus perhibebat: addebat etiam; inferni folum effe ftratum plattis Monachorum & facrificulorum, vice lapidum, adeò multos ex illô grege et Infernô. Tunc interrogavit eum qvidam Vir nobilis: at

vi

v[illegible]disti qvodpiam solium, destinatum & paratum mihi? respondit ille, non, Domine nobilis, non habebis ullum in infernô sedile; sed podicem tuum cogêris nudum collocare super carbones, nisi resipueris & vitam emendaveris. Cumqve hæc & alia referret hominibus, Ecclesiastici Moguntini eum ad se vocabant, & seriò injungebant ei altum & perpetuum silentium, aliàs enim se illi indignis modis os obturaturos esse. Nunqvam verò ille deinceps poterat exhilarare, nec indulgere genio seu gaudiis mundi volebat, ali[illegible] tamen adhuc vixit annos. Nobilis puella ardente febre [illegible] fuit, qvam mœrores antecesserant: Nihil eorum o[illegible]a, qvæ simili in casu peragi solent; at incassum omnia; [illegible]s enim i[illegible]avescebat accedebat delirium, imò animus in [illegible] â s[illegible]â morbi die abripiebatur, adeò ut brachia [illegible]uis coercere necesse fuerit, ac rem postmodum [illegible] vel naturæ committere: *Esti arctè* constricta, totâ n[illegible] qvæ sextam & septimam intercedebat, summâ [illegible]e agitata fuit. Vix autem dies illucescere cœpit, [illegible] totô corpore illicò deferbuit, motu & sensu abolitis adeò, ut assidentibus, mortuam esse ratis, de funere tantùm cogitatio obversaretur. Panno ex more consuta fuit, accersuntur Sacerdotes, & Libitinæ jam destinata erat, cùm emissô ex imô pectore suspiriô vitæ superstitis indicia edidit. Illicô removentur, qvæcunqve respirationi liberæ impedimento erant; guttæ aliqvot spiritus vini in aures instillantur, manûs concutiuntur, igni admovetur, ac tantum his præsidiis efficitur, ut spiritûs animales, qvi omnes in cerebrum confluxerant, ad cœteras corporis partes revocarentur, ac vita amissa rediret. Restituta non gratias agit officiorum in revocandâ vitâ præstitorum, sed qverelas fudit, qvod erepta sibi fuerit incomprehensa & ineffabilis animi tranqvillitas, voluptas gratissima ac felicitas, qvâ mortales frui neqveant, nisi ad statum illum deducti fuerint: Qvicqvid gaudii

 nomine

nomine venit, leviſſimam tantùm Ideam exhibere ejus, qvô gaviſa fuerat. Addidit, â ſe perceptos qvidem auribus parentum lugubres gemitûs, ac qvicqvid illi circa funus & exeqvias meditarentur, menti obverſatum eſſe, neqvicqvam verò illorum vel minimam partem excuſſiſſe tranqvillitatis, qvâ potita fuerat; animum qvippe deliciis illis tam profundè immerſum fuiſſe, ut mundi & mundanarum rerum omninò obliviſceretur, nedum de conſervando corpore cogitatio incideret. v. Nicolai de Blegny *Zodiac. Medico-Gallic. An. 2. Menſ. Januar. Obſ. 1. p. m. 1. ſeq.* Puella filia cujusdam Lanionis, Civis urbis Buxtehudæ, vehementi morbô decumbens incidit in ejusmodi ſymptoma, ut jacuerit, per integrum triduum mortuæ ſimillima, ut nihil qvoqve vitale ampliùs ineſſe videretur, præter qvòd exiguo aliqvô calere adhuc calore videretur. Exactô triduô clamore excitare potuerunt; excitata ad ſe reverſa ſuccenſuit, qvòd non in eodem ſtatu reliqviſſent, ineffabilia eſſe gaudia, qvæ interea temporis proceſſiſſent, annotante Johanne Ludovico Hannemanno *M. N. C. Dec. II. An. I. Obſ. 76. p. 180.* Domina de Pile Manſi Aſilii in Vaſconia morbum paſſa eſt, perqve totum ejus curriculum Hiſpanè optime locuta eſt, licet illius lingvæ antea & poſtea ignara fuerit, & præterea Ecſtaſin tantam paſſa eſt, ut pro mortuâ haberetur; cùmqve remediis revocata fuiſſet, adverſus adſtantes indignata non mediocriter fuit, qvòd â locô mirô & delitioſô revocata ab iis fuiſſet. Dixit autem inter multa, ſe vidiſſe ſenem, qvi dixit ei, fratrem ejus in bellô mortuum eſſe, patremqve in cubiculô remotô pſalmum certum legere, cujus verba retulit; hæcqve omnia vera fuerunt, juxta Petr. Borell. *Hiſtor. & Obſerv. medic. Cent. 2. Obſ. 54. p. 153. ſeq.* Johannes Georgius Volckamerus ancillæ ſuæ, jam tum in agone conſtitutæ, cum capite in ſiniſtrum latus reclinatô, oculis qvaſi jam vitreis, mox lumen ſuum amiſſu & ſpumâ dextris labiis inhærente, cùm ægerrimam propè

nim

:m morbum Ambrosius Stegmannus communicat *M. N. C.* *. III. An. I. Obs. 17. p. 37.* inqviens: Rustici cujusdam puer em annorum laborabat mirabili affectu, qvem Medici qvi-, qvorum consiliis utebatur, Epilepsiam levem, qvidam vulsionem indolentem, qvidam Lethargum, sed ego & alii tasin dicebamus. Puer enim hic aliàs optimè sanus, qvo- ad iram commovebatur, sensibus suis privatus, in eodem u, qvô erat, manebat & somnô qvasi sepultus stabat vel ja- bat; nulla autem alia symptomata illi obveniebant, qvæ in ecensitis affectibus aliàs communiter apparere solent. Cum itur in Ecstasi hac deprehenderetur & nomine suô clarè vo- retur, ex somnô profundô qvasi expergefactus ad se redi- t & optimè sanus de nullô dolore qverebatur; sed edebat, ebat & alia consveta efficiebat. Hujus affectûs insultum erdum per horæ qvadrantem bis vel ter patiebatur. &c. rz qvoqve Ecstaseos exemplum seqventibus verbis ad Si- smundum Schnizerum perscripsit Andreas Libavius, de erô qvodam rusticô circiter tredecim annorum, qvi sese igore intensissimô abdiderat sub stabulum qvoddam, ubi d nescio qvæ loca montis Veneris, in qvo videret omnia am lautè exornata, & homines bibentes qvidem, sed mox i fumum patente ore reddentes. Ei tunc frigus utrumqve

plenilunió & interlunió maximè? Orare juſſus non poterat. Taciturnus, σκύθρωπος, auſteram faciem habebat, crura ſibi combuſta, dum in monte Veneris per prunas inceſſerit, dixit, qvæ erant frigore enecta. Pater ejus homo ſimplex videtur mihi non parum eſſe melancholicus. Perſeverat puer in ſuis latibulis aliqvando octiduum, aliqvando qvatriduum, plus, minus: Veriſimile eſt, eum aliqvando ſibi reſtitui, cùm deprehenſus ſit poma ſecum tuliſſe. Aliqvando exire hypocauſtô prohibitus concidit poſt fornacem ibiqve jacuit tanqvam ſenſu orbatus. Non poſſe aliter, dixit, qvod cogeretur â qvodam Nigrô. v. Joh. Hornung. *Ciſt. medic. Epiſt. 31. p. m. 81. ſeq.* Evolvatur Franciſc. Torreblanc. *de Magia Lib. 2. cap. 20. p. m. 220. ſeq.* & Caſp. a Reies *Camp. Elyſ. Qvæſt. 81. p. m. 1066.* ubi voluntariæ Ecſtaſeos exempla & alia adducit.

§. 33.

Exempla adipſorum.

Hactenus exempla eorum, qvi a Cibô, & qvidem vel tantum, vel etiam â Cibô & potu ſimul, extraordinariè abſtinuerunt, reſtant adhuc alia illorum, qvi per certum tempus vel etiam per totam vitam parum aut nihil biberunt; tales abſtinentes a Græcis ἄδιψοι, & ipſa abſtinentia ἀδιψία, (ab Alpha privativo & Nomina δίψα ſitis) vocantur. Scilicet mulieres per aliqvot hebdomadas innocuè a poculis abſtinentes ſe obſervaſſe dicit Johannes Viridetus *de prim. Coction. Part. 1. cap. 8. p. m. 65.* Virgo qvædam octo dies ſine potu tranſegit, etiam æſtate & ſub caniculæ ardoribus, in viâ longâ nunqvam bibit, ſed ſilices in Ore parvulos tenuit, qvi ei pro potu fuerunt, motu enim eorum illam ſedare conſvevit, juxta Petr. Borell. *Cent. 2. Obſ. 68. p. m. 168.* qvi *Cent. 4. Obſ. 11. p. 287.* bina alia exempla adducit, alterum de Abbate Conchenſi, qvi cùm Podagrâ diu detentus potum ſibi nocuum eſſe percepiſſet, paulatim adeò ab eô abſtinuit, ut ſex annos absqve ullô potu tranſegerit ſiqve curatus fuerit, alterum de Vaiſſerio Toloſanô, qvi etiam annum

annum integrum sine ullô potu remansit. De puellâ vinum, cerevisiam, Hydromel & aqvam omnem fastidiente, vid. Henr. ab Heer *Obs. 8. p. m. 92.* Andron Argiensis, secundum Aristotelem per omnem vitam nunqvam sitivit aut bibit, usus interim multis cibis, sale confectis & exsiccatis. Et juxta Cœlium qvidam Neapoli, ex Tomacellorum genere, totius Vitæ curriculum absqve potu absolvit. vid. Gothofred. Mœb. *Fundam. medic. Physiolog. cap. 5. p. m. 52. seq.* & Joseph. Qvercet. *Dietat. polyhist. Sect. 2. cap. 4. p. m. 181.* Observavit etiam Ludovicus Mercatus Illustrem qvanda[illegible]m potum aversatam fuisse; aliam verò nullô mod[illegible] potum admittere, qvia protines vomitu & aliis ac[illegible]s excandesceret, licet potum porrigi expeteret, ita [illegible]a diebus sine potu vixerit. v. Dan. Sennert. *Medic.* [illegible]*. 4. Part. 2. Sect. 3. cap. 12. p. m. 277.* Mulier qvædam [illegible]nta qvatuor annorum sumptô vini haustu per qva[illegible]inum, licet natura ad sitim pellendam institerit n[illegible]ne guttam aqvæ, vini, mulsi, cerevisiæ, bibere amp[illegible] sed & nec fructûs succulentos, aut cibos aqvâ coctos, vel qvidpiam simile potulentum sumere valuit; imò si extremè sitibunda vel parum simile aqvâ, vinô aut jusculô intinctum degustare vellet, ne guttulam hujusmodi liqvorum deglutire potuit, qvin potiùs vomitu, tussi capitisqve doloribus in tantum divexabatur, ut complurium septimanarum spatiô decumbere necesse haberet; interim tamen qvotidie viginti vel triginta uncias Urinæ emisit, nec mensium suppressione laboravit &c. juxta Observationem Johannis Baptistæ de Wenckh *Ephemerid. Acad. N. C. Cent. V. & VI. Obs. 30. p. 51. seq.* vid. etiam *Act. Erudit. Lips. An. 1717. Mens. Jul. p. 308.* Johannem Carolum Schadium per aliqvot Menses ab omni omnino potu abstinuisse, refert Georgius Hieronymus Velschius *Obs. med. Episag. 37. p. m. 23. seq.* Juvenis viginti & unum annos natus, fructibus impensè delectatus, potum

potum nunqvam eſt expertus; imò ne juſcula qvidem admiſit' etiamſi aromatica & ſalſa comederit. v. Joh. Rhod. *Cent. 2. Obſ. 56. p. m. 82.* ubi plura exempla adduxit. Eqves Romanus, Julius Viator, in pupillaribus annis aqvæ ſubter cutem fuſæ morbo prohibitus humore a Medicis, naturam fecit conſvetudine atqve in ſenectâ omni potu abſtinuit, juxta Plin. *Natur. Hiſtor. Lib. 7. cap. 18. fol. m. 111.* Puer qvidam ἄδιψος, cujus matri gravidæ & cupienti potus qvodam tempore fuerat denegatus, â lactatione triennium ab omni potu abſtinuit, ſolis pomis recentibus ſitim ſedans vid. Joh. Mich. Fehr *Hier. picr. ſeu Tract. de Abſinth. p. m. 99.* Idem Autor etiam *M. N. C. Dec. II. An. 2. Obſ. 2. p. 2. ſeq.* pueri cujusdam pagani ſex annorum meminit, qvi cum patre bubulcô armenta veſperi domum reducturus videt vaccam â grege in proximam ſylvam abeuntem, qvam preſſo pede perſeqvitur, ſed ipſe â viâ aberrans in ſylvâ ad qvartum usqve diem oberrat; intra qvod tempus nec comediſſe, nec bibiſſe fatebatur, ſitiviſſe autem plurimum, eâqve de cauſâ in omnibus foveis ac uliginibus aqvam qvæſitâſſe, qvam unicè ac præ cibô afflictim tum expetebat. Hominis, qvi nullô unqvam tempore biberit vinum aut aqvam, ex Jovianô Pontanô meminit Simon Majolus *Dier. canicular. Tom. I. Colloq. 5. fol. m. 50.* ubi addit, qvod cùm aliqvando dictus vir Ladislai Neapolitani Regis hortatu, ſeu mavis mandatô, tantillum bibiſſet, ægrè id tulerit noxiusqve illi potus fuerit, vid. etiam Caſp. a Reies *Camp. Elyſ. Qvæſt. 58. p. m. 723.* ubi addit, in Civitate Placentiâ qvendam Fratrem Jeſuitam fuiſſe, qvi nec aqvam, nec vinum unqvam potaverit, & Petrum Lotichium juvenis cujusdam mentionem facere, qvi certâ qvadam & admirandâ antipanthiâ nec vinum, nec cereviſiam, nedum aqvam inſuper guſtaverat unqvam; qvod inter rara eò magis habendum, qvod patre erat proſeminatus, inſigni aliàs, ut ajebant, & famoſô helluone ut mirari eò amplius ſubeat, unde rara iſta, & inuſitata potûs abſtinentia hominem invaſerit.

§. 34.

ſtinentiâ per ſex menſes curati, recenſet Dominicus Panalus *Pentecoſt. 4. Obſ. 38. p. m. 134.* Cùm ruſticus, inqviens, ginta qvinqve circiter annorum, in Hydropem eumqve imrtunum & ferè inſanabilem incidiſſet rogaſſetqve aliqvod medium, tunc potûs cujuscunqve abſtinentiam indicavi, ſalm per tres vel qvatuor Menſes, & ſic humorem in Ventre ontentum paulatim â Naturâ diſſipaturum. Hilariter reſponde, ſi hoc juvat, ſanus ſum, qvandoqvidem in meâ eſt poteſtate, promiſitqve etiam tempore transactô, nullô modô ſine licentiâ bibiturum. Elapſô ſemeſtri hujus rei oblitus, video hominem ſanatum, licentiam bibendi, ſi mihi videretur, exoſcentem, qvam dedi: ſed curioſitate motus interrogavi, qvoodo feciſſet tamdiu ſine potu? reſpondit, arduum fuiſſe prinis qvindecim diebus, ita ut difficillimè reſiſtere poſſet. Transctis verò dictis diebus & diminutâ aqvâ ſitis non ita torqveat, & qvò magis indies aqva minuebatur, ſitis deficiebat. Sic azarus Riverius *Obſervat. à Simeone Jacoz communicat. Obſ. 21. m. 323.* duo exempla refert: Scilicet Mulier triginta annorum ydrope anaſarcâ laborans, conſiliô alterius mulieris & pharacopœi ſenioris, abſtinuit ab omni potulentâ materiâ per anm fere integrum, & ſic tandem convaluit absqve aliô remehô. Item ruſticus ipſius vicinus eôdem morbô laborans eo-

dicum Doctorem ad se vocavit. Qvi cum dictum nobilem Ascite jam confirmatô laborantem cerneret & ab omni remediorum genere abhorrentem, eum hôc solô consiliô curavit atqve perfectè sanavit. Nimirum ei dixit: si vis sanari, nobilissime Domine, & si perfectè ab hoc ingenti ventris tumore liber evadere, hoc est, si vivere velis, necesse est, ut siti, qvâ cruciaris, mori deliberes. Hoc si feceris, brevi tempore spero te sanitati restitutum iri. Hôc auditô Consiliô Nobilis statim sibi ab omni potu temperavit, ita ut per mensem integrum nihil prorsus liqvidi hauserit, & sanus evasit. vid. Gvilhelm. Fabric. Hild. *Obs. chirurg. Cent. 4. Obs. 41. p. m. 74.* Item Vir qvidam robustus, mediæ ætatis, postqvam febre qvartanâ epidemicè contractâ, & ab initiô malè tractatâ supra annum laborâsset, ac interim malâ victùs ratione usus fuisset, in Hydropem Anasarcam incidit, qvæ deinceps, cùm pro siti, qvæ immanis erat, restingvendâ potui liberaliter indulgeret, brevi in immensum accrevit; adeò ut membris omnibus â capite ad calcem, ipsoqve insuper abdomine intumefactis, se in lectô de latere in latus, sine ministrantium ope devolvere neqviret. Hunc primò invisens & de curatione desperans Thomas Willis illico Prognosticon hoc dixit, eum scilicet, ni potu abstineret, brevi interiturum. Ad qvod respondens ille, profitebatur, se, modò salvari possit, hebdomadæ spatiô non omnino bibiturum. Et qvidem dictum factum, admodum licet siticulosus per sex aut septem dies vix qvidqvam liqvidi, nisi qvod medicamentum fuit, ore ingerebat, atqve per id tempus, cùm interim hydragoga, cathartica & diuretica, qvin & alia qvælibet præscripta sedulò assumeret, multô meliùs habuit: & postea methodô aliqvamdiu adhibitâ ad sanitatem integram restituebatur, referente Thomâ Willisiô *Pharmac. ration. Part. 2 Sect. 2. cap. 5. p. m. 166.* Scribit etiam Johannes Tackius *Triplic. Phas. sophic. Phas. 2. Chrysogon. anim. & mineral. p. m. 129.* se hydropico

dropico desperato consilium dedisse aliqvando, ut per aliqvot dies abstinere vellet â potu, & convaluisse. De rusticô, qvi per annum nihil bibens ab aqvâ intercute liberabatur, Antonius Benivenius *de abdit. morbor. caus. cap. 13. p. m. 157.* seqventem refert Observationem: Rustico, qvem aqva inter cutem malè habebat, opem nostram expostulanti, sanari illum, cùm jam morbus inveterâsset, minimè posse respondi. Instanti tamen, ut aliqvod saltem consilium ei præberemus, subridens inqvam, amice, si curari desideras, opus est, non ultra bibas, qvàm ut vitam sustineas. Discessit: & annô peractô iterum interrogat, an ipsum noverim. Nego me hominem nosse. At ille, tuâ ope curatus, inqvit, ad te revertor, scire cupiens, an adhuc mihi liceat aliqvid bibere: cùm hactenus per illum nihil biberim. Admiratus interrogo, qvare & cujus consilio? Cui ille, inqvit, tuô, & rem omnem ab initiô narrat. Jussi igitur paulatim vino assvescere, sed merô potius, qvàm lymphatô, & eô ipsô austerô ac tenuissimô. Discessit, & curiosâ potione usus ad pristinum reversus statum est. Deniqve huc pertinent etiam hydrophobi, qvi per aliqvot dies, qvandoqve etiam per longius temporis spatium ab aqvâ & omnibus potulentis ex summâ aversione abstinent, de qvibus videatur Sialologia nostra.

§. 35.

Qvoad animalia adipsa, in Insulis Caribum animalia maximam partem, ut porci, parum aut planè nihil bibunt. Eqvi non plus etiam bibunt in Gvanaboa; & in qvibusdam Insulæ locis vaccæ sex menses sine potu vivunt. Capræ non nisi semel per septimanam bibunt, & feles Zibethi non nisi per mensem semel v. Frid. Nitzschii *Ephemerid. Eruditor. An. 67. p. m. 804.* Aqvilas feces habere liqvidissimas, sed ne gry qvidem bibere, scribit Johannes Jacobus Harderus *Apiar. Obs. 1. Schol. p. 4.* qvod idem exemplo aqvilæ *Obs. 15. Sch. p. 65.* confirmat. *Animalia adipsa.*

§. 36.

Plura asitiæ & adipsiæ exempla.

De variis diuturnæ a cibô & potu abſtinentiæ cauſis, præter Autores hactenus allegatos, evolvi adhuc poſſunt Auguſt. Thoner. *Obſ.med. Lib.3. p.m.143.ſeq.* Joh. Helwig. *Obſ.73. Schol. p.234.* Johann. Nicol. Pechlin. *de Aër. & Aliment. defect. cap.12. p.m.164 ſeq. M.N.C. Dec. I. An.3. Obſ.35. p.m.54.ſeqq. & An.9. & 10. Obſ.54. Schol. pag.141.ſeq.* Joſeph. Qvercet. *l. a. p.169.* El. Camerar. *Diſſert. phyſico-medic. 2. p.m.17.ſeq.* Caſp. Theoph. Bierling. *Theſaur. theoret. pract. Caſ.15. Schol.* §. *7. p.m.186.* Johann. Schenck. *Obſerv. medic. Lib.1. fol.m.67.* Theoph. Bonet. *Sepulchret. fol.m.146.ſeq.* Marcell. Donat. *de med. Hiſtor. mirab. Lib.4. cap.12. p m.360.ſeqq.* Gregor. Horſt. *Oper. med. Tom.II. Lib. 11. fol.m.517.520.*

§. 37.

Inedia ſuſpecta.

Non immeritò tamen, uti jam ſupra monuimus, nonnulla diuturnæ, imprimis prodigioſæ Inediæ, exempla multis Autoribus ſuſpecta eſſe ſolent, cùm præſertim qvorundam, qvi ſub variâ intentione, vel etiam ſub divini cultûs atqve ſanctitatis ſpecie multum lucri æſtimationisqve exinde ſibi conciliare ſtuduerunt, fraudes deniqve deprehenſæ atqve detectæ fuerint, qvale exemplum recenſet Philippus Camerarius *Horar. ſucciſiv. Tom. III. cap.36. p.m.127.* de hypocritâ qvodam inſigni, ingenioſâ impoſturâ miraculoſum Moyſis in monte Sinai & Servatoris noſtri in deſertô Jejunium qvadraginta dierum affectante, ut ſibi Sancti nomen acqvireret. Cùm enim Rex Alphonſus in Ænariâ Inſulâ eſſet, renunciatum ei eſt: Antonium qvendam Eremitam, poſt mortem nobilitatum Hypocritam, inter ſummos cruciatûs animam exhalâſſe, jactando plurima in Chriſtum & Virginem ejus Matrem convicia & blasphemias. Hic ille fuit Antonius, qvi qvadraginta dies & noctes perpetuò jejunare ferebatur, & Italiam, Siciliam & Hiſpaniam compleverat nomine Sanctitatis & Abſtinentiæ: pluribus locis cellâ præcluſus

â cuſto-

â cuſtodibus obſervatus nihil edens aut bibens, qvoniam in prævilà ac prætentatâ cellâ, in qvâ nihil, qvod obſervare liceret, ineſſe videretur, cæterum Angelos ei qvotidie famulari ſolitos opinabantur. At ipſi intus in Cellâ erant Candelæ craſſiores exterius qvidem ceratæ, ſed in qvibusdam fiſtulæ cannarum includebantur farinâ infartæ, qvæ & contritis phaſianorum ac caponum carnibus, Saccharô & aromatibus immixtis condiebantur. Ajunt & Cingulum geſtaſſe fiſtulatum plenum nectare, qvod Hippocraticum vocant. His epulis clanculum veſcebatur Vir habitus ſanctus, & mortalium omnium, qvi unqvam fuerunt aut eſſent, vulgi opinione ſanctiſſimus. Rex audiens, iſtum vermiculis, acerbiſſimô genere mortis, abſumptum, dixiſſe fertur: propterea Deum in hypocritas tantopere ſævire, qvod, dum homines decipiunt, interponunt Deum ipſum, tanqvam ſceleris mediatorem. Hæc Camerarius.

§. 38.

Aliud ejusdem farinæ exemplum ſeqventibus verbis & ſatis prolixè communicat Georgius Hieronymus Velſchius *M. N. C. Dec. I. An. 3. Obſ. 35. pag. 54. ſeqq.* de Annâ Lamenittiâ, puellâ Auguſtanâ nubili, octodecim circiter annorum, qvæ ut ſanctitatis ſpeciem ſibi conciliaret, tam mirâ arte Inediam confinxit, ut ſedecim annis integris ſine omni cibô vitam egiſſe apud omnes indubium haberetur. Hæc ſingulis ſeptimanis ad S. Synaxin accedebat, vulgoqve perſvadebat, non eâ ſibi, qvâ reliqvis, magnitudine ſacram Hoſtiam â ſacerdote præberi, ſed longè minorem, qvæ digiti minimi apicem vix æqvaret, ſigillatim in ſui gratiam præparatam, qvia majorem, qvin revomeret, retinere non poſſet. Imaginem præterea crucifixi in ædibus ſuis habebat artificioſè conſtructam, ut multis ſpectantibus ſangvinem ſudaret, qvod ipſa poſtmodum confeſſa eſt. Cùm proceſſione publicâ Templa adiret, crucis figuram in Calanticâ ſangvine depingebat, tanqvam hæ qvodam qvaſi prodigiô *Aliud Exemplum.*

 digiô

digitô insciæ impluissent, ex qvibus deinde multa vaticinari atqve adstantes ad pœnitentiam, etiam cum lacrymis, exhortari solebat. Tantâ jam undiqve apud omnes Religionis famâ fruebatur, ut Cæsar ipse Optimus Maximus, Maximilianus I. tum temporis Augustæ commoratus, ipsam adire & præclaris muneribus donare sit dignatus, qvem alii deinde Magnates, ut fieri solet, seqvebantur. Sed Chunegunda, Soror Cæsaris, Ducis qvondam Bavariæ Conjux, deinde vidua & Monaci sacrarum Virginum Præsul, ut erat supra sexum magnanima, docta & sapientissima, pietati suæ omninò convenire existimans, hac de re certiora explorare, postqvam gravissimis rationibus inducta percrebescentibus vulgi rumoribus diffidere cœpit, multis blanditiis ad se puellam evocavit, & ut carpentô qvàm mollissimè transveheretur, tandem obtinuit. Advenientem benevolè excepit & in Cubiculum præparatum manu deduxit, de omnibus sciscitata, qvicqvid peteret, gratiosè subministrari jussit: sed unam ex sacris Virginibus suis, cæteris prudentiorem, tanqvam ministram adjunxit, qvæ nunqvam ab illâ recederet; ancillam verò, qvam ipsi adduxerat, sæpe speciosô prætextu avocavit: Interea per fenestram occultam, qvid sola ageret, cum suis observavit. Mox enim suspicio enata erat, cibum illam capere, qvod duos saccos integros placentis variisqve pastis ovatis, pomis item pirisqve plenos secum attulisset. Nec enim ancilla his opus habebat, qvæ expressô Præsulis mandatô in Cœnobiô pariter, & per iter, propemodum superfluô apparatu lautissimè tractabatur. Hos saccos sub lectô recondiderat puella, & nullô, cùm putaret, arbitrô præsente fructibus laganisqve affatim se explebat. Qvatuordecim erant Virgines sacræ, qvæ id sæpius cum Duce suâ viderunt, qvæ ideò productis testibus humanissimè illam increpuit, impietatem deinde seriâ magis oratione exprobrans periculum animæ ostendit, si pergeret mendacii auctorem spiritum pertinacibus imposturis in viscera

advoc.

advocare. Mox tamen iterum ſilentium promiſit, qvô omnia ſepulta velit, ſi modò, fucum ſe hactenuus hominibus feciſſe, candidè fateretur, atqve deinceps perpetuo deſiſteret. Tum illa, qvid reſponderet, anxia, inter ſacrum & ſaxum deprehenſa, novam ex tempore verſutiam pectore agitavit, & tanqvam gaudiô in lacrymas effuſa ſanctitatis ſuæ opinionem in Corporis adfectum improvidè transferens, credere ſe dixit, non aliam ob cauſam hoc accidiſſe, qvàm qvòd ſacræ Præſulis & Virginum ſuarum precibus ſe qvaſi innovatam & â priori diſpoſitione liberatam ſentiat. Sæpius enim olim â ſe tentatum cibis veſci, qvos tamen ſemper removere ſtatim coacta fuerit. At qvem nunc illa adſumptum vidiſſet, omninò retinuiſſe, qvod præteritis annis ſedecim integris nunqvam evenerit: adſumpſiſſe autem, qvia Dux ipſa, ut faceret, illam tantopere rogâſſet. Regeſſit Præſul: placere ſibi, qvòd ingenuè cibum ſumpſiſſe fateretur, qvia nec diffiteri poterat, ſed diſplicere, qvòd tam frivolè & abſonè cætera omnia commenta eſſet. Qvorſum enim, inqvit, in mei gratiam tam occultè id faceres, cùm in ſororum omnium conſpectu, ſi maximè tentandum tibi demum fuerat, edere potuiſſes, & noſtros qvidem cibos, qvorum tibi copiam, qvantam voluiſſes, obtulimus, non tam in fraudis tuæ argumentum clam apportatos, & ſub culcitris aut grabbato reconditos. Tum ſubridens, jam ſatis, ait, convicta es, manuqve arreptam, qvia id tempus jam erat, ad menſam deduxit, & nunc qvoqve in ſui gratiam cœnare juſſit. Qvod dum cohortantibus cæteris, alacriter faceret, ſubinde tamen in facie notas ſibi deprehendere viſa eſt, qvæ mentem illius triſtitiâ & pudore aliqvô, aut certe iracundiâ qvadam perturbatam indicarent. Ne igitur vel mortem ſibi ipſa conſciſceret, vel aliud qvid ſacrô locô indignum perpatraret, liberrimè qvidem, ſed diligentiſſimè in conſortiô ſuarum virginum cuſtodiri voluit, literasqve ad Fratrem ſuum, Cæſarem Romanum, dedit,

qvibus

qvibus rem omnem, ut acta erat, significavit. Mox illis lec
S. Cæsarea Majestas Augustam reduci jussit, Præfectisqve & S
natui traditam, cùm omnia, nullô examinis rigore, conf
esset, nec qvidqvam negare posset, exiliô mulctari impera
eâ tamen moderatione, ut unius diei itinere â patriâ suâ &
cis omnibus, qvæ sua Majestas accederet, æternùm abesset.
illa Campiduum primò profecta monasterium ingressa, mox
men Vitæ minùs religiosæ crimine ejecta est. Ideoqve mut
consilio Kaufbiræ viro nupsit, Johanni Schnizero. Qvem c
deinde ἀπραξίας accusâsset, contradicente maritô, & alia
fanda objiciente, perpetuâ discordiâ infaustum conjugium
perta multos adulteros admisit, aliisqve sceleribus se polluit,
A. 1518. propterea Capitis damnata, vitæ suæ stultissimè p
actæ infelicissimum finem fecerit, undis suffocata. Imò Cornel
Stalpart van der Wiel *Obs. rar. Cent. poster. Obs. 15. Schol. p.*
sq. suspectis Inediæ exemplis annumerat superiùs allegatas qv
dam personas, v.g. Margaretam Spirensem, Virginem Mœrs
sem, nomine Evam Flegen, illius enim fraudem longô eqvid
tempore detegi neqvivisse, donec tandem ingeniosè pallæ f
briæ inclusa apparuerint liba; hanc verò Evam, qvæ trigint
nos continuos tot deceperat homines, tandem in carc
fuisse detrusam, ibidem refert. Dictus Autor etiam lo
legatô *p. 157.* seqvens exemplum commemorat: Olim
qvædam Veneta sub magnæ sanctimoniæ specie (habeb
duos semper ad manus libros) diu Cellæ manebat inclu
qve alimentis; sed istorum librorum alter qvidem erat v
cer codex, alter autem eundem planè in modum exter
formatus internè verò concavus erat, qvâ in Cavitate N
nis (nostratibus seu Belgice Massæ-peyn) continebatu
tas eâqve corpus nutriebat. Erat autem Maza panis
Hippocratis & Galeni nutritia pulticula, sive massa,
baturqve ex farina hordei tostâ oleoqve & melle; h

.. scribit: Scythas scythicam herbam circa Bœotiam nascen- adinvenisse, gustatu qvidem perdulcem, & cujus magna com- datio, qvod in ore eam habentes famem sitimqve non sen- t. Idem præstare dicitur apud eosdem Hippice dicta, qvod is qvoqve eundem effectum præbeat: traduntqve, his herbis thas etiam in duodenos dies durare in fame & siti. Item os herbæ Coca ore gestatæ beneficiô famem repellerere nar- . vid. Martin Delrio *Disqvisit. magic. Lib. 2. Qv. 21. p. m. 219.* em Com. Stalp. van der Wiel *Obscrv. rar. Cent. 2. Obs. 15. Schol.* . 164. *seq.*

§. 40.

Inedia Schlege-lii.

Attamen diuturnam Inediam non semper esse fucatam, bi- me docuerunt exempla. Anno scilicet 1694. homo qvi- triginta aliqvot annorum, nomine Johannes Schlegel, vi in suburbiô nostrô jamjam per aliqvot dies instar muti & sibus privati utplurimum eodem in locô qvasi meditabundus erat repertus, die 20. Julii in Nosocomium ductus curæ meæ committebatur. Cùm itaqve ipsum inviserem, eundem in hy- pocaustô stantem plicatis manibus atqve pileum sub brachiô si- nistrô tenentem reperiebam. Nullum is verbum loqvebatur, neqve etiam ad ciborum vel potulentorum assumptionem nec

Observatio.

jacuerat, modeſtè ſatis & cum oculorum elevatione, iterum ponebat; Neqve etiam potulentorum guttulam aſſumere volebat, ſed clauſo firmiter ore eadem reſpuebat. Extrema ipſius, manûs ſcilicet atqve pedes, glaciem frigiditate ſuperabant, nullum tamen in ipſô membrum erat rigidum, ſed omnia flexibilia; totô interim corpore perpetuò tremebat. Pulſus in nullâ corporis parte, niſi circa tempora, ſentiebatur vel explorari poterat, ſemperqve dictus Schlegelius fixis occulis terram intuebatur, niſi qvando qvis ipſum alloqvebatur; tunc enim qvaſi indignabundus in ipſum oculos vertebat, & qvicqvid agebatur, accuratè obſervabat; ſiqve inter ſermones Nominis Jeſu mentio fiebat, capite nutabat, nullum tamen verbum proferens, nec ſonum edens. Præterea nec ridebat nec plorabat, ſive neqve lætitiæ neqve triſtitiæ ſignum præ ſe ferebat, atqve in tali ſtatu per qvinqve dies noctesqve de locô pedem non movebat, niſi qvòd ſemel tantùm, die ſcilicet qvartâ, exonerandæ veſicæ cauſâ, foras exiret, ſtatim tamen ad eundem locum rediret, ſicqve in eâdem figurâ unum adhuc diem permaneret. Si qvando ipſius caput, manûs, pedes vel aliam corporis partem attingere tentabam, repugnabat eqvidem, minimè tamen timidus videbatur. Demum juſſu meô & qvaſi coactus lecto ſe committebat, magis tamen ſedendô, brachioqve innitendo qvàm jacendô dies noctesqve inſomnes ducebat. Poſtqvam autem per aliqvod temporis ſpatium in lectô permanſerat, extremorum frigus ceſſabat pulſusqve, licet tardiſſimus, redibat, ita ut partim in extremitatibus ſeu carpô, partim ſub mammâ ſiniſtrâ ſentiretur. Die 27. Auguſti dicto Viro, in lectô jacenti, aliqvot Ciborum buccæ vi atqve detentis bracchiis in os immittebantur, qvas deglutiebat, poſterôqve tempore interdum, & qvidem utplurimùm noctu, de cibô, ipſi ordinariè appoſitô, paululum comedebat, denuoqve aliqvot dies iterum jejunabat; donec tandem, poſtqvam die 21. Septembris magnam ſatis eſculentorum ac potulentorum qvantitatem ſpon-

te

te assumserat, seqventi die manè in lectô mortuus reperiretur.

§. 41.

Alterum infucatæ inediæ exemplum Anno 1699. præbebat Virgo Siebenlehnensis, triginta circiter annorum, nomine **Maria Streicherin**, ad qvam ultra duos jamjam dies dormientem visendam, nomine Senatûs â Prætore tunc temporis Dresdensi, Dn. Schæfferô, ratione Physicatûs die 4. Aprilis reqvirebar, qvia scilicet dicta persona, se tertiâ die, eâdem, qvâ obdormiverat, horâ, evi[illegible] esse, ante somnum prædixerat. Qvapropter-dimidi[illegible]mam horâ eandem visitabam atqve in lectô non æqvè [illegible]n, qvàm potiùs declivem, & capite culcitris ferè incub[illegible] offendebam; qvæ tamen culcitræ absqve ulteriore p[illegible]oris [illegible]itis declinatione subtrahi poterant. Jacebat au[illegible]m [illegible]maria instar dormientis, qvandoqve tamen subridens qva[illegible] somnians nutabat placidèqve & absqve anhelositat[illegible]bat. Facies ipsius naturaliter erat calida, gratâqve r[illegible]ta; manûs decussatim extra lectum sibi superimpo[illegible]e eqvidem erant frigidæ, minimè tamen rigidæ, in qvibus pulsus æqvalis & naturalis reperiebatur. Facies, brachia, manûs & digiti absqve ullâ sensationis notâ tangi, comprimi atqve elevari, caputqve in omnes partes absqve renitentiâ flecti poterant. Instante ferè horâ secundâ liberiùs semel respirabat, manumqve dextram sinistræ superjacentem elevabat, non tamen, nisi auditâ horâ secundâ, uti prædixerat, verè evigilabat; eodem momentô freqventiùs respirare, manuqve dextrâ lectum aliqvoties subridens pulsare incipiebat. Deinde, instar personæ maximè devotæ, manibus complicatis atqve in altum elevatis, clausis tamen adhuc oculis, voceqve perceptibili ita loqvi incipiebat: O charissime *Jesu!* ô dulcissime Jesu! ubi es? visne spiritum meum iterum in tenebras detrudere? visne spiritum meum in corpus

Maria Streicheria.

Ff 2 ter-

terreſtre remittere? nunqvam te relinqvam! ah veni, veni in Cor meum cum divinâ tuâ benedictione, &c. Atqve ejusmodi ſuſpiriis ferè per horæ qvadrantem continuatis, apprehenſô linteô oculos extergebat, iisqve apertis cœlum aſpiciendô linguâqve, ac ſi gratiſſimum qvid guſtâſſet, ſæpius lambendô, preces continuabat variòsqve de cruce, Dei qvegratiâ, ardentibus precibus in occultô efflagitandâ, ſermones non inutiles proferebat.

§. 42.

Dormit iterum tres dies. Die 20. Aprilis dicta Maria Streicheria Dominum Prætorem ante nominatum, item Confeſſionarium ſuum M. Johannem Chriſtianum Schwarzium, Diaconum tunc temporis ad D. Annæ, & me, ante meridiem horâ decimâ convocabat nobisqve referebat: Deum ſibi denuò manifeſtâſſe, qvòd iterum tres integros dies ſit dormitura; mihi autem in ſpecie omnem libertatem qvocunqve modô ipſam excitandi, (de qvâ antea cum ipſâ locutus fueram,) libenter concedebat. Qvid fit? horâ ſecundâ ejusdem diei adhuc ſonante, ipſius verba adimplebantur; ſiqvidem cum aliis perſonis adhuc loqvens placidè obdormiebat, atqve in eodem, qvô ante aliqvot ſeptimanas, ſitu eodemqve modô per tres dies & noctes, usqve ad vigeſimum tertium dicti menſis diem, qvietè permanebat; intra qvod temporis ſpatium nullô modô, neqve acclamationibus, neqve agitationibus ſeu motionibus, vellicationibus, puncturis, inuſtionibus, medicamentis nec ſvaveolentibus, nec fœtidis, ſpiritibus item ſummè volatilibus, ipſius naribus admotis, ad oculorum aperturam atqve evigilationem excitari poterat. Tempore enim qvodam vitrum duabus Unciis Salis ſummè volatilis, ex volucrium rapacium Ungulis (qvæ qvotannis hic loci â Venatoribus in magnâ qvantitate collectæ concremari ſolent) recens â me parati atqve penetrantiſſimi repletum, per horæ ferè qvadrantem ipſius naribus applicabam, â qvô tamen fortiſſimô odore ne minimum qvidem Capitis motum vel oculo-

rum

rum nictitationum, vel pulſum celeriorem, bene tamen lacrymas, ex ipſius oculis, qvanqvam ſine ullô ſenſationis ſignô, largiter effluentes, obſervare mihi licebat; Ipſa autem Maria, durante hôc tempore ſemper liberè & lente reſpirabat. Aliò tempore Pharmacopæus qvidam duas libras Spiritus Salis ammoniaci cum Calce vivâ parati, ipſius naribus per longum temporis ſpatium, eodem effectu, adhibuit. Ipſô autem prædictæ horæ momentô, in præſentiâ multarum varii ordinis & utriusqve ſexûs perſonarum, item dicti Domini Prætoris atqve Paſtoris ad D. Annæ, Magiſtri Be[illegible] Martini, poſt crebriorem reſpirationem evigilans de i[illegible] iciis, qvibus ipſius ſpiritus cum aliis beatorum ſpi[illegible] in Deô, (qvem ipſa in Lumine clariſſimô vidiſſe refe[illegible] ui dignata fuiſſet, qvàm multa prædicabat. Aſt Domi[illegible], dictæ Eccleſiæ, M. Martini ipſius devotionem inter[illegible] atim ipſam alloqvebatur, qværens, qvid novi ex al[illegible] apportaret? & annon ipſius vocem in ſomnô audi[illegible] e ad ipſius poſtulatum aliqvod ſignum dediſſet? Ac[illegible] ſe neqve ipſius vocem in ſomnô percepiſſe, neqve ipſum [illegible]iſſe, attâmen juſſu divinô, elevatione digiti indicis dextræ manûs, ſignum exhibuiſſe, pro qvo tamen ſcopô neſcire ſe reſpondebat. Tunc dictus Dominus Paſtor publicè coram tot præſentibus, de hac, ſibi aliàs ſuſpectâ, perſonâ teſtabatur, ſe dormientem Mariam die antecedente inviſiſſe ipſiqve in Nomine Jeſu Chriſti ter acclamâſſe, ut, ſi hæc res ex Deô eſſet, ipſiusqve honorem promoveret, pro ipſius, Paſtoris, aliorumqve hominum opinione confirmandâ, ſignum qvoddam ederet, qvô factum, ut dicta Maria poſt tertiam repetitam acclamationem (Maria! Maria! Maria! ich ſage euch im Nahmen JEſu CHriſti &c.) primùm dextræ manûs digitum ſeu Indicem in altum elevârit, idqve, tempore ſui abitûs, poſt denuò repetitam ternam acclamationem, adhuc ſemel fecerit.

§. 43.

Loqvitur de anima & spiritu.

Cum die 23. Aprilis eandem Virginem inviserem, iterum in præsentiâ sui Confessionarii varia de ineffabili gaudio, qvòd ipsius spiritus cum aliis jamdudum defunctorum spiritibus percepisset, proferebat, qvâ occasione â Confessionariô interrogabatur vel potiùs corrigebatur, cur semper diceret, suum spiritum apud Deum fuisse, nunqvam autem animæ mentionem faceret, cùm tamen animæ potius sit adscribendum, vel anima & spiritus sint unum idemqve? Ad qvod ipsa promptissimè respondebat, qvòd, si ipsius anima apud Denm fuisset, tunc Corpus interea necessariò qvasi mortuum jacuisset; impossibile enim esse, qvod suum corpus absqve animâ vitam & respirationem habuerit, hinc animam suam in corpore vivo, spiritum verò apud Deum fuisse, se firmiter credere addebat.

§. 44.

Dormit octo dies.

Tandem Mense Augustô Virgo nostra eâdem horâ secundâ certi diei, juxta prædictionem, in somnum, sic dictum, prolapsa per integros octo dies & noctes eôdem modô & situ, qvô antea, in lectô scilicet qvasi sedens, liberè respirans atqve ne dipitum qvidem nec caput movens, qvietè permanebat. Cùm autem diuturna hæc Asitia & Adipsia seu â cibo & potu omnimoda abstinentia cuilibet suspecta esset, jussu Summi Magistratûs excubiæ militares circa Streicheriam exponebantur, ita ut ne ulli qvidem personæ aditus ad eam concederetur; siqvidem per totum hoc temporis spatium duo milites armati, & qvidem alter in ipsius Camerâ ad lectum, alter verò ante portam, serâ, insuper cerâ obsignatâ, occlusam, per vices permanebant. Anteqvam etiam dicta Maria hac vice horâ ordinariâ obdormiret, omnes anguli non solùm Cameræ, sed ipsius etiam lecti, straminis & stragulorum accuratè visitabantur, annon aliqvid alimenti vel potulenti absconditi reperiatur, [...] frustra; siqvidem per totum hoc temporis spatium in d[...]

P[...]

ıerſonâ, non modò nullus motus partis alicujus, præter re-
piratıonem, ſed etiam nulla naturalis excretio, neqve per os.
ıeqve per alvum & veſicam obſervabatur. Imò non ſ
durante hoc ſomni ſic dicti tempore, ſed inſuper etiam p
modum per aliqvot qvandoqve ſeptimanas ne buccam
dem panis ori immittebat, ut adeò non immerito pro ex
plô diuturnæ inediæ adduci poſſit.

§. 45.

Utrum verò recenſitus Caſus ad affectûs ſoporoſos, ſe-
cundum nonnullos, tunc tem ... ıtientes, Medicos,
verò, juxta alios, ad veram Ca ... vel potius ad Ecſtaſin,
referendus ſit, ex meâ tunc t ... itâ Relatione & Ju-
diciô, hoc locô repetere nolo ... tum modò verbis re-
ferens, dictam perſonam ne ... neqve poſtmodum ad
ſomnum fuiſſe proclivem, m ... & noctes inſomnes
tranſegiſſe; Præterea ipſa h ... it ſomni ſic dicti &
evigilationis, qvod non obſer ... tis ſoporoſis, qvæ
etiam Medicamentis volatilib ... odis aliqvaliter ex-
citari poſſunt; qvæ tamen in noſtro ſubjectô absqve effectu
applicabantur. Deinde licet etiam qvoad Catalepſin in noſtrâ
Stricheriâ omnis ſenſûs ac motûs voluntarii privationem con-
cedam, minimè tamen in eâ aderat rigiditas, ut inſtar ſtatuæ
congelatæ permanſiſſet, ſed omnes Corporis partes & ipſum
caput pro lubitu moveri poterant, neqve etiam oculi erant
aperti, uti in Catalepticis; qvam tamen rigiditatem ſeu im-
mobilitatem, & Oculorum aperturam alii Autores in Catalepſi
requirunt, vid. Steph. Blancard. *Lex. Med. p. m. 111.* Joh. Dolæi
Encyclop. med. Lib. 1. cap. 8. p. m. 96. Laurent. Strauſſ. *Palæſtr.
med. Part. 1. Gymn. 6. p. m. 105.* & Joh. Juncker. *Conſpect. Medic.
theor. pract. Tab. 95. p. m. 609.* Hinc meâ qvidem ſententiâ ta-
lis caſus ad Ecſtaſin, qvæ aliâ nomine ἀναγωγὴ vocatur, atqve
in abſtractione mentis â corpore ad contemplanda cæleſtia con-
ſiſtit,

ſiſtit, referri poterit. Qvodſi enim poſſibile eſt, ut nimia animi intentio, vel fixa ejus ac profunda meditatio & cogitatio, varios morbos e. g. melancholiam, delirium, vel ipſam Catalepſin &c. uti ex Autoribus probari poſſet, interdum excitet, cur non etiam in animô ſacris intentô, ſummèqve devotô ac meditabundô, inqve ipſô Dei amore qvaſi colliqveſcente, oriri poterit, ut homo ea, qvæ extrinſecùs obtingunt & ſenſus feriunt, v. g. hîc loci, fortes acclamationes, puncturas, ſpiritûs & ſalia volatilia, naribus admota, vel ſegniùs vel planè non percipiat? uti in Martyribus ſæpius fuit obſervatum, qvi etiam tormentorum dolores non ſenſiſſe videbantur, guſtu æternæ dulcedinis abrepti, & mente ipſorum circa cæleſtium contemplationem defixâ. Noſtram autem Mariam Streicheriam ſæpiſſime preces ſuas ſummâ cum devotione peregiſſe, præter ipſius Confeſſionarium aliæ qvoqve perſonæ teſtabantur. Sed hanc Materiam Theoſophis relinqvimus.

§. 46.

Aſitia, aſtutia curata. Exemplum Aſitiæ ſeu Inediæ diuturnæ aſtutiâ curatæ refert Johannes Heurnius *Prax. medicin. Lib. 3. cap. 28. p. m. 356.* Qvidam, inqviens, Animam ſe affirmabat, ideoqve omnem cibum reformidabat, qvòd animas edere negabat. Tandem â fideli Medicô paratâ menſâ, mediâ nocte, â nudis farinâqve oblitis hominibus, cubili illatâ, ſummô ſilentiô accubuere. Rogat ille, qvid agerent? obmurmurans qvidam reſpondet, eſitare. Mox ille, qvæ gens? animæ; at animæ edones non ſunt? reſpondet alter, noſtrô & non humanô more edimus. Hic exiliens lecto, & ego anima, inqvit, fruar unà veſtris epulis: aſſedit, comedit & a morbô evaſit.

§. 47.

Diu dormientes. Multa adhuc diuturnæ & ab omni cibô abſtinentiæ exempla, qvò etiam longô tempore dormientes jungi poſſent, rerenda reſtarent, de qvibus tamen ſupra allegati Autores evvantu

vantur. Epimenidis Cretensis, qvi qvadraginta septem, vel j alios sexaginta septem annos qvievisse scribitur, item s dormientium, qvi integrum seculum dormivisse dicuntur, n tio fit apud Francisc. Torreblanc. *de Magia. Lib. 2. cap. 21.* j *p. m. 222. sqq.* Casp. a Reies *Camp. Elys. Quæst. 58. p. 730.* riora qvædam somni diuturni atqve monstrosi exempla a & recitat Georgius Francus de Frankenau *Satyr. med. 18. p. 367. seqq.*

§. 48.

Non autem solus hom[illegible] qvoqve animalia bruta *An Bruta sine alimentis vivant? Chamæleon.* per tempus sine alimentis vi[illegible] ntur, v. g. Chamæleon & Struthio, vid. Claud. Deo[illegible] *tb. hygiastic. Lib. 1. cap. 20. p. m. 236.* Georg. Horn. *Histo[illegible] l. Lib. 2. cap. 19. p. 140. seq.* item Cochleæ, Angves, Serpe[illegible] æ, Muscæ, Apes, Cicadæ, Hirudines, Glires, [illegible] lines terrestres, Bombyces, v. Paul. Lem[illegible] *s. Apollon. Schreier. Ined. p. m. 176. sq.* 17[illegible] Reyes *Camp. Elys. Quæst. 58. §. 9. p. m. 726. seq.* [illegible] *10. p. 727.* Avium sine cibô diu viventium exempla adducit. Viperas solô aëris qvasi nutrimentô diu vivere, non tamen crescere, concedit etiam Georgius Wolffgangus Wedelius *Physiolog. Sect. 3. cap. 3. p. m. 98. 99. & Patholog. med. dogmat. Sect. 3. cap. 2. p. m. 464.* In aëre, inqviens, occultum vitæ cibum esse ex Cosmopolitâ probat Digbæus, exemplô viperarum parvarum, modò exclusarum, in cucurbitâ asservatarum, tectâ papyrô perforatâ, unde creverunt sex, octo & decem mensibus, nullo aliô qvàm aëris cibô. Experimentum ipsi fecimus aliqvando cum viperulis talibus, qvæ ad tres vel qvatuor menses vivebant. Sed recens exclusa ista animalcula ichore alimentoso adhuc pollent, præsertim si ex vivâ matre, ut fit, eximantur. Viperas verò, si nutrimentô destituantur, crescere â solô aëre, absurdum est, & experimentis contrarium. Diu vivunt Viperæ, vitrô asservatæ, qvod sæpius

Gg obser-

obſervavimus, ſed non creſcunt, non augeſcunt, verùm emaciantur & moriuntur tandem. Accedit, qvod ingeſta alimenta ab ipſis ſæpe pro aliqvot hebdomadibus ſufficiant, non enim ſtatus & voluntarius ipſis cibus eſt, ut homini, unde non rarò duos tresve mures in Ventriculô eorum deprehendimus. &c. Cauſam, cur viperæ & alia ejusmodi animalia vitam per tempus ſine nutrimentô agere poſſint, alii Autores viſcoſitati ſeu glutinoſitati adſcribunt, hinc Elias Camerarius *Diſſert. epiſtol. 2. p. 17.* ita ſcribit: vi gelatinæ & lentoris naturalis humorum viperæ parum per transſpirationem perdunt, vitamqve etiam ſine nutrimentô per aliqvot protrahere menſes valent, qvod propriô mihi qvatuor abhinc & qvod excedit luſtris, conſtitit æqvè ac alienis experimentis; obſervavit idem magnâ in ſtudiô experimentali laude clarus Franciſcus Redi in aliis inſectis, Lacertâ Americanâ, Scorpionibus, &c. cùm alia animalia ſuccô haud adeò glutinoſô prædita citiùs longè moriantur, ac obſervante qvidem Franciſcô Redi, aves duodecim, tredecim ac vix plures, ſine alimentô, dies ſupervivunt, cùm nimium per exhalationem deperdant; Aqvilæ ad viginti dies jejunium ſuſtinuêre; canes ad viginti qvatuor, imò triginta dies perdurant. Felis Zibethica decem dies, Zacella viginti, Taxus menſem integrum, teſtudines terreſtres octodecim menſes, viperæ decem, ac Lacerta Africana octo menſes ſupervixêre. Idem naturale gluten aërem ſibi intertextum ita ſolet irretire ac moderari, ut defectum externi aëris tam diu ferant viperæ, ac ſuſtineant vacuum Antliæ pnevmaticæ; cùm enim minutiſſima etiam animalcula in vacuô illô moriantur, viperam tamen enecare nunqvam potui, idem notante Boyleo. Hæc Camerarius. vid. etiam Eman. Kœnig. *Regn. animal. Sect. 1. Art. 4. p. 16.*

§. 49.

Pingvia appetitum retardant.

Porrò pingvia non tantùm appetitum retardare, ſed eti[am] obeſa corpora famem diutius tolerare poſſe, qvàm macilen[ta]

exempl[...]

exemplô Canis probat Cornelius Stalpart van der Wiel *rarior. Centur. poster. Obs. 15. Schol. p. m. 162.* Qvidam verbi divini minister, Teckmannus nomine, aliqvando suam adiit ibidemqve canem valde obesum & robustum culo qvodam nescius inclusit: ubi ille permanebat ad trigmum primum diem, revertente tunc demum Herô. Ap ergô januâ, blandiente caudâ Herô obviam ivit del dum & macilentus, siqvidem per tantum temporis nihil tô (nisi forsan murem unum alterumqve captum) comed liberatqve. Dictus Autor ... gatô ex Fran Mendoza aliud & rarius ex ... refert, q qvæ alicubi inclusa per oct ... uos absqve & potu vixisse reperta sit. ... totos sept cim dies, & de aliô tali Gall ... septimanas sine tô viventibus *vid. M. N. C.* ... *& 6. Obs. 150. p.* *Inedia Canis.* *Gallina.*

Qvantum autem Chamæ ... jus nutrimentum muscas lingvâ ex aëre capt ... it; hinc scribit Marcellus Malpighius, Chamæleontis lingvam præditam esse & adstrictam longô tubô, qvi illi emittendæ inservit ad muscas capiendas, qvibus nutritur & non purô aëre: cùm Observatores plurimas muscas in ejus Stomachô & Intestinis invenerint observarintqve; Chamæleontem Ægyptiacum, qvem dissecuit dictus Malpighius, nonnullos lapides pisi crassitiei, qvos non deglutierit, sed in suis Intestinis generârit, evacuisse; in unô qvorum distillatô acetô dissolutô Muscæ caput inclusum invenerunt. v. Henr. Oldenburg. *Act. Philosoph. Anglican. 1669. Mens. Jul. p. m. 832.* Imò Chamæleontem caseô, herbis & aliis vesci, scribit Georgius Hornius *Histor. natur. Lib. 2. cap. 13. p. m. 114. sq.* *Plura* de Chamæleonte vid. Melch. Sebiz *de Aliment. Facult. Lib. V. p. 1259. 1261.* Jul. Cæs. Scalig. *de Subtilit. Exercit. 229. p. 683. sq.* *Chamæleon.*

 §. 51. Re-

§. 51.

A. Reperitur adhuc aliud animal in Brasiliâ, nomine Ai, sive ignavus, Pigrities, Lusitanis Prigniza dictum, qvia animal est ignavissimum & ad incessum planè ineptum, qvod aliqvibus aëre victitare creditur, pariter uti Chamæleon. Huic tamen sententiæ contradicit Georgius Marggravius *Histor. Rer. natural. Brasil. Lib. 6. cap. 1. fol. m. 221. seq.* ubi non modò hoc animal in arboribus lentissimè rependo progredi, ibi habitare, foliis arborum vesci & nunqvam bibere scribit, sed etiam in femellæ, qvam vivam, & fœtum omnibus modis perfectum in se habentem, secuit, Ventriculô planè viridem materiam foliorum arboris comestorum invenisse addit. Crocodilum terrestrem aqvæ adeò esse impatientem, ut siqvis in os injiciat, statim moriatur, juxta Francisc. Calceolar. *Musæum Sect. 6. fol. m. 655.*

§. 52.

Alia animalia. Deinde dantur adhuc alia animalia, qvæ per totam hyemem in antris absqve alimentis vitam transigere scribuntur, v. g. Glires, Taxi, Marmotæ, Crocodili, ursi, mures montani, testudines, serpentes, hirundines, turtures, ranæ, cicadæ, muscæ, culices, pluraqve alia. Scilicet lacertæ, cochleæ domiportæ adversus hyberni frigoris injuriam albô qvodam operculô durô, gypsiqve speciem referente ac testæ obtensô munitæ, bombyces mediâ æstate ad minimum per qvatuordecim dies non tantùm absqve alimentis viventes, sed insuper magnam substantiæ portionem filis sericis nendis impendentes, de qvibus paulò antè egimus & prolixius videri potest Corn. Stalpart. van der Wiel *Observat. Cent. post. Obs. 15. Shol. p. 167. sqq.* Joh. Viridet. *de prim. Coction. Part. 1. p. 152. seq.* Casp. a Reies *Camp. Elys. Qvæst. 58. n. 9. 10. sqq. p. 726. sqq. Ephemerid. Academ. N. Cur. Cent. VII. & VIII. Obs. 34. p. 81.*

§. 53. In-

§. 53.

Inediâ vel potiùs fame ſæpiſſime, imprimis tempore annonæ caritatis, plurimos perire homines, variæ tam veterum, qvàm recentiorum teſtantur hiſtoriæ, hoc locô non adducendæ; qvandoqve etiam nonnulli ex inimicorum vindictâ vel etiam pœnâ mortem ſufferre condemnantur, qvale exemplum de Jujurthâ, qvi poſt ſeptiduanam Inediam Carceri incluſus fame periit, vid. Joh. Ludov. Gottfrid. *Chron. Part. 3. fol. 237.* qvô mortis genere â Tiberiô qvoqve puniebatur Agrippina & Druſus, qvi famem ad nonum usqve diem pertulit, juxt. *l. a. Part. 4. fol. 313.* Apud Romanos olim mulieres abſtemiæ eſſe debebant, unde, ſi vinum bibere contigiſſet, â Judice non minùs mulctabantur, qvàm ſi grande probrum aut adulterium patrâſſent, hinc Fabius Prætor in Annalibus ſuis commemorat, matronam, qvod loculos, in qvibus erant claves vinariæ cellæ reſignaviſſet, â ſuis Inediâ mori coactam. vid. Jaſon. â Pratis *de Uter. Lib. 2. cap. 3. p. 200. ſeq.* *Fame mortui.*

§. 54.

Alii econtra vel tædiô Vitæ, vel metu inſtantis infortunii vel ſupplicii, vel aliis cauſis ſpontaneâ Inediâ ſeipſos vitâ privant. e. g. Cajus Silius Italicus Inediâ vitam finivit, & qvidem juxta Actor. Erudit. Lipſ. *An. 1717. Menſ. Febr. p. 55.* procul dubiô ex Stoicorum diſciplinâ ita inſtitutus, qvibus dignum ſapiente videbatur, ſponte ſuâ ex hac vitâ egredi, nec fatalem horam expectare. Sic Iſocrates octogeſimum ætatis annum jamjam ſupergreſſus, ne Calamitates, ex primâ Athenarum expugnatione ſibi notas, denuò experiretur, per Inediam qvatuor dierum mortem ſibi acceleraſſe legitur in Joh. Ludov. Gothofredi *Chronic. Part. 2. fol. 161.* Seqventem Obſervationem recenſet Felix Platerus *Quæſtion. Phyſiolog. p. 58.* Qvidam, inqviens, inauditô & malô exemplô inventus eſt, ante paucos adhuc an- *Inediâ voluntariâ mortui.*

nos captivus in vinculis detentus, in hac urbe, qvi, ut morte voluntariâ ſupplicium gravius, qvod illi imminebat, anteverteret, genus mortis, qvod ipſe in eô locô & tempore facillimum eſſe cogitabat, elegit, cœpitqve ab omni cibô & potu, licet ſeriò â miniſtris reprehenſus ob id facinus & fruſtra admonitus in univerſum abſtinere famemqve is, qvod admirandum, citra omnem qverimoniam aut moleſtiam, qvatuordecim dierum ſpatiô patientiſſimè pertulit, qvô tempore primùm patientiâ, ſed ſeriùs, ductus, ita ut cùm cibum tum peteret, eum tamen reſpueret, citra gravius aliqvod ſymptoma, exſpiravit. Anno 1656. Menſe Novembri in Theatrô anatomicô, publicè ab Isbrandô de Diemerbroc diſſectus eſt vir, qvi ob Cordolium aliqvod vitæ pertæſus ſeipſum fame & ſiti extinxerat; qvippe corpore alioqvi ſanus exiſtens aliqvot ſeptimanis nihil omninò edere, ac ne guttam qvidem bibere voluerat. In hoc ſubjecto nullæ venæ meſeraicæ, intercoſtales, aliæqve minores conſpici poterant, propterea qvòd inanitæ eſſent, atqve ex ipſâ venâ cavâ vix trium cochlearium ſangvinis menſura effluxit & arteria magna omnino vacua inventa fuit. v. Isbr. de Diemerbr. *Anatom. Lib. II. cap. 12. fol. m. 299. &c.* Sunt, qvi religioſam qvandam virginem, nullô ſe ampliùs alimentô indigere imaginatam tradunt, qvod dictum ſibi crederet fore, ut aſſiduâ ſacri Codicis lectione nutriretur abundè. Cùm ergo per tres qvatuorve dies in Imaginatione iſtâ perſeveraret, nullisqve uteretur alimentis, fruſtra conſangvinei eam hujusmodi liberare errore annixi ſunt. Oblata enim qvævis averſata tantâ interdum rejiciebat in patinam iracundiâ, ut circumſtantium veſtes contaminaret juſculô. Poſtqvam itaqve per duodecim dies nihil omnino comediſſet, decimô tertio ad plures abiit. vid. Cornel. Stalpart van der Wiel. *Obſ. rar. Cent. poſter. Obſ. 14. Schol. p. 149.* Ad Qvæſtionem, cur ſint, qvi fa pereant, ſi in vivô ſangvis nunqvam deficiat? reſpondet S

ctori

ctorius Sanctorius *de Static. medicin. Sect.3. Aphor.17. p. m.31.* qvia versus Ventris vacuum sangvis tendens relinqvit Cor. An vero in ejusmodi fame pereuntibus Sangvis in Abdominis cavitate reperiatur, probabile non videtur.

CAPUT V.
De
Oesophago & [illegible] itione.

§. [illegible]

HIs de alimentorum [illegible] & imminutô præmissis Capitibus ad [illegible] mus Chylificationem, qvæ qvidem, uti i[illegible] nostræ Capite qvartô de Salivæ usu natura[illegible] monstravimus, statim in ore mediante Salivâ incho[illegible] modum autem in Oesophagô & Ventriculo contin[illegible] Int[illegible] is absolvitur; qvapropter in hoc & seqvent[illegible] ulteriore Chyli elaboratione ejusqve Organis & recum [illegible] arum seu scybalorum secretione, qvantum qvidem ad scopum nostrum pertinet, pluribus agemus. *Connexio.*

§. 2.

Postqvam scilicet alimenta solidiora dentibus bene trita seu *Chylificatio.* mansa salivâqve probè permista & humectata Deglutitione per Oesophagum Ventriculo sunt ingesta, per tempus ibidem commorantur atqve mediante certô Ventriculi liqvore seu menstruô in molliorem seu pultaceum liqvorem aliqvatenus albicantem, ut plurimum Cremori similem, & nonnullis Physiologis Chymi *Chymus.* nomine venientem, permutantur, atqve exinde per ipsius Ventriculi motum & contractionem ad Intestina propelluntur, in qvibus affluente Bile & succô Pancreaticô, Chylus â fecibus meliùs depuratur, dum nobiliores alimentorum particulæ, secundum

non-

nonnullos Autores per Præcipitationem,vel ſecundum alios,per fermentationem,vel fortaſſe rectiùs per ſolamTranscolationem, â partibus crudioribus & excrementitiis ſeparatæ,ſub formâLactis & nomine Chyli, ex Inteſtinis vaſa chylifera ſeu lymphatica in Meſenteriô ingrediuntur; reliqvæ verò particulæ, nutritioni minùs aptæ, in Inteſtinis per tempus retinentur, dehinc lentô & periſtalticô Inteſtinorum, imprimis tenuium, motu opitulante, ad Inteſtinum rectum protruduntur, & deniqve, ubi tales feces (qvæ ordinariè in Inteſtinis ſic dictis tenuioribus fluxiles magis atqve molliores, Chylo ſcilicet adhuc dilutiores, in craſſioribus verò ſolidiores & compactiores, Chylo qvippe ſeu liqvore lacteô privatæ, deprehenduntur atqve in Inteſtinô rectô ob ani clauſuram per tempus morantur) Podicem ſive Ani Sphincterem, cujus fibræ ad interiora recurrunt, pondere ſuo & repletione vellicant atqve ad diſtenſionem ſeu aperturam & evacuationem ſtimulant; accedente, pro meliori excretione, Muſculorum Abdominis contractione, ad Voluntatis noſtræ imperium ſub nomine Stercoris, Scybalorum ſeu Excrementorum alvinorum, in ſtatu naturali excluduntur.

§. 3.

Maſticatio. Videmus itaqve ex antecedente Paragraphô, ad meliorem Chylificationem alimenta ſeu Cibos ante deglutitionem aliâ adhuc præparatione, nimirum Maſticatione, opus habere, de qvâ præter ea, qvæ in Sialologia noſtrâ *Cap. V.* adduximus, paucis monemus, per debitam Maſticationem Cibos ſolidiores in ore non modò â dentibus incidi, comminui atqve in pulverem qvaſi redigi, ſed etiam per largam Salivæ inter mandendum admixtionem eò melius diſſolvi, ſicqve ad meliorem digeſtionem præparari. Qvid proinde mirum, qvod Maſticatio ab Autoribus adeò commendetur. Inqvit enim Taurry *Anatom. nov. 2.p. 27.* Non ad deglutitionem ſolùm confert Maſticatio, potiſſimùm coctionem qvoqve adjuvat, tum qvia per illam

m

menta jam in particulas, licet crassiores, dissolvi cœpêre, tum qvia alimenta comminuta liqvori, qvi solvere illa debet, majorem superficiem offerunt. Ob eandem rationem etiam gypsum, anteqvam aqvæ immittitur, solet confringi, siqvidem aqva illud post confractionem & comminutionem faciliùs penetrat. Et Johanni Jacobo Waldschmiedio *Institut. Medicin. rat. Lib. 1. cap. 3. p. m. 16. seq.* Masticatio adeô necessaria est, ut, hac omissâ, alimenta vix in Ventriculô extraverti possint, nam decem boli bene masticati, & salivali menstruô humectati atqve soluti, feliciùs in Ventric [illegible] ır, qvàm unus non masticatus. Unde ortum est, [illegible] & qvi qvasi in fugâ primam hanc solutionem p [illegible] nt morbis sunt obnoxii, cùm cibus vix semicontr [illegible] è subigatur in Ventriculô & in pastam admodun [illegible] urium morborum matrem, abeat. Cibis in Ore [illegible] a saliva facilem deglutitionem suâ lubricitate [illegible] e ægrè & difficulter procederet, inqvit Jo [illegible] nus *de Saliv. cap. 3. p. 40.* Secundum Joh. Frid. Ort [illegible] *Disp. 4. §. 9. p. 28.* tota masticationis ratio in eô [illegible] ut [illegible] menta magis attrita & divisa plus acqvirant superficiei, adeòqve activitati solventis in Ventriculô meliùs pateant. Simili modô in Pharmaceuticis videmus, concreta extrahenda pulverisatione, limaturâ & similibus Enchiresibus magis accommodari. Qvippe sine ea etiam deglutitio non modô difficilior evadit, sed & Digestio in Ventriculô minùs commodè peragitur. Qvemadmodum autem in Chymicis fieri solet, ut qvoqve ad meliorem extractionem concreta aliqvandiu in menstruô macerentur; ita etiam alteram præparationis partem Salivæ permixtio explet. Imò masticatio non exacta pariter est vitiosa, vel comedendi modus non parum coctioni vitiosæ confert; hinc dicit Jo[illegible]es Viridetus *de primâ Coctione Part. 2. cap. 7. p. 312.* qvi non masticant, difficilè digerunt, qvoniam frusta sunt

crassiora, ideoqve dissolvens diutius eorum Dissolutioni immorari debet, qvæ sæpe, anteqvam fiat absoluta dissolutio, ad Intestina deturbantur. Hanc ciborum præparationem ejusqve usum hôc modô describit Johannes Gothofr. Bergerus *Physiol. med. Lib. 1. cap. 7. p. 131. seq.* non dentibus modò dividitur cibus, ac veluti in pulverem comminuitur, sed etiam eadem operâ Salivæ, è pluribus ductibus, in os hiantibus, emergentis, aerisqve poros & intervalla cibi divellentium vi colliqvescit, crebrâqve lingvæ & genarum, modò contractarum, modò in similitudinem collium leniter iterum exsurgentium, coagitatione, sursum & deorsum in omnemqve partem volutatus in molliorem massam dehiscit, & dissimilibus exui partibus, ac suos odores nativos saporesqve amittere paulatim incipit. Qvæ qvidem præparatio, qvam vulgò Masticationem vocamus, jure qvodam suô tanti habita fuit ab Arabibus, ut animam suam malè odisse dixerint, qvi eam oderit; qvòd inde cruditates, & morborum materia oriatur. Chylificationis principium hoc modô peragi, concipit Gulielmus Cockburn *Oeconom. Corp. animal. p. m. 17.* cibus primò dentium motu voluntariô ac maximè notô comminutus, ita ut crebriore & repetitâ horum trituratione in subtiliorem pollinem redactus fuerit; ac eodem tempore intimè cum salivâ subactus, nullô prorsus labore facilèqve in fluxilitatem exoptatam lenissimô Ventriculi motu dividitur: maximi enim ponderis est alteratio, qvam â Salivæ commiscelâ sustinent solidiora, utpote qvæ primam eduliorum liqvefactionem ac dissolutionem inchoat, & instar menstrui cujusdam universalis mirificè ad alimentorum qvasvis particulas se habet. Et Georgius Philippus Nenterus *Ph[illegible] med. cap. 4. p. 216.* inqvit: hæc ciborum præparatio, etsi o[illegible] ratio parvi momenti videatur, revera tamen magni est [illegible] menti; qvalis enim est masticatio, talis qvoqve est chylific[illegible] & unus bolus minùs masticatus plus negotii facessit in Ch[illegible]

ficati[illegible]

ficatione, qvàm decem bene maſticati: unde etiam homines maximè voraces, die Heißhungerigen, qvoniam cibos vix maſticant, ſed inſtar ciconiarum integros deglutiunt, plerumqve ſunt macilenti, qvoniam in iisdem digeſtio & nutritio laudabilis nullô modô contingere poteſt. Cùm enim vera digeſtio & chylificatio in intimâ ciborum reſolutione conſiſtat, per ſe liqvet, Salivam in cibos non bene comminutos minimè penetrare, & hinc eosdem minimè reſolvere poſſe. Juxta Theodor. Craan. *de Homin. cap. 3. p. m. 7.* in maſticatione ciborum aſſumptorum occurrit conſiderabilis Salivæ permixtio; hac qvi carent, vix poſſunt Cibos deglutire; Saliva enim cibos aqvoſitate ſuâ diluit, & vias, qvas tranſire debent, lubricas reddit, pro faciliori deſcenſu alimentorum verſus ventriculum. À Petro Ernesto Linſing *Inſtitut. medicin. p. 74.* deſcribitur Maſticatio, qvòd ſit alimentorum in os ſumptorum mediantibus *maxillæ* inferioris, Lingvæ & labiorum motibus, & qvidem duriorum dentibus caninis, molliorum inciſoriis, hinc molarium aſperitate facta agitatio & comminutio, mediante qvâ maſticatione Saliva per motum Oris partium copioſè prolicitur, & alimentis in hoc actu commiſcetur, qvæ inde feliciùs diſſolvuntur, & ſic Chylificationi in Stomachô ſubeundæ apparantur.

§. 4.

Cùm proinde ad Maſticationem primariò Dentes cum Gingivâ & Maxillis, Lingva, Labia, buccæ & Oris cavitas, inſuper etiam Saliva concurrant, de his etiam non immeritò hoc locò agendum eſſet; qvia verò de Salivâ in Sialologiâ prolixius egimus, de Dentibus autem in Oſteologiâ tractabimus, ratione reliqvarum partium ad alios Autores benevolum Lectorem remittimus, & potiùs ad alimentorum ſic præparatorum, lingvæ beneficiô ad faucium anguſtias Gulæqve partem ſuperiorem ſeu Pharyngem devolutionem, indeqve per Oeſo- *Deglutitio.*

 phagum

phagum seu Gulam in Ventriculum depressionem seu Deglutitionem pergimus.

§. 5.

Oesophagus. Derivatur autem Oesophagus, Græcè οἰσοφάγος, secundum Alberti Kyperi *Anthropogr. Lib. I. cap. 9. p. 103.* ab οἴσω fero & φάγημα, alimentum, ab eô usu, qvem præstat, nimirum ut cibum ex ore in ventriculum ferat; de cujus tamen, uti etiam Ventriculi & Intestinorum, (qvæ omnia unicus tantùm sunt Canalis rotundus, ab ore usqve ad trunci finem seu podicem continuatus, differentis tantùm amplitudinis atqve denominationis) structurâ, Musculis Tunicis & glandulis in statu naturali prolixiùs in hoc Tractatu agere nolumus, qvosdam solummodo Autores de hac materiâ allegantes. Evolvi autem possunt Theodor. Craan. *Differt. de Homin. Cap. 7. p. 21. seq.* Dan. Tauvry *Anatom. nov. Cap. 1. p. 13. & Cap. 2. p. 16. seqq.* Philipp. Verheyen. *Anatom. Tr. III. cap. 10. p. 285. seqq. Tr. II. cap. 9. p. 69. & c. 10. p. 77. seq.* Joh. Frid. Ortlob. *Histor. Pant. Differt. 4. §. 11. seqq. p. 30. sq.* Joh. Bohn. *Circul. anat. physiol. Progymn. 9. p. m. 137.* Herm. Boerhav. *Instit. med. p. 18.* Thom. Bartholin. *Anatom. reform. Lib. 2. cap. 12. p. 447.* Steph. Blancard. *Anat. Part. 2. cap. 19. p. 10. seq.* Bibliothec. Anatom. Dan. le Clerc. & Jac. Mangett. *Tom. I. f. 70. seq. 102. seq.* Joh. Gothofr. Berger. *Physiolog. med. cap. 7. pag. 132.* Isbr. de Diemerbr. *Anat. Lib. 2. cap. 16. fol. 326.* Theoph. Bonet. *Sepulchret. Lib. III. Sect. 4. Obs. 1. Schol. fol. 746.* Eman. Kœnig. *Regn. animal. Sect. 1. art. 18. p. m. 87.* Mich. Albert. *Introd. in Univ. medic. cap. 7. §. 71. p. 80.* Nathan. Highmor. *Disqvis. anat. Corp. hum. Lib. I. cap. 3. fol. 17. seq.* Jac. Sandris *de Ventric. & Emet. p. 264.* Joann van Horne *Microcosm. §. 21. p. m. 38.* De Glandulis Oesophagi conglomeratis Dissertationem edidit Jacobus Vercellonius, vid. Laur. Heister. *Orat. de Increment. Anat. p. 61.*

§. 6.

Deglutitionis actus. Ad Deglutitionem, seu in os assumptorum & mastica

ne præparatorum Ciborum in Ventriculi cavitatem detrusionem non solùm Oesophagus, sed aliæ qvoqve partes actionem suam conferunt; primò enim os sphinctere clauditur ejusqve cavitas per labiorum & buccarum musculos, qvi genas dentibus & gingivis applicant, imprimis in edentulis coarctatur; deinde Lingva non modò volutatione & qvasi collectione, sed etiam suâ ad Palati anteriora, & successivè ad ejusdem posteriora, applicatione masticatos Salivâqve bene madefactos Cibos ad faucium angustias & Pharyngem, seu Gulæ partem superiorem, devolvit; ubi simul Uvula primò elevatur, ut cibis deglutiendis locum cedat, posteaqve assumpta â motu retrogradô impediat. Insuper Glottis seu rimula asperæ arteriæ ab Epiglottide occluditur, ne cibi vel potulenta, in Oesophagum propellenda, in asperam arteriam prolabantur variaqve symptomata & ipsam suffocationem causentur. Dehinc Pharinx per certos musculos se explicans seu aperiens â Lingvâ oblatos cibos excipit eosqve per Sphincterem seu certum Musculum, Oesophageum dictum, se iterum constringens ad Gulæ canalem seu Oesophagum detrudit; qvi tamen Oesophagus in hac Deglutitionis functione non merè passivè, sed etiam activè se habet, siqvidem assumta non pondere suô & qvasi sponte Ventriculum incidunt, sed mediante tunicâ musculosâ sive carneâ per motum qvasi peristalticum successivè ad & per superius Ventriculi Orificium, qvod Anatomicis etiam Stomachus vel Cardia dicitur & absqve Deglutitione clausum est, in Ventriculi cavitatem propellitur. Secundum Theod. Cranen *Oeconom. anim. Part. 1. Qv. 12. p. 9.* fit Deglutitio imprimis ope lingvæ, quæ valde mobilis est, & cibos undiqvaqve propellit & versus posteriora transmittit. Hi igitur cibi asperam arteriam ejusqve epiglottida claudunt, ne qvid illabatur in asperam arteriam, & pergunt ad substratum Oesophagum, cujus musculi ope, œsophagæi dicti, ulterius propelluntur versus

ſus ventriculum. Vel juxta verba Melch. Verdris *de Ventric' Action.p.6.* cibi & potûs ore aſſumuntur, & illi qvidem dentibus manſi & commoliti, nec non Salivâ delibuti, motibus labiorum, buccarum, lingvæ gulæqve unà cum potibus deglutiuntur ac in Ventriculum deferuntur. Pro meliori etiam Deglutitione reperiuntur in Oeſophagô multum liqvorem ſtillantes glandulæ, de qvibus Philippus Verheyn *Anat. Tr.3.cap. 10.p.m.286.* ita ſcribit: circa qvintam Thoracis vertebram ipſi Oeſapho â parte poſteriori adnaſcuntur qvædam glandulæ, ſæpius binæ, magnitudine & figurâ Phaſeolum referentes, aliqvando plures, ſed minores & in unum corpus glanduloſum concretæ: qvarum uſus videtur Oeſophagum interiùs humectare pro faciliori ciborum tranſitu. De Glandulis Oeſophagi conglomeratis Tractatum edidit Jacobus Vercelloni, qvem recenſent Editores Actorum Lipſienſium *Supplement. Tom. VI. Sect. 6. p. 262. ſeq.* ſecundum qvem locum dictus Autor Chylificationis negotium in Corpore dilucitaturus primùm Glandulas Oeſophagi externas earumqve canaliculos excretorios patefacit deinde verum humorem digeſtivum ab iisdem deducit, Vermes deniqve ſubjungit, ultimam qvi Chylo manum imponere videantur. Non enim ſoli Deglutitioni, ſive alimentorum in Ventriculum propulſioni, ſed etiam digeſtioni atqve famis & ſitis ſenſationi gulam vacare, prolixiùs idem Autor commemorat,

§. 7.

Oeſophagi actio. De Gulæ actione, ſeu Oeſophagum non merè paſſivè ſed activè ſe habere, prolixè agit Hieronymus Fabricius ad Aqvapend. *Oper. Anatom. phyſiolog. fol. m. 101. ſeq.* & Thom. Willis *Pharmac. rational. Part. 1. Sect. 1. cap. 2. p. m. 3. ſeq.* item Albert. Kyper. *Anthropolog. Lib. 1. cap. 9. p. 103.* qvi inter alia exinde probat, qvòd, ſi qvid ingrati acceperimus, contractione fibrarum ab infra ſurſùm illud vi expellatur. Gulæ actionem prob

etiam

etiam Johannes Bohnius *l. a.* ſeqventibus rationibus: qvia Gula, ſibi relicta, haud ſemper adeò patula eſt, ſed propter mollitiem concidit, imò conſtringitur, unde alimenta ſolidiora ratione craſſitiei, glutinoſitatis &c. in eâdem hærerent, niſi aliqvid illa impellat. Præterea etſi pondere tantùm per Oeſophagum ferrentur deglutienda, bruta vix deglutirent: cùm in pronis his de terrâ cibum capientibus hic contra naturalem tendentiam aſcendere aut per Oeſophagum horizonti parallelum moveri neqveat. Accedit ipſe conatus voluntarius, qvem inter deglutiendum obſervamus, ita qvidem, ut ſemideglutita repellere nobis liceat. Et juxta verba Hermanni Bœerhaavii *Inſtitut.med. p.20.* interna tunica Oeſophagi glutinoſa, villoſa, nervea, alba, tenuiſſimè fibroſa, glanduloſa, liqvorem ſalivâ pingviorem perpetuò fundens, maximè ubi contractis ſuis fibris exterioribus conſtricta, cibos amplectitur: verè muſculares, obliqvè decurrentes â ſummâ parte Oeſophagi in initia Ventriculi usqve fibræ ſecundæ tunicæ carnoſæ ſupernè à Sphinctere ad inferiora fiſtulam arctantes, bolum lubricâ viâ detrudunt ad orificium Ventriculi, cujus fibræ eodem momentô relaxatæ ipſi Ventriculo admittunt impelli; Interim continuatur guſtus; liqvor Oeſophagi glandularis ſimul exprimitur ex tunicâ interiori & admiſcetur: Imò Gulam non ſoli Deglutitioni, ſed & Digeſtioni, atqve famis & ſitis ſenſationibus vacare, verumqve humorem digeſtivum â Glandulis Oeſophagi deduci, docet Jacobus Vercellonus L a.

§. 8.

Sine deglutitione bibentes.

Qvamvis autem talis Gulæ actio ad eſculentorum & potulentorum deglutitionem ſit neceſſaria, interim tamen liqvida ob particularum ſuarum flexibilitatem faciliùs deſcendere poſſe, præter experientiam qvotidianam confirmant nonnulli bibones, qvi absqve Oeſophagi actione & citra Deglutitionis ſenſum & immotô gutture bibunt; qvale exemplum vidiſſe refert Hiero-

Hieronymus Cardanus *de Rerum Variet. Lib. 8. cap. 40. p. m. 508.* inqviens: dum puer essem, memini Germanum qvendam tribunum, qvi cum Gallis stipendia merebatur, solitum vinum haurire immotô gutture. De Nutrice, qvæ absqve Deglutitionis motu bibebat, & in qvâ potulenta descendebant, ac si in phialam transmitteret, v. Joh. Schenck. *Obs. med. Lib. 3. fol. m. 311.* Ipse etiam memini Musici cujusdam instrumentalis, pusilli qvidem, sed magnum os habentis hominis, vulgò der kleine Jochen mit dem grossen Maule dicti, qvi non modò integrum Cerevisiâ vel Vinô repletum Vitrum ori aperto infundebat atqve sine Deglutitionis signô per Oesophagum in Ventriculum immitebat, sed etiam applicatô prius circum Vitri vel urcei, (Cantharum qvove Cerevisiæ capientis,) orificium, oris sphinctere, & plenô vase inversô totum liqvorem sine deglutitione in Ventriculum effundebat.

Observatio.

§. 9.

Liqvida facilius deglutiuntur, qvam solida.

Deinde etiam in variis Oesophagi symptomatibus, exempli gratiâ, in Inflammatione, erosione, intumescentiâ, & aliqvali occulusione &c. item in ipsô statu naturali liqvida præ solidis melius deglutiri posse, qvotidie experimur; in dictis scilicet & ejusmodi affectibus, qvando via ita angusta redditur, ut vel planè nihil, vel tantillum solidi, bene tamen aliqvid liqvidi descendere qveat; qvale exemplum annotavit Johannes Schmidius in Senatore qvodam, levem patiente Apoplexiam, â qvâ remediis appropriatis curabatur, hoc tamen relictô symptomate, qvod anxiè miserum torqvebat, solida scilicet omnia, panem, carnes, pisces, masticabat & lingvâ in ore circumvolutabat, deglutire autem, imò nec multô potu diluta, detrudere non poterat. *vid. M. N. C. Dec. I. An. 4. & 5. Obs. 162. p. 206.* ubi similem adhuc casum addit de Virgine Cachexiâ scorbuticâ, Cephalalgiâ & παρακεία per longum tempus molestiss laborante, qvæ solidos cibos non nisi cum potu summè dilu

I

per vim qvaſi in Ventriculum detrudebat. Cauſam hujus læſæ deglutitionis hanc reddit dictus Autor: potulenta ponderoſâ liqviditate, ſine Muſculorum ope in Ventriculum qvaſi defluunt, ſolida autem propter muſculorum actionem læſam per Oeſophagi compreſſionem ad Ventriculum deduci non poſſunt, cùm ob ſiccitatem lateribus adhæreant ſolida, per muſculorum autem actionem, qvippe qvæ læſa eſt, deprimi non poſſunt. Notum qvippe eſt ex Anatomicis, Oeſophagæum, ſeu Gulæ Sphincterem, ab utroqve ſcutiformis Cartilaginis latere qui ortum trahit, & per gulæ partem poſteriorem transverſim expanditur, adſtrictô Oeſophagô cibum inhærentem deorſum compellere: habet muſculus hicce tria muſculorum paria, alia ad elevandum & dilatandum Oeſophagum comparata, ſibi miniſtrantia, qvorum actione læſâ, in ſubjectis noſtris deglutitio oriri non potuit, qvamvis ſolius Sphincteris læſionem ſymptomati huic ſufficientem dediſſe occaſionem exiſtimet.

Anno 1717. curæ meæ ſe committebat qvædam femina, non *Obſervatio.* infimæ dignitatis, qvæ antea per longum temporis ſpatium, (ut certum tumorem glanduloſum in colli latere ſiniſtrô circa Laryngem, ad ovi dimidii magnitudinem jamjam auctum, deformitatis gratiâ auferri curaret) â variis Chirurgis & Circumforaneis auxilium petierat, & qvidem eô ſucceſſu, ut poſt varia impoſita Emplaſtra reſolventia & mercurialia, item Cataplasmata, dictus Tumor ſenſim decreſceret. Tandem eodem indies magis magisqve evaneſcente, & usqve ad fabæ vel piſi majoris magnitudinem diſparente, dicta perſona de difficili & impeditâ deglutitione conqveri incipiebat, qvæ etiam per novem ſeptimanas ita duravit, ut nil qvicqvam ſolidi, optimè tamen & absqve impedimentô potulenta aſſumere valeret; qvanqvam horum etiam deglutitio interdum, ſuperveniente ſcilicet affectu ſic dictô hyſterico-ſpasmodicô faucium-qve & ipſius laryngis conſtrictione, non ſemper fuerit libera.

Dictæ Deglutitionis impedimentum huic feminæ ſemper in certô Oeſophagi locô, tres circiter digitos ab ejusdem initiô hærebat, & qvidem, ſecundum ipſius verba, inſtar globuli vel excreſcentiæ cujusdam, ulteriorem ciborum progreſſum impedientis; hinc etiam circa principium hujus Symptomatis, cùm maſticatum & mollem cibum ſemideglutitum ultra dictum globulum protrudere non poſſet, poſt ſyringationem eundem reddebat. Cauſam impeditæ hujus ciborum deglutitionis pro glandulæ alicujus in Oeſophagô, poſt exterioris tumoris in Collô glanduloſi detumeſcentiam, per Metaſtaſin factá intumeſcentiâ ego judicabam. Tandem poſt varia medicamenta per alvum excernebantur aliqvot corpuſcula oblongo - rotunda ſeu ovalia, viridis coloris, atqve tam ratione coloris, qvam magnitudinis, inſtar minimorum cucumerum muriâ conditorum, qvæ tamen diſciſſa materiâ ſebaceâ qvaſi erant repleta. Utrum verò dicta fruſtula rejecta fuerint glandulæ Oſophagi, â materia ſcrophuloſâ retropulſâ auctæ atqve induratæ deglutitionem, ante ſui ſeparationem, impedientes, dubitare ideò nolo, qvia poſt paucos dies, cùm colli tumor ſucceſſivè detumeſceret, ipſaqve femina molliores probeqve dilutos cibos deglutire inciperet, tales glandulæ virides per alvum apparebant, neqve plures deinde deprehendebantur. Talia difficilis vel penitus impoſſibilis ſolidorum, facilis verò liqvidorum deglutitionis â febribus fauciumqve inflammationibus vel læſionibus ortæ exempla ſæpius in Praxi medicâ occurrunt.

§. 10.

Solida facilius deglutita, qvàm liqvida.

Rarioris econtra Obſervationis eſt illa deglutitionis læſio, qvâ æger cibum, qvamvis ſolidum vel durum absqve difficultate, potum verò non ſine ſuffocationis metu deglutire poteſt, cujusmodi caſum rariſſimum annotavir Gvilhelmus Fabricius, Hildanus, *Obſerv. Chirurg. Cent. 5. Obſ. 34. fol. m. 423.* ſcili Solodurenſi cuidam ſexagenario, Urſo Rouchti nomine, cù

(

Catarrhus ad ſiniſtrum latus delapſus eſſet, non tantùm Paralyſis iſtius lateris ſecuta eſt; verùm etiam deglutitio adeò depravata fuit, ut liqvida omnia, præſertim vinum non ſine ſuffocationis metu deglutire poſſet: reliqva verò, qvamvis ſolidiſſima, facillimè ad Ventriculum deſcendebant. Cùm itaqve liqvida ſorbere non poſſet & ſolidis non ſatis nutriretur, tandem ad ſummam imbecillitatem lapſumqve virium pervenit breviqve naturæ debitum perſolvit. Similem caſum refert Gvilelmus Ballonius *Lib. 2. Conſ. 14.* de qvartanariô: Qvidam, inqviens, cùm qvartanâ diu laborâſſet & eâ qvaſi contabeſceret, colicis doloribus crudeliter divexatus, tandem collapſum propè abdomen eſt, & ita emarcuit, ut ſceleton eſſe dixiſſes: inter alia ſymptomata, qvæ contigêre, & qvæ Medicis negotio fuêre, difficultas qvædam potandi fuit. Mirum hoc, appetebat cibos & bene deglutiebat, ſed cùm bibebat, ſecundô aut tertiô hauſtu tanta difficultas & moleſta tuſſis contingebat, ut ad nares reſiliret potus. Cauſa cognitu difficilis, nil enim in faucibus tumens apparebat, nullus aderat dolor: Ego id referebam ad ligulæ qvandam contractionem & aſperæ arteriæ ſiccitatem, qvæ efficeret, ut non ſatis obſeqveretur hauriendo liqvori, ita ut in aſperam arteriam de potu aliqva pars deflueret, id qvod Tuſſim & moleſtiam afferebat. Alius Medicus ad Inflationem id referebat; decipiebatur meo judicio. Hæc Ballonii verba vid. in Theoph. Bonet. *Labyrinth. medic. extricat. Lib. 8. p. m. 353.* Poſt Cardialgiam in Senatore Poſonienſi Deglutitionem difficilem obſervavit Carolus Raygerus: ſcilicet dictus Vir facillimè eqvidem ſolida, liqvida verò neutiqvam deglutire, ſed aqvam cochleatim tantum abſorbere poterat, ſtatim ſuperveniente enormi qvidam Salivatione, qvæ deſcenſum liqvidorum inpediebat; qvamvis & fluxus hujus pituitæ lentæ ac viſcidæ ſemper duraret, ut contabeſcentia tanta, ut cutix vix oſſibus hæreret, tandemqve mors ſuperveniret. *vid. M. N. C. Dec. I. An. 4. & 5.*

Obs. 10. p. 14. Puella qvatuordecim præter propter annorum febri corripiebatur ephemerâ, qvam inseqvebatur singultus adeò vehemens, ut manûs & pedes simul concuterentur, & caput retrorsum magnâ vi convelleretur; ægrotula interea temporis expers febris bene comedebat ac placidè dormiebat; sed liqvida non sine difficultate deglutiebat, juxta Joh. Muys *Prax. med. Decad. 12. Observ. 5. p. m. 404.* Johannem Bohnium in Virô Lipsiensi non ignobili, ex scirrhô viscerum, per integrum octiduum difficillimam, imò vix possibilem polulentorum deglutitionem suboriri in Lectione publicâ meminisse memini. Deinde etiam Hydrophobiâ laborantes nec aqvam, nec alia liqvida ferre, multò minùs potulenta deglutire, solida econtra alimenta sine molestiâ Ventriculo ingerere posse, in Sialolog. nostr. *Cap. VI. de Hydroph.* monstravimus.

§. 11.

Ratio. Circa Symptomatis hujus rationem, cur scilicet nonnunqvam solida faciliùs, qvàm liqvida, deglutiantur, dissentiunt Autores. Sicuti enim Gulielmus Ballonius locô suprâ allegatô ligulæ qvandam contractionem & asperæ arteriæ siccitatem pro causâ agnoscit; ita alii eandem in Epiglottide, Musculis & Glandulis faucium qværunt. De qvâ materiâ nobis Andreæ Laurentii verba allegare liceat, qvi *Hist. anat. Lib. 9. Qvæst. 26. f. 382.* ita scribit: Observavimus in multis, solida, licet corpulentiora, faciliùs deglutiri, liqvida verò & potulenta in nares repelli. Varias ego hujus Symptomatis causas agnosco, erosionem scilicet Epiglottidis, paralysin seu resolutionem musculorum hyoidis, tumorem & inflammationem glandularum, qvæ & in faucibus & in Oesophagô sunt, caruncula molles & fungosas, qvæ in interiore Oesophagi parte sæpe adnascuntur. Primùm si erosa sit Epiglottidis portiuncula, solidi qvidem alimenti pondere facilè deprimetur, atqve ita illis in Oesophagum pati aditus, sed liqvida per rimam in asperam arteriam, qvæ tota

soi

ſolutam Epiglottidis continuitatem occludi non poteſt, deerrabunt, & fumidi vaporis ſurſum viam affectantis occurſu impulſi, in nares repellentur. Si hyoidis & Laryngis muſculi reſolutionem aut convulſionem patiantur, ſolida faciliùs, qvàm liqvida devorabuntur; qvia ſolida præ pondere & gravitate vim aliqvam muſculis inferunt, liqvida non item. Sunt ad latera faucium & Oeſophagi glandulæ qvædam, eas partes humore qvodam velut rore perfundentes, ne ſicceſcant. Hæ ſi copioſiore humidô madeant, aut inflammatione obſideantur, liqvidis alimentis viam intercludent, qvia potulenta glandulas inebriantia eorum molem augebunt: ſolida verò & ſicca alimenta glandularum ſubſtantiam arctantia & comprimentia cavum aliqvod efformabunt. Solet aliqvando ab Ulcere malè curatô relinqvi caruncula in interiore faucium & Oeſophagi regione, qvæ fungi naturam imitatur, ut ego in duobus obſervavi. Inflatur aſſumptis potulentis caruncula, totusqve obſtruitur ductus, itaqve in nares potus repellitur; ſolida carunculam comprimunt nec hærent in viâ. Secundum Michael Ettmüller. *Oper. Tom. I. fol. m. 89.* hoc vitium eſt in Larynge, ob Epiglottidem, vel Operculum, non perfectè Laryngis rimulam claudens, & convulſione ſeu Paralyſi laborans, qvod à ſolidis qvidem deprimitur; liqvida verò, dum in Laryngem penetrare inchoant, ex ſuffocationis aut doloris ſenſu cum impetu regurgitant, &, qva data porta, per os & nares profluunt. Paulus Barbette *Anatom. pract. Lib. 1. cap. 4. p. m. 15.* cauſam non tam in Epiglottidis eroſione, qvàm induratione qværit; Epiglottis, inqviens, adeò qvandoqve induratur, ut non ſolùm loqvelæ abolitionem inferat, verùm etiam non niſi fruſta magna deglutire ægrum poſſe efficiat. Potus & omnia, qvæ cochleari exhibentur, Trachæam intrant, rigidiore ab Epiglottide non ſatis clauſam. Ad hæc verba Barbettiana ſeqventia commentatur Theophilus Bonetus *Sepulchret. ſeu Anat. pract. Lib. III. Sect. 4.*

 Obſ.

Obſ. 6. fol. m. 748. contingit qvandoqve, ſolida facilè, liqvida vix deglutiri, cùm glandulæ extrinſecus appoſitæ intumeſcunt, qvòd ſolida comprimendo viam ſibi faciant, liqvidiora autem fungoſam glandium ſubſtantiam magis impleant: Item convulſis muſculis hyoideis, qvia tunc ſurſum erigitur larynx, unde remeat in os cibus liqvidus, ſolidus pondere delabitur, tremulô anxioqve motu. vid. etiam *Obſ. 24. Schol. f. 755.* Civis qvidam Solodurenſis cibum facilè, potum verò, præcipuè vinum, non ſine ſuffocationis metu deglutiebat; qvod ipſi accidit propter Catarrhum ad Laryngem, qvi Epiglottidem patentem reddebat. Propter pondus autem Cibi facilè deprimebatur, cùm contra liqvida ad aſperam arteriam deſcenderent, juxta Guil. Fabric. Hild. *Obſerv. Chir. Cent. VI. Obſerv. 8. Oper. fol. m. 505.* Alii potulenta arctiùs à Pharynge comprehendi debere, liqviditatem autem motum contractionis qvaſi effugere, ſicqve ad ſuperiora regurgitare; ſolida econtra arctè comprehendi, & ſic ſenſim in Ventriculum Muſculorum ope detrudi poſſe, exiſtimant, juxta ſententiam Johannis Schmidii *M. N. C. Dec. I. An. 4. & 5. Obſ. 162. p. 106.* Seqventibus verbis Nathanael Highmorus *Diſqviſ. anat. Corp. hum. Lib. 1. cap. 3. fol. 18.* hujus mali cauſam aſſignat debilitati fibrarum tunicæ ſecundæ Oeſophagi, Ciborum detruſioni inſervientium. Qvæ debilitate eâ, qvæ ſtrictam fibrarum contractionem reqvirant, qvalia ſunt liqvida, apprehendere neqveant; ſed in ſuperiorem Oeſophagi partem ex ore delapſa, ibi inſiſtunt, qvia fibræ ejus debilitate ſe conſtringere tam arctè ad depreſſionem neqveant; qvin illarum impetum effugientia; vel ſurſum rurſus impelluntur, vel illic in ſummitate Oeſophagi permanentia & laryngem comprimentia ſuffocationem minitantur. Solida verò, ſi vel minimis fibrarum conatibus aggrediantur, illarum vim effugere neqveunt, nec tam ſtrictam Oeſophagi compreſſionem re[...]runt, qvia ſi pars aliqva motu depreſſivô fibrarum deprima[...]

cu

cùm omnes partes ſint continuæ, facilè deſcendunt à debili & qvaſi inchoatô motu compreſſa. Et juxta Dan. Sennert. *Pract. medic. Lib. III. Part. 1. cap. 3. p. m. 17.* ſolida faciliùs, liqvida difficilius degluțiuntur propter Paralyſin partium detruſioni ciborum inſervientium. Majore enim facultatis motricis robore, & inſtrumentis fortioribus indigent liqvida ut comprehendantur & detrudantur, qvàm ſolida, qvæ faciliùs comprehenduntur.

§. 12.

Deniqve verò Johannes Bohnius *Circul. Anat. Phyſiol. Progymn. IX. p. 138. ſeq.* facilè largitur, interdum ab Epiglottide eroſâ & contabeſcente, tale qvid contingere poſſe, rariorem tamen cauſam hanc ſuſpicari licere addit, qvòd eroſionis & contabeſcentiæ ejusmodi ſigna ſæpius abſint, contingente nihilominus hoc Symptomate, ac interdum ex improviſô ſatis. Nec apparet, pergit Bohnius, qvâ ratione in convulſione muſculorum faucium deglutienda duriuſcula pondere ſuô ſpasmis iſtis reſiſtere qveant, utpote qvod horum potentiæ minùs proportionatum: multò minùs conſtat, qvalis illa vis ſit, qvam reſolutis muſculis illa imprimant, qvi robore potiùs contrariô indigent, qvale qvid à mole ejusmodi deglutiendorum haud proficiſcitur. Glandulas inflammatas aut qvocunqve modô tumidiores â potulentis allabentibus magis inebriari, ridiculum eſt, præprimis mox in momentaneô horum tranſitu, cùm ſpongiarum texturam & uſum dudum depoſuerint; imò in Caſibus his fluidis præ ſolidis facilior aditus conceditur. Neqve carunculas fungoſas Oeſophagi præternaturales adeò facilè penetrabit & tumefaciet potus momentaneus, ut Laurentius qvidem ſibi imaginatur. Qvæ, præter Epiglottidem, partes Laryngis â pituita viſcidâ eousqve imbui poſſint, ut hujus rimulæ exactiorem clauſuram turbent, non video, cùm intumeſcentias qvasvis meatûs potiùs anguſtare & obturare, ex Inſtitutionibus etiam innoteſcat. Sicut autem Epiglottidem ſiccio-

Bohnii ſententia.

ſicciorem potiùs huic compreſſioni qvandoqve impedimento eſſe ſuperiùs conceſſi: ita deniqve, qvid muſculi Laryngis tabidi & exſucci huc conferant, non apparet. Mihi verò probabilius videtur, muſculorum potiùs ipſius Pharyngis reſolutorum hunc effectum eſſe. Nam nec ex ore qvidem moveri poſſunt potulenta in hoc Caſu, ita ut muſculis his laxatis neceſſariò & eousqve collabaſcat principium gulæ, ut illi dilatando non niſi ſolidior bolus, inſtar cunei, adæqvatus videatur Et ſi principium hoc ſubintrârint fluida, profectò flacciditas & debilitas fibrarum ejus transverſarum ulteriorem illorum deſcenſum vix inhibebit, cùm pondus ac fluor potûs ad ſuperandas has conniventias ſatis potens videatur. Hæc Bohnius.

§. 13.

Deglutitio impetita. A variis tamen aliis, & qvidem tam in ipſô Oeſophagô, qvàm extra eundem latentibus cauſis Deglutitio vel in tantum, vel in totum impediri ſolet. Sicuti enim Uvulam ad Deglutitionem cum aliis partibus concurrere jam ſuprà diximus, ita *Ab uvulæ defectu.* etiam ab ejusdem defectu, imprimis in infantibus difficilem deglutitionem annotarunt Autores, qvale exemplum refert Georgius Wolffgangus Wedelius de Infante, qvi lac bonæ notæ ex papillâ obvians ſugere non poterat, ſed cum moleſtiâ & anxietate non levi id per nares mox rejiciebat. Indicabatur culpa hærere in lingvâ, aſt frenulô forfice paulùm diſciſſô, qvoad extantiorem membranulam parum vel nihil juvabat, qvin lac ſubinde regurgitaret ſurſum. Examinatis faucibus Uvula aberat, unde inventa qvidem cauſa, curari tamen per πρόσθεσιν debitam non poterat: Svaſit hinc Wedelius profundiùs immergere papillam, ut lingvæ concurſu faciliùs poſſet deglutiri; qvod & factum eſt, ſucceſſivè naturâ adſvetâ remittente vitiô, puellâ feliciter increſcente, *vid. M. N. C. Dec. II. An. 5. Obſ. 5.* p qvô locô aliud ſimile exemplum idem Autor recenſet de Infa[n-]

qvinq

ippus Salmuth *Obs. med. Cent. 3. Obs. 6. p. 115.*

§. 14.

Ab Epiglottidis erosione & consumtione Deglutitionem ediri, testatur Alardus Hermannus Cummenus *M. N. C. Dec.* *n. 3. Obs. 112. p. 183.* seqventibus verbis: Legi in Manuscriptô qvardi Slegelii, raræ curiositatis & magnæ experientiæ viri, m in Museô suô servare Sceleton cujusdam nobilis Meretri- Venetæ, ex Lue venereâ consumptæ, Epiglottidem qvæ ex- abuerat, atqve propterea ex cibô fortè fortuna in tra- seu asperam arteriam illapsô suffocata fuerat. Qvale exemplum in Nosocomiô nostrô, ante aliqvot annos, mi- in strenui cujusdam, tam Martis, qvam Veneris castra tis, Militis sectione observare licuit. Ille scilicet morbô litanô laborans, inter alia Symptomata, tam ante, qvàm solutam Mercurialem salivationem, qvâ curâ aliàs satis âqve fœtido hoc morbô liberatus evaserat, raucedine e difficili deglutitione laborabat, & qvotiescunqve sive po- a, sive reliqva alimenta deglutire vellet, semper suffoca- metum incurrebat, donec tandem Atrophiâ consumptus ore qvodam nocturnô vitâ defunctus offenderetur. Id rescifcens statim difficilis hujus deglutitionis causam per-

ab Epiglottidis erosione.

Observatio.

non nisi frusta magna deglutire ægrum posse, efficiat. Potus & omnia, qvæ Cochleari exhibentur, Trachæam intrant rigidiore ab Epiglottide non satis clausam, juxta Paul. Barbett. *Anatom. practic. Lib. 1. cap. 4. p. m. 15. sq.*

§. 15.

ab Ulcere faucium. Ex Ulcere circa fauces appetitum vitiosum, citra qvem cibus deglutiri non poterat, annotavit Guilelmus Fabricius, Hildanus, *Obs. chir. Cent. I. Obs. 37. fol. 33.* Mulier scilicet qvadragenaria Ulcere malignô circa fauces ex pituitâ salsâ, è capite destillante, per annos aliqvot laboraverat: adeô ut amygdalæ, uvula, epiglottis & portio gulæ exesæ essent. Vix loqvebatur, cibum & potum non nisi maximô cum dolore poterat deglutire. Hæc autem imprimis notatu digna, qvod qvamvis minimè gravida esset, interdum hæc vel illa, prægnantis instar, appeteret, nempe haleces, carnes & pisces salitos & infumatos, aliosqve concoctu difficiles cibos, uti & fructûs immaturos. Deinde (mirum magis) qvòd talia, qvantumvis dura, sine dolore ullô deglutiret, si modò appeteret; Verùm appetitum & deglutitionem illam planè supernaturalem illi, summô Dei beneficiô accidisse, non dubitat Fabricius, alioqvi vitâ in tot annos protrahi & foveri non potuisset, qvum nullô modô hordeatum aut amygdalatum, vel carnium jus, aut tale qvippiam sorbere posset, abhorrente stomachô, adeòqve sæpissimè totum triduum â cibô & potu abstineret, donec appetitus ille vitiosus denuò recurreret.

§. 16.

Oesophagi obturatio. Deinde in ipso Oesophagô Deglutitionis læsio seu impedimentum reperitur, exempli gratiâ, funestam Oesophagi obturationem atqve impeditam Deglutitionem â Cartilagine observavit Nicolaus Gvilelmus Beckers in Mercatore Hippolitanô, *à Cartilagine.* consistentis ætatis, qvi sesqviannô de Deglutitionis difficult[ate] mucronatâ sub cartilagine, dolore gravativô indies augescen[te]

langvo[r]

langvore & totius corporis contabeſcentiâ, nullô in faucibus tumore vel dolore apparente, conqveſtus, at qvamplurimis tam internis, qvàm externis, incaſſum adhibitis remediis, corpore ob Deglutitionis impoſſibilitatem ſangvine & ſpiritibus deſtitutô, Marasmode violentâ exſpirare cogebatur. Cadavere diſſectô tribus ab ore Ventriculi digitis Oeſophagus â Cartilagine annuliformi, exiguô foramine præditâ, ab ipſô Oeſophagô enatâ, obturatus repertus fuit. *vid. M. N. C. Dec. I. An. 4. & 5. Obſ. 67. p. 56.* Oeſophagi cartilaginei parumqve pervii meminit Henricus Sampſonius *l. a. An. 3. Obſ. 170. p. 326.* Fœmina ſcilicet diu difficultate deglutiendi præpedita Medicum adivit, qvi ipſi conſuluit ſtylum ex Oſſe balenæ confectum, longum flexilemqve in Ventriculum intrudere. Circa claviculas obſtaculum aliqvod invenit, qvod ſtylus nullô modô ſuperare potuit. Medicus illam pro deploratô habuit, poſt paucos menſes obiit fame enecta. In diſſectô Cadavere totus Oeſophagus à claviculàrum regione ad ipſum Stomachum inventus pura puta Cartilago; neqve erat pervius, niſi Cavitate valde minutâ, vix ſetam porcinam admittente, eâqve labyrinthiâ, ſed integrâ ſubſtantiâ cartilagineâ ſolidus. Fœmina qvædam triginta annos nata Autumni imbriferâ tempeſtate Anginâ correpta eſt, qvæ neglecta omnem deglutiendi facultatem ademit; ita ut ne qvicqvam liqvidi aut ſolidi permeare potuerit, tumore circa jugulum manifeſtô. Potus omnis Cannulâ ore attractus per nares reſiliebat cum ægrotæ aliqvô ſolatio. Per ſex ſeptimanas Clyſteribus nutrientibus ſuſtentata eſt: Sanæ mentis jam vivendi finem proximum conjectans liberos lugebri veſte indui juſſit accerſitô Sartore, conſangvineisqve advocatis ultimum vale dixit atqve inter preces exſpiravit. In apertô Cadavere Gulæ Sphincter muſculus ſive Oeſophogæus in Cartilaginem Oedemati haud abſimilem ſubſtantiam degenerâſſe transverſimqve totum Oeſophagum occupâſſe,& ductus ſeu canalis,

per qvem alimenta ad Ventriculum deferuntur, nullâ adſtrictione, ſed coalitione ita clauſus inventus eſt, ut non oculis nedum ſtylo ulli pervius fuerit. v. Theoph.Bonet.*Sepulchr.Lib.III. Sect.4.Obſ.20.fol.752.ſq.*

§. 17.

à Carunculis & Tumoribus.

Nonnunqvam Carunculas & Tumores in Oeſophagô ſuccreſcere atqve Deglutitionem vel lædere, vel penitus impedire, ſeqventes docent Autores: e.g. Johannes Ludovicus Hannemannus *M.N.C. Dec.II. An.3. Obſ.47. p.135.* de Fœminâ, cui in Gulâ oriebatur Caruncula, qvalis meatum urinarium obſtruere vel obſidere ſolet. Hœc Caruncula non ſolùm Gulam occludebat, ut omnis aditus cibo & potui in Ventriculum denegaretur, verùm & muſculos, qvalis Cephalopharyngæus, Sphænopharyngæus & Stylopharyngæus, in ſuô motu impediebat. Hôc morbô, reliqvis viſceribus bene conſtitutis, & qvaſi ſana extincta eſt. Item, Oeſophagi Ulcere ex Lue vencreâ ſanatô, Caruncula ſuborta ſolidorum ac liqvidorum Deglutitionem cum dolore difficilem reddidit. Æger diu Vitam trahens tandem ad plures penetravit, juxta Joh. Rhodii *Obſerv. med. Cent. 2. Obſ.46.p.77.* Scribit etiam Philippus Verheyen *Anatom.Corp. hum. Tr. III. cap.10. p.m.286.* ſe ex Oeſophagi Glandularum tumore ac ſcirrhoſitate patientem præ inediâ miſerè obire vidiſſe, omni ſcilicet viâ cibo potuiqve ad Ventriculum præcluſâ. Apertô autem Cadavere, reperit dictus Verheyen latera Oeſophagi ob vehementem compreſſionem coaluiſſe, ipſumqve ejus tubulum ſub glandulis iſtis in ſolidum corpus abiiſſe. De ſpongiolis Oeſophago annatis nihil ſe audiviſſe, ſed tales abſceſſûs, qvi omnem deglutitionem impediverant, ſe obſervaſſe ſcribit Joachimus Camerarius ad Sigismundum Schmitzerum, talemqve abſceſſum, longô tamen temporis tractu, continuô uſu aqvæ Veronicæ cum vinô deſtillatæ, ruptum fuiſſe meminit; Extuberantias verò ejusmodi, vel ſpongiolas in malè affectô Oeſo-

Oeſophagi coalitus.

Oeſophagô etiam ſine Ulcere naſci poſſe omninò exiſtimat. vid. Joh. Hornung. *Ciſt. medic. Epiſt. 110. p. 255.* Plenarium & lethalem Oeſophagi â Steatomate ortum coalitum Anno 1677. in Virô qvodam, Theodorô Vinck, ex Inediâ defunctô obſervavit Stephanus Blancardus *Collect. med. phyſ. Cent. 3. Obſ. 54 p. m. 424. ſeqq.* Fœminam qvandam ab intempeſtivô refrigerantium ad Inflammationem uſu contractô Gulæ ſcirrhô aſſumpta ægerrimè deglutiiſſe, refert Johannes Rhodius *Obſ. medic. Cent. 2. Obſ. 47. p. 78.* Et *Obſerv. ſeq.* puero octenni, per febrem ardentem, Deglutitionem absqve eſoph[illegible] anguſtiâ, & qvidem tantâ, ut Gula, Cadavere ap[illegible]m non admitteret, abolitam obveniſſe annotavit. [illegible] qvidam Venatorum de dolore circa dextram Oeſoph[illegible]em qverebatur, præ qvô ne micam qvidem panis mad[illegible]rbendo hauſtam ferre potuit, inimò vix ipſum ſol[illegible]um, niſi paulatim & per cochlearia ſingula ſumer[illegible] cauſam in fruſtum tendinis bovilli ſubduri devora[illegible] Henricus autem Smetius, ipſius Medicus, tub[illegible]m intra Oeſophum, eâ in regione ſuccreſcere occepiſſe, exiſtimat *Miſcellan. med. Lib. 11. p. m. 529.* Sic villicus adoleſcens ex freqventi & diu productâ ſubdialis frigidiqve aëris uſurâ, provocatô viſcidæ pituitæ deſtillatu, ſentiit ſibi primum neſcio qvid ad palati fornicem adhæreſcere; qvod aliqvot pòſt diebus in tuberculi formam ſe prodidit, atqve ex majoribus indies incrementis ad eam magnitudinem tandem excrevit, ut totas hominis fauces opplens nedum firmioris alimenti traductum, ſed etiam potum inſpiratumqve præcluderet: renixu durô, colore carneô, variis aliqvot plicamentis in ambitu excurrentibus præruptum. vid. Marc. Aurel. Severin. *de recondit. Abſceſſ. natur. p. m. 191.* Plura ejusmodi & alia exempla collegit Theophilus Bonetus *Sepulchret. Lib. III. Sect. 4. fol. 748. ſqq.* Nobili cuidam Matronæ, nihil omninò deglutire valenti, etiam id, qvod deglu-

Kk 3 tire

tire conabatur, mox Oesophago sistebatur, breviqve pòst ab inferiore parte sursum ebullire incipiebat, unde in vehementem Tussim angoremqve magnô cum suffocationis periculô incidebat, ita ut qvidqvam assumere recusaret. Hæc tamen deglutiendi impotentia per viginti qvatuor tantùm continuabatur horas, siqvidem venâ primâ vice sectâ mox levamen sentiebat. Post secundam autem Venæsectionem eamqve seqventem Clysterem liqvorem qvendam per Oesophagum transire observavit. Ab illô tempore Oesophagus sensim ad pristinum reducebatur statum. Hujus impeditæ Deglutitionis causam non Paralysi, multòqve minùs excrescentiæ durove tumori, verùm Oesophagi glandularum obstructioni tumoriqve, carnosarumqve interioris Oesophagi tunicæ fibrarum contractioni ex acidi acerbi affluentiâ haud dubiè ortæ adscribit Cornelius Stalpart van der Wiel *Observ. rar. Cent. 2. Obs. 27. Schol. p. 282. seq.* Patavii nobilis Virgo, Deo sacra, jam septem ac decem annis vix aliqvot guttulas liqvoris demisit; Oesophagô nempe ab ossiculô aviculæ olim sauciò scirrhosus tumor affluente materiâ fuit genitus, juxta relationem Johannis Rhodii *Obs. med. Cent. 2. Obs. 47. p. 78.* Difficili Deglutitione Satrapa qvidam Aulæ Bavaricæ generosus octenniô vel decenniô laboravit, ita ut in fauces sumptô cibô per Oesophagum non aliter ventriculo credidit ac Capo, qvi turundis farcitur. Hujus mali causam alii tuberculum crudum a viscidis humoribus ortum, alii spasmodicam faucium contractionem statuerunt. vid. Philipp. Hœchstetter. *Obs. med. Dec. 5. Cas. 2. Schol. p. 547. sq.*

§. 18.

ab Anevrismate.

Rarum difficilis Deglutitionis exemplum in Historia Academ. Reg. Scient. Parisiens. *An. 1700. p. 278.* â Chirurgô qvodam observatum communicatur. Scilicet nonnemo inter venandum Capite â dextro latere magnâ violentiâ aversô difficilli illud in situm naturalem reducere potuit, & ab eô momen

sempe

ſemper malè habuit, Deglutitione & Reſpiratione ejus impeditiſſimis. Mortuus demum eſt elapſis qvindecim Menſibus, inventaqve ejus aorta extraordinario modô dilatata, ſaccus anevriſmaticus magnus in ſubclaviâ dextrâ, Oeſophagus atqve Trachæa admodum ſacco iſto compreſſa, Claviculæ divaricatæ, & fruſtum oſſis in Sternô deficiens ſacco iſti anevrismatico incluſum. Qvod qvâ ratione eò penetrare potuerit, non facilè conceperis.

§. 19.

Ad hos Deglutitionem impedientes Tumores pertinet etiam Polypus Oeſophagi, vermiformis â nimiô Pulveris Hiſpanici ſternutatorii, vulgò Spaniol, uſu excitatus, de qvô ſeqventem Obſervationem legere licet *Actor. Erud. Lipſ. An. 1715. Menſ. Oct. p. 456. ſq.* Caupo qvidam, in pago Poſſewitz, prope Pirnam, Vir annum qvadrageſimum tertium agens, ac ſat notabili Corporis mole gaudens, mirumqve in modum pulveris ſternutatorii Hiſpanici deliciis effaſcinatus, An. 1714. circa tempus vernale, dolorem qvendam urentem â nimia dicti pulveris aliqvando facta per nares attractione, in medio Oeſophagi percepit, inopinatòqve non ita multò poſt deglutitionem nonnihil animadvertit impeditam. Qvamobrem tam apud Medicos, qvàm Medicaſtros, auxiliô fruſtra qvæſitô, Penicillum, vulgò die Magen-Bürſte, applicat ejusqve ope ſat notabilem eqvidem educit pituitoſæ materiæ copiam, nullô tamen inde ſubſeqvente levamine. Ad qvæſtionem, num ex applicatione peniculi ſenſerit dolorem? reſpondit: eum qvidem ſe non ſenſiſſe, interim tamen difficilem, imò in Ventriculi cavitatem ejus penetrationem, omninò impoſſibilem, ob qvoddam in gula obſtaculum perceptum, plenarium peniculi ingreſſum prohibens, fuiſſe. Paulò poſt, locô ſperati effectûs ſalubris, magis magisqve malum augeri animadvertit æger, adeò ut ſolida tandem alimenta haud amplius aſſumere valeret, ſed liqvidis tantum, v. g. lacte, juſculô

â Polypo Oeſophagi.

ſculô avenaceô tenui &c. famem ſedare corpusqve nutrire cogeretur. Imò, tantum demum hic affectus ſumſit incrementum, ut recenſita jam liqvida tenuia, liberè exinde deglutire haud valuerit, ſed mediante calamô ſtramineo iſta abſorbere neceſſe habuerit miſer. Qvàm primùm enim paulò liberiùs largiùsqve ea ſorbere voluit atqve deglutire, ſtatim ea cum ſonitu regurgitârunt, præſentaneam ægro ſuffocationem minata. Tandem æger liqvidorum etiam ne guttulam qvidem ampliùs aſſumere potuit, qvô evenit, ut poſt aliqvot dierum ſpatium fame ſitiqve incredibili emaciatus atqve fractus miſerè perierit. Apertô hujus Cadavere Oeſophagus nonnihil contortus & Pharyngem verſus ſolitô tenuior atqve acuminatior apparuit, & qvidem adeò, ut apertura ejus, aliàs ſatis ampla, vix piſum admittere viſa fuerit. Inciſô verò Oeſophagô ſeſe ſtitit excreſcentia qvædam carnea, qvæ in mediâ Oeſophagi parte eaqve poſticâ, qvâ ſpinæ dorſi adjacet, initium ſumens ad Pylorum usqve ferè ſeſe extendens longitudine ſpatium ſex digitorum transverſalium, craſſitie verò lumbricum inſignem æqvabat, cujus etiam faciem aliqvô modo mentiebatur. Subſtantiæ hujus excreſcentiæ, rectiùs Polypi, erat carnoſo fibrilloſa atqve mollis, Color verô ex albô rubicundus. Vid. etiam §. 25. Occaſione Penicilli (Magen-Bürſte) hactenus ſatis noti, cujus in hoc Paragraphô mentio eſt facta, paucis monendum, ejusmodi Inſtrumenti pro eluendô Ventriculô, & qvidem magis innoxii uſum jamdudum fuiſſe notum. Inqvit enim Thomas Bartholinus *Hiſtor. anat. Cent. V. Hiſt. 26. p. 43.* Non ita pridem in viciniâ noſtrâ ingenioſus homo virgulam flexilem, mollem & oblongam, cui ſcopa ex linteis carptis alligabatur, in uſum traxit, qvàm pro lubitu per fauces in Ventriculum demittebat ad eluendum Ventriculum ejusqve ſordes, & ſine nauſea retrahebat. Si qvis imitari volet, cavere debet, ne vel virga frangatur, vel ſcopæ faucibus inhæreant.

§. 20

§. 20.

Interdum etiam Causa difficilis vel impeditæ Deglutitionis consistit in Oesophagi constrictione & plenariô coalitu, vid. §. 17. Jocosam autem vel potiùs malitiosam Gulæ adstrictionem â potu vini malvatici, in qvô Radix Consolidæ majoris infusa fuerat, annotavit Philippus Hœchstetterus *Observ. medicin. Dec.3. Cas. 5. p.234.* Scilicet Mercatoris cujusdam filii radicem Symphyti majoris per noctem in vinô malvaticô infuderant, manè, exemptâ radice, rustico, qvi â qvotidianis laboribus erat, vinum obtulerunt, ille sumptô poculô hausit affatim, at cùm paulò pòst sibi præcludi fauces sentiret, & maximâ cum difficultate deglutiret, heriles filios de venenô exhibitô accusavit, â qvô strangularetur. Qvi, qvamvis scirent, venenum non esse radicem hanc, tamen jurgia Patris rescifcentis metuentes, si rusticus deteriùs haberet, undiqve poscunt opem. Svasu igitur cujusdam acetum in potu dant, rusticus â strangulatu, heriles filii â metu jurgii paterni, liberantur. *ab Oesophagi adstrictione;*

§. 21.

Gulam qvandoqve etiam à Variolis ita coalescere, ut deglutitio impediatur, testantur Medicorum Observationes, qvalem recenset Johannes Henricus Brechfeld de Eberhardi Lamperti, Æditui Hildesiensis, filiolâ, cui Anno 1668. Oesophagus â Variolis ita coalescebat, ut denegatô Cibi potusqve per illum transitu, miseræ puellæ fame miserrimè non sine maximô parentum luctu pereundum esset. vid. Thom. Bartholin. *Act. Hafniens. Vol.1. Obs. 109. p. 199.* Item filiolo cuidam Anno 1688. Ferrariæ Oesophagus â Variolis ita coaluit, ut denegatô cibi potusqve per illum transitu, misero puero fame & siti miserrimè non sine magnô parentum luctu pereundum fuerit, uti iisdem ferè Brechfeldii verbis testatur Josephus Lanzonus *M. N.C. Dec.II. An.9. Obs.45. p.80.* Et *Dec.III. An.7. & 8. Obs.47. p.72.* *à Gulæ coalitu, à Variolis.*

p. 72. Gulæ coalitûs â Variolis lucanicâ ſublati meminit Petrus Rommelius ſeqventibus verbis: Non rarò accidit in Variolis, ut ab iſtarum copiâ fauces & pharinx præcludantur & obſtruantur, ut ægrotantes ægerrimè, interdum planè nihil, per illam fiſtulam transmittant, imò haud rarò ſuffocationis periculum ſubeant. Exempli locô ſit puer ſex vel ſeptem circiter annorum, Textoris filius, tam fœdè â Variolis copioſiſſimis & tandem confluentibus deturpatus, ut magis turpificatum toto Praxeos noſtræ tempore vix viderimus; caput prægrande & tumidum duplô majus apparebat, facies prætumida; oculi arctiſſimè ob inſignem palpebrarum tumorem clauſi, ita ut ne minimum eorum veſtigium, ubi laterent, adparuerit; aures, nares, labia & os, in-et extrinſecus Variolis ſcatebant, univerſumqve corpus nihil aliud niſi puſtulæ, pus & ſanies, ut nullibi non fœdatæ cutis tantum ſpatium, qvod piſi vel lentis magnitudinem ſuperâſſet, invenire potuiſſes. Ob nares obſtructas osqve tumefactum & ferè clauſum anhelitum ægerrimè trahebat, nihil vel cibi, vel potûs per pharyngem, undiqvaqve variolis obſeſſam, tranſire, & vox rauca vix verbum intelligibile pronunciare poterat: in ſummâ, horridum ſpectaculum, monſtrum potius, qvàm hominem dixiſſes. Gula etiam ob ruptas puſtulas omninò qvaſi coaluerat, & qvia vires tam magnitudine & malignitate morbi, qvàm ob denegatum alimentorum ac medicamentorum tranſitum deficere incipiebant, res intra ſacrum & ſaxum jam conſtituta planeqve deſperata videbatur. Rebus ſic peſſimè ſtantibus, qvidam cognatorum, puero ægrotanti valde acceptus, miſelli miſertus, inter alia illum interrogat, num lucanica illi arrideat? Daniel, möchteſt du nicht eine Bratwurſt? ſciebat enim tale edulium ipſi volupe eſſe. Auditô nomine lucanicæ, puer qvaſi ex altô ſomnô expergefactus, qvi ad interrogata alia nihil hactenus reſponderat, ſtatim balbutiente qvidem & vix perceptibili, magnum

magnum tamen lucanicâ vescendi desiderium testante voce respondit, Ja, ja. Opportunè ægrum tunc invisens Medicus interrogatus, utrum lucanica esset concedenda? facillimè annuit, statimqve, ut apportaretur, curavit, sperans, qvia tam anxiè expeteret, fore ut deglutitione edulii tam desiderati Gulæ coalitæ aliqvalis violentia inferretur, sicqve fauces præclusæ denuò aperirentur: nec spes fefellit. Statim enim ac lucanica adferebatur, portionem istius nihil cernenti ambabus arripienti porrigebamus, qvi flagrantissimô desideriô non sine violentiâ & dolore ori intrudebat vixqve tentatâ masticatione, non sine difficultate & dolore abliguriebat, simulqve pus & saniem ex pustulis ruptis deglutiebat; sicqve subsecuturo cibo & potui iter liberum denuò restituebat, vitæqve jam imminens periculum feliciter evitabat.

§. 22.

A Paralysi seu resolutione Gulæ sæpissime Medicis practicis impedita Deglutitio occurrit. Scilicet post vomitum, vertiginem & spasmum cynicum resolvebantur sub autumni finem mulieri qvinqvagenariæ tam pertinaciter musculi deglutitionis, ut gulâ propterea flaccescente ne guttulam qvidem deinceps potuerint transmittere, licet nec dolor, nec tumor, nedum ulla ipsum urgeret angustia, teste Nicolaô Tulpiô *Observ. medic. Lib. 1. cap. 42. p. m. 82.* Ex resolutione musculorum deglutitioni inservientium, integris aliis facultatibus, qvendam repentè ægrotasse & periisse, non solùm ex Thomâ à Vega, sed etiam ex propriâ experientiâ in Olitore qvodam refert Johannes Schenckius *Obs. med. Lib. 3. fol. m. 315.* Ex Paralysi musculorum Pharyngis Contractioni inservientium post levem Apoplexiam Deglutitionem diversimodè læsam in Senatore qvodam observavit Johannes Schmidius, qvi solida scilicet omnia, panem, carnes, pisces masticabat & lingvâ in ore circumvolutabat, deglutire autem, imò nec potu multô diluta

à Paralysi.

detrudere non poterat, potulenta omnia liberrimè descendebant, uti supra *ex M. N. C. Dec. I. An. 4. & 5. Obs. 162. p. 206.* adduximus. Ludimagistri cujusdam filia viginti annorum, postqvam aliqvandiu obstructione mensium laboraverat, tandem in Cachexiam incidit, qvâ durante alvus ipsi adstricta admodum fuit, deglutiendi tandem impotentiâ subseqvente, unde ipsa instar Sceleti emaciata fuit. Hujus causam nonnulli statuebant Medici, qvòd excrescentiæ qvædam glandulæve in Oesophagô induratæ essent. Cujus tamen phænomeni veritatem inqvirens Medicus flexile qvoddam os balenæ sumsit, cujus extremitati spongiam applicuit, sicqve sensim ad Ventriculum ferè usqve immisit, nullô inventô obstaculô; unde Paralysin qvandam in dictâ parte existere indicavit. vid. Cornel. Stalp. van der Wiel. *Obs. rar. Cent. poster. Obs. 27. p. 278.* Paralysin Gutturis ex potu frigidô in Pharmacopœô annotavit Johannes Helwigius *Obs. 49. p. m. 177.* Hic scilicet Pharmacopæus temperamenti calidi, cum tempore æstivô haustum Cerevisiæ triticeæ ex cellâ subterraneâ modò allatæ avidus bibisset, statim raucedine molestatus, vocis langvore infestatus, gutturis angustiam & deglutitionis impotentiam sentiit, ut vix unum aut alterum cochleare liqvoris aut jusculi assumere potuerit. Adhibitis qvidem multis & variis remediis, internis & externis, per novem ferè septimanas, sed omnibus incassum, superveniente demum Catarrhô suffocativô in paucis horis naturæ debitum reddidit. Scribit etiam Thomas Willisius *Pharmacevt. ration. Part. 1. Sect. 1. cap. 2. p. m. 6.* se novisse qvosdam ob Paralysin in Oesophagi tunicâ carneâ excitatam, Deglutitionis magnâ difficultate laborâsse, aliosqve ob fibras penitus resolutas fame interiisse. Qvidam etiam laborabat febre diuturnâ cum summâ appetitûs prostratione; restitutus autem nullum cibum, licet valde appeteret, deglutire poterat, sed per digitos vi intrudere cogebatur. vid. Philip-

pus

pus Salmuth. *Obſerv. medic. Centur. 3. Obſ. 16. p. m. 119.* Mulier vetula ſubitò loqvelam amiſit, adeò ut verba nulla proferre poſſet, accedebat in deglutiendo ſumma difficultas, ſic ut non niſi juſcula vel lac, eaqve minimâ qvantitate & guttatim, cum labore deglutiret, qvæ qvandoqve in aſperam arteriam prolapſa tuſſim movebant, ſicqve per aliqvot ſeptimanas fuit ſuſtentata. Nervorum ſextæ & ſeptimæ conjugationis vitiô hoc accidiſſe, veriſimile eſt Felici Platero *Obſerv. Lib. 1. p. m. 224.* Senator qvidem Bregenſis Apoplexiâ ſubitò corruit, rediens ad ſe omnes qvidem ſenſûs recuperavit, judicium erat accuratum, memoria integra, Paralyſis in brachiô non usqve adeò inſignis; At muſculi deglutitioni inſervientes reſoluti, adeò ut nihil ferè deglutire poſſet, imò ne guttam qvidem bibere, ſine metu ſuffocationis præſentiſſimæ, in qvô ſtatu permanſit, donec labaſcentibus de die in diem viribus extingveretur, referente Daniele Wincklero *M. N. C. Dec. I. An. 6. & 7. Obſerv. 40. p. 73.* Et *pag. ſeqv. in Scholio* G. Chr. Wincklerus triſtiſſimum ejusmodi caſum in matre propriâ ſummô cum mœrore videre ſibi contigiſſe addit. Piſtor qvoqve & Civis Buxtehudanus in morbum febrilem incidit, qvem actutum muſculorum pharyngis & Sphincteris vel Oeſophagi tam vehemens Paralyſis comitabatur, ut nihil qvicqvam, ſive ſolidum, ſive liqvidum eſſet, deglutire poſſet; & hôc morbô fuit extinctus, juxta relationem Johannis Ludovici Hannemanni *M. N. C. Dec. II. An. 3. Obſ. 48. p. 136.* Fæmina qvædam robuſta in febrem pulicarem contagioſam incidit cum lingvâ nigrâ, horridâ & fuligini ſimili, qvam ſitis clamoſa calorqve intolerabilis comitabantur. Hæc undecimô die aphona facta difficultate deglutiendi corripitur, ita ut nec ſolita, nec liqvida ingerere poſſet. Dehinc pejus habebat & ſine pulſu exanimis veluti in horas moritura ſperabatur, facie prædita Hippocraticâ, decem dierum ſpatiô nullô cibô uſa, &c. vid. Zacut.

Lusit. *de Prax. med. admirand. Lib. I. Obs. 100. fol. m. 23.* Annotavit etiam bina læsæ deglutitionis exempla Ehrenfridus Hagendornius *Histor. medico-phys. Cent. I. Histor. 77. & 78. pag. 111. sq.* alterum cum stupore Colli in uxore cujusdam Mercatoris Gorlicensis, qvæ in puerperiô applicatis ab Obstetrice pro mammillis ex inflammatione valde tumentibus aquis refrigerantibus & repellentibus, accedente simul faucium collutione cum aqvis perinde frigidis, tantô affecta est Colli faucium-qve stupore, ut ne guttulam qvidem, sive medicaminum, sive esculentorum admittere posset, nullâ ope sananda, usqve dum inter perpetua animi deliqvia, vitam cum morte commutare juberetur. Alterum exemplum est de Cive qvodam Gorlicensi ex malô phthisicô antehac per biennium Arthritide vagâ periodicè conflictatô. Huic die unô alterôqve ante obitum deglutitio tantum negotium facessit, ut ne guttulam qvidem cerevisiæ sine suffocationis metu amplius deglutire valeret. Et qvamvis interdum qvædam lambitiva atqve lubricitantia gustui accepta admitteret, non tamen sine conamine ingenti, cum anxietate & sudoris frigidi eruptione fiebat, donec inter Lipothymias in vivis esse desineret. Ejusmodi species Paralyseos absqve dubiô qvoqve in causâ fuit in Pastore Goclingensi, qvi de miris conqverebatur Olfactûs incommodis, adeò ut rem etiam fragrantissimam odoraturus deglutiendi difficultatem mox incurreret voxqve hæsitare statim inciperet, ceu frustum deglutiendum illum impediret. vid. Joh. Jac. Harder. *Apiar. Obs. 40. pag. 181.* Referre huc etiam liceat speciem læsæ deglutitionis, qvam Rosinus Lentilius recenset. Scilicet Illustrissimus qvidam Comes, sexagenarius, jam aliqvoties paroxysmis apoplecticis, licet levioribus, tentatus, raro vitrum, sive vinum bibat, sive acidulas, evacuare potest, sed semper adhuc liqvoris portionem in vase relinqvere cogitur, idqve ob eandem deglutitionis difficultatem, olim, anteqvam ejus-

modi

modi insultûs passus esset, simile qvid nunqvam sentiens. Qvodsi qvis cuidam musculorum Oesophagi semiparalysi, aut fibrarum alicui relaxationi acceptum ferat, forte non erraverit. *vid. M. N. C. Dec. III. An. I. App. p. 129.* Deglutitionem à Paralysi fibrarum impeditam in Virô sexagenariô, catarrhis â multis annis obnoxiô, observavit etiam Christianus de Helwich *Ephemerid. Academ. N. C. Cent. V. & VI. Obs. 59. p. 93. seq.*

§. 23.

Interdum hoc deglutitionis vitium in infimâ Oesophagi parte circa Ventriculi orificium hæret. Vidit enim Johannes Fernelius mulierem gravidam, cui tuberculô durô eoqve ingenti ita os Ventriculi obturabatur, ut qvicqvid indebatur attactô Ventriculi ore, mox remearet atqve redderetur. Sic adstantium omnium judiciô nihil cibi potusve bimestri tempore, vel conatu maximô, ea voravit. Tandem morbô, desipientiâ febreqve confecta decessit, editô partu, qvem vitæ superstitem reliqvit. vid. Joh. Fernel. de *Morb. Part. Lib. 6. cap. 1. p. m. 125.* A sinistri orificii occlusione vomitum ferè perpetuum annotavit Thomas Willis *de Anim. Brutor. Sect. 2. cap. 1. p. m. 24. seq.* Vir qvidam, inquiens, Oxoniensis robustus & aliàs sanus, â longô tempore vomitu crebrô laborans comesta qvæqve sæpius, etsi non semper, mox rejicere solebat: tandem victis omnibus remediis morbus in eum statum devenit, ut valde esuriens comederet ille, donec Oesophagus ad Gulam usqve impleretur, dein nihilô in Ventriculum illabente, ingesta qvæqve cruda regereret. Cùm pharmacis minimè juvantibus, præ fame summè elangvesceret & propediem interire periclitaretur, instrumentum ei instar virgulæ, è pinnâ cetaneâ, cum spongiæ fibulâ apici ejus affixâ parabam; hoc ægrotans statim â cibô & potu assumptis, gutturi unaqve Oesophago immittens, alimenta, secus restagnatura in Ventriculum, orificiô ejus reseratô, detrudebat; atqve hujus ope per sedecim annos

ab Orificiô Ventriculi.

annos & ultra pabulum qvotidie sumsit. Procul dubiô in hôc casu os stomachi, sive â tumore, sive â paralysi semper occlusum, nihil, nisi violenter reseraretur, in Ventriculum admisit. Noribergæ Mulier qvædam longo decubuerat tempore, angebatur transglutiendi difficultate maximâ & tantô gulæ ardore, ut præ eo nec dormire, nec sitim sedare qviverit. Auctâ gulæ angustiâ, vix qvid liqvidi in Ventriculum immisit: Ventriculus ad Vomitum excitatus egerebat interim cibum, interim phlegma viscosum ac crassum, interim etiam pituitam cum bile crassâ permixtam; ægra sciscitata, num juxta ingressum gulæ in Ventriculum vel Ventriculi orificium qvid, tanqvam clavi infixi, vel globulum persentisceret? respondit, se totô octenniô tale qvid in eâ regione percepisse atqve transglutiendi magnâ difficultate laborasse, similiqve morbô & patrem & sorores & alios suos amicos occubuisse affirmabat. Tandem nutrimento destituta atqve ad extremam perducta maciem extincta est. Mortuam aperuit Volcherus Coiter, & invenit ad Ventriculi orificium scirrhum pugni magnitudinem excedentem, substantiæ gulæ innatum, qvi crassitie ac tumore suô angustârat atqve obturârat Oesophagi finem. v. Volcher. Coiter. *Obs. anat. chir. fol.m.121.* Ejusmodi Observationes etiam reliqvit Felix Platerus *Obs. Lib. 1. p.m.222.sq.* nimirum figulus per qvinqvennium, cibos solidiores vel liqvidiores aut potum deglutiturus, deglutitionis difficultate laboravit, dicta enim alimenta, nisi paulatim & parvâ qvantitate assumpta, in Ventriculum minimè descenderunt, sed supra illum, circa cordis regionem, ut vocant, substiterunt, illicqve angorem & compressionis sensum pepererunt tamdiu, donec supinus dorso incubuit, tunc enim cum sonô qvodam qvæ illic hærebant, in Ventriculum illapsa sunt. Item scri rius qvidam Vir robustus â mensibus aliqvot, qvotiescun carnem aut panem deglutire voluit, mox sensit in Ventri elatiore regione magnam compressionem, qvæ eum ad vom

assun

assumpta iterum rejicienda adegit; si verò qvandoqve in ventriculum hæc illaberentur, statim levamen sensit flatusque tunc per ructum eruperunt. Idem illi, si affatim biberet, accidit, ut & potus subsisteret in Oesophagô, donec per vomitum rursus ejiceretur &c. Imò sibi ipsi in suâ senectâ hoc accidisse dicit Platerus, carnem tenaciorem aut duriorem, vel minùs incisam aut masticatam deglutienti, ut illa in Oesophagi ingressu in Ventriculum subsistens angustiam summam & compressionem eô in locô ipsi pepererit, item cuidam totô anni spatiô & ampliùs Lucernæ cibos paulò solidiores deglutienti in mediâ viâ hi subsistebant eumqve tamdiu angebant, donec superbibendo eos deorsum propelleret. &c. De difficili Deglutitione ex inflammatione superioris orificii Ventriculi, vid. Guil. Fabric. Hild. *Obs. chirurg. Cent. VI. Obs. 34. Oper. fol. m. 540.*

§. 24.

Dantur insuper adhuc aliæ læsæ Deglutitionis causæ v. g. Salivatio vel Mercurii usus illegitimus. Ab usu enim Cinguli mercurialis in scabiosô qvodam Deglutitionem & Loqvelam interceptam, item respirationem impeditam faciemqve in immensum auctam atqve lividitate perfusam ad instar suspensi & illicò suffocandi hominis observavit Paulus Jalon. *vid. M. N. C. Dec. II. An. 6. Obs. 107. p. 204.* De Deglutitione â fumô Nicotianæ læsâ seqventem observationem communicat ejusqve causam materiæ flatulentæ adscribit Eberhardus Gockelius: Vir qvidam spectatissimus cùm ante aliqvot annos fumô Nicotianæ per consvetum tubulum seu fistulam, ut vocant, ori ac faucibus eundem atttahendô tempus falleret, ex isto tempore aliqvale deglutitionis impedimentum sine omni internâ Colli læsione, tuberculô, erosione vel aliô aliqvo præternaturali signô vel indiciô sensit, ita ut, si materiam aliqvam esculentam vel poculentam deglutire conabatur, non primô statim conamine in Oesophagum descenderit, sed secundâ vel tertiâ vice illud

à Mercurio.

à Nicotiana.

Mm cona-

conamen repetere coactus fuerit, usqve dum deglutitionis scopum attigerit. Qvod malum Patientem incertô qvidem & longô tempore comitabatur & affligebat, præsertim si sibimetipsi dictum affectum cum timore altiùs imaginabatur, & de degluriendi facultate sollicitus erat, *vid. M. N. C. Dec. III. An. 1. Observ. 79. p. 120.* Post Viperæ morsum & Veneni exsuctionem Lingvæ tumor exortus Deglutitionem impediens a Johanne Georgio Sommero communicatur *ibidem An. 3. Obs. 157. p. 271.* scilicet Venator retia sua in dumetis firmando offendit viperam, qvæ ipsi in medii digiti articulum primum in parte externâ duo vulnuscula vel potiùs rimulas, oculis vix cognoscibles, dentibus inflixit. Venator ruri auxiliô destitutus medelam in momentô qværens minùs tutam arripit, dum venenum extracturus sangvinem ore ex vulnusculis sugit, qvô factô actutum intumescit lingva, ac si pomum in ore teneret, ut loqvela & Deglutitio impediretur.

à Viperæ morsu.

§. 25.

à Polypo narium & faucium.

Sæpissimè etiam Polypi narium fauces & Oesophagum occludunt atqve Deglutitionem impediunt, e. g. Pedissequs qvidam ex ictu graviori respirandi contraxit difficultatem, adeò ut spiritum ducere grave ipsi valde; imò successu temporis incrementum tale sumpsit malum, ut ne qvidem cibum deglutire, nisi cum molestiâ summâ, valeret. Hunc ægrum visitans Jobus a Meekren non solùm nares Polypô repletas obſervavit, sed & fauces angustatas â Massâ carneâ gravi, durâ, cartilagineâ, circa uvulam deorsum ad Oesophagum se extendente, musculis Oesophagæis incumbente, juxta Job. a Meekr. *Obs. med. chir. cap. 12. p. 76. seq.* ubi curationem reperies. Ingens narium polypus, deglutitionem præpediens, etiam obſervatus est a Michaele Bernhardo Valentini in puerô, qvi tantâ narium excrescentiâ, qvam polypum vocant, laborabat, ut deglutitionem tan[illegible] non penitus impediret. Alterutrius insimul malæ tumor

ulceratus aderat, tamqve altas radices egerat malum in palati confiniis, ut ægrum prognoftico potius relinqvere, qvàm immedicabili malo manum adhibendo operam & oleum perdere maluerit Medicus. *v. M. N. C. Dec. II. An. 5. Obſ. 82. p. 187.* Aliqvot ejusmodi exempla mihi ipſi obſervare licuit. Venator ſcilicet viginti aliqvot annorum per longum temporis ſpatium narium obſtructionem patiebatur, ita ut non niſi ore apertô reſpirare poſſet, concomitante naſi ingente dolore, poſtmodum verò ſenſim ſenſimqve, poſt Uvulam, carneam ſentiebat excreſcentiam, qvæ ipſi non modò difficillimam cauſabatur deglutitionem, omnemqve cibi aſſumptionem impediebat, ſed ſubitaneam qvoqve ſuffocationem minitabatur. Qvem tamen Polypum Chirurgus mediante ſatis craſſô, certaqve enchireſi contortô filô, qvamvis cum largâ digitorum ab ægrotante demorſorum cruentatione, applicatô, deqve die in diem magis magisqve conſtrictô exſtirpare tentabat, atqve poſt aliqvot dies hanc excreſcentiam polypoſam, ficum majorem referentem & unciam unam cum dimidiâ ponderoſam cum filô extrahebat. Poſtmodum autem dictus Venator, ante duos annos inter rixas verberibus, & inter alia naſo inflictis, peſſimè tractatum ſe fuiſſe recordabatur. Bina adhuc ſimilia exempla alterum in lanionis, alterum in pictoris filiô obſervavi, qvorum ille ſeptendecim annorum per eundem Chirurgum, licet difficillimè, ab ejusmodi pyriformi excreſcentiâ liberabatur, hic verò octodecim annorum, ob impoſſibilem ligaturæ applicationem, Inediâ penitus emaciatus naturæ tributum ſolvebat.

Obſervatio.

Alia.

§. 26.

Plures adhuc aliæ difficilis & impeditæ deglutitionis cauſæ in praxi occurrunt, utpote inflammationes, anginæ, abſceſſûs, vulnera &c. de qvibus evolvantur hactenus allegati & alii Autores Joh. Schenck. *Obſ. Medicin. Lib. 3. fol. m. 315. ſeqq.* Theoph. et. *Sepulchret. Lib. 3. Sect. 4. fol. 745. ſeqq.* Matthiæ Moron.

Ab aliis cauſis.

Director. med. pract. p. m. 17. seq. & 117. seq. Marcell. Donat. *de med. Histor. mirab. Lib. 3. cap. 6. p. 249. seq.* Ehrenfr. Hagendorn. *Histor. medic. phys. Cent. I. Histor. 88. p. m. 128.* Corn. Stalp. van der Wiel *obs. rar. Cent. prior. obs. 25. p. 103. seq.* De deglutitione ab Anginâ impeditâ & per Vesicatorium supra suturam coronalem appositum sanatâ seqventem Observationem recenset Josephus Vallisnerius *Ephemerid. Acad. N. C. Cent. VIII. Obs. 76. p. 410. seq.* Mulier, inqviens, triginta annos nata, sangvinea atqve robusta, suppressô puerperiô ex abortu in Anginam incidit cum magnô materiæ pituitosæ ad guttur affluxu. Advocatus venam pedis, præmissô Clystere secare jussi, Gargarismata præscripsi & partium externarum inunctiones, in qvibus tamen nulla inflammatio conspiciebatur. Mox augescente deglutiendi ac respirandi difficultate sub linguâ venæ sectæ fuerunt, â qvibus statim in omnimodam deglutiendi difficultatem incidit. Nova Gargarismata, inunctiones, emplastra, cucurbitulasqve scapulis scarificatas incassum præscripsi, sicqve per diem integrum ac noctem excruciata sine potu & cibo vixit. Manè (omnibus jam deploratam lugentibus) Vesicatorium supra Commissuram Coronalem, abrasis capillis, apposui, & per tres vel qvatuor horas reliqvi, tuncqve patiens asserebat, se persentire sensim attractionem cerati primò ad gulam, deinde ad pectus, mox ad stomachum pervenire, qvo tempore ceratum auferre jussi, hilariqve animô statim comedere cœpit & evasit.

§. 27.

à Causa morali. Notabile qvoqve impeditæ Deglutitionis exemplum annotavît Rosinus Lentilius de Muliere, qvæ omnia tam escule[...] qvàm potulenta promptissimè deglutire sciebat, Hostian[...] men consecratam nullô modô poterat, qvin adhibitâ n[...] vi faucibus ingestam vomitu rejicere conabatur; Qvod [...] lum diu durârat, variaqve sine fructu applicata erant rem[...]

tiam & Cavitatem hæret, ſiqvidem inter Oeſophagum & *pedita a cauſis externis.*
ram arteriam nonnunqvam durus & exitialis qvidam tu-
, modò foris conſpicuus, modò verò intus deliteſcens ſe
uat, qvorum uterqve gulam tam ſtrictè occludere poteſt,
denegatô alimentis tranſitu hominem peſſundet & inediâ
rficiat, qvod teſtatur Nicolaus Tulpius *Obſ. med. Lib. 1. c. 44.*
ſeq. Viduæ ſcilicet cujusdam Naupegi ſuccrevit paulla-
ex deſtillatione humilis ac latus tumor inſidens firmiter la-
aſperæ arteriæ, paulùm ſupra jugulum. Hinc impediri
identer Spiritus, & tandem tantopere deglutitiones, ut circa
mum tumoris incrementum vix qvicqvam ampliùs trans-
ſerit gula, niſi fortè exiguas lactis vaccini guttulas, qvarum
e neqvaqvam ubi reſtaurarentur debitè vires, majoris opis
igæ, emarcuit neceſſariò corpus & exceſſit ipſa non invita è
a. Diſſectô autem Cadavere & denudatâ convenienter Cu-
, oſtendebatur hic tumor ad inſtar Carcinomatis colore livi-
s & radicibus diffuſus per qvamcunqve colli partem ; potiſ-
mùm verò circa gulam, premendô eam tam arctè, ut ex
mplicatis ipſius tunicis recreſcerent intus varia filamenta
antia intricatâ ſuâ texturâ usqve eò perviam hanc fiſtu-
t ne ferreum qvidem ſpecillum per eam licuerit trans-
e. Nobilis cujusdam tracheæ arteriæ & gulæ tantum adi-

tumidi Lienis, conſtrictis Inteſtinis, deglutiendi facultatem ſolutam ſe Romæ vidiſſe refert Thomas Bartholinus *Epiſt. med. Cent. 4. Epiſt. 14. p. 54.* Gravedinis in Uxore qvadam egregiâ Organa ſermoni & Deglutitioni deſtinata adeò violenter conſtringentis, ut neqve verbum proferre, neqve qvicqvam deglutire patiens potuerit, atqve interitui ex fame proxima fuerit, meminit Robertus Boyle *de Utilitat. Philoſoph. experiment. Exercit. 5. Addit. p. 432.*

§. 29.

Varia in Oeſophagum illapſa. Nonnunqvam etiam inter maſticandum & deglutiendum, vel aliâ qvoqve occaſione & ex improviſô, varia in Oeſophagum prolabuntur, vel faucium iſthmum ſive Oeſophagi principium obſtruunt, vel in faucibus & Oeſophagô infixa hærent, ibiqve dolorem, inflammationem vel etiam abſceſſum excitando Deglutitionem impediunt; interdum etiam, niſi maturè extrahantur, aut in Ventriculum detrudantur, ipſam mortem inducunt; ſive talia a nimis avidâ & incautâ ingurgitatione ibidem remanſerint, ſive caſu & infortuniô illapſa, ſive ſtudiô & per jocum deglutita fuerint.

§. 30.

Oſſicula. Freqventiſſimè autem inter edendum Oſſicula in Gulam illapſa varia ſymptomata excitare obſervantur; Nobilis enim Virgo Patavina, Deo ſacrata, jam ſeptem ac decem annis, vix aliqvot guttulas liqvoris demittere potuit; Oeſophagô nempe, ab oſſiculô aviculæ olim ſauciô, ſcirrhoſus tumor affluente materiâ genitus fuerat, referente Johanne Rhodiô *Obſ. med. Cent. 2. Obſ. 47. p. m. 78.* Scriba qvidam cùm in artocreate pullos columbinos, confractis, ut ſolent, priùs ipſorum oſſibus, coctos comederet, oſſiculum ſimul ex parte deglutiiſſet illic, ubi abruptum fuit, acutum Oeſophago infixum hæſit; unde tantus dolor ſubortus, ut miſerè cruciaretur, mox cutâ inflammatione & tumore, qvi etiam foris in collô a

r

rebat; exactis verò aliqvot diebus poſt appoſitum Cataplasma maturans, maturari & in abſceſſum converti cœpit; qvô apertô unà cum pure oſſiculum qvoqve prodiit atqve exemptum eſt, juxta Felic. Plater. *Obſ. med. Lib. 2. p. m. 413.* Sic etiam Os acutum gutturi infixum tandem in fine duorum Menſium per Cutem exiiſſe, ex Arculanô refert Petrus Foreſtus *Obſ. med. Lib. 15. Obſ. 28. Schol. fol. 167.* videatur autem ipſius Johannis Arculani *Pract. cap. 57. fol. m. 73.* Fœmina oſſiculum undiqve peracutum deglutivit; primô, ſecundo & tertio diebus provocatô vomitu neqve egerere neqve transglutire potuit. Medicus qvarto die invenit Collum intus & extus inflammatum, ita ut vix inſpirare aut exſpirare, vel etiam juſcula ſorbere poſſet. Urgebant dolor vehemens, febris, delirium & convulſiones. Tandem exortô abſceſſu per Os rejecit plurimum puris ſimulqve oſſiculum, ſicqve liberata & brevi curata fuit, vid. Guilhelm. Fabric. Hild. *Obſerv. chirurg. Cent. 1. Obſ. 32. fol. m. 25.* Idem Autor etiam *Cent. 5. obſ. 35. fol. 421.* Obſervationem de Oſſiculô, Oeſophago infixô, cum ſubſeqvente morte communicat. In juvene ſcilicet, cui inter cœnandum oſſiculum in gulâ remanſerat, nullô inſtrumentô extrahendum, octavi morbi die Collum undiqve durum, tenſum & ſupra modum usqve ad ipſum pectus intumefactum inveniebatur, dolor erat maximus, reſpiratio difficilis, pulſus celer & debilis, nec guttulam qvidem juſculi deglutire potuit, & ſeqventi nonô morbi die obdormivit. Poſt obitum inciſô collô Oeſophagum cum vicinis ſuis partibus, eô præſertim in locô, ubi oſſiculum infixum fuerat, planè ſphacelatum, cum maximô fœtore, oſſiculum verò nusqvam, imò nec in ipſô Ventriculô invenit dictus Guilelmus Fabricius. De Conſule qvodam, qvi ... ô conviviô, ex improvidâ fruſtuli oſſiculi pulli aſſati ...tione, omnibus remediis fruſtra tentatis, paucarum ho... ſpatiô vitam finiebat, vid. Caſp. Theoph. Bierling. *Theſaur.*

ſaur. theor. pract. Caſ. 29. Schol. §. 1. p. 377. Bibliopegi filiolus trium annorum rectè valens derepentè inter prandium, vehementer tuſſire & qvaſi ſtrangulari incepit, exclamans: Mater, oſſiculum deglutivi! Sollicita Mater nihil niſi carnes vitulinas minutim conciſas in orbe deprehendit. Interea vomere, multum phlegmatis per os & nares ejicere, raucam vocem contrahere inceſſanterqve tuſſire cæpit ille, deglutiendô tamen omnia, qvæ ipſi præbebantur. Remiſere tertiâ die Symptomata vehementiora, ſolâ remanente tuſſi & raucedine, ita ut deambulârit, comederit, libentiùs tamem mollia & liqvida, qvàm cibos & ſolidiora, qvotidie autem ſemel vel bis vomuerit. Circa decimum qvartum diem manè poſt juſculum ſumptum iterum vomuit ſat vehementer, & inter vomendum ejecit oſſiculum parvum, ex ſternô pectoris vitulini, & derepentè ille, discuſſâ omni raucedine, elatâ voce: ecce Mater oſſiculum! ſicqve ceſſantibus omnibus Symptomatibus poſtea recte valuit, referente Carolô Raygerô *M. N. C. Dec. I. An. 9. & 10. Obſ. 109. p. 270.* Rarum etiam caſum de ſubitaneâ qvadam fruſtuli oſſei deglutitione, nec non ejusdem rarâ exoneratione ex Antonii Nuckii communicatione recenſet Cornelius Stalpart van der Wiel *Obſerv. rar. Cent. poſter. Obſ. 21. Schol. p. 245.* Hagæ, ſcilicet Miles qvidam, cùm domum aliqvando veniret eſuriens admodum, ſubitòqve juſculum qvoddam, in qvô fruſtum aliqvod oſſeum latitabat, ſumeret, hoc nimiâ feſtinatione cum juſculô in Oeſophagum irruit, ubi propter notabilem magnitudinem ſiſtebatur. Perturbatus autem ille digitum gulæ immiſit eâ cum ſpe, ut vomitu os ejiceret, verùm necqvicqvam tentavit. Qvapropter multum hauſit olei, cùm, ut os evomeret, tum ut vias redderet glabras, ſed & hæc incaſſum fiebant: qvin etiam os propter Oeſophagi ex oleô glabritiem deſcendebat inſuper latitudine trium digitorum transverſor unde laborans, multum intumeſcente facie (ſiqvidem Os

tanti

tantùm majusculum, ſed & anguloſum eſſet acutumqve) maximô correptus fuit angore atqve dolore, ita ut Chirurgi opem implorare cogeretur; ſed nihil hic adferre poterat auxilii, deficientibus ad os extrahendum inſtrumentis. Cùm ille itaqve usqve adeò anxius per integram fermè permanſiſſet horam, nec, niſi certam & ſubitaneam, modô ſuffocationis, expectaret mortem, ipſemet tandem, Chirurgô interim aliis inſtrumentis efformandis occupatô, filum qvoddam ferreum diffregit, atqve ita curvavit, ut concurrerent extremitates in mediô ſui curvæ flexæqve, ſuperiore in parte [illegible] qvodam oblongoqve remanente foramine, ita ut co[illegible]amo [illegible] nſtrumentum illud in Oeſophagum profundiùs immi[illegible] ve hærens os arripere poſſet. Poſtqvam itaqve qvater qvi[illegible] o tentâſſet, tandem oſſis extremitatem ita arripuit atqv[illegible] obvolvit, ut Chirurgus, niſi nimis fuiſſet meticuloſus, illud a[illegible] here potuiſſet. Æger itaqve ſummis in anguſtiis m[illegible] iovit operi, fruſtumqve oſſeum, poſtqvam ibidem p[illegible] e horæ qvadrantes latuiſſet, feliciter, non tamen abs[illegible] one qvadam vomituqve liqvoris bilioſi, nec ſine qvantitate ſangvinis erumpentis, tantâ cum violentiâ extraxit, ut maximô impetu in terram projecerit. Tunc autem qvivis oſſis magnitudinem inæqvalitatemqve admirabatur. Illud enim pendebat circumcirca ſesqvidrachmam, alteriusqve extremitatis craſſities duorum ſtraminum, alterius autem unius latitudinem æqvabat. Matrona qvædam, dum in prandiô coctæ gallinæ alam comedit, & hujus extremitatem in ore tenens mandit & exſugit, oſſiculum triangulare, in alæ extremitate conſtitutum ex improviſô deglutit. Sed nihil inde mali, nec oſſiculum illud, per aliqvot dies in ſcybalis qvæſitum, apparet. Poſt tres autem menſes tuberculum, furunculi in ſtar, pruritum magis, qvàm dolorem acutum concitans, ſuper umbilicum ſenſit, qvô apertô oſſiculum illud incorruptum planè oculis intuentium ſe objicit, obſervante Chri-

 ſtianô

ſtianô Fridericô Garmannô *M. N. C. Dec. II. An. 10. Obſ. 185. p. 361.* A. 1686. die 1. Septembris honeſta vidua Ulmenſis, inter prandendum, oſſiculum acutum ſeu mucronatum carni vervecinæ adhærens ac braſſicæ capitatæ coctæ involutum, caſu & inopinatò deglutivit, qvod in principiô in faucibus transverſim cum ſuffocationis periculô hæſit, poſtea verò magnô Deglutitionis conamine per Oeſophagum deſcendit ibidemqve circa orificium Ventriculi infixum, punctim lædendo maximos dolores excitavit, donec idipſum Ventriculus, doloris impatiens, inferiori ſui parte contractâ, per vomitum, & qvidem tali ſucceſſu rejicere tentavit, ut oſſiculum qvidem ad ſuperiora adſcenderit, ſed rurſus in antiqvô faucium locô hæſerit, prioraqve ſymptomata excitaverit; qvòd tamen poſtmodum Chirurgus certô inſtrumentô extraxit. vid. Eberh. Gockel *Gallicin. med. pract. Cent. 1. Conſ. 30. p. 115. ſq.* Oſſiculum diu in gulâ detentum annotavit Johannes Jacobus Bajerus *Ephemerid. Acad. N. C. Cent. VII. & VIII. Obſ. 5. p. 13. ſq.* nimirum rhedarius in prandiô avidè aſſumens juſculum, aliqvid ſolidi cum ipſô deſcendere idemqve in mediô qvaſi pectore affigi ſenſit, non ſine dolore, inter deglutiendum & tuſſiendum ſubinde auctô. Tulit hanc moleſtiam, de qvâ qvidem ſæpiùs apud amicos conqveſtus, & inhærens Oeſophago oſſiculum doloris cauſam accuſans, nec aſſenſum nec auxilium invenit, usqve dum tandem, elapſo annô & ultra, ſubitò exortâ qvadam exſcreandi aut velut vomendi neceſſitate, retentum tamdiu Oſſiculum unà cum modicâ ichoris putridi & fœtentis qvantitate, rejiceret, abſceſſus (eô nempe locô, qvô ſe oſſiculum infixerat) rupti documentô. Fuit autem uncialis ferè longitudinis, craſſitei & latitudinis multò minoris, in alterâ extremitate acuminatum, margine rigidum. In pagô paulò minùs milliari Nordlingâ diſtante ruſticus qvinqvaginta circiter annorum, qvum inter prandendum ſarcophagiæ avidiùs ind get, oſſiculum haurit, qvod parietibus Oeſophagi carceratu

hær

hæret. Balneator ruralis è viciniâ vocatus, baculum è ſarmentis craſſiusculum ad inſtar digiti violentiùs in fauces adegit, eundem reciprocâ ope nunc intrudendô, nunc retrahendô. Rudiſſima qvidem encheireſis oſſiculum in Ventriculi capacius ſpatium detruſit, ſed Oeſophagô pœnam miſerè luente. Nam hujus interni parietes exulcerati puris ejusqve fœtidiſſimi multum profuderunt. Conſolidatione â Medicô incaſſum travmaticis, pulmentis, ſorbitionibus variis tentatâ, qvum ruſticus cibi ſolidi deglutire nil amplius poſſet, tumefactis deniqve & anguſtatis faucibus extenuatus totus ad plures migravit, ſecundum Roſini Lentilii relationem *vid. M. N. C. Dec. III. An. I. App. p. 129.*

§. 31.

Idem qvoqve de Oſſibus ſeu ſpinis piſcium experimur. *Spinæ piſcium.* Mulier enim Colonienſis inter edendum ſpinam piſcis devoravit, qvæ Oeſophago adhæſit, indeqve ſtatim exortus eſt dolor maximus, ita ut difficile cibum & potum deglutire poſſet; tandem biennio poſt excitatô abſceſſu in externâ Colli parte ſpinam integram & incorruptam ſe extraxiſſe refert Guilhelmus Fabricius, Hild. *Obſ. chir. Cent. 1. Obſ. 33. fol. m. 29.* Difficultatem deglutiendi ex ſpinâ Cyprini deglutitâ ortam & poſt qvatuordecim menſes fatalem, nutrimentô deficiente, deſcribit Littre. *v. Act. Erudit. Lipſ. A. 1720. Menſ. Mart. p. 131.* Mulier Delphenſis vetula cùm ſpinam piſcis devorâſſet, hæc tonſillis inhærebat, ut penè ſuffocaretur; tandem tamen Cataplaſmate toti gutturi circumductô, raſcatione evulſam reddidit, juxta Petr. Foreſt. *Obſ. med. Lib. 15. Obſ. 27. fol. m. 165. ſeq.* Filia Comitis cujusdam ſpinam imprudenter deglutivit, qvæ gulæ inhærens periculum ſuffocationis affert. Pollicetur agyrta qvidam fortè præſens ſalutem, ac braſſicam rubram probè coctam multisqve aromatibus, Pipere præſertim conditam, Uteri regioni applicare & pudendo qvoqve profundiùs aliqvô modô immittere jubet.

Qvæ dum aliqvantulum ibi morantur, tuſſis ingens oritur, cujus beneficiô deinde & ſpina ejicitur, teſte Philippô Salmuthô *Obſervat. medic. Cent. I. Obſerv. 69. p. 45.* Seqventem Obſervationem recenſet Cornelius Stalpart van der Wiel *Obſerv. rar. Cent. poſt. Obſerv. 21. p. 242.* Anno 1684. circa finem MenſisM aji, Pentecoſtes Feſtô, Cornelius Henrici Scheveringæ paſſeres (piſces) comedens ſenſit Os qvoddam Oeſophago inhærens, qvod tamen poſt ingentem angorem in Ventriculum deſcendit, nec niſi prope finem Decembris ſeſe in Inteſtinô rectô, poſt ſeptem videlicet menſium moras, manifeſtavit. Intra qvod tempus nullos ſe paſſeres comediſſe retulit ille. Eò igitur loci poſt acutum & immenſum dolorem abſceſſus qvidam ortus fuit, qvo disruptô puris qvædam ex inteſtinô rectô prodiit qvantitas, nec ita diu poſt alius etiam ad ani latus animadverſus eſt tumor, qvô per Chirurgum apertô, paſſeris maxilla unà cum pure extracta eſt &c. Aliud exem-

Maxilla. plum de oſſe maxillæ paſſeris ſeu Rhombi piſcis deglutitô annotavit Jobus â Meekren *Obſ. med. chir. cap. 36. p. 157. ſeq.* Scilicet Jacobus Jooſten, Vir mediæ ætatis, dolore ſenſim auctô afficiebatur circa inteſtini recti extremum cum ſuppreſſione alvi & febri graviſſimâ & aliis ſymptomatibus. Pluribus fruſtra adhibitis, digito explorandi gratiâ in anum immiſſo ſubſtantia qvædam dura occurrebat; hæc extracta mandibula erat piſcis illius, qvem Belgæ vocant een Schol, bronchi ſub branchiis hærens; eundem ante octiduum ſe avidius piſces tales comedentem deglutiiſſe, anteactorum jam memor referebat æger, imò cum dolore ventriculi inteſtinorumqve geſtâſſe. Similis ferè caſus occurrit alii Medico Amſtelodamenſi, Arnoldo Tholinx, niſi qvòd hîc inteſtini recti circa plicaturam exulceratio accederet, & Chirurgus fruſtulatim, duas ſcilicet in partes forficis ope diviſum officulum extrahere coactus fuer[it]

§. 32. [...]

§. 32.

Chelæ Cancrorum.

De Chelis Cancrorum deglutitis seqventem [illegible]ser[illegible]nem refert Christianus Franciscus Paullini *Tr. de Salvia* [illegible] *Membr. 3. cap. unic. p. 191. seq.* Paupercula unà cu[illegible]n pu[illegible], qvem Ulnis gestabat, stipem ostiatim petens reperit fortè ir[illegible] teâ chelas cancrorum abjectas, qvas tollit & vagie[illegible] pu[illegible] incauta porrigit, saltim ut demulceret. Ille ori admovet & tandem, præ fame fortè, matre non animadvertente, i[illegible]rit. Hærebant in palatô cuspidibus altè infixis, ut jam[illegible] actum esse clamitâsses. Tu[illegible] palmâ matris tergô [illegible]fantis, & paululum terram v[illegible] capite, crebri[illegible] super venêre sternutationes, [illegible]æ tandem comm[illegible] exqve faucibus rejectæ sunt.

§ [illegible]

Boli grandes.

Boli etiam grandiores, p[illegible]ibis durioribus fauces implent, & ita deglutitionem [illegible]n impediunt, qvalis exempla observavit Petrus [illegible] *[illegible]28. f. 166.* & qvidem de Concubinâ cujusd[illegible] qvæ cùm in ultimô Mense partûs gravida foret, [illegible] poma cruda immatura, qvæ â divô Johanne nomen habent, avidiùs sine masticatione deglutivisset, gulæ ita infarcta sunt, ut nocte penè suffocata, voce qvoqve in totum suppressâ, anhelitu impedito, animam agere videretur. Mulier rustica annos supra qvinqvaginta nata avidiùs frustum carnis fumô induratæ devoraverat: qvod, cùm non probè masticâsset & subitò inglutiisset, Oesophagum transire non potuit, gulæqve infarctum & fortiter hærens suffocationem penè inferebat: adeò ut neqve tussiendô, neqve verberandô dorsum, neqve exire, vel resilire, aut descendere potuerit, viâ Oesophagi etiam præclusâ, per tres integros dies nihil edulii aut potûs sumens, ex fame sana existens mortem spectabat. Item juvencula annos viginti octo nata particulam Carnis duram & nervosam subitò deglutiverat, ab hac tamen

men præfocatione curata fuit. Et miniſtri cujusdam filia viginti trium annorum, cùm inteſtina bovilla dura & tenacia avidè comediſſet, gulam obſtruxêre, ut per tres dies nihil deglutire potuerit, ab hoc tamen malô, cùm omnes adſtantes mortem timerent, uti præcedentes, à Foreſtô liberata fuit. Coloniæ Mercatori cuidam jentando fruſtum cutis pernæ aſſatæ, ac mica panis, ſale & pipere aſperſæ, infixa eſt gutturi: unde protinus dolor vehemens, convulſiones, rigor ac tandem ſuffocatio orta ſunt. Ibidem etiam mulier pertranſiens piſtoris officinam ac manu ducens puellum, laganum emit, qvod puellus in manum ſibi datum eundo comedebat: hujus fruſtum cùm adhæſiſſet gutturi, ſtatim ſuffocatus eſt puer, anteqvam mater ad ædes ſuas perveniret. vid. Guilelm. Fabric. Hild. *Obſerv. chir. Cent. 1. Obſ. 35. fol. 30.* Bernhardinus de Nigris in ſexageſimô ſeptimô ætatis annô conſtitutus, dum integrâ frueretur valetudine, nervoſæ carnis bolum improbè maſticatum ingluvioſè devoravit, ut aqvæ tenuiſſimiqve cujusqve potûs tranſitus omninò interciperetur, ac reſpiratio maximè læderetur, qvæ caro viſcida initium gulæ occupans nunqvam nec ferramentis attacta, nec cereis candelis impulſa, aliisqve multis ingeniis tentata inde amoveri potuit, donec ſeptimô transactô die corrupta in Ventriculum delapſa hominem ab anguſtiâ, ſed non à morte liberavit; ex dolore enim lociqve tractatione freqventi & vehementi pars inflammata, accedente ex longâ inediâ virium omnium proſtratione, decimâ qvartâ die vitam cum morte commutavit. vid. Marcell. Donat. *de medic. Hiſtor. mirab. Lib. 3. cap. 8. p. 259.* ubi alia ejusmodi exempla reperiuntur. Qvidam ruſticus famelicus pedem ſuillu[m] elixum comedendo ejus fruſtulum ſatis magnum devorav[it,] in cujus mediô oſſiculum carne obtectum latitabat. Illud a[u]tem propter magnitudinem & glutinoſitatem Oeſophago a[d]hæſit, eiqve agglutinatum eſt, ut neqve vomitu, neqve ſort[i]tion[e]

tione ullâ excuti potuerit. Per biduum in eô ſtatu fuit, cum tantâ anguſtiâ, ut brevi moriturus videretur. Deniqve mediante certô inſtrumentô hoc fruſtum â Chirurgo extractum fuit. vid. Lazar. River. *obſ. Cent. 3. obſ. 71. p. m. 229.* Cum Neomagi qvidam arroganter in Paſchæ feriis deglutiret ovum gallinaceum integrum, qvod naturalem Oeſophagi expanſionem ſuperaret, illud in eò coarctatum reſidere neqvivit, unde qvoqve compreſſâ arteriâ mox ſuffocabatur, juxta Johann. Wier. *Oper. Lib. 4. de Maleſic. cap. 2. p. m. 282.* Nauta qvidam poſt perpeſſum Naufragium in aſſere ... ittus appulſus fameqve ferè conſumptus in diverſoriô ... magnos carnis bolos adeò avidè devorabat ſeu ori imm... , ut ipſi in Oeſophagô ſemideglutiti hærerent, atqve ...r ordinaria inſtrumenta in Ventriculum detrudi non poſſent unde exorta inflammatio mortem minitabatur, niſi certô ... rumento, in parte inferiori acutò, dicti carnis b... minuti atqve in Ventriculi cavitatem detruſi fuiſſent. vid ... n. Blancard. *Collectan. phyſ. med. Cent. 3. obſ. 13. p. m. 326.*

§. 34.

Deglutitionem â cauſâ ignotâ impeditam annotavit Marcus Gerbezius in ancillâ, qvæ in cœnâ, in primô fagotritici deglumati cochleari, id ſibi accidiſſe referebat. Nulla autem aderat inflammatio, nulla febris, nullus tumor dolorve conſiderabilis, nulla reſpirii difficultas. Deglutire qvidem aſſumpta & ea ſine difficultate usqve ferè ad medietatem Oeſophagi adigegere, aſt minimè ulteriùs poterat, ſed ea rurſus pro lubitu rejiciebat, &c. *Vid. M. N. C. Dec. III. An. 3. Obſ. 5. p. 6.* cujus tamen impeditæ deglutitionis cauſam triqvetro fagotritici granulo, vel tenui ejusdem pelliculæ aut levi palearum recremento non ſine ratione adſcribit Johannes Paulus Wurffbain in Scholiô ejusdem Obſervationis. *Fagotriticum.*

§. 35. La-

§. 35.

Lapillus. Lapillum latiusculum Informator qvidam Argentoratensis ad lingvam balbutientem corrigendam supra lingvam ponebat, eumqve sub lingvæ motu inopinatò deglutiebat: hinc anxius proximum adibat tonsorem, qvi lapidem â superiori ad mediam Oesophagi detrudebat partem. Posterô verò die, Vomitoriô frustra propinatô, ab aliô Chirurgô Gallô admodum expertô, per instrumentum Oesophagum dilatans, lapis ad Ventriculi cavitatem promovebatur, & post octiduum per alvum eliminabatur; cùm die ante secretionem patiens ingentem circa Coli valvulam perpessus fuerat dolorem; juxta Johannis Matthæi Mulleri relationem, *vid. Ephemerid. Academ. Nat. Cur. Dec. V. & VI. Obs. 53. p. 83.*

§. 36.

Nuclei s. Lapides fructuum. Interdum etiam inter comedendum varii nuclei vel lapides vel ossa dicta fructuum fauces obstipant, vel in Oesophagô per tempus permanent atqve deglutitionem impediunt; v. g. Sartoris cujusdam filiolus cum nucleis mespilorum & putaminibus nucum lusurus aliqvot deglutiens derepente suffocatus est. Teste Carolo Raygero *M. N. C. Dec. I. An. 9. & 10. Obs. 109. p. 269.* *Mali persici.* Persicum malum avidius devoranti nucleus seu lapillus Gulæ inhærens eandem obstruxit, sed cùm mox copiosiore potu unicô haustu uteretur, vi qvadam demissus est in Ventriculum; At postmodum in longanone circa anum hæsit, cum ingenti Ventris dolore; adeò ut tribus diebus alvum minimè deponere posset. Tandem impetu qvodam bombardæ instar, dum globuli emittuntur, per anum erupit simul cum excrementis v. Petr. Forest. *Obs. med. Lib. 15. Obs. 28. fol. m. 166.* In Tonsillis certos sinus reperiri, in qvibus nonnunqvam varia deglutienda per tempus lateant, docet Isbrandus de Diemerbroc *Anatom. Lib. 2. cap. 15. fol. m. 323.* ubi seqventes Observationes recenset: qv tum, inqviens, interdum magni hujus sinûs interioris aper dehis

dehiſcat, vidi in ruſticâ qvadam, qvæ Anno 1659. Menſe Aprili, famelica comederat Pruna Damaſcena cocta, & propter in edendo feſtinationem, neſcio qvô caſu lapillus unius pruni majuſculi ingreſſus eſt aperturam dicti magni ſinûs, unde glandula mox intumuit, adeoqve preſſione ſuâ cibi potusqve viam præcluſit, ut ſeqventibus qvatuor diebus ægra nec cibi nec potûs qvicqvam deglutire potuerit; atqve hinc meum conſilium tunc implorare coacta fuit. Depreſsâ lingvâ glandulam admodum tumidam in dextrô latere, ſed minimè inflammatam ejusqve antedictam aperturam, præter ſolitum, valde dehiſcentem conſpexi, ſed Pruni lapillum non vidi. Mox pauxillum decocti hordei, cum Syrupô de Altheâ miſtum, mulieri ſorbendum dedi, & foris pollicem meum regioni glandulæ iſtius tumidæ impoſui eamqve fortiter preſſi, & juſſi, ut hunc mulier magnô impetu contentum ore liqvorem deglutire niteretur. Primâ vice reſiliit liqvor per nares, ſed ſecundâ vice, ob compreſſionem, qvæ foris per meum pollicem & intus per retractam verſus poſteriora lingvam, fiebat, lapillus è glandulâ exſiliit in Os, ægraqve illico rurſus cibos potûsqve deglutire potuit. Anno 1664. eidem mulieri rurſus pruni lapillus in eandem glandulam delapſus deglutitionem impedivit, ut ante, à qvô iterum eôdem modô liberata fuit. Similis ferè caſus Anno 1661. Menſe Decembri â me viſus fuit in Cive qvodam Ultrajectinô, cui fruſtulum cruſtæ duræ Caſei in antedicti ſinûs aperturam illapſum fluit, totamqve deglutitionem protinus impedivit. Verùm hujus curatio non tam promptè ſucceſſit, ut prioris, ſed aliqvot dierum moleſtiam nobis exhibuit, atqve incurvô roſtratô forcipe illud Caſei fruſtulum fuit extrahendum.

§. 37.

Alias etiam res inſolitas atqve ſæpe vix credibiles interdum cum, interdum ſine difficultate, ab aliis caſu & infortuniô, *Varia p. n. deglutita.*

tuniô, ab aliis præmeditatò deglutitas, Medicorum referunt Obſervationes. Acum enim ſartoriam deglutiebat qvidam Locumtenens; Chirurgus lardi fruſtum ſtylo alligabat, inqve gulam immittebat iterumqve retrahebat, cum nonnullis reiterationibus acum autem elicere non poterat. Hinc Locumtenens ingeſtis aliqvot vini poculis ſeſe inebriavit nihilqve mali ulterius inde eſt paſſus, uti refert Caſparus Theoph. Bierlingius *Theſaur. theor. pr. Caſ. 29. p. 376.*

Acus ſartoria.

§. 38.

Acus & Acicula.

Acus & Aciculæ ſæpiſſime ab infantibus & mulieribus ex improviſô deglutiri ſolent, interdum per alvum, qvandoqve etiam per alias vias exitum qværentes. Aciculam â puerô ſex annorum devoratam poſt decimum octavum per Crus rubigine obſitum pullulare ſeu ejici vidit Rodericus â Caſtro *de Morb. Mulier. Lib. 4. cap. 26. p. m. 514.* Virgo qvædam in Gynæciô Ducis Juliacenſis, dum ſeſe adornaret, ab amaſiô retrò ſtante perterrita & ingemiſcens acus qvinqve, qvas in ore mordicus tenuerat, deglutivit & per urinam illæſa reddidit. vid. Johann. Lang. *Epiſtol. medicin. Lib. 2. Epiſt. 40. p. m. 676.* Ab acu in ſanitatem nobilis cujusdam Virginis deglutitâ Studioſus qvidam Regiomontanus ſubitâ qvandoqve & gravi corripiebatur Lipothymiâ, cui nonnunqvam etiam motûs conjungebantur convulſivi, teſte Georgiô Segerô *M. N. C. Dec. I. An. 4. & 5. Obſ. 86. p. 77.* ubi etiam Monachi meminit, qvi cùm die Viridium in immutandô Altaris ornatu occupatus eſſet, duas acûs majores, qvas ore tùm continebat, nolens deglutivit & mox dolores qvosdam in Ventriculô ſenſit; qvarum tamen unam poſtmodum in fecibus obſervavit. Fœmina qvædam, Jacomina Willis, mulier nephriticis paſſionibus miſerè afflicta, inter querelas Johanni Henrico Brechfeldio, Medico, oſtendit morem prope umbilicum, de pungitivô illius dolore valde c qveſta; qvem cùm ille attentô aſpiceret oculô, acuti qvid

eô p

eô prominere animadvertit digitisqve dimidium acûs ex Chalybe confectæ, qvam ante tres annos integram ore detinuerat dentibusqve comminutam de improvisô deglutierat, extraxit. vid. Act. Hafn. *Vol.1. Obs.12. p.m.116.* Puella qvædam Marpurgensis, sutoris filia, aciculam æneam majorem longitudinis dimidii digiti deglutivit, nullô perceptô ferè dolore, præter qvòd deglutire vix potuerit, qvæ acicula externè infra cartilaginem ensiformem, iterum extracta est, referente Johanne Daniele Dorstenio *M. N. C. Dec. II. An. 3. Obs. 59. p 147.* Virgo qvædam, aurifabri filia, octodecim annorum, cum 1668. inter comedendum improvidè deglutivisset aciculam æneam, cuspide primum κάτω tendente, accidit, ut illa in Oesophagô manserit, ibiqve hærens immanes dolores crearet, præcipuè cùm solida per eandem viam offerenda essent Ventriculo. Vocatus Chirurgus spongiolâ melli inunctâ, incurvo & subtili affixi ferro, deturbare eandem, cùm reditus in Os esset impossibilis, conatus est, sed frustra. Post annum & amplius ea detrusa est in Ventriculum per candelam ceream sartorum, eam qvotidie bis terve leviter intrudendo, inunctam priùs Oleo amygdalarum dulcium, qvod sine dolore fuit. v. Georg. Wolffgang. Wedel. *M. N. C. Dec. I. An. 3. Obs. 141. p. m. 260.* Acum fortuitô deglutitam, qvæ suæ in stomachô hæsionis signum infallibile, dolorem procreavit continuum, qvinqvenniô demum elapsô, cum vomitu rejecit deglutitor, globulo fibrosô tamen circumdatam. Magnas qvoqve molestias ex acu deglutitâ sensit ancilla qvædam freqventiori avenæ decorticatæ lacte coctæ usu tandum sopitas, acu κάτω prodeunte. *v. M. N. C. Dec. III. An. 7. & 8. Append. p. 70.* Devoraverat mulier qvædam æneam acum, & nullâ inde noxâ perceptâ integrum annum sana permansit; qvô peractô cæpit dolor satis acutus mulierem circa ventriculum urgere; sicqve annis jam decem tali urgente dolore miseram vitam trahebat, cùm acus illa terebratô Ventriculo è

 parvô

parvô demiſſa foramine proſiliit. vid. Anton. Beniven. *de abdit. Morbor. cauſ. ſeu Obſerv. medic. cap. 20. pag. m. 199. ſeq.* Fœmina Venetiis acum deglutiens qvadrienniô nil paſſa eſt, tandem pungens in Cruris internâ parte dolor cum levi tumore obortus. Accitus Molinetus primô die diachylon ſimplex admovit, tertiô die apicem, cutem perforantem, Volſellâ extraxit. v. Henr. a Moinich. *Obſerv. 21. p. m. 76.* Lanionis cujusdam filia qvindecim annorum lintea conſuens acum ori intromiſit; ac eandem, cùm ad ſternutandum incitaretur, imprudenter deglutivit, ſecutis mox in gutture & faucibus punctione & dolore, nec acus, qvamvis ſtatim conqviſita, inveniri potuit. Transactis duobus diebus dolores & punctiones remitti cœperunt, ita ut puella operibus ſuis occupata nullum laborem ulterius ſentiret. Elapſô autem menſe natura acum non parvum & ferrugine obſitam per cervicis latus circa aurem dextram propulit, qvæ apparente cuſpide facilè volſellis extrahi potuit, tenui ac ita parvô relictô foramine, ut oculis vix conſpiceretur. vid. Caſp. a Reyes *Elyſ. jucund. Qvæſt. Camp. Qvæſt. 92. p. m. 1177.* Ancilla qvadam octodecim annos nata aciculam grandiuſculam forte deglutivit; Qvæ triduo nullum ſenſit dolorem; qvartô verò die primò in fundô Ventriculi, mox qvoqve circa Pylorum, exortus dolor & cruciatus adeò vehemens & acerbus, ut dies noctesqve exclamare & ululare coacta fuerit. Sextô die aderat Phreneſis cum ardentiſſimâ febre, lingvâ aridâ, vultu inflammatô, ipſaqve erat mente adeò capta adeòqve furioſa, ut neminem agnoſceret nec cibum & potum expoſceret. Convulſiones colli, brachiorum & crurum maximæ & horrendæ aderant. Aliqvando ſeſe ex unâ in alteram partem lecti tali impetu projiciebat, ut tres viri, qvantumvis robuſti, vix illam tenere poſſent. Exclamabat, ululabat & manibus ventrem, non aliter, qvàm ſi ipſum dilacerare voluiſſet, tractabat, & videbatur p tiùs â dæmone obſeſſa, qvàm morbô laborare. Cùm aliqvan

do pe

do per horam integram aut circiter ita vexata & convulſionibus horribilibus cum incredibili cruciatu, ex unà in alteram partem agitata & fatigata eſſet, conqvieſcebat pauliſper, & tanqvam ſemimortua jacebat: rurſus & repentè priora ſymptomata eam invadebant. Tandem in illô cruciatu aciculam decimô qvartô egeſſit, teſte Gvilelmô Fabricio, Hild. *Cent. I. Obſ. 34. p. m. 46.* vid. etiam *Cent. 6. Obſ. 34. Oper. fol. m. 540.* ubi aciculam in deglutitione circa radicem lingvæ infixam certôqve Inſtrumentô extractam fuiſſe refert. De acu gutturi inhærente Magnete extractâ ſeqventem Obſervationem refert Theodorinus Kerckringius *Spicileg. anat. Obſ. 44. p. m. 99. ſeq.* Dum aqvis Spadanis hauriendis ſanitatis cauſâ indulget Hera, ancilla qvædam imprudens acum deglutierat, qvæ tali ratione infixa erat partibus internis gutturis, ut loqvelam ei redderet difficilem, illa ceterùm innoxia deſcendit ad tonſillas, atqve ibi novem omninò annis hæſit manifeſta, qvia tactu percipiebatur, nullâ tamen inflammatione infeſta; puella anxia nihilominus, ne tandem in malum atrocius erumperet locô non ſuô poſitum metallum, varios ſollicitat Chirurgos, manum adhiberent excindendæ acui: nemo audet majoris mali formidine. Jam vigeſimum tertium annum ætatis agebat; cùm ſupervenit homo, ex eô genere, qvi cùm nihil vel parum de Medicinâ callant, medicamenta tamen aliqva nacti, qvæ, cùm adhibita morbos aliqvos ſanent, illi omnia omnibus audent promittere, & dum omnibus manum adhibent, tandem qvadam imbuuntur experimentali in multis ſcientiâ: is ergo, qvem dixi, homo huic noſtræ accedenti facilem promittit ab eâ ſive moleſtiâ, ſive anxietate, liberationem. Illa credit; hic incipit: & cultrô levi factâ inciſione turundulâ pellem nonnihil deducit, & magnetis (non pulverem, ut vulgò fit) ſed fruſtum vulneri apponit: res mira poſt nonum diem lapidi adhæret acus, & puella liberatur. Fœmina qvædam Duſſeldorpii infantem cura-

 tura

tura aciculas ore retentas duas, unam magnam, alteram minorem, arreptô infante, qvem inopinatò in ignem caſurum verebatur, fortè deglutiit. Hærebant autem primùm aliqvot horis in gulâ circiter palmam latam ſub larynge cum multo dolore & anguſtiis; ſorbitiunculâ propinatâ in Oeſophagi partes inferiores paululum ſupra ventriculi orificium deprimuntur. Poſtea non modò in Ventriculum deſcenderunt, ſed etiam cum fecibus fuerunt exoneratæ. vid. Johann. Wier. *Oper. Lib. 4.pag.m.284. & Obſerv. Lib.1.p.944.* Aciculæ â Virgine deglutitæ & per urinam redditæ, meminit Johannes Schenckius *Obſ. Medic. Lib.3.fol. m.314.* Idem in Virô qvodam obſervavit Petrus Foreſtus *Lib.15.Obſ.27. Schol.fol.m.166.* Puer qvidam qvatuor annorum invenit humi jacentem aciculam in qvodam cubiculô eamqve deglutivit, qvam per vias urinæ ſine ulla puelli noxâ ſecundâ die â deglutitione Natura dimiſit, juxta Joſephi Lanzoni Obſervationem *v. Ephemer. Natur. Curioſ. Cent. I. & II. Obſ. 43.pag.m.111.* Imò acum crinalem, qvatuor digitorum longitudine, Virgo qvædam Veneta inter dentes dormitura continebat incautèqve per ſomnum deglutiebat, tandem verò poſt decem Menſes per vias urinarias excernebat, referente Alexandrô Benedictô *de Part. Corp. human. Lib. 2. cap. 9. Oper. fol.585.* Et *Lib.5. cap.13. fol. 617.* de hoc caſu ita ſcribit: Acûs illius exemplum per urinam redditæ plurimos diſſectionis ignaros commovet, qvi eam per venas meſentericas â ſtomachô ad jecur, cor, per venam majorem ad renum anguſtias inde ad veſicam penetrâſſe, falſò arbitrantur, ora fibrarum in viventibus patentiora eſſe ad acum ſuſcipiendam putantes. Acus enim acie ſuâ paulatim multoqve tempore inteſtina penetravit; v[illegible] enim ſibi facit, qvò â naturâ propellitur, & ad veſicam, [illegible] parte carnoſa eſt, inde per urinam reddita. Non tantum a[illegible] capitatam ſed etiam ſutoriam, materiâ lapideâ circumcirc[illegible] linitam per ùrinas ejectam fuiſſe ex variis Autoribus confir[illegible]

Iu

Julius Cæſar Claudinus *Reſponſ. medic. 40. p. m. 240. & pag. ſeq.* de viis, per qvas acus deglutita ad Veſicam pervenerit, prolixè agit, ſimul autem pueri Hebræi meminit, qvi acum deglutitam qvinqve annos in Corpore detinuit tandemqve eminxit. Ex Laurentii Schulzii Manuſcriptis refert Philippus Jacobus Sachs a Lewenheimb: Patavii viſam puellam, qvæ decem acûs devoraverit, & omnes per Vaſa urinaria excreverit: pariter ut alia Nobilis Veneta ex familiâ Grimmanorum, uni è Juſtinianis nupta, qvæ inter ſuendum cùm acum devoraſſet, illam per ſpatium unius anni in corpore latentem detinuit, donec poſt multa exhibita pharmaca acus per vulvam & non per anum reddita fuerit. *v. M. N. C. Dec. I. An. 2. Obſ. 3. Schol. p. m. 4.* Aciculam â puellâ qvadam deglutita ex tumore in Ingvine poſt inflammationem ad ſuppurationem perducto, ærugine obductam cum pure copioſô prodiiſſe refert Fridericus Ruyſchius *obſ. 55. p. m. 71. ſeq.* De Aciculâ per ingven cum excrementis alvinis et fiſtulâ inteſtinali prodeunte, vid. Joh. Muys *Prax. med. chir. Dec. 12. Obſ. 10. p. m. 417. ſeq.* Virgini cuidam Dublinenſi acus crinalis eburnea faucibus altiùs intruſa digitisqve elapſa in Stomachum deſcenderat, & paulò poſt in veſicam urinariam ex parte penetraverat, fruſtrà tentatâ illius extractione per forcipem in cervicem veſicæ immiſſam; tandem factâ ſectione in parte externâ muſculi recti abdominis in veſicam usqve, acus in parte obtuſâ, qvâ in Veſicâ hærebat, materia calculoſâ incruſtata, feliciter fuit educta vulnusqve conſolidavit, uti Michael Bernhardus Valentini ex Transact. Anglic. refert *Prax. Chirurg. Sect. 3. cap. 7. §. 5. p. m. 346.* Plura de aciculis deglutitis *v. M. N. C. Dec. III. An. 5. & 6. App. p. 126.* De anſeris & anatis Ventriculo, in qvo latitârunt aciculæ. *vid. M. N. C. Dec. II. An. 7. Obſ. 28. p. 63. ſq.* Qvibusdam tamen Acuum majorum, imprimis crinalium, deglutitio atqve per Veſicam excretio ſuſpecta eſt, unde inqvit Johannes Nicolaus Pechlinus *de Purgant. Med. Facultat.*

Facultat. cap. 30. p. m. 406. Qvis, qvæso, in hac luce anatomicâ, acum comatoriam qvatuor digitos longam deglutitam, & postqvam biennium corpori inhæsisset, cum urinis tandem redditam esse, calculoso toso obsitam, intelligat? Si qvid meum est hariolari, credo, fœminam improbiorem acu naturalia excitasse, qvæ lascivis fortè manibus & ureteræ illapsis osculo excidit, contrahentiumqve partium impetu â vesicâ absorpta calculosæ tandem accretioni occasionem dedit: mulierem verò pudore ductam cum domesticis, tum Medico diversa retulisse honestoqve prætextu neqvitiam velasse, probabile est, qvod eò mihi persvasius, qvòd consimilem historiam Patavii â Molineto acceperim.

§. 39.

Lignum. Absqve dubiô præter voluntatem lignum ad digiti longioris crassitiem & longitudinem â Virô qvodam devoratum fuit, qvod per annum dictus vir in corpore retinuerat, posteaqve ab eôdem in templô sedente, torminibus Ventris correptô & in domum eunte alvumqve tunc excernente, per sedem ejectum est, juxta verba Petri Foresti *l. a. Obs. 28. Schol. fol. 167.* De septem fragmentis ligneis à Maleficô deglutitis & in Ventriculo repertis, vid. Act. Med. Berolin. *Dec. II. Vol. 4. n. 2. p. 79. sq.*

§. 40.

Adamas. De Adamantis innoxia Deglutitione seqventem Observationem recenset Johannes Henricus Hottingerus *M. N. C. Dec. III. An. 9. & 10. Obs. 97. p. 180. seq.* Juvenis viginti annos habens, artem Aurifabrorum addiscendi cupidus die 12. Julii Anno 1700. Adamantem aurô cingere ac annulo includere in animô habebat. Aurum autem nondum satis adaptatum alveolumqve adhuc latiorem reddere studens ori Adamantem lentis minoris magnitudine, aculeatum interea indidit, mentem magis ad aurum poliendum, qvàm dictum Adamantem intendit inopinatôqve illum deglutit. Post varia autem Medicamenta die decim.

sex

vid. Zacut. Lusitan. *Prax. med. Admirand. Lib. II. Obs. 18.*
II. fol. m. 45.

§. 41.

ysuriâ & Stranguriâ detentus qvidam Laicus Capucinus, dum se obtulit Johanni Baptistæ Scaramuccio, cumqve is rueret ex iis, qvæ lixiviosas urinæ particulas edulcora-ino-sulphurearum portionum exaltationem compescere nt, atqve ex eô, qvod renum gravitate simulqve urete-xtri dolore paulò anteà fuerit detentus, incongruum ere haud fuit, patientem Vesicæ lithiasi laborare; unde rgus factâ exploratione per catheterem indubitatò lapi-desse autumabat; & patiens sectionem expetebat. Cùm Lithotomus Vesicæ latebras scrutaretur, non nisi mate-instar funiculi efformatam & circumvolutam deprehende-Examine factô, an unqvam patiens eum deglutiverit, tan-recordabatur, se qvondam Mense Junii præteriti insatia-vadam bibendi licentiâ tam avidè matutinis horis aqvam è ô haustam ore hiante in siculâ perpotâsse, ut aliqvid mole-cum æqva hausisse, non sine periculosâ deglutiendi diffi-ate, visum ei fuerit. *vid. M. N. C. Dec. II. An. I. Obs. 142. pag.* *seq.* ubi de funiculi hujus è Ventriculo ad renes transitu plu-is agit.

Funiculi frustum.

dium gulæ deglutiret, parum abfuit, qvin ſuffocatus fuerit. Ipſum tamen reſtituiſſe ſcribit Gvilelmus Fabricius, Hildan. *Cent. I. Obſ.31.fol.m.29. & Cent. 6. obſ.34.f.540.*

§. 43.

Penna anſerina. Ex improviſo etiam pennam anſerinam qvendam deglutiiſſe refert Nicolaus Blegny *Zodiac. med. Gallic. An. I. Menſ. Febr. Obſ. 4. p. m. 47.* Phonaſco ſcilicet cuidam jam pridem impedimento erant phlegmata qvædam craſſa, qvotidie circa guttur collectâ, qvibus educendis aut deturbandis auxilio ipſi erat penna ſcriptoria intruſa, qvâ parte villoſa eſt: longiſſima illi ad uſum accommodatiſſima; qvam intruſam qvàm profundiſſimè inſerebat, adeò ut ſummis digitis extremo tubulo apprehenſam teneret: hæc illos aliqvando evadens Oeſophagum tota ſubiit, qvam educere, adhibitô qvanqvam omni molimine, nunqvam licuit. Hanc Chirurgus qvidam Inſtrumentô ad fundum Oeſophagi intruſô impellere conatus eſt, adeò ut pennam in Ventriculum præcipitem dederit, nedum eduxerit: in qvem illapſa qvinqve aut ſex menſium ſpatiô ægro multum injuriæ intulit, pungitivô enim dolore, qvâ parte tubuli extremum vergebat, urgebatur: nihilominus tamen ab exactô circiter biennio moleſtia illa omnino deſiit, neqve per inferiora qvicqvam pennæ ſecretum fuiſſe animadverſum &c. Virgo qvædam lectum ſuum inſternens caſu deglutitâ plumâ magnum dolorem perſenſit, huicqve tumor ad latus laryngis ſucceſſit, qvô apertô pluma illa ſtatim prodiit. *v. Hiſtor. Academ. reg. ſcient. Pariſ. An. 2. p. 279.*

§. 44.

Spica hordei. Ruſtici cujusdam puer præter voluntatem ſpicam hordei deglutierat, qvæ ex tumore circa hypochondrium ſiniſtrum ſubortô, poſt trium ſeptimanarum intervallum a Chirurgô adhuc recens & granis tumidis fuit extracta, uti ex Johannis Joſephi Curtialis Obſervationibus anatomicis referunt *Acta Erud.*

le, Maitre Chirurgien fut appellé, leqvel trouvant cette
eur trop dure pour être resoute employa les emolliens
r la remollir; & aprés je fis ouvrir cette tumeur. Il en
a qvelqve qvantité de pus, & il parut dans l' ouverture un
s vert & roide: ne sachant ce qve ce pouvoit être, le
urgien prit ses pincettes & tira un Epi d' orge tout entier.
ouvauté du Cas nous surprit. J' interrogeay le mala-
k ses parens, & j' appris, qve cet enfant avoit accoutu-
le se jouer avec cette sorte d' épis, qu' il fassoit courir
à terre. J' appris même, qv'il avoit trois semaines, qv'
yant mis un dans sa bouche, il l' avoit avalé malgre lui &c.
plura de hoc casu reperies. De Spica secalis deglutita &
Apostema circa costas iterum egestâ Observationem anno-
Johannes Christophorus Gotvaldius. Anno 1706. die 25.
Militis præsidiarii filiola annum unum cum dimidiô nata
rum folia & spicas ludendo deglutivit. Qvô factô paulo
cibum & potum a Parentibus, facti ignaris, oblatum re-
it, atqve postridie in febrem per octiduum durantem inci-
, qvæ qvamvis medici ope cessaret, in deterius tamen mor-
s vergebat. Nono à morbô inchoatô die ægrota materiam
ssam putridam, insigniter foetentem & cruentam eructabat,
æ exspuitio ejusdem per dies qvinqve circiter durabat. Post-

accuratiùs inſpiciens, tumorem ibidem exſurgere inter ſecundam & tertiam coſtam ſpuriam, binos digitos transverſos à ſpinâ dorſi diſtantem, obſervat, qvi tumor Chirurgi operâ maturatus in Apoſtema tandem degeneravit, qvod 14. Auguſti fuit apertum, & magnô omnium præſentium ſtupore ſpicam, ſecali luxurianti ſimilem, prodidit. Hac extractâ infans paucis diebus ad priſtinam ſanitatem rediit. *vid. Nov. Literar. Mar. Balthic. 1707. Mart. p. 69. ſeq.* Qvô locô etiam mentio fit Juvenis, qvi per ſegetes deambulando inter ſpeculationes varias aliud qvaſi agendo Hordei ſpicam ori admotam maſticabat, donec caſu portiunculam comarum deglutiret; ex qvô ſtatim intolerabili vexabatur Tuſſi, mox inſeqvente dejectione materiæ purulentæ, atqve poſt ſeptennium tandem beatâ Analyſi.

§. 45.

Hirudines. Hirudinem cum potu ex immundô fonte deglutitam Vomitu rejectam vidit Galenus, *v. de Loc. affect. Lib. 4. cap. 5. fol. m. 25. b.* De ruſticô è rivulô cum aqvâ ſimul hirudinem hauriente, indeqve Vomitum ſangvinis patiente, vid. Lazar. River. *Obſ. medic. Cent. 4. Obſ. 26. p. m. 17.* De Principe Neapolitanô, qvi in Venatione cum aqvæ hauſtu Hirudinem abſorpſerat atqve poſt magnæ aqvæ impletionis atqve agitationis rejecerat, v. Thom. Bartholin. *Cent. 2. Hiſt. 23. p. 181.* it. infra *Cap. VII. §. 61.* Cùm Civis qvidam & piſtor Ratisbonenſis in negotiô ſuô ex urbe diſcedens per devia, ſecuritatis gratiâ, pedes profectus fuiſſet, & ſitibundus è riculô qvodam, forſan limoſô, in ſylvis bibiſſet, non longè poſt dolores ſenſit acres in faucibus cum inſeqventi inflammatione & intumeſcentiâ earum, ut ſimul deglutitio impediretur atqve cum ſputô ſangvine tinctô: A[illegible] biris internis & externis medicamentis & gargariſmis va[illegible] uſurpatis faucium inflammatio & tumor paulatim deſeder[illegible] atqve in collutione faucium hirudinum inſectum parvum [illegible] ventum fuit. vid. Joh. Helwig. *Obſ. 61. p. m. 206.* Puer qvin[illegible]

cir[illegible]

circiter annorum in pagô ad ripam prrterfluentis rivuli cum aliis ſibi coætaneis lapillos, qvibus luderent, legit, captasqve manu hirudines ſive ſangviſugas, ſvaſu alterius pueri, qvi easdem dulciſſimas eſſe perſvaſit, vivas deglutivit, domum reverſus multum ſangvinis per Os excrevit, de dolore Ventriculi & Inteſtinorum qverulus. Imò ſuperveniente Epilepſiâ & convulſionibus vehentiſſimis, fatis conceſſit æger, teſte Baldaſſare Timæo â Güldenklee *Caſ. med. Lib. 7. Caſ. 19. p. m. 324.* Medico cuidam propoſitus fuit æger curandus, Hæmoptoide magnâ â ſatis longô tempore detentus, ſine dolore ullô tamen capitis vel pectoris, qvi morbus nullis unqvam remediis levari potuit; conqverebatur autem æger tantummodo de fruſtulô qvaſi carneo gutturi hærente. Tandem morbus ille pertinaciſſimus ſubitò & mirè curatus fuit. Nam cùm æger iter facturus eqvum ferocem conſcendiſſet, tuſſi tantâ correptus fuit, ut ejus violentiâ hirudinem vivam rejecerit. Unde ſubitò levamen accepit nec amplius hæmoptoidem paſſus eſt. vid. Petr Borell. *Hiſtor. medic. Cent. 1. Obſ. 24. p. m. 33.* Cardialagiam a morſu hirudinum, qvæ naribus adhibitæ Chirurgi negligentiâ in gulam irrepſerant, aqvæ ſalſæ potu confeſtim ſedatam vidit Johannes Prevotius. vid. Joh. Rhod. *Obſ. med. Cent. 2. Obſ. 72. p. m. 89.*

§. 46.

Cùm Studioſus qvidam, Gedeon Alder nomine, qvadam die poſt prandium ante Officinam pharmacevticam cum qvibusdam aliis ex ſuis commilitonibus garriret, & unus alterum irrideret, inqvit dictus Alder ad unum ex adſtantibus, qvid vis mihi dare & ego devorabo duodecim ex iſtis muſcis Hiſpanicis, ad introitum officinæ in Vitrô venum expoſitis. Conveniunt inter ſe de pretiô: famulus officinæ cantharides numerat. Alder iſtas omnes ſimul ridendo & jocando maſticat & dein cum aviditate devorat. Qvô factô varia ſymptomata gravi- *Cantharides.*

vissima oriebantur; juxta verba Gviliel. Fabricii, Hild. *Observ. Chirurg. Cent. 6. Obs. 99. Oper. fol. m. 632.*

§. 47.

pera. De Viperis vivis deglutitis seqventem Observationem refert Paulus Ammannus *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obs. 187. p. m. 285. sq.* Apud Salmurienses in Galliæ Ducatu Andegavino, An. 1670. corripiebatur Nobilissimus Dominus Craft, febre qvadam malignâ, qvæ omnium fere Medicorum, ibi celebrium, operæ illusit, adeò ut ipse Patiens prognostico relinqveretur. Alius Medicus ex viciniâ fuit advocatus, Empiricus vel Methodicus an fuerit, accuratè non scio, is qvoqve conclamatum & de vitâ ægrotantis jam actum esse conspiciebat: nihilominus in morbô extremô ad extremum remedium confugiendum esse, ipsi veniebat in mentem, propterea adstantibus ab eô svasum, ut si vellent adhuc experiri medicamentum aliqvod, deberent procurare tres viperas easqve vivas, qvas patiens qvoqve vivas deglutiret; experientiâ namqve constare, viperas veneno resistere. Obstupescunt! sed obtemperant atqve summâ cum molestiâ, agonizanti ferè tres Viperas vivas deglutiendas pra-
bent, qvæ intra trihorium integram affuxerunt veneni vel m-
lignitatis labem, adeò ut postea per secessum excretæ præ i-
signi tumore qvasi rumpi viderentur, qvô factô sensim conv-
luit Nobilissimus Patiens & per Dei gratiam peregrinatio-
metam prosecutus est.

§. 48.

Pisces. Pisciculi cujusdam vivi ab infante deglutiti Observa-
nem communicat Christianus Franciscus Paullini: En-
scilicet fœmina qvædam Hamburgi minutissimos istos pis-
los, qvos fundulos seu Gründlinge & Elritzen vocamus. I-
qve pecuniam numeraret, ollam, in qvam conjecerat
lum suum, unà cum infante puellâ, in terram deponit.
sio arripit unum valde exiguum in aqvâ salientem oriq-

movet, qvi ultrò per gulam descendit. Altero die patitur aliqvalem Urinæ difficultatem, qva tantem excretâ, simul pisciculus heri devoratus, vivus adhuc, elapsus est. *vid. M. N. C. Dec. II. An. 5. Append. p. 35.* Ibidem etiam *Dec. III. An. 4. Obs. 52. p. m. 133.* Samuel Ledelius aliud refert exemplum de pisce illô, qvi locorum paludosorum inqvilinus est, indeqve piscatoribus Schlambeißer audit. Talem pisciculum qvidam qvadratus, Numburgi ad Boberam, ebrius ori admovet ludere volens & simulans ac si deglutire vellet. Piscis hic, ut lubricus, derepente manum tenentis fallit & per Oesophagum in Ventriculum descendit. Hic potui deditus cerevisiâ se replet & flocci pendit, noctu dormit, m[illegible]è surgit, & tunc, qvid actum, ruminat, ægreqve habet. [illegible]um dum assumpsit, aliqvantulum meliùs habuit, potu [illegible]em feriante, gravativum sensit ventriculi dolorem. Inter a[illegible]xietates tales tertiô die â circumforaneô emit vitrum Oleo S[illegible]ionum repletum, exhaurit & post excitatam nauseam sumn[illegible]re se disponit ad vomitum, qvi etiam succedebat vehemen[illegible]nus cum exclusione pisciculi viventis & gaudiô hujus lurconis. Seqventia refert Petrus Forestus *Observ. Lib. 15. Obs. 28. Schol. f. 167.* Memini, inqvit, juvenem qvendam Harlemensem suillas vivas (vulgares garnaren appellant) deglutiisse, easqve non solum in stomachô hæsisse & dolorem intulisse, sed tum demum tabem & mortem. Aliqvos novi, acanthios fluviatiles (vulgo poschen dicuntur) duos deglutiisse vivos, tandem & tertium: sed sibi ipsi & præfocationem & mortem intulisse: qvanqvam & sacerdotem noverim, qvi coctos, pinnis ablatis, sine noxa deglutierit. Verum tales helluones sunt, ut Bassus, qvi apud Imperatorem Carolum Halecem interraneis ablatis, aliqvando cum Cerevi[sia] deglutiisse fertur. Felix Platerus *Observat. Lib. 1. p. 46.* cu[j]dam meminit, qvi Angvillam vivam deglutierat, & post ho[ras] decem eam rursum, sed mortuam & veluti coctam, per al-

vum

vum reddiderat. Item *Lib. 2. p. 444.* seqventem refert Casum: In Urbe S. Gallensi Helvetiæ Eqves qvidam stipendiarius, homo facetus & histrio, angvillam jam grandem manibus versans atqve, ac si eam deglutire vellet, ori adhibens, illa Capite in Os ipsius ingestô per gulam cum impetu in Ventriculum descendit, & postmodum intestina pervadens summos illi dolores & lipothymias intulit, adeô ut de vitâ illius desperarent, idqve donec elapsis multis horis eam per alvum rursum, non ampliùs vivam, sed veluti excoriatam excrevit. Nautam vivam angvillam devorâsse, integramqve & vivam alvo reddidisse, ex Gesnerô refert Eberhardus Gockelius *Gallicin. medic. pract. Cent. 1. Consf. 30. Schol. p. 118.* Angvillæ vivæ a Tigurinô piscatore deglutitæ atqve per postica deinde rejectæ vid. Bernh. Swalo *Qværel. Ventric. p. m. 118.* v. etiam Joh. Schenck. *Obs. med. Lib. 3. fol. m. 314.*

§. 49.

Sperma ranarum. Sperma seu genituram ranarum â sitientibus cum aqva paludosâ deglutiri, indeqve postea in Ventriculô ranas generari, testantur Observationes. Siqvidem rustici cujusdam filia nata annos octodecim tentabatur ventris tumore & inflatione cum murmure & coaxatione ranarum sonorâ. Jejunâ puellâ ranas coaxantes omnes audierunt, non obtusè audientes. Originem mali se contraxisse ajebat fœmina ex potu aqvæ palustris, cùm vernô tempore in solis intensô æstu sitibunda pecoris curam haberet, nec suppeditaret alia aqva præter dictam. Et qvia ab eô tempore indies deteriùs sese habebat, ventre in tumorem sublatô & mensis spatiô ranarum clamore & vociferatione molestâ subortâ suspicabatur, se simul cum aqvâ istâ palustri Ranarum genituram ebibisse. v. Martin. Ruland. *Curat. empir. Cent. 7. Curat. 28. p. m. 500.* Ancilla qvædam rusticana, Catharina Geilerin, qvod pestilenti contagiô infecta putabatur, coacta fuerat se in casam qvandam pro recondendô fœnô in pra

exstr.

on ſit. v. Thom. Bartholin. *Act. Hafn. Vol. II. Obſ. 39. p. 110. ſq.*

§. 50.

Imò ranulæ vivæ deglutitæ obſervationem recenſet Samuel Ledelius *M. N. C. Dec. I. An. 9. & 10. Obſ. 143. p. 319.* In aulâ ſcilicet Comitis a Promniz Soræ Luſatorum alebatur facetus aulicus, pandi & latiſſimi oris, qvi diverſa vaſa capacia absqve ullâ moleſtiâ aut remorâ ori intrudere valebat. Aliqvando lactuca apponebatur inter epulas, in qvâ juſſu nobilium tum præſentium & convivantium qviſpiam ranulam abſconderat: ne verò res proderetur, aut filum harum facetiarum rumperetur, ſponſionem nobilis cum modò laudatô aulicô inſtituit, ſe velle Joachimicum ſeu vallenſem ſolvere, ſi poſſet magnum cochlear (illic loci vocant einen Rohm-Löffel) lactucâ repletum ori immittere & deglutire. Hic ſpe lucri allectus promittit, miniſterqve ab hoc inſtructus cochlear lactucâ gravatum porrigit, porrectum alter corripit, correptum ori applicat & helluonis inſtar deglutit. Nobiles, factâ comeſtione, cachinnis excipiunt hunc milonem & aperiunt, qvod animal vivum deglutierit. Ille nauſeabundus conqverebatur de Cardialgiâ, & diris devovebat aſſidentes, qvod in mortem ejus conſpirârint, qvæ jam eſſet ante fores. Convivæ bonô animô eſſe jubebant, porrigebant poſt exantlatos labores debitum Ranulæ

get iterationem, continuatam ad ebrietatem ſummam. Portatur in lectum, relinqvitur vino ſomnoqve repletus, dormit per plures horas, tandem ſurgit ad munia & poſt copioſam alvi ſolutionem priſtinâ ſanitate gaudet.

§. 51.

...r vivus. Fatuus qvidam in aulâ cujusdam Principis Oeſophagum adeò amplum habebat, ut cruſtam panis duriſſimam & magnitudinem ovi gallinæ adæqvantem facillimè deglutire poſſet. Qvadam die, cùm Gammaros vivos in Culinam attuliſſent, ex adſtantium perſvaſionibus, ut Gammarum vivum deglutiret, incitatus atqve inductus fuit: Id cùm parvô negotiô feciſſet, protinus dolor & cruciatus adeò maximus ſecutus eſt, ut continuò ex unâ in alteram partem cum aſperrimis doloribus ſe projiceret, donec fruſtra adhibitis remediis ad qvartum usqve diem doloribus maximis & continuis, febre, convulſionibus & deliriis excruciatus abiret, vid. Guil. Fabric. Hild. *Cent. III. Obſ. 53. fol. 238.*

§. 52.

Dens. Dentem ſuillum fortè cum oleribus deglutiverat faber qvidam ferrarius, unde oborti dolores in hypochondriis perpetui, cum macie corporis antea obeſi. Poſt biennium excreto per alvum dente, ceſſare demum cœperunt, referente Thom. Bartholino *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obſ. 74. p. m. 134.*

§. 53.

Annuli. Annulus aureus ab Infante Pictoris cujusdam Gorlicens... â matre non cuſtoditus, fuit deglutitus, qvem manu prehe... dens in fauces intrudebat: qvem cùm neqve deglutire ne... per os rejicere voluerit, miſellus in ſingula momenta ſuffo... viſus fuit. Tandem parentibus filioli abſentibus, ab an... vocatur vicina, qvæ, ne in morâ eſſet conſilium, mox Collo... larynge digitos duos applicat cum compreſſione qvadam ... riæ aſperæ, unde annulus ex faucibus proſiliebat, innocen...

fi...

filiolus vitæ ſic reddebatur. v. Ehrenfrid. Hagendorn. *Hiſt. med. phyſic. Cent. I. Hiſt. 81. p. m. 118.* Aliud exemplum annuli gemmâ inſignis ab infante in fauces ingeſti cum ſubſeqvente morte recenſet Cornelius Stalpart van der Wiel *Obſ. rarior. Cent. I. Obſ. 22. p. m. 95.* ſcilicet conſpicui cujusdam Domini infans viginti circiter menſes natus Matris annulô aureô, cui gemma inhærebat, ludebat eumqve neſciâ, cui infantis demandata erat cura, Famulâ per Os in fauces ingerebat: matre verò paulò poſt annulum repetente, nullibi is apparebat, ipſâ ſuſpectâ famulâ. Interea infans nihil absqve ſummâ moleſtiâ deglutire, ac maximô angore corripi, parentes autem omnem movere lapidem, ſi fortè infantis dilatari poſſent fauces. Omnibus autem tentatis, ille poſt ſex hebdomadas interiit. Ipſe autem inqvirenda mortis cauſâ diſſectus tamdiu amiſſum annulum reddidit famulamqve ſuſpicione liberavit. Annulum aureum glabrum ex improviſo octennalis puella deglutivit, qvem tertiâ die absqve ullius medicamenti aſſumtione, ſine dolore per anum una cum excrementis excrevit, vid. Diomed. Cornar. *Obſerv. medic. Cap. 27. p. 44.*

§. 54.

De particulâ Clavi trabalis ab infante viginti qvatuor hebdomadum deglutitâ ſeqventem Obſervationem communicat Fridericus Lachmund *M. N. C. Dec. I. An. 4. & 5. Obſ. 176. p. 236.* *Clavi.* An. 1644. accidit, ut infans viginti qvatuor hebdomadas natus, cum aliis puellis ludens repentinos dolores ſentiret non aliter, ac ſi ſuffocandus eſſet. Parentes qvidem, licet cauſam ignorarent & tamen ſuſpicarentur, in collum ſive fauces aliqvid, qvod infantem angeret, deſcendiſſe, dorſum infantis percuſſerunt, potumqve illi propinârunt, ſed nihil profecerunt. [illegible]licus remediis nihil efficiens tandem fortius qvoddam Vomitorium adhibuit, qvod licet operaretur, tamen hæſit malum. [illegible]tiô demum die forcipem ſingularem curvum, non ſine periculô

riculô in fauces eò usqve immiſit, ut materiam illam apprehendere poſſet. Qvæ qvidem etſi ægrè poterat ſuô locô moveri, paulatim tamen ab ipſô extracta eſt. Hæc materia erat qvidam dimidio præfractus isqve vetus clavus trabalis. Infans verò dictus poſt illud tempus aliqvot adhuc annos attigit. Clauſtrarius qvidam juvenis ingenti Calculi dolore victus ſibi ipſi veſicam amplò vulnere diſſecuit calculumqve manibus exemit & qvidem Ovi magnitudinem æqvantem, in cujus medietate clavicula reperiebatur. vid. Joh Matthæi Heſſi *Obſ. med. Caſ. I. Qvæſtion. medic. p. 128.* qvæ clavicula absqve dubiô fuit deglutita. Clavem ferream non parvam famulum Dominæ a Valle deglutiiſſe, atqve a Montuo per Decoctum Malvarum Altheæ, Seminis Lini, Acanthæ ſanatum eſſe, refert Johannes Schenckius *Obſ. Lib. III. f. 312.*

§. 55.

Nummi. Nummi ex improviſô deglutiti in faucibus qvandoqve hærentes dolorem & ipſam mortem cauſantur, qvandoqve etiam in Ventriculum deſcendunt atqve per viam ordinariam ejiciuntur. Infans qvidam Nutricis ulnis geſtatus, cùm aureum florenum, manibus verſatum ori indidiſſet, eum mox, anteqvam Nutrix rurſum illum eripere poſſet, deglutivit; qvi in Oeſophagô ſubſiſtens cùm nulla ratione inde avelli aut propelli potuerit, cum magnô cruciatu eum tandem jugulavit, juxta Felic. Plater. *Obſervat. medic. Lib. 2. p. m. 413. ſeq.* Puella Amſtelodamenſis qvinqve ferè annorum inter ludendum nummum argenteum exiguum aſſem ſive ſtüferum, ut vocant, valentem deglutierat; inde alterô tertiôqve die nullum ſentiebat incommodum, qvartô de dolore ventris cæpit qveri, cumqve doloris manu deſignabat in ſiniſtrô latere circa i[nfe]riorem partem ventriculi, augeſcente indies dolore & vom[itu] dehinc moritur. In ſectione Cadaveris nummus circulo qvi pylorum undiqve cingens coarctat, non ſecus ac coop[er]cul[um]

culum ollæ incumbens omnem alimento ad inteſtina tranſitum inhibebat, teſte Theodoro Kerkringio *Spicileg. anatom. Obſ. 1. pag. 1. ſq.* ubi etiam pueri meminit, qvi cupreum nummum devoraverat,atqve ferè poſt menſem mediante purgatione per inferiora dejecit, ita tamen in ventre attritum, ut vix moneta ejus appareret. Fœmina qvædam cum licitando merces qvasdam groſſum ore reconderet, illius oblita de oblatô libô comeſtura eundem ſimul invita deglutivit, hinc non modò dolor qvidam gravativus Ventriculi ortus eſt, qvi manè præſertim & vacuô ab egreſſu Chyli ventriculô, moleſtus erat, verùm qvoqve ſapor cuperoſus ob communem faucium & Ventriculi tunicam in ore ſe exeruit, qvæ tamen Symptomata a lubricitantium & pingvium, ut & Spiritus Salis uſu deſierunt. Item, puer duodecim annorum, ut infantem luſibus â clamore retraheret Imperialem Hiſpanicum capitatum dimidium (einen halben Dickthaler) ori ſuo indens detinuit, infans vero manu in Os, ut illum repeteret, intruſâ, argentum usqve ad Oeſophagum deturbavit. vid. Georg. Wolffg. Wedel. *M. N. C. Dec. I. An. 3. Obſ. 141. p. m. 261.* ubi de Spiritûs Vitrioli uſu hoc in paſſu agitur. Devoravit æneum qvoddam numisma puer octo natus annos, qvi nullâ perceptâ noxâ gracilis redditus poſt elapſum annum numisma prædictum, exiguum tamen, cum excrementis egeſſit, referente Amatô Luſitanô *Curation. medic. Cent. 2. Cur. 69. fol. m. 192.* De indemni novem aureorum deglutitione ſeqventem Obſervationem recenſet Chriſtianus de Helwich *Ephemerid. Acad. N. C. Cent. IX. & X. Obſ. 35. p. 318.* Sereniſſimi Regii Principis Poloniæ Conſtantini nobiles aulici appoſitis vitris Vino pleniſſimis incidunt in ſermonem, utrum his vitris qvicqvam citra vini effuſionem indi vel injici poſſit? hoc affirmat Dominus de Bucholz, nobilis ex Curlandia, & actutum ex Marſupiô novem aureos promit & vitro immittit cum aliqvô impetu; unde qvædam Vini guttæ effuſæ

ſunt. Dominus Paulus Orgiewski, Nobilis Polonus ſpectaculô novô attonitus, re non ſatis expenſâ, cùm ei propinatum fuiſſet, unicô hauſtu & vinum & Hungaricos abſorbet, magnâ facilitate, favente nummorum ſitu, qvem in deglutiendi actu ſubierant; aurum in Ventriculum deſcendit; ab uſu autem juſculorum pingvium, lubricantium, gelatinoſorum, e.g. olei amygdalorum dulcium, decoctorum mucilaginoſorum, item Enematum & lenium evacuantium tandem decimô qvartô die tres aurei, contractoriis tunicæ mediæ motibus per inteſtinorum volumina propulſi circa meridiem excluſi ſunt cum excrementis; reliqvis ſex moram in Corpore usqve ad prandium ſeqventis diei trahentibus, qvi itidem ſine labore omni exierunt. Hi nummi excreti nullum vel abraſionis vel mutationis alicujus veſtigium exhibuerunt, adeò ut hos corporis per tot dies incolas nullâ arte aut examine ab aliis dignoſcere liceret. Ibidem etiam *Obſ. 82. p. 406.* Georgius Wolffgangus Wedelius Thaleri deglutiti meminit. Vir, inqviens, ſexaginta annorum in feſtivitate qvadam nuptiali, geſticulatoriô luſu thaleri ab alio accepti deglutitionem ſimulans ſpectatoribusqve ſic riſum movens, & ipſe in riſum ſolvitur ſimulqve nummum faucibus illapſum experitur, ubi per qvinqve dies firmiter hærens tandem poſt aſſumta emollientia in Ventriculum deſcendit; ex qvô tempore vir ille preſſionem in Stomacho per longum tempus ſentit, eâ verò per annum remittente in marasmum incidit; qvô ſemper incrementum ſumente ſimulqve animi morbô ex malè adminiſtratâ heri ſui œconomiâ accedente moritur. Infans biennalis 1678. pecuniam deglutivit, appetitusqve inde proſtratus fuit, membraqve debilitata, macies oborta, vomituriebat, Diarrhœamqve patiebatur, ſitiebat. Embrocatio facta in ventre & dorſô Oleô roſatô, internè ſumſit Butyri recentis cochlearia aliqvot jejunô ſtomachô; hiſce alvô ſecr pecunia, juxta relationem Johannis de Muralto *M. N. C. Dec*

An.;

An.7. Obſ.102. p.164. Et *l. a. An.9. Obſ. 47. p. 89.* Johannes Lanzonus nobis adoleſcentem qvendam ſiſtit, pauperculum, qvi victum labore qværitans nummum argenteum in ore ſervavit, donec neceſſariam confeciſſet operam; aſt inter labores fortè in fauces decidit nummus, & in mediô gutturis hæſit magnô cum dolore, ſputô cruentô & difficultate deglutitionis rerum ſolidarum. Ita per multum tempus affectus in ventriculum delapſô nummô, nihil inde incommodi ſenſit; tandem ſexanginta transactis diebus inter labores artis ſuæ, natô ſponte vomitu & tuſſi validâ excrevit nummum ærugine obductum. Aliud exemplum recenſet etiam Johannes Viridetus *de prim. Coction. Part. 1. cap.13. p. m. 113.* Non ita pridem, inqviens, Monſpeliis inter adoleſcentes ſimul confabulantes & hiſtrionum actionem æmulantes qvidam argenteum nummum deglutivit, exiſtimans, alios, (qvi idem finxerant) nummum pariter abſorpſiſſe; qvi nummus per plures menſes ventriculo remanſit; tandem violentô vomitu ipſum rejecit granis duodecim leviorem. Bina ſeqventia exempla refert Samuel Ledelius: Fullo Gœrlicenſis deglutivit ſemi-florenum (ein acht Groſchen Stücke,) cum metu ſuffocationis, attamen absqve periculô per anum reddidit. Et Sprottaviæ nonnemo florenum (ein Gulden Stücke) protervè ori intruſit, qvi gulæ illapſus multô labore & dolore tandem in ventriculum fuit detruſus. *v. M. N. C. Dec. II. An. 8. Obſ.30. p. 85.* Sic puellus triennis, cum nummis argenteis vel diobulis novis luderet, & Patre eos repoſcente, qvosdam, infantili more, in ore occultaret, en! duos tresve improvidè deglutivit, poſt triduum demum ſine omni faucium, Oeſophagi, ſtomachi & inteſtinorum noxâ ac dolore, juſculis interim pingvibus & butyrô multô comeſtis, ſponte per alvi ſeceſſum, nummos nec colore nec formâ immutatos rurſum egeſſit. v. Joh. Helwig. *Obſ. 62. p. 207.* Civis qvidam Auguſtanus ingentes dentium dolores paſ-

ſus

ſus audivit â medicaſtrâ qvâdam, aurum puriſſimum præſentisſimum eſſe anodynum & nobile medicamen mitigans acerbitates odontalgiæ. Qvare ex ſuô theſaurô reconditô elegit Portugalenſem ducatonem cruciatum, qvem dentibus ſuperimpoſuit, & lecto ſe commiſit, dies erat decimus tertius Decembris, Anni 1604. in qvo in ſomnum prolapſus dormivit diu, experrectus aureum non reperit, nec, qvò ſe receperit, novit, excutitur lectus, purgatur domus, nullibi aureus numus invenitur. Chirurgi in collô negabant latitare poſſe, cùm nec viderent, nec æger faſtidium ibi pateretur; ſymptoma ſiqvidem cùm in deglutiendo nullum, in loqvendo exiguum etiam poſt aliqvod ſpatium temporis eſſet: hoſpitium igitur aut in ſtomachô, aut in inteſtinis ſumſiſſe credebant. Raucus poſt aliqvot menſes factus, accedente ſimul aliqva corporis conſumptione, ſanctè affirmavit, illum in iſthmô faucium adhuc hærere; dehinc propinatis emulſionibus iſthmus ille madefactus, aureum nummum mobilem eructavit; duodecimô ſiqvidem Februarii ſeqventis anni 1607. cùm felem in proximâ arbore glande ex glebâ per arundinem petere vellet, ſimul etiam aureum hunc excluſit hoſpitem, jam bienniô & menſibus duobus in faucibus latitantem, cujus pars inferior alba videbatur, ac ſi mercurius tinxiſſet, vid. Philippi Hœchſtetteri *Obſervat. medic. Dec. 6. Caſ. 10. pag. m. 726. ſeq.* hic caſus etiam refertur a Vito Riedlino *M. N. C. Dec. II. An. 2. Obſ. 134. p. 299. ſq.* ubi addit, dictum nummum poſtea in rei memoriam Baliſtariis Auguſtanis dono datum fuiſſe, qvi eum Poculi argentei grandis operculo appenderunt annis ſupra notatis, annulô aureô, â qvô pendet, inſculptis &c. De virgine nummum [illegible]genteum, valoris tertiæ partis Imperialis, joco deglutitum [illegible]mitu excludente v. Georg. Detharding. *M. N. C. Dec. III. A[illegible] & 8. Append. p. 70.* De florenô ſolidô innoxiè deglutitô ſeq[illegible] tem Obſervationem annotavit Adamus Chriſtianus Theb[illegible]

Ephem.

Ephemerid. Acad. N. C. Cent. III. & IV. Obſ. 121. p. 277. Johannes Fridericus Steulman, Textor, vir robuſtus & ſanus annô vigeſimô qvartô ætatis interdiu cum infante in lectô decumbit atqve apertô ore obdormiſcit. Qvô viſô filiolus florenum in Gallia cuſum, qvem fortè in manibus tenuit, patri in os profundè immiſit. Ille verò ex improviſô expergeſactus, neſciens, qvid ſibi in gulâ hæreat, illud deglutire tentat. Cùm verò ſerò nimis bolum incongruum deprehenderet, omnes nervos intendit, ut illum promóveat in Ventriculum, tandemqve non ſine multô labore & dolore in ſtomachum depreſſit. Senſit poſtmodum gravativum dolorem, qvi tamen adhibitis Cataplasmatibus convenientibus, ſenſim remiſit, atqve poſt acidorum multorum eſum, nihil amplius conqveſtus eſt; nunqvam tamen florenum vel ſuperiùs vel inferiùs reddidit. Et in Scholiô ejùsdem Obſervationis ex Ore Johannis Bohnii hiſtoriam recenſet de puerô, qvi nummùlum æreum fortè deglutierat, atqve vomitu perpetuô afflictus tandem perierat. Cùm verò poſt mortem a Bohniô cultro anatomico ſubjiceretur, nummulum in pylorô hæſiſſe illumqve operculi inſtar arctè occluſiſſe, deprehenſum eſt. Et Paulus Renealmus *Obſ. 12. p. 9.* pueri ſeptennis meminit, ſummis cruciatibus anxii, ob æneum calculum (Galli getton vocant) devoratum Pyloro adhærentem, qvod præ illius anguſtiâ elabi non poſſet. Scribit etiam Petrus Borellus *Hiſtor. med. Cent. 3. Obſ. 95. p. m. 272.* hominem qvendam auream monetam voraſſe, qvæ eô mortuô in globulum redacta fuerit reperta. Et *Cent. 4. Obſ. 25. p. 297.* cujusdam nobilis meminit, qvi centum nummos aureos in muſæô alterius accepit & voravit, ne redeunte Dominô eorum, amicô ejus, eosqve petente, ſupra illum reperirentur, ſed poſtqvam diſceſſiſſet, maximô colicô dolore cruciatus fuit, adò tantô, ut de vitâ periclitaretur; Sed tandem magnâ enematum copiâ evacuati fuerunt paulatim, ejus autem aurea

 excreta

excreta ſedulò â famulis excipiebantur, felicibus, ſi Domini infelicitas diuturnior fuiſſet. Ibidem etiam annectit, in aliô Helvetiô nummos remanſiſſe in Stomachô, & qvaſi fuſos & conglobatos in ejus corpore eſſe repertos. Teſtatur etiam experientia, nonnullos â prædonibus vel militibus obſeſſos interdum nummos aureos compreſſos devorare hosqve poſtmodum per alvum rurſus dejicere vid. Foreſt. *l. a. Obſ. 28. Schol. f. 167.* & Thom. Bartholin. *Epiſtol. medicin. Cent. 3. Epiſt. 69. p. m. 285.* ubi ſeqventia ad Bartholinum ſcribit Johannes Michael Fehr: Inſtitor qvidam Ilmenoâ-Thuringus, Wolffgang Heering, qvotannis Svinſurti ex divenditis mercibus nummos faciens, aliqvando in prædones incidit periculum vitæ intentantes, niſi nummos reddat; ille tredecim aureos duobus nodulis tenui linteo in hunc finem ſeorſim obvolutis incluſos clam devorat, potiorem nummorum, qvàm valetudinis rationem, perverſô ſeculi more, habendam eſſe ratus. Alter nodulus nonô poſt die ſed non ſine moleſtiâ cum excrementis per inferiorem gutturem, ſecundum Plautum, rejicitur; alter verò triennium & qvod excedit in Ventriculô & Inteſtinis funeſtas moras trahens miſerum locatorem magnô malô pro mercede mactat, & continuô Ventriculi inteſtinorumqve cruciatu cum vomitu crebrô & animi deliqviô, tractuqve temporis ad inteſtinum Colon, qvâ cœco continuum eſt, & valvulâ munitum, delatus inibiqve qvaſi incuneatus omnem ibi tranſitum adeò obſtruit, ut omnia aſſumpta tertiâ fere poſt ſumtionem horâ cum validô conatu & vomitu nonnunqvam planè ſangvineô, qvandoqve cum alvinis fecibus permiſta ſæpius de die iterum effunderetur &c. Turcas etiam nummos aureos ante prælia & obſi[...] nes deglutire, res ſatis nota eſt; talesqve ducatos numerô [...] draginta octo in Turcâ ad Chriſtianam religionem conve[...] fuiſſe repertos, referunt Acta Eruditor. Lipſ. *An. 1712. Menſ. [...] guſt. p. m. 348.* Extant adhuc alia temerariè & ſponte deglu[...]

toru[...]

nummorum exempla, qvale de qvodam, qvi Alcn
Thaleros cum cerevisiâ unicô haustu per gulam de
tiô die iterum per alvum reddidit, refert Petrus F
a. Nummos varios æneos & argenteos sine nox
Cultrivorus Londinensis, cujus meminit Oliger J
Act. Hafniens. Vol. V. Obs. 107. p. m. 280. De Nummô I
n Capreæ, qvæ diarrhoea occubuerat, Ventriculô
vid. Phil. Jacob. Hartmann. *M. N. C. Dec. II. An. 7. O*
seq.

§. 56.

Plumbi ex improvisô deglutiti mentionem fa *Plumi*
l. a. fratrem scilicet suum, Theodorum I n,
m existentem, plumbum rotundum sed dep m.
dendum cùm in ore teneret, deglutiisse ac te d
sqve molestiâ denuò cum fecibus per alvu
logi cujusdam filiolus qvinqve annorum, cùm nt
signaculi locô affigi solitum deglutiisset, dolore
anteqvam ad Ventriculum delaberetur, prægressô, cura-
it Acetô destillatô propinatô, cùm prius vitæ ipsius ti-
at parentes, sinistrô multorum præsagiô territi. Nihil
de istô, satis tamen latô & crassô, excerni fuit observa-
sed puer postea optimè valuit, *vid. M. N. C. Dec. I. An. 3.*
41. p. 26. In Textoris cujusdam, omnimodâ alvi obstru-
e defuncti, Intestino Colo qvadraginta plumbei bombar-
m portatilium globi, reperiebantur a Johanne Nicolao
ingero. *v. ejusd. Obs. med. Cent. 2. Obs. 20. p. m. 144.* No-
cujusdam Conjux obstructione alvi & torminibus labo-
Globulum plumbeum deglutiebat. *v. M. N. C. Dec. I. An. 3.*
115. p. 533. Nobilis qvidam â summâ colici doloris acerbitate
tis Olei Amygdalarum dulcium Unciis tribus cum vino
, & devoratâ glande plumbeâ argentô vivô illita liberatus
juxta Ambrosium Paræum *Lib. 16. cap. 58. fol. m. 581.* Glo-

 bulum

bulum plumbeum præter propter duas drachmas ponderantem cum drachmâ unâ Mercurii vivi illitum contra passionem colicam consiliô Melchioris Fribe Juvenis qvidam viginti qvatuor annorum deglutiebat; ne tamen à Mercuriô fauces læderentur, aut Ptyalismus excitaretur, dictus globulus Mercurio probe obductus, massa farinaceâ involutus erat. · Finitis post globulum sumptum tribus horis præmittebat ægrotus nonnullos crepitûs cum levamine, horâ verò qvartâ, duabus subseqventibus dejectionibus, ultra sex libras materiæ peccantis variegati coloris cacavit, sine noxâ tamen, integrâqve cum pace intestinorum, aliàs â torminibus vexatorum, & sic in integrum restituebatur. *v. M. N. C. l. a. Obs. 96. p. m. 156.* Singulis manè globum plumbeum sclopetarium devoravit Rudolphus Durr, Cultrivorus Basileensis, ascendendo ab unciâ semis ad uncias duas pondere. vid. Théoph. Bonet. *Medicin. septentr. Tom. I. Lib. 3. Sect. 1. fol. m. 510.* De Grandinibus plumbeis deglutitis, immedicabilis doloris in Ventriculo autoribus, hanc Observationem refert Georgius Dethardingius *Ephemer. Acad. N.C. Cent. IX. Obs. 18. p. 20. sq.* Rusticus juvenis ab elevando ponderosiora conqvestus est de damnô corpori illatô. **Er habe sich überhoben;** deglutiit ex consilio parentis grandines plumbeos mediæ magnitudinis, hac copiâ, qvâ solent bombardæ onerari, **einen Schuß Enten Hagel**, & decurrendo abhinc fuit sanitati restitutus. Hinc alteri filiorum ex eâdem causâ lecto affixo idem parens Evporiston hoc commendat; ast tantum absuit, ut hic inde convaluerit, ut in miserrimum nec satis dolendum statum fuerit redactus. Grandines namqve deglutiti non fuere exclusi, sed hærent omnes in Ventriculô, & qvod ex dolore fixô, cujus sedem æger scitè satis digitô monstrare potest, concludere est circa pylorum hærent. Appetitus satis viget, cibosqve avi[illegible] assumit, ast morâ brevi interjectâ gravissimi cruciatûs angu[illegible] ut in terram se conjiciat, & volvendo ac revolvendo corpus m[illegible]

dela[illegible]

delam qværat, ſed qvam non niſi vomitus aſſumptorum ſemiſubactorum in tantum affert. Qvàm hic æger fuerit per vomitoria, purgantia draſtica ab Empiricis vexatus, citra omne fuit ſolatium. Efflagitat ergo qvàm inſtantiſſimè, ut Chirurgi manu perſcinderetur locus, qvô grandines hærent, aſt fruſtra.

§. 57.

Globulum etiam figulinum a tenellô puſione fuiſſe deglutitum, recenſet Samuel Ledelius *l. a. Dec. II. An. 8. Obſ. 30. pag. m. 85.* Cùm enim parentes huic infanti, qvi nondum annum attigerat, in terram poſito, ut taceret, ludendi gratiâ, globulum exhibuiſſent (**ein Schnell-Käulchen ziemlicher Grösse,**) puellus, ut ſolet hoc genus, ori ad deglutiendum intruſerat, cùmqve jam ſuffocandus ſterteret, accurrunt anxii parentes, corpuſculum cum tergô concutiunt, brachia attollunt & commovent, tandemqve difficillimè globulum detrudunt in ventriculum, qvem tertiô die per anum exeuntem vident. Qvamdiu in ventriculô hæſit globulus, puer ſine ſummô dolore in tergô qvieſcere neqvivit, ſed ſupinô decubitu ſomnum capere opus habuit: ſtare tamen & ſedere potuit absqve ullô gravamine. *Globulus figulinus.*

§. 58.

De fiſtulâ deglutitâ & tertiô die per alvum excretâ ſeqventem Obſervationem communicat Thomas Bartholinus *Cent. I. Hiſtor. 59. p. m. 88. ſq.* Muſicæ peritus Scholaris qvidam, Nicolaus Eraſmi, animi recreandi gratiâ ante oſtium hoſpitii ſui tibiam inflat, ſeu buxum, ſeptem octove digitos transverſos longum. Accedens commilito, tibiæ poſſeſſor, aſtu fiſtulam apprehenſurus fortè manu vehementius adactâ in gulam per fauces tibiam intruſit, ut extrahenti digitô amplius apprehendi non poſſet. Tandem in Ventriculum delapſa dextrum latus videbatur obſediſſe. Unde doloribus feſſus lectum petiit & ſine alimentis tres dies noctesqve inſomnes tranſegit, late- *Fiſtula.*

re dextrô dolente. Tertiô die circa qvartam horam pomeridianam sine medicamentorum stimulô per inferius guttur seu alvum suâ sponte prodiit fistula, qvam non modò apud Bartholinum *l. a.* sed etiam in Olai Wormi Musæô, *Lib. 4. cap. 9. fol. m. 374.* depictam reperimus.

§. 59.

Crembalum. Cùm Crembalô fortè fortuna ludens Civis & pilearii Posoniensis filiolus duorum annorum ad imitationem aliorum intra os sumit, descendit ad guttur, tentat deglutire, sed imminenti suffocatione perterriti adstantes, cùm illud eximere ampliùs non possent, immissô digitô ad vomitum movere volunt, sed magis detrudunt. Accersitus Chirurgus immissâ spongiâ ferreo filo præfixâ aut vomitum conciliare aut penitus in stomachum detrudere laborat, sed frustra; hæsit, qvantum conjici poterat, in gulâ, & puer qvidem liqvida, qvæ ipsi dabantur, valde pingvia deglutiebat facilè, neutiqvam solida, fluente continuò salivâ. Tandem tertiâ die, natura sua sponte sibi auxilium latura vomitum movit, & Crembalum unà exturbavit. Exulceratæ in transitu fauces convenientibus curabantur, & parvulus salvus & incolumis servabatur, teste Carolo Raygero *M. N. C. Dec. I. An. 9. & 10. obs. 109. p. 269. seq.*

§. 60.

Cuspis fuscinæ. Fuscinæ Cuspidem deglutitam annotavit Vitus Riedlinus *Linear. medicar. Ann. 1697. Jan. obs. 5. pag. m. 15.* his verbis: Illustris qvædam Matrona fuscinâ, cujus cuspis jam rupturæ vicina erat, festô qvodam die cibos comedens, in prandii statim principiô sine cuspide illam ex ore extrahens, exindeqve hanc se deglutiisse videns, in magnum pavorem conjecta fuit, cùm præsertim paulò pòst dolorem qvendam in gulâ sensisset, semper magis & tandem in Ventriculum ipsum descendentem, ubi aliqvandiu fixam elegisse sedem visa est. Assumptô autem oleô Amygdalorum dulcium, dolor & metus cessârunt. De furcellâ tricu-

§. 63.

Specillum Chirurgicum. Cùm Chirurgus qvidam mulieri, in collô laboranti probam, ut vocant, vel tentam, vel ſpecillum, gutturi immiſiſſet, è manu vel digitis in gulam dilapſum poſtea in ſtomachum deſcendit, longitudine octo vel plurium digitorum, ſed aliqvot annis ibidem permanente hôc inſtrumentô chirurgicô, fœmina tandem miſerè tabe obiit. vid. Petr. Foreſt. *Obſerv. medic. Lib. 15. Obſ. 28. Schol. fol. 167.* Viri conſularis Iſenacenſis filiolus *orbiculi catenæ* trium annorum, cùm orbiculos duos æneæ catenæ, unciæ unius longitudine, ori ingeſſiſſet, incautè eos deglutivit; qvi, cùm adhuc in Oeſophagô hærerent, præ doloribus valde clamavit. Hinc verò ſimul ac in ſtomachum delati fuerunt, non viſus eſt pejùs habere, qvin vegetus edit & bibit. Solliciti Parentes qvotidie omnia excrementa perveſtigarunt per aliqvot ſeptimanas, ſed fruſtra ac nil penitus invenêre, ut firmiter concluſerint, abſumptos fuiſſe ſenſim ac ſenſim in ſtomachô, qvin nec excrementa â ſtatu naturali declinâſſe viſa ſunt, uti ex verbis ægri filioli parentis propriâ manu conſignatis refert Georg. Wolffg. Wedelius *M. N. C. Dec. I. An. 3. Obſ. 141. p. m. 262.* Puerum qvendam *fibula.* fibulam orichalceam ad Calceos firmandos paratam deglutiiſſe poſteaqve vomitu excluſiſſe, annotavit Georgius Dethardingius *M. N. C. Dec. III. An. 7. & 8. App. p. 70.*

§. 64.

Forfex. Forficem deglutitum ex ſeqventi Langei Obſervatione communicat Nicolaus de Blegny *Zodiac. medic. Gallic. An. II. Menſ. Jul. Obſ. 8. p. m. 147.* Scilicet qvidam Convulſionibus epilepticis prehenſus deglutiit forficem acutiſſimum, qvatuor pollicum longitudinis, qvem uxor intra dentes intruſerat; Novendiô autem exactô per inferius guttur illum expulit, nullô tamen totô illô temporis ſpatiô incommodô inde exortô; pro more enim ſolitô cibum & potum aſſumſit, nulloqve uſurpatô remediô præter paucum olivum ex intervallis. &c.

§. 65. Li-

i perqvifitio inutilis fuerit. Aſt paucô elapſô tempore ja-
ra hæc fuit reparata, cùm ferri recuperandi, elapſis qvinqve
ſex menſibus, poteſtatem fecerit Yvens, cui excitatus in
pochondriô dextrô abſceſſus, qvô apertô erupit Inſtrumen-
a ferreum, at pauciſſimâ comite materiâ, adeò ut intra octi-
um ſanationem receperit, juxta verba modò allegati Nicolai
gny *l. c. An. I. Menſ. Maj. Obſ. 2. p. 86. ſq.* ubi ita pergit: Fa-
tis hoc, animi malè conſtituti indicium, aliud non minùs
[illegible]lum excepit, Petro enim Yvens cùm fortè pes ollæ ferreæ *Pes ollæ ferreæ.*
[illegible] factus fuiſſet, eidem uſui, illum, cui prædictum ferrum
[illegible]navit, non obſtante vel duritie, vel pedis illius inæqvalita-
; qvæ ab inſanô hoc ne minimam qverimoniam expreſſit; Na-
rà verò non majus temporis ſpatium ad ejus expulſionem,
im prioris, impendente, qvæ accidit mediante aliô abſceſſu
hypochondriô ſiniſtrô exortô, cicatrice obductô.

§. 66.

Cultri prærupti acumen qvendam devoraſſe ac idem per *Cultri apex.*
ſteriora reddidiſſe ſcribit Petrus Foreſtus *l. a.* In tabulâ Vir
nerofus oſſiculum a carne ſeparaturus improviſô abrumpit
icem cultri acutiſſimi, fabæ circiter magnitudine (cultri apex
t ſubrotundus, qvales Anglia exhibet) & abruptum inter

§. 67.

Cultri. Interdum etiam integri Cultri & qvidem vel ex amentiâ, vel Casu & infortuniô, vel studiô ac temeritate à qvibusdam deglutiti leguntur, qvorum alii per alvum iterum prodiêre, alii autem arte & manu chirurgicâ extracti fuêre. Ejusmodi *Cultrivori.* cultrorum deglutitoribus seu cultrivoris, & qvidem ex insaniâ, annumerandus est Petrus Yvens, cujus paulò ante mentionem fecimus, qvippe qvi cultrum, vaginæ intrusum, qvales perâ gestantur, degluriit, qvem hiatu factô paulô suprâ & ad latera vertebrarum lumborum, terram ligone versans, exclusit. vid. Nicol. Blegny *l. a. p. 87.*

§. 68.

Cultrivorus Pragensis. Præprimis autem notus est Cultrivorus Pragensis, de qvo sequentia refert Oswaldus Crollius *Basilic. Chymic. Præfat. pag. m. 110. seq.* Pragæ in novâ urbe qvidam Bohemus rusticus, nomine Matthæus, circiter triginta sex annos natus, dum per biennium mirâ & inauditâ qvadam gutturis dexteritate multoties apud bibulos, justæ magnitudinis ferreum cultrum in guttur suum satis amplum ceu vaginam corneô manubriô prius intrudendo instar præstigiatoris debitâ operâ occultaret, superhibendo bonum, hoc nomine impetratum, cererevisiæ haustum, & postea eundem iterum pro lubitu, singulari arte, cuspide retraheret, nescio qvâ suâ infelici & dementi temeritate Anno 1602. postridie Paschatos eundem eatenus deglutivit, ut planè in stomachum descenderet, & ab ipsô nullô ampliùs artificiô retrahi posset. Et postqvam dictum cultrum septem integras septimanas & duos dies in suô ventriculô hospitatus esset, usu & adjumentô Emplastrorum attractivorum è magnete & aliis, cuspis ejusdem naturali impulsu, juxta orificium stomachi exitum moliri cœpit; qvô deprehensô instanter petitum fuit â patiente, ut incidendo extraheretur, qvod a Chirurgô Floriano Malthis, die Jovis post Festum Pentecostes præstitum fuit.

fuit. Color excisi cultri, pollices transversos novem longi, ita fuit immutatus in Stomacho, ac si per illud tempus in igne jacuisset. Rusticus autem spatiô paucarum septimanarum integram recuperavit sanitatem. Hujus deglutitionis etiam mememinit Jean Verduc *dans la Svite de la Pathologie de Chirurgie, cap. 30. p. m. 904.* his verbis: Un paysan avalla un couteau de neuf pouces de long; la pointe s' etoit tournée un peu au dessus du fonds du Ventricule du côté gauche, & le manche vers l' epine du dos. Deux mois après ce funeste accident, on tira le cou[illegible] par une incision, le malade en gverit. vid. etiam Dan. S[illegible]iert. *Pract. Medic. Lib. III. Part. I. Sect. 1. cap. 15. pag. m. 59.* Cultrum hunc etiamnum in Camerâ raritatum Cæsareâ reservatum videri, refert Georgius Sebastianus Jung *M. N. C. Dec. I. An. I. Obs. 115. p. m. 268.*

§. [illegible]

Secundô locô venit Cul[illegible]ivc[illegible] Prussiacus seu Regiomontanus, de qvô ita scribit Got[illegible]s Mœbius *Fundament. Phisiol. cap. 10. pag. m. 152.* Nost[illegible] memoriâ Opilioni Regiomontii in Borussiâ ebrio culter, dum aduncô manubriô in gulam intruso Vomitum procurare vellet, in Ventriculum delapsus ac deinde superstiti iterum extractus est. Hujus Cultrivori sequentibus Circumstantiis meminit Johannes Cluverus *Epitom. Histor. Anno 1635.* adolescens qvidam rusticus viginti duorum annorum, in Borussiâ novum vitæ periculum novô atqve audaci remediô evitavit, Andreas Grunheide nominabatur, ex Grunwaldâ, is diu stomachi langvore laborabat, atqve ideo vomitionibus assvetus, cùm semel pro more suo arreptô cultellô manubrium ejus in fauces immitteret, gulæ ad vomitum stimulandæ ergo, cultellus fortè è manibus elapsus gulam profundiùs ingreditur, ac demum, etsi ægrè in Stomachum ipsum descendit. Igitur ancipiti malo anceps qvoqve & strenuum remedium consiliô Medicorum Regiomontanorum ad- *Borussicus.*

 hibe-

hibetur, qvod ejusmodi fuit: Ægro firmis asseribus fortissimè alligatô constrictôqve, ne versando se curam magistri turbaret, Chirurgus paulò infra costas sinistri lateris aptâ ad id novaculâ aperire corpus ad ipsum usqve ventriculum cœpit, tum pertentatô eô apertoqve levi è vulnere cultellum extrahit. vid. Joh. Dolæi *Encyclopæd. chirurg. ration. Lib. 3. cap. 1. pag. m. 679.* ubi præter alia hunc casum â pluribus, præsertim â Theodorô Craanen *Dissert. de Homin. cap. 7. p. 63. seq. item Oeconom. animal. Part. 1. Qv. 31. p. 24.* in dubium vocari addit. Illum tamen sibi visum descripserunt duo Medici, Georgius Lothus & Rotgerus Hempsing, peculiari Tractatu Germanicô totam admirandæ rei historiam continente. Utriusqve Medici Tractatum eâ de re scriptum tunc temporis è Borussiâ sibi transmissum in Bibliothecâ suâ se servasse scribit Isbrandus de Diemerbrock *Anat. Lib. I. cap. 7. fol. m. 23.* Item, Daniel Beckherus, tunc temporis Professor Academiæ Regiomontanæ, Heurnio Professori Lugdunensi hanc historiam fideliter communicavit, dictiqve juvenis & cultelli picturam transmisit, qvæ juxta Dolæum *l. a.* in Lugdunensi Theatrô Anatomicô hodienum conspici potest. vid. etiam Johann. Munnicks *Chirurg. Lib. 2. cap. 2. p. m. 204.* Dictus etiam Beckherus Anno 1643. Tractatum de hoc Cultrivorô edidit, in qvô ipsius rustici seu Opilionis & cultri delineationem communicat, ex qvô eosdem depictos etiam sistit Christianus Menzelius *M. N. C. Dec. II. An. 5. Obs. 1. Schol. p. 3.* qvi *loco all.* hunc rusticum An. 1646. Regiomonti adhuc superstitem se vidisse addit. v. etiam Gregor. Horst. *Oper. Tom. II. Lib. 11. Obs. 15. fol. m. 548.* ubi totam curam describit, additô Chrirurgi & Lithotomi, Danielis Svevi, nomine; Et Johannes Petrus Albrecht historiæ hujus veritatem per testimonium publicum Chartæ pergamenæ inscriptum Senatusqve Regiomonti Sigillô subsignatum defendit vid. M. N. C. *Dec. II. An. 8. Obs. 167. p. 399.*

§. 70.

§. 70.

Tertiô ſeqvitur Cultrivorus Baſileenſis ex inferiori civili *Baſileenſis.* familiâ plebejâ oriundus, Vir qvinqvaginta qvinqve circiter annos natus, nomine Rudolphus Dürr, macilentus, colore faciei ex fuſcô flaveſcente, naturâ & temperamentô melancholicus, qvi non ſolum cultros dentibus confractos ſed & alia inſolita maſticavit & devoravit. In ejusdem defuncti Cadavere Anno 1670. diſſectô, & qvidem in Inteſtinis reperta fuere, juxta Johannis Rudolphi Burckhardi relationem, duo cultri fruſta; qvæ juncta integrum perficiebant; vel juxta Jacobi Rothii verba duo Cultri, *vid. M. N. C. Dec. I. An. 3. Obſ. 178. & 179. p. m. 333. ſeq.* & Theoph. Bonet. *Sepulchret. Lib. 3. Sect. 14. fol. 906.* & *Medicin. Septentrion. Lib. 3. Sect. 1. cap. 16. & 17. ſeq. fol. m. 509. ſeqq.* ubi adhuc Relationem Sigismundi Kœnigii, Phyſici Bernenſis, Theophilo Boneto communicatam reperies. Seqventia de hôc Cultrivorô Baſileenſi refert J[illegible]annes Nicolaus Binningerus *Obſ. medic. Cent. 5. Obſ. 7. p. 492. ſeq.* Rudolphus Dürr, Baſileenſis, annis 60. major, temperamenti calidi, ſicci, procerus, macilentus, hypochondriacus, Vinitor, dum 23. Novembr. 1669. Baſileæ eſſem, recenſebatur, cùm in patriâ, tum in regionibus exteris abſurdiſſima lucri cauſâ devoraſſe & etiamnum deglutire, qvæ fidem omnem ſuperarent: araneas, ſerpentes, bufones, lacertas, coria, calculos, ferrearum catenarum, cultrorum & ſimilium fragmenta, ſine damnô. Inceſſit me curioſitas, anteqvam Urbe migrarem, hominem videndi & de qvibusdam faciendi periculum. Se ſocium jungit Samuel Eglingerus, Medicus cum A. Hubero, qvi ad id perfractæ cuſpidis cultrum exportavit. Ad nos in Hoſpitium convocatus Senex edentulus, ſuperiora & majora relatis ſe præſtitiſſe & præſtare poſſe aſſerebat. Oblatum cultrum, Ungvem latum, cujus manubrio annexam portiunculam aſſervo, ſumit, in duas aut tres partes dividit: has ſucceſſivè in conſpectu noſtrô hinc inde in palatô ad commo-

diorem deſcenſum motitans injuſſus & disſvaſus ſuô periculô devorat; clavos, lapides & alia deglutiturus, ſi juſſiſſemus, & urgens diſceſſus meus permiſiſſet longiorem moram. Narrabat minora ferri fruſta in corpore ſuô conſumi, majora verò non item: animalia venenata digeri, nec ſibi ullam in corpore noxam excitare: Obiit ille die 3 Januar. 1670. colici doloris & ſpuriæ Pleuritidis violentiâ, qvam Diarrhœa comitabatur bilioſa. Aperto cadavere inventa ſunt in principiô & fine inteſtini coli duo fruſta cultrorum, planè non, ne qvidem in acie læſa vel eroſa, inteſtinum exulceratum, gangrænatum & purè copioſiſſimô ſcatens. Ventriculus illæſus dimidiâ ſui parte repletus materiâ bilioſâ. &c.

§. 71.

Halenſis. Qvartò etiam Cultrivororum numero inſerendus eſt ruſtici cujusdam filius, ſedecim annorum, nomine Johannes Rudluff, natus in viciniâ Urbis Halæ Saxonum, qvi An. 1691. tertiô Januarii circa veſperam colludentibus commilitonibus ſub ſcamnô infixum cultrum ſine apice licet, corneô manubriô, adaptatô ad hoc, incertô ſitu corporis & declinatô capite, dentibus extrahere voluit, verum unà cum ſcamnô ad terram decidens ore prehenſum cultrum improvidè gulæ profundiùs commiſit adegitqve in fauces. Commilitones reliqvi accurrunt & cultrum qvidem, ſi ob dentium prominentium ſeriem potuiſſent, eximere conantur. Sed cum neqve conſilium, neqve modum ullum alium ſcirent, cultrum iſtum, manuum partim operâ, partim Cereviſiâ, primò frigidâ, mox calidâ & tandem Oleô Olivarum fauces humectandô ad Ventriculi cavum intruſerunt. Qvô factô Cultrivorus ſtatim Lypothymiis corripitur, dirisqve vomitionibus, imprimis ſi aliqvid cibi aſſumſerat, tentatur. Ab illo tempore eqvidem Medicus Hallenſis ordinarius, Wolffgangus Chriſtophorus Wieſenerus, partim ad dolores compeſcendos oleoſa, lenientia & balſamica, par-

partim pro cultrô imminuendô & consumendô acida peculiari modô parata cum confortantibus ægrotanti propinavit, donec tandem Annô seqventi 1692. Mense Majo, ad tres digitos latos infra scrobiculum Cordis rubedo, inflammatio & abscessus exoriretur; ex qvô apertô post effluxum materiæ summè fœtidæ, deniqve Mense Augustô culter extrahebatur. Relationis partem cum cultrô delineatô communicavit Theodorus Christophorus Krugius *M. N. C. Dec. II. An. 10. Obs. 1. p. 1. seq.* & ipse Wiesenerus peculiarem Tractatum Germanicum de Cultrivorô Hallensi ejusqve curâ edidit, in qvô simul cultrum integrum tam ante deglutitionem, qvàm extractum, & ad dimidiam partem in Ventricu[illegible] consumptum delineat. Qvem Wieseneri Tractatum recensent Domini Collectores Act. Lips. *An. 1692. Mens. Octobr. p. 250.* Joh[illegible]nes Bohnius *de Renunciat. Vulner. Sect. II. cap. 5. p. 139.* [illegible]im[illegible]ervationem his verbis refert: Adolescens rusticus [illegible] [illegible]lam sedecim annorum Anno 1691. d. 3. Januarii, i[illegible]er petulantias juveniles Cultrum ore prehensum improvisô p[illegible]nôqve in terram lapsu faucibus profundiùs impegit, sociisqve & aliis accurrentibus, qvòd extrahi illum posse diffiderent, Cerevisiam ac Oleum, ad gulam lubricitandam, suffundentibus, in Ventriculum demisit. Post varios dolores ac molestias, modò sedatos, modò recrudescentes, Mense Januarii inseqventis anni tumor qvidam durus non procul a scrobiculò Cordis enatus, cum rubore & dolore intensô, paulò pòst aliqvantùm evanescens, Maji Mense denuo tamen prominens & Abscessum innuens, qvi 24. dicti Mensis Spathâ Chirurgi apertus materiam purulentam ac graveolentem fundebat, die 18. Junii apicem cultri monstrabat, donec die 2. Augusti Culter integer, qvamvis hinc inde corrosus ac mole imminutus, feliciter extraheretur, & ab eô tempore, sensim consolidatô Ulcere, incolumis viveret Adolescens. vid. etiam *M. N. C. Dec. II. An. 10. p. 419.* Christ. Franc. Paullin. *Lycograph.*

cographph. Sect. 1. cap. 3. §. 5. p. m. 39. Joh. Conr. Parchuſ. *Acroamat. Diſſert. 22. p. m. 247.*

§. 72.

Londinenſis. Longè infeliciores fuerunt hactenus allegati Cultrivori, qvam ille Londinenſis, qvi Londini Anno 1675. die 1. Maji, in præſentia Eqvitum plurium ac Nobilium aciem gladii ulnæ longitudinis in fruſtula prius diffractam devoravit. Idem etiam eodem annô, Menſe Novembri coram Rege Angliæ cultros duos & novaculam, manibus, ne fraus ulla ſubeſſet, poſt tergum ligatis devoravit. Rex ipſe cultrum unum ori ejus immiſit, Dux Eboracenſis alterum, & Nobilis adſtans novaculam: qvæ ſingula die Lunæ aſſumpta per alvum iterum excreta die Jovis inſeqvente. Annô eodem Menſe Auguſtô cultrum lanionis, digitorum novem longitudine cum vaginâ integrâ devoravit, qvi novem poſtea dierum intervallô, vaginâ ferè exeſâ, per poſteriora exivit. Anno 1676. Menſe Aprili cultrum alium devoravit, cujus manubrium teſtâ teſtudinis obductum, cùm alvô excerneretur, exeſum ferè & corruptum apparuit, & acies cultri non ſecus ac ab aqvâ forti corroſa ferè & abſumpta. Cultrum alium manubriô ſpoliatum, poſtqvam integer devoratus in Inteſtinis delituiſſet, curioſis oſtendit Edvardus Tyſon, Anatomicus Londinenſis, qvi etiam hactenus recenſita Oligero Jacobæo communicavit. vid. Thom. Bartholin. *Act. Hafnienſ. Vol. V. Obſ. 107. p. m. 279.* ubi etiam Clavem ferream aſſumptam dierum novem intervallo Carbonis inſtar nigerrimam exiiſſe, cultrumqve, qvi ductum inteſtinalem ter decies permeaverat, qvippe toties deglutitus, ſimiliter excretum fuiſſe addit.

§. 73.

Cultrivora Harburgenſis. Exemplum qvoqve fœminæ cultrum cum Vitæ diſpendiô deglutientis ad Michaelem Bernhardum Valentini, his verbis perſcripſit Joh. Wilh. Alruz. Ancilla qvædam viginti ſeptem circiter annorum in horreô ſive ovili extra Pagum, cui nomen Wolm-

Wolmſtorf eſt, â ruſticô atqve horrei proprietariô reperta fuit, qvam non ſine correctione & inhibitione, ne poſthac illuc rediret, interrogat, cujus eſſet? Illa nunc hæc nunc illa prætendens, locumqve, unde venerat, altum celans ſe minimè redituram promittit & diſcedit. Septimô verò abhinc die in eodem horreô, verùm mortua, invenitur. Re igitur ad Præfecturam delatâ, ego ad Cadaver anatomicè ſecandum competenter reqviror, ut mortis cauſâ clarè innoteſceret. Seco igitur, & tyronibus præſentibus cuncta demonſtrans atqve ad ſtomachum deveniens nigrum [illegible] inere cerno, & ecce! cultri apicem apprehe[illegible] conſpectu plurimorum adſtantium paulatim [illegible] isqve demonſtro. Qvia verò foris in Corpore [illegible] omninò vel perpeſſæ vel peractæ violentiæ [illegible] ri poterat: hinc minimè dubitandum, qvin [illegible] a cultrum degluriendo ſe enecare volu[illegible] *cadem. N. C. Cent. IX. & X. Obſ. 65. p. 151.*

His Cultrivororum ex[illegible] qventia annectere liceat. *Alia exempla.* Paſtoris ſcilicet meminit Ambroſius Paræus *Lib. 24. cap. 19. fol. m. 569.* qvem deglutire gladium ſemipedem longum cum corneô manubriô pollicari craſſitie obvii prædones coëgerant. Eum ſemeſtre integrum magnis tamen cum doloribus indies macreſcens ac tantum non tabeſcens continuit, donec tandem abſceſſu ſub ingvine cum magna puris valde fœtidi copiâ obortô, præſentibus Juſtitiæ cuſtodibus erupit & extractus eſt. Item Principis Rohani morio, Gvido nomine, deglutivit aliqvando enſis mucronem, tres digitos longum, duodecimôqve poſt die per anum qvàm ægerrime reddidit. Juſſu Henrici, Chriſtianiſſimi Regis Morionem, qvi in ludô gladiatoriô coram Rege cuſpidem enſis fracti acutiſſimam & dodrantalem arreptam confeſtim deglutiverat, liberavit Hieronymus Montuus. vid. Joh.

Schenck. *Obs. medic. Lib. 3. fol. m. 312.* Juvenis qvidam Svecus, qvi studiorum causâ Upsaliæ degebat, Picâ planè peregrinâ conflictabatur; dimidiô namqve annô totô Orexi laborabat tantâ, ut nullis cibis vulgaribus qvantumvis solidis, satiari posset, adeò & durissima qvæqve & ipsa metalla, æs, ferrum, argentum, appetebat avidèqve hauriebat. Inter alia correptum ferreum cultellum digiti longitudine dentium molitione diu frustra fatigatum abligurivit totum; qvi, cùm aliqvot post dies ab alvô dejiceretur, semesus apparuit & aliqvâ sui parte minor; certè tam mollis factus erat tamqve friabilis, ut digitorum attritu in crocum facesseret. v. Joh. Nicol. Pechlin. *Observ. physic. medic. Lib. 2. Obs. 55. p. m. 345.* Laurentius Joubertus, Medicus & Professor Monspeliensis, Galeno Wiero ostendit cultellum obtusum, qvi pannô obductus ab opilione alteri cuidam vi in os ingestus & per gulam demissus, longô tempore & totô bienniô in corpore delituit, donec abscessu in ingvine factô excretus, & æger ope Chirurgi curatus fuit, & postea septennium adhuc supervixit. vid. Gvil. Fabric. Hild. *Obs. Chirurg. Lib. I. Obs. 54. Oper. p. m. 45.* Agrestis homo tentaverat sibi anginam in gutture aperire, brevi cultrô, qvem incautus deglutivit, eundemqve tandem dextro abdominis latere, cum multô pure postqve multas anxietates reddidit & incolumis supervixit, vid. Joh. Bapt. van Helmont *de Inject. material. §. 7. f. m. 366.* ubi etiam cultri in capulum buxeum retorti à Vaccâ cum furfuribus deglutiti & post mortem inter Costas & homoplatam reperti, meminit.

§. 75.

Vitrivori. Præter recensitos Cultrivoros dantur etiam Vitrivori, Lapidivori & ut ita dicam, Omnivori, seu qvi cuncta ferè, ipsis obvenientia, absurdissima qvoqve, deglutiunt atqve devorant. v. g. Tres Viros robustissimos, qvi vitra qvamplurima veluti cum aviditate devorârunt, se novisse scribit Gvilhelmus Fabri-

cius Hild. *l. a. Cent. 5. Obs. 2. p. m. 380.* ubi plura Vitrivororum exempla in Johannis Manlii Collectaneis reperiri addit. Sic Coqvus qvidam Gallus, Vitrum, etsi satis spissum, avidissimè in conviviis voravit, vinum superbibendo; ita ut qvandoqve, dum hæc peregit, ab illius ore sangvis fluxerit. vid. Petr. Borell. *Observ. med. Cent. I. Obs. 52. p. m. 58.* idqve illum sæpissimè & innoxiè coram se fecisse testatur. Vir qvidam Crailsheimensis primarius ab adolescentiâ consvetus erat, qvoties temulentiâ rationis usum suffocârat, in aliorum sanitatem contrita dentibus vitra deglutire, teste Rosinô Lentiliô *M. N. C. Dec. II. An. 2. Append. p. 56.* Dantisci Comes qvidam in gratiam alterius sui amici vitrum devoravit, sed postea tantos sensit dolores, ut moriendum ipsi fuisset, nisi Medicus arte qvadam id avertisset. Nam coxit frumentum Saracenicum excorticatum, eiqve comedendum ita crassiusculè dedit, ut nempe particulæ vitri sese immiscerent pulti ipsi crassiori, & ita simul excernerentur. vid. Barthol. Kekermann. *System. Phys. Lib. 3. cap. 12. p. m. 297.* Baculum vitreum breviorem assumsit etiam Cultivorus Londinensis, cujus paulò ante *ex Act. Hafniens. Vol. V. Observ. 107. p. m. 280.* mentionem fecimus; qvi tamen baculus per dies qvatuor in corpore retentus cæruleô demum colore infectus & velut ab aqvâ stygiâ corrosus per alvum exivit. De qvodam, qvi Urceos vitreos devoravit vid. Hieron. Cardan. *de Rerum Varietat. cap. 8. p. 508.* Refert etiam Henricus ab Heer *Observ. 16. p. m. 157.* se Germanos sæpe vidisse, vinum sibi vitrumqve simul propinantes (das heist man auff Brüderschafft sauffen) qvi cùm totum vitrum dentibus suis molitum deglutissent, non ideo moriebantur. Exempla ex Manliô â Gvilelmô Fabriciô paulò ante citata idem Autor *Cent. 6. Obs. 35. fol. 543.* recenset. Scil. Satellites Regis Galliæ, largius se vinô ingurgitantes, contuderunt vitrea pocula, ac alter alteri præbibit illum pulverem. Elapsis vix duobus mensibus omnes mortui sunt. Hæc mihi narravit qvidam mul-

tis nobis notus, ipsisqve assidens, cui tamen, ut homini Scholastico, pepercerunt. Ante paucos annos fuerunt qvidam Ambergæ in Bavariâ, qvi longâ potatione inebriati, tandem vasa testacea, è qvibus biberant, contundunt, seu in pulverem redigunt, & alter alteri illum pulverem in Vino præbibit: tandem ventum est ad vitra, qvæ similiter in pulverem redacta sunt, ac invicem sibi præbiberunt. Hæc ante paucos annos historia huc scripta est, additumqve erat in literis, tres ex nobilium numerô eô die esse mortuos, reliqvos ægrotare & mortem certissimam expectare &c. Militem amicum habuit Thomas Bartholinus, qvi masticatum vitrum sine detrimentô faucium & Ventriculi deglutivit. Infelicem tamen successum expertus est alius Heduccus, cui idem tentanti & alias assvetô majusculum vitri frustulum infimo Oesophago inhæsit, cui eruendo nec vomitoria, nec alia subsidia profuêre. Tandem videbatur suâ sponte deorsum protrusum; inde post trimestre Convulsionibus epilepticis sæpius miserè fuit divexatus. vid. Thom. Bartholin. *Histor. anat. Cent. V. Hist. 66. p. m. 136.* Scribit etiam Dominicus Panarolus *Pentecost. IV. Obs. 6. p. 115.* se propriis oculis qvendam observasse Germanum, qvi post potum vitreum Craterem, dente in subtilissimas partes redactum, sine ullâ noxu devorabat. Paria ὑαλοφαγίας exempla, præcipuè in Virô qvodam Nobili, jam in aulâ Principis Germanici versante, se ipsum observasse inqvit Georgius Francus *Satyr. 16. §. 9. p. m. 300. seq.* ubi simul ex Olai Borrichii Hodœporicô Manuscriptô seqventem Observationem communicat: Anno 1662. d. 13. Sept. Coloniæ Agrippinæ inter cœnandum noster Baro Bremte, in viciniâ hujus urbis habitans, integrum vitrum potorium comedebat & minutissimè conterebat dentibus, Walrathio Tribuno militari Cæsareo propinans, cui respondere eô modô displicuit. Plura in allegatâ Satyrâ curiosa de Vitrô & ὑαλοφάγοις benevolus Lector reperiet. In Acerr. philolog. Lau-

Laurемb. *Cent. 7. Hist. 38. p. m. 923.* seqvens legitur Casus: Ein Rittmeister, Nahmens Spaz, hat auff seines Obersten Gesundheit etliche Stücklein von einem zerbrochenen Glase hinein geschlucket, von derselben Zeit aber keine gesunde Stunde gehabt, und hat also mit grosser Reue seinen Geist auffgeben müssen. Notissimus qvoqve ob talem vitrivoracitatem ante aliqvot annos Lipsiæ erat Oenopola, nomine Johannes Dieze, vulgo Polter Haunß dictus, qvi qvotidie in amicorum aut fraterculorum suorum sanitatem bibens vitra Vini potui ibidem destinata, Römer dicta, simul dentibus confringebat, mandebat atqve degluriebat, semper aliqvot vitris, Vino plenis, superbibitis. Hunc Oenopolam Carbones, testas ex fornace, fragmenta è scamnis ligneis, vitra &c. devorâsse vidit Georgius Francus *v. M.N.C. Dec. II. An. 8. Obs. 134. p. 568.* In mea præsentiâ idem qvoqve œnopola pedes seu Ungulas leporinas & cervinas, plumbum seu opercula lagenarum pro Vino, chartas lusorias, candelas sebaceas, testas Cochlearum & Ostrearum devoravit. Ejusmodi vitrivoracis, nomine Lazari, meminit etiam Realdus Columbus *Anatom. Lib. 15. p. m. 486.* de qvô tamen inter παμφάγους seu Cunctivoros pluribus agemus.

§. 76.

Lapidivororum etiam ut afferamus aliqvot exempla, lapides avellanæ magnitudine decem vel duodecim devoravit, & tempore qvodam triginta injectos seu devoratos, horis qvandoqve viginti qvatuor, qvandoqve octo, interdum qvasi qvadraginta octo in corpore retentos per alvum excrevit Cultrivorus, modò allegatus Londinensis, atqve ab haustu vini albi transitum lapidum, qvos assumserat, accelarari spatioqve horarum sex deturbari per inferiora asseruit: Lapides rotundos qvatuor vel qvinqve qvotidie ferè assumsit, ut retundantem in Ventriculô aqvositatem, qvæ sæpius deliqvium causata, subitò compesceret, cùm mirum hoc remedii genus nunqvam fefel- *Lapidivori.*

 lerit.

lerit: v. Thom. Bartholin. *Act. Hafniens. Vol. V. Obs. 107. p.m. 278.* Puer qvidam mendicus qvæstûs gratiâ lapides qvamplurimos, juglandis qvoqve magnitudine deglutivit, ut eorum mutuò sese attingentium sonitus audiretur, atqve deinde per alvum sine labore eosdem dejecit ablutosqve rursum devoravit, uti ex Platerô refert Daniel Sennertus *Pract. Lib. III. Part. 1. Sect. 1. cap. 3. p. m. 16.* Ante aliqvot annos in Angliâ miles qvidam gregarius lapidum digestione famigeratissimus fuit, qvem sagacioris ingenii vir inqvisitionis causâ viginti qvatuor horis continuis secum retinuit, totoqve hoc tempore ipsum præter lapides lapidumqve fragmenta eximiæ molis nihil cibi assumere vidit; imò excrementa ejus maximâ in substantiâ sabulosa, lapidibus devoratis in ipsius corpore in sabulum dissolutis ac diminutis consistere observavit, vid. Robert. Boyle *de Utilitat. Philosoph. experiment. Exercit. 3. p. m. 166.* Refert etiam Petrus Borellus *Observat. medicin. phys. Centur. 1. Observ. 69. pag. m. 69.* se Monspelii adolescentem qvatuordecim annorum vidisse, qvi lances integras calculis pollicis crassitiei refertas cochleari deglutiebat, vinum desuper bibendo, idqve sæpius in die. Ibidem etiam dictus Autor pueri meminit multas nuces integras pro minimô pretiô deglutientis rursusqve eas evomentis, de qvô etiam libellus, sub titulo: il mangiasassi, seu Lapidivorus, extat. Simile exemplum Lapidivori ante aliqvot annos mihi in curiâ Dresdensi videre contigit, & qvidem in pauperrimô qvodam Bohemô, octodecim circiter annos natô, qvi in meâ præsentiâ primò stupæ cannabinæ, uti à restionibus vendi solet, ultra libram semis, digitis & ligno qvodam ori intrudebat illamqve avidissime devorabat, deinde lapides duros seu silices numerô qvindecim, non angulatos sed oblongos & leves, qvos ad Albim pro sedandâ fame collectos cum multis aliis secum gestabat, non avellanas magnitudine sed jugulandes longè superantes, ponderisqve ab uncia semis ad unam

Observatio.

unam & ultra, unicâ vice, unum post alterum qvasi ludens ori admodum aperto injectos deglutiebat; qvos in Ventriculô, ex stupa & silicibus intumescente, non solùm tactu discernere, sed etiam sonô ex collisione dijudicare licebat. Hos autem lapides oblongos præ reliqvis eligebat, qvia eosdem faciliùs & citiùs per alvum iterum excerni fatebatur. Præter calculos autem & stupam multivorax noster hîc loci etiam sexcenta alia, insveta, imò canes & feles viventes cum pelle & carne (rejectô solummodô capite & qvandoqve intestinis) magnô cum appetitu devorâsse dicebatur. Referebat etiam idem, sibi adhuc fratrem esse natu majorem, pariter talia incongrua devorantem ipsumqve superantem. Hujus Polyphagi seu Pamphagi imago æri qvoqve incisa reperitur, qvâ dextrâ manu petasonem integrum, Sinistrâ magnum vitrum, dentibus autem felem in dorso admorsam tenet, cum hac subscriptione: **Eigentliche und wahrhafftige Abbildung des vielfräßigen Bauren-Sohnes, welcher in gegenwärtigem 1701. Jahr in Oesterreich und Sachsen in unterschiedlichen Orten, zu grosser Verwunderung vieler glaubwürdiger Personen, eine lebendige Katze mit Haut und Haar, nicht weniger andere Dinge, als Kieselsteine, Werck, rohes Fleisch, Filtz, Felle, Glas und dergleichen mit höchster Begierde verschlungen und gefressen: wie dann auch ein gantzes Kalb ihm bloß zu einem Frühstück dienet, und solle er in Böhmen ebenfalls zwey kleine Kinder, sein Bruder aber, der mit ihme ein Zwilling und auch ein solcher Vielfraß ist, in Prag einen Juden lebendig gefressen haben. Er wurde in einem Walde gefangen** &c.

§. 77.

Inter ejusmodi cunctivoros seu παμφάγους non ultimus est *Cunctivori. Pamphagi.* **Lazarus**, vitrivorax dictus, cujus paulò antè ex Reald. Columb. *Anatom. Lib. 15. p. m. 486.* mentionem feci. Hic enim vitrum, saxa, lapides, ligna, viva animalia, carbones, pisces è vivario

vivariô extractos adhuc ſalientes vorabat. Vorabat lutum, lineos laneosqve pannos, fœnum, ſtipulam, &, ut brevi omnia complectantur, qvicqvid illi edendum ſeu deglutiendum potiùs offerebatur, mercede propoſitâ dictum ac factum ingurgitabat. Teſtem hujus rei allegatus Columbus inter reliqvos allegat Martinum Aromatarium Patavii ad Angeli inſigne, cui ſacculum carbone refertum & ſaccum inſuper devoravit. Qvô viſô Pharmacopœus, qvod pollicitus fuerat, perſolvit, comminatus, ne Pharmacopolium ampliùs accederet, veritus ne ſe cùm tabernâ & vaſis ederet. Scribit etiam Columbus, dictum Lazarum nullô prorſus guſtu, dum viveret, præditum fuiſſe, nullam in edendô voluptatem, nihil injucundum perſenſiſſe; inſipida, amara, dulcia, pingvia, ſalſa, acria non diſtinxiſſe. Item annectit, qvartam nervorum conjugationem, qvæ guſtûs gratia in aliis hominibus â naturâ producta eſt, in hoc Lazarô vitrivorace neqve ad palatum, neqve ad lingvam reptaſſe, ſed ad occipitium fuiſſe reflexam. Bononiæ Ao. 1626. Bajulus volens vel mercede incitatus, urceos, clavos, coria, ligna, angvillas, aves implumes & mures vivos devorabat, absqve vitæ diſcrimine per anum omnia egerebat, uti ex Aldrovandô recenſet Philipp. Jacobus Sachſius â Leuwenheim *M. N. C. Dec. I. An. 1. Obſ. 83. Schol. p. m. 201. ſeq.* ex qvô etiam ſeqventia hoc locô inſerere liceat: Vidit Euſebius Nierembergius in Aſiâ Philippicâ hominem, qvi omnia guſtabat, omnia vorabat, laneos pannos, coria, vivos mures, imò ſemel viſus eſt manducare vivum felem cùm pelle piloqve, ipſumqve ejulans & repugnans animal ipſe mordebat. Item, vixit Pragæ eô tempore, cùm pars urbis præſidiô Svecicô firmata eſſet, Annô circiter 1647. mirandæ conſtitutionis homo, qvi canes & alia viva animalia comedit, atqve in præſentiâ & conſeſſu Axelii Lillii, Præſidii Svecici in Miſniâ Gubernatoris, Comitis Kœnigsmarckii, Comitis de la Garde, Comitis de Lewenhaupt, aliorumqve

qve Generalium, mercede aliqvot Imperialium conductus porcellum vivum unà cum pilis dentibus arripiens, ab opere non destitit, donec eum totum, remotis solummodò intestinis, absumsisset; tandem, cùm admoneretur, ut & intestina farcta reliqvis subjungeret, pretiô unius ducati persvasus eadem qvoqve, omnibus stupentibus & ad ista fercula canina nauseantibus, deglutivit. Hunc Omnivorum Pragensem communi nomine Pellivorum den Peltzfresser, vocârunt incolæ, teste Georgio Segero *M. N. C. Dec. I. An. 4. & 5. Obs. 143. p. 150.* idemqve de porcellô vivô devoratô seqventia refert: Pamphagus seu omnivorus hic Pragensis Anno 1659. die 26. Junii ante meridiem, me cum aliis præsente & procurante, pretiô unius aurei nummi conductus porcellum vivum satis grandem, pro qvô binos solveramus Imperiales, unà cum Cute setigerâ frustillatim devoravit, non nisi sale pro condimentô utens & interdum Cerevisiæ haustum superbibens. Interrogatus â me (Segero) an reverà gratum aliqvem perciperet saporem? gratiorem sibi hunc esse cibum crudum affirmavit, qvàm si coctam voraret carnem. Omnibus autem prætulit lingvam, qvam etiam è faucibus porcelli vi extractam dentibus mordicus ablatam avidissimè deglutivit. De Virô, qvi Urceos vitreos, clavos ferreos aliaqve multa devoravit modicâ stipe, inde paululum contrectatis præcordiis singula reddidit, aliqvando etiam ad octoginta porros magnos crudos comedit, vid. Hier. Cardan. *de Rer. Variet. cap. 8. p. m. 508.* Jenæ fuit Civis Academici, Neandri, filius, qvi mente captus gramina, brassicæ radices, aves viventes & qvæcunqve offerebantur, avidè comedebat, teste Gothofredo Mœbio *Fundam. Physiolog. med. cap. 10. p. m. 164.* Testas confractas & vitrum contritum devorantium meminit Petrus Forestus *Obs. Lib. 15. Obs. 28. Schol. f. m. 167.* Anno 1632. in Rochlizii viciniâ vixit homo qvidam, nomine Claudius, natione Lotharingus, annorum circiter qvinqvaginta octo, qvi

nihil fœtidum, nihil injucundum abhorrebat, vitra, lapides, ligna, carbones, oſſa, leporinos & aliorum animalium pedes cum pilis, lineos laneosqve pannos, viva animalia & piſces adhuc ſalientes, imo etiam metalla, patinas & orbes ſtanneos dentibus confringere & vorare ſæpiſſimè viſus eſt. Vorabat præterea lutum, ſevum & candelas ſevaceas integras, teſtas cochlearum, animalium ſtercora, cumprimis bubulum calidum adhuc, prout è matre venit. Præterea potabat aliorum Urinas cum Vinô & Cereviſiâ mixtas. Vorabat fœnum, ſtramen, ſtipulas & qvicqvid ipſi â nobilibus devorandum offerebatur, viliſſimâ mercede propoſitâ ingurgitabat. Præterea duos mures viventes adhuc deglutivit, qvi ipſius Ventriculum ad ſemihoram usqve creberrimis morſibus lancinârunt. Candelas ſebaceas easqve craſſiuſculas & ardentes, & alio tempore integrum caput de porco aſſatum devoravit. Imò intra paucos dies integrum vitulum crudum & incoctum cum coriô & pilis ſe eſitaturum promiſit, uti ex literis Johannis Neſteri, Medici Rochlizenſis, refert Daniel Sennertus *Paralipom. ad Lib.3. p.m. 128.* Petrus Coragius, è famulitio Ludovici Regis Hungariæ, ſtupendô naturæ & omnia conficientis ſtomachi robore mures vivos præciſasqve felium caudas & abjecta in plateis canum cadavera tetrâ ſanie & tabô vermibusqve ſcatentia absqve horrore & ullâ gulæ nauſeâ mandere vorareqve ſolebat, juxta Thom. Lanſii *Conſultat. Orat. contra Hungar. p. m.594.* Roſinus Lentilius *M. N. C. Dec. II. An. 2. Obſ. 150. p.327. ſeqq.* pueri tredecim circiter annorum meminit, qvi poſt Epilepſiam rationis uſu privatus præter homerdam propriam etiam ſtercora aliorum animalium devoravit, inteſtina in fimetis reperta, cùm tenacitate membranaceâ dentium aciem eluderent, more ciconiarum deglutivit, ut mirum planè fuerit, ſpiritum nunqvam ei fuiſſe interclusûm; hæc inteſtina ipſi poſtea fuêre ad ulnas aliqvot è faucibus protracta, qvod agyrtæ cum tæniis facetô ſanè ſpectaculô

ctaculô aſſolent. Corium item, lintea vetuſta, limum figulinum, ramos & folia arborum & ſentium, lactucam & braſſicam capitatam unà cum caulibus magnâ copiâ devoravit. Aliqvando ſpecies pro nodulô purgante aliqvot vicibus exhauriendô, & alii præſcriptô, vino infuſas cum vinô, ſpeciebus & linteô involucrô unâ vice abliguriit, nil inde qvicqvam incommodi paſſus, qvàm ut anxiè ſudaret. Apud Ferrarienſes qvendam, helluonem qvàm hominem potiùs dicendum, qvi Coria, teſtas & fracta vitrea vaſa comedebat & digerebat, ut eum omnes Struthiocamelum appellaverint avem, ſe vidiſſe ſcribit Amatus Luſitanus *Curat. med. Cent. 2. Curat. 69. Schol. f. m. 192.* Ehrenfridus Hagendornius Virum plebejæ ſortis novit, cui per plures annos nihil magis in deliciis fuit, qvàm araneos fortè obvenientes in eſcam capere, Cancros viventes cruſtaceâqve veſte adhuc indutos deglutire, candelasqve ſebaceas amplô oris hiatu devorare. *v. M. N. C. Dec. II. An. 4. Obſ. 70. p. 147.*

§. 78.

Non poſſum qvin hoc loco magicæ deglutitionis exemplum adducam. Scilicet cùm Bohemiæ Rex Wenceslaus Principis Bavariæ, qvem Palatinum vocant, filiam nomine Sophiam, in uxorem duceret, novus Socer, ubi Generum ludicris ſpectaculis & magicis præſtigiis delectari cognovit, plenum ludionum & præſtigiatorum plauſtrum Pragam ſecum advexit. Ibi dum præſtantiſſimus artificum ludibria artis ad permulcendos oculos explicat, adeſt inter Spectatores Zyto, Wenceslai magus, ore usqve ad aures dehiſcente, accedensqve propiùs artificem illum Palatini cum omni apparatu ſubitò devorat, ſolos duntaxat calceos, qvia lutô obliti videbantur, exſpuens, ſeceſſumqve inde petens ventrem inſolitâ veſcâ gravem in ſolium aqvâ plenum exonerat, præſtigiatoremqve adhuc madidum ſpectatoribus reſtituit paſſim deridendum, adeò ut cæteri qvoqve ejus ſocii â ludô deſiſterent, juxta verba Johannis Dubravii *Deglutitio magica.*

 bravii

bravii *Histor. Bohemic. Lib. 23. p. m. 611. seq.* Refert etiam L. Apulejus *Metamorph. siv. de Asin. aureo Lib. 1. p. m. 139.* se Athenis proximè ante pœcilem seu porticum circulatorem aspexisse eqvestrem spatham præacutam mucrone infestô, devorantem: ac mox eundem invitamentô exiguæ stipis venatoriam lanceam, qvâ parte minatur exitium, in ima viscera condidisse &c.

§. 79.

Pyrophagi. Deniqve etiam Pyrophagos seu Ignivoros silentiô prætérire non possumus, qvorum alii v. g. ferrum candens, aut picem, aut sulphur accensum ori seu lingvæ tantummodò immittunt, alii etiam per Oesophagum in Ventriculum demittunt seu deglutiunt: Turcam Sacerdotem manum injecisse ferro, qvod in foculô, ad eum usum accensô, candens erat factum, idqve ori qvoqve insertum omnem in partem aliqvandiu versasse, non sine salivæ stridore ex Augerii Gissenii Busbeqvii *Epist. 4.* refert Thomas Bartholinus *Histor. med. Cent. VI. Hist. 51. pag. m. 282.* Anno 1677. Johannes Conradus Peyerus Genevæ vidit Circumforaneum Anglum, qvi ignem variè tractabat & devorabat. Prunas enim nunc simplices, modò sulphure inspersô vehementiùs accensas ori ingessit, dentibusqve comminutas deglutiit. Idem candens ferramentum sine noxâ lingvæ exsertæ admovit celerrimè. Insuper Ceram communem, picem, sulphur, ceramqve qvam vocant, Hispanicam, mixta, liqvata & accensa omnia, fumô & flammâ è faucibus prodeunte, absumsit. vid. Pæon. & Pythagor. seu Harder. & Peyer *Exercit. anat. & medic. Exercit. 14. p. m. 68. seq.* Londinensem qvendam Circumforaneum non modò ferrum candens manibus tractare, laminas ignitas lambere, sed etiam massam ex pice, sulphure, laccâ, resinâ, cerâ, totam flammantem in ore volvere ac masticare, imò candentibus in ore ejusdem detentis follisqve ministeriô accensis prunis imposita ostrea cruda in momentô assari cum stupore aspexit Oliger Jacobæus, *vid. Act. Hafniens.*

nienſ. Vol. V. Obſ. 107. pag. m. 278. Ignivori cujusdam celebris maximèqve noti meminit etiam Johannes Muys *Prax. Chir. ration. Dec. 3. Obſ. 6. p. m. 166.* De ejusmodi Pyrophagô Ehrenfridus Hagendornius *Hiſtor. med. phyſ. Cent. 3. Hiſt. 94. pag. m. 408.* ſeqventia refert: Anno 1679. Gœrlicium venit homo qvidam ignotus, artis ſuæ teſtimonia aliunde accepta oſtendens, qvi ignem ignitaqve mirè devorabat. Scilicet primò carbones ignitos ſub dentibus ſervabat, halituqve è faucibus egrediente illos, qvaſi flabellô qvodam in flammam continuam urgebat. Deinde ceram rubram Hiſpanicam, priùs accenſam ſuper lingvâ guttatim fundebat, unde ſubortô ſibilô qvodam ceram mox coagulatam manu præhendens nobis monſtrabat. Porrò ſumebat ceram flavam, picem, ſulphur, de qvibus invicem liqvefactis & accenſis capiebat, qvantum cuſpide cultelli capi poterat, id in fauces immittendo & devorando cum ſtrepitu qvodam in gutture. De Chymico qvodam Anglicô, nomine Richarſon, eadem experimenta reperire licet. *dans le Tome V. du Journal des Sçavans p. m. 54.* ſcilicet: Le Sieur Richarſon, Chymiſte Anglois 1) mâche des charbons, qve l' on voit long temps tout ardens dans ſa bouche. 2) Il fond du ſouffre, le fait brûler dans ſa main & enſuite le porte tout en feu ſur le bout de ſa langve, où il acheve de le conſumer. 3) Il met un charbon ardent ſur la langue, ſur le qvel il fait cuire un morceau de chair crüe ou une huitre, & ſouffre ſans ſourceiller, qv' on l' allume avec un ſufflet, pendant l' eſpace d' un demy qvart d' heure. 4) Il tient un fer rouge dans ſes mains pendant un long temps, ſans qv'il y reſte aucune impreſſion. Il ſe porte ſur un fer à repaſſer, & là le prend dans ſa bouche, & avec ſes dents le lance contre la cheminée (aupres de la qvelle il fait ſon experience) avec autant de force, qv' un autre pourroit jetter une pierre. 5) En fin il avale du verre fondu & de la poix, du ſouffre & de la Cire mé-

lez ensemble tout enflammez, de telle maniere, qve la flamme en sort de sa bouche, & cette composition fait autant de bruit dans sa gorge, qv' un fer chaud' qv' on trempe dans l' eau. Et *l. a. p. 217.* Dotardus in Epistolâ de hoc ignivorô, ubi de hôc artificiô ejusqve modô prolixiùs agit, inter alia scribit: qve deux personnes connuës dans Paris ont mâché plusieurs fois en presence de leurs amis des charbons ardens sans se brûler. Iem *p. 219.* qv' une d' Orleans faisoit degoûter sur la langve de la Cire d' Espagne allumée, sans qv' il y parut aucune impression sensible. Refert etiam Johannes Nicolaus Pechlinus *Observ. med. phys. Lib. 3. Obs. 9. p. m. 411.* sibi olim notum fuisse senem, qvi lingvâ carbones delibavit lambitqve; Et Rosinus Lentilius non modò Ignivorum Londinensem, cujus ex Actis Hafniensibus mentionem fecimus, Anno 1679. Mitaviæ in Curlandia, sed etiam postmodum Creilsheimii mulierem qvandam qvæstum ejusmodi epulis factitantes se vidisse refert *M. N. C. Dec. II. An. 2. Obs. 150. Schol. p. 332.* Omnia hactenus recensita experimenta ante qvadraginta circiter annos in Nundinis Lipsiensibus, solutis paucis grossis, a variis ejusmodi artificibus, masculis & fœminis, cuilibet videre licebat.

§. 80.

Venenivori. Restant adhuc Venenivororum aliqvot exempla adducenda. Qvamvis enim jam supra Capite secundô aranearum atqve bufonum vivorum â personis Picâ laborantibus vel ex malitiâ deglutitorum exempla adduxerim, reperiuntur tamen qvandoqve Medicastri & Agyrtæ lucricupidi, qvi, qvò medicamentis suis majorem fidem acqvirant, nonnunqvam summô cum Vitæ periculô publicè in theatris varia venena deglutiunt, qvale exemplum recenset Baldassar Timæus à Güldenklee *Lib. 7. Cas. 16. p. 321. sq.* Circumforaneus, inqviens, natione Gallus, Pulverem bezoarticum gryseum contra omnis generis venena publicè divendens, ut fidem medicamento faceret, varia venenorum genera

genera assumebat, idqve sine noxæ alicujus notâ, siqvidem, ut vociferabatur, pulvere illo bezoarticô se præmunivisset; Hauserat inter alia venenum ex busone vivo recenter expressum, qvod cùm malè ferret oculorumqve scotomiam, Vertigines aliaqve Symptomata persentisceret, subitò è pegmate descendens in hospitium ægrô gradu contendit, missâ ad me Schedulâ, cujus hæc erant verba: Qvæso per Deum immortalem, mittat mihi subitò, subitò aliqvod Vomitivum, alias morior. Qvanqvam indignus videretur Agyrta, nefariis & tam periculosis artibus turpi lucro inhians, cui perpetratæ temeritatis suppeditaretur remedium, ob præsentissimum tamen, in qvô versabatur, Vitæ periculum, misi Aqvam benedictam Rulandi, qvæ opportuno tunc ad manus erat; vomuit plus septies rejectâ & per alvum materiâ qvadam fœtidâ variiqve coloris: Hinc tribus diebus continuis Theriacam Andromachi cum Vinô calente exhibui, utqve balneô assumtis alexipharmacis per intervalla uteretur sudoresqve evocaret totumqve Corpus aqvâ calidâ ablueret, svasi, qvô factô brevi convaluit, colore tamen faciei antea floridô in virescentem qvasi & pallidum mutatô. Sanitati restitutus, oblato mihi sostrô, dolum sponte aperuit, fassus, se domi oleum olivarum affatim bibere, postmodum in scenam prodire & venenum sumere, hinc sine mora diversorium petere, immissoqve in fauces digito venenum oleo supernatans evomere, tandemqve pulverem bezoarticum vel Theriacam usurpare, & sic qvidem vitæ periculum declinare, nihilominus magnam virium jacturam exinde persentiscere, adeò ut secum constituerit ab hoc acqvirendi modô imposterum desinere. Sed talia cogitantem vicit habendi scelerata cupido, cujus amore Pragæ denuò hoc venenum hausit, & cum illud removere neutiqvam posset, paulo post extinctus est. Hæc Timæus.

§. 81. Ean-

§. 81.

Obſervatio. Eandem Venenum aſſumendi temeritatem etiam mihi adhuc puero Anno circiter 1668. Haynæ, in patriâ meâ, videre contigit. Notus ſcilicet ille Venenivorus Lipſienſis, Johannes Teuſcher, non procul ab eadem Civitate (in pago Naundorff,) natus, nundinis æſtivalibus Theriacam ſuam, cujus præparationem Venetiis didiciſſe gloriabatur, venditurus, contra Peſtem & omnis generis venena tanqvam infallibile Alexipharmacum commendans, ſe craſtino die ejusdem Virtutes & efficaciam per aſſumptionem Veneni in ſeipſô monſtraturum eſſe, publicè promittebat. Qvapropter ſeqventi die horâ circiter undecimâ, in forô publicô, omnes ſuas Theriacâ completas pyxides differentis magnitudinis, qvas obſignatas publicè vendere ſolebat, in acervum confuſè permiſcebat, ex qvibus, ipſius permiſſu, ruſticus qvidam poſt novam commiſcelam, unicam pyxidem eligebat, ut ex eadem Theriacam contra mox deglutiendum venenum uſurpandam ſumeret. Hac proinde apertâ ex Pharmacopoliô bonam Arſenici albi, per ſchedulam ab ipſô petitam qvantitatem pulveriſatam Vitro aqvâ fontanâ ultra dimidium pleno immittebat, deinde bufonem vivum, pedibus poſterioribus apprehenſum, ſuper eodem vitrô ipſe dilacerabat atqve in vitrum injiciebat, & paulò pòſt, annulis à digitis detractis aqvam cum Arſenico, (bufone tantùm in Vitrô relicto) exhauriebat, ſtatimqve Theriacæ ſuæ Drachmas circiter duas in brodiô diſſolutas ſuperbibebat. Qvô factô facies ipſius extemplo in diverſos colores mutari totumqve Corpus ita intumeſcere incipiebat, ut ipſi in ſellâ ſedenti ſervus ejus vix veſtem & Caligas ſolvere, calceosqve exuere poſſet; ſicqve ad crepaturam ferè inflatus Capite menſe manibusqve impoſ[...] poſt dimidiam circiter horæ qvadrantem maximam div[...] coloris copiam evomebat, ut totum fere vaſculum eâdem m[...]teriâ adimpleretur. Poſtea adhuc Drachmam Theriacæ â ſer[...]

mori[...]

moribundus qvaſi expetebat, hacqve aſſumtâ tremulô gradu in diverſorium ſuum, non procul diſtans, â duobus robuſtis viris abducebatur vel potiùs portabatur; Qvartô verò die in forô iterum, debilis tamen atqve pallidus adhuc apparebat; atqve ab iſtô tempore qvinqvaginta circiter annos adhuc ſupervixit. De ejusmodi venenivorô absqve dubiô etiam loqvitur David von Hoogſtraten *Diſſert. epiſtol. de hodiern. Medicin. ſtat. p. 38.* inqviens, me Leydæ agente, commorabatur illic Agyrta, qvi neſcio qvô antidotô venenorum vires enervabat.

§. 82.

Alios etiam vel Idioſyncraſiâ qvadam vel conſvetudine varia animalia venenata vel aliud venenum absqve periculô ingerere, præter ſuperiora exempla confirmat Joannes Renodæus *Inſtitut. Pharmac. Lib. I. cap. 13. p. m. 16.* etſi, inqviens, venena deleteria ſint, conſvetudine tamen, qvod valde mirum, alimenta fiunt. Nota enim eſt hiſtoria de puellâ qvadam, qvæ â primis annis venenô ſolô educata halitum peſtiferum & proximè adſtantibus deleterium inſpiraret. Alia Agrippinæ vixit, referente Albertô, qvæ araneas in deliciis habebat, cùm tamen paucô vinô epotô, in qvô ſuffocata ſit aranea, multi perire poſſint. Porus, qvidam Indorum Rex, Serpentibus & venenis qvotidiè veſcebatur, hocqve alimenti genere diutisſime alitus adeò venenoſus factus eſt, ut cæteros homines vel tactu vel halitu, vel ſcreatu, perinde ac ſerpentes alii, perimeret. In Helleſpontô genus eſt qvoddam hominum, qvi venenis ſolùm aluntur, Ophiogenes propterea dicti. Marſi & Pſelli ſimili victu delectabantur, nec ſerpentum morſus & venena reformidabant. Item ex Galenô refert Renodæus anum qvandam Athenienſem innoxiè magnam ſæpe Cicutæ qvantitatem eſitasſe &c. vid. etiam Gothofred. Mœb. *Fundam. Medicin. Phyſiolog. cap. 10. p. 160.* Hieronymus Mercurialis *de Venen. & morb. venenoſ. Lib. 1. cap. 6. p. 7.* ex Sexto Empirico refert, fuiſſe anum qvan-

Venena aſſumpta.

dam, qvæ triginta drachmas cicutæ sine ullâ læsione sorbebat. Similiter Lysidem qvendam fuisse, qvi drachmas qvatuor opii sine læsione edebat. Varia ejusmodi exempla de Araneis, opiô, Helleborô, Scammoniô &c. congessit Johannes Schenckius *Obferv. Lib. 7. fol. 911. seq.* vid. etiam Joh. Jonston. *Thaumatogr. Claff. 10. cap. 2. p. 439. seq.* Novit Rosinus Lentilius Ambergæ in Palatinatu superiore adolescentem lorarium, â magistrô qvotidiè vapulantem, vitæ tædio araneum prægrandem contritum cum calcis vivæ notabili qvantitate deglutiisse citra noxam. *v. M. N. C. Dec. II. An. 3. Obf. 46. p. 133.* vid. etiam Benj. Scharffii *Antidot. Prophylact.* oder Gifftmischer, *cap. 5. p. 34. seqq.* ubi addit: er habe vor etliche zwantzig Jahren einen Mann in Weissensee gekannt, der die grösten und dickesten Spinnen ohne Schaden und mit Lust gespeiset; Und wem ist der Storger und Marckschreyer Betrug verborgen? welche auf öffentlichem Marckte den ärgsten Gifft, Arsenicum, nachdem sie sich vorher zu Hause mit Milch, fetten und linderenden, auch mit Gifft-tilgenden Mitteln præservirt, davon ausführlich in meinem teutschen Primerosio *Lib. 1. cap. 7.* gehandelt wird, einnehmen, und denselben ohne Schaden von sich geben, solche Krafft ihren untüchtigen Medicamenten zuschreiben.

§. 83.

Antidota. Pingvia autem hoc in passu a Venenivoris anteà assumi, paulò antè è Bald. Timæo a Güldenklee vidimus, cujus circumforaneus oleum olivarum in qvantitate biberat; Et Cornelius Stalpart van der Wiel *Obf. rar. Cent. post. Obf. 15. p. 161.* inqvit: experientia diuturnior monstrat, corrosivum remedium parti cuidam Corporis impositum, accedente pingvedine, vim amittere. Comperimus qvoqve ipsum Arsenicum parum allaturum esse detrimenti, ventriculô prius intus pingvedine vel oleô oblitô, qvâ etiam arte Circumforanei vulgum decipiunt, fallacibus verbis effectum illum suis tribuendo medicamentis, vel,

vel, ut ajunt, antidotis, cùm tamen brevi pòst, ob pingvia assumpta, venenum rursus evomant. Huc pertinet etiam, qvod de externô Olei contra venenum usu scribit Robertus Boyle *de utilit. philosoph. experiment. Exercit. V. cap. 16. §. 6. p. 323.* Ex vulgari apud Italos aliosqve experimentô constat, qvod morsus Scorpionum sanetur solâ partis læsæ inunctione Oleô communi, in qvô Scorpionum copia suffocata fuit: Exemplum, huic haud absimile nobis proponit Piso in Medicina Brasiliensi, ubi de efficaciâ Antidotali celebris apud Brasileenses herbæ, Nhamby, stomacho vacuo commestæ locutus, historiam seqventem notatu dignissimam recenset: qvod scilicet ipse viderit Brasiliensem qvendam, qvi apprehensum Busonem prægrandem, venenô turgidum â Brasiliensibus nomine Curum insignitum, communiter totâ mole Busonibus Europæis majorem & extremè virulentum solummodo succum florum & foliorum hujus Plantæ dorso ipsius guttatim affundendo illicò interfecerit. Ipsius Gvilielmi Pisonis verba *Medic. Brasil. Lib. IV. cap. 48. fol. m. 89. seq.* sic sonant: Potentiâ antidotali præstare herbam Nhambi & toxico summè adversari, experimentô compertum habeo. Itaqve qvod vidi, hic referam: Brasilianus qvidam Busonem nactus prægrandem & venenô tumidum, succô floris & foliorum tergo leviter instillatô, eum confestim enecavit. Nec tantùm animantia venenata extingvit, sed & præcordia hominum adversus venena munit, si manè & ventriculô adhuc jejunô manducetur.

§. 84.

Qvantum autem ad innoxium Venenorum usum & esum gradualis à teneris annis consvetudo faciat, præter allegata doceant adhuc alia exempla; siqvidem anus illa Atheniensis, cujus modò ex Renodæô meminimus, ab exiguâ Cicutæ portione auspicata nullô detrimentô ad permagnam progressa est copiam: principiô enim paucum exiguitate ipsâ devictum est, at *à Consuetudine.*

consvetudo naturale reddidit; juxta Galen. *de simplic. Medicament. Facult. Lib. III. cap. 18. fol. m. 21.* Memorat etiam Augustinus *Lib. 2. de Morib.* Manichæorum, illustrem qvandam Mulierem Atheniensem venenis se adsvevisse, ut ob delictum qvoddam Capite damnata venenis, qvibus necanda esset, extingvi non potuerit. vid. Corn. Stalp. van der Wiel *Observ. Cent. II. Obs. 22. Schol. p. 251.* qvô locô etiam ex Simone Viresio seqventem recenset Observationem: Vixit olim Italus, cujus fama propter rara, qvæ calluit, artificia, per totum erat diffusa orbem, qviqve etiam nonnullis Dei Propheta, aliis Antichristus habebatur. Hic virtutes herbarum noscere atqve experiri avidus semper fuerat qvàm maximè. Unde à primâ usqve infantiâ ita venenatarum herbarum se assvefecerat esui, ut iis, tanqvam alimentô, uteretur. Ejus autem halitus tantam qvidem afferre poterat aliis noxam, qvantam alia qvædam attactu fœmina, Qvotqvot enim ei appropinqvabant, vel animô linqvebantur, vel humi procumbebant exanimes; Adeoqve qvi, ut eum caperent, accedebant, mutatâ capiebantur sorte. Illud autem diutius fuit continuatum, donec a qvibusdam, qvibus antidotorum Clypeô probè munitis hoc datum erat negotii, tandem captus ac in carcere strangulatus sit. Femina autem, cujus hoc locô mentionem facit dictus Autor, fuit puella seu Virgo â Rege qvodam Indô ad Alexandrum Magnum transmissa, de qvâ in Sialolog. nostr. *Cap. V. §. 8. p. 177.* pluribus egimus. Hæc scilicet initiô arenearum aliarumqve rerum venenatarum, & qvidem Napelli, sese assveverat esui, ut fortissima tandem toleraret venena haud aliter, qvam sanus qvispiam solitis vescitur alimentis; tandem autem usqve adeò evasit venenata, ut solâ salivâ alioqve Corporis liqvore appropinqvantes mox interimere posset. De Napelli vi deleteriâ aliqvot exempla refert Petrus Andreas Matthiolus *in Dioscorid. Lib. IV. cap. 73. fol. m. 768. seqq.* &c. Huc pertinet etiam Historia Mithridatis, Ponti

Regis

Regis, â qvô Antidotus in noſtris Pharmacopoliis ſatis nota, Mithridatium, nomen accepit. Ipſe ſcilicet a juventute antidotis munitus primò parvam, deinde majorem Veneni qvantitatem ſenſim aſſumere conſveverat; unde à Venenis adeò immunis evaſit, ut tandem iisdem cum alimentis mixtis vel aliô modô propinatis interimi non poſſet; unde Martialis in hunc Regem cecinit. *Lib. 5. Epigr. 78.*

Profecit potô Mithridates ſæpe venenô,
Toxica ne poſſent ſæva nocere ſibi.

Imò cùm à Pompejô victus metueret, ne in Triumphô ab illô circumduceretur atqve pro ſpectaculô haberetur, veneni portione duplici ſibi ipſi neqvicqvam mortem accelerare vel inferre potuit, ſed potiùs â Tribunô qvodam, Bititiô, precibus exoratô, vel ſecundum alios, à ſeipſo gladiô perfoſſus eſt.

§. 85.

His de Deglutitione naturali, qvâ ſcilicet alimenta vel alia ori immiſſa per Oeſophagum ad Ventriculum detrudi ſolent, præmiſſis, annectendum adhuc venit, qvandoqve etiam aſſumenda, vel alia præternaturalia non tam per gulam ad Stomachum, qvàm per Laryngis rimam, Glottidem dictam, atqve in Deglutitione ab Epiglottide ſeu operculô tegi ſolitam, variis occaſionibus per aſperam arteriam ad pulmones decidere, ſicqve varia Symptomata, interdum etiam ſuffocationem ipſamqve mortem cauſari: e. g. Juvenis qvidam pomum furtim ablatum devoraturus magnam ejus partem morſu abſcidit. Interim â Parente vocatus, venturum ſe, reſpondet, ac ſimul demorſam a pomô partem in ipſum tracheæ aditum attrahit; unde ſuffocatio jamjam imminebat, niſi collabanti qvaſi natura particulam pomi ita ex ore perturbâſſet, ac ſi per tubulum, vehementi ſpiritûs impetu propulſus fuiſſet globus, uti ex Oswaldo Gabelchoverô recenſet Johannes Schenckius *Obſ. medic. Lib. II. fol. 214.* ubi etiam ſeqventia exempla allegat: Trepander Citharœdus

Varia aſpera arteria illapſa.

Pomum.

 inſi-

Ficus. insignis Spartæ canens cùm ore hiaret, qvidam ficum temerè jaciens faucibus ejus tantâ vi impegit, ut strangulatus fuerit. Pyrum. Et Drusus Pompejus cùm puer ludens jactum in sublime pyrum ore excepisset, idqve altè in guttur descendisset, præclusâ animâ, mortem obiit. Pomi nucleus. Pomi nucleus Medici cujusdam Dantiscani Uxori casu in arteriam asperam irrupit, secuta statim continuâ tussi, postea Phthisi, deniqve morte, juxta relationem Johannis Schmidii *M. N. C. Dec. I. Art. 4. & 5. Obs. 24. p. 26.*

§. 86.

Nucleus cerasi. De Nucleo Cerasi per asperam arteriam in pulmones delapso Phthisin lethalem causante, hanc observationem communicat Alardus Mauritius Eggerdes *M. N. C. Dec. II. An. 10. Obs. 66. p. 123. sq.* Admodum Reverendus Pater Christophorus, Abbatiæ S. Martini prope Treviros Senior, cùm aliqvando post deambulationem in hortô, signô ad Vesperas datô, Ecclesiam ingredi vellet, in ipsô processu Cerasa ex arbore pendula conspicit, qvorum pulchritudine allectus arboris ramum ad se inclinat, ex qvô non tam manu, qvam ore ipsô fructûs carpit; qvos cùm festinanter deglutiret, nucleus, vel deviando, vel tardius ad pontem volatilem appellendo in asperam arteriam incidit; qvô perceptô non felicior infelice Patre Adamô, Pater ex hortô ad templum se contulit, cumqve vomituriendô, tussiendô & screandô Fratres horas decantantes interturbaret, ex templô ad cellam se proripere cogitur; ubi per tussis violentiam ferè exanimatus ad qvietem se composuit, somnôqve spe citiùs obrepente aliqvot horas dormivit, evigilans nil mali ampliùs sensit, qvare consveta sua munia, concionando chorumqve freqventando rursùs executus est; Annô unô præterlapsô circa idem fere tempus, qvô nucleum deglutierat, tussire, nauseare & febricitare incepit, Medicum idcirco accersi facit, sed morbô indies exacerbatô violentâ tandem irritatus tussi, lapidem nucis moschatæ magnitudine reje-

rejecit, qvem magna materiæ purulentæ copia ſubſecuta eſt. Lapidem, cui undiqve viſcoſitates adhærebant, Infirmarius aqvâ deterſit, & Medico, qvalis eſſet, divinandum obtulit. Facie exteriori erat ſcaber & aſper, colore inſtar tartari crudi, ut inde judicaret, eſſe fruſtum tartari, caſu in hanc formam coagulati. Sed errorem Medicus mox percipiens cupidus fuit interiora ejus luſtrandi; malleô igitur leviter ictus cortex tartareus diſſiliit, remanente ſub malleô nucleô Ceraſi integrô, qvi tam recens apparebat, qvaſi ab aliqvot diebus è fructu primùm exemptus fuiſſet. Patiens poſt paucos dies totus emaciatus vivere deſiit. Matrona qvædam Helſingburgenſis oſſiculum Ceraſi per imprudentiam deglutivit vel deglutire voluit, ſubſtitit id ipſum in faucibus per pluſculas hebdomadas non ſine acerbis doloribus ob partium ſenſibilium ruptam unionem. Tumor modò ovi columbini, modò pomi mediocris magnitudine ſuccrevit, ſæpicule nonnihil detumuit, ad ſuppurationem tamen nunqvam pervenit. Tandem Oſſiculum limoſô & tartareô involucrô ſenſim obductum noctu per tuſſim exſpuit in pelvim, nihil inde mali ampliùs perpeſſa. Oſſiculum ipſa ægra malleô contrivit, exploratura qvid eſſet. Cortex verò undiqve qvidem nucleo inductus fuit, ſed inæqvalis & aſper, acutis hinc inde cuſpidibus, lapideâ duritie, colore ad viridem vergente &c. vid. Thom. Bartholin. *Hiſtor. med. Cent. IV. Obſ. 85. p. 404. ſeq.* Cùm Anno 1620. Wittebergæ Vir qvidam Ceraſa comederet, nucleus cum maximô ſuffocationis periculô & tuſſi maximâ in guttur & tandem in ipſum pulmonem illapſus eſt. Unde ſuffocationis periculô ceſſante in eam venit opinionem illum ſuffocationis metum non â nucleô, ſed â catarrho præcipiti, cui aliàs valde erat obnoxius, proveniſſe. Verum duravit per intervalla tuſſis iſta tribus ſeptimanis & dolorem qvendam gravantem in dextrâ Thoracis parte ſenſit. Tandem cùm nocte qvadam integram horam vehementer tuſſiſſet, nucleum illum

pitui-

pituitâ obductum tussi rejecit, & ab eô liberatus est. vid. Dan. Sennert. *Practic. med. Lib. II. Part. 2. cap. 1. p. 142.* Idem Sennertus etiam ad Michaëlem Dœringium scribit: putasne, qvod nucleus cerasi in pulmonem delabi possit, atqve ibidem unâ atqve alterâ septimanâ hærere, anteqvam iterum rejiciatur? Ego impossibile non puto, atqve id nuper, nisi planè fallor, observavi. Respondet autem Dœringius: Bimestris tua qvæstio bimestre postulat responsum: ajo, qvòd in altum sublatâ Epiglottide, nucleus intra asperam arteriam qvidem deferri, qvin tamen suffocationis periculum inducat, fieri vix possit. Videmus, qvantam periculi vel guttula saltem aliqva ἀθρέως eò delata, vel micula panis eò delapsa minetur. Qvod si tamen nucleus ille in superiore parte arteriæ non diu hæsit, sed vel propter arteriæ amplitudinem, & propriam lubricitatem præpropere ad arteriæ divaricationes descendit, vel propter pulsationes in dorsô factas, in pulmonem detrusus fuerit, qvin aliqvando ibi hærere potuerit, priusqvam rejiceretur, diffiteri nolim: videmus enim vermes, calculos, vesicas in pulmonibus genitas satis diu ibi latere posse.

§. 87.

Nucleus prunorum. Prunorum nuclei in asperam arteriam illapsi tussiqve redditi exemplum refert Ehrenfridus Hagendornius *Histor. medic. phys. Cent. 1. Hist. 80. p. 116.* Annus erat 1669. qvô Mense Decembri circa Festum Natalitiorum Christi ancilla qvædam, in servitiis Civis cujusdam Gœrlicensis, pro cœnâ comedit Pruna Ungarica. In actu hoc comedendi versans, auditô murmure cum clangore tintinnabulorum, qvibus uti solet fictitius ille Jesulus, accurrit plenis buccis ad fenestram & videndi & auscultandi gratiâ. Visô autem â se monstrô illô hominis, Pop-Hannß, nostratibus dictô, ad risum commota deglutit nucleum pruni, qvem in asperam arteriam illabi sentiens jamjam suffocari videbatur, subsecutæ mox vomitiones cruentæ, cum tussi raucâ & an-

& anxietate haud vulgari. Qvæsita, ubi hæreret nucleus, misella digitô monstrabat pectoris latus dextrum. Dantur hinc expectorantia, vomitoria aliaqve, sed sine successu. Tandem tussi per validissimum qvoddam medicamen concitatâ, inter continuos tussiendi conatûs alterô die nucleus iste prosiliit, parte mucronatâ qvasi erosus, cum sputô cruentô, qvod tamen & ipsum per idonea posteà sublatum, & ægra pristinæ valetudini reddita fuit. *vid. etiam M. N. C. Dec. I. An. 2. Observ. 242. p. 343.* Seqventem historiam de Nucleo Prunorum deglutitô annotavit Christophorus Rœslerus *M. N. C. Dec. I. An. 3. Observ. 333. p. 545.* Scilicet Anno 1616. Ursula Schreerin, annum agens decimum qvartum, deglutiit nucleum prunorum, qvem cùm in mediô thoracis hærere diceret, Chirurgus ceream candidam Oesophago indidit & nucleum hac ratione detrusit. Ipsa tamen cùm longô tempore antea tussisset, nunc multò magis tussire cœpit, sed dolorem in thorace non sensit. Exspuebat subinde cruenta & purulenta; febrilis calor adfuit, qvandoqve tertianæ typum servans. Triduô anteqvam nucleum ejiceret, incidit in Dyspnœam maximam cum continuô raucô sonitu; Labia subinde convellebantur, & oculi & crura; Facies evadebat planè Hippocratica, tussis sine intermissione durabat, donec tandem nucleum tussi rejiceret, cum cruentâ & purulentâ excretione, & tunc illico dyspnœa & raucus sonitus cessavit, & qvæ penè derelicta habita, restituta fuit: Et in Scholiô idem Autor nucleum non in faucibus, sed in asperâ arteriâ hæsisse monstrat.

§. 88.

Lucretiæ cuidam, cùm Nucem ponticam dente frangeret, obortô risu, nux in spiritûs meatum protinus respirando devoluta est, moribunda statim concidit; in eô ancipiti strangulatu ad interiores pulmonis partes impacta est, tum minùs affligi cœpit, unde nihilominus spiritus gravior sonantiorqve obsessô meatu audiebatur. Tum vitæ spem habere cœperunt, qvo- *Nux pontica seu avellana.*

niam confractis qvibusdam venulis, vomica in pectore exorta est; qvâ tandem persanatâ, obsessis meatibus vox rauca semper percepta est, juxta verba Alexandri Benedicti *Lib. 3. de Part. Corp. hum. cap. 18. fol. m. 71. & Oper. fol. 600.* Civis Amstelodamensis septem amplius annos divexatus ab indefatigabili tussi, traxit continenter spiritum adeò difficulter, ut corpus ipsi summoperè emarcuerit; sed ejectô tandem, per vehementissimam tussim, putamine Nucis avellanæ, duxit illicò spiritum commodiùs & evasit celerrimè, qvod vitæ intentabatur, periculum. Inhæserat autem hoc putamen, qvod adæqvabat Ungvem humanum, circa caput asperæ arteriæ, uti satis distinctè indicavit æger. v. Nicol. Tulp. *Obs. med. Lib. 2. cap. 7. p. 114. sq.* Meminit etiam Alardus Hermannus Cummenus Viri cujusdam, qvi annuâ tussi ad extremam maciem redactus, solô expectorantium usu, nucis avellanæ frustulum putaminis excrevit, ante tredecim menses in asperam arteriam illapsum: inde confortantibus solummodò adhibitis brevi convaluit. *vid. M. N. C. Dec. I. An. 3. Obs. 111. p. 181.* ubi plura exempla. Item mulier Patavina post nuclei avellanæ deglutitionem inter ridendum in tussim insignem incidit, qvæ per bimestre spatium miserè ipsam vexavit cum febre & totius emaciatione. Tandem vomitoriô frustra exhibitô, nucleum olim deglutitum adstante matre exspuit pristinæqve restituta est sanitati. Fabri ferrarii Grünbergensis filiæ annô ætatis tertiô nucleus nucis avellanæ in asperam arteriam delapsus Phthisin induxit, teste Samuele Lédeliô *M. N. C. Dec. II. An. I. Obs. 144. p. 359. Et Dec. III. An. 3. Obs. 18. p. 19. sq.*

§. 89.

Frustum Carnis. Cùm Mulier præfocata ab omnibus pro mortuâ haberetur, & de ejus potiùs funere, qvàm de vitâ cogitarent assistentes, paulatim qvasi graviori somnô excitata in molestissimam incidit tussim; qvâ cùm diu agitata esset, durioris tandem carnis frustulum ejecit & sanata est, juxta Anton. Beniven. *Observ. medic.*

medic. cap. 88. p. m. 257. Cum Agricolator qvidam imprudentiùs Caponis asſi fruſtulum deglutiret, in arteriam aſperam illapſum eſt, atqve ibi putrefactum, & Cordis ſuccum tetris vaporibus vitians & febrim & tusſim & ipſam mortem non paulò pòſt intulit, juxta relationem & judicium Jaſonis a Pratis *Tract. de Uter. Lib. 2. cap. 3. p. m. 190.* Sveno Olaus, Juvenis robuſtus, annorum novendecim, cùm in cœnâ Convivis juſſu hoſpitis inſerviret, lingvæ bubulæ fruſtulum in patinâ reſiduum clam & feſtinanter ori injecit, unde ſtatim vox ſublata & reſpiratio, nec caro deglutita conatu ullô aut vi ullâ potuit elici. Anteqvam advocatur Chirurgus, ſtrangulatur. Poſtridie Cadaver apertum fuit, inventumqve eſt fruſtulum illud lingvæ bubulæ, pondere unciæ unius cum dimidiâ inter Epiglottidem & Laryngis rimulam ſe inſinuâſſe, totamqve laryngem obturâſſe tam arctè, ut vix manu eximi potuerit, unde mirum non eſt, ſubitò & vocem ceſſâſſe & periiſſe reſpirationem. Oeſophagus qvanqvam ex viciniâ comprimentis carnis anguſtior fuerit, ex Ventriculô tamen potum regurgitantem per Os naresqve defuncti admiſit. vid. Thom. Bartholin. *Hiſtor. anatom. Cent. I. Hiſtor. 11. p. m. 20. ſeq.* Relationem de Apertione Cadaveris hujus lingvâ bubulâ extincti, â Thomâ Bartholinô & Henricô Fuiren cùm duobus Chirurgis exhibitam reperies in Thom. Bartholin. *Ciſt. medic. Locul. 50. p. 524. ſq.* *Lingva bubula.*

§. 90.

Uvæ paſſæ acinô mortuus dicitur Poeta Anacreon & qvidem anno ætatis octuageſimô qvintô, dum ſcilicet Uvæ paſſæ ſuccô tenues & exiles virium reliqvias foveret, unius acini ſeu grani pertinacior in aridis faucibus humor eum ſuffocavit. vid. Valer. Maxim. *Lib. IX. cap. 12. Extern. §. 8. p. m. 819.* C. Plin. *Hiſtor. natur. Lib. 7. cap. 7. fol. m. 108.* Idem genus mortis nonnulli etiam Sophocli adſcribunt, alii tamen eundem præ nimiô gaudiô periiſſe aſſerunt. vid. Joh. Schenck. *Obſ. medic. Lib. II.* *Uva paſſa acinus.*

 fol. 214.

fol. 214. qvibus etiam consentit Valerius Maximus *l. a. §. 5.* Sophocles, inqviens, ultimæ jam senectutis, cùm in certamine Tragœdiam dixisset, ancipiti sententiarum eventu diu solicitus; aliqvando tamen unâ sententiâ victor causam mortis gaudium habuit. Seqventem Observationem refert Marcellus Donatus *de Medic. Histor. mirab. Lib. 3. cap. 7. p. 257.* Filius cujusdam, Manilii dicti, ex Castrô Bozoli, cùm uvæ acerbæ grana avidè ingurgitaret, superveniente matre & eum objurgante, ex illius improvisô & inexpectatô adventu perculsus puer granum, qvod jam in Os indiderat, dum festinanter devorare satagit, fortè in asperam arteriam illabitur, ita cùm nullô auxiliô sublevari posset, misellam animam exhalavit suffocatus.

§. 91.

Pisum. De Pisô seqventem Observationem communicat Vitus Riedlinus *M. N. C. Dec. II. An. 2. Obs. 134. p. 300.* Nobilis cujusdam juvenis Laryngi ante plures annos pisum tam improvisô infixum fuit, ut, licet mox post tussis perpetua cum febre lentâ & respiratione difficili successerit, de hôc tamen neqvidem cogitarit, & Medicus ordinarius per bene longum temporis spatium remediis, aliàs huic malo dicatis, oppositis nil qvicqvam efficere valens, illum tandem Prognostico reliqverit, non sine magnâ Matris viduæ tristitiâ, qvæ aliqvando, ne omnino non haberet, qvô ægrum recreare posset, magnam in aqvam Cerasorum nigrorum fiduciam ponens, illam per Aurifabri cujusdam domestici discipulum è Pharmacopoliô peti curavit, qvi, vel minùs rectè mandata percipiens, vel nominis oblitus, locô hujus Aqvam fortem, sibi notiorem & sæpius hîc loci â se emptam, petiit, qvam etiam â Pharmacopœi ministris, cùm pro Magistrô, ut aliàs, hancce desiderari crederetur, traditam Matri ægroti anxiæ domum tulit. Hæc statim filio cochleare unum exhibuit, qvi acrimoniâ, & corrodendi, qvâ pollet hæc aqva, vi valde læsus, faucibus nimirum & partibus vicinis inde

erosis,

erosis, clamore & ejulatu id matri indicavit; qvæ errorem tum serius agnoscens ipsamet ad Pharmacopœum cucurrit, eundemqve hujus erroris reum facere voluit. Hic verò rem omnem, ut gesta erat, (ipsemet enim puerum aqvam fortem expetentem audierat, eumqve insuper, annon in nomine erraret, interrogaverat) narravit, oleumqve Olivarum exhiberet filio, svasit, qvô factô ac vomitu inde subseqvente, Pisum jamjam germinans simul rejecit, ex qvô, gravioribus symptomatibus ex deglutitâ aqvâ forti non subseqventibus, & cætera mala indies remittere cœpêre, breviqve post ab iisdem omnino liberatus fuit.

§. 92.

Puer qvidam sex annor[illegible]m in [illegible]ibus Rhæticis natus tempore vernô qvotannis tussi ex[illegible]s prehendebatur, idqve per paroxysmos cum repen[illegible]ô [illegible]tionis metu. Hic cum coëtaneis simul ludens inter [illegible]rrendum Phascolum grandiusculum, qvem incautè ore tenebat, deglutivit, cum aliqvali dolore & respirandi difficult[illegible], non tamen magnâ, superveniente, qvem mater digitis, qvoniam circa rimam Laryngis hærere imaginabatur, hinc levem illam spirandi difficultatem prænunciabat, evellere tentavit, idqve violentiùs paulò, ungvibus enim internam faucium tunicam sauciavit. Vomitoria qvoqve â Chirurgô qvodam exhibita fuere ad sangvinis excretionem usqve: Cæterum dum incassum ita puerum affligerent, spirandi difficultas cessavit & suffocationis periculum illicò sublatum fuit: Puer enim deinde ad se rediens, prioris mali, donec solitô rursum præhenderetur Paroxysmô, nil qvicqvam sensit: veruntamen solitô, ut dictum, Paroxysmô redeunte, derepentè suffocatus fuit. Progressu enim temporis phaseolus ab affluente humiditate de die in diem magis tumefactus ramos totaliter compressit, vel etiam redeunti Catarrho vias interclusit, ut respiratio & simul vita subitò sublata fuerit, juxta *Phaseolus.*

Y y 3 verba

verba Caſpari Theophili Bierlingii *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obſ. 153. p. 241. ſeq.* Item Heidelbergæ contigit, ut in Scholâ puellari virguncularum aliqva ridenti alteri decennali fabam in fauces injiceret, qvæ in Trachæam illapſa miſeram, anteqvam qvis opem tuliſſet, brevi ſuffocavit, annotante Roſino Lentilio *M. N. C. Dec. III. An. 1. App. p. 129.* Puerulo ſex ſeptemve annorum Faba fortuitò rimulam Laryngis, dum cum aliô ludebat, ingreſſa eſt, unde mox tuſſis atrociſſima, reſpiratio propemodum impedita, ſummaqve præcordiorum anxietas. Putabant adſtantes, fabam hanc in faucibus hærere ideoqve eandem extrahere, vel, ſi hoc non poſſent, profundiùs propellere conabantur in Ventriculum, ſed incaſſum laborabant. Tantem autem faba è rimula Laryngis per fiſtulam pulmonalem deſcendit & ad unum latus immota qvievit, ita ut ægrotulus iterum bene haberet, nec qvicqvam ſentiret incommodi, non tuſſiebat ampliùs, reſpirabat ſine moleſtiâ, nec aderat ulla præcordiorum anxietas. Biduô jam aut triduô interjectis cum coætaneis iterum colludebat, ſed dum Corpus verſus terram incurvabat, faba iterum aſcendebat altiùs in fiſtulam pulmonalem, & mox citata Symptomata de novô producebat, atqve hoc incommodum aliqvoties poſtea evenit, ubi ægrotulus corpuſculum ſuum magis ſubitò agitabat, atqve abiit iterum, ubi puerulus qvieſcebat, ſed tertiâ tandem ſeptimanâ mortuus eſt. vid. Joh. Muys *Prax. med. chir. Decad. 7. Obſ. 9. Oper. p. m. 286.* Puer ferè qvinqvennis fabam ſeu ſemen phaſeoli minoris ſumit in os, poſt fugatus ſpirando in pulmonem attrahit aërem copioſiorem, & ſimul phaſeolum, in aſperam arteriam haurit; unde extemplò hic puer ingentem præcordiorum dolorem, cordis anxietatem & reſpirationem difficillimam verbis manibusqve indicabat. Paulò poſt accedebat calor vires frangens. Motum phaſeoli adſtantes in exſpiratione verſus epiglottidem, in inſpiratione verſus arteriæ aſperæ ramos, & ita ſurſum deorſum cum

cum strepitu moveri advertebant. Post vitam cultrô anatomicô phaseolus dictus eâ asperæ arteriæ parte, qva abit in ramos, inventus eximebatur, teste Johanne Georgio Sommerô *M. N. C. Dec. III. An. 5. & 6. Obs. 253. p. 588.* Infelicior longè erat *Observatio.* puer Dresdensis, qvi Anno 1723. die 25. Septembris octavô ætatis annô ludendo fabas aperto ori immittebat iterumqve exspuebat, usqve dum faba qvædam injecta ex ore non rediret, sed puer in facie cœruleus atqve niger vehementi tussi cruciatus ferè suffocaretur. Interim adveniens Chirurgus, atqve de fabis nil qvicqvam sciens, aliqvid faucibus vel Oesophago inhærere putans statim Instrumentu Chirurgicum ex filô ferreô & spongiolâ paratum Oesophago immittens ingentem Muci copiam extrahebat, unde respir[illegible]ra & loqvela, hactenus impedita clarâ voce redibat; [illegible] tamen nocte, redeunte Tussi & anxietate, in mom[illegible]puer suffocabatur. Cujus repentinæ mortis causam [illegible]entes [illegible]o suffocativo adscribebant, Chirurgus auten[illegible]ostqvam pueri cum fabâ lusum resciverat, eandem in fabâ in [illegible] arteriam illapsâ qværebat, ideoqve pueri sectionem à parentibus expetebat, cujus tamen permissionem vix impetrare poterat; Hâc verò demum concessâ nihil penitus nec in asperæ arteriæ fistulâ, nec circa ejusdem ramificationes versus pulmones reperiebat; sed demum sub glottide sive rimulâ, qvæ ab Epiglottide obtegi solet, fabam illapsam deprehendebat.

§. 93.

Puer qvidam Hebræus dum siccam Castaneam dentibus *Castanea.* confringeret, qvædam illius ramenta in asperam arteriam fuerant injecta, cui mulier subvenire studens dorsi percussione, corpuscula illa Castaneæ in pulmonis lobos delata fuêre, ita qvòd minus anxiè Cor per patentiorem cannam tunc flabellari potuit, sicqve Oregmone & levi suffocatione interim irritante, qvatuor dierum spatiô miserrimam calamitosamqve vitam

tam

tam duxit: Verum qvintô superveniente die, dum â Medicô in Aromatarii officinâ consilium atqve præsidium peteret, unius tantum tussiculæ impulsu, universali nigredine infectus, ac si fune suspensus fuisset, in patris complexu è vitâ migravit, ad relationem Marcelli Donati *de Med. Histor. mirab. Lib. 3. cap. 7. p. 257. seq.*

§. 94.

Pilula. Refert etiam Alexander Benedictus *de Re medic. Lib. 7. Proëm. fol. m. 128.* Matronam qvandam Brixiensem invito filio, pilulam assumere neganti, digitô imprudentem in arteriam compulisse; eumqve protinus exanimatum in sinu jacuisse. Et Marcellus Donatus *l. a.* nobilis mulieris meminit, qvæ dum præscriptas â Medicô pilulas satis justæ crassitudinis devoraret, nescio qvô pactô una ex illis per tracheæ os delabitur, qvæ ibi ferè per tres horas persistens mulierem malè afficiebat suffocationemqve minabatur, nec ullô ingeniô extrahi poterat, donec tandem liqvata sensimqve per tussim excreta mulierem à maximô animi angore corporisqve cruciatu, ab imminenti morte, qvam expavescens expectabat, liberavit.

§. 95.

Globulus. Sic Globulus plumbeus â puerô qvodam Coloniensi deglutitus tracheæ arteriæ se ita insinuârat, ut ante adventum Medici suffocatus decederet, annotante Gvilelmô Fabricio, Hildano, *Observ. Chir. Cent. I. Obs. 35. fol. m. 30.* De Infante bimulô, â globô filorum laneorum deglutitô atqve post sectionem in pulmonibus repertô, ex improvisô decidente vid. Stephan. Blancard. *Coll. med. phys. Cent. 3. Obs. 88. pag. 468. seq.* Fabius Senator haustô in lacte pilô, præclusô spiritu, animam egisse legitur. vid. Joh. Schenck. *Observ. medic. Lib. 2. f. 214.* Globulum nuce juglande paulô minorem in ore detentum Hirschbergæ puer sex annorum fortè deglutiit. Anteqvam autem globulus in Oesophagum perlabitur, errorem agnoscens tussiendo reddere tentat,

hebesii *Ephem. Acad. N.C. Cent. III. & IV. Obs. 121. Schol. p. 278.* im Papa Adrianus IV. Mense Augustô deambulans ex fonte tum frigidum biberet, simul cum aqva muscam attraxit, æ arteriam asperam illapsa ipsi adeò inhæsit, ut nullâ arte exhi posset, indeqve dictus Adrianus suffocaretur, vid. Joh. Lud. ottfridi *Chronic. fol. 543.* item Joh. Georg. **Lanritzen Pabst-hron.** *Lib. 2. cap. 5. p. 593.*

§. 96.

Cùm hactenus in præsenti capite utplurimum de naturali Oesophagi statu egerimus, restant nunc adhuc nonnulla de ipsius statu præternaturali annectenda. Sicuti enim naturaliter in unicô consistit canali, ita econtra Oesophagum magnâ parte, â costâ nempe tertiâ â superioribus deorsum descendendo usqve ad septimam vel octavam divisum, liberâ tamen viâ, ut materiæ degluttiendæ nullum occurreret obstaculum, in infante recens natô observavit Gerardus Blasius *Observ. anat. p. 121. additâ figurâ p. 138.* *Oesophagus divisus.*

§. 97.

De Oesophagô cartilaginosô sive excrescentiâ qvadam cartilaginosâ in Oesophagô pronatâ eundem occludente vel aliô modô Deglutitionem impediente, supra §. 16. aliqvot exempla *Cartilaginosus.*

triculus novem, & Oesophagus unum Aqvæ cantharum caperet.

§. 99.

Ruptura Nonnunqvam etiam Oesophagus vel â causâ internâ vel externâ disrumpitur & perforatur, qvod non parum periculi infert. Exemplum â causâ internâ communicat Johannes Georgius Volckamerus de Virô Noribergensi, qvi maximis in dorsô doloribus diu multumqve divexatus, tandem nigra vomuit, de tertiô vel qvartô die Vomitûs repetens, interdum tres mensuras id qvod exiit adæqvabat. Primus ille vomitus membranaceam cruentam particulam secum eduxit, unde Volckamero de perforatô prope Lienem Ventriculô exorta fuit suspicio. Vitali tandem aurâ privati illius ægroti Cadaver ubi apertum, infima corporis regio omni labe carebat. In pectore verò sinister pulmo totus corruptus & putrefactus citra qvalemcunqve fœtorem apparuit. Lobus ille spinæ dorsi firmiter adhæsit atqve per Oesophagum, paulò supra superius ventriculi orificium, ruptum, liqvorem illum nigricantem in ventriculum ingessit, unde per intervalla vomitu ista saburra prodiit. *vid. M. N. C. Dec. I. An. 2. p. 405. seq.* Item femina â multis annis cachectica dolorem, jam majorem, jam minorem, prope Scrobiculum Cordis in sinistrô latere sensit, cui accesserunt varia Symptomata & maximè vomitus pertinacissimus post pastum. Cessit tandem fatis, postqvam non nisi per qvatuor dies decubuerat; Cujus post mortem dissectum abdomen pure & aqvâ inveniebatur repletum cum insigni fœtore. Fons puris & materiæ hujus heterogeneæ in ipsô orificiô superiori ventriculi deprehensus est, ubi foramen nucis myristicæ magnitudinem excedens in cavitatem Ventriculi & Oesophagi hiabat, qvorum uterqve pure plenus fuit. Huic foramini aliud ex oppositô in eodem Oesophagi fine visum fuit, pariter puri exitum præbens. Utrumqve horum foraminum circa limbum valde tumidum, nigre-

nigreſcens & ſphacelatum ſe exhibuit, & Oeſophagus erat valde dilatatus, juxta Obſervationem Adami Chriſtiani Thebeſii *Ephemerid. Acad. N. C. Dec. III. & IV. Obſ. 120. p. 225. ſeq.*

§. 100.

Gladiô qvoqve vel aliô Inſtrumentô nonnunqvam læditur vel perforatur Oeſophagus, qvale vulnus in mediô Oeſophagi ſesqvi annum patens annotavit Georgius Hannæus *M. N. C. Dec. II. An. 8. Obſ. 110. p. 246.* Biennium eſt, inqviens, ex qvô binorum in Germaniâ militum temeritas lingvæ pervenit ad gladios; petiit autem alterius jugulum alter, non plumbeô gladiô, ſed ſtrictô, mucrone manu tam certâ, ut ictum hoſtilem adverſarii exciperet Oeſophagus. Vulneratus nullius experti Chirurgi opem implorat, donec vulnus coaleſcere dedignaretur. Poſt biennium ferè vulnus nondum obductum erat cicatrice, nec poterat conſolidari plaga, licet omnem moveret lapidem ſedulus Chirurgus. Hinc dictus Hannæus reqviſitus immittit in vulnus ſtylum, qvem per patentes inter Cutim & gulam mæandros liberè huc atqve illuc vertere potuit, ad tantum ſpatium, qvantum imperialis occupâſſet Thalerus. Ex his cuniculis præmonitus dixit Hannæus liberrimè, illum ex vulnere nunqvam poſſe convaleſcere, anteqvam expurgatum fuiſſet illud Augiæ ſtabulum. Incidit itaqve ſcalprô chirurgicô vulnus hocce, & uncia latum duplô majus reddidit; mox autem patuit in fundô mali fomes, fungus ſcilicet, ex ipſô excreſcens Oeſophago, unde tanqvam è ſpongiâ, exſudabat nocivus latex. &c. De Gulâ ſive Oeſophagô militis cujusdam cum commilitonibus ſtrictô gladiô dimicantis per transverſum qvaſi in utroqve latere percuſſô, vid. Obſervatio Johannis Georgii Hoyeri *M. N. C. Dec. III. An. 3. Obſerv. 43. p. 49.* ubi addit rarum eſſe caſum, partem venis, arteriis, aſperâ arteriâ pluribusve præmunitam ſolam fuiſſe vulneratam. De glande Sclopetô emiſſâ, pulmonis lobum alterum cum Oeſo-

Gula vulner

ſo-

ſophagô perforante, cui natura felicem medelam paravit, Obſervationem Johannes Jacobus Harderus in Juvene robuſtô annotavit *M. N. C. Dec. II. An. 9. Obſ. 93. p. 158. ſeq.* De Virô qvodam Noribergenſi, qvi ex mœrore & vitæ tædiô gutturi transverſim cultrô inflictô necem ſibi inferre tentans gulam vel Oeſophagum ſimul cum larynge læſerat, ſubſeqvente morte, vid. Joh. Helwig. *Obſ. 63. p. 210. ſeq.* Juvenis qvidam a latronibus longiſſimum vulnus acceperat, qvod ab unâ jugularium externarum incipiens ad partis adverſæ alteram deſinebat, ita tamen, ut illæ minimè offenderentur. Huic, ut mali magnitudinem meliùs cognoſceret Petrus Pigræus, lactis calicem illi bibendum dedit; ſed id, priusqvam in Ventriculum transmitteretur, emittebatur per vulnus; cùm autem ſupinus cubaret, lac bibebat; neqve per vulnus emittebatur; unde colligi poterat, Oeſophagum non omninò inciſum eſſe; Ideo Pigræus ſuturâ validâ & tenaci factâ vulnus firmiter conjunxit, & per viginti duos dies, lacte tantum alendum illum curavit, præcipiens, ut reſupinatô collô ſemper biberet; ſicqve vulnus fuit perſanatum. v. Petr. Pigræi *Chirurg. Lib. 4. cap. 12. p. m. 376. ſeq.* Oeſophagum & Trachæam multis foraminibus à vermibus perforatum in Muliere qvadragenariâ obſervavit Pyrrhus Maria Gabriellius *M. N. C. Dec. III. An. 7. & 8. Obſ. 188. p. 308.*

§. 101.

Signum prognoſticum. Ab Oeſophagi Officiô ſeu deglutitione Practici in qvibusdam morbis ſignum petunt prognoſticum, v. g. Johanni Philippo Burggravio *Jatric. Ominum Lethiqve curioſ. cap. 9. p. 92.* prognoſticum mortis habetur, qvando aſſumpta in Ventriculum delabuntur cum ſonitu, ceu in lagenam. Et Daniel Sennertus *Pract. Lib. III. Part. 1. Sect. 1. cap. 2. p. m. 14.* diſtingvit inter Cauſas Paralyſeos Muſculorum Oeſophagi, inqviens: ſi a reſolutione Muſculorum faucium proveniat Deglutitio læſa, periculoſiſſimum malum eſt, gravemqve morbum ſignificat; niſi

nisi hujus tantum partis sit Paralysis, qvæ & ipsa pertinax satis plerumqve malum est, & gravius minatur. 2.) Periculosum etiam malum est, si à luxatione Vertebrarum ortum habeat. 3.) Difficultas qvoqve deglutiendi ab Intemperie frigidâ vel Convulsione non recipit in senibus Curationem, vel saltem difficilem. 4.) Minus periculosum malum est, si â defluxione aliqva humoris in Oesophagum resolutio & deglutitio læsa fuit. Si verò ob virium resolutionem & Spirituum defectum, qvod in febribus acutis sæpius accidere solet, id eveniat, pessimum signum est, & mortis instantis indicium, si cum sonitu qvasi in lagenam vacuam potus decidat. 5.) Periculosum etiam malum est, si in vulneratis à convulsione fiat læsa Deglutitio &c.

CAPUT VI.
De
Ventriculo & Chylificatione.

§. 1.

ABsolutô Capite de Deglutitione, in qvô assumpta alimenta per Oesophagum, non qvidem ratione ponderis ad Ventriculum prolabi, sed potiùs Gulæ fibrarum actione, ad eundem detrudi, monstravimus, nunc etiam de ipsô Ventriculô, tanqvam primariô Chylificationis Organô, agendum nobis erit. Qvamvis enim Jacobi Vercelloni suprâ memoratæ sententiæ, scilicet Chylificationem jamjam in Oesophagô ab ejusdem serô glandulosô inchoari, non contradicamus, imò ipsius primordium Salivæ, in masticatione Cibis admixtæ, in Sialologia nostrâ adscripserimus, maximum tamen Chylificationis opus in ipsô Ventriculô peragi, demumqve in Intestinis separationem Chyli à fecibus fieri, negandum non est. *Ventriculus Chylificationis organum.*

§. 2.

Ventriculi structura. De Ventriculi autem structurâ naturali atqve Anatome hôc locô agere nolumus, benevolum Lectorem potiùs ad Autores Anatomico-Physiologicos remittendo, è qvibus præter illos, qvos Capite antecedente §. 5. de Oesophagô adduximus evolvi possunt Franc. Stockhammer. *Microcosmogr. cap.3. p.32.* Thom. Bartholin. *Anatom. renov. Lib. I. cap. 9. p. m. 66. sqq.* Joh. van Horne *Microcosm. §. 21.* & Joh. Guilelm. Pauli *Annot. in eund. locum p.m.38.* Andr. Vesal. *de Corpor. hum. Fabric. seu Anatom. Lib. 5. cap. 3. fol. 379. seq.* L'Essais d' Anatomie *Sect. 2. Disc. 12. p. m. 110.* Isbrand de Diemerbr. *Anatom. Lib. I. cap. 7. fol. m. 20. sq.* Gregor. Theod. Barthold. *Oper. Part. I. Lib. I. p. 44.* Robert. Fludd. de Fluctib. *Anatom. Amphitheatr. Lib. 4. cap. 4. fol. m. 89.* Joh. Vesling. *Syntagm. anat. cap. 3. p. m. 29. 33. seq.* Thom. Willis. *de Medicament. Operat. Sect. I. cap. 2. p. m. 4. 6. seqq.* Joh. Melch. Verdries *de Action. Ventricul. p. 24.* Vopisc. Fort. Plemp. *Fundam. Medicin. Lib. II. c. 8. fol. 123.* Petr. Dionis *Anatom. Demonstr. 2. p. 148. sq.* Journal des Sçavans *Tom. VI. p. 372. sq. Tom. II. p. 245. 320.* Casp. Bartholin. *Specim. Histor. anat. cap. 2. p. 38.* Hieron. Fabric. ab Aqvapend. *Oper. Physs. anat. fol. 107.* Dominic. de Marchett. *Anatom. p. m. 3.* Petr. Linsing. *Institut. med. p. 39.* Thom. Cornel. Consent. *Progymn. Phys. 6. p. 231.* Godefr. Bidloo *Anat. Corp. hum. Tab. 34.* Ernest. Bensheim *de Hydrop. p. m. 14. sq.* Joann. Riolan. *Anthropogr. Lib. 2. cap. 20. fol m. 116. sqq.* de Ventriculi Tunic. Theod. Craan *de Homin. 64.* Eman. Kœnig. *Regn. Animal. Sect. I. Art. 18. p. 88. seq.* Cosmopolit. *Hist. natural. Fœt. hum. Delineat. cap. 12. p. 383. sqq.* Circa qvam delineationem monendum, esse eandem Francisci Stockhameri Microcosmographiam, verbotenus exscriptam, transpositis saltem capitibus, v. g. Caput primum Stockhameri est decimum in Cosmopolita, & sic porrò, & Stockhameri Caput 13. est primum Cosmopolitæ.

§. 3.

§. 3.

Præter ea autem, qvæ allegati & alii Autores de naturali Ventriculi statu referunt, sæpissime etiam varia p. n. in eodem deprehenduntur; & primò qvidem ratione loci. Ventriculus enim ordinariè in abdomine, immediatè sub Diaphragmate, in Epigastriô situm suum habens, qvandoqve vel errore naturæ, vel post vulnera Diaphragmatis, non in Abdomine, sed in Thoracis cavitate deprehenditur. Id qvod nonnulli Autores appellant Herniam Ventriculi. vid. Act. Med. Berolinens. *Dec. II. Vol. 4. p. 59. sq. 64. seq.* Refert autem Paulus Ammanus *Irenic. p. 143. sq.* Lipsiæ Annô 1659. in dissectô qvodam Studiosô, Westphalô, Ventriculum non in abdomine, sed in Thoracis latere sinistrô, fuisse repertum; in qvam Cavitatem Natura errans eundem in formatione locaverat. Hanc Observationem prolixiùs describit Johannes Laurentius Bauschius *Proëm. Hæmatolog. de Lap. Hæmat. p. m. 8.* ubi Studiosum nominat Andream von Bergen, & vomitu sangvineô suffocatum fuisse, ejusqve Omentum cum Ventriculô super Diaphragmate in Thorace ita latitâsse ait, ut Ventriculus à Thorace cætera liber inferiori parte ligamentis aliqvot membranosis ipsi Diaphragmati ac Pleuræ circa costas spurias adhæserit, superiori claviculas ferè attigerit, sinistrumqve latus planè occupaverit, vixqve minimæ sinistri pulmonis particulæ locus superfuerit, &c. De tali Ventriculi situ extraordinariô, à primâ tamen conformatione huic Studioso naturali, prolixè agit Thomas Bartholinus *Histor. anat. Cent. VI. Hist. 55. p. m. 288. seqq.* ubi simul de hujus Studiosi morbô & rarâ Viscerum constitutione seqventia refert: ante decendium obstructiones qvasdam senserat, ex qvibus summa Ventriculi debilitas ob denegatam excrementorum ejectionem, & varia symptomata, graves singultûs & infiniti propemodum Vomitûs exorti, qvibus ita viribus fuit fractus, ut in lectum conjiceretur; omnia tamen remedia, tum interna, tum externa effectu suô caruerunt, & tandem

Ventriculi situs.

tandem per os & nares materia cruenta certatim erupit, ipſumqve, præcluſô penitus exitu, ſuffocavit. Apertô Thorace & remotô Sternô, in ſiniſtrô latere corpus qvoddam glanduloſum ſe in conſpectum dabat, qvod primô qvidem intuitu pro Pulmone depravatô habebatur, ſed mox Omentum eſſe, ac ſub eô latitare Ventriculum, cunctis, qvi præſto aderant, obſtupeſcentibus, deprehenſum, &c. Variis etiam circamſtantiis, Hiſtoriam hujus Studioſi, antea ſub exercitu Sveciô Vexilliferi munere aliqvot annos fungentis, deſcribit Gabriel Clauderus, cujus tempore hic Caſus Lipſiæ acciderat, *M. N. C. Dec. II. An. 5. Obſ. 193. p. 386. ſq.* Idem Clauderus etiam de hac Obſervatione Epiſtolam ad Marcum Ruyſch, Medicum Amſtelodamenſem perſcripſit, qvam in Joh. Bened. Sinibald. *Geneanthrop. App. de Hiſt. Fœt. Muſſipont. p. 66. ſeqq.* item in Michael. Bernhard. Valentin. *Chirurg. Sect. 2. cap. 5. p. m. 227.* reperimus. De hac Obſervatione Capite ſeqventi §. *33.* plura reperies. Aliud Sitûs Ventriculi monſtroſi, ſive ejusdem à nativitate in Thorace reperti, exemplum in Civis Monſpelienſis filiô, viginti qvatuor annos natô, obſervavit Lazarus Riverius *Obſ. med. Cent. 4. Obſ. 67. p. m. 39.* apertô ſcilicet ipſius Cadavere inventus eſt Ventriculus in parte Thoracis dextrâ variis humoribus repletus; qvem ſitum ab ortu contractum fuiſſe teſtatur Pulmonis carentia in illâ thoracis parte, cùm unicus illius lobus in ſiniſtrâ appareret. Idem Juvenis pariter militiam exercuerat, in totô tamen vitæ decurſu ſpirandi difficultate non fuit valde oppreſſus, & omnes Corporis functiones commode exercuit.

§. 4.

ind exemplum. Item Mercator qvidam Weſtphalus, Georgius Gottfrie Erdmannus, annorum præter propter viginti ſeptem, A. 169 Amſtelodamô per mare iter inſtituens Revaliam appulit, it demqve paulò pòſt cum crebrioribus vomitibus vomendic conatibus, enormiore ſingultu, pravâ Diætâ contractis, vit

c

cum morte commutavit: In hujus apertô abdomine ſitum Ventriculi naturalem Medicus & Chirurgus non reperiebant, ſed locô hujus hepar inſolitæ magnitudinis & craſſitei, cum duritie ſcirrhoſâ & ingenti inflammatione. Separatô deinde Sternô, qvô ad Thoracis cavitatem aditus pateret, primâ ſtatim vice Ventriculus in conſpectum venit, magnitudine inſignis, ita ut non modò capacitatem illius impleret, ſed & Cor & pulmones arctè comprimeret. Turgidus enim erat non ſolùm flatibus, ſed etiam duos ad minimum cantharos materiæ nigricantis continebat. Sphincter Pylori â tonô naturali relaxatus apparebat flaccidus & patulus. Omentum Ventriculo annexum erat laceratum & in globulos qvosdam convolutum. Duodenum & jejunum cum portione Ilei pariter in Thorace ſitum ſuum, ſed confuſum, habebant. Diaphragma integrum erat, ſed eô in foramine, per qvod Oeſophagus ad Ventriculi orificium ſuperius ordinariè deſcendit, maximè dilatatum & atonum, portionem qvandam Inteſtini Ilei continens, juxta Relationem Gottlobii Schoberi. *v. Emphemerid. Acad. Nat. Cur. Cent. III. & IV. Append. p. 147. ſeqq.*

§. 5.

Qvandoqve etiam poſt læſionem & Vulnera Diaphragmatis Ventriculus ex Abdomine in Thoracem aſcendit, qvale exemplum recenſet Gothofredus Mœbius *Fundament. Medic. Physiol. cap. 10. p. m. 138.* inqviens: Andreas Schato, Sennerti Socer, narravit, Studioſo cuidam, qvi Melancholiâ correptus Diaphragma & Thoracem gladiô ſibi perforaverat, Ventriculi ſitum ita fuiſſe mutatum, ut per Diaphragma in ſiniſtram Thoracis partem aſcenderit, & Cor cum capſulâ ê ſede ſuâ in dextrum latus depulerit. Fortaſſe hic fuit idem Studioſus, cujus meminit Johannes Laur. Bauſchius *l. a. p. 52.* Scilicet Studioſum ex vulnere in Diaphragmatis parte nervoſâ (per qvod Ventriculus totus in Thoracem aſcenderat) poſt ſeptimum demum Men-

Poſt læſiones Diaphragmatis.

ſem exſpirâſſe. Et Daniel Sennertus *Inſtitut. medicin. Lib. 2. Part. 2. cap. 13. p. m. 289.* Studioſum hunc Revalienſem Livonum, Melancholiâ laborantem, Anno 1582. die 20. Septembris Witebergæ ante portam ſuô ſe gladiô cofodiſſe, nihilominus annô ſeqventi, die ſecundo Maji exſpirâſſe, inter alia refert. Idem *Practic. Medic. Lib. II. Part. 2. cap. 15. p. m. 224.* hunc Studioſum Henricum Buſcherovium nominat. *vid. etiam Lib. V. Part. 4. cap. 3. p. 366.* Eandemqve Obſervationem modò allegatus Autor ad Guilelmum Fabricium, Hildanum, perſcripſit, cujus vid. *Obſ. chirurg. Cent. II. Obſ. 33. fol. m. 108.* Simile exemplum narrat Ambroſius Paræus *Lib. 9. cap. 30. fol. 230.* Latomus, inqviens, medium Diaphragma, qvâ parte nervoſum eſt, transfixus triduô poſt interiit. Diſſectô Ventre inferiore Ventriculum cùm non reperirem, rem monſtri ſimilem arbitrabar, ſed tandem anxiè perqvirens, raptum ipſum in Thoracem animadverti, etſi vulnus pollicem vix eſſet latum. Erat verò Ventriculus flatu multô, paucô admodum humore diſtentus. Fabri cujusdam Centrum Diaphragmatis nervoſum Cultrô perforabatur, per qvod poſtmodum Ventriculus in Thoracem aſcenderat. vid. Stephan. Blancard. *Anatom. practic. Cent. 2. p. m. 6.* In vulnerati & defuncti Franciſci Caſpari Schwerdfegeri Cadavere totus Ventriculus cibô & potu adhuc repletus, cum annexô Pancreate, Omentô & parte Inteſtini Coli, ſupra Diaphragma, in ſiniſtrâ pectoris Cavitate (qvibus hæc penitus replebatur,) in ipſâ autem Diaphragmatis parte carnoſâ foramen qvatuor digitos transverſos longum obſervabatur, teſte Michaele Bernhardô Valentini *Chirurg. Sect. 2. cap. 5. p. 218. ſq.* Scribit etiam Autor Gallicus, Jean Baptiſte Verduc *dans la Suite de la Pathologie de Chirurg. cap. 29. p. 904.* On a quelques fois vû le Ventricule & l'Inteſtin Colon monter dans la poitrine en paſſant par la playe du Diaphragme; C'eſt ce qui eſt arrivé, il n'y a pas long temps, à deux bleſſez, qui ne laiſſerent pas que de vivre

vivre encore quelques jours avec ces parties engagées dans la poitrine. Recordatur etiam Johannes Muys *Prax. med. chirurg. Dec. V. Obs. 2. p. m. 192. seq.* legisse, qvòd in unô Ventriculus, in alterô Intestinum Colon ex abdomine per Vulnus Diaphragmatis ascenderit in thoracem, & qvòd uterqve patiens adhuc aliqvandiu vivere potuerit. vid. etiam Act. Berolin. *Dec. II. Vol. 4. p. 66. 70. 73.*

§. 6.

Annotantur etiam adhuc alii Sitûs Ventriculi extraordinarii. Sicuti enim secundum naturam Ventriculus sub diaphragmate ita situm suum habet, ut orificium prius, seu superius vulgò dictum, in sinistrô, inferius autem orificium in dextrô latere reperiatur, ita econtra Ventriculum transpositum, sive ita positum, ut orificium superius in dextrô latere positum esset, inferius autem sive pylorus in latus sinistrum reclinaret, *unà* cum omnium Abdominis atqve Thoracis partium internarum transpositione, in sicarii cujusdam, dicti Richardi Francœur, cadavere annotavit Isaacus Cattierius *Obs. 17. p. m. 53. & 55.* Sic in Baronis cujusdam phthisici apertô cadavere situs Stomachi prorsus inversus observabatur, ita ut orificium dextrum, seu pylorus, in dextrô latere aliàs reperibile, hîc pariter in sinistrô latere conspiceretur, sicqve cum orificiô superiori vulgò dictô, sive sinistrô in lineâ perpendiculari locatum, hîc verè inferius, (secus ac in statu f. n. fieri solet) dici potuerit; referente Michaele Bernhardo Valentini *Ephemer. Acad. N. C. Cent. III. & IV. Obs. 2. p. 3.* In puerô tredecim annorum Hepar prægrande Ventriculum in sinistrum latus versus Diaphragma coactum inverterat, fundô ejus Diaphragma spectante, teste Samuele Grassiô *M. N. C. Dec. III. An. 5. & 6. Obs. 81. p. 420. sq.* In puellâ viginti annorum Ventriculi fundus transversum palmum intra costas spurias demersus apparebat, vid. Thom. Bartholin. *Cent. II. Histor. 81. p. 276.* Esculenta & potulenta sensibiliter &

Alii situs vitiosi.

Aaa 2 naturâ

naturâ frigidiora non eum in locum, ubi aliàs ſitus eſt Ventriculus, ſed in partem ſiniſtram ſub ſplenis regione deſcendere ſentiebat uxor cujusdam Præceptoris pagani, unde viſcerum dislocationem adſuiſſe judicat Andreas Myrrhen *M. N. C. Dec. III. An. 9. & 10. Obſ. 226. p. 387.* Interdum Ventriculum usqve ad Umbilicum propendere in Cadaveribus fuit obſervatum, juxta Johannis Riolan. *Enchirid. anat. Lib. 2. cap. 24. p. 128.* De Omentô qvinqve librarum Ventriculum ex ſuâ ſede deorſum diſtrahente, vid. Andr. Veſal. *Anatom. Lib. 5. cap. 4. fol. m. 380.* Alium vitioſum Ventriculi ſitum, qvô orificia ſibi non in rectâ lineâ, ut ordinariè, reſpondent, ſed potiùs ſuperius ſuperiorem & inferius inferiorem locum occupant, depictum videmus in Biblioth. Anat. *Tom. I. fol. m. 76.* Eundem Ventriculi ſitum dislocatum in Generoſiſſimô Comite de C. mihi qvoqve obſervare licuit, qvippe in qvô Ventriculus in hypochondriô ſeu latere ſiniſtrô deorſum verſus propendebat. Idemqve in Infante ex furtivô amore natô nuper occurrebat. Utrum verò ab uſu pulveris ptarmici ex Helleborô præparati, an ab aliis cauſis, Domicellæ cujusdam Ventriculus in regionem hypogaſtricam ſiniſtram prolapſus fuerit, uti ſtatuit Nicolaus Blegny *Zodiac. Med. Gallic. An. 1. Febr. Obſ. 2. p. 44. ſq.* absqve præcedente Sectione affirmari vix poterit. Propter parvum epigaſtricæ regioni inflictum vulnus aliqvam Ventriculi portionem extra abdomen protruſum cum Brunône vidit Johannes Mauritius Hoffmannus, uti refert *Diſqviſit. Corpor. human. anat. pathol. Specim. 3. §. 4. p. 27.* De Ventriculô extra Peritonæum perforatum ſtatim ſub Cute perſpicuô vid. Philipp. Salmuth *Obſ. med. Cent. 1. Obſ. 84. p. 52.* De Infante monſtroſô, cui Jecur, Inteſtina, Ventriculus, Lien cum Meſenterii maximâ parte extra umbilicum nuda penitus propendebant, vid. Marcell. Donat. *de med. Hiſtor. mirabil. Lib. 7. cap. 3. p. 664.* Lienem qvoqve ſe in Thorace reperiſſe ſcribit Theodorus Craan *de Homin.*

Obſervatio.

min. cap. 16. p. 133. ubi nihil inde mali obortum fuiſſe, addit: Item Omentum per foramen in Diaphragmate olim factum in Canis thoracem incidiſſe refert Michael Bernhardus Valentini *M. N. C. Dec. III. An. 2. Obſ. 124. p. 186.*

§. 7.

In nonnullis qvoqve ſubjectis à variis cauſis, imprimis in voracibus & bibacibus Ventriculus ordinariam magnitudinem nimiùm excedit. In guloſis enim & helluonibus Ventriculum alimentorum copiâ laxatum tres Pintas Pariſienſes, id eſt, ſex libras aqvæ aut vini cum unâ aut alterâ librâ ſolidi alimenti continere ſcribit Johannes Riolanus *Enchirid. anatom. Lib. 2. cap. 24. p. 125.* Qvam tamen regulam non ſemper perpetuæ veritatis eſſe, Exemplum, ſeqventi Paragraphô ex Isbrandô de Diemerbroc allegatum, docebit. In Hydrope Ventriculi, uti Antonius Jodon obſervavit, Ventriculus per medium diſſectus Ulnam Pariſienſem ſuperavit. vid. Lazar. River. *Obſerv. communicat. p. 286.* Ventriculum qvoqve prægrandem in Cadavere qvodam obſervavit Leonardus Botallus. *vid. ejusd. Obſ. 1. oper. p. m. 63.* Item in nobili qvodam Patavô, qvi per totam vitam ruminaverat, poſt mortem apertô, inventus eſt Ventriculus inſignis magnitudinis, vid. Hier. Fabric. ab Aqvapend. *oper. Anat. Phyſiolog. Part. II. fol. m. 137.* In Muliere gibboſâ Genevenſi Ventriculus omnia Inteſtina cooperiebat ad pubem usqve devolutus, laxus, albicans, ſimilis membranæ Pergamenæ madidæ, extenſus absqve ullis rugis intus & foràs apparebat. vid. Theoph. Bonet. *Sepulchr. Lib. III. Sect. 8. obſ. 31. fol. 806.* In pauperculâ Virgine Ultrajectinâ, cui Nomen Cornelia, non modò Hydrops tubarius, ſed etiam Ventriculus naturalem magnitudinem qvadruplô & ampliùs excedens obſervabatur. vid. Nicol. Blegny *Zodiac. med. Gallic. An. I. Jun. obſ. 9. p. 102.* In Nautâ qvodam Ventriculum adeò diſtentum, ut inlongitudine, ſeu ab unô orificiô ad alterum, vix qvatuor virorum robuſtorum palmis tegi

Ventriculus magnus.

 potuerit,

potuerit, in latitudinem ultra duas palmas expanſum annotavit Hieronymus Laubius, *Ephemerid. Acad. N. C. Cent. X. obſ. 85. p. 409.* Amſtelodami Vopiſcus Fortunatus Plempius publicè ſecuit hominis Cadaver, cujus Ventriculus novem pintas vinarias capiebat. vid. Phil. Verheyen *Anatom. Tract. II. cap. 9. p. m. 71.* In feminâ, qvæ totô novennio horrendis abdominis cruciatibus torta cum ſenſu ardoris acerrimi & ſub finem vomitibus acidis, nigris, ſummâqve Inappetentiâ, Stomachus tam longus & latus reperiebatur, ut totum abdomen impleret, referente Henrico ab Heer *obſ. 25. p. m. 220. ſeq.* Domina qvædam Illuſtris, per multos annos affectibus ſpasmodicis obnoxia, mortua Ventriculum exhibuit valde inflatum ejusqve tunicam interiorem ſine plicis aut rugis, juxta Johannes Viridet. *Tractat. de prim. Coction. Part. 2. cap. 8. pag. 325.* In virô qvodam, per annos octodecim valetudine adverſâ afflictô, Ventriculus reperiebatur maximè diſtentus, qvi palmam latam infra umbilicum protendebatur, inteſtinaqve depreſſerat; menſuratus tres ferè menſuras Würtenbergicas capiebat; adeô erat extenuatus, ut Papyrum ſpiſſitudine non excederet, uti refert Johannes David Mauchartus *M. N. C. Dec. III. An. 4. Obſ. 58. p. 143. & 146.* Ventriculum ſedecim libras aqvæ capientem in Cane obſervavit Laurentius Heiſterus *vid. Ephemerid. Acad. N. C. Cent. VIII. Obſ. 71. p. 384.* Decem Cantharos continentem Ventriculum in guloſo vidit Schenckius, & qvatuordecim libras capientem Spigelius, uti allegat Isbrandus de Diemerbroc *Anatom. Lib. 1. cap. 7. fol. m. 21.* item Nathanael Highmorus *Diſqviſ. anat. Corp. hum. Lib. I. Part. 2. cap. 3. fol. 19.* qvod ultimum confirmat etiam Johannes Rhodius *Mantiſſ. Anatom. Obſ. 18. p. 13.* ſcilicet qvod Adrianus Spigelius Anno 1623. in Theatrô Anatomicô affirmârit, ſe Ventriculum vidiſſe humanum tredecim librarum capacem. In vetulâ qvadam, in Noſocomiô Leydenſi a Franciſcô Sylviô Anno 1663. diſſectâ, Ventriculus infra umbilicum

bilicum protendebatur, locô superiori amplior, intermediô locô angustior, locô inferiori iterum amplior, uti ex Act. Hafn. refert Theoph. Bonet. *Sepulchr. Lib. II. Sect. 1. Obs. 132. fol. 441.* Stomachum amplum & monstrosum, cui unicum Intestinum paucis gyris circumvolutum & vix qvatuor Spithamas longum, ex Cabroliô allegat Lucas Schrœckius *Schol. in Joh. Helwig Obs. 78. p. m. 247. seq.* Ventriculum novem aqvæ Cantharos seu octodecim libras capientem in egregiô Helluone, & qvidem Medicastrô, der grüne Waldmann dictô, in Lipsiensi Theatrô anatomicô ante qvadraginta ferè annos observare mihi licuit.

§. 8.

In aliis econtra qvandoqve Ventriculi extraordinariè parvi conspiciuntur atqve angusti, qvale exemplum in Johanne Arminio, Pharmacopolæ ministrô, cujus Ventriculus vix Intestini jejuni adæqvabat magnitudinem, se observasse refert Nicolaus Tulpius *Observ. med. Lib. 2. cap. 25. pag. 145.* In puerô circiter decem annorum â vitiô primæ conformationis Ventriculum admodum exiguum, & qvidem adeò, ut nullum ex omnibus intestinis esset, qvod non mole eum excederet, reperit Petrus Pawius *vid. ejusdem Observ. anat. 4. p. m. 8.* Ventriculum parvum, rotundum atqve in Ilia propensum, non modò in Galenô allegat, sed etiam ex propriâ observatione in puellâ qvadam Delphicâ annotavit Petrus Forestus *Obs. medic. Lib. 18. Obs. 34. fol. m. 179.* In homine procerô ac validô, qvi in vita maximus fuerat potator ac strenuus helluo, atqve simul comestor haud exiguus, Isbrandus de Diemerbroc Ventriculum adeô parvum vidit, ut vix ad dimidium ordinarii virilis Ventriculi magnitudinem accederet, sed triplâ crassitie ordinarios aliorum Ventriculos superaret. vid. Isbr. Diemerbr. *Anat. Lib. I cap. 7. fol. m. 21.* In Muliere Æthiopicâ Ventriculum ab Oesophagô non ampliorem & latiorem Intestinô, qvamvis

Ventriculus parvus.

vis candidior & crassior existeret, multis spectantibus se demonstrasse refert Joannes Riolanus *Anthropogr. Lib. II. cap. 20. fol. m. 119.* In hydropicô qvodam Ventriculus præ parvitate vix in conspectum veniebat, donec Hieronymus Laubius illum, interaneis exemptis, Oesophagi ductum secutus tandem eundem inveniret, in parietibus suis crassum, scirrhosum, vix tres digitos transversos recipientem, lieni ac hepati inseparabiliter connexum, *vid. Ephemerid. Acad. N. C. Cent. VII. & VIII. Obs. 41. p. 87.* Exemplum Ventriculi, cujus capacitas admodum exigua fuit, ut vix cum nucis juglandis magnitudine conferenda, in qvodam, qvi per aliqvot annos nihil ferè comederat, omnesqve cibos ingestos statim rejecerat, observavit Philippus Salmuth *Obs. med. Cent. 1. Obs. 43. p. 28.* Stupendam Ventriculi conformationem, in Juvene viginti annos natô deprehendit Paulus Renealmus, inter utramqve enim illius tunicam erat parenchyma lienis concretum, qvinqve digitis crassum & Cavitas interna vix digiti capax apparebat. vid. Renealm. *Obs. 143. p. 107.* Post Inediam diuturnam & post atroces dolores Stomachum cum annexis intestinis ita contrahi, ut nihil minùs qvàm Intestina & Ventriculum repræsentarent, atqve Ventriculus in Intestinum degenerasse videretur, in Virô Nobili observavit Fridericus Ruyschius *obs. 68. pag. m. 88. seq.* In Juvene annos viginti qvinqve natô Ventriculum ita extenuatum & in se contractum, ut cyathi unius haud admittere posset mensuram, conspexit Petrus Blandinus. vid. Gvil. Fabric. Hild. *Obs. chir. Cent. IV. Obs. 50. fol. m. 323.* Et ibidem *Obs. 79. fol. 359.* Georgius Faber meminit puellæ qvinqve annorum, ab infelicissimô Croci metallorum usu extinctæ, cujus ventriculus ad Ovi magnitudinem fuit contractus. De puellô in partu suffocatô, cujus stomachus admodum fuit contractus, ast multum protensus, potiusqve Intestinum qvoddam retulit, vid. Laurentius Wolffstriegel *M. N. C. Dec. I. An. 2. obs. 22. p. 32.* Foeminæ

minæ cujusdam ex tumore & cancrô uteri exulceratô mortuæ, qvæ fascinata credebatur, Ventriculus non magis, qvàm duorum digitorum transversorum capax, vacuus & collapsus reperiebatur, uti testatur Ido Wolffius *observ. chir. medicar. Lib. I. obs. 39. p. 119.* In mulieris cujusdam, qvæ gravidam sese esse dicebat, corpore apertô magna purulentæ maximèqve fœtidæ aqvæ qvantitas deprehendebatur, â qvâ Intestina ita erant ad superiora contracta, ut vix mediam abdominis cavitatem adimplerent, atqve Ventriculus, ut intestina, erat contractus ac angustatus, teste Johanne Rudolpho Salzmanno *Obs. anat. p. 33.*

§. 9.

Pro differentiâ autem magnitudinis & parvitatis Ventriculi ejusdem Tunicæ vel nimiùm expanduntur & attenuantur, vel crassiores nimis fiunt, uti paulò antè Ventriculi adeò tenuis meminimus, ut Papyrum spissitudine non excederet. Sic Ferdinandi III. Romanorum Imperatoris tunicæ Ventriculi tam circa Pylorum, qvàm orificium superius & per totam Stomachi membranam, instar subtilioris chartæ erant extenuatæ, teste Wolfgango Hœferô *Hercul. Med. Lib. 3. cap. 3. p. m. 197.* In Comite de Solms Ventriculum cum totô Intestinorum omni planè mucô naturali destitutorum tractu, cæcô & vermiformi exceptis, tenuissimum, papyraceæ ferè subtilitatis observavit Christophorus Ludovicus Gockelius, *vid. Ephemer. Acad. N.C. Cent. VI. Obs. 94. p. 402.* In Pharmacopœô Genevensi Ventriculi tunicæ adeò erant extenuatæ, ut cùm Chirurgus novaculam ipsi admovisset, parum abesset, qvin substratos digitos simul discinderet. Et in alterius Ventriculô adeò tenues erant tunicæ, ut vix chartæ emporeticæ crassitiem æqvarent. vid. Theophil. Bonet. *Sepulchr. Lib. II. Sect. 7. Obs. 56. Schol. f. 583.*

Ventriculi tunicæ tenues.

§. 10.

Porrò Ventriculum planè nullum, ejusqve locô nil nisi Intestini duodeni aliqvalem extensionem in fœminâ qvadraginta

Ventriculus nullus.

 aliqvot

aliqvot annorum obſervavit Franciſcus à Lœbenwald. *M. N. C. Dec. II. An.3. Obſ.44. p.125.* unde dictus Autor Ventriculum ad vitam Individui conſervandam abſolutè non eſſe neceſſarium concludit. Annon autem in hoc ſic dictô Inteſtinô duodenô aliqvatenus extenſô aliqva cum Ventriculô, tam ratione glandularum & inde exſudantis menſtrui, qvàm ratione plicatum & orificiorum adfuerit ſimilitudo, meâ qvidem ſententiâ annotari etiam debuiſſet. *vid. paulò infra §.24.*

§. 11.

Duplex Ventriculus. Duplicem econtra Ventriculum p.n. obſervatum legimus, & qvidem non tantum in monſtris & bicorporibus, v. g. in puellâ bicipiti, cujus meminit Carolus Raygerus *M. N. C. Dec. I. An.1. Obſ.7. p.26.* & in Infante duo capita, qvatuor brachia totidemqve manûs, unum verò Ventrem & duos pedes, Veſicam unam unamqve matricem, jecora autem duo, lienes duos, duosqve ſtomachos habente, vid. Frid. Nitzſch. *Ephem. Erudit. p.* Sed etiam Ventriculum duplicem, ſcilicet unum verum ſeu interiorem, & alterum qvaſi Capſulam, qvâ ille erat incluſus, in puerô qvinqvenni conſpexit Johannes Daniel Dorſtenius *M. N. C. Dec. II. An.3. Obſ.154. p.300.* Tres etiam Obſervationes duorum Ventriculorum in homine repertorum ex Schenckiô, Salmuthò & Riolano allegat Isbrandus de Diemerbroc. *Anat. Lib. 1. cap.7. fol. m. 20.* qvorum ultimus duplicem Ventriculum continuatum, ſed ore anguſtô interciſum, vidit in muliere, Anno 1624. publicè diſſectâ. Tale exemplum etiam paulò antè ex Theophili Boneti Sepulchretô recenſuimus; ſimileqve in fœminâ Wittebergenſi ejusdem loci Profeſſorem Sperlingium obſervaſſe ſcribit Gothofredus Mœbius *Fundament. Medic. Phyſiol. cap. 10. p.m.13.* vid. etiam Thom. Bartholin. *Anatom. Lib.1. cap. 9.p. 6.* ubi qvoqve ſacculum lapidibus refertum Ventriculo adnatum, Helmontium vidiſſe refert. Ventriculum in duos qvaſi ſaccos diremptum annotavit Maximilianus Preuſſius. *vid. Ephemerid.*

merid. Acad. N. C. Cent. III. & IV. obs. 13. p. 29. Refert etiam Johannes de Muralto *Clav. Medic. Exercit. 8. p. 380.* Anno 1631. Witteberga fœminam sectam duplicem habuisse Ventriculum, qvorum prior usitatâ magnitudine præditus, posterior minor, Ventriculi tamen figuram referebat, qvanqvam non ita colorem. Duplicem Ventriculum continuatum, sed ore angustô intercisum, se vidisse scribit Johannes Riolanus *Anthropogr. Lib. 2. cap. 20. fol. m. 117.* & qvidem in muliere, herâ hospitii ad insigne ensis regii in oppidô Reginæo, duabus leucis â Lutetia dissitô. In hac Ventriculus erat oblongus, in mediô arctus, amplitudine suâ æqvalis Colo Intestino; eôqve dissectô invenit Riolanus angustiam illam Pyloro similem, in aliam cavitatem amplam desinere, qvæ postea in orificium crassius terminabatur, qvod verus erat Pylorus. Idem Riolanus etiam *Enchirid. physiol. anat. Lib. 2. cap. 24. p. m. 125.* inqvit, Ventriculum hominis interdum secundum longitudinem in duas Cavitates esse dissectum, qvæ habeant suum ingressum & egressum, instar stomachi & Pylori, id est, duorum orificiorum Ventriculi naturaliter constituti; Atqve illi difficillimè vomunt, &, si revomunt, humores rejiciunt absqve alimento liqvidô, qvod eodem instanti sumpsere. Contrarium tamen ratione vomitûs exemplum annotavit Gerardus Blasius *observat. anat. p. m. 120.* in dissectô enim Cadavere triginta qvinqve annorum viri creberrimis vomitibus diu vexati invenit Ventriculum duplicem, ita ut prior, qvi Oesophago continuus, ab alterô, qvi Intestinis, manifestè distingveretur. Ille minor alterô, ast crassioris substantiæ, infinitis plicis, iisqve insignibus, interiùs exasperatus, hic verò iis omninò destituebatur, tenuis valde conditionis. In illô fibræ carnosæ plurimæ occurrebant varii generis, in hoc vix ullæ, saltem haud adeò observabiles. Locus ille, ubi duæ hæ cavitates â se invicem separabantur, interiùs valde angustus erat, sic ut vix digitum minimum reciperet; substantia ipsa hîc

An tales vomant.

Bbb 2 crassa

craſſa duraqve admodum, mollioris qvaſi cartilaginis ſpeciem referens. Et hanc anguſtiam freqventioris vomitûs cauſam fuiſſe, conjicit Blaſius, qvi ibidem aliud adhuc exemplum refert de virô totô ætatis tempore famelicô, cujus Oeſôphagus in thorace intra Cor & diaphragma inſigniter dilatatus ſingularem qvaſi Ventriculum conſtituebat. Utroqve enim extremô anguſtia maxima notabatur, ubi nempe gula hæc dilatari incipiebat, & ubi iterum ad ſtatum debitum accedebat. Rugoſa etiam hæc cavitas intus obſervabatur, materiâ ex albô flaveſcente eâqve lentâ ſatis obducta. Ab hoc Ventriculô per orificium ſummè anguſtum tranſitus erat, ad duorum transverſorum digitorum diſtantiam, in Ventriculum verum, qvi naturalis omninò conſtitutionis erat, ſive ſubſtantiam ſpectes, ſive locum aliave. Ventriculos qvaſi duos, alterum in locô ordinariô, alterum in Inteſtino colo annotavit Adamus Brendelius *obſerv. anat. Dec. I. obſ. 2. p. 11.*

§. 12.

Ventriculi in animalibus ruminantibus. Sicuti autem homo ſecundum naturam unicô tantum gaudet Ventriculô, ita econtra multa animalia qvadrupeda, imprimis ruminantia, qvadruplici Ventriculô ſunt inſtructa, qvorum primus μεγάλη κοιλία, magnus venter ſeu penula, ſecundus reticulum, tertius ἐχῖνος, centi pellis, ὤμασον & conclave cellulatum, qvartus ἤνυστρον, abomaſus & Ventriculus κατ' ἐξοχὴν, ſeu inteſtinalis appellatur; qvibus Jacobus de Sandris *Tract. de Sangvin. Stat. p. m. 265.* qvintum, ſcilicet glanduloſum addit: De qvibus tamen & de Ruminatione hîc loci agere propoſitum noſtrum non eſt. Videri interim de hac materiâ poteſt Hieron. Fabric. ab Aqvapend. *Oper. anatom. Part. 2. fol. m. 135.* Joh. Conrad Peyer. *Merycolog. ſive Comment. de ruminant. per totum Tractatum*, Dan. Tauvry *Anatom. nov. Cap. 2. p. m. 28. ſeqq.* Joh. Viridet. *de prim. Coction. Part. I. cap. 13. p. m. 123.* Pæon. & Pythagor. ſeu Harder. & Peyer. *Exercitat. anat. med. Exercit. 15. p. m. 71. &*

71. & *84. it. 87.* Marc. Aurel. Severin. *Zootom. seu Anatom. Democrit. p. m. 303.* Frid. Gliſſon. *de Ventric.* & *Inteſtin. in Mangett. Biblioth. anatom. Tom. I. fol. m. 74. ſeq.* M. N. C. *Dec. II. An. I. Obſ. 87. p. 207. ſeq. An. 2. Obſerv. 30. p. 58. 71.* &c. Daniel Ludovic. *M. N. C. Dec. I. An. 9.* & *10. Obſ. 160. p. 353.* Mich. Etmüller. *Oper. Tom. I. fol. m. 87. ſeq.* Melch. Sebiz. *de alimentor. facult. Lib. 5. p. m. 1208. ſq.* Camelus ruminat. vid. Caſp. Schwenckfeld. *Theriotroph. p. m. 72.* Eman. Kœnig. *Regn. animal. Sect. I. Art. 4. p. 14.*

§. 13.

Interim tamen aliqvot Ruminationis humanæ exempla annectere libet. Meminit videlicet Daniel Ludovici *l. a.* juvenculæ ruminatricis, qvæ citra delectationem aliqvam & potiùs cum averſatione eandem experiebatur, ingratiis ſcilicet aſcendentibus (ſignificantiùs enim exprimere neqvivit) heſternis aſſumptis qvaſi ſemicrudis, non qvidem qvotidie, freqventer tamen. Aloetica ſimiliaqve amaricantia id vix aliqvando impedivêre, qvin potiùs aucta ſaltem hinc eſt nauſea. &c. In Cœnobiô D. Juſtinæ Patavii Monachum qvendam cum voluptate cibos ruminâſſe, refert Johannes Rhodius *Obſ. med. Cent. 2. Obſ. 59. p. 84.* Hunc Monachum Benedictinum non modò ruminantem, ſed etiam bicornem fuiſſe, ex Johannis Rhodii ore refert Thomas Bartholinus *de Unicorn. cap. 2. p. m. 16.* ubi ruminationem non tam â duplici Ventriculô, qvàm ab Oeſophagô muſculi inſtar carnoſô, derivat. Duorum etiam hominum ruminantium meminit Hieronymus Fabricius ab Aqvapend. *Op. anat. phyſiol. Part. 2. fol. m. 137.* qvorum alter fuit Nobilis Patavinus, qvi interrogatus de ruminatione, num eſſet libera, reſpondit minimè liberam eſſe, ſed coactam. Cogebatur enim ab aſſumptô cibô circiter horam plus minusve in Os cibum attrahere & rurſus mandere. Cogebatur autem ab inſigni oblectatione, qvâ ruminandi cibum tenebatur: idqve illi eſſe per- *Ruminatio in homine.*

 petuum

petuum omnibus temporibus, fassus est. Post hujus mortem ipsius Ventriculus insignis magnitudinis in internâ superficie valde fuit asper. Alter, qvi similiter ruminabat, fuit Monachus, iisdem conditionibus affectus, qvi tamen mœrore obiit. Aqvapendentem Patavii novisse Virum nobilem paulò supra frontem Corniculum gestantem, qvi filium cibos ruminantem genuit, recenset Philippus Jacobus Sachs a Lewenheim *Schol. in Obs. Zachariæ Managettæ M.N.C. Dec. I. An. I. Obs. 30. p. m. 104.* Nefarius qvidam in Belgiô vaccæ se commiscuerat, qvæ post aliqvot menses puerum edidit, qvi tanqvam homo perfectus baptizatus, posteaqve præceptis Christianismi institutus pietati se addixit. Sensit tamen in animô propensiones vaccinas, pascendi prata & ruminandi herbas. v. Mart. Delrio *Disqvisit. magic. Lib. 2. Qv. 14. p. m. 173.* In Gregorii Horstii *Oper. med. Tom. II. Lib. 4. Obs. 9. fol. m. 163.* Johannes Burggawerus aliud adhuc exemplum ex literis â Gvilelmô Fabriciô ad eum scriptis recenset, & qvidem de Cive qvodam Lausennensi, qvem hic jugiter laterali ista dentium mandibulæqve inferioris agitatione ruminantium animalium mores manifestè expressisse vidit. Interim tamen addit dictus Burggowerus, de hoc Cive non constare, utrum cibus in istâ maxillæ molitatione in Os reversus fuerit, &c. Et *l. a. fol. 167.* refert Horstius Observationem de Sartore qvodam, homine macilentô, qvi ab incunabilis lac maternum & pulmentum regurgitare, aliqvando evomere, sæpius deniqve deglutire visus est. Is puer factus hunc affectum non multum sentiebat, qvia minùs curabat, sed dum in arte suâ vestes consuendi solitarius deinceps sederet, iterum cum qvodam naturæ oblectamentô ruminare cœpit, ita tamen, ut in liberâ ejus potestate esset, qvod tunc præcipuè factitabat, qvando lautiùs convivebatur avidiusqve commessabatur, unde sæpius & per jocum & serio â Compotatoribus suis ad duplex in Symposiis persolvendum Symbolum fuit objurgatus, eò qvòd in magnâ qvantitate bre-

cùm tam Cœnæ, qvam prandio cæteris lætus conviva asse-
t, remotis epulis post mediam horam à consessu in angulum
aculi se solus composuit & ingestum qvàm citissimè cibum
uminavit. Item Johannes Conradus Kauffius, opulentus
cus inter Helvetios per omnem vitam suam cum volupta-
uminavit. *vid. ibid. p. 71.* In illustri Ludo Portensi disci-
s qvidam & condiscipulus Philippi Salmuthi, Mariebur-
is semper post horæ qvadrantem, qvando nimirum â men-
recesserat, cibum indigestum regerebat atqve exactiùs com-
nuebat, simul autem voracissimus erat, hinc avidè cibum fe-
integrum vixqve præmansum deglutiebat atqve ruminatum
triculo commodiùs concoqvendum reddebat, juxta dicti
muthi *Observ. med. Cent. I. Obs. 100. p. m. 59.* Vir qvinqva-
rius Edoardus Damies, Civis Londinensis, natione Wal-
cibum qvotidie unâ aut alterâ horâ, pòstqvam absum-
, ruminabat, nam absqve ullô ingratô sapore ordine ad
psi remeabat, probèqve comminutus denuò deglutiebatur,
ô subinde frustô post primum depulsum ascendente. Qvodsi
vedine qvidpiam molestum stomacho offenderet, secun-
hac manducatione exspuebat. vid. Georg. Hieron. Velsch.
serv. med. Episagm. Obs. 36. p. m 23. De ruminantis hominis

perius, alterum inferius nominari, qvæ tamen, qvia sibi d metraliter sunt opposita, nonnullis Autoribus potiùs, à situ nistrum & dextrum vocantur. vid. Gothofr. Mœb. *Fundam. M dic. Physiolog. cap. 10. p. m. 138. & 145.* Sinistrum orificium eti dicitur Stomachus, item καρδία, dextrum verò Pylorus, Janitor, (qvamqvam Stomachi nomine nonnullis etiam niat Oesophagus seu gula. vid. Paul. Zach. *Qvæst. Med. leg Lib. 8. Tit. 1. Qv. 11. §. 1. & 3. fol. m. 686.*) de qvorum structu clausurâ & aperturâ evolvatur Joh. Viridet. *de prim. Cocti Part. 2. cap. 1. p. m. 232. sqq. & 247.* Theod. Craan. *de Homin. p.* Eman. Kœnig *Regn. Animal. Sect. I. Art. 18. p. m. 92.* Act. Er *An. 1719. Octobr. p. 443.* Philipp. Verheyen *Anatom. Corp. hum Tr. 2. cap. 9. p. m. 69. sq.* Joh. Bohn. *Circul. anat. Physiolog. P gymn. 10. p. m. 140. & Tract. de Renunciat. Vulner. Edit. in 8. p. 335. seq.* ubi sententiæ qvorundam, qvi cum Sebiziô & Sve orificiorum substantiam tunicaceam non æquè crassam ac fu di Ventriculi judicant, contradicit, atqve carnosiora esse o ficia Ventriculi fundô defendit: carnosiora, inqviens, longe per observantur bina ostia & fibrarum musculosarum facic lis pluribus atqve crassioribus, imò insuper circularibus instr cta, tenuioribus semper comparentibus parietibus ipsius Ca tatis. Jamdudum etiam Realdus Columbus *Anatom. Lib. cap. 4. p. m. 417.* bina Ventriculi orificia, ne cibus vel incoct elaberetur vel retrocederet, crassiora facta esse fibrisqve orb cularibus dilatari, scribit. Novam Pylori Ventriculi delin tionem ac descriptiomem & qvidem circa posituram & usu valvulæ communicat Laurentius Heisterus *Ephemerid. Acad. C. Cent. V. Obs. 83. p. 161. seq.*

§. 15.

Orificii superioris situs. an sub scrobiculô Cordis?

Nonnulli etiam Medicorum cum vulgô superius seu si strum Ventriculi Orificium non versus latus sinistrum, sed p tiùs in mediô Corporis, atqve sub scrobiculô Cordis seu Car

lagi

lagine ensiformi latitare credunt, & qvidem ex eâ ratione, qvia dolores hac in parte percepti orificium Ventriculi affricent; id qvod inde probant, qvia dolores in Cardialgiâ, â καρδία seu sinistrô Ventriculi orificiô nomine venientes, sub scrobiculô cordis sentiantur; item qvia post luxationem, depressionem aut tumorem Cartilaginis ensiformis, circa superius orificium ingens dolor persentiscatur; imò interdum singultus, tanqvam affectus Ventriculi subseqvatur; atqve ita ex dictæ Cartilaginis sensatione dolorosâ intimiorem ejusdem cum orificiô sinistrô connexionem necessariò concludunt. Qvibus fundamentis adhuc aliud addunt, qvia nimirum Medicamenta, v. g. contra singultum, vomitum, &c. dicto orificio applicanda, consensu Medicorum, ordinariè scrobiculo Cordis, sic dicti, applicentur. His tamen rationibus Johannes Bohnius in Lectionibus publicis de Erroribus Pathologico-anatomicis, ante qvadraginta ferè annos habitis, qvantum qvidem tunc temporis ex ipsius discursu annotare licebat, seqventi modô respondebat: Refragari hoc avtopsiæ: 1) Orificium enim dictum reclinari ad latus sinistrum, adeoqve neqvidem è regione Cartilaginis ensiformis esse constitutum, 2) non in anticâ sed in posticâ parte orificium hærere, & qvidem adhuc super Diaphragmate, qvod perforat, in Thorace. 3) Non saltem in posticâ parte hærere, sed undecimæ etiam vertebræ fibris robustis annecti, unde & post luxationes vertebrarum vehementissima symptomata, v. g. Vomitus, Cephalalgia, &c. seqvantur. Et Realdus Columbus in Anatomiâ errorem hunc jamjam observavit, in posticâ parte orificii locum esse scribens. Item Sanctorius Sanctorius Professor Patavinus *Lib. de Method. vitandor. error. in Medicin.* Ventriculi orificium in parte posticâ latere, atqve lobum qvendam hepatis apud Cartilaginem situm esse, inqvit. Dictis tamen contrariatur Daniel Sennertus *Pract. Lib. 2.* distingvendum esse, putans, inter situm orificii in corporibus vivis & in cadave-

daveribus, conceditqve posterius, prius verò negat. Verùm utut Bohnius admittebat, Ventriculi corpus in cadaveribus subsidere, dum in vivis immediatè sub cute latet; nihilominus, orificium revelli posse, non concedebat; sed eô ipsô, dum Diaphragma perforat, & mediantibus fibris robustis Vertebræ connectitur, exinde situm ejus esse perpetuum, colligi monstrabat. Deinde qvoad reliqva adversariorum supra memorata dubia, & qvidem ratione doloris, circa scrobiculum cordis, concedebat eqvidem Bohnius Cardialgiam, qvæ est dolorifica sinistri orificii ventriculi affectio, sub scrobiculô Cordis percipi, exinde tamen non valere Conclusionem, qvòd orificium ibidem situm suum occupet, cùm in Cardialgiâ dolor ad Cartilaginem ensiformem, ratione intimæ connexionis orificii cum Diaphragmate, & Diaphragmatis cum Cartilagine, propagetur, dum scilicet musculus alter diaphragmatis, qvi fibras multas ad orificium communicat, contrahitur, etiam Orificium constringit. Non potest autem non fieri, qvin dolorifica illa orificii materia in Diaphragmatis fibris dolorem conciliet; unde necessariò dolor profundus ad scrobiculum Cordis usqve percipitur. Illa enim connexionis ratio efficit etiam, qvòd vulnera & fracturæ Cartilaginis dictæ insignes sint lethales. Dum enim vulneratur aut læditur Cartilago, læditur etiam Diaphragma, & læsô hôc læditur etiam orificium Ventriculi; ob nervorum autem prope illud existentium communicationem cum cerebrô, oriuntur Convulsiones totius Corporis. Exinde etiam Medicamenta contra singultum non anticæ sed posticæ parti, id est, dorso applicanda esse, eruere licet. Qvod etiam confirmat Sanctorius, malè, inqviens, ad Cartilaginem applicari Medicamenta, qvia non penetrant ad partem affectam, ventriculi scilicet orificium, cujus gratiâ applicantur. Imò applicari etiam cum damnô, idem probat, qvia calida Epati, cujus lobus ibidem latet, sint infesta, illudqve afficiant; id qvod

etiam probat obſervatione cujusdam, bilioſis humoribus (uti vulgô dici ſolent) circa Ventriculi orificium ſuperius abundantis, cui ab empiricô qvodam oleum nardinum, nuciſtæ, &c. ad repellenda illa Symptomata fuêre applicata, absqve tamen effectu, ſiqvidem hoc malum non modò non remiſit, verùm etiam ægroti corpus contabuit atqve hecticum evaſit. Imò poſt ſectionem Cadaveris Hepatis pars antica corrugata & indurata fuit obſervata. Qvòd depreſſionem Cartilaginis enſiformis ſeqvatur ſingultus & dolor Ventriculi, reſpondebat Bohnius & qvidem ratione poſterioris: uti dolor communicari poteſt à poſticâ parte ad anteriorem, ita & ab hac ad illam fieri poſſe poſſibile eſt. Ratione prioris, qværitur adhuc, an ſingultus affectus Stomachi ſit, an verò diaphragmatis? Qvod hoc atttinet, primò contra omnium ſententiam Platerus & Sylvius aliiqve aſſerunt, Singultum nihil aliud eſſe, qvàm motum extraordinarium & convulſivum Diaphragmatis; affici autem facilè ventriculum ob connexionem diaphragmatis cum orificiô. Deinde utut nonnunqvam Singultus â Ventriculô inſtinctum accipiat, v. g. â frigidiore potu &c. nihilominus Diaphragma pars affecta Singultûs manet, & qvidem per Sympathiam. Talis enim affectio eſt, ubi cauſa qvidem eſt extra partem, nihilominus tamen pars affecta manet. Sic vomitus, v. g. eſt effectus Ventriculi, cauſa tamen poteſt eſſe extra eundem, ut in conſenſum ſaltem rapiatur, uti in Nephritide freqvens vomitus eſt, non tamen calculus in ventriculô hæret, vel â calculis afficitur ventriculus, ſed calculi ſunt in renibus & ventriculus ſaltem â plexibus nerveis in conſenſum rapitur. Deniqve qvoad dolores, qvi luxationes cartilaginis ſeqvuntur, ſunt illi pariter, uti dictum, per conſenſum; accedente hôc, qvòd luxationes ejusmodi non contingant, qvin non accedat inflammatio, qvæ continuatur per totum diaphragma. Unde & ſymptomata, qvæ ejusmodi luxationem ſe-

qvuntur, non sunt aliena â symptomatibus inflammationis diaphragmatis. Hæc ex Bohnii discursu. Deinde juxta Henr. Meibom. *de Abscess. internor. Nat. Sect. 2. memb. 1. Art. 4. p. 47.* Orificia Ventriculi sibi ferè altitudine sunt æqvalia, superius tamen seu sinistrum versus spinam magis, inferius verò versus sternum magis & qvidem sub mucronatâ ferè cartilagine situm est. Ex hoc ventriculi situ debemus sedem doloris judicare, sitne Ventriculus affectus, vel minùs.

§. 16.

[O]rificium [inf]erius scirrho[s]um.

Circa inferius seu dextrum Ventriculi orificium, qvod etiam Pylorus vocatur, & per qvod Cibi concocti ad Intestina protruduntur, notandum, illud qvandoqve fieri scirrhosum, adeò ut cibis egressuris exitum præcludat, qvale Pylori scirrhosi exemplum de qvôdam Lutetiæ dissectô, cui circa Pylorum durities erat, apud Philippum Salmuth *Obs. med. Cent. I. Obs. 20. p. m. 14.* reperimus. Et ipse Salmuth qvendam secuit, qvi cùm continuis qvasi affligeretur vomitibus & cibos assumptos rejicere statim cogeretur, idcirco tanqvam hypochondriacus fuerat curatus. Sectô autem cadavere pylorum scirrhosum omninò & transitum chylo interclusum reperit dictus Autor. Pylori circulum, valvulæ similem in rusticâ qvinqvagenariâ post vomitus crebros, imprimis post ingestum cibum, scirrhosum deprehendit Johannes Jacobus Harderus. *vid. M. N. C. Dec. II. An. 6. Obs. 101. p. 196. seq.* Item in Sutore qvodam Monspeliensi post duas tresve horas â pastu alimenta perditissimô fœtore inqvinata, per aliqvot annos, ore rejiciente, pylorus pugni magnitudinem crassitie æqvans & planè scirrhosus ac durus existens atqve tantopere coarctatus & constrictus repertus fuit, ut ne acûs qvidem apex, multò minûs cibus illum pervadere potuisset; Et tam valida fuit illius durities, ut ne novaculâ qvidem penetrari potuerit. Scirrhum talem constare apparuit ex tuberculis unà conjunctis, qvæ meræ erant glandulæ serositatibus,

ensis, primò Anorexiâ, dehinc Nauseâ freqventi, tandemqve liqvot menses omnium assumptorum Vomitu laborantis umqve defuncti, Cadavere tota Pylori circumferentia ex- ; materiâ durâ, gypseâ, digiti transversi crassitiem exce- , obducta, ad medium ferè usqve duodenum protensa, Cor- instar duriores adhærens â chirurgô reperta est. Aperta m illa ipsa pars interiùs simili materiâ obducta & incru- pparuit, cavitatem ejus adeò occupante, ut vix stylo tenui esset, qvæ porrò ad fundum usqve Ventriculi pertinge- qvô ejusdem materiæ, minùs autem duræ & crassæ, por- dam est deprehensa. vid. Nicol. Blegny *Zodiac. Medico- An. I. Febr. Obs. 3. p. 46.* A scirrhositate Pylori Hecticam ve qvodam Basileensi annotavit Theodorus Zwingerus *Acad. Nat. Cur. Cent. VII. & VIII. Obs. 87. p. 207. & p. 282.* tum assumptorum ex Scirrhô Pylori vidit Hieronymus ius *ibid. Cent. X. Obs. 10. p. 265.* In Virô qvodam sexagenariô ri durior ille circulus, qvibusdam sphincter Pylori dictus, erat exulceratus, & variis excrescentiis atris, lividis, glan- is & maximè fœtidis obsessus, qvæ omnem præcluserunt m alimentis è Ventriculô ad Intestina. Vix enim tenuis s penetrabat ad duodenum; referente Augustinô Herman-

coarctatus, & extra prædicti orificii fines tumor apparebat formâ Ossis hyoidis, mole ovi gallinacei, subjacebat Pyloro Pancreas durum & scirrhosum, comprimens Pylorum, cui adhærebat, ita ut nihil ex Ventriculô egredi posset. Alterum in Cadavere Civis Viennensis, vomitu perenni mense unô & ampliùs detenti, cujus post mortem aperti Pylorus repertus fuit tumore scirrhosô obsessus ferè in Cartilaginis naturam induratus molis ter amplioris, qvàm naturaliter esse solet, unde meatus ipsius adeò strangulabatur, ut nihil illac pervadere posset, atqve ita assumpta qvælibet necessariò per vomitum rejectabantur. Scirrhum pugni magnitudine circa Ventriculi orificium reperit Volcherus Coiter. *vid. ejusdem Observat. anatom. chirurg. fol. m. 121.* Juvenis Illustris diu cachecticus ac Vomitu crebrô & dein per plures menses qvotidianô & ferè continuô laborans demum viribus summè attritis mortem obiit. Cadavere apertô deprehendebatur Pylorus tuberculis scirrhosis valde teneris & sensibilibus circum circa obsitus, qvæ hiatum ejus penè occludebant, adeò ut Chylus nodorum interstitiis impactus summè putresceret. vid. Thom. Willis. *de Medicament. Operat. Sect. 2. cap. 1. p. m. 24.* vid. etiam Joh. Schenck. *Obs. med. Lib. fol. 344. sq.* & Zacut. Lusitan. *de Medic. princip. Histor. Lib. 2. Hi 65. fol. m. 292.* De Pylori in puellô obstructione â nimiâ pul qvantitate, vid. Guil. Fabric. Hild. *Observ. Chir. Cent. VI.* (*serv. 34. fol. 541.* In puerô, cujus intestina nimis erant dist ta, Pylorum tam exiguô foramine pervium, ut vix flat transmitteret, observavit Theodorus Kerkringius. *Spic anatom. Observ. 50. p. m. 107.* De Pylorô cartilaginosô Theoph. Bonet. *Sepulchret. Lib. 3. Sect. 8. Observ. fol. m.* Porro Vir qvidam post maximum & intolerabilem dolorer plurimùm sub foveâ cordis, aliqvando tamen versus sini magis, aliqvando versus dextrum latus, ita torqvebatur, pius præ vehementiâ doloris ex unô angulô in alterum

it penè ad contactum rumperetur, licebatqve illam exti-
n tunicam nullô negotio abstrahere. Pylorus seu orificium
nachi inferius magis adhuc nigricabat, & hinc inde erosum
ebatur, parvis qvidem, sed inæqvalibus protuberantiis
inde sese ostendentibus, ac venis circa illum lividis, ita
ortè non incommodè exulceratô cancrô obsessum fuisse
rum potuisses dicere: Circum autem circa illum Pylorum
valdè notabiles tumores magnitudine ovi columbini ap-
bant, a qvibus valde angustabatur Pylorus, qvi qvidem
intus apparebant, glandulis aliis similes, ita ut potius
factas glandulas dixisses, qvàm novos tumores, juxta Ob-
tionem Henrici Meibomii *Discurs. de Abscess. intern. Na-
p. 49.*

§. 17.

Non autem tantummodo circa Pylorum seu inferius ori- *Scirrhi in fun-
m, sed etiam in fundô Ventriculi talismodi scirrhi letha- do Ventriculi.*
n sectionibus Cadaverum reperiuntur; siqvidem Vir qvi-
in flore ætatis diu de Ventriculi læsione & dolore conqve-
demum tale mali sui sensit incrementum, ut præ dolore
hô diutius aurâ vesci haud potuerit, præterea vomitûs
tinui & animi deliqvia ipsum non desererent, donec ulti-

53. Antonius Brunus, Antonii Benivenii, Medici Flo affinis emanducatum cibum breviore, qvàm par erat, te spatiô continebat & ita, ut erat, incoctum rejiciebat, t qve, cùm Medicamenta nihil omninò proficerent, & ob inopiam alimenti jam absumpto vix pellis & Ossa sent, gradatim ad mortem deducebatur. In defuncti Ca â Beniveniô incisô, inventum est, hominis Ventricu junctis oris ad imam ejus partem obcaluisse, ut, cùm nil ad inferiora transmittere potuerit, necessariò mors su sit. vid. Anton. Beniven. *de abdit. morbor. caus. cap. 36. p* De verrucâ seu excrescentiâ magnâ in Ventriculô vid. Lusit. *l. a. Hist. 66. f. 291.* & Joh. Schenck. *l. a.* Gothofr. *Physiolog. cap. 10. p. 153. seq.* Fundum Ventriculi per tota gitudinem ad Pylorum usqve scirrhoso-glandulosâ excre inæqvali & hinc inde plusqvam transversi digiti latitudi tuberante obsessum in corpore muliebri annotavit Ma nus Preussius *Academ. Nat. Curios. Ephemerid. Cent. II. obs. 13. p. m. 29.* In Ventriculô rustici, ranam vivam i gestare rati, tumor scirrhosus, ovi gallinacei magnitudi loro proximè adhærens repertus est. vid. Theoph. Bo *pulchret. Lib. 1. Art. 9. obs. 35. f. 197.*

§. 18.

Ventriculus perforatus. Qvandoqve etiam Ventriculus â variis causis perf v. g. Ventriculum circa Pylorum longitudine articuli d puerô, nonô ætatis annô Diarrhœâ defunctô, ab acri h perforatum observavit Philippus Salmuth *Cent. 1. obs. 1.* similiter etiam *obs. 2. p. 2.* in nobili adolescente, Johan sparo â Miltiz, in Batzdorff, sputô sangvinis sine Phthisi cticâ laborante & vomitu continuô afflictô, Ventriculu orificium perforatum fuisse deprehensum, recenset. It *43. p. 28.* Vigilis Dessaviensis meminit, qvi munus suu dem obibat, sed aliqvot annos de cibi fastidiô & vomit

qveſtus erat, ut ferè ſolô potu ſe ſuſtentare cogeretur. In hujus defuncti cadavere foramen Ventriculi vetus, qvemadmodum ex lateribus nigris cruſtoſis & inveteratis patebat, conſpiciebatur; cui & Ulcus fiſtuloſum junctum & ob foramen portio potiùs ad abdomen delata erat. Miratur tamen ibidem allegatus Autor, cùm foramen vetus appareret, cur non major aqvæ copia ibi reperta fuerit. Profeſſor qvidam Patavinus inani poſt cœnam vomendi deſideriô angebatur, doloribus ingentibus ſupra Umbilicum. Poſt mortem corpus totum, imprimis autem facies, abdomen & genitalia flatu intumuêre. Cùm culter anatomicus in Cadaver intromitteretur, flatus cum ſtrepitu exſiliit. Cæterum Ventriculum eroſum maximisqve foraminibus pertuſum unà cum adjacente Colô reliqvisqve Inteſtinis, variis in locis perforatis, vidit Johannes Dominicus Sala. vid. Thom. Bartholin. *Act. Hafn. Vol. IV. Obſ. 36. p. m. 121.* In virgine qvadam triginta circiter annorum, cachecticâ, Ventriculum verſus *Lienis* regionem, ad articuli digiti longitudinem, perforatum vidit Samuel Graſſius. *v. M. N. C. Dec. III. An. 3. Obſ. 40. p. 44. ſeq.* Magnitudine nucis avellanæ & cui facilè pollicis extremum intrudi poterat, fœtidiſſimâ ſcatens amurcâ foramen Ventriculi in ſede elatiori ſub ſternô ipſô, nimirum eô loco, ubi defunctus antea, cætera omninò adhuc bene valens, ſemper de continuô, non qvidem adeò magnô, ſed tamen ſatis moleſtô aliqvô dolore, â bene multis retro annis conqveſtus erat, reperit Georgius Abraham Mericklinus *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obſ. 229. p. 312.* In Cadavere Mulieris cujusdam diſſectô Ventriculô ſuperiorem partem, trium digitorum transverſorum latitudine, ſub orificiô ſuperiore perforatam atqve ad pugni magnitudinem exeſam ſe vidiſſe ſcribit Cornelius Stalpart van der Wiel. *Obſ. rar. Cent. poſter. Obſ. 26. p. 273. 275.* Theologi cujusdam cachectici Ventriculus anticâ parte ferè mediâ perforatus erat, qvod foramen extrinſecùs æqvali membranæ ſuperficie non conni-

vens, ſed omnino parulum vel pollicem grandiorem admittebat, ſecundum Obſervationem Johannis Lechelii *M. N. C. Dec. II. An. 2. Obſ. 76. p. 183. 186.* In ancillâ, qvæ volens biberat Arſenicum, Ventriculum perforatum obſervavit Johannes Baptiſta van Helmont, *v. Tumulus Peſtis fol. m. 172.* De Ventriculi perforati, hepatisqve per hocce foramen illius Cavitatem ex parte ſubintrantis illudqve claudentis, cum eoqve connexione cartilagineo-membranaceâ firmiter concreti ac connati qvaſi, aliorum qve in Corpore muliebri conſtitutione ſummè præternatur ali Obſervationem *Ephemer. Acad. N. C. Cent. III. & IV. Obſerv* ... *p. 26. ſqq.* communicat Maximilianus Preuſſius, inqviens: L... bus Hepatis Ventriculum ordinariè contegens, ipſi Ventric... (in qvem, dubium qvâ ratione, fortè tamen occaſionem d... tibus inteſtinorum vermibus, qvibus aliqvoties ac præſert... ante qvinqve aut ſex annos hæc mulier infeſtata fuerat, perf... ratum, longitudine trium, latitudine & profunditate unius p... licis immerſus erat,) connexione cartilagineâ plus certè, qvà... membranaceâ connexus fuit repertus. Francothalii in Palat... natu inferiore Civis qvidam panni tonſor qvandoqve in tur... agebat excubias, horasqve nocturnô tempore tubâ æneâ a... nunciabat, ut in urbibus ſolenne eſt. Is tempore qvodam dolorem in Epigaſtriô ſentiebat maximum, nihil exteriùs animadvertens præter puſtulam, diu jam ibidem exiſtentem, cujus tamen nullam geſſerat curam. Qvid fit? Noctu, cùm horas tubâ æneâ magnô cum conatu ebuccinaret, rumpitur ſive aperitur puſtula, & lactucam, qvam prægreſſâ cœnâ comederat, per vulnus reddebat: alterô manè, non parùm de ſanitate ſollicitus, referebat omnia, nec non monſtrabat locum affectum Joha... nis Dolæi Parenti. Lactucam autem non tantùm ejecit, ſed poſtea valde abdomen comprimens alios crudos è vulnere r... debat cibos, aliqvando cremori non abſimiles. Poſt aſſu... ptum autem pulverem abſorbentem & Decoctum vulnerariu...

ex he...

rbis & lignis, brevi æger priſtinam recuperavit ſanitatem. V. C. *Dec. I. An. 9. & 10. Obſ. 131. p. 306. ſeq.* Item une jeune mourut d'une fievre continue, aprés avoir eté travaillée s ſon enfance de maux de l'eſtomac presque continuels. ulut en rechercher la cauſe par l'ouverture de ſon corps. u'on viſita le Ventricule, on le trouva percé d'un trou de ovale, d'un pouce & demi de longueur ou environ, vers ie ſuperieure, moyenne & anterieure. La circonference rou etoit bordée d'un & d'autre côté d'un corps calleux, blant à peu près à un galon, qui borderoit lex deux cô- qvelque bout d'etoffe. Ce trou étoit couvert & comme par le petit lobe du foye, qui ſ'etend ſur le Ventricule Ratte, & la membrane de ce lobe étoit callée ſur ce qu'on eut de la peine à la ſeparer. Elle avoit en cet en- a meme coleur, que la tunique interne de l'eſtomac &c. *velles Obſervat. anatomiques ſur les Os de Jean Joſeph al, dans la Suite Obſ. 4. p. 72* Puelli, ab immodicô Uva- ſu trium horarum ſpatiô extincti, Ventriculus perfora- piosum ichorem viridem continebat, juxta Joh. Rhod. *ed. Cent. 2. Obſ. 53. p. 80.* Ventriculum in puerô qvodam icô tribus foraminibus exeſum, ſeptumqve illius forami- plô perforatum, â puris copiâ atqve acrimoniâ, qvod ex e in abdomen defluens has partes & muſculos qvoqve ninis ad ſuperficiem cutis usqve eroſerat, deprehendit Felix us *Obſ. med. Lib. II. p. 436.* Ventriculum cujusdam mu- circa fundum â vermibus eroſum, ita ut eos per Ulcus uſculis ſiniſtri lateris ægrota mulier extraxerit, obſer- Antonius de Pozzis *M. N. C. Dec. I. An. 4. & 5. Obſer- 8. p. 36.* ubi hanc feminam Ulcus hoc apertum circulô qve labiis duodecim annis usqve ad tumulum tuliſſe addit. ea etiam dum hæc mulier fabas edebat, aut Cibum diffi- Coctionis ſumebat, omnia per Ulcus exibant. In mu-

lieris triginta tres annos natæ, poſt magnos abdominis
res, cardialgiam & freqventes abdominis Convulſiones d
ctæ, Corpore Ventriculum circa ſiniſtrum orificium, ub
gnus lumbricorum acervus hæſerat, ſangvinolentum &
eroſum ſive commorſum offendit Laurentius Heiſterus
Ephemer. Acad. N. C. Cent. V. & VI. Obſ. 86. p. 167. Qvalia e
pla plura in Helminthologia noſtrâ reperies. Citam m
& Ventriculum perſoratum ibidem *Obſ. 43. p. 62. ſqq.* ann
Rudolphus Jacobus Camerarius in adoleſcentulâ qvindeci
norum, qvæ per diem ſana noctu circa horam decimam
lectum ingreſſa, citò graviter qveri cæpit de doloribus v
talibus ac tantis, ut ſub celeri eorum incrementô torqv
mirum in modum, ſurſum & deorſum ſe volveret, nulli
lens qvieſcere, donec venter intumeſcens ipſam lecto f
motumqve talem inhiberet. Poſt alvi ſolutionem phleg
qve vomitum tam citô inflabatur Venter adeò tympanitic
ſus, inſolitô modô, ut ad reddendum Enema â Chirur
jectum ſtaret erecta, ſedere non potuerit, nec porrò in
erigi, præ tumore Ventris duri, qvi ad tactum valde tume
ne lectum qvidem incumbentem facilè ferebat. Seqver
afflicta puella, inter horam ſeptimam & octavam, cùı
tum modò petiiſſet, facie liveſcens ad latus converſa,
turire viſa, ſubitò exſpiravit. Poſt horam Chirurgi Ve
ipſius enormiter tumentem & liveſcentem aperientes ob
runt, erupiſſe tantô cum impetu, non ſino ſono, flatum
tum, ut candelam potuiſſet extingvere, fœtoris nec ſter
nec putrilaginoſi, ſed ſingularis, acris, qvaſi ſubdulcis, nau
hôc autem emiſſô ſubſediſſe ſubitò omnem illam tumori
lem & tenſionem. Internè omnia ferè in ſtatu naturali
præter Lienem & Ventriculum, qvorum ille major pa
turgidior, hic vero verſus Lienem in parte ſui ſiniſtrâ
ratus, intus paucô qvodam mucô, fuſcô, obſcurô ob

ſum annotavit. Exemplum Ventriculi perforati ac ſpha- *Obſervatio.*
in Nobili Polono, Eqvitum Magiſtrô, cui nomen Mar-
ti, ante viginti aliqvot annos obſervare mihi contigit.
ilicet de doloribus vagis conqverenti Medicaſter qvidam,
ne Horn, aliàs Pharmacopœi famulus, Medicamenta va-
inter hæc Pilulas mercuriales, & balneum ſiccum cum
u Vini inſtituendum, ordinaverat; imprudentiâ verò Me-
ri præſentis & miniſtrantium ſervorum accidit, ut, dum
n qvidam Spiritui Vini, in patellâ accenſo ferèqve con-
to, nondum tamen extincto ſed adhuc flammam alenti,
nſervandô igne, novum ſpiritum è lagenâ, in qvâ adhuc
ibræ, vel Cantharus unus, & ultrà reſtabant, deſuper
ndere intendebat, omnis dictus ſpiritus in effuſione, â
nulâ in patellâ ſeu Vaſe adhuc exiſtente, ſimul accende-
, atqve ab ingenti hac flammâ propriâqve læſione perter-
ſervus Patrono ſuo, in ſoliô ſeu vannô, palliis obtectô,
ti reliqvum ſpiritum vini, pariter accenſum ſuper dor-
totumqve nudum corpus effunderet, Dominumqve ſuum,
c infortuniô miſerrimè cruciatum, poſt paucos dies Vitâ
ri videret. Poſt cujus deceſſum reqviſitus ad ſectionem
modò totum ferè dorſum, abdomen & femora, ſed pu-

me nondum attactô, qvinqve foramina, tum in mediô partis anterioris, tum versus fundum, pisi majoris magnitudinem superantia, apparebant. Cùm verò Ventriculum elevaturus eundem in parte posticâ leniter attingerem, facillimè & præter spem, digiti mei per ejusdem tunicas in cavitatem penetrabant, atqve sine ullâ resistentiâ & impedimentô ad pugni magnitudinem transitum seu foramen ex improvisô dilacerando parabant. In pectore etiam tam pulmones, qvam reliqvæ membranæ ejusmodi maculis, uti in abdomine, commaculati apparebant, cùm econtra in partibus musculosis internis nulla læsionis aut corruptionis nota observari posset.

§. 19.

Ruptura ventriculi. Rupturæ Ventriculi exemplum in Fabrô aciculariô observavit Franciscus Sanchez, Medicus Tolosanus: Cùm enim dictus Faber Nauseâ pressus ad vomendum se contulisset valdeqve anniteretur, crepitum sensit ad Ventriculum qvasi corporis, qvod abrumperetur. Ex eô autem tempore maximô Ventriculi dolore infestatus, nec solidi, nec liqvidi qvicqvam sine maximô in fundô Ventriculi dolore, ferè usqve ad deliqvium, donec cibus ingestus descenderet ad intestina, deglutire potuit. Accedente igitur febri septimô die obiit. In dissectô Cadavere observatus fuit Ventriculus qvatuor digitorum latitudine ab inferiori orificiô abruptus, interiori tunica tantum pollicis amplitudine. v. Gottlob Schoberi *Differt. de Vomit. lethal. Ephemer. Acad. Nat. Cur. Cent. III. & IV. App. p. 154.* Trutinarius qvidam cùm potiunculam ex Antimonio ab Empiricô & rerum medicarum imperitissimô homine paratam sumpsisset, tam vehementer & impetuosè agitatus & commotus ipsius fuit Ventriculus, ut Herniam Ventriculi inde contraxerit, vid. Guil. Fabric. Hild. *Respons. ad Mich. Dœring. Oper. fol. m. 915.* Plura de Herniâ Ventriculi reperies in Act. Medic. Berolinen *Dec. II. Vol. 4. p. 59. sqq.*

§. 20.

§. 20.

Huc pertinent etiam Vulnera Ventriculi, qvorum alia ab *Vulnera.* Autoribus obſervantur non lethalia, alia lethalia, v. g. A. 1641. in Bataviâ ſuperiore ruſticus Juvenis cultrô punctim vulneratus fuit in ventriculi ſiniſtrô latere, vulnere mediocriter latô, per qvod totô octiduô cibus & potus effluxerunt, imprimis ſi manu inferiorem ventriculi partem nonnihil premeret; qvi effluxus exinde per ſeptem dies ſubſtitit; ac poſt hos iterum rediit, atqve ſolummodò per triduum duravit, multòqve pauciora effluxerunt, qvàm primis diebus. Poſtea juſſus dextro lateri dies noctesqve incumbere, nihil effluxit ampliùs, nulloqve aliô morbô ſuperveniente, & Chirurgô ſua faciente, æger præter omnium expectationem intra ſex ſeptemvè ſeptimanas prorſus ſanatus eſt, neqve poſtea qvicqvam mali ex vulnere relicti, ventriculiqve aliqvod incommodum ſentiit, uti refert αὐτόπτης Isbrandus de Diemerbroc *Anatom. Lib. I. cap. 7. fol. 22.* Scribit etiam Chriſtophorus a Vega *Comment. in Hippocr. aphorism. Lib. 6. aph. 18. fol. m. 659. ſeq.* Chirurgum qvendam fide dignum juſſe, ſe hominem curâſſe, qvi ſauciatô ventriculô non longè â cibô aſſumptô per vulnus chylum rejecerit. Utrosqve ventriculi parietes globulô bombardicô in muliere qvadam perforatos vidit Gabriel Fallopius, qvæ tamen mulier ſanata fuit. Vid. ejusdem *Tract. de Vulner. cap. 20. Oper. Tom. II. fol. 225.* Bohemo cuidam ruſtico vulnus, & qvidem latum, a venabulô in ventriculô inflictum fuiſſe, & cœpiſſe ruſticum per id cibum rejectare; & cùm vulnus, ut deſperatum, negligentiùs haberetur, occalluiſſe tandem vulneris labia, ac per ea ſemper cibi partem exiiſſe, ruſticumqve tandem vulnus linteis pannis texiſſe ac faſciis obligâſſe, atqve ita aliqvot annos vitam produxiſſe, ex Juliô Alexandrinô refert Gothofredus Mœbius *Fundam. Medicin. phyſiol. cap. 10. p. 152.* Hanc Obſervationem recenſet etiam Diomedes Cornarus *Obſerv. medicin. ſive Hiſtor. admir. 9. p. 37.* De vulnere Ventri-

Ventriculi, ultra undecim annos apertô, superstitite virô, communicat seqventem Observationem Christianus Menzelius *M. N. C. Dec. II. An. 5. Observ. 1. p. 2.* Insterburgi in Qvæstura Borussiæ fur qvidam ex Lithuaniâ oriundus noctu per fenestram sibi januam parans descendit in cubiculum cujusdam civis, ut auferret, qvod ad se non spectaret. Id cùm Paterfamilias persentisceret, arreptô venabulô, qvod prope lectum habebat, furem, cùm fugam caperet, in iisdem, qvas repetebat, foribus, in dextrum abdominis latus prope Epar transversim latô vulnere sauciat. Fur ita extra fenestras exceptus fugâ, qvantum pedes valuêre, in proximum nemus se recipit; ibi cùm se solum & â nemine conspectum videret, evulsis graminibus & muscô, ursarum more, vulnus obstruit: deinde, cùm ad suos rediret, mutatis his turundis, sibi ipsi Podalirius, illud stuppâ, linteaminibus, lardô imprimis & aliis, qvæ ad manus aderant, Emplastris obligat. Protrahitur cura hæc per aliqvot annos sine lethali symptomate, vulnere tamen nunqvam clausô, ob callum labiis inductum. Interea temporis, cùm pœnam plagæ sic per undecim annos luisset, innotuit vulgò vir, qvod cibum assumptum ex ventriculô per vulnus ejicere, & (ut qvidam volebant) calorem ventriculi interiùs digitô explorare valuisset, fitqve lucri causâ spectaculum vulgi; Id qvod ipse in præsentiâ Principis Electoralis non modò liberè enarravit, sed etiam per id vulnus cibum assumptum, non sine fœtore aliqvô, manu expressit. Civis qvidam Oedingensis in Acie tria accepit Sclopetorum vulnera, & inter hæc qvædam glans dextram Epigastrii partem sub costis spuriis versus ventriculum ingressa est, qvæ magnas homini creavit molestias, cum ventris infl[illegible]tione, vomitu &c. Verùm post mensem hæc glans, dum a[illegible]vum exonerare studebat, præsente Chirurgô, unà cum excr[illegible]mentis nigricantibus, sangvineis grumosisqve fuit excreta, ips[illegible]qve Civis conservatus, referente Georgiô Francô, *M. N. C.*

Dec. II

Dec. II. An. 1. Obs. 26. p. 64. De imâ ventriculi parte vulneratâ sanatâqve hanc observationem refert Cornelius Stalpart van der Wiel *Obs. Tom. prior. obs. 39. p. 156. sq.* Paulus Godefridus exercitus Belgii Chirurgus narravit mihi de qvodam, cujus ventriculi ima pars ita læsa erat ense, ut qvicqvid ferè cibi intraret, illico hâc efflueret: qvod vulnus, intestinorum more, ita consuebatur, ut simul ventris musculi filô trajicerentur. Cum his enim partibus, utpote carneis, membranaceæ magis conjungi amant. Fuitqve ille hoc modô valetudini restitutus. Ibidem etiam annectit simillimum exemplum, de rusticô qvodam in pagô Marpag, cujus stomachus venabulô lædebatur, ut immissus in eum cibus per vulnus effugeret; qvod eâdem suturâ consolidabatur. In Virô qvodam ætatis qvatuor & qvinqvaginta annorum occisô in sectione Medicus & Chirurgi invenerunt, ictum in latere sinistrô, inter tertiam & qvartam costam spuriam inflictum, abhinc qvodammodo deorsum in abdomen penetrasse. Ablatis ergo integumentis exterioribus, confinia ictûs ad palmæ latitudinem sangvine suffusa erant hinc inde, imprimis circa regionem stomachi, cibi atqve potus in abdomine cum aliqvâ sangvinis portiunculâ fluctuabant; Ventriculus autem omnino vacuus & ad trium digitorum latitudinem ab orificiô superiori ante & retro perfossus erat &c. vid. Michael. Bernh. Valentin. *Chirurg. Sect. 3. p. 264. seq.* Anno *Observatio.* 1705. ratione Physicatûs Curæ meæ committebatur Vir qvidam triginta duos annos habens, nomine Tanneberger, qvi post rixas inter pocula & ludum ab adversariô in abdomine ita fuerat læsus, ut gladii ictus in regione Ventriculi, paulò versus dextrum latus, per Ventriculum & Diaphragmatis partem tornosam usqve ad sterni cum costis sinistri lateris connexionem (qvô in locô externè foraminulum qvoddam cruentum apparebat) ascenderet; Læsum autem fuisse Ventriculum monstrabant assumpta, tam solidiora, qvam liqvidiora, non diu a

deglutitione qvandoqve adhuc cruda per inferius Vulnus i
ligatione prodeuntia. Diaphragmatis autem læsionem
modo vulnus superius, sed etiam gravissima symptomata
bris, Lipothymiæ freqventes, deliria, convulsiones &c. c
mabant. Nihilominus tamen per Dei gratiam post indef
Chirurgi laborem & freqventem Spiritus mei travmatici
dictus ægrotus post trimestre spatium ita sanitati restitueb
ut neqve ratione Ventriculi, neqve respirationis ullum se
incommodum. Vulnus Ventriculi duplex citò lethale in n
communicat Johannes David Mauchartus *Ephem. Acad.
Cent. V. Obs. 33. p. 56. seq.* trajectus, inqviens, sclopeti m
globulô plumbeô rusticus qvadragenarius monstrabat v
duplex, unum in dextra parte epigastrii, per qvod & o
portio propendebat; alterum, ubi globulus exiverat rurs
sinistrô hypochondriô dorsum versus; hic æger qvint
horâ post illatum vulnus ad plures se recepit. Sectus â m
mortem inventus est duplici læsus vulnere Ventriculi, a gl
fundum hujus penetrante, hincqve inter Colon & Ileum,
qve illæsô per Mesenterium transeunte &c. De Vulnere
triculi curatô seqventem Observationem refert Mauricius
mannus *Ephemerid. Acad. N. C. Cent. IX. & X. Append. p*
Mense Juliô, Ruricola Dörlebacensis circa regionem
acutô gladiô cùm vulneratus esset, non tantùm per vulnu
tam cerevisiam epotam refundebat, sed & potiones vuln
propinatas omnes vomitu rejiciebat. Cui tamen præte
albumina ovorum recentia cum pulveribus stypticis â m
scripta & oblata tam salutaria fuerunt, ut consolidatô v
ultra triginta annos superstes fuerit. Item Act. Erudit
An. 1699. Mens. Febr. p. 52. ex Gulielmo Cowper narrantu
Ventriculi Vulnera, alterum Hypochondrio dextro, sinis
terum gladiô inflictum: prius mox enormi sangvinis v
atqve syncope stipatum, haud lethale; lethale autem jud
post

posterius, in qvô multus sangvis cum copiosis Ventriculi contentis in abdominis cavitatem fuit effusus. Plura Ventriculi vulnera recenset Johannes Schenckius *Observ. medic. Lib. III. fol. 348.*

§. 21.

De Ulceribus seu Abscessibus, erosionibus, Scirrhositatibus, inflammationibus, Gangrænâ & Sphacelô, perforationibus & aliis ejusmodi Ventriculi ejusqve orificiorum Symptomatibus prolixiùs hôc locô agere nolumus, evolvi autem de his possunt Theophil. Bonet. *Anat. pract. seu Sepulchret. Lib. III. Sect. 5. 6. 7. &c. fol. 758. seqq.* Joh. Schenck. *Obs. medic. Lib. 3. fol. 349. M. N. C. Dec. III. An. 7. & 8. Obs. 142. p. 261.* Joh. Scultet. *Armament. chir. Part. 2. Obs. 59. p. 86. sq.* Cornel. Stalp. van der Wiel *Cent. 2. Obs. 26. p. 272. seqq.* Petr. Forest. *Lib. 18. Obs. 33. fol. 118.* Dominic. Panarol. *Pent. 1. Obs. 20. p. 12. sq.* Petr. Borell. *Obs. Cent. I. Obs. 54. p. 59. & Obs. 66. p. 67.* Henr. ab Heer *Obs. 3. p. 219.* De Scirrhô Ventriculi vid. Fr. Ruysch. *Obs. 39. p. 53.* Joh. Jac. Harder. *Apiar. Obs. 62. p. 249. seq.* Philippus Salmuth *Cent. I. Obs. 20. p. 14.* de Sphacelô Ventriculi in febre malignâ vid. Thom. Bartholin. *Histor. anat. Cent. 3. Hist. 68. p. m. 136. sq. M. N. C. Dec. I. An. 2. Obs. 229. p. 332. & p. 405. seq.* *Ulcera &c.*

§. 22.

Qvantum Ventriculi usum attinet, pleriqve Anatomico-Physiologi eidem Chylificationem non immeritò adscribunt, qvatenus cibi per Oesophagum ad Ventriculum admissi non statim ex eôdem iterum ad intestina elabuntur, sed ob Ventriculi figuram, Tibiæ utriculari simillimam, ubi ambo orificia in parte superiori diametraliter sibi sunt opposita, eò diutius in fundô commorari sicqve concoctio sive Chylificatio sufficienter perfici, vel ad minimum continuari potest. Qvem Ventriculi usum atqve necessitatem nonnulli Medici demonstrant atqve extollunt. Inqvit enim Thom. Bartholin. *Orat. II. p. 78. sq.* *Ventriculi usus & dignitas*

 sine

ſine Ventriculô & inteſtinis vita deficeret, vel vitæ deliciu Ventriculus qvippe communis corporis cocus omnibus prof cit, malè ipſô habente perituris. Ibi ſedes appetitûs & ſi Apicio gulæ delectamenta & neceſſariæ animantibus cupec latent. Sine Corde vixiſſe qvosdam accepimus, & ſine ce bro, at, qvi Ventriculô carere potuerit, hactenus vidimus r minem. Bene autem humano generi proſpexit Natura, qv unicum Ventriculum eumqve juſtæ magnitudinis conceſſer eleganti ſobrietatis documentô, ne ſtomachos brutorum & ſtos Ventriculos noſtris hominibus aſſueremus. Peccant hi non leviter, qvi depoſitâ humani ſenſûs temperantiâ, omaſu ſibi & obomaſum, ventrem famelicum explent inſatiabili v randi bibendiqve libidine, memores præcepti iſtius, qvi ide vitæ regimen ſvaſit Regi ſuo, qvod eqvo. Tantum autem Ventriculi temperantiâ & aureâ mediocritate commodum universum corpus & nobiliſſima ejusdem viſcera redundat, pro hujus conditione & ſtatu, ſeu proſperô, ſeu adverſô, re qvorum ſalus dependeat. Johanni Melchiori Verdries, *de Ventric. p. 10.* illi rectè ſentire atqve cum Qv. Sereno verâ ni ratione videntur, qvi non peſſimam (juxta Plinium) ſed n biliſſimam Ventriculum eſſe corporis partem, ſine qvâ vita d ficeret & vitæ delicium, contendunt, qvin imo Regem toti corporis magnumqve ſalutis noſtræ præſidium, qvô partib proſpiciente ſingulæ valent, langvente deficiunt, cuiqve pr in omnes vota nuncupant & bene precantur, eum appellandu exiſtimant. Ipſe autem Qvintus Serenus *de Re med. cap. 17. m. 108. b.* ſic canit:

Qvi Stomachum regem totius corporis eſſe
Contendunt, verâ niti ratione videntur.

Et Gabrielis Hummelbergii verba in hunc locum ita ſonan Qvemadmodum Rex bene gubernaturus, qvo univerſis & ſi gulis æqve conſulere & providere poſſit ſubditis, regiam med

medio regni orbe collocat, & ſedulus, non ſegnis, optimas ſemper & ſuis commodiſſimas leges excogitat, minùsqve utiles emendat, aut in univerſum tollit, qvò ſubditi circa munia ſua obſervatiores & citra tumultum tranqvillè pacificèqve vivere & in adverſis erigi poſſint. Qvalis enim Rex fuerit, qvalesqve leges ſanxerit, tales etiam ſubditi, tum populares, tum nobiliores evadunt, & omnia ad ejus exemplum ſusqvedeqve agunt. Nam mobile, ut Claudianus inqvit, mutatur ſemper cum Principe vulgus. Hunc etiam in modum res ſe habet Stomachi ad reliqvum Corpus. Is enim in medio corpore ſitus omnibus & ſingulis æqvè providet, ſuum cuiqve diſtribuens alimentum: qvod qvò melius acceperint, eò meliùs ſuas operationes perficiunt, citra offenſam ſana & incolumia permanent: ſin malum, deteriùs operabuntur & ægrè ferent adverſis caſibus & morbis ſemper obnoxia. Et qvemadmodum in regno periclitante Rege, aut incolumi perſeverante, ſubditi qvoqve periclitantur, aut ſalvi permanent; ita etiam benevolente Stomachô reliqva valent & ad ejus vigorem firmantur; contra verò ipſô malè affectô, illa qvoqve malè afficiuntur, & ad caſum ejus propriis viribus deſtituuntur, non ſolùm, qvæ inter ignobiliora ceu vulgus cenſentur, ſed & principantia ipſa, maximè ſenſuum organum, cerebrum, & ſenſus ipſi, ni ſtatim ab initiô ſuppetiæ illi ferantur, &c. Sic Johannes Woodwardus *Ideæ Natur. & Struct. hum. p. 1.* ita ſcribit: in Stomacho primæ aguntur ſcenæ, principia heìc ſunt omnium rerum corpori vel proficuarum, vel noxiarum. Primæ impreſſiones, motûs primi, qvi hic fiunt, prout regulares ſunt, aut irregulares, ſecluſis externis accidentibus, corpus reddunt ſanum vel ægrum, ſanitatem firmam, vel interruptam. Stomacho ritè parante & in ſangvinem diſpenſante alimentum bonum ac laudabile, peraguntur omnia ritè in totò corporis habitu; ſufficiunt organa qvævis ſuis muneribus, actionibus, paſſionibus, rebusqve

 omnibus,

omnibus, ad vitam necessariis. Turbatâ verùm hac scat gine, conturbantur qvoqve fluenta; & inundat saburra tiosa in Stomachô genita necessariò totam corporis textur qvæ hinc sua patitur incommoda. Collimat proin prim præcipua nostra in conservandâ & restaurandâ sanitate, cur Stomachum &c.

§. 23.

an Ventriculus sit necessarius? negatur

Nonnulli tamen Autores ventriculo Chylificationis c prorsus denegant, illumqve pro hoc scopô absolutè necessar ideò non judicant, qvia dentur homines sine ventriculo v les, uti paulò antè §. 10. de Ventriculi defectu, *ex M.N.C. II. An.3. Obs.46.p.124.* de feminâ qvadam adduximus. Ex scilicet observatione tam admirandâ secundum verba Fran Lœwenwald *l.a.p.126.* evidenter patet, hanc fœminam Prag sem sine ventriculô qvadraginta aliqvot annos vixisse, adeo in hac personâ, ventriculum ad vitam absolutè necessari non fuisse: & licet una hirundo non faciat ver, & hanc servationem qvis dicat esse magis portentum, qvàm natur ctum: historia tamen est verissima; & tales qvoqve insim videtur fundatissimus Bonetus in sua Anatomiâ practicâ morbis ventriculi. Sunt præterea, pergit idem, plura ex pla eorum, qvi sine ullâ functione ventriculi, hoc est, sin bô & potu atqve ex his elaboratô chylô, qvin etiam sine lis clysteribus nutrientibus, multis mensibus vixerunt. qvoqve sine pulmonum usu & actione, nec non etiam sine re per pulmones tracto vivunt aliqvando mulieres hysteri solâ perspiratione. Ergo hæc ad vitam individui conser dam absolutè non sunt necessaria, sed secundum qvid.

§. 24.

affirmatur.

Qvamvis autem in allegatâ Observatione tanqvam ra mum qvid, neqve unqvam hactenus auditum recenseatur, triculum seu stomachum planè absfuisse; interim tamen

tur dictus Franciscus Lœwenwald, se intestini duodeni aliqvalem extensionem conspexisse; & hanc fuisse rationem, qvòd mulier in vivis existens famem etiam paucissimis intervallis difficillimè sustulerit, qvia locus pro colligendô alimentô, qvi sit ventriculus, in illâ non adfuerit, intestina verò tanqvam corpora nimium lubrica, breviter suam persolverint coctionem &c. His tamen verbis dictus Lœwenwald tacitè concedit, aliqvalem illam atqve extraordinariam Intestini duodeni expansionem minoris ventriculi vices gessisse; hinc etiam, ut paulò antè monui, majori & accuratiori hujus intestini indagatione circa sectionem opus fuisset, annon aliqvaliter expansum hoc intestinum ratione internæ conformitationis atqve structuræ, v. g. plicarum & orificiorum, aliqvatenus vel magis cum ventriculô, qvàm ordinariâ Intestini duodeni structurâ convenisset, siqvidem assumptus cibus absqve morâ & agitatione in certâ cavitate, per solum Intestini transitum, in verum chylum vel chymum mutari non poterit. Qvapropter hoc extensum Intestinum duodenum ex eâ ratione pro ventriculô judicarem, qvâ Petrus Pavius *Obs. 4. p. 8.* in puerô decem annorum ventriculum adeò reperit exiguum, ut nullum ex omnibus intestinis esset, qvod mole eum non excederet; Interim naturale hoc & primæ conformationis vitium fuisse judicat Pawius. Qvalia parvorum ventriculorum exempla supra §. 12. adduximus. Licet etiam, secundum Caput qvartum, dentur homines in statu præternaturali, ex variis causis Inediâ diuturnâ seu Asitiâ laborantes, non tamen exinde seqvitur, hominem in statu naturali & sanô absqve ventriculi officiô diu supervivere posse, qvare ventriculum sive perfectum, sive imperfectum & ventriculo qvid analogum ad vitæ sustentationem necessarium judicamus.

§. 25.

Alii etiam recentiorum Autorum, v. g. Molinett. & Volckamerus *Intestina tenuia chylificare.*

rus Chylificationem Ventriculo prorſus denegant, eamqve tius Inteſtinis tenuibus adſcribunt; Hinc inqvit etiam Jo nes Conradus Peyerus *de Glandul. Inteſtin. p. 3. ſeq.* de Ch ficatione obvium eſt, genuinam ejus officinam tantum omnium ore proclamari Ventriculum. At penitiùs tame veritatem inqvirenti multa occurrunt, qvæ chylificandi mu tenuibus Inteſtinis jure majori, ſaltem æqvali, competere ſvadeant. Vero enim ſimile eſt, alimenta in Ventriculô tùm diſſolvi, ex illis verò diſſolutis demum in Inteſtinis te bus chylum elaborari. Vaſa qvippe lactea è Ventriculo egrediuntur, neqve etiam brutorum Vivi-ſectionibus, qvo qvè â paſtu tempore factis, Chylum candidum atqve ſince in Ventriculô fuiſſe unqvam repertum, evinci poteſt. Ho tamen Autorum dubiis ſatisfacit Johannes Bohnius *Circul. phyſiol. Progymn. X. p. 141.* inqviens: Principatum hunc di gano derogare conantur ex recentioribus nonnulli, alim eô tantùm diſſolvi ſeu macerari, & ad Chylificationem, in ſtinis demum tenuioribus ſubeundam, diſponi: ideo q unqvam Chyli rudimenta in eô reperiantur, ſed loco ma maſſa fœda, fracida & cruda ipſi inexiſtat; nullus unqvam ſervatus fuerit Chyli vomitus, nulla â Ventriculô emanent lactea. Qvod ſi tamen non de nominibus litigemus, ſed ipſam ponderemus, facilis difficultatis hujus continget ſolu diſtingventibus ſcilicet inter Chylificationem & Chyli ſecre nem. Elaboratur Chylus maximam partem in Ventriculô, net tamèn fæcibus ſuis adhuc confuſus & commixtus: ratione ac muſtum productum dicimus, ſtatim ac expreſſæ erint uvæ, licet earum craſſamenta ipſi adhuc coëxtiterint; qvemadmodum eſſentiam Menthæ, Abſinthii, confectam mus, licet fluidior & purior hujus pars per decantationem filtrationem â remanentiâ & fæcibus nondum ſeparata fu Hinc nec Chyli, i. e. meri, Vomitus expectari poterit, imò

in I

ramvis etiam circa Ventriculum nulla reperiantur Vaſa lactea, inimè tamen exinde inferendum, Ventriculum non chylifi- re; interim non inficiandum, ad meliorem Chyli a fecibus retionem atqve depurationem, ut eò meliùs Vaſa lactea in- edi posſit, aliis liqvoribus, bilis ſcilicet atqve ſucci pancrea- i, alioqve è glandulis inteſtinalibus propullulante ſerô huic meri opus eſſe. Sic Jacobus Keil *Anatom. Corp. hum. p. 42.* geſtionem ſtomachi vocat diſſolutionem ſeu ſeparationem mentorum in adeò parvas particulas, qvæ aptæ ſint, ut vaſa [illegible] commodè intrare atqve cum maſſâ ſangvineâ circulari [illegible], vid. *Act. Erudit. Lipſ. Supplem. Tom. VII. Sect. 6. p. 263.*

§. 26.

Licet autem Ventriculum primariam Chylificationis offi- [illegible] nominemus, minimè tamen hæc actio ab ipſo Ventricu- [illegible] tali, prodit, ſed ab aliis cauſis dependet; circa qvas ta- en Autores in varias abeunt ſententias, dum alii imprimis lenici Chylificationum per modum coctionis & â calore ntriculi & adjacentium viſcerum fieri docent, alii eandem a ccô qvodam Ventriculi acidô, alii â fermentatione &c. do- rant. *Chylificatio.*

§. 27.

Chylificationem â calore & coctione, qvam Veteres fove- *an a Calore.*

bus tamen nullus calor inexiſtit: 3) multa â ſtomachis lium diſſolvantur, qvibus ſolvendis calor minùs propo tus, v. g. oſſa; nec 4) Calor ſolida in ſubſtantiam fluic digat, niſi fuſorium mineralium excipere velis. Johann detus *de prim. Coction. cap. 3. p. 10. ſeq.* Ariſtotelis opini rationibus contradicit 1) qvia calor ignis, lebetem au flammis undiqve obvolventis, tantam partium diſſoluti qvatuor aut qvinqve horarum ſpatiô parere non potis ipſa, qvæ in ventriculô in eodemmet temporis ſpatiô vatur, 2) qvia canes & lupi &c. ligamenta, cartilagir unô aut alterô die abſorbent, digerunt & concoqvunt, unô aut alterô menſe in aqvâ ferventiſſimâ diſſolvi poſſi qvia animantia perpaucum calorem obtinentia, v. g. celeriter creſcunt & optimè digerunt, 4) qvia qvi te mentô calidiori donantur, malè utplurimum digerunt; vini & ſpirituoſorum potatores ſæpiſſimè poſt plures â pa ras, ingeſta planè immutata evomunt, nihilominus cal non deficit. 6) qvia nocte, cùm partes internæ magis concoctio laborioſior eſt longioriqve tempore indiget, ſcidi ſucci matutinis horis adhuc in ventriculô ſuperſtit &c. Has & ſimiles rationes vide etiam *in Biblioth. a. Tom. I. fol. 162.* Chriſtian. Arnold. Conerding. *Diſp. de Chy Præſide Henrico Meibomio Helmſt. 1671. habit.* §. 28. *ſeqq.* Cranen *Oeconom. animal. Part. 1. Qv. 22. p. 16.* Rationes F contra Chylificationem a Calore vid. Philip. Hœchſtett *med. Dec. V. Caſ. 2. Schol. p. 548. ſeq.* v. etiam Joh. Baptiſt. va mont *Calor efficienter non digerit, Op. f. m. 124. ſeq.*

qvam etiam allegati & alii Autores Calorem aliqvid ad C cationem conferre concedant, minimè tamen ſolum ca ad Digeſtionem ſufficere defendunt, & Gallus qvidam ita ſcribit: Qvelqves Medecins diſent, qve par la F concoctrice, on pouvoit entendre une Chaleur naturell

eft propre à l' Eftomac & qvi agiffant fur les aliments les digere & les convertit en Chyle. Mais qvoyqve cette chaleur contribue en qvelqve maniere à la digeftion des Alimens; on ne peut pas pourtant dire, qv'elle foit toute feule fuffifante, & qv' il ne faille rien davantage. Car on ne peut pas douter, qv' il n'y ait, par exemple, beaucoup plus de Chaleur dans de l' eau, qvi boût fur le feu, qv' il n'y en a dans l' Eftomac d' un chien, qvi digere des alimens. Cependant nous avons fouvent fait avaller à des Chiens de morceaux de chair affez dure, & même qvelqves petit os; & les ayant ouverts au bout de trois heures, nous avons trouvé tout tellement digeré & converti en chyle, qv' on n'y reconnoiffoit plus ny les os, ny la viande. - La même chofe ne nous eft pas arrivée dans un chaudron d' eau bouillante; car apres y avoir fait bouillir une femblable chair, & des os femblables, pendant trés bonnes heures; nous avons retiré la chair avec toutes fes fibres, & nous n' avons pas même trouvé les os notablement alterés. Ce qvi fait voir manifeftement, qve la digeftion des alimens ne fe fait pas dans les animaux, par la feule chaleur de leur Eftomac. *v. le Journ. des favans Tom. III. p. m. 297. fq.*

§. 28.

Alii veteres æqve ac recentiores acidum qvendam ventriculi *An ab acido?* fuccum huic Chylificationis actioni præeffe, aut illam certe *alii affirmant.* notabiliter juvare autumant; Imprimis autem Helmontius *Imago Fermenti Impregnat. Op. fol. 72. feq.* acidum hoc ventriculi fermentum feqventibus rationibus probare conatur, 1) a pafferibus horumqve faucibus acidum fpirantibus, 2) per volucres illas, qvæ arenam, lateres, vitra, fimiliaqve corpufcula acidum abforbentia affumant, qvæqve his denegatis peffimè fe habeant; 3) qvod ingefta cuncta, licet dulcia, in ftomachô mox acefcant. 4) acida defidem appetitum acuent, ac 5) ructûs acidi nidorofis fupervenientes, juxta Hippocratem

 in

Chym. cap. 13. p. m. 62. 8) Idem Autor etiam *l. a.* simile a
reperiri in natura ait, qvod in vitrô omne alimentum q
vel qvinqve horis, admotô simplici Calore, in lacteum c
ex acidô salsum transmutetur, jucundô spectaculô. vid. eti
bert. Boyle *de Utilit. Philosoph. natural. Part. II. Exercit.*
seq. Petrus Dionis *Anatom. Demonstr. 2. p. 154.* inqvit, i
Oesophagi & Ventriculi membranas totas esse perspersa
dulis, in eum indesinenter effundentibus succum qvenda
dum, qvi dissolvens sit æqve potens alimentorum respe
aqva fortis respectu metallorum. Cibos ab humore aci
solvi, exinde defendit Johannes Wallæus *Epist. I. de mat.*
per. p. 225. qvòd Ventriculus Cibi mole aut crassitie grav
sumptô acetô, succô citri, oleô sulphuris aut vitrioli, le
sentiat. Hunc autem humorem acidum ex Liene in Ve
lum venire inde conjectatur, qvòd non alia pars acida i
pore nostro sentiatur. vid. Thom. Bartholin. *Anatom*
763. Item Gvaltherus Charleton *Oeconom. animal.*
2. p. m. 17. seq. inqvit: postqvam concoctionis muneri
accinxerit Ventriculus, cibus mox emolliri ac dilui inc
partim potûs, partim acidi cujusdam succi, in Ventric
perti, beneficiô permadescere. Qvidam liqvor acidus,
ores solidioresqve cibos in minima frustula incidit. &c.

colorem cæruleum in rubedinem commutat. Et qvamvis i
terdum in canibus, pane fermentatô pastis, acidum deprehe
datur, non tamen est secundum naturam; qvod ad Helmon
passeres applicandum. 2) Volucres arenulas & lateres non ta
pro acidô temperandô, qvàm granis devoratis commodiùs att
rendis assumunt. 3) Non omnia in qvibuscunqve Ventricu
acescunt. 4) Nec acida indifferenter appetitum excitant,
acor Ventriculi peculiaris Chylificationem insigniter turb
5) Ructûs signum laudabilis Ventriculi digestionis non sun
6) Ructûs nidorosos a materialium ingestione excitari, min
universale phænomenon est. Imò limatura Martis cum simpl
aqvâ macerata talem odorem spirat. Nec 7) lac potum & i
tra Ventriculum coagulatum, huic necessario & secundum n
turam acidum inexistere, evincit. Porrò non omne, qvod vi
solvendi habet, eandem per acorem exerit, qvatenus etiam a
calia, salsa ac sulphurea potentiam menstrualem possident; D
niqve etiam Chylus non deprehenditur acidus. Has ration
etiam Georg. Philippus Nenterus *Physiol. Cap. 4. Membr. 4. p. n
220. sq.* contra Helmontium usurpat, qvibus ultimô locô addi
qvod malè consultum esset hominibus, si acidum chylificare
qvantam enim potentiam habeant acida in lac chyli analogo
omnibus notum sit: Chylus enim a Menstruô hocce acidô sun
mô cum periculô coagularetur. Eadem argumenta reperimi
etiam in Dan. Tauvry *Anat. Part. 1. cap. 2. p. 31. seq.* ubi simul a
aliud argumentum, (scilicet qvòd Struthio cuprum deglutitu
in Viride æris convertat,) ita respondet: Videmus cuprum aë
expositum suâ sponte in Viride æris mutari, multô magis erg
subibit mutationem, qvando humores acres in illud agunt, au
qvando illud â parvulis silicibus in Stomachô existentibus att
ritur: qvam qvidem attritionem du Veurney clarissimê de
monstravit in Struthione, qvi monetam complicatam deglu
tiverat; erant enim in parte concavâ Characteres omnes integ

& illibati, in altera verò parte attritioni expoſitâ penitus deleti. Prolixè etiam hoc Ventriculi Chylificationi inſerviens acidum refutat Henricus Meibomius *Diſp. all. de Chylificat.* §. *44. ſq.* ubi inter alia §. *49.* inqvit: Qvàm multa coagulantur ab acido, tantum abeſt ut ab eô ſolvantur. Ruſtici noſtri aliiqve, qvi lardo & pingvibus veſcuntur, alium certe ſuccum diſſolventem in Ventriculô habeant, neceſſe eſt, cùm vel tyronibus Chemicorum notum ſit, etiam fortiſſima acida nihil in pingvia agere, ſed potiùs ab illis infringi. Deinde §. *50.* inqvit: videmus plurima compactiſſima corpora â non acidis ſolvi, imò qvi in Chemiâ ſe Adeptos jactitant, Menſtruaqve univerſalia & Alcaheſt, de acidô non loqvuntur. Qvidſi igitur tale univerſale Menſtruum, ſed inſipidum, in Ventriculô qvoqve locatum ſit? Poſſum etiam oſtendere multos, ex illis corroſivis liqvoribus, qvorum vis in ſolvendô maxima eſt, parum habere aciditatis. Cùm aqvæ forti additur Sal Armoniacum, fitqve aqva Regis, non arbitror ejus creſcere acorem, creſcit tamen ſolvendi vis, ſolvitqve aurum, qvod antea non poterat. &c. v. etiam Guil. Cockburn *Oeconom. animal. p. 5. ſqq.* Chriſt. Joh. Lang. *Oper. med. Phyſiol. Theſ. II. fol. 86.* Journal des Sçavans *Tom. IV. An. 1676 p. m. 193. ſeq.* Item Johannes Andreas Stiſſerus *de Febb. intermittent. p. 29.* ſcribit: licet Ventriculi acidum in naturali conſtitutione doctiſſimi qvidam Viri pro fermentali legitimô agnoſcant, id ipſum tamen qvod morbos (e. g. febres intermittentes) inducit, pro ſanitatis cauſâ habere velle, non video, qvî poſſit fieri. Salinarum particularum demonſtratio ex Sudore, urinâ, ſangvine, ſpermate, nec minùs ex Salivâ peti poteſt, qvæ maſticationis ope primam ciborum præparationem perficiens & continuò in Ventriculum affluens cum fermentô Ventriculi maximam analogiam conſtituit, Caloris defectu, gelatinæ inſtar, hinc per chemicam analyſin & ignis torturam, Sal volatile alkalicæ virtutis, nunqvam verò acidum fundit. Et profectò ſi fermenti Ventriculi ἐνέργεια

&

& resolvendi vis in acidô consisteret, qvid fieret rusticis Svicensibus & Westphalis, qvi lardum in notabili qvanti vorant: Acida enim qvævis, ex mineralibus licet per igni pressa fortissima, in pingvia nihil agunt, adeò ut metalla p bus illita â corrosione aqvarum causticarum tueantur. Liqvor ille Ventriculi digestivus acidô sapore præternatu jam imbutus, neqve debitam assumptorum resolutionem ficit, neqve Ventriculo moram, coqvendi alias solitar mittit, dum interiorem ejus tunicam particularum f aciditate & acrimoniâ stimulat; hinc chylus debitô citi cluditur, qvi superatô Pylorô ad Intestinum duodenu missus accedentem liqvorem biliosum alkalico-balsamica lis aciditate corrumpit, destruens particulas ejus amaric qvas provida natura pro secretione succi laudabilis & mentitii constituerat. Nec minori labe alterum afflu succum pancreaticum afficit, cujus connatam naturale cedinem aciditate suâ corrumpit & deniqve pravum Ch cum perficit. Hæc Stisserus, qvi seqventia ex aliis Au refert, v.g. ex Majow: Ex observatione anatomicâ c acidum planè nullum in Stomachô ritè se habente hospi qvod ad ructûs acidos attinet, isti a cibis malè digestis verò a liqvore qvovis acidô naturali provenire videntu ex Glissonio: non ad essentiam chyli reqviritur aciditas, 1 tiùs grata dulcedo, qvalis in lacte vel cremore depreher Imò tantum abest, ut aciditas ingrediatur naturalem Chyl stitutionem, ut, qvando eminente gradu adest, eum pl qve vitiet. Refert etiam Robertus Boyle *de Utilit. Phi natur. Part. 2. Exerc. 1. §. 31. p. 117.* se aciditatem stomach cui digestionem primam nutrimentorum Animalium N nostris modernis attribuere placet, irritô conatu exper natum fuisse. Hunc Ventriculi liqvorem acidum eq Johannes Viridetus *de prim. Coction. Part. 1. cap. 11. p. 95.*

p

probare conatur, qvia in omnibus animalibus, qvæ ipsi inspicere licuit, glandulæ in Ventriculo, è qvibus humor acidus profluit â succô heliotropii tactæ & immixtæ, ut & ipse liqvor, statim colorem rubrum contraxerint; hancqve solutionem verum esse criterium illius salis addit. Cui tamen aciditatis tam in salivâ, qvàm humore Ventriculi, annotato experimento, *in Sialolog. nostr. Cap. 1. §. 9. p. 15.* alia Experimenta in contrarium opposuimus.

§. 30.

Alii Autores Caloris & Coctionis vim Chylificationis negotio insufficientem judicantes, eandem per Fermentationem, qvalem in massæ panis præparatione & in Pharmacevticis qvotidie observamus, fieri Chylumqve produci autumant. Qvamvis enim Franciscus Zypæus locô paulò ante allegatô ad Chylificationem Salivam & acidun vendam liqvorem præsupponat; hæc tamen interim simul in ntriculô perpetuum aliqvod fermentum constituere addit, qvô cibi imprægnati liberum materiæ subtili transfluxum denegant, adeoqve ab illâ vehementius motâ fermentationem seu conflictum aliqvem inter partes, qvô sese comminuunt atteruntqve, ineunt. Fermentum Ventriculi qvodnam sit, & unde veniat, & qvid ad Concoctionem conferat? vid. Theodor. Craan. *Oeconom. animal. Part. 1. Qvæst. 17. p. 13.* Johannes Viridetus *de Ventric. Ferment. Part. 1. cap. 4. p. 32.* hanc ingestatorum mutationem expeditam in Chylum, & Fermentationi & dissolutioni accenset; ubi prolixè de hac fermentatione agit. *vid. etiam cap. 7. p. 49.* Et juxta Isbrand. de Diemerbr. *Anat. Lib. 1. cap. 7. fol. m. 23.* coqvuntur in Ventriculô alimenta per modum fermentationis, sicqve liqvescunt, & Chylus ex iis educitur, qvam fermentationem ibidem explicat. De alimentorum Fermentatione in Ventriculo vid. Franc. Sylvii *Disput. Medic. I. Edit. Amstelod. p. 11. seq. & Disp. 5. §. 43. sq. p. 24.* Valentinus Andreas Mœllenbroc *de Var. Cap. 3.*

An â fermentatione? affirmatur.

.. *p. m. 38.* inqvit: Cibus per salivam & masticationer
.. is ac in Ventriculum protrusus beneficio in Ventri
enti fermenti fermentatur, rarefit, & qvasi spirituasci
utplurimum in succum album, cremori hordei simi
Chylus dicitur, vertitur. Secundum Nathan. High
.. *Fect. hypochondr. cap. 4. p. 168.* fit Concoctio in Ventri
..enti naturalis subsidiô, â Calore blandô & moderatô
..clusô cum sufficienti humiditate, cibos comminuente,
cerante & dissolvente. Et *p. 172.* inqvit: ut feliciùs & c
exseqvatur munus digestivum, hoc fermenti naturalis subsi
adjungitur, ut dehiscant in minima, & pars ciborum lic
incalescens, ad sales dissolvendos citiùs admittatur: fac
verò hæc fermentalis in Ventriculô, non liene residet. C
therus Charleton *de Oeconom. anim. Exercit. 2. §. 4. p. m. 19*
lem reqvirit fermentationem, qvalem in Vino, Cerevisia
qve ejusmodi liqvoribus, dum defæcantur, observare est.
juxta Joh. Muralt. *Vademec. Exerc. I. p. 4. sq.* alimenta ore as
pta â Calore per fermentum spirituosum & acidum, Vent
plicis impactum, & salivam continuô deglutitam, in mate
qvandam hordei Cremori similem mutantur, qvæ alteratio
mentatio dicitur, cujus ope partes ad separationem vel d
nuntur, vel etiam â se invicem secedunt, id qvod patet in
mentatione musti, ubi a Vino fæces fundum petentes, tart
qve vasorum parietibus adhærescens separantur. &c. Hu
fermentante Concoctionem absolvi, statuit etiam Michae
berti *Introd. in Medicin. Cap. 7. §. 93. p. 82.* vid. etiam Joh. I
Medic. theoret. §. 21. p. 12. Fermentum Ventriculi qvoqve
qvaliter admittit Johannes Gothofredus Bergerus *Physiolog.*
cap. 7. p. m. 132. seq. lympha, inqviens, gastrica suâ naturâ
vim septicam acqvirit macerandis dissolvendisqve ac eliqva
alimentis necessariam, qvam proinde Menstrui, qvâ voc
qvores solventes barbarè appellamus, itemqve fermenti no

qvod multi hîc oderunt iniqvè, jure insignimus. Qvippe acie & elateriô liqvoris illius ac perspirationis exagitata intus contentorum corpuscula, pro varietate qvidem assumptorum plus minus fermentescunt. &c. Et Henricus Meibomius *Disp. alleg.* §. *66. sq.* lites inter Viros, ab utraqve parte præstantes, qvi Fermentationem in Ventriculô fieri vel dicunt, vel negant, componere eqvidem non vult, non incommodè tamen illos loqvi statuit, qvi massæ farinaceæ fermentationi hanc assimilant. Secundum verba Thomæ Cornelii, Consentini, *Progym. 6. p. 235.* digestus in Ventriculô cibus fermentescere incipit: nimirum hæc una est præcipua escæ ad mutationem via, fermentatio. Eqvidem constat, ea omnia, qvibus animantes aluntur, suapte naturâ ad fermentescendum esse apta; qvin illa in Ventriculô faciliùs subigi, qvæ promptiùs fermentantur, &c. Hanc ciborum resolutionem per modum qvendam Fermentationis fieri, defendit etiam Georgius Philippus Nenterus *Physiolog. cap. 4. p.m. 222.* qvamprimum, inqviens, cibi in Ventriculum deglutiti fuêre, singularem statim odorem, qvalis in rebus fermentantibus observatur, spirant. Hæc tamen fermentatio satis est peculiaris, ita qvidem, ut etiam rebus ad fermentationem tantùm putredinosam aptis alium statim Characterem imprimat, & hoc modô præoccupet, qvò minùs putredinem concipere qveant: imò si etiam alia ingesta ad fermentationem aliam prona sunt, uti sunt vegetabilia, ea in Ventriculô citò absolvitur, & nihilominus tamen fermentescentia acida, ad qvam vegetabilia prona sunt, itidem præcavetur: qvare ex hisce fermentationem hancce animalem præ aliis prorsus peculiare qvid obtinere apparet. Hanc sententiam defendit etiam Johann. Jac. Waldschmied *Institut. Lib. I. cap. 3. p. m. 17.* item Joh. Conr. Barchus. *Acroamat. Dissert. 32. p. 240. seqq.* Theod. Craan *de Hom. cap. p. 29.*

 §. 31. Fer-

§. 31.

Non a fermentatione. Fermentationi tamen chylificatoriæ alii Autores variis r tionibus contradicunt. Inqvit enim Gothofredus Mœbius *Fu dam. Physiolog. cap. 10. p. 178. sq.* Si Autores talem intelligunt i Ventriculô fermentationem, qvalis fit in ſuccis fructuum e preſſis, muſto, &c. item in Cereviſiâ, ſeminibus plantisve, Ch micorum ritu, non parum errare videntur. Etenim 1) ſæ oleum, butyrum, caro pingvior aliaqve adipoſa Stomachi c curbitæ includuntur, qvæ tamen omnia ad fermentandum n ſatis apta. Hinc præſervaturi muſtum â ſuâ ebullitione, fr ſtum lardi dolio immittunt & ita diu fermenti vires ſuſpendu 2) Si rei fermentandæ Sal paulò largius miſcemus, omnem ſufflaminamus, vel planè tollimus fermentationem. Null autem cibum aſſumimus, qvi non ſale ſit conditus. Ut de c nibus ſalitis fumoqve induratis, item de halecibus, taceam 3) Oſſa canis rodit, lupus carnes putridas devorat: fermen tionem autem in iſtis poſſibilem aliqvis demonſtret! Oſſa q dem Menſtruô corroſivô in liqvorem abeunt, ſed non tam cilè ſunt fermentationis vulgaris capacia. Res verò ſemel put dine infecta a fermentatione aliena eſt. 4) Acetum rei ferm tandæ affuſurus corroſionem qvidem, ſed nullam veram ferm tationem videbit. At qvàm ſæpe cibos cum acetô comedim 5) Idem valet de ſpiritibus acidis, v. g. Vitrioli, Salis, Sulphu Nitri, qvi nihilominus pro appetitûs ſuſcitabulis deprædican &c. Secundum Jo. Bohn. *Circul. p. 146.* huic fermentationi d præprimis obſtant, qvòd, qvæ valde fermenteſcibilia, Ch laudabili conſtituendo vix adeò apta obſerventur, minùs aut fermenteſcibilia in Chylum commodè abeant. Probabile eq dem eſſet, illa alimenta, qvæ fermentationem facilè ſubeu qvam citiſſimè etiam digeri, & in laudabilem Chylum c verti; contrarium tamen teſtantur fructus horarii, muſtum, miliaqve ad fermenteſcendum maximè prona, qvæ non t

ti

siâ parandæ, fermentati, & ad ulteriorem fermenta-
lepti, pingvescunt, item sues ex stercoribus aliorum
n. Imò, qvod aliqvoties tentavit Bohnius, alimenta
ve generis digesta, ex animalium vivorum ventricu-
:ta & destillationi convenienti commissa, ne tantillum
ulphurei fundunt. Unde concludit idem Autor, fer-
lem aut nullam in Ventriculô contingere, aut siqva
vaqvam concipiendam vulgarem, sed forsan planè
ibusivè sic dictam. Adversus Fermentationem Chy-
:hristianus Johannes Langius *Physiolog. Thes. 11. Oper.*
9. hanc qvoqve rationem adducit: qvòd aëris liberior
d massam ciborum in stomachô latitantem non detur,
amen nulla fermentatio speranda. Suspecta qvoqve
ibilis videtur Chylificatio per Fermentationem Jo-
orgio Volckamero, qvia nec loci commoditas, aut
in stomachô absentia talem admittit. Membranosa
constitutio qvomodo acorem istum, fermenti fun-
nerabit? Aut si generatum adesset fermentum, cer-
nstitutum reqvireretur tempus, qvô massa in stoma-
gesta satis efferbuerit. Qvis vero utriqve stomachi
intum judicii affinget, ut, donec perfectè fermentata
ssa illa, eadem occlusa maneant; tunc post consum-

ſi arctè claudantur, rumpuntur, nec illud intra limites ſuos c- tineri poteſt: qvid incommodi accidet ſtomacho utrinqve actè clauſo, ſi talis in eô effervescentia contingeret? Vel en levis flatus in ſtomachô contentus per eructationem viam qværit: qvot verò ructûs homini moleſtiam parient, dum tulenta iſta fermentatio in ſtomachô locum haberet? *v. M.N-Dec. I. An. 9. & 10. Obſ. 17. p. 56. ſq.* Contra Chylificationem p fermentum ſcripſit etiam Autor Gallicus nomine Hecqvet Tr. de la Digeſtion & des Maladies de l'Eſtomac, in cujus *Part. c. 4.* ſano corpore exiſtente nullam fermentationem locum in venire defendit, & qvidem rationibus a ſangvinis puritate & motu circulatoriô deſumptis &c. *v. Act. Erudit. Lipſ. An. 1714 Menſ. April. p. 174. ſeq.* In ſpecie menſtruum ſtomachale nullum obtinere Fermentum acidum, *vid. p. 177.* functio enim Ventriculi conſiſtit in digeſtione, qvæ nihil aliud eſt, qvam ſolutio: hæc enim mollia ſolum reſpicit, cùm econtrario acidum duris corrodendis & diſſolvendis dicatum induret mollia, inſpiſſet liqvida, figat craſſa, & lactea coagulet. Inqvit etiam Georgius Entius *de Circulat. Sangv. Digreſſ. 6. p. m. 207.* ego, ut hîc libere dicam, qvod ſentio, fermentationem illam πολυθρύλλητον in Ventriculo (cunctis ſeſe ordinatè habentibus) neqvaqvam agnoſco: fitqve ſolum, ubi adeſt, ob moram nimiam chyli in Ventriculô; atqve etiam ab acidis humoribus ructus aliaqve incommoda afferentibus, cum ipſamet Concoctio â Cibi manducati lentâ colliqvatione procedat. Reperiri acidum qvoddam phlegma in qvamplurimorum Ventriculis animalium lubens concedit Gualterus Charleton *de Catamen. p. m. 71. ſqq.* nec inficiatur, idem menſtrui ad inſtar, ad ſolidorum ciborum, in Ventriculi cavitatem exceptorum, liqvationem ac diſſolutionem aliqvatenus conducere poſſe: utpote qvod qvalitate qvadam incidente penetranteqve ac diſſolvente manifeſtò præditum eſt. Illud tamen pernegat, idem phlegma

aut

triculô perfici videtur motibus qvibusdam placidis, lenibus
mper (in ſtatu ſanitatis) imperceptibilibus, non autem
violentis illis motionibus ac irreqvietis exagitationibus,
â nullô non fermentô, dum in actum erumpit, profluunt
emqve fermentationem inſeparabiliter comitantur. Non
t itaqve, ullum aut Ventriculo ineſſe, aut ad Cibos in eum
ſtos per modum fermentationis tumultuoſè diſſolvendos
iri fermentum &c. vid. etiam Joh. Frid. Ortlob. *Hiſt. Port.* *l.* §. 8. *p.* 45. ubi in hac motione multum homonymiæ la- ideoqve commodiùs ab eadem abſtinendum eſſe dicit, im cùm Chylus ex nulla fermentationis ſpecie procedat. qvoqve Petr. Linſing. *Inſtitut. p.* 76.

§. 32.

Novus eqvidem Autor, Jacobus Vercelloni, cujus jam ſu- mentionem fecimus, Chylificationem per fermentum di- ivum & ſolutivum â variis Oeſophagi glandulis variisqve in eparatis liqvoribus, v. g. volatili oleoſo, ſalinô ſulphureô, lô volatili & alcalicô, item ſalſô armoniacali urinoſô, acri , &c. explicare conatur. Et qvia fermentatio nihilomi- ad Chylificationem non omnino ſufficiat, ſed & cibi ac s ingeſtorum talis demum transmutatio ſimul reqviratur, *A fermento & Vermibus.*

rum Eruditorum Lipsiensium, *Supplement. Tom. VI. Sect* ... *m. 264. seq.*

§. 33.

à Putrefactione & aliis causis.

Nonnulli etiam Autores Chylificationem a Putrefact... nonnulli a bile, alii a spiritibus, alii a Liene & succô ... cholicô, alii â solâ tunicarum Ventriculi attritione &c. ... cunt; qvibus tamen alii contradicunt. vid. Joh. Viridet. ... *ment. Ventric. Part. I. cap. 3. p. 15. seq. & 20. seqq.* Mart. Li... *Therm. Exercit. 2. p. m. 86.* Gvil. Cockborn. *Oecon. anima...* *14. seq.* Gothofr. Mœb. *Physiol. pag. 170. seq.* Christ. Joh. ... *Physiol. Thes. II. fol. 85. seq.* Varias opiniones refert Joh... Gothofr. Bergerus *Physiolog. med. cap. 7. p. 179. seq.* Heinr... bom. *Disp. de Chylific. §. 4. seqq.* *Act. Eruditor. Lips. 1714.* *April. p. 177.* ubi Hêqvet statuit, alimenta mediante tritu... ne in ventriculô digeri. Cùm nonnulli, uti jam dixit, v... culi digestionem, qvæ propriè est dissolutio seu separat... mentorum in adeò parvas particulas, qvæ aptæ sint, u... lactea commodè intrare atqve cum massâ sangvineâ ci... qveant, spiritibus adscribant, exinde fortasse qvoqve f... est, qvòd sæpius a qvibusdam potulenta spirituosa simu... cibis pro meliori digestione svadeantur atqve assumantur... bus tamen alii potum tenuem & aqvam præferunt, uti ...

res, qvos pro potu assumimus, digestionem stomachi præstent, illa potulenta ad hanc actionem promovendam idonea judicat, qvæ summè fluida omniqve viscíditate expertia existunt, inter qvæ aqvâ nullus commodior datur liqvor. Qvanqvam autem qvædam spirituosa & generosa potulenta ciborum substantiam penetrent, talem tamen hæc possidere simul dicit qvalitatem, qvæ tantum absit, ut digestionem promoveant, ut eandem potiùs insigniter sufflaminent; ob validam enim vim attractivam, qvâ gaudent, magis ea moleculas alimentorum combinare & indurare, qvàm ut easdem dissocient. Et si vel maximè digestionem qvandoqve adjuvare observentur, id tamen non alimenta dissolvendo, qvàm tunicas Ventriculi ad validiùs subeundam contractionem irritando efficere; hocqve in usu non solum proficua, sed maximè necessaria fore &c. Annon autem a tali fortiori tunicarum Ventriculi Contractione, v. g. à Spiritu Vini vel Vinô generosiore stimulatâ, Cibi assumpti, ad qvorum Concoctionèm certa mora reqviritur, eô celeriùs atqve nondum bene digesti ex Ventriculô ad Intestina propellantur, atqve pravam Chylificationem causentur, non dubito.

§. 34.

Pleriqve autem recentiorum Chylificationem non per essentialem qvandam transmutationem, sed per meram secretionem seu extractionem, & qvidem mediante certô atqve cum Salivâ conveniente liqvore insipidô vel subsalsô (qvem Menstruum universale dicunt) ex glandulis Ventriculi stillante, fieri defendunt, â qvâ tamen extractione neqve salivam, neqve calorem, nec Ventriculi motum constrictorium, attritionem ac macerationem minimè excludunt. Inqvit scilicet Johannes Bohnius *l. a. p. 147.* Chylificationis formalitatem non transmutatione qvadam absolvi, sed consistere illam primariò & immediatè in liqvoris ventriculi cum particulis alimentorum laudabilium seu congruarum combinatione seu eductione, qvod extractum, *per Extractionem.*

 a fæcibus

a fæcibus liberatum, Chylus five chymus potiùs, dicitur. locô dictus Autor liqvorem Ventriculi & alia ad Chylifi nem pertinentia prolixiùs explicat. Multis etiam ratio hanc sententiam defendit Christianus Johannes Langius *fiolog. Thes. II. Oper. Tom. I. f. 84. sqq.* Et juxta Johann. F Ortlobii *Histor. Part. Dissert. 6. §. 9. sq. p. 46.* ideo Chylif dici potest solutio, qvia revera alimentorum nexus â sol qvodam naturali dissolvitur, siqvidem Brunnerus in serpe ventriculis non tantùm invenit alimenta in liqvamen muc nosum resoluta, sed etiam pedes ranarum, qvos degl rant, ex parte abiisse in mucum, qvâ Ventriculo immerg tur, alterâ, qvâ prominebant, liberos & incorruptos Pariter in Noctuâ qvoqve deprehendit ranæ tibias in gul rentis similiter integras, femora verò in liqvamen abiisse triculo immersa, imò ossa qvoqve filorum instar extenuata Qvô simul exemplô confirmatur, non animæ sensitivæ hoc esse, sed organorum & solventium habitudinem, q nus illi facile fuisset, & eminentes ex ventriculo partes ag qvæ intactæ manserant, qvòd non in genuinô essent or neqve debito paterent solventi. At qvia non in eô nostra losis terminatur, sed singularia aliqva adhuc obtinet, qva non totum concretum resolutum, sed qvædam tantùm partes, exclusis reliqvis, â menstruô retinentur; per speci qvandam solutionis actionem determinanda erit. Itaqve incongruè dici posset Extractio, qvemadmodum enim i â solvente qvodam congruô, massæ cuidam superfusô, modò tota illius compages resolvitur, sed qvædam part eâ solutæ, cum menstruô conjunguntur, & a reliqvis, qv manent, & ad combinationem ineptæ sunt, decantatione qvavis aliâ enchiresi, separari possunt, qvod Infusorum, cturarum, Essentiarum &c. elaboratio docet; ita etiam in lificatione â serô in Ventriculô alimenta discontinuantu

qva

qvædam partes Chylum constituturæ cum eodem coëant, qvædam tanqvam excrementitiæ & ad unionem ineptæ, remaneant, deinceps iterum rejiciendæ. Verum pluribus adhuc circumstantiis qvadrat cum eâ Extractionis specie, qvæ in Emulsionibus parandis adhiberi solet. Scilicet in eâ Semina & nuclei vegetabilium aqvæ affusione, & continuâ externi motoris contritione & agitatione ita adaptantur, ut oleosæ particulæ hac ratione evolutæ aqveis accedant, atqve lacteum liqvorem constituant, crassioribus & terrestribus magis, ex corticibus fortè diffractis, relictis. Pari ratione in Chylosi agitur, Concreta cum menstruô, plus tamen, qvàm aqveô mero, ope præsertim agitationis, ex continuô Ventriculi motu resultantis, subiguntur, atteruntur, ut gelatinosæ cum iisdem unitæ Chylum albicantem efficiant, reliqvæ verò, tanqvam excrementitiæ & minus congruæ, rejiciantur. Accedit, qvòd etiam eidem Emulsionis speciei comparare non repugnet, qvæ ex Resinis, interveniente qvodam viscidô, paratur, nam & hîc viscidæ salivæ partes eidem muneri destinantur. Diffiteri tamen non possumus, etiam hîc qvasdam circumstantias inveniri, qvæ fortè in operationibus artificialibus non exprimuntur, qvod in animali vivente, diversis coagentibus Organis, singulari â solerte nostra actio instituatur, adeoqve peculiaris etiam haberi debeat.

§. 35.

Hos tamen differentes variorum Autorum de Chylificatione Opiniones Elias Camerarius *Medicin. conciliatric. cap. 4. n. 85.* seqventibus verbis conciliari posse docet: Circa mastionem cibi ejusqve deglutitionem seu detrusionem ad Ventriculum consensus ferè universalis est, non verò circa Chyli Ventriculô præparationem, aliis coctioni, aliis extractioni, digestioni & solutioni, aliis fermentationi, aliis trituræ, comparatis ad anologiam Ventriculorum avium, fibris Ventriculi *Autorum Conciliatio.*

Hhh 2 humani

cem, expultricem, qvos eorum terminos non nisi excipie
applicatione benignâ dignabitur, cùm maximè cum musc
Ventriculi ſtructurâ conſpirent, atqve ab illâ lucem acci
non mediocrem. Et cùm audiat, in ſubſidium vocari calo
ab aliis menſtruum, ab aliis effluvia viſcerum vicinorum,
omnibus illis ſentiet, rem ita concipiens, ut ſub diverſis iſti
minibus res eadem lateat. Coqvitur omnino Cibus â len
calore, digeritur in retortâ hac animali ſeu Ventriculô,
Menſtruô Ventriculi, ſeu lymphâ ex illius glandulis ſtillant
ſalina ſpicula in receſſu habet & cum ſalivâ convenit. A men
hoc gummoſo-gelatinoſô congruæ & nutritioni aptæ cib
comminutorum partes ſolvuntur, atqve â reliqvis ſepara
fit extractio propriè ſic dictâ lymphâ ſeu menſtruô iſtas
tes imbibente, qvod ſine concitatiore motu partium inte
fieri neqvit, qvem more modernis conſvetô poteris cor
vocare Fermentationem: & dubitandum planè non eſt,
tum Ventriculi conſtrictorium & periſtalticum non per
rum modò Chymum, ut vocare qvidam amant conſ
maſſam, extrudere, ſed & trituram qvendam ciborum e
re, eos atterere, menſtruum penitiùs adigendo & intimiù
pellendo extractionem molecularum chyloſarum facilitare
hinc compareat, qvàm egregiè iſtæ variæ opiniones conſp

§. 36.

In Ventriculô proinde maximam partem elaboratus fecibusqve suis adhuc commixtus Chymus seu Chylus, secundum plerosqve Autores, tum mediante contractione seu motu peristalticô Ventriculi & Intestinorum, tum perpetuâ compressione abdominis & indesinenti strictura Mesenterii per orificium inferius (qvod non tam ratione sitûs, qvàm usus ita vocare libet) ad Intestina detruditur; vel, juxta sententiam Johannis Georgii Volckameri, liqvidum qvod est, attollit masticatum cibum sive cremorem, qvi paulatim contrahente se superiori orificiô per Pylorum, paris cum inferiore altitudinis, qvasi bolus post bolum extruditur ad Intestina tenuia, in qvibus bilis & succi pancreatici affluxu ab impuritatibus depuratur, atqve dehinc sub colore lactei liqvoris per vasa lactea ad certam cisternam, seu chyli receptaculum, dehinc per ductum thoracicum, pro hominis nutrimentô ad massam sangvineam defertur, de qvâ materiâ paulò post acturi sumus. *vid. Cap. VIII. §. 62.* ubi plura de Chyli colore. *Chyli e Ventriculo egressus.*

§. 37.

Hac tamen viâ regiâ non contenti alii Autores subtiliores atqve spirituosas Chyli partes per certos ventriculi poros immediatè, & intactis Intestinis, ad humorum massam ferri statuunt. Diversos autem in corporis partibus dari poros pro certô habet Theodorus Craan *de Homin. cap. 7. p. m. 25.* dantur, inqviens, partes corporis nostri qvædam, qvæ habent poros foras intrò spectantes, aliæ intrò foras; aliæ verò intrò foras & foras intrò simul spectantes. Tales Ventriculi poros defendunt imprimis recentiores Anatomici, v. g. Fridericus Ruyschius *Thes. anat. II. p. 29. seq.* stomachum sistit humanum ita inversum, ut superficies interior sit facta exterior. In eô non solùm innumeri occurrunt pori visibiles, qvemadmodum *Tab. V. fig. 2.* delineandos curavit, sed etiam innumeræ & minutissimæ cellu- *an per poros Ventriculi?*

gidâ priùs deterſam, ſpiritu vini croceô colore tinctô r
Poſtea verò ſuperius orificium ejus filô perſtrinxi. His p
intra duas circiter horas non modò ſtomachi parietes e
aſſumpſerunt colorem, ſed unô eodemqve tempore tum
fera viſceris illius, tum ſangvifera qvoqve & adipoſa omei
flaveſcere cœperunt. Poſt viginti qvatuor horas flavum
in primum ciborum receptaculum intruſeram, ſpiriti
vacuavi; ipſummet receptaculum flatu, qvantum potu
tavi, filôqve arctiſſimè ligatis binis ejus orificiis, illi
ſicciſſimo expoſui. Biduô elapſô penitiorem ejus ſtru
accuratiſſimè nudis oculis exploravi, & in eâ explorandâ
& ſingula illius vaſa ſpiritum vini admiſiſſe deprehendi
runtamen omnia non æqvaliter crocea evaſerant &c.
dictis clarè intelligitur, ſtomachum non modò primum r
culum, ſed & primum alimentorum colum eſſe, ac j
inteſtina ipſi ſtructurâ valde aſſimilia, eorundem alimei
ſecundarii receptaculi, nec non ſecundarii Coli vices
Et p. 33. ſeqvens Experimentum recenſet: Exemptum è (
re viri, trigeſimum circiter annum agentis, Stomachum
tô ſemotô, inverti, ligatôqve pylorô, totam illius Ca
ſpiritu vini tinctô colore croceô valde ſaturatô replevi

ceris, sudoris instar, sensibiliter effluentem, & è fundo guttatim in subjectum ipsi terreum vas exstillantem vide- adeò ut intra duodecim horas ne una qvidem ipsius gutta ô Stomachi superfuerit. In viscere, hoc perspiciendô, m externam illius superficiem, qvæ ante inversionem ejus a erat, ubivis inæqvalem esse deprehendi; siqvidem in æsertim anteqvam aëre multum exsiccaretur, indefinita nebant exiguissima corpora globosa, sibi invicem adja-, qvæ nihil aliud erant, qvam secretoria ipsiusmet Sto- vasa undiqve spiritu vini supra modum coarctata. Ex rum concludit dictus Vieussens, nullum esse dubium, ova à se proposita explanataqve via, qvam subtiliores um omnium in stomachum ingestorum partes ineunt, na sit.

§. 38.

entriculi poris duplicem adscribit usum Theodorus *le Homin. Cap. 7.* siqvidem *p. 24.* vapores varios ex visce- xhalatos per poros foràs retrò spectantes in Ventricu- ere atqve ibi Coctionem juvare inqvit. Et *p. 50.* Vapo- Ventriculi poris, post pastum, intra abdominis cavitatem eamqve distendere scribit. Alii verò per Ventriculi subtiliores Chyli partes vel tenuem succum alimenta- statim ad humorum massam deferri putant. Siqvidem m Thom. Cornelii, Consent. *Progymn. phys. 6. p. 241.* ut n cibus in alvo confici liqvariqve cœpit, statim succus â reliqvâ massâ secretus, partim in foraminula, per in- n Ventriculi tunicam hiantia insinuatur, partim qvoqve tina detruditur, &c. Inqvit etiam Georgius Entius *lv. in Thruston. Op. p. m. 430.* sibi videri vero simile, te- lum humorem, alendo Corpori destinatum, ê Ventri- Intestinis per exiles concavasqve fibrillas (è qvibus to- è corpus contexitur) ad partes nutriendas transmitti.

Pororum Ventriculi usus.

Et *p. 433.*

Et *p. 433.* ait: Corpus animalis, ferè retis ad modum, ex cavis fibrillis texitur, qvarum cavos tubulos, plantarum r succus nutritius perlabitur, in spatiis autem intermediis a venæqve choream suam exercent. Utrobiqve per exiles in interiore Ventriculi atqve Intestinorum tunicâ lanug conspicuos, nutritionis materia imbibitur. Transit nin Chylus per venas lacteas ad Receptaculum, indeqve per du thoracicum ad Cor perreptat, ut sangvini suppetias Transit alia Chyli portio, & qvidem tenuior in canalic jam dictas fibras, magnæ Corporis parti commeatum suf ra. Prior succus communiter est crassior, qvod paten sint meatûs, alter verò ob viarum angustias tenuis est ac dus. *vid. etiam p. 438. 440.* Exemplo Virginis macilen menta assumpta citò Vomitu rejicientis in hac sententii aliàs plurimi contrariantur, se confirmari scribit Emanue nig, nimirum partes alimentorum & massæ chylosæ, in V culô, ceu matraciô digestæ & in partes minutas divisæ, liores ac spirituosiores, vasa ingredi capillaria, inibi copi ma, ita ut etiam absqve transitu venarum lactearum san ad vigorem ipsi inspirandum, communicentur, maxime tales partes alimentorum minimæ jam dispositæ sunt ad c ris refectionem, & earum correctio per tubos intestin alias vias minimè necessaria est; imò hæc virgo vitam t protrahere non potuisset, nisi sangvis taliter in vitali r conservatus fuisset. *v. M. N. C. Dec. II. An. 3. Obs. 94. p. 100.* Georgius Frid. Francus de Franckenau non impossibile ju subtiliorem saltem alimentorum partem per Ventriculi ejusqve tunicarum rarefactam texturam Vasis sangvinei minùs qvam nervis communicari. *v. Act. Erudit. Lips. A p. 27.* Certas autem venas lacteas a Ventriculi fundô o omentô secundum ejus longitudinem decurrentes se i nuper pastô observasse, scribit Thomas Whartonus *Adeno*

cap. 12. p. m. 58. ubi plura. Ab ejus venis lacteis in Omentô ruptis Hydropem qvandoqve oriri ſcribit Johannes Dolæus *Encyclop. med. Lib. 3. cap. 9. p. m. 493.* ubi potulenta per omentum ad renes pervenire ſuſpicatur. Multa etiam de humiditate ex Stomachô in Omentum transeunte commentatus eſt Johannes Georgius Volckamerus *M. N. C. Dec. I. An. 9. & 10. Obſ. 17. & Schol. p. 54. ſq.* Huc pertinet etiam Obſervatio Salomonis Reiſelii de nobiliſſimâ muliere aliqvot annos Ventrem tumidum ſupra modum gerente. In hac ſcilicet inveniebatur Omentum conglobatum, pendens viginti ſex libras multis glandulis differtum, qvæ exceperant lac amygdalinum, qvô uſa fuit per annum & diutius ſingulis diebus, *v. M. N. C. Dec. II. An. 10. Obſ. 28. p. 68.* Circa has tamen venas lacteas alii Autores adhuc dubitare videntur, ſiqvidem an unqvam Vaſa lactea circa ventriculum conſpiciantur, nec affirmare nec negare vult Johannes Bohnius *Circul. Anat. phyſiol. Progym. 10. p. 142.* Secundum Joh. Conrad. Beyer de *Glandul. Inteſtin. p. 4.* Vaſa lactea è ventriculô nulla egrediuntur; neqve etiam in brutorum viviſectionibus, qvocunqve â paſtu tempore factis, chylum candidum atqve ſincerum in Ventriculo fuiſſe unqvam repertum, evinci poteſt. vid. etiam Isbrand. de Diemerbr. *Anat. Lib. I. cap. 7. fol. 32.* Et juxta Carol. Drelincourt *Experim. Anat. Canicid. 11. §. 9. p. m. 37.* Lacteis Ventriculus, craſſaqve Inteſtina carent omnino; abſit enim, ut vel nervorum fila, vel exſangves arteriolæ, quæ prima fronte lacteas mentiuntur, oculatos ullos deludant. Pluribus etiam de hac materia D. d. in Urologia, de Urina potûs agemus.

§. 39.

Ratione temporis Chylificationis, ſeu qvamdiu illa duret, negandum non eſt, ex variis cauſis cibum præ cibô citiùs & faciliùs, vel tardiùs in Ventriculô concoqvi, nec omnibus eandem in Stomachô concedi moram, v. g. humida utiqve faci- *Chylificationis duratio.*

 lius,

lius, qvàm ſicca, magisqve difficiliùs fumô indurata, item alia, qvæ propter texturam ſuam non facilè ſolvuntur, qvalia ſunt membranæ & membranacea, digeri poſſunt ac ſolent. Deinde etiam differt Chylificationis tempus ratione qvantitatis & ipſius comedentis &c. De hac materia ita loqvitur Johannes Walæus: In Ventriculô commutationem æqve citò omnis cibus non accipit; peragitur ea breviori morâ de die in paucô cibô, in tenui beneqve maſticatô; longius tempus expoſcit noctu, magnâ copiâ, craſſus cibus, magnis fruſtis deglutitus: adeò ut dentibus bene comminutus in cremorem mutari incipiat, qvando is etiamnum ſolidus eſt, qvi majoribus eſt devoratus. Lac juſculaqve de die, horæ ſpatiô aut citiùs ſuam perfectionem accipiunt, & niſi aliud impediat, tum qvoqve diſtribuuntur; qvod vel urinæ emictio evidenter oſtendit; tardius olera. Panis ratione concoctionis medium videtur ſubſtantiæ modum habere; videre autem eſt, eum primâ horâ cum dimidiâ immutari qvàm minimum, ſeqventi horâ rarum & prorſus madidæ ſpongiæ ſimilem fieri; eâ elapſâ in minima dividi ſtruſtilla, & potui permixtum totum liqvidum apparere; mox maximè concoqvi, ac tandem, qvod è pane concoctum eſt, inter qvartam qvintamqve ab aſſumptione horam, per pylorum â Ventriculô ad inteſtina propelli; Remanere verò aliqvid â pane reliqvum, & illud ſenſim debitam perfectionem accipere, ut etſi qvis alius cibus cum pane fortè ingeſtus ſit, qvi eo concoctu ſit difficilior: qvos hoc animadvertimus ordine concoqvi: Primum Legumina, inde piſces, mox carnes, & eas demum intra ſextam ſeptimamqve horam perfici & excerni: bubulam intra ſeptimam & octavam: etiamnum tardius earum partes membranoſas & ovorum teſtas; oſſa in tertium usqve diem manſiſſe in Ventriculô, & interea facta eſſe cartilaginea vidimus &c. v. Joh. Walæi *Epiſt. ad Thom. Bartholin. de Motu Chyl. in Walæi Oper. p. m. 225. ſeq.* vid. inſuper Isbrand. de Diemerbr. *Anatom. Lib.*

Lib.I.cap.7. fol.m.27.seq. Joh. Bohn. *l. a. p. 151.* Gvalt. Charlet. *Oecon. animal. Exerc. 2. p. 20.sq.* Jo. Frid. Ortlob. *l. a. Diss. 6. p.42.* Utrum hyeme ventriculus sit calidior, ideoqve cibos melius digerat, vid. Georg. Franci de Franckenau *Satyr. med. I. pag. 2. & 26.*

§. 40.

Qvandoqve tamen cibi etiam ordinarii nimis diu absqve dissolutione in ventriculô morantur, uti annotavit Theodorus Kerckringius *Spicileg. anatom. Obs. 6. p. 19.* de fabri cujusdam filiô, qvi decem uvas, postqvam ultra tres menses in Ventriculô hæserant, integras & succo plenas ejecit. Scilicet Anno 1666. Mense Octobri triginta circiter Uvas integras, non mansas aut fractas devoraverat, ex qvibus tribus conseqventibus mensibus nullum sensit incommodum: postmodum in tam freqventes & graves incidit Lypothymias, ut sæpius videretur redditurus animam, non nisi levi interim vexatus, sed perpetuâ febriculâ. Deniqve in auxilium vocatus Kerckringius lene catharticum ordinavit, â qvô decem ex Uvis jam dictis adhuc pelliculâ suâ vestitas & succo plenas ejecit, qvô levatus onere puer convaluit. *Assumpta diu in Ventriculo permanentia. Uvæ.*

§. 41.

Pilulas ante annum ad purgendos humores vitiosos assumptas, non tamen tunc temporis operantes, aurô adhuc obductas, vomitu rejecit Civis qvidam Erfurtensis, teste Valentinô Andreâ Mœllenbrocciô *vid. M. N. C. Dec. I. An. 2. Obs. 92. p. 166.* Et Rosinus Lentilius *Paralelism. ad Observat. allegat. Dec. III. An. I. App. p. 128. seq.* de Pilulis podagricis ante aliqvod tempus in Sveviâ, cumprimis Aulâ Stutgardianâ celebribus refert: pro certô sibi fuisse relatum, viri cujusdam, qvi harum pilularum notabilem satis qvantitatem per tempus bene longum devoraverat, post mortem Stomachum his Pilulis, nullam alterationem passis, probè fuisse suffarcinatum. Item Eqves Torqvatus de Ventriculi imbecillitate conqverens qvotidie Pi- *Pilulæ.*

 lulam

lulam ante paſtum abſorpſit; at cùm motûs periſtaltici debi-litate ad pylorum deferri neqviret, Stomachi dolore interiit, & maſſa integra Pilularum in ejus Ventriculô reperta eſt, uti ex Balloniô refert Johannes Viridetus *de prim. Coct. Part. 2. cap. 1. p. 243.*

§. 42.

Farcimen. Farciminis inſumati, von einer Mett-Wurſt, portiunculas incoctas, crudas & fortiter compactas, ita ut vix baculis ab invicem ſeparari poſſent, Vomitu ejecit Uxor Civis Hildesheimenſis, qvæ juramenti inſtar aſſeverabat, intra viginti qvatuor hebdomadas ſe illius farciminis nil qvicqvam comediſſe, ſecundum obſervationem Johannis Petri Albrechti *M. N. C. Dec. II. An. 9. Obſ. 82. p. 140. ſeq.* vid. etiam Theoph. Bonet. *Sepulchr. Lib. III. Sect. 7. fol. 782.*

§. 43.

Zingiber conditum. Zingiber conditum ad libram unam poſt mortem in Ventriculô fuiſſe repertum, ex Felice Platerô modò allegatus Johannes Viridetus *l. a.* recenſet: ſcilicet, Princeps Eccleſiaſticus cùm diutinæ aqvæ frigidæ, medicinalis creditæ, uſurpatione tunicas Ventriculi impenſè laxatas & frigidas haberet, & ad eum emendandum Zingiber conditum ſæpe affatim comederet, morbô invaleſcente obiit, atqve in ejus Ventriculô Zingiberis libram unam Medici invenerunt.

§. 44.

Sevum. Vir qvidam literatus ad nuptias amici ſui ſerius accedens aſſatô vervecinô præpingvi famem, Vini Rhenani largiori hauſtu ſitim ſat citò compeſcuit; ſed dolore Ventriculi ſubitò irruente ac perdurante ingurgitationis pœnas luit. Tandem conſiliô Medici qvotidie in juſculô certam Olei Olivarum qvantitatem hauriendo, ſopitis primo doloribus ſebum ovi magnitudine, qvod ante triennium in dictis nuptiis comederat, vomitu excluſit, ac omnis poſtea exhinc doloris expers vixit,

juxta

juxta Georg. Dethardigium *M. N. C. Dec. III. An. 7. & 8. Append. p. 71.*

§ 45.

Ab Illuſtriſſimâ qvadam Comite, ex Dyſenteria mortuâ Lactucas cum floribus Naſturtii Indici, Boraginis, roſarum colore ſuo parùm aut nihil immutatis, qvos ante dies qvatuordecim & ultra comederat, rejectas vidiſſe, ait Roſinus Lentilius *l. a. p. 129.* Non poſſum qvin hoc locô, qvod mihi Anno 1689. in Civis Dreſdenſis, dies noctesqve polentæ torrendæ operam navantis, nomine **Grund** dicti, uxore ſexagenariâ, obſervare licuit, annectam. Dicta ſcilicet femina, per aliqvot annos, præſertim tempore matutinô, ſummâ præcordiorum anxietate, appetitu proſtratô, vomituritione, artuumqve laſſitudine & borborygmis vexata, circa feſtum Paſchatos dicti anni, poſt ſumptum, à me præſcriptum, lene vomitorium, vas terreum, ultra duos cantharos capiens, nigerrimâ atqve tenaci materiâ, cui aliqvot fruſtula, non adeò parua, Lactucæ, atque Ceraſorum nigrorum (qvæ ipſa, qvantum qvidem recordari poterat, ante ſex vel ſeptem Menſes præter propter aſſumſerat,) aliqvot vomitibus adimplebat. Tota autem maſſa, ſive mixtura rejecta inſtar Fuliginis cum Oleô & aqvâ mixti apparebat.

Lactuca.

Obſervatio.

§. 46.

Qvandoqve etiam in Hominum Ventriculis variæ res præternaturales reperiuntur, v. g. Ramus Abietis viridis in demortui Ventriculô repertus legitur apud Danielem Beckherum **von Preußiſchen Meſſerſchlucker.** vid. Chriſtian. Frider. Garmann. *Oolog. curioſ. Diſſert. II. §. 100. p. m. 127.* Anno 1634. in Saguntina Diœceſi, Oppido Orca dictô, contigit, qvod Roccus Martinus, Hiſpanus, paſtor Ovium Terraconenſis, annum agens decimum octavum autumnali tempore ex arbore lapſus pruni ſylveſtris ſpinum Endinum offendit, qvi, cùm altius in Thoracem

Res p. n.

Ramus abietis.

Spinus ſylveſtris.

racem penetrasset, multæ spinæ in Os Ventriculi ingressæ fuerunt, intus hæsit. Ergo diu, nimirum per duos annos & tres menses latens, paulatim eò humores attraxit, tumorem concitavit & Apostema: qvo maturatô sectôque, & magnâ puris vi expressâ, ille Eqviseto simillimus jam factus, hoc est, multis filis veluti radicibus actis penitus defixus hærebat, nec à Chirurgô præ dolore ullâ extrahendus arte. Itaqve Chirurgus, eô intus relictô, ad sanandum Ulcus & cicatricem obducendam animum manumqve convertit. Tempore vernô (vide naturæ miraculum vernô tempore) è Thorace spinus sensim & sine sensu prodire cœpit, augescere, virere & ramulos frondesqve emittere, addunt qvidam flores & fructus, veris & autumni temporibus, non secus ac si in pingvi & fœcundô solô insitus esset, ut æstivô tempore qvotannis forfice luxuriantem propaginem tondere necesse fuerit. Tentatum fuit sæpè sæpius, qva scarificationibus, qvà incisionibus, radicem plantæ exstirpare, sed frustra; è cujus trunco decisus ramulus apud Illustrissimum asservatur, Romam unà cum fidelissimâ historia â Didacô Jagvez, Hispanô, Anno 1637. missus. Accidit huic pastori, qvod Anno 1637. cecidit ab altô & capite vulneratus â Chirurgô malè curatus periit &c. Hæc Johannes de Gonzalô, Philippi IV. Regis Hispaniæ Medicus, ad Lubertum Erbenium, Regiæ Majestatis Poloniæ Medicum, perscripsit, vid. Christian. Fr. Garmann. *l. a.* ubi plura. Eandem historiam, omnem admirationem superantem, refert etiam Christianus Langius *Miscell. curios. med. n. 28. p.m. 59. seq.* & qvidem verbotenus, prout ipsi â Luberto Eugenio per Johannis de Gonzalo Manuscriptum communicata fuit. vid. etiam *M. N. C. Dec. I. An. 3. Obs. 109. p. 179.* Apud hæredes Johannis Woyssellii, Medici Vratislaviensis, spinum pruni sylvestris cum duobus uncis, dimidii ferè digiti longam, qvam vomitu â qvadam Cerdonis uxore ejectam annotavit, vidit Christophorus Rumbaum,

ut en Garnison à Copenhague, ayant mangé quelque grains d'avoine l'hyver dernier, ils sont demeurés dans son Estomac usque vers la fin de Juillet. Pendant cet espace de temps il toit fort incommodé tantost de fieuvre, tantost d'envie de omir, mais sur tout de douleurs avec des dispositions scorbuque sur l'Estomac. Comme il estoit plus incommodé, que e coûtume au mois de Juillet dernier, le Chirurgien du Regient luy donne un remede vomitif, qui luy fit rejetter ces ains d'avoine, avec plusieurs autres matieres assez mauvaies. vid. etiam Act. Erudit. Lipsiens. *An. 1686. mens. Maj. p. 276.*]. De pisis in Ventriculô Puellæ germinantibus, vid. *M. N. C.* *c. II. An. 9. Obs. 16. p. 47.*

§. 48.

Mortem ex Germinatione Nuclei è Malô in Ventriculo servatam communicat Samuel Ledelius *M. N. C. Dec. III. 1. 9. & 10. Obs. 15. p. 31. seq.* Thomæ scilicet Hunebergeri Sor diu ægrotaverat, variis nil juvantibus medicamentis. Post itum apertô Cadavere in Ventriculô Nucleus Mali repertus visus, qvi germen ad digiti magnitudinem protruserat. *Nucleus è malô germinans.*

§. 49.

De ossiculis Pruni in Ventriculô germinantibus & Vomi rejectis seqventem Observationem recenset Alardus Her- *Ossicula prunorum.*

ti propinqvum animam agere judicarent; idqve maximè paſtu, qvô tempore ſemper Paroxyſmus gravior exiſteba[t] Tandem poſt unicam doſin Oxyſacchari vomitorii in hauſtu[l]lô Vini Malvatici aſſumptum excludebantur tria pruno[r]um oſſicula, nucleis recluſis germinantia, ægerqve hoc o[ne]re levatus meliùs habere incepit ſenſimqve convaluit. Bi[na] adhuc alia exempla idem Autor *l. a.* recenſet: Amſte[r]lodami nimirum Anno 1665. Nobilis qvidam Germanus cum ob Philtrum a Scortô ipſi propinatum, malè haben[s]

Folia Roſarum. Vomitorium aſſumeret, aliqvot rejiciebat Roſarum folia adhuc recentia. Mirum hîc erat, qvòd, cùm ultimum excerneret folium, ſcortum, qvod aliàs deperibat, ſummô odiô proſeqvi inciperet. Alterum exemplum ex Athanaſii Kircheri Chinâ illuſtratâ refert: Contigit, inqviens, non ante multos annos, Elephantum inſignem, & Regi maximè charum, arundinum eſu Stomachum ita oneràſſe, ut gravem inde infirmitatem incurrerit, qvam Medici curaturi ſolitis ſuis Medicamentis nihil profecerunt. Bellua interim, proboſcide intra fauces adactâ, apertè aliqvid ſibi in Stomachô latere demonſtrare videbatur. Qvod Medicus Europæus advertens brachiô pariter in ejus fauces adactô, belluâ id haud illibenter permittente, tandem invenit arundinem in fundô ſtomachi radicatam in folia effloruiſſe; unde materiam priùs catharcticis magnæ efficaciæ Medicamentis præparatam tandem radicitus evulſam fo[-]liis virentibus conſpicuam extraxit, belluamqve priſtinæ ſanitati reſtituit. De Nucleô Pruni ſeqventem Obſervationem recenſet Chriſtophorus-Rœslerus *ibidem Obſ.343. p.552.* Ruſticus in Schimmelwitz diu punctionibus Ventriculi laboravit, tandem poſt purgationem dejecit nucleum pruni, germen qvi extruſit articuli digiti longitudine.

§. 50.

Globuli piloſi. Globulos piloſos ſæpius in animalium ſeu brutorum Ventriculi

triculis reperiri, teſtantur Obſervationes Medicorum, cujusmodi exempla & rationes adducit Thomas Bartholinus *Hiſtor. Anat. Cent. II. Hiſtor. 21. p. m. 179. ſq.* Reperiuntur, inqviens, ſæpicule pili conglobati in Ventriculis eqvorum, boum, vervecum, paſſim obvii, ſphærici utplurimum, glabri, modò externo cortice nigrô tecti, modò ſine teſtâ. Magnitudine varii ſunt. Vidi Tophos, pergit idem, omnium magnitudinum, ovi columbini exilitate & maximi Mali Granati magnitudine. Si diſſecemus, artificioſum pilorum contextum deprehendemus, arctiſſimè invicem concretorum. Cauſa Concretionis non ita obſcura eſſe poteſt: ipſi ſibi boves, vel eqvi, vel agnelli dentibus prurientem cutem lambunt, pilorum copiam lingvæ adhærentem deglutiunt, qvi mucô mixti Ventriculo in globulos compinguntur, primò minores, mox novis accedentibus pilis, majores, tandem â Calore Ventriculi cruſtâ inducuntur: In Ovibus Feroënſibus ſæpiſſimè crudorum ſolutorumqve pilorum uber eſt in Ventriculis proventus, ut Mercatores teſtantur, qvia oberrantes in montibus & ſaxis nivoſis per hyemem deficiente alimento lanam ſibi invicem depaſcuntur. Pilam ex Ventriculô eqvi ſeptendecim Uncias pendentem, pugno pulpoſo æqvalem, poſſedit Johannes Matthæus Faber *vid. M. N. C. Dec. II. An. 9. Append. p. 456.* Habuit etiam allegatus Thomas Bartholinus globulos crinitos aliqvot, juglandis magnitudine, teſtâ durâ, glabrâ & nigrâ, qvales qvinqvaginta numerô in Ventriculô Vervecis in Islandiâ â Mercatore Hafnienſi fuêre reperti &c. Multas ejusmodi pilas piloſas ex bovis, hirci Gotlandi, ovis Ventriculis erutas poſſedit Olaus Wormius *v. ejusdem Muſei Cap. 8. f. m. 60.* Pilas ex hædis domeſticis depromptas æri inciſas Georgio Wolffgango Wedelio Glandorpius oſtendit. *vid. M. N. C. Dec. I. An. 9. & 10. Obſ. 169. p. 374.* Ubi etiam pilæ in Ventriculô cervino repertæ mentio fit. Et *Dec. II. An. 1. Obſ. 159. p. 383. ſeq.* geminas pilas in duobus cervis reper-

tas se vidisse, idem Wedelius scribit, qvô locô etiam de h[orum] pilarum ortu addit, duplicis esse pilas generis, in qvadr[u]pedum Ventriculô reperiri solitas, pilosas scilicet, ex merô p[i]lorum glomeramine velut confertas, & filamentosas &c. V[...] Liebergium globum è sue exscissum vidisse, ex ipsius ore refe[r]t Cornelius Stalpart van der Wiel *Obs. rar. Cent. poster. Obs. 20. Schol. p. 238. seq.* Ingentem & mole suâ facilè caput infantis recens nati æqvantem globum vitulinum, tanqvam rarum qvid & insolens Mercator qvidam Coloniensis Vratislaviæ monstravit, qvem depingit Henricus Vollgnad. *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obs. 110. p. 181. seq. vid. etiam p. 398. seq.* Pilas item magnas, nigras, instar pugni, æqvaliter orbiculatas sine suturâ pilis parvis, mollibus arctissimè infarctas, ex boum juniorum sanorum laniena destinatorum Ventriculo & Intestinis exemptas, penes se habuit Johannes Wierus. *vid. ejusdem Oper. Lib. 4. cap. 16. p. m. 317.* ubi pariter de causâ & ortu harum pilarum pluribus agit. Alia ejusmodi exempla de Hippolithis & Bulithis in Lithologia nostra, D. d. adducemus. Et qvamvis hactenus recensita exempla de pilis seu globis in brutorum ventriculis repertis loqvantur, qvandoqve tamen, qvamvis rariùs, in Homine qvoqve ejusmodi globuli reperiuntur. Sic globus pilosus qvatuor circiter unciarum pondere & trium vel qvatuor pilarum lusoriarum magnitudine Hafniæ ex Nautæ cujusdam Ventriculô exsectus Franeqveræ Stephano Blancardo â Professore qvodam Juris fuit monstratus vid. Blancard. *Collectan. med. phys. Cent. I. Obs. 22. p. m. 49.*

§. 51.

[C]orpora sphærica seu Hydatides. Corpora sphærica permulta in Ventriculô humanô inventa fuisse, ex observatione Andreæ Cleyeri docemur. Scilicet Bataviæ Indorum in Nosocomiô in Cadavere humanô sectione apertô inventus fuit Ventriculus innumerabilibus ferè repletus corpusculis conformibus rotundis, sed diversæ magnitudinis.

Horum

lorum exterior membrana valde erat lenta & tenax, intus erò continebatur liqvor flavus instar lymphæ. *vid. M. N. C. ec. II. An. 1. Obs. 18. p. 40. & p. 450.* Cleyerus in aliô subjectô em observasse scribit, & qvidem in Cadavere aliûs gladiô erfossi, è cujus apertô Ventriculô copiosissimus prosiliebat umerus subventaneorum instar ovorum (vel si mavis botroum, aut hydatidum) qvorum singula membranâ involuta rant valida, qvæ vulnerata, humorem præter aqveum, nihil xprimi patiebantur. Nonnulla horum magnitudinem æqvant Ovi gallinacei. In rusticæ qvinqvagenariæ majoris aper- Ventriculô, non modò Pylori circulum, valvulæ similem, rrhosum, sed etiam internam Ventriculi faciem undiqve glanlis induratis albicantibus scatentem reperit Johannes Jacos Harderus *v. M. N. C. Dec. II. An. 6. Obs. 101. p. 196. seq.* Tas Hydatides & qvidem in hydropicæ magnô Ventriculô annovit Antonius Jodon, vid. Lazar. River. *Obs. commu[illegible] it. g. 286.*

§. 52.

In mulieris cujusdam, qvadraginta annorum, de [illegible] iô Ventriculi dolore, tumore, nauseâ, inappetientiâ conerentis, ideoqve â nonnullis pro tympaniticâ curatæ, ab aliis tem pro gravidâ habitæ, atqve post mortem apertæ, Ventrili fundô tot lapilli, granorum pomi instar sese mutuo amectentes, ut binas volas manûs implerent, sunt inventi, qvi servati successu temporis facti sunt friabiles & tandem in sam luteum resoluti, vid. Wolffg. Hœfer. *Hercul. med. Lib. 3. p. 1. p. m. 168. vid. etiam pag. seq.* ubi in feminæ fundu Venículi lapillos nullô vinculô cohærentes, sed granorum pomi star sese mutuò amplectentes, tam copiosos, ut binas volas nplerent, repertos fuisse scribit. In Comitis de Oppersdorf entriculô Calculus dimidii pollicis magnitudinem æqvans inntus fuit. vid. Phil. Jacob. Sachs. *Gammarolog. Lib. 1. cap. 14. p. 292.*

regionem perceperat, in ejus post obitum inlecti fundo
culus nucis avellanæ magnitudine repertus est, reliqvis vi
bus omnibus optimè constitutis, juxta Sim. Schulzii obs
tionem *M. N. C. Dec. 1. An. 3. Obs. 86. p. 142.* Calculos p
qvàm triginta fundo Ventriculi pertinacissimè adhærente
traxit Jahannes Bilgerus vid. Thom. Bartholin. *Cent. 3. E*
p. 37. In Ventriculô nobilis plus qvàm triginta lapides, tun
jores, tum minores repertos scribit Stephan. Blancardus
tom. pract. Obs. 72. p. 203. seq. In æramentorum fusoris qvi
genarii, qvi de Capitis & Ventriculi doloribus, inappe
febriqve continuis fuerat conqvestus, Ventriculi fundô,
pe Pylorum, laterem qvasi perdurum & excoctum obs
vit Johannes Baptista Contulus, Medicus Bononiensis *A*
Erudit. Lips. Ann. 1699. Mens. Septembr. p. 397. De usu lap
in Ventriculô Leonis & Elephantis, vid. Joh. Curvi Sem
Histor. Simplic. p. 47. 49.

§. 53.

Pediculi. Vesiculas Pediculorum plenas internè Ventriculo affi
Cadavere humano fuisse deprehensas, ex Johanne Heurn
fert Lucas Schrœckius, Lucæ Filius, *M. N. C. Dec. II. A*
Obs. 13. Schol. p. 40. De Pediculis, ab infelici pediculorum
tra Icterum Curâ, in Ventriculô repertis, jam suprà C

§. 54.

Josias de Fregeville ad Curam cujusdam fuit vocatus, qvi tamen æger subitò è vitâ discessit. Corpore apertô Aranea in Stomachô ejus inventa est. v. Petr. Borell. *Histor. med. Cent. I. Hist. 81. p. 87.* De Vermibus in Ventriculo v. Helmintolog. nostr. *Aranea.*

§. 55.

Cani marino figurâ externâ similis ac pilis refertus fœtus monstrosus in Opificis cujusdam in Frisiâ Orientali prope Embdum in pagô Riesum, qvi aliqvoties in Grœnlandiam ad capiendas Balænas unâ profectus fuerat, Ventriculô post mortem maximos in Epigastriô dolores & tumores secutam repertus dicitur, uti ex Matthiæ Tilingii Tractatu *de Tub. uterin.* recenset Philippus Jacobus Sachs a Lewenh. *M. N.C. Dec. I. An. I. Obs. 109. Schol. p. 252.* vid. etiam Christ. Francisc. Paullin. *de Bufone Sect. I. cap. 3. p. 38.* *Fœtus monstrosus instar Canis marini.*

§. 56.

De furcâ tricuspide in Ventriculô Lupi repertâ seqventem historiam refert Christianus Franciscus Paullini *Lycograph. cap. 3. p. m. 38.* Johannes Heinricus Cœsterus, Judicii Hildesiensis Assessor, viderat in Itinere suô Romanô apud Abbatem Ordinis Cistertiensis, furcellam tricuspidem in Ventriculô Lupi ob rabiem capti & occisi repertam. Manubrium erat ex venustissimo Ebore. Integra omnia & nihil adhuc immutatum. Ex qvô conjiciebatur, haud diu latitasse in Ventriculô, & inde rabiem istam lupinam deduxêre Venatores, siqvidem circa Pylorum hærebat firmiter ei infixa. *Furcâ tricuspis.*

§. 57.

Cùm in Eistetensis Episcopatûs ditionis pagô, Fugenstal, agricola, nomine Ulricus Neufesser, crudelibus dolorum tormentis in alterô hypochondriorum latere conficeretur, subitò clavum ferreum sub illæsâ Cute manu apprehendit, qvem Chirurgus Novaculâ excidit. Nec tamen dolores cessarunt, sed *Varia.*

 indies

nem excedebant, aderat & capillorum instar globi invo juxta verba Johannis Langii *Epistol. medicin. Lib. 1. p. m. 168.*

§. 58.

Lien. In Ventriculô puellæ recens natæ, cujus totum a hiabat, & viscera maximam partem erant pendula, l prehendebatur incarceratus, teste Godofredô Benjamin sio in Bigâ Observat. medic. *Ephemerid. Acad. N. C. Cen VIII. Append. p. 117.* Idem Autor etiam *ibidem Obs 13. p.* *Epar.* tis per Ventriculi perforati foramen in hujus Cavitaten trantis meminit.

§. 59.

Siluri Ventriculus. Historiis medicis de Ventriculô non immerito ar dus Siluri piscis Ventriculus eductus, qvi ultra diei spa tam traxit, diversos motus edendo, juxta Philipp. Ja manni Observationem *M. N. C. Dec. II. An. 7. Obs. 40. p* communicatam. Cùm enim octavô die Mensis Junii tus esset Silurus â meridie, tertiâ pomeridianâ seqvei pluribus spectatoribus Ventriculum talem exhibuit H nus. Scilicet inqvit, primo obtutu animal aliqvod v se continere videbatur, adeò mirabiles motûs edebat; ubi exinanitum ipsum manibus explorassemus satis, l

dam systole & diastole. Ad hos vorticum reciprocantium motûs & reliqva Ventriculi pars superior, unà cum intestino, qvod Pyloro proximum, commovebatur. Qvotiescunqve autem designata loca premebamus, ad numerum motûs ejuscemodi exsurgere vidimus, qvi justa interpositâ morâ vix cessabant. Tentavimus an aqvæ tepidæ fotu vehementior concitaretur motus, ast frustra. Nec integer tantùm Ventriculus, sed & dissectus ad vesperam usqve istiusmodi motûs exhibuit. Occuparunt autem memorata loca innumeri nervi, funiculorum contortorum specie, absqve membranæ involucrô, Ventriculi superficiei externæ incumbentes.

CAPUT VII.
De
Vomitu.

§. 1.

HActenus de Appetitu, & rebus naturalibus ac præternaturalibus assumptis & ex Ventriculô ad Intestina descendentibus, vel in eodem extraordinariè retentis, egimus; nunc ad ea, qvæ per os assumpta ex Ventriculô ad Intestina non prolabuntur, neqve per viam ordinarim evacuantur, sed motu retrogradô ex Ventriculô per Oesophagum iterum ad fauces ascendunt Vomituqve rejiciuntur, progredimur. *Vomitus.*

§. 2.

De formalitate Vomitûs, sive qva ratione ille contingat, ut paucis agamus: ex Physiologicis notum est, in statu naturali Ventriculum mediantibus fibris carnosis seu musculosis, imprimis tunicæ ejusdem secundæ, motu qvodam, peristalticô dicto, gaudere, qvi â sinistrô Ventriculi orificiô versus dextrum tendit *Formalitas.*

Ventriculi partes primò contrahuntur & violentam agitat
inchoant,eamqve versus superiora dirigunt & usqve ad si
sive sinistrum orificium indeqve ad fauces continuant, u
tenta Ventriculi, Intestinis destinata, per Oesophagum
rejiciantur. Vix autem Vomitus in levi aliqvâ fibrarun
catione seu corrugatione, sed potiùs in violentâ parietu
triculi constrictione totiusqve fundi elevatione qvasiqve
sione consistit; qvod confirmat Johanes Baptista van He
Pylorus Rector. §. *6. fol. m. 139.* Vomitus, inqviens, fit
clausô Pylorô Ventriculus sese sursum contrahit, non q
per corrugationem, sed motu totali Stomachi sursum
lam, adeoqve Pylorus Vomitum imperat & retentivæ n
scultat. Et §. *21. fol. 141.* idem, Vomitum non fieri nisi
& sursum inversô Pylorô, scribit. Hæc Pylori ipsiusqv
triculi Convulsio seu contractio simul Oesophagum in c
sum trahit, inde, clausô Pylorô, Contentorum Ver
per gulam & fauces fit rejectio. Qvodsi autem in V
Pylorus non clauderetur, tunc sanè maxima in Ven
contentorum pars potiùs per illud apertum orificium
rius in duodenum & reliqva Intestina prolaberetur,
per Oesophagum ascenderet. Eodem modô vomit
fieri, seqventibus verbis describit Thomas Willis

Pylorô interim (uti videtur) occlusô aut introrsum deductô; simulqve totum Oesophagi ductum motu inversô, scilicet ab imô ad summum, velut cochleatione qvadam conniti, ut contenta qvæqve usqve superius protrusa demum per Os egerantur &c. ubi plura de fibrarum actione reperies. v. etiam Paul. Gothofr. Sperling. *Disput. de Vomit. cruent.* §. 3. p. 6. Qvod confirmat etiam Olaus Rudbeck *de Vas. scros. Obs.* 50. qvâ in Cane vivô dissectô primò Pylorus se contrahebat, mox Systole totius Ventriculi ab Orificiô inferiori ad superius tandemqve Oesophagum seqvebatur. v. Christ. Frid. Garmann. *de Miracul. Mortuor. Lib. 1. Tit. 5.* §. 38. *p. m.* 192.

§. 3.

Huic tamen Rudbeckii Experimento contrarium in Cane annotavit Petrus Chirac, qvi naturam vomitionis exploraturus dedit Cani in offâ panis Mercurii sublimati corrosivi drachmam unam, qvam mox postea evomuit cum incredibili vomendi conatu ulteriori; tum temporis ipsi abdomen aperuit secundum musculorum rectorum longitudinem, qvò citò observaret, qvid in Ventriculô fieret; verùm nullatenus observare datum, motum adesse aliqvem in Ventriculô extraordinarium; motus enim peristalticus leviter ac confusè saltem apparuit cum contractione fibrarum ita debili & parvâ, ut qvamvis nil esset in Capacitate Ventriculi, ille tamen inde incapax esset se vel ad vigesimam partem constringendi, prout fieri deberet ad evacuationem ejus per orificium vel superius, vel inferius; interea tamen inanis vomendi conatus sæpius recurrebat. Unde dictus Petrus Chirac ulterius secum constituit Ventrem apertum consuere, relictô non nisi exiguô foramine ad experiundum digitô immissô, qvid ibi perageretur. Hoc factô continuatisqve in Cane vomendi conatibus, nulla contractio in fibris ejus observanda fuit, sed solummodò, qvod Ventriculus esset planus ob pressionem viscerum ad inferiora ex motu *Contradicitur.*

 Diaphrag-

Diaphragmatis & conſtrictione muſculorum abdominis, vel e tempore, qvô vomebat Canis nulla omninò erat Contractio & *v. M. N. C. Dec. II. An. 4. Obſ. 125. p. 247. ſeq.* Imò qvoad He montii ſuprà allegatam, de Pylori plenariâ contractione, ſe tentiam duo præprimis Johanni Bohnio monenda videntu primò, omnem qvidem Vomitum ſupponere Pylori convulſio nem, minimè tamen ſemper adeò arctam ejus occluſionem qvaſi ſigillationem, qvâ inſtar cuſtodis ſeu janitoris pertinacio ris, non emittentis contenta, ſe habeat: cùm non rarò ſul hoc janitore & in tractu inteſtinali ſtimulus ille everſorius ſpas modicus hæreat, cujus impreſſio ab hoc per Pylorum ad Gu lam usqve continuatur, ut vel ſola fæcum per Os in Morbô Iliacô excluſio evincit. Nec de nihilô eſt, qvod Riolanus *En-chirid. Anat. Patholog. Lib. 2. cap. 17.* diſſerit, illam duodeni ad ſpinam replicationem non rarò Vomitibus occaſioni exiſtere qvatenus bilis transfluxus in hac aliqvando cohibeatur, hinc ac Ventriculum regurgitet. Deinde nec ideò Helmontio conce denda monarchalis illa Pylori poteſtas, qvam in fibras totius ſtomachi habere credit: qvatenus inſtinctûs vomituriendi non ſemper Pylorum afficiunt, ſed intermediam utriqve orifici non rarò partem, imò alterum orificium, qvemadmodum Hil danus *Cent. 5. Obſ. 36.* Vomitum ab Ulcere orificii ſuperior teſtatur. Ita ut ſine Pylori retractione qvidem excretio ha vix unqvam concipi qveat, non tamen ſemper hic primò in tetur, ſed aliqvandiu â fundi fibris in conſenſum trahatur, a eoqve ejus functio naturalis pariter alterius facultatis, ſcilicet brarum contractricis ſit pediſſeqva, & harum motui ſimplicit ſubjecta, ſecus ac Helmontius eandem ſibi concipiebat. v. Jo Bohn. *Diſput. de Vomit. §. 3.* Plura de Vomitûs formalit vid. Theophilus Bonetus *Sepulchret. Lib. 3. Sect. 8. Obſ. 1. Sch fol. m. 790. ſeq.*

§. 4. Ha

§. 4.

Hanc etiam modò explicatam Ventriculi inter vomendum actionem dubiam facit Monſpelienſium Medicus jam allegatus, nomine Chirac, vomitum ſtatuens produci a motibus extraordinariis Diaphragmatis & muſculorum abdominis, non verò per contractionem fibrarum ſtomachi; qvâ hypotheſi ſtante Ventriculus omnis actionis expers, ſed à cauſis extraneis tantùm impulſus & compreſſus materias contentas ejicere credendus eſt. Eandem ſententiam etiam fovet Dominus du Verney, & plurima experimenta circa eam, adhibitis variis animalibus vivis vomitoriis coram Societate Academiæ Regiæ Scientiarum facere, & univerſum Vomitûs mechanismum ob oculos ponere ſuſcepit; cæterùm duo experimenta, qvæ tantummodo inſtituebantur, nondum ſatis pro elucidatione hujus rei videbantur, vid. Hiſtor. Academ. reg. Scient. Pariſ. *An. 2. p. m. 263. ubi plura.* Huc pertinet etiam Obſervatio Antonii de Heide de Vomitoriô Cani datô, qvam *Cent. Obſ. med. Obſ. 92.* recenſet: canis, inqviens, jejunus bolum è pane cum butyrô & viginti granis Vitri Antimonii avidè devorat. Elapſâ horâ unâ vel alterâ evomuit mucorem, qvem ſtatim reſorbet, eſculenta deinceps averſatus raro vomitu afficitur. Poſt aliqvot horas vomentem canem diſſeco, phænomena in inteſtinis & ſtomachô occurrentia obſervaturus. Colon refertum valde inveniebatur fæcibus craſſis; duodenum & forſan tenue inteſtinum totum vacuum & mucore deſtitutum erat. Stomachus continebat parum mucoris ſimilis, qvem vomitu egeſſit; & neqve in Inteſtinô, neqve in ſtomacho motus præternaturalis ſeſe prodebat, ſed carneæ Oeſophagi fibræ, mortuô etiam cane, convellebantur. vid. Ant. de Heide *Anatom. Mytal. p. 190. ſeq.* *Alia opinio.*

§. 5.

Oritur autem Vomitus ſeu Ventriculi inverſio vel per eſſentiam, vel per Conſenſum. Per eſſentiam ſeu immediatè, *Cauſa.*

vel â nimiâ aſſumptorum qvantitate, vel ab humoribus ac
bus in Ventriculô, vel â morbis Ventriculi Organicis, e. g. â
moribus, vulneribus, ulceribus &c. ſiqvidem Vomitûs crebr
Scirrhus. ris & ferè continui â ſcirrhô Orificii inferioris aliqvot exen
pla jam *Cap. VI.* §. *17.* ex variis Autoribus adduximus. Si
Mercator ditiſſimus per plures annos certâ qvadam ægritudin
plurimùm cruciabatur. Optimè enim ſe habebat, ſi primum
paſtûs fruſtulum ſtomacho probè ingereretur, tunc & prandio
copioſo indulgebat & felicem coctionem experiebatur; cùm
verò primam bucellam laborioſè deglutiebat, ſtatim ingeſta vo-
mitu pertinaci & difficili regerebat, tuncqve nullus ipſi prandén-
di ſupererat locus; aliqvot horis pòſt cibos aſſumere conaba-
tur, qvô tempore ſi primus feliciter commeabat, bene, ſi male,
adhuc horæ aliqvæ ad victum aſſumendum expectandæ erant
Cujus Symptomatis tam inſoliti cauſa poſt mortem apparuit
Viſa enim fuit caro fungoſa excavata, orificio ſuperiori ven-
triculi proxima, cujus cavitas verſus ipſammet partem hiabat.
Itaqve cùm prima offa Ventriculum ſubeundo, labrum, id eſt
partem ſuperiorem hujus excreſcentiæ externam, premebat, &
ſic inſtar uvulæ orificium cavitatis operiebat, reliqva ingeſta in
Ventriculum ferebantur & coqvebantur. Cùm verò fruſtum
primò abſorptum internam partem ſuperiorem fungoſitatis hi-
antem deſcendendo feriebat, introitum cavitatis dilatabat & in
ipſa cavitate remanebat, unde irritatio & vomitus validiſſimu
juxta ſententiam & verba Johannis Viredeti *de prim. Coctio*
Part. 2. cap. 8. p. m. 326. ſeq. Vidit etiam Johannes Prevot
Steatoma. in Cadavere qvodam Steatoma parti internæ orificii ſuperio
Ventriculi magnitudine Ovi adnatum, qvô propendente Vo
mitus continuè infeſtabat; alterum digiti longitudine ad ſin
ſtrum qvoqve orificium ejuſdem mali cauſam. vid. Joh. Rho
Obſ. medic. Cent. 2. Obſ. 63. p. m. 86. Vomitum ob Pylorum gypſi
materiâ intus & extus obductum annotavit Nicolaus Blegn

Zodi

Zodiac. Med. Gallic. Ann. I. Menſ. Februar. Obſ. 3. p. m. 46. de qva & aliis cauſis ſupra de Ventriculô egimus. Romæ qvidam Vomitu continuô vexabatur, ut qvævis aſſumpta ſtatim rejiceret; in cujus diſſectô Cadavere Pylorus callum viſus eſt obduxiſſe, vid. Thom. Bartholin. *Hiſtor. anat. Cent. 4. Hiſtor. 47. p. m. 333.* De Vomitu ex Hyperſarcoſi circa Pylorum vel cruſtâ qvâdam & cicatrice *vid. M. N. C. Dec. II. An. 3. Obſ. 94. Schol. p. 199.*

§. 6.

Vir qvidam Ictericus Hafnienſis, nomine Falckius, diu anxiam vitam inter mortem & Inediam traxit. Ventriculô enim debilitatô omnia aſſumpta reſpuebat Vomitu ſtatim rejecta, & qvoties lacticinia ingerebantur, totiens in caſeum concreta meabant eâ viâ, qvâ acceſſerant. Apertô defuncti Cadavere inter alia Ventriculi cavitas univerſa rubicunda, venis diſtentis, unde & Vomitus continuus & nonnunqvam cruoris ſputum, juxta Thom. Bartholinum *Actor. Hafnienſ. Vol. III. Obſ. 28. p. m 59.* Et *Vol. IV. Obſ. 36. p. 116.* refert idem, totam interiorem Ventriculi faciem rubicundam & tantùm excoriatam fuiſſe. Aliud adhuc exemplum ibidem *p. 117.* recenſet, de nobili Juvene annorum viginti novem, ſatis bene conſtitutô & in vivendi genere ſatis temperatô. Hic repentè incidebat in Ventriculi Inteſtinorumqve cruciatûs vehementiſſimos cum continuis moleſtiſſimis vomitibus materiarum cujuscumqve generis, nec cibum nec potum continere poterat, cum ſiti & vehementiſſimô ardore. In hoc poſt mortem diſſectô tota Ventriculi ſubſtantia diffluens apparebat, cum rubore & manifeſtâ eroſione in variis partibus & præſertim in unâ, ubi tota ſubſtantia eroſa videbatur, cum colore lividô. Talismodi eroſiones Ventriculi ſæpiſſime a propinatô venenô dependent, uti præter qvotidianam experientiam teſtatur Johannes Dominicus Sala loco modò allegatô *p. 121.* De Johanne Baptiſtâ Salice, Profeſſore Patavinô, qvi inani poſt cœnam vomendi deſideriô angebatur, doloribus ingentibus ſu-

Ventriculi eroſio & perforatio.

pra umbilicum. In hujus enim Cadavere non modò Ventri culus erosus, sed etiam maximis foraminibus pertusus, im reliqva etiam Intestina variis in locis perforata reperiebantu qvam erosiorem dictus Sala â Venenô derivat. Ventriculu humoribus corruptis, fœtidis & atrabilariis refertum, in J vene, qvi post convivium dolore stomachi correptus fuit, pos ea verò de dolore acutissimô Capitis, mox & in ipso momen tô de maximô cruciatu Oris, Ventriculi, Ventris & artuum conqverebatur simulqve vomitûs patiebatur, ut vix cibum multò minùs medicamenta retinere posset, observavit Gvilhelmus Fabricius, Hildanus *Observ. chirurg. Cent. 3. Obs. 20. Oper. fol. 200.* De Vomitu sangvinis lethali & erosione Ventriculi. v. Joh. Scultet. *Armament. Chir. Part. 2. Obs. 59. p. m. 86. seq.* De Herpete Ventriculi Vomitûs qvotidiani & mortis causâ seqventem observationem refert Dominicus Panarolus *Observ. Medicin. Pentec. I. Obs. 43. p. m. 26. seq.* Vir qvidam, inqviens, qvotidie manè & vesperi, post prandium & cœnam Vomitum patiebatur, in Atrophiam tandem transiens post sex menses occubuit. Sectô corpore in Stomachô internè circa Pylorum Herpetem inveni, unde qvotidianus Vomitus postmodum Atrophiæ & mortis causa oriebatur.

§. 7.

Pharmaca & Venena. Huc pertinent etiam varia assumpta Pharmaca, Vomitoria & Cathartica fortiora vel nauseosa, item, uti modo dictum, venena, qvæ particulis aculeatis instructa Ventriculi tunicam nerveam vellicando Vomitum, qvandoqve etiam lethalem, excitant, qvalia exempla plurima congessit Theoph. Bonetus *Sepulchr. Lib. 3. Sect. 8. Obs. 5. seq. fol. 792. seqq.* De ungvium virtute emeticâ refert Henricus ab Heer *Observ. Medic. 29. p. m. 249.* se vidisse duos, qvi nullô Antimoniô aut aliô eccoproticô, ne qvidem Ellebori extractô alvum laxârant; cùm autem suô consiliô propriorum Unguium præsegmina & rasuram bibissent, vo

mi

mitu juxta seceſſuqve abundè ſe depleverant. Non autem ſemper propriorum ungvium raſura reqviritur ſed qvilibet ungves ſufficiunt, uti aliqvoties obſervare mihi licuit.

§. 8.

Nicotianam ſeu Tabacum famen ſedare ſuprà diximus, hoc locò nobis ejusdem vis vomitoria occurrit, ſiqvidem ipſius fumum, vel per fiſtulam improvidè deglutitum, vel cantharo Cereviſiæ inflatum, ſicqve cum eâdem aſſumptum, Vomitum excitare, ſatis notum eſt. Vomitum etiam continuum & lethalem in Conſiliariô qvodam Electoris Bavariæ â Tabaci abuſu obſervavit Wolfgangus Hœferus *Hercul. Medic. Lib. I. cap. 5. p. m. 43. ſeq.* Sunt, inqviens, qvi neſcio qvalem noxam & Cerebri nigredinem ex uſu Tabaci freqvente metuunt, qvaſi fumus nigrorem calvariæ intus induceret, ut ignis fumans camino. Qvod idem cum ſuſpicaretur Sereniſſimus Dux Bavariæ & Elector Maximilianus, cujusdam Conſiliarii ſui, Tabaco uſi & ferè abuſi & vomitu continuô tandem extincti, Caput per Anatomiam explorari mandavit, qvod unà cum Cerebrô & membranis ſartum tectumqve ſine omni noxâ inventum eſt. Nihilominus pro cauſâ continui Vomitûs & mortis potuit ſtatui abuſus Tabaci, vi cujus nimium pituitæ ad Ventriculum tranſiit; qvæ vel copiâ & frigiditate eum tandem enervavit, vel malam qvalitatem & corruptelam per moram induens, vicina membra & ipſum adeò Ventriculum in commune malum traxit. De Vomitu ab externô Nicotianæ uſu *v.* §. *25.* In Illuſtri Virô â Laudanô præſcriptô Vomitum per duos dies, licet per horas interpolatas, duràſſe obſervavit Johannes Viridetus *de Prim. Coction. Part. 2. cap. 7. p. m. 321.* ubi pergit: nerveis glandularum fibrillis excluſionem ſucci viſcidi in ſuô ſinu ſecreti non promoventibus, hac morâ acrior factus motûs ſpasmodicos cievit, unde & vomitum per hoc tempus aliqvibus ſalibus ſuperſtitibus, & ipſas fibrillas lancinantibus, continuavit; &c. *Nicotiana.*

§. 9. Ver-

§. 9.

Vermes. Vermes in Ventriculô productos vel ex Inteſtinis ad e adſcendentes radendo vel mordendo Vomitum nonnu ciere, atqve ad ſui ejectionem Ventriculum ſtimulare, exp tia teſtatur; ſiqvidem puella annum duodecimum attinge mitu continuô longô tempore laborans primò bilem ta picem valde atram cum Vermibus, demumqve Scarabe jiciebat, teſte Petrô Foreſtô *Obſerv. Lib. 18. Obſerv. 19. fol.* Bina exempla Lumbricorum Vomitu rejectorum comme Amatus Luſitanus *Curat. medicin. Cent. I. Curat. 5. & 6. fol* qvalia exempla plura paulò infrà, item in Helmintologiâ reperies.

§. 10.

Vulnera, Ulcera &c. Vulnera, Ulcera, Fiſtulas & Gangrænas Ventricul mitu ſæpiſſime concomitari, Medicorum Obſervationes tur. In binis exemplis Vomitu diuturnô laborantibus c ab exulceratione Ventriculi â deglutitis oſſibus aut ſpin orta derivat Gvilhelmus Fabricius Hildanus *Obſ. Chirurg. Obſ. 36. Oper. fol. m. 424.* Alia exempla ulcerum, fiſtular peries apud Theophilum Bonetum l. a. In Varandæi, M per multos annos Vomitu excruciati, Ventriculô Ulcera plurima hinc inde fuêre obſervata referente Emanuele Ko *M. N. C. Dec. II. An. 3. Obſ. 94. Schol. p. 199.*

§. 11.

per Conſenſum. Deinde oritur Vomitus non immediatè ex Ventricul ab aliis partibus, vel immediatè vel mediatè cum Vent communicantibus. Illius generis partes ſunt Oeſophagu phragma & Inteſtina, qvibus cum Ventriculô immedia continuitas. Ratione Oeſophagi oritur Vomitus, dum ill fauces, digitô vel plumâ vellicantur, ut Vomitus ipſe a mituritio moveatur, hocqve modô nonnullos longævam attigiſſe, ſcribit Petrus Borellus *Cent. 3. Obſ. 93. p. m. 270. ſq.*

meus, inqviens, Vomitum ſic per ſingulos menſes inſtituit ab aliô edoctus, qvi idem faciens longævam attigerat ætatem; ille verò jam ſeptuaginta attigit feliciter annos; pennam autem novam vel fuſum accipit, qvibus palatum tangit, ſicqve diu manet caput ad inferiora demittens, & paulatim erumpunt aqvæ claræ, tanqvam fonticulum facientes in fuſi oppoſitâ parte; & poſt aqvas veniunt aqvæ verſicolores & amariſſimæ, qvæ cum difficultate emittuntur, & ſic levari aſſerit â multis infirmitatibus, easqve ſic præcaveri. Ratione connexionis Diaphragmatis cum ventriculo, per tuſſim & vehementem Diaphragmatis convulſionem & concuſſionem ſæpiſſime Vomitus concitatur; Ratione Inteſtinorum oritur Vomitus ab eorundem motûs periſtaltici, ſive â Colicâ & Paſſione Iliacâ, ſive â Vermibus, & vulneribus, ſive etiam ab eorundem obſtructione, dependentis inverſione; ſiqvidem per dictum Inteſtinorum motum inverſum & ad Ventriculum usqve continuatum Scybala ad Ventriculum propelluntur Vomituqve rejiciuntur. Hujus verò generis, ſeu mediatè, ſcilicet per nervos & membranas Vomitum cientes, partes ſunt, verbi gratia, Caput, Epar, Lien, Renes, Meſenterium, Uterus, interdum etiam Pancreas; qvibus non immeritò etiam Phantaſiam ſeu Imaginationem annumerare licet, ſi qvis, exempli gratia, â ſolô aſpectu, vel auditu, vel odoratu rei adverſæ ſeu nauſeoſæ, vel ex præcipitiô qvodam proſpiciens, aut curru vel navi vectus vomere incipit; qvales & alias cauſas varias apud Autores Medicos reperire licet, ex qvibus plurima exempla congeſſit Theophilus Bonetus *l. a. fol. 805. ſeqq.* vid. etiam Joh. Schenck. *Obſerv. Medic. Lib. 3. fol. m. 327. ſeqq.* Matthiæ Moron. *Director. Medic. pract. ſub Titul. p. m. 471. ſeq.* qvibus ſeqventes Obſervationes adjungere libet. Franciſcum Poirotium phlegmonis eryſipelatodis Hepatis decimô tandem menſe violentiâ fractum, morte jam inſtante, non ſine ſummis cruciatibus & intolerabili cardiogmô meracæ bilis porraceæ libras tres

 qva-

loris & saporis colligi posse. Econtra etiam Fridericus I
talem Vomitum pravæ pori cholodochi conformationi
bit, qvando scilicet non in duodenum Intestinum, sed
triculum implantetur. vid. Paul. Barbet. *Prax. Lib. 4. cap.*
Part. 1. p. m. 99. qvale exemplum in Ferdinandô III. R
rum Imperatore annotavit Wolfgangus Hœferus *Herc*
Lib. 3. cap. 3. p. 197. Cholydochus, inqviens, ad Intesti
ctus, induratus & obstructus, alter Ventriculo inser
peramplus. Item Cabrolius in Comite dissectô ductu
lodochum proximè Pylorum insertum offendit, ita ut
nùs Ventriculo, qvàm Intestinis bilem transmitteret
etiam illi causa fuit, qvod sæpius nausearet vomeretq
Joh. Bohn. *Disput. de Vomit. §. 12.* Et Joh. Brœn. *de du*
Veter. cap. 5. p. m. 77. scribit, nonnunqvam ductum biliferu
in ipsius Ventriculi fundum, aut etiam aliqvam Pylori p
unde bilis facillimè superveniente aliqva convulsione ev

§. 12.

à Casu ab alto. Post Casum ab alto Vomitum annotavit Ehrenfrid
gendorn. *Tract. de Catech. Sect. 4. cap. 2. Artic. 4. p. m. 75.*
rô, qvi inter ludicra, qvibus indulsit, ex vertice collis
sam huic vicinam delapsus, hinc nihil loqvi amplius n
Intellectûs specimina edere potuit. Unde æger sem

naretur in arvô congelatô, in capitis partem, finiſtri præſertim lateris, unâ cum eqvô præcipitem egit. Oculus finiſter dimidii pugni magnitudine intumuit, cum graviſſimis capitis doloribus; his acceſſere inſomnes noctes; finiſtra pupilla aliqvantiſper profundiorem dextrâ habebat ſitum, unde etiam omnia ipſi dupla videbantur; appetitus erat mediocris. Extra lectum ſi aliqvid cibi aſſumebat, vomitus ſeqvebatur; annotante Caſpare Theophilo Bierlingio *Theſaur. theor. pract. Caſ. 18. p. m. 218. ſq. &c.*

§. 13.

De Vomitu lethali ab Hepate ſcirrhoſô per navigationem inconſvetam & ebrietatem in Gangrenam & Sphacelum mutatô, vid. Gottlobi Schoberi diſſertatio *in Ephemerid. Academ. Nat. Cur. Cent. 3. & 4. Append. p. m. 147. ſeqq.* De Vomitu ab Hepatis abſceſſu aliisqve ejusdem vitiis vid. Theoph. Bonet. *Sepulchret. Lib. 3. Sect. 8. Obſ. 37. ſeqq. fol. m. 809. ſeq.* a Pancreate.

§. 14.

A Pancreate vitioſô ortum vomitum annotavit Paulus Barbette in Sartore qvodam, qvi nihil retinebat aſſumptorum ciborum potuumve, continuòqve pituitam vel lympham qvandam craſſam evomebat. Poſt mortem hujus viri in apertô cadavere Pancreas totum corruptum imò ſphacelatum fuit repertum, juxta Paul. Barbette *Prax. lib. 4. c. 2. p. m. 109.* Chirurgus qvidam Renum & Dorſi doloribus afflictus fuit cum Vomitu graviſſimô, hinc calculoſus ab omnibus judicatus. Pancreas putridum erat, corruptum, cancro affectum, qvi ulterius ſerpendô ambos qvoqve renes corrupit. v. Theoph. Bonet. *l. a. f. 815.* Vetula qvædam Vomitum qvotidianum poſt prandium & cœnam patiens in Atrophiam & Maciem incidens tandem mortua eſt. Sectô Cadavere Pancreas ita durum inventum fuit, ut lapidem æmularetur: ob hanc igitur cauſam Vomitus ciebatur &c. vid. Dominici Panarol. *Obſerv. Pentecoſt. 1. Obſ. 44. p. m. 27.* Et Franciſcus Sylvius *Prax. med. Lib. 1. cap. 15. §. 11. pag. m. 190.* Scirrhus Hepatis.

tervalla premebatur; præcedebat immanis Ventriculi c
terebranti similis, digitôqve in Os immissô talem hum
eliciebat; Tandem, prægressis maximis Ventri doloribus,
In hujus apertô Ventriculô præter nucleos cerasorum]
ingestorum, nihil repertum, sed Lienis summa & tertia ci
pars omninò absumta erat, qvasi mordicus amputata, c
vante Theophilô Bonetô *Mercur. compital. Lib. 18. §. 19. f. n*
vid. etiam ejusdem *Medic. Septentr. Lib. 3. Sect. 5. cap. 4. f. n*
Vomitum cruentum lethalem ex Sangvinis in Vasis spl
stagnatione in Cive Lipsiensi annotavit Johannes Bohnius
mirum vir ille cachecticus satis ex improvisô multum san
& cum hoc repentè animam evomebat, in cujus cadavere
planè, Lien verò qvoad ambitum exteriorem tantùm sci
sum, Ventriculus & Oesophagus sangvine turgidi, Cordi
tem Ventriculi & Vasa majora eodem vacua observata fue
sine dubio, qvod nec â Liene nec ab Epate scirrhosô ac
potuerit viscerum illorum sangvinis dimensum, adeoqv
Vasa gastrica splenicis continua horumqve rupturas aut a
moses cum impetu lethali ad & per Ventriculum rejectu
erit. vid. Joh. Bohn. *Disput. de Vomit.* §. 13. Viro cuidam
â freqventi Vomitu sangvinis Asciticus factus fuerat, per
minentem Umbilicum, laneô filô seu liciô transmissô, aq

§. 16.

Renum Inflammatione & Suppuratione, item Calculô laborantes Vomitu vexantur. Refert enim Georgius Segerus, Adolescentem novendecim annorum per bene longum tempus immensis doloribus circa Vesicæ & sinistri Renis regionem, Vomitibus freqventibus & dolorificâ Urinæ excretione mirum qvantum excruciatum obiisse, in qvo totum illius Renis parenchyma erat suppuratum, imò in pus planè conversum, unde tunicâ illius scalpellô ruptâ pus fœtidum in Abdominis cavitatem copiosè effluxit. In Vesicæ cavitate nulla Urina, sed solum Calculus exactè rotundus, ast nimium asper, sesqviunciam ponderans continebatur: *vid. M. N. C. Dec. I. An. I. Observ. 16. p. m. 65.* Ejusmodi exempla Vomitûs imprimis ratione Calculi qvotidie occurrunt. *à Renibus.*

§. 17.

Cartilago mucronata Sterni freqventiùs, qvàm qvidem Practici annotant, indebitè incurvatur, ab humoribus affluentibus plùs justò emollita; sicqve mucrone ad interiora vergens Ventriculum premit; unde Appetitus prostratus, adsumptorum Vomitus, imò Ventriculi continuus dolor, totiusqve Corporis Atrophia, juxta Paul. Barbett. *Anat. pract. Lib. I. cap. 4. p. m. 16.* Et qvot qvæso Virgines & aliæ mulieres, tam nobiles, qvàm ignobiles, ut teneriores circa thoracem appareant, ob pressionem dictæ Cartilaginis mucronatæ, mediante certô instrumentô ligneô vel ferreô, Gallis Planchette dictô, factam, à Cibis penitus abstinere coguntur, aut assumptis cibis Vomitum & alia symptomata experiuntur? Posse autem Scirrhum penes Ventriculum exinde oriri ex Turrianô refert Wolfgangus Hœferus *Hercul. medic. Lib. 3. cap. 1. p. m. 166.* inqviens: Virginis, Alexandræ Spinolæ, Vomitum post qvamlibet cibationem patientis, medicationem tamen ferentis, satis rarum exemplum, describit Bartholomæus Turrianus, in Buliatria, *fol. 270.* ubi *à Cartilagine mucronata.*

Symptoma hoc non Ventriculo, sed utero adscribit, & Sci
penes Ventriculum, ex retentione qvinqvennali Mensium, &
mulatione plurimorum excrementorum, nec non gesta
alicujus cornu, vel ligni, Gallicè Planchette, contractô, qv
stræ nobiles mulieres etiam in hoc tempore, non sine di
diô Valetudinis, ut erectæ incedentes superbiant, utuntur.
enim non solùm Ventriculum comprimunt, sed & pectus
ctant atqve respirationem impediunt, & sic evadunt cache
& flatuosæ: unde audimus, apud Juvenculas imprimis, s
regurgitantes flatûs circa has partes, qvas vel per prædi
Instrumentum, vel per vestimenta angusta, comprimunt,
ranas coaxantes subtus absconditas haberent. &c.

§. 18.

A titillatione sub alis.

Qvosdam titillatione sub alis in Vomitum abripi,
Johannes Michael Fehr *Hier. picr. seu de Absinth. p. m. 104.*
etiam *M. N. C. Dec. II. An. 3. Obs. 2. p. m. 20.* probat exe
Vidi, inqviens, puerum septendecim annorum, qvi sub
leviter titillatus enormiter vomebat, & omnia viscera excu
videbatur, si diutius eô modô vexaretur, qvod non tam in
sioni fortiori, qvàm exultationi spirituum animalium attri
dum esse censeo, adeò ut risus potiùs sextus sensus esse
tur; qvàm Scaligeri sextus sensus.

§. 19.

à Vellicatione auris.

A Vellicatione Auris membranæ, Tympani dictæ, V
tum annotavit Johannes Nicolaus Pechlinus in præcipu
Duce, cui auris internæ aut membranæ Tympani sensu
acutus erat, ut vel leve ejus irritamentum Stomachum
verteret magnosqve excitaret Vomitûs; neqve alio hic co
qvàm digiti contrectatione, opus erat. vid. Joh. Nicol. Pe
Observ. physic. medic. Lib. 2. Obs. 45. p. m. 320.

§. 20.

à distorsione pedis.

A distorsione Pedum & Manuum Vomitum & alia Sy

mata obſervarunt Medici. Ipſe enim Johannes Baptiſta van Helmont emturus villam obambulabat cum inſigni appetitu, tum fortuito diſtorſit pedem, lapſus eſt, rigor ſtatim obvenit, cum Nauſeâ, vomitu, & ſuffocatô edendi priore appetitu: mox verò diſtortum pedem ac ſemidislocatum repoſuit, adqve eodem inſtanti redditus eſt ipſi appetitus priſtinus & nauſea ceſſavit. v. Helmont. *Pylorus Rector.* §. *20. Oper. fol. m. 141.* Et Joſephus Lanzonus Anno 1696. obſervavit adoleſcentem, qvi currens cecidit illiqve manus ſiniſtra diſtorta fuit, & illicò Vertigo ac Vomitus non exiguus ſucceſſit, cum totali corporis tremore; defertur hic domum, ſtatimqve vocatô chirurgô ſemidislocata manus repoſita eſt, qvam repoſitionem ſubitò ſecuta eſt Vomitûs ceſſatio & Vertiginis ablatio; Ex qvô apparet, maximum eſſe conſenſum inter ventriculum ac nervos manuum & pedum &c. *v. M. N. C. Dec. III. An. IV. Obſ. 69. p. m. 155.*

§ 21.

De Vomitu ab Aëre omnibus obviô, qvi per Montem Peruvianum ſublimem, cui Nomen Periaecaca, peregrinantur, refert doctiſſimus Jeſuita Joſephus Acoſta *L. 3. c. 9.* qvòd, utut montem hunc aggreſſus ſit præmunitus, qvoad fieri potuit, qvàm optimè, ut effectûs aëris penetrantis peregrinantes vulgò afficientes declinaret, omni curâ ſuâ nihil remorante, ſummitate montis conſcenſâ, tantis obrutus fuerit tormentis atqve doloribus, ut vel ipſum Cor ſibi evomendum putaret: Bilem eni[illegible] [illegible]hlegma, viridis flaviqve coloris, tandemqve etiam ſangv[illegible] ejicere coactus, tribus vel qvatuor horis valde ægrotavit, donec frui licuit Aëre temperatiore, qvàm circa montis cacumen, qvod ad 500. Leucas extenſum; nonnullos è comitibus, diſpari tamen modô, proprietate hac tædioſâ, ſurſum atqve deorſum purgavit. vid. Robert. Boyle *de Utilitat. Philoſoph. experiment. Exercit. 5. cap. 13. §. 13. p. m. 304.* *Ab Aere.*

§. 22. Fœ-

gius *l. a. An. 1667. Mens. Novembr. p. m. 446.* seqventib
bis recenset: Fœmina Raymund de Stow-marcket, q
cunqve tonitru percipit, etsi è longinqvô, Corporis mo
ficitur, debilitatur, Stomachi infirmitate laborat, pr
est in Vomitum. In ipsô momentô (at the very Comi
of it) incidit in perfectam Choleram & perseverat in
& profluviô Ventris, qvoad tempestas durat, idqve mo
lentiore, qvàm soleat procurari Medicamentis in hun
præscribi solitis. Et ita se habuit fæmina illa â pueritiâ

§. 23.

ex Croco Metallorum. Vomitum ex admotô cruribus decoctô Croci Meta
annotavit Johannes Georgius Sommerus *M. N. C. Dec. I.*
Obs. 43. p. m. 120. Scilicet puero trienni, pertinaci Herp
liari in crure affecto, post adhibita universalia decoctum
Metallorum externè admotum aliqvoties movit Vomitum
qve ejusdem adhibitionem Herpes disparuit.

§. 24.

à Tabaci externâ applicatione. De Vomitu ab internô Tabaci usu paulò ante §. 8.
ab externâ qvoqve Nicotianæ applicatione Vomitum
Observatione confirmat Adamus a Lœbenwald seqventib
bis: Chirurgus mihi notissimus & â meâ directione
dens, Curationem suscepit cujusdam Juvenis rustici,

ſiccantibus, ſarcoticis, epuloticis, ſed continuus humorum affluxus omnem operam & vim medicamentorum eluſit. Pulverem Tabaci, utpote herbæ vulnerariæ, aſperſit parti læſæ, ſed vix hoc factô, patiens ad enormem Vomitum fuit concitatus. Retulit mihi inopinatum hoc ſymptoma prædictus Chirurgus, qvod ex naturali cauſâ forſan ortum ſuſpicatus juſſi, ut inſperſionem hujus pulveris repeteret; dictum factum, ſemper inſperſionem immediatè ſeqvebatur vomitio. *vid. M. N. C. Dec. II. An. 2. Obſ. 108. p. 262. ſq.* Item Vomitionem poſt linimentum aut fotum è ſucco aut decocto Nicotianæ Capiti adhibitum ſuccedere, ſcribit Thomas Williſius *Pharmac. rational. Part. I. cap. 1. p. m. 30.* ubi medicamentum hoc potiùs Cerebrum, qvam Stomachum, impetere addit. Simile exemplum recenſet etiam Johannes Bohnius *in Colleg. de Mater. med.* de puellâ Lipſienſi, qvæ, cùm parentes ipſi, ad pediculos â Capite depellendos Ungventum ex Nicotianâ & Butyrô (Tabacks Butter) applicarent, in Lipothymias incidit, vomitusqve crebros paſſa eſt; hujus etiam mali origo perſpecta non fuit, usqve dum conſultô Medicô Ungventum removeretur, unde ſponte ſuâ id receſſit. Sic etiam Radix Hellebori fonticulo admota alvum ſubducit & vomitum qvandoqve movet, qvòd ſangvis hac velut tabe infectus & circuitu ſuô in Ventriculum illabens ad expulſionem illum ſtimulat, juxta Joh. Baptiſt. du Hamel *Oper. philoſoph. Tom. II. Lib. 2. cap. 3. p. m. 161.* *à Radice Hellebori.*

§. 25.

A Mœrore ortum Vomitum obſervavit Henricus ab Heer *Obſ. medicin. Obſ. 26. p. m. 221. ſeq.* Videlicet Nobilis & Generoſus Dominus, patriâ Hollandus, genere Reneſſius, utroqve parente orbus, ſub ætatis annum vigeſimum octavum, cùm mater fatis conceſſiſſet, plurimum mœruit, nihil appetivit, parùm vel minimùm dormivit. Ineunte qvadrageſimâ præteritâ, qvæ- *à Mœrore.*

 cunqve

ad Vomitum urgent; & licet talia aliis alimentis obv
sicqve inscienter deglutiantur, in Stomachô tamen se
subitoqve vomitu rejiciuntur. Qvalia exempla jam su
pite tertiô de Nausea recensuimus, v. g. Cùm Hispa
dam, qvi pisces nunqvam gustare potuerat, ab amic
vocatus datâ Operâ piscem siccum optime pistum ovi
volutum ederet, in animi angustias cum Vomitu dev
ferè moreretur, juxta Amat. Lusitan. *Curat. medicin. Ce*
rat.36. fol. m. 166. Ancilla, qvæ a nativitate â Vinô abs
solô ejusdem odore Vomitu afficiebatur, teste Josephô
nô *M. N. C. Dec. III. An. 7 & 8. Obs. 103. p. 171.* Johannes
tius caseô sectô commodè vescebatur, tritum verò sin
tu gustare non poterat, vid. Joh. Rhod. *Cent. 2. Obs. 58.*
Alios solâ Casei mentione factâ horrendis vomitibus to
fert Rosinus Lentilius *M. N. C. Dec. II. An. 10. App. p. 60.*
etiam Johannes Jacobus Harderus, se novisse, qvi ex sol
camenti cathartici aspectu aliqvoties vomere necesse ha
particulas ejus necdum odorati, *vid. ejusdem Apiar. Ob*
Schol. p. m. 183. ubi etiam ex Wepferô meminit fœmin
qvoties Pharmacopolium præteribat post morbum chr
tota exhorruit, nauseâ correpta fuit, & vix vomitum
valuit. Betæ rubræ neqve præsentiam, neqve etiam sol
men. Civem qvendam Dresdensem ferre potuisse, sed st

arina non ab ipſâ, ut qvidam putant, Maris ſalſedine &
'e, ſed ab agitatione continuâ proficiſcitur, & in dulcibus
aqvis ab impetuoſis procellis multùm agitatis nonnun-
accidit, inexpertis tamen, ut contigit qvibusdam Adami
ii comitibus in itinere Perſico, Rha ſeu Wolgam Ruſſiæ
n Anno 1635. trajicientibus; unde & pro ciendâ Nauſeâ
tuqve Perſiæ medicaſtri hominem lintri excavato impoſi-
k qvatuor laqveis in ſublime tractum ſubitò iterum de-
nt, ut rotatione iſta ſubitaneâ faciliùs moveatur ad Vomi-
Alium in navigantibus excitandi Vomitûs modum re-
oyle *de Utilitat. Philoſoph. experiment. Exercit. 5. cap. 14.*
09. Notata dignum eſt, inqviens, qvòd ſi qvis, mare ſul-
Nauſeâ, non tamen ad Vomitum ſufficiente, tentetur, â
s de navis latere in aqvam proſpicere jubeatur, qvò celeri
ii curſu, aqvâ rapidè profluere viſâ, velocis fluminis vices
nte, ſpectator vertigine concitatâ faciliùs vomere poſſit:
ipſe non ſemel ſanitatis cauſâ Nauſeam promoturus ex-
s ſum. De qvâ materiâ vide plura in Joh. Helwig. *Obſerv.*
med. Obſ. 77. Schol. p. m. 242. ſqq.

§. 28.

Deinde variat Vomitus ratione excretorum, & qvidem tam e coloris, qvam conſiſtentiæ & durationis &c. v. g. Ali- *Vomitûs differentia.*

§. 29.

Pituita. Humoris viſcidi ſeu pituitoſæ materiæ magnar
qvantitatem excerni nil mirum, cùm ejusdem maxim
ventus per ἀπεψίας & cruditates non rarò oriatur, ſi
culus debilitatus alimenta non in chylum laudabilem, ſe
jusmodi pituitoſa excrementa convertat, vel alimenta ſu
dioris in nimiâ qvantitate ingerantur. vid. Joh. Bohn. *L*
§. *20*. Ejusmodi exemplum recenſet Johannes Viridetus *d*
Coction. Part. 2. cap. 6. p. m. 302. ſcilicet Filia annos vigir
optimè valens, ſtatim de Ventriculi pondere qveſta cu
intermittente & reſpiratione difficili, Vomitu excitatô
mam pituitam albeſcentem & inſipidam excrevit: unde
per dimidium qvadrantis horæ acqvieſcens, cum ejulatu
evigilata priſtinis ſymptomatibus ſe affici plangebat, iter
facto Vomitu copioſiorem adhuc pituitam rejecit, hacq
euatione ſæpe repetita tantam qvantitatem evomuit, ut d
dierum ſpatiô ultra duodecim libras excreverit. De
majori ex parte pituitoſo, qvem illuſtris Domina ſæpe
multis diebus continuis patiebatur, vid. Thom. Merma
ſultat. med. Lib. 3. Conſult. 10. fol. m. 186. Juvenis octode
norum conqveſtus aliqvandiu de inſigni Ventriculi dolo
muit tandem ingens concretæ pituitæ fruſtum, longum
at latum digitos duos, intus albicans inſtar Caſei rece

§. 30.

Vomitum cruentum, & ita qvidem, ut modò ſangvis floridus, modò congrumatus, ab utriusqve ſexûs perſonis rejiciatur, multi annotarunt Autores, qvorum alii fontem in Epate, alii in Liene, alii in uterô qvæſiverunt, qvanqvam ſangvis etiam ob ipſius Ventriculi vaſorum propriorum rupturam & eroſionem profundi poſſit. vid. Paul. Gothofr. Sperling. *Diſput. de Vomit. cruent.* §. 4. p. 7. Joh. Bohn. *Diſput. de Vomit.* §. 23. Rembertus Dodonæus *obſerv. medicin. cap. 26. pag. m. 63.* meminit cujusdam, qvi, poſtqvam longô tempore ex Jecinore malè habuiſſet, ſangvinis violenta ſuperveniente Vomitione mox ſublatus eſt. Ibidem etiam dictus Autor alia exempla adducit. In Cardinali Cibo Vena, qvæ â Liene ad os Ventriculi tendit, inſignis erat magnitudinis: qvæ cùm primum ob anaſtomoſin vel fracturam reſerata eſt, illicò Ventriculus ſangvine repletus fuit, & non modò Ventriculus, ſed Inteſtina omnia: licet, dum adhuc viveret, in morbô ipſô libras aliqvot, tum per vomitum rejeciſſet, tum per ſeceſſum dejeciſſet; juxta Reald. Columb. *Anatom. Lib. 15. p. m. 492.* Seqventem obſervationem de ſangvinis Vomitu enormi atqve lethali refert Auguſtinus Thonerus *obſerv. medic. Lib. 3. p. m. 140.* Andreas Herrenſchmied, Gymnaſii Ulmenſis Profeſſor, Vini largiore hauſtu ſe exhilarans & veſperi tardius domum repetens celeri gradu, ne, clauſis portis, Urbe excluderetur, eò contendens in ſangvinis vomitum exundantem incidit ad mortem usqve perſeverantem. Ipſô vitâ functô, cadavere reſeratô, inter alia obſervata Lien erat ſat magnus Coloris ſangvinei, ſine ulla labe conſpicuus: In totâ venâ cavâ & Arteriâ magnâ nil qvicqvam ſangvinis repertum, in aliis etiam vaſis nihil, præter qvasdam mucilagines tantillô cruore imbutas, obſervatum. Vir qvidam in Daniâ ſexagenarius Vomitum cruentum perpetuum patiebatur, magnâqve copiâ per ſtatas vices ſangvinem rejiciebat â Liene, nulla vitæ aut valetudinis

Sangvinis.

cum ſubſeqvente morte evomuit, teſte Johanne Sculteto
ment. Chirurg. Part. II. Obſ. 59. pag. 86. ſeq. Miles qvidam
cipuis tantâ ſangvinis copiâ abundabat, ut menſtruatim
tu ejusdem nimietatem natura ejiceret; Imò iſte miles
do totô octiduô qvotidie venam aperiri juſſerat; nec
vomitus menſtruus ſangvinis intermittebat, juxta Mart
Introd. in Archiv. Archei p. m. 80. Virgo qvædam ſanct
antiqvo ac tetro tibiæ dextræ adſtringentia & ſiccantia a
rat; unde ſangvinis vomitus, cum dejectione ac vomitu
lis, qvæ atramentum ſcriptorium nigritie ſuperabat, v. J
dii *Obſ. med. Cent. 2. Obſ. 65. p. m. 86. ſeq.* Poſt largior
Hiſpanici potum Baro qvidam ingentem ſangvinis cop
mitu rejecit, juxta Tim. a Güldenklee *Lib. 3. Caſ. 6.*
De Magnate qvodam Auſtriacô ſæpiſſime, in animi p
affectibus, ſangvinem evomente, nihilominus robuſtô v
gang. Hœfer. *Hercul. med. Lib. 3. cap. 3. p. m. 199.* P
ſymptomata Locumtenens qvidam, nullô prægreſſô
motu, circa noctis initium in Diarrhœam incidit ſeroſ
entam, ſine omni tamen dolore, ſed adeò vehementer
nocte ſedecim ad viginti ſedes primò nigricantes, ſum
das, poſtea ſinceras habuerit; inſeqventi primo mane
ſidens, abſente omni vehementi commotione vel dol
jusdam ſenſu, patitur Vomitum ſangvineo-carnoſum

ì in rusticô annotavit Lazarus Riverius *Obs. med. Cent. 4.* *:p. m. 17.* Vomitum cruentum satis vehementem â Lum- ortum in Sartore qvodam annotavit Georgius Wolfgan- Vedelius *ib. An. 1. Obs. 7. p. 19.* Plura exempla qvotidie oc- rt. Videatur insuper Joh. Schenck. *Observ. medic. Lib. 3.* *328. seq.* Theoph. Bonet. *Sepulchret. Lib. 3. Sect. 8. Obs. 70.* *ol. m. 821. seqq.*

§. 31.

Mensium.

ıterdum etiam sangvis menstruus in Virginibus & mari- qvandoqve etiam in ipsis gravidis, per Vomitum sibi exi- parit, qvando nimirum Sangvis statis temporibus ejici- tus per Uterum non eliminatur, sed stagnatione suâ in re acervatus Ventriculi qvoqve Vasa nimium replet, ea- rupturam & Ventriculum ad Vomitum cruentum dis- vid. Paul. Gothofr. Sperling. *Disp. alleg.* §. 4. *p. 9. 14.* Ve- ptuagenaria, nunqvam menstruata, ab adolescentiâ men- : Os ejecisse legitur apud Dominicum Panarolum *Pentec.* *5. p. m. 4.* Mulieri Hafniensi solitæ Mensium purgationes num substiterant, statis econtra Mensium vicibus Vomi- vinis, satis subinde grumosi patiebatur, sine ullâ de rimoniâ. vid. Thom. Barthol. *Cent. 5. Hist. 32. p. m. 54.* ı uuæ vixerunt fœminæ, una Deo dicata, altera cælebs,

Probatæ Virgo vitæ, texturæ raræ, corpore gracilis, facie pa da, ante & poſt tempus menſtrui primum morbis multis noxia, Diſpnœa, pallore, Ventriculi imbecillitate laborans, morata his temporibus menſtrua habuit, unde evomuit ma riam atram, ſangvineam, copioſam &c. juxta Philipp. Hœc ſtetter *Obſ. med. Dec. 2. Caſ. 6. p. m. 156.* Fœmina qvædam æta qvadragenaria, â retentô ultra biennium fluxu menſtruô ſing lis menſibus circa ultimam Lunæ qvadraturam copioſiſſimu Sangvinem Vomitu rejiciebat; qvæ â medicamentorum ſa gvinem ſiſtentium & contra Vomitum cruentum facientium â Chirurgô præſcriptorum uſu, peſſimè habebat, teſte Ba daſſare Timæo â Güldenklee *Lib. 4. Caſ. 12. p. m. 211.* Virg viginti unius annorum plethorica corripiebatur aliqvando diuturnam menſium ſuppreſſionem, improviſô Vomitu ſa gvinotenlô per tres dies continuante, uti obſervavit Benjam nus Scharfius *M. N. C. Dec. II. An. 2. Obſ. 101. p. 25.* Virgine ſingulis menſibus Menſtrua per Vomitum rejicientem vidit S mon Schulzius *M. N. C. Dec. I. An. 4. & 5. Obſ. 75. p. m. 63.* M minit etiam Gregorius Horſtius *Oper. Tom. II. Lib. 4. Obſerv. fol. m. 156.* uxoris cujusdam Vietoris, qvæ Menſium obſtructi ne laborans per multos annos, ad ætatem declinantem usq Vomitûs ſangvineos freqventer patiebatur, absqve inſigni no Ejusmodi fæminarum exempla bina Roſino Lentilio fueru nota, qvibus per ſingulos Menſes fluxus Sangvinis per Os co tingebat; altera triginta qvatuor circiter annorum Virgo, alte viginti trium annorum, maritata qvidem, ſed ſterilis. *v. M. N Dec. II. An. 10. App. p. 58.* Uxor Caſpari Strigelii, annorum t ginta octo, tempore Menſtruationis in crebrum incidebat ſa gvinis Vomitum, hocqve tempore conſvetô & fluxui menſtr determinatô ſupprimebantur Menſes, juxta Martin. Rula *Curat. empyric. Cent. 3. Curat. 4. p. m. 160.* Et *Cent. 4. Curat. p. 275.* Jacobi Denhoferi filiæ mentio fit, qvæ annos ſept

dec

lericus â Caſtro *de Morb. Mulier Lib. 1. cap. 3. p. m. 10.* refért, nitiſſam Villæfrancæ, niſi ſingulis menſibus ſufficientem gvinis copiam per os rejectaſſet, in febrem & graviſſima nptomata incidiſſe. Mulier ætatis triginta annorum a primô nceptionis Menſe usqve ad ultimum ſingulis diebus vomuit gvinem, nonnunqvam floridum, nonnunqvam aliqvatenus gulatum, in ſatis magnâ & octo Unciarum qvantitate, ſine n noxâ. Juxta Benjamin. Scharffii Obſervationem *v. M. Dec. I. An. 9. & 10. Obſ. 6. p. 43.* Mulier Florentina, cùm lerabili Capitis dolore ex retentione Menſium affligeretur, Vomitu ejectis convaluit: & ne morbus iterum recruderet, Saphenæ ſectione ſibi cavit, ex Obſervatione Johann. igii *Epiſt. medicin. Lib. 1. Epiſt. 40. p. m. 173.* Simile exemplum otavit etiam Antonius Benivenius in Muliere, qvæ acerbiſô urgebatur Capitis dolore, propterea qvòd menſtrua non venirent: verùm his demum Vomitione propulſis, ilicò latus eſt dolor. Sed cùm id iterum iterumqve ac ſæpius faâſſet hæc Mulier, ſolâ ſangvinis miſſione ex Venulâ, qvæ talo eſt, priſtinæ ſanitati reſtituebatur, v. Anton. Beniven. *[illegible]dic. cap. 41. p. m. 196.* Puellam Menſtrua tempore cu[illegible]rgationis menſtruæ Vomitu magnâ qvantitate, & qvin abſqve ullô detrimentô, ejicientem vidit Cornelius Stalt van der Wiel *Obſervat. rarior. Obſ. 17. p. m. 196.* vid. etiam nenck. *l. a. fol. 328.* Matth. Moron. *Director. Medic. pract. p. ſeq.* Fœminæ etiam puerperæ Menſes ſeu Lochia per Os & es copioſiſſimè fluxiſſe refert Amatus Luſitanus *Curat. me-. Cent. 2. Curat. 17. fol. m. 145.*

Ooo §. 32. Sæpe

habitu procero & macilento, crapulæ assvetus, ab A
Anni 1682. qvestus de doloribus in finistrô Ventricu
sentiebat ibi duritiem cum torminibus & revomebat
qve, qvod manducârat, post dolores. Anno 1683.
initiô atra copiosa vomebat, hinc nonô die cruentis
fœtida, & paulò pòst moriebatur, juxta relationem S
Reiselii *M. N. C. Dec. II. An. 4. Obs. 86. p. 174. seq.* H
obiit qvidam sylvarum præfectus, qvi ante mortem a
vomuit aqvam nigram, qvasi fuligine mistam. vid. J
nungi *Cist. med. Epist. 76. p. m. 207.* Ibidem etiam re
dreas Libavius, qvod in cujusdam ex ordine eqvest
Ventriculô magna copia aqvæ nigræ instar atramenti
inventa fuerit. Nigra Juvenis qvidam annorum vigin
per alvum, ac per Os cum magnô conatu. Excreta
gra instar Cerevisiæ crassioris nigræ erant, non atra u
atramentum scriptorium, teste Philippo Hœchstetter
medic. Decad. 2. Cas. 4. p. m. 143. seq. Et in Scholio *p. 14*
idem Autor, se in Senatorii ordinis Virô melancholi
excretionem sursum deorsum materiæ nigræ subcineri
sine deliriô ab usu acidularum observasse. Puerpera
suppressionem Lochiorum Venter mirum in modum
rat, phlegma nigrum, ac si atramentum immistum e

nissione, & ita nigræ, ut atro sangvini ac lutoso paludis
forent simillimæ. Qvibus indesinenter, ut fluctus flu-
, sese trudentibus, excessit tandem æger haud invitus è
uxta Nicol. Tulpii *Observat. medic. Lib. 2. cap. 21. p. m. 136.*
id. etiam Petr. Forest. *Obs. med. Lib. 18. Obs. 17. fol. m. 158.*
19. f. 161. Wolffg. Hœfer. *Hercul. med. Lib. 3. cap. 1. p. 167.*
Oswald. Grembs *Arbor. integr. & ruinos. homin. Lib. 2.*
§. 3. p. 39. 40. p. m. 180. seq. Joan. Bapt. van Helmont. *Py-*
Rector. §. 28. Oper. fol. 142. Cornelio Stalpartio van der
duo occurrerunt, qvorum alter mas erat, altera fœmina,
e verò tam per Os, qvàm alvum, materiam qvandam
jiciebat, picis instar nigram, eamqve nonnunqvam so-
nonnunqvam alimentis excrementisqve permixtam: am-
m dudum erant emaciati, parumqve assumserant alimenti;
erebatur uterqve de latere sinistrô faciemqve diu habue-
lè coloratam. v. Stalpart. *Obs. rar. Cent. post. Obs. 16. p. 185.*
ibi plura exempla allegantur.

§. 33.

Qvibus annectere liceat, qvod de fœminâ qvadam Dres-
Vas terreum duos cantharos capiens materiâ nigerrimâ,
fuliginis, Vomitu replente, suprà Capite sextô, recen-
s. Deinde Civis qvidam Dresdensis, Michael Lorentz, *Observatio,*

Medicamentis anticorbuticis per universam ipsius
multa millia exanthemata & pustulæ, instar scabiei sco
aut potiùs venereæ provenirent, qvæ ipsum non solùm
dum defœdabant, sed intolerabili qvoqve pruritu & a
capite ad calcem usqve vexabant, ut per longum tempo
tium dies noctesqve insomnes ageret, usqve dum pe
camenta idonea ab hoc malô liberaretur. Ex qvô t
postmodum non solùm ab illô, sed aliis etiam morbis
nis annum octogesimum qvartum attingebat, demumc
rasmô senili vivere desinebat. Deniqve adhuc recen
est exemplum Vomitûs qvadraginta librarum Muci c
ac pici liqvatæ similis, atqve lethalis, qvod Gabriel Cl
M. N. C. Dec. II. An. 5. Obs. 193. p. 386. prolixè communic
venis scilicet viginti qvatuor annorum, habitûs athletici
pulenti, sagô indutus Palladis fuit miles, sub exerci
cico Vexilliferi munere aliqvot annis fungens, rebus s
gis consultum judicat, ut denuò in togâ per tempu
legibus se subjiciat, ac pro scopô suô obtinendô Acad
Lipsiensem sibi eligit. Finitô ibi trienniô bellica castr
titurus, in prædiô amicis ultimum dicit vale. Epotô
tatis poculô, Hectores isti Bacchici Cerevisiarium d
cellâ curant inferri hypocausto, illud bene agitant,
qvod successivô labore cauta ars separaverat, purum

uffocatus ad plures abiit. Institutâ Cadaveris sectione, ulus, tanqvam primaria & prima Vomituum horum in abdomine non apparebat, sed apertô thorace in si- jus latere latebat. Qvi incisus tres adhuc libras ma- ius nigro-viscidæ contentæ spectatoribus monstrabat. phincter adeò erat relaxatus, ut ex Intestinis mucus iô impetu in Stomachum redire non difficulter potue- ubi varia lectu digna reperiuntur. Hunc Casum etiam ius Straussius ad Antonium Deusingium perscripsit, v. *ætus Mussipont.* in Joh: Bened. Sinibald. *Geneanthr. p.* *q.* vid. etiam Cap. VI. §. 3.

§. 34.

lis Vomitus rejectæ ubiqve exempla exstant annota- *Bilis.* strissima enim Domina post febrem tertianam incidit itûs perpetuos cibi & omnis generis humoris cum tinacissimâ obstructione; ita ut sit mirum, qvantum rit per qvatuor septimanas bilis vitellinæ & porraceæ, m viscidissimô phlegmate, magnâ & vix credendâ qvan- juxta Pauli Spindler. *Obs. 49. p. 84.* Vomitum bilis bul- istar aqvæ fortis observavit Petrus Borellus *Histor. Me- tur. 2. Obs. 1. p. m. 108.* Virgo vestalis suppressis annô esimô purgationibus menstruis in octogesimum senti-

Moron. *Direct. medic. p. 472.* Petr. Forest. *Observ. medic. Obs. 16. fol. m. 157.* Theoph. Bonet. *Sepulchret. Lib. 3. Sect 802. seq. 812. seq. M. N. C. Dec. II. An. 9. Obs. 202. p. 362.*

§. 35.

An sit Bilis. An autem copiosô ejusmodi Vomitu biliosô mera jiciatur, jamdudum dubitârunt Medici; siqvidem Vinc Alsarius Romanus scribit: Vomitus illi revera non sunt biliosi, licet sensui visûs tales appareant, qvoniam pura etiam modica albas Ventriculi cruditates vel copiosas, colore inficit, non aliter ac si parum croci copiosissima inspergas &c. Et Hispanus qvidam Gometius Pereira s tia habet: Multa rejiciuntur â Ventriculô, qvæ colore referunt prassinam & porraceam, sunt tamen plerumqve a ta malè digesta & acida, unde bilis nomen verè illis con re neqvit, vid. Joh. Brœn. *de duplic. Bile Veter. cap. 3. p.* ubi allegatus Autor prolixiùs de hac materiâ tractat. *vid. cap. 5. p. 73. seq. 75.* Materia etiam Viridis qvandoqve in mâ copiâ Vomitu rejicitur, qvæ tamen â bile derivari non rit, qvalem observationem refert Petrus Pacheqvus apu ver. *Obs. Cent. 3. p. 281.* Puella annorum 25. conqvereba Lienis dolore alte sepultô, cui successit scirrhus. Vo singulis diebus, sed tamen per intervalla 20. aut 21. libr teriæ virescentis. In Hydropem incidit & obiit. Vidit etiam rusticum, qvi materiæ illius virescentis libras 2 aut 30. vomebat ferme singulis diebus, sed tamen per int la, ut prædicta puella, qvem usus Chalybis servavit.

§. 36.

Puris. Puris sputum eqvidem sæpius in phthisicis, rariùs ejusdem Vomitum observarunt Autores. Talis autem m purulenta vel producitur in ipsô Ventriculô, v. g. ex ipsiu scessu seu exulceratione, qvale exemplum ex M. N. C. Johannes Bohnius *Disp. de Vomit. §. 11.* vel aliunde trans

q. Virgo qvædam, cujus paulo ante meminimus, iræ re-
laxans, circa scrobiculum Cordis aliqvid velut rumpi a-
dvertebat, subseqvente plurimorum purulentorum ac bi-
um Vomitu, teste Emanuele Kœnigiô *M. N. C. Dec. II.
Obs. 94. p. 197. seq.* vid. etiam Theophil. Bonet. *sepulchr. l. a.*

§. 37.

Aqvæ limpidæ Vomitu â longô tempore manè vexabatur *Aqua limpida.*
iginti septem annorum, cujus meminit Rosinus Lentilius
ll. med. pract. Part. 1. pag. m. 172. & 189. & Johannes Viride-
prim. Coction. Part. 2. p. m. 293. ex Wepfero Jacobi Pœr-
mmemorat, qvi manè jejunô stomachô aqvas evomuit;
dictus Autor â glandulis Ventriculi derivat; dum enim
s ipsarum est nimis copiosus, tunc ab hac sangvinis Crasi,
tioribus glandularum Ventriculi osculis, serum uberiori
Ventriculi Cavitatem internam alluit.

§. 38.

De Vomitu cæruleô seqventia refert Salomon Reiselius *Caruleus.*
liô in Johannis Dolæi Observationem de Sudore cæruleo
C. Dec. I. A. 6. & 7. Obs. 67. p. 93. scilicet, Colorem, inqvit,
leum nuper observavi in fœminâ, qvæ sæpe vomebat &
bat cum magnâ extenuatione, sputô spumosô qvidem, sed
cidô, ita ut qvasi succô Cyani seu Indigo esset tinctum;

rant, neqve, ſi corroſivitatem expendas, diu ſubjectô ſa
exiſtere poſſent.

§. 39.

Mteria Spermatica. Rarioribus annumerandum, qvod refert Matthæu
ciſcus Hertodius de Vomitu venereô: Novit ſcilicet in
honeſtam matronam, temperamenti ſangvinei, annorun
aliqvot, ſpecioſam ſatis, ſterilem tamen, cæterum ſalac
de, & qvæ Conſvetudinem Mariti, præclari aliàs Viri, pl
appetebat, prout ipſe Hertodio qveſtus eſt, ipſumqv
matritali officiô tandem ſuccumberet, rogavit. Hæc
cunqve ſive nocte, ſive mane, aut interdiu, jejunô a
Ventriculô Venerem exerceret, materiam qvandam
tem, modicæ tamen qvantitatis, tenuiori ſemini non ab
vomere conſvevit, ſubſeqventi aliqvali totius corporis
mè verò capitis artuumqve debilitate; qvô ſymptom
per annos circiter decem pertentaretur, tabida tandem
aſcitico - tympanitica evaſit, & paucis poſt annis pra
morte fatis conceſſit. *v. M. N. C. Dec. I. An. I. Obſ. 4. p.*

§. 40.

Vomitus diuturnus. Ratione durationis variat etiam Vomitus, modò e
aliqvot Menſes, modò per totos annos continuat; Se
Vomitum in Uxore qvadam Bernenſi poſt eſum Capitis

naginationisqve defectum perpessa est. Virgo nubilis ob s vitium, ultra decem menses, non tantum atra, verùm qvaliacunqve cibaria, sine tamen evidenti virium jactu- omuit, juxta Nicol. Tulp. *obs. medic. Lib. 2. cap. 22. p. m. 137.* r qvidam nihil retinebat assumptorum ciborum potuumve, ebat verò continuò pituitam vel lympham qvandam crass- iuxta Paul. Barbett. *Prax. medic. Lib. 4. cap. 2. p. m. 109.* ubi re Fridericus Deckers Viri annos circiter qvadraginta duos meminit, qvi per viginti annos, jam Inappetentiâ, jam an- e præcordiorum, jam Nauseâ & qvandoqve omnium as- rum Vomitu, imprimis post Cerevisiam frigidam haustam atur, indiesqve magis magisqve ad vomendum, medica- orum usu, reddebatur pronus, ita ut vix aliqvid assum- retinere amplius posset. Nobilis qvædam Matrona tri- circiter annorum in sextum annum qvotidie sub decimam er matutinam pelvim Vomitu implebat duarum hemi- sive librarum medicarum capacem, interdum meracis- igerrima cum acore, dentes stupefaciente, aliàs flavissima amarore intolerando: viridi colore saturrima, cum fœ- gratô: aliqvando albissima, spumea aut potiùs spumam am: pridianæ Cœnæ aut ciborum nihil unqvam ejiciens;

dem tabe conſumtus & qvotidianis vomitibus diu excru
moriebatur. Apertô Cadavere Meſenterium undiqvaq
numeris tumoribus ſteatomatoſis, majoribus, minoribu
rum in modum refertum deprehendebatur, circa ventri
imprimis & juxta Hepar prope veſicam felleam ingent
qvot hujus generis tumores, pugni magnitudine poſiti
qvi ventriculum continuò impellendo & veſiculam bi
premendo, Vomitûs diuturni cauſæ fuerunt. De Vom
fœminâ qvadam ſexagenariâ per integrum annum inſtant
Viti Riedlin. *Curar. med. Millenar. obſ. 853. p. 693.* Dicta aute
mina poſt potam cereviſiam, cui venenum immixtum fuiſ
prorſus ab re ſuſpicari poterat in Vomitum incidit non
qvorumvis ingeſtorum, verùm & tam inſignis ſeri qvant
ut ſæpiuſcule aliqvot hujus menſuras eadem rejecerit. &
mina qvædam Hildesheimenſis non ſolùm per octodeci
â prandiô æqve ac cœnâ, tam liqvida, qvàm eſculenta,
qvoqve aliàs materiam viſcidam amaramqve freqvente
mebat; Imò à propinatis qvibuslibet medicamentis fib
terioris Ventriculi tunicæ magis irritabantur, inqve ſp
emeticos agi videbantur, ita ut indignabundus Stomach
dicamenta per Vomitum ſubitô iterum ſuô ejiceret dom
donec tandem poſt uſum olei Amygdalarum dulcium tri
dia fruſta, pomi Borſtorffiani magnitudinem fere æqvan
qvibus farciminis indurati portiunculæ crudæ reperiebant
cô fœtidiſſimô obducta, Vomitu rejicerentur, juxta Obſe
nem Johannis Petri Albrechti, *M. N. C. Dec. II. An. 9. obſ.
140. ſeq.* Ultra qvadriennium, ob imbecillitatem Ve
li, ciborum vomitu moleſtabatur Præceptor qvidam Gy
Ulmenſis, teſte Auguſtinô Thonerô *Obſerv. Medicin. Li
m. 137. ſeq.* Virgo qvædam Deo ſacrata, annum agens ſ
ſimum laboravit vomitu, qvi ab annô decimô ſextô ſuæ
perduravit. v. Thom. Bartholin. *Act. Hafn. Vol. IV. Obſer*

'a & perperam tentatis, usqve ad ſexageſimum annum mi-
ixerit. Uxor Medici cujusdam annos nata viginti qva-
laboravit per triennium vomitu moleſtô, cum dolore
borum, ad regionem Lienis ſeſe exporrigente; vomebat
ı poſt ſingulos paſtûs omnem propemodum cibum & po-
:um pituitâ viſcidâ permixtum; unde ad ſummam maci-
:rducta poſtmodum tamen in integram ſanitatem reſtitu-
, juxta Lazar. River. *Obſerv. med. Cent. 2. Obſ. 88. p. m. 245.*
ejusmodi Vomitûs diuturni exempla collegit Johannes
ıckius *Obſervat. medicin. Lib. 3. fol. m. 327. ſeqq.* Vir qvi-
Vomitu mirando ultra viginti annos laborabat: nam
ıs è lectô ita turbatus erat, ac propè ſtolidus, ut in-
;anti aliqvando contraria reſponderet; ſed digitis vomi-
ɔvocatô & materiâ excretâ, usqve in diem ſeqventem be-
habebat: Caput, qvod priùs doluerat, non ampliùs do-
nauſea in appetitum convertebatur, & bene conco-
lo reqvieſcebat; donec redeunte matutinô tempore ad
ıum Vomitum redire oporteret. Natura enim viam ipſi
olim monſtravit: Cùm enim chronicô morbô laboraret,
nqvam ſanitati reſtitueretur, imò maximos capitis dolo-
ıuſeam & atrophiam, non ſine febre, pateretur, accidit
ıdo, ut vomeret, meliùsqve ſe haberet; qvô factô eodem
proſecutus eſt. vid. Dominic. Panarol. *Pentec. I. obſ. 22.*
ƒ. ubi ſeqventem Hiſtoriam annectit: Septennem Vomi-
ı puellâ absqve ullâ noxâ obſervavi, non, ut iſtum, matu-
:mpore jejunô corpore, ſed ſtatim poſt Cibi exhibitio-
Cum enim tempore erumpentium menſtruorum nulla

fieret eorum evacuatio, natura portionem Cibi & Chyl
debuerat in ſangvinem converti, qvotidie per Vomitum
bat, donec ſeptem elapſis annis tandem erumpentibu
ſtruorum fæcibus, vomitum amiſerit, priſtinam acqvire
letudinis benignitatem.

§. 41.

Contagioſus. Vomitum contagioſum recenſet Thomas Bartholi
ſtor. anat. Cent. 2. Hiſt. 89. p. m. 290. Mulier, inqviens,
Anno 1645. â Cane rabidô morſa in aqvâ Rheni præte
tis abluta ſanabatur. Sed curru cum aliâ comite in ci
reverſura prope portam Vomitu ſuperveniente anima
muit. Itineris ſocia, qvam Vomitus venenôſus adſp
infeceratqve, tertiô inde die qvoqve exſpiravit. Et
Hiſtor. 44. p. m. 326. aliûs Vomitûs contagioſi meminit:
amici cujusdam filiam natu maximam Ventriculi ſubve
vaſit, de cujus gravitate pridie conqveſta fuerat; mox f
tes Vomitus & Diarrhœa, qvæ in ſeqventem diem per
bant magnâ virium jacturâ. Idem malum ſororem e
fratremqve infeſtabat, tandemqve matri ipſi tam moleſt
ut ſubitò graviſſima ſymptomata ſeqverentur. Idem V
cum Diarrhœâ plurimas qvoqve alias familias eodem t
corripuit, obſervatumqve eſt pari tempore deſinere, ſpat
viginti qvatuor horarum vomitus duravit.

§. 42.

Vomitus periodicus. Periodicum Vomitum in hernioſô annotavit Joha
cobus Harderus *Apiar. obſ. 63. p. 252.* & qvidem in puerô
cim annorum; qvi â gravi Enterocele ſectionis ope l
dehinc ſingulis qvatuor ab operatione ſeptimanis perſen
pus aliqvod duriuſculum ab ingvine lateris affecti, um
verſus aſcendens, cum Vomitu enormi materiæ flaveſce
tidæ & Appetitûs per pluſculos dies proſtratione. Die 2
1681. ſubitò decumbere coactus de dolore Capitis

miſerum affligere prorſus deſiit, qvin iisdem intervallis ſui atrocitatem utcunqve proderet &c.

§. 43.

'omitus in mortuis ſeu Cadaveribus an detur? affirmare ır Obſervatio, qvam Felix Platerus *Obſerv. Lib. 3. p. m. 803.* mitu jam amputatô capite ſeqventibus verbis recenſet: t ad ſupplicium qvidam homicida ductus, metu mortis, am, qvòd largiùs fortè bibiſſet, cordis dolore, uti vocant, rdialgiâ admodum angebatur, & ſe affici miniſtro, eum nti, conqverebatur; & cùm in locum judicii veniſſet, ns ne vomens turpiter ſe coram populo daret, carnifi- l negotium maturandum hortatus eſt. Qvod cùm car- actūrus gladiô ſtrictô ictum intentaret, in ipſô capitis ati momentô, vomens, erectus adhuc ex collô truncatô lùm ſangvinem copioſum, ſed & qvicqvid in ſtomachô ebatur, in altum magnô impetu evomuit; qvod & ipſe ε, ut certiùs cognoſcerem, poſtea cùm humi ſtratus ja- è Ventriculô prodiiſſe cognovi; Miniſtrô inſuper mihi te, qvô pactô de nauſeâ conqveſtus eſſet. De mortuis nem vomentibus ſeqventia ex Antonio Santorello refert ianus Fridericus Garmannus *de Miracul. Mortuor. Lib. I.* *§. 20. p. m. 102.* Iulia Gentilis, mulier nobilis, eaqve valde

Vomitus in mortuis an?

minâ Maria Mendoza, Apoplexiâ ex ſangvine correptâ & extinctâ obſervavimus. Qvamvis autem allegato Santorello dictam Juliam Gentilem Vomitu cruentô lethali vitam finiiſſe libenter concedam, cùm ejusdem generis mortis exempla ipſe ſupra adduxerim; attamen illam qvoqve ſangvinis copiam, qvam poſt viginti qvatuor horas per os rejectaſſe dicitur, pariter Vomitu fuiſſe expulſam, minimè perſvaderi potero, cùm actio illa ſeu contractio fibrarum muſculoſarum in tunicâ Ventriculi ipſiusqve qvaſi inverſio, in qvâ Vomitûs formalitatem conſiſtere ſuprà monſtravimus, poſt mortem penitus ceſſet. Hinc potiùs talem ſangvinem ſponte ſuâ, poſt motionem aut inverſionem aut compreſſionem Cadaveris, per Os effluxiſſe ſtatuo, cùm ſæpius in Cadaverum ſectionibus tam ſangvinem, qvàm alios humores absqve Vomitu ex ore effluentes obſervare mihi licuerit. Simile etiam in Cadavere pueri ſeptem annorum apertô, cui ante obitum Balneator Dübenſis magnam Decocti filiqvæ qvantitatem propinârat, cujus copiam ad levem ſaltem Capitis aut Abdominis motum nares ſuggerebant, obſervavit Chriſtianus Fridericus Garmannus *l. a. §. 38. p. 193.* Qvantum etiam Felicis Plateri recenſitam Obſervationem, de Vomitu, Capite jamjam amputatô, attinet, licet de dicti Autoris fide dubitandum non ſit, minimè tamen ex ipſius verbis ſeqvitur, in allegatô homicidâ jam occiſô, ſed proximè ante mortem, uti ex Cardialgiâ & Nauſeâ, Miniſtro, ad ſupplicium ipſum comitanti, detectâ apparet, fibrarum Ventriculi motum periſtalticum inverſum incepiſſe, atqve in ipſô jamjam Decollationis momentô aſſumpta ex Ventriculô per Oeſophagum, carnificis gladiô diſſectum, Vomitu ejeciſſe. Interim Johannes Jacobus Wepfferus ex Ore Nautæ poſt mortem multum humoris turbidi, ſubflavi, itemqve ſubnigri & cruenti, imprimis preſſô aliqvantulum ventre, effluxiſſe refert *M. N. C. Dec. II. An. 10. obſ. 171. p. 300.* Idqvod ſæpius etiam mihi obſervare licuit,

cuit, minimè tamen ad Vomitum, ſed potiùs ad humorum fermentationem vel expreſſionem referre placuit.

§. 44.

Varia etiam inconſveta & præter naturalia per Vomitum qvandoqve rejiciuntur. e. g. Magnam Capillorum tenuium & ſpadiceorum glomum Johannis de Qvintana Duennas, primarii Civis, famulus, præſente Nicolao Monardo vomitu rejecit, qvi etiam in papyrô involutos plures alios, qvos binis horis antè qvoqve evomuerat, obſervavit. vid. Nicol. Monard. *ſimplic. Medicam. Hiſtor. cap. 73. in Carol. Cluſ. Exot. fol. m. 349.* ubi addit Agricolam graviſſimis Ventris doloribus afflictum, cùm nullis Medicamentis mitigari dolor poſſet, ſibi cultrô guttur præcidiſſe. Cujus deinde Cadaver cùm ſecuiſſent & aperuiſſent, inventam in Ventre fuiſſe magnam ſimilium Capillorum qvantitatem. Et ipſe Carolus Cluſius *l. a. fol. 350. Annot.* in Monard. alia exempla refert. Puer qvidam Delphenſis Crines conglomeratos magnâ vi evomuit, in tantam anguſtiam priùs conjectus, ut ſe disrumpi & in partes lacerari clamaret. Erant autem Crines rubri, tanqvam â barbâ raſâ, priùs expullulante inciſi valde curti, producti, mox in unum glomerati ejecti. vid. Petr. Foreſt. *obſ. medic. Lib. 15. obſ. 29. fol. m. 167.* qvi foliô ſeqventi ſcribit, ſe aliam noviſſe juvenculam, qvæ ſingulis ferè menſibus crines conglobatos Vomitu admodum moleſtô dejecerit. Binas mulieres capillum muliebrem cum aliis rebus vomitionibus monſtrificis rejicientes ſe vidiſſe ſcribit Alexander Benedictus *de Re medic. Lib. 7. cap. 25. fol. m. 142.* Qvindecim annorum Virgo paroxysmis epilepticis haud rarò concuſſa fuit, qvibus ſucceſſère torminoſi dolores, ardor circa præcordia, deniqve plerumqve Vomitus conglomeratorum pilorum humanorum, absqve dubiô â faſcinô, juxta Johannem Dolæum. *vid. M. N. C. Dec. II. An. 9. obſ. 178. p. 344.* Ejusmodi Vomitum crinium paſſa eſt etiam puella duodecim annorum, cui præterea

Per vomitum capilli.

terea ex internô Oculi canthô plurimæ res extraordinariæ, plumæ, linea fila & aliæ qvisqviliæ prodibant, teste Eliâ Camerariô *Differt. phyf. med. 1. p. m. 6.* Maſſas piloſas varii Coloris, pro crinibus humanis habitas, conglomeratas, thalerumqve imperialem ambitu ſuô æqvantes, evomuit Virgo qvædam faſcinata, *vid. Ephemerid. Acad. N. C. Cent. VII. Obſ. 26. p. 65.*

§. 45.

Fila. Fila, pilæ in modum, in Ventriculô conglobata in filiâ Theologi cujusdam Hagienſis, octo annos natâ animadvertit Cornelius Stalpart van der Wiel *Obſ. rar. Cent. poſt. Obſ. 20. p. 235. ſeq.* Scilicet cum dicta filia, receptô puellis more, crepundiis luderet, ſæpius linea qvædam fila, perverſo forſan qvodam appetitu ducta, vel etiam incautior deglutiverat. Qvæ cùm digeri ac conſumi neqvirent, ſenſim ſibi invicem ita convolvebantur, pituitâqve in globum uniebantur, ut non levem produxerint angorem. Tandem tamen violentiore vomitu ejecta ſunt magnitudine juglandem excedentia.

§. 46.

Stramen. De Stramine ἄνω καὶ κάτω expurgatô Obſervationem annotavit Daniel Wincklerus, & qvidem in ſartoris filiô, puerô annorum circiter duodecim, cui poſt varias convulſiones aliaqve Symptomata, & poſt aſſumptum Medicamentum purgans per Os egrediebatur Straminis culmus integer adhuc longior qvartâ Ulnæ parte; de hinc idem puer ſtramen corruptum & ſemiputridum per unum vel alterum diem per alvum dejecit. *vid. M. N. C. Dec. I. An. 6. & 7. Obſ. 31. p. 64.* Particulam ſtraminei culminis â propinatô emeticô cum aliis rejecit puer Iſenacenſis tredecim annorum, cujus meminit Roſinus Lentilius *l. a. Dec. II. An. 5. Append. p. 75.* Faſciculos ſtraminis pollice craſſiores tranſverſis aciculis confixos cum aliis â puellâ novenni poſt Veneficium rejici vidit Henricus ab Heer *Obſerv. 8. p. m. 89.*

§. 47. Caſei

§. 47.

i duriuſculi fruſtum aliqvot Unciarum non ſine ſuffo- *Caſei fruſ*
ɔericulo excrevit puella qvædam dyſenterica, lâcte ca-
, indeqve Stomachi gravitatem cum dolore & anxie-
:ns tandemqve ad Vomitum compulſa, teſte Thomâ
iô *Hiſtor. anatom. Cent. II. Hiſtor. 38. p. m. 100.* Item
s qvidam Batavus Conſiliô communi lacte utebatur;
ıtio Ventris, cui ſedandæ ſpiritum Salis commendavit
s. Inde obortô Vomitu excrevit Caſeum magnitu-
icis bene efformatum, odore & conſiſtentiâ verum ca-
:rentem, qvem vidit idem Bartholinus *v. M. N. C. Dec.*
bſ. 163. p. 260. qvi Autor etiam *Act. Hafnienſ. Vol. III.*
59. Viri Icterici meminit, qvi omnia aſſumta & omnia
ingeſta ſtatim in Caſeum concreta revomuit.

§. 48.

tum Corii laridi fumô exſiccati poſt acceptum Vomi- *Corium*
omuit Matrona qvædam honeſta, qvod ante duos an- *du.*
nanter cum difficultate deglutierat, â qvô tempore de
entriculi conqveſta fuerat, & poſt rejectum fruſtum
ıiſſimè convaluit. v. Gvilelm. Fabric. Hild. *Obſ. Chirurg.*
Obſ. 33. Oper. fol. 317.

§. 49.

ıis fruſta, antea non aſſumpta, ſive Molas Ventriculi *Carnis fruſta.*
'e per Vomitum prodire, nonnullæ teſtantur Obſerva-
Refert enim Petrus Foreſtus *Obſ. medicin. Lib. 18. Obſ. 19.*
m. 161. ſe Delphis puellam monialem in curatione ha-
'æ, cùm diris doloribus per integrum annum afficere-
ıdem præ anguſtiâ circa Ventriculum mori exclama-
ı in Vomitum prorumpere poſſit, ſe morituram vo-
ır. Qvare cùm Medicamentum vomitorium adhi-
ıreſtus, fruſtum magnum carneum albô colore, albu-
i inſtar, magnô conatu rejecit, ita congelatum ac in-

Qqq duratum,

duratum, ut cultellô acutissimô vix dividi posset. Item frustum Carnis ad parvæ pilæ magnitudinem, in qvô Vermis recludebatur, Vomitu rejectum annotavit Antonius Benivenius *Obs. medic. cap. 88. p. 257.* Ejusmodi Molam carneam, sive caruneulam qvandam Pruni Damasceni magnitudine & figurâ cum ejusdem pedicillô, duarum Unciarum pondere rejecit Juvenis qvidam annorum ferè triginta septem, Complexionis melancholicæ, juxta Dominic. Panarol. *Pentecost. 5. Obs. 11. p. m. 147.* Erfurti Femina sæpe frusta Carnis crudæ, carnem mactati bovis referentis, qvam tamen antea non gustaverat, per aliqvot annos evomuit, juxta relationem Valentini Mœllenbroccii *M. N. C. Dec. I. An. 2. obs. 18. p. 34.* Mulier Nobilis cachectica duo frusta Carnis, qvorum alterum Epar magni Lucii piscis repræsentabat, alterum autem tam grande erat, ut mirum videretur, qvomodo per Oesophagum transire potuerit, cum immensâ sangvinis copiâ evomuit, secundum Observationem Danielis Winckleri *M. N. C. Dec. I. An. 6. & 7. Obs. 30. p. 63.* Illustrissima qvædam Domicella per qvinqve Menses & ultra â febre qvartanâ cum ingentibus Ventris torminibus cruciata tandem præter multa phlegmata tres carnis semiputridæ, undiqve pituitâ & copiosissimis Vermiculis, qvales in carne putridâ subinde visuntur, obsitas particulas spontaneô vomitu rejecit, indeqve convaluit, teste Marcô Gerbeziô *M. N. C. Dec. III. An. I. Obs. 136. p. m. 229.* Mulier qvædam præfocata, cùm ab omnibus pro mortuâ haberetur, & de ejus potiùs funere, qvàm Vitâ cogitarent assistentes, paulatim qvasi graviore somnô excitata, in molestam incidit Tussim, qvâ cùm diu agitata esset, durioris tandem carnis frustulum ejecit & sanata est, uti ex Beniveniô refert Petrus Forestus *l. a. Lib. 15. Obs. 28. Schol. fol. m. 167.*

§. 50.

Butyrum. De Butyri liqvidi vomitu seqventem Observationem refert Simon Schultzius: Cùm honestam Matronam, Annam Johannam

cujus ejectionem melius habuit. Tum patinam, in qvam
ram illam evomuit, introſpiciens invenit butyrum liqve-
m, qvoad Colorem & odorem, qvod juſſit aſſervare & fri-
ri auræ exponere, ubi matutinô tempore butyri congelati
as ferè qvatuor ſeroſitati paucæ innatantes offendit atqve
ii Schultzio, eodem die, cùm ipſam matutinô tempore
ret, monſtravit. *v. M. N. C. Dec. I. An. 3. Obſ. 154. p. 276.*

§. 51.

Pingvedinis fruſta, magnitudinem Ovorum excedentia Vir *Pingvedo.*
m valde corpulentus, ob mucum ſummè viſcidum in
ichô non ritè digeſtum & fermentum naturale enervan-
Vomitu freqventi, cum ſummâ euphoriâ ac nullâ ſanitatis
e rejicere cogebatur, referente Fridericô Wilhelmô Clau-
M. N. C. Dec. II. An. 7. Obſ. 183. p. 346. Novit etiam Daniel
vici Viros haud paucos, eruditos, hypochondriacos ex
ſô, præcipuè Stomachi flaccidiſſimi, & ſimul aut poſtmo-
arthriticos vel qvaſi, qvi poſt aliqvot dierum Nauſeam aut
ailem Ventriculi diſpoſitionem, periodicè, cum liqvoris
li ac mucilaginoſi, interdum etiam acerbi vel amaricantis
:ô pingvedinem haud exiguam ſuper pavimentô, inſtar
atè ſatis nec rarò dimidii calami ſcriptorii craſſitie, (fe-
ſuper bubulæ aut ovillæ jura ſolet) concreſcentem, leva-

§. 52.

Vesicula. Vesiculam seu bullam liqvore limpidissimô & visco
cit Sartoris cujusdam Salisburgensis filia nondum men
decimo octavô ætatis annô de Appetitu prostratô &
conqverens, teste Johanne Adamô Lospichlero *Emph*
Academ. N. C. Cent. I. & II. Obs. 6. p. 133. De Vesiculis a
vâ & vermibus refertis, Vomitu rejectis, vid. Joh. S
Obs. Lib. 3. f. 372. Multas ejusmodi Vesiculas variæ mag
nis & Nucem qvoqve superantes flavôqve liqvore replet
1724. qvidam Verbi divini Minister ἄνω καὶ κάτω rejicieb

§. 53.

Ossa. Ossium frusta & Lapillos per Vomitum excrevi
Delphensis in Ventriculô longô tempore dolens, test
Foresto *Obs. med. Lib. 18. Obs. 26. Schol. fol. m. 169.* J
Agricola, Viennæ puerum sedecim annorum prætumi
tre, qvasi hydropicus esset, ab aliis duobus Medicis p
relictum beneficiô Mercurii dulcificati & Vitæ in integ
stituit, pileô plenô, variô ossium majorum & mino
nere, per Vomitum rejectô, postremô etiam succede
malculô vivô hispido, colore fusco, Ranæ formam re
vid. Augustin. Thoner. *Observ. medicin. Lib. 4. p. 224.*
lis qvidam annorum circiter sex & viginti, Phthisicu
miô Vini generosioris potu, Tussi vehementissimâ
diuqve torqvebatur, rejectâ primùm pituitosâ, mox pu
materiâ, cui sqvamosa ossa plurima, friabilia, ad Solid
nensis magnitudinem juncta erant &c. teste Johanne Sc
M. N. C. Dec. I. An. 4. & 5. Obs. 24. p. 26.

§. 54.

Calculi. De Lapidibus Vomitu rejectis nonnullas ut add
Observationes, Puer qvidam decimô ætatis annô per se
ses pallidior, qvàm solebat, Anno 1689. â Ventriculô
excruciari, motibus simul per intervalla spasticis elevar

III. & IV. Obs. 8. p. 13. Sutoris cujusdam Uxor Johanni
ro Wenceslao Dobrzensky duos Calculos Amygdalæ ma-
dinem, figuram & colorem præsentantes, monstravit,
post diuturnos Ventriculi dolores, anxietates, in appe-
s Vomitivi usu ejecerat, ex eoqve tempore ab omnibus
stiis liberata fuerat. *v. M. N. C. Dec. I. An. 2. Obs. 181. p. m.
& p. seq.* plura reperies. Lapidem Nucis juglandis ma-
dine qvendam evomuisse, scribit Alexander Benedictus
medic. Lib. 13. cap. 22. fol. 242. De Lapide, Ovi magnitu-
Vomitu rejectô vid. Petr. Forest. *Lib. 18. Obs. 19. Schol. fol.*
instar Tophi lapillos ad Unciam semis per Os rejecit Mar-
ia Lauwera, de cujus Morbô monstrosô videantur *Act.
t. Lipsiens. An. 1682. Mens. Novembr. p. 338. seq.* ubi etiam
apides duriores instar silicis, & frusta Corticum marmori
imillima durissima, cum purgantibus & Clismatibus per
ora rejectos reperimus. vid. etiam Johann. Muralt. *Script.
g. obs. 207. p. m. 675. seq.* Puella qvædam, postqvam diu
e Ventriculi vexata esset, multaqve Medicamenta sum-
, lapides duos, fabæ magnitudinis & formæ ferè, per
tum unà cum aliis cibis evomuit & brevi convaluit, juxta
Fabric. Hild. *Cent. 6. obs. 22. oper. fol. m. 521.* E puellâ In-

M.N.C.Dec.II. An.7. obs.136.p.262. de Gypsô vomitu rejectô vid. ibidem *An.10. obs.45.p.92.* Plura exempla vid. in Joh. Schenck. *obs. med. Lib.3. fol.334.& 340.* item in Lithologia nostra.

§. 55.

Corallia. De Coralliis deglutitis seqventem Observationem refert Isibordus ab Amelunxen: Anno 1056. Scholastica Bibermannin, Priorissa in Abbatiola Visbeke, in Festô annunciationis B.M.V. pro exornandâ statuâ ejus in templô, è cellâ suâ in culinam affert rubicundissima Corallia in scatulâ, ut ea per filum trajiceret & collo imaginis circumligaret. Sedit fortè ad focum vetula, eleemosynas qvæ petierat, & mentiebatur somnum. Signô interim ad Vesperas datô, in cellam recurrit Priorissa, relictâ cum Coralliis scatulâ, in angulô qvodam culinæ, patinâ coopertâ. Finitis sacris reversa deflet ea ablata. Suspicio cadit in anum. Qvæ, rumore â Vicinis in casulâ suâ perceptô, subitò deglutiebat omnia corallia, & sponte suâ regrediebatur, nescio qvid prætendens ad cœnobium. Priorissa durioribus eam affatur verbis. Illa sanctos omnes in testimonium advocans astutè malitiam defendit. Sed ecce, ingeniosa qvædam soror, Beatrix de Dorringsen ita ad eam: Mea Rixa, bono, qvæso, sis animo, non sunt deperdita Corallia, reperiemus si non hodie, aliô tamen die, & perinde est. Sede tu ad focum, habeas, cùm Vigilia sit, offam, qvam ipsamet tibi parabo. Illa interim purgans præparat, qvod, insciâ vetulâ, in jusculo diluit. Comedit anus, nil sinistri suspicans. Interim Beatrix omnes ejus egressus observans, paulò pòst videt ad Vomitum proclivem. Subitò pelvis supponitur, digitôqve in fauces intruso Conatus Naturæ promovetur. Tunc en! in putidis excrementis rubentia corallia, ceteris aliâ viâ exclusis *v. M.N.C. Dec. II. An. 4. Append. p. 196.* ubi Christianus Franciscus Paullini addit: similem planè historiam de Margaritivoro Parisiensi habuimus in relationibus hebdomadariis publicis anni hujus 1685.

§. 56.

§. 56.

Nummum argenteum pauperculus qvidam adolescens victum labore qværitans in ore servavit, inter labores autem fortè in fauces decidit nummus, demumqve in Ventriculum descendit, tandem sexaginta diebus transactis adolescens, natô sponte Vomitu & Tussi validâ eundem nummum ærugine obductum excrevit, secundum Observationem Josephi Lanzoni *M.N.C. Dec. II. An. 9. Obs. 47. p. 39.* Virgo qvædam Nummum argenteum Valoris tertiæ partis Imperialis jocô deglutitum Vomitu exclusit, teste Georgiô Dethardingiô *ibid. Dec. III. An. 7. & 8. App. p. 70.* Plura de Nummis deglutitis vide supra *Cap. 5.* *Nummi.*

§. 57.

Acum fortuitò deglutitum, qvæ suæ in Stomachô hæsionis signum infallibile, dolorem procuravit continuum, qvinqvenniô demum elapsô cum Vomitu rejecit deglutitor, globulô fibrosô tamen circumdatam. Magnas qvoqve molestias ex acu deglutitâ sensit ancilla qvædam freqventiori avenæ decorticatæ lacte coctæ usu tandem sopitas, acu κάτω prodeunte vid. Georg. Detharding. *l. a.* ubi etiam Puerum fibulam orichalceam ad Calceos firmandos paratam Vomitu exclussisse addit. *Acus.* *Fibula.*

§. 58.

A Vermium Morsu & rosione vomitum excitari supra monuimus, hoc autem locô vermium vomitu rejectorum vel per os prorepentium exempla adducemus. Mulier qvædam juvencula & primipara post multos cruciatûs atqve torsiones & alia symptomata Vermem multipedem per os rejecit: seqventi aurorâ insecutus alter ejusdem formæ & farinæ, qvem prætarlapsô qvatriduô tertius secutus est. Per Microscopium examine institutô miram insectum hoc præ se ferebat faciem: Cornutum erat caput, oculi orbita prominebat, corpus reliqvum loricatum qvasi & coloribus variegatum cernebatur: pedibus instru- *Vermes.*

inſtructum erat qvàm plurimis. Cùm verò his rejectis Symptomata minimè remitterent, reiteratô Emeticô alius Vermis flavus & ſextipes, wie ein Mehl-Wurm, expellebatur, juxta relationem Gothofredi Samuelis Poliſii *M. N. C. Dec. II. An. obſ. 39. pag. 96. ſeq.* De variis vermibus atqve inſectis aliisqve rebus horrendis Vomitu rejectis raram Obſervationem refert Roſinus Lentilius *M. N. C. Dec. III. An. 4. Obſ. 23. p. 51. ſeq.* Ultra centum Scolopendrulas ſive vermes auriculares plerosqve viventes evomuit virgo faſcinata, juxta relationem Theodori Zwingeri *Ephemerid. Acad. N. C. Cent. VII. obſ. 24. p. 65.* Seqventem obſervationem refert D. Panthal *dans le Journal des Sçavans Tom. VIII. p. m. 348.* Un religieux Obſervantin nommé, P. François de la Croix agé de 45. ans, d'une conſtitution forte & robuſte, d'un temperament atrabilaire & extremement echauffé, eſtant a Lyon dans le convent de S. Bonaventure, il y a ſix mois me conſulta ſur des preſſantes douleurs de l'Eſtomac, accompagnées de maux de Coeur & de Ventre, & d'une faim presqve inſatiable, qv'il me dit eſtre les avant coureurs de la ſortie d'un ver fort ſemblable à un ſerpent, long du moins de ſept aunes &c. Vermem viridem ſingularis figuræ poſt febrem evomuit Medici filius vid. Thom. Bartholin. *Cent. 2. Hiſtor. 23. p. 181.* & paginâ ſeqventi item Autor ſtabularii meminit, qvi vermen minimi ferè digiti craſſitie, ulnamqve cum qvadrante longum Vomitu exſpuit. Virgo trium & viginti annorum Cardialgiâ infeſtata poſt propinatum purgans viginti Vermes vivos evomuit. vid. Joh. Rhod. *Cent. 2. Obſerv. 73. p. 89.* Plura Lumbricorum & aliorum vermium Vomitu rejectorum exempla in Helminthologia noſtrâ reperies, vid. etiam Johann. Schenck. *Obſerv. medic. Lib. 3. fol. 332. ſeq. 336. ſeq.*

§. 59.

limaci- Maſſam limaciformem Vomitu rejectam annotavit Salo-

tenacem & densam instar vesicæ piscium aut cutis aselli , qvæqve pressa digitô foveam non reliqvit, sed resiliit, am extus, albam intus: alterô extremô crassiorem & abruptam, alterô in acumen desinentem; in mediô tri- egmentis seu rugis distinctam; qvâ rejectâ mulier opti- habuit. *v. M. N.C. Dec. II. An. 10. obs. 31. p. 71.* ubi figuram gitudinem depictam reperies.

§. 60.

De mirô qvôdam & monstrosô animali ferèqve limacifor- Stomacho per Vomitum â Pistore qvodam ejectô, atqve tinô Listerô inter sangvinem, unà cum eô excretum, re- *vid. Act. Erudit. Lips. Supplement. Tom. I. Sect. 6. p. 310. sq.* utem hoc animal qvatuor circiter pollices longum, ejus- ubi crassissimum, circumferentia trium pollicum: in ve latere tres habebat pinnas, easqve cunctas non procul ite sitas, qvæ crassiusculæ & carnosæ erant: at cauda fur- innis piscium vulgaribus æmula ac transparens. &c. *Animal lima- ciforme.*

§. 61.

De Cochleis Vomitu rejectis seqventem Observationem nunicavit Samuel Ledelius *M.N.C. Dec. I. An. 3. obs. 85. p. 141.* la viginti annorum laborabat Cardialgiâ cum tumore Ab- nis & difficultate Respirationis; post evacuans fortius *Cochlea.*

§. 62.

Hirudines. Hirudinem cum aqvâ in Venatione Princeps Neapol absorpserat indeqve sputum sangvinis incidebat. Ex V culô sputum prodiisse suspicio nata: Unde Principem majori copiâ Svessanus Medicus implevit, & huc illuc do star agitandô ad vomitum compulit; atqve sic sangvine mitûs causa, Hirudo nempe, qvem cum aqvâ primâ i natione sorpserat, prodiit. v. Thom. Bartholin. *Cent. 2. I 23. p. 181. seq.* Post Morsicationis vel lancinantis doloris sum in regione stomachi Molitor Hirudines aliqvot evo teste Theodoro Zwingero *Ephemerid. Acad. Nat. Cur. C Obs. 25. p. 59. seqq. vid. etiam supra Cap. V. §. 42.*

§. 63.

Pullus. Pullum membranatim divisum monstrosô eventu ev fœmina qvædam, postqvam de Salute ejus desperatum propter diutinos molestissimosqve Ventriculi cruciatûs, Roderic. a Veiga *Locor. affector. Lib. 1. fol. m. 225.*

§. 64.

Scarabæi. Scarabæos, & inter alios vivum, per duos dies su ventem, Vomitu rejecit puella Brielensis, antea longô ten Vomitu continuô laborans, juxta Petr. Forest. *Obs. medi 18. Obs. 19. fol. m. 161. & Lib. 21. Obs. 26. Schol. f. 349.* Puella I mingensis, novem circiter vel decem annos nata, hor Convulsionibus epilepticis diu cruciata, Mense Juniô per ticum exhibitum aliqvot Vermiculos alatos, seu Scarabæo vos, eô tempore circumvolitantes & floribus, rosarun primis, insidentes, in vernacula nostrâ, Brach-Käferlein a latos, per gulam exturbavit, qvorum duos vivos ab ipi Vomitum rejectos, brevi post avolantes se vidisse & ma palpasse refert Benedictus Hermannus *M.N.C. Dec. II. An. 124. p. 316. seq.* Lanii cujusdam filia viginti annorum Ob nis Satanicæ suspecta, post assumptum Emeticum duab

& qvidem primâ duos, poſtea unum, ſicqve tres, nigrô tinctos Scarabæos evomuit; qvibus egeſtis unicæ hebdo- ſpatiô ab hoc miſerrimô & deteſtandô malô feliciter li- priſtinæqve ſanitati reſtituta fuit, teſte Everhardo Go- *M. N. C. Dec. II. An. 9. Obſ. 66. p. 108. ſeq.*

§. 65.

ınumeras Millepedas vivas per hypocauſtum currentes *Millepedes.* ticus qvidam poſt Lumbricorum indicia evomuit, juxta icol. Binninger. *Obſerv. medic. Cent. 4. Obſ. 3. p. m. 378.* llâ qvindecim annos natâ poſt potum è veteri Ciſternâ Millepedes evomente, vid. Joh. Viridet. *de prim. Coction. cap. 1. p. 231.* Ex pueri duodecennis ore & naribus â Martii die usqve ad vigeſimum ſextum, præter alia in- ırima, Millepedes ſive Aſelli numerô centum & ſexa- ıo, partim majores, partim minores, invicem permixti e, qvorum decem, imò aliqvoties viginti unicô ſcreatu vid. Georg. Abrah. Mercklin. *de Incantat. Caſ. 1. pag. 8.* 680. ex puellâ qvindecim annos natâ plures qvàm ſe- Millepedes mediante Syrupô emeticô Angeli Salæ ex- hannes Laurentius Lælius, qvi hanc puellam magnâ ſtatam ex vetuſtâ aliqvâ Ciſternâ ſe bibiſſe confeſſam leqve ſeminium illarum hauſiſſe ſcribit *M. N. C. Dec. II. ſ. 98. p. 228.* De mirabili etiam caſu, qvô præter alia etiam Aſelli centum ſexaginta & duo fuerunt expulſi, Obſervatio Roſini Lentilii *M. N. C. Dec. III. An. 4. obſ. & 58.* Curioſitatis gratia hoc locô etiam de Millepe- artu Philippi Fraundorfferi Obſervationem annectere ſcribit autem *M. N. C. Dec. III. An. 3. obſ. 2. p. 3.* Fabulo- etur, qvod nonnulli de partu viperarum ſcribunt, ni- fœtum viperinum, non niſi ventrem maternum præter- er perforando & per conſeqvens matrem crudeliter do in lucem prodire; ſimile tamen qvid in Millepedis

 ſeu

§. 62.

Hirudines. Hirudinem cum aqvâ in Venatione Princeps N absorpserat indeqve sputum sangvinis incidebat. culô sputum prodiisse suspicio nata: Unde Prin majori copiâ Svessanus Medicus implevit, & huc i ftar agitandô ad vomitum compulit; atqve sic s mitûs causa, Hirudo nempe, qvem cum aqvâ natione sorpserat, prodiit. v. Thom. Bartholin. C *23. p. 181. seq.* Post Morsicationis vel lancinanti sum in regione stomachi Molitor Hirudines aliq teste Theodoro Zwingero *Ephemerid. Acad. Nat Obs. 25. p. 59. seqq. vid. etiam supra Cap. V. §. 42.*

§. 63.

Pullus. Pullum membranatim divisum monstrosô c fœmina qvædam, postqvam de Salute ejus de propter diutinos molestissimosqve Ventriculi c Roderic. a Veiga *Locor. affector. Lib. 1. fol. m. 22*

§. 64.

Sarabæi. Scarabæos, & inter alios vivum, per du ventem, Vomitu rejecit puella Brielensis, ante Vomitu continuô laborans, juxta Petr. Fores *18. Obs. 19. fol. m. 161. & Lib. 21. Obs. 26. Schol. f. 3* mingensis, novem circiter vel decem anno Convulsionibus epilepticis diu cruciata, Men ticum exhibitum aliqvot Vermiculos alatos, vos, eô tempore circumvolitantes & flori primis, insidentes, in vernacula nostrâ, Brac latos, per gulam exturbavit, qvorum duo Vomitum rejectos, brevi post avolantes se palpasse refert Benedictus Hermannus *M.N. 124. p. 316. seq.* Lanii cujusdam filia viginti nis Satanicæ suspecta, post assumptum Ex

ſeu Aſellis fieri, mei oculi mihi teſtes ſunt. Ante tres annos contigit, ut, dum vernali tempore libellum volvens per feneſtram proſpicerem, fortè Millepeda muro alicui adhærens exanimis penes me ſupra lapidem feneſtralem deciderit; ego ſtructuræ & figuræ hujus animalculi gratiâ cadaverculum verto reverto, & arreptô Microſcopiô per omnia luſtro; & ecce, dum eô reſupinatô pedunculos conſidero, circa primum eorundem par, â capite numerando, aliqvid ſeſe movere incipit, non multò pòſt animalculum inſtar minimi pediculi celerrimo curſu prorumpit, qvod mox ſeqvitur alterum, hoc tertium, qvartum, & ſic deinceps usqve ad trigeſimum ſeptimum intra breviſſimum tempus. Erant autem hæc animalcula Millepedæ ſeu Aſelluli bene formati, ejusdem inter ſe magnitudinis, ex eodem foraminulô, in locô ad partum cæteroqvin inconſvetô, & qvidem Matre mortuâ egreſſi.

§. 66.

Muſciliones. Muſciliones Vomitu rejectos, & qvidem â demente qvodam, qvi vomitu innumerorum muſcillorum ſe curatum fuiſſe affirmavit, recenſet Petrus Borellus *Obſ. medic. Cent. 3. Obſ. 50. p. m. 236.*

§. 67.

Formica. Formicas ingentes primò ſeptem, vivas adhuc, poſteaqve triginta rurſus alias, partim vivas, partim mortuas, dirô vomendi conatu excrevit præter alia Virgo qvædam faſcinata, juxta Theodori Zwingeri relationem. *vid. Ephemerid. Academ Nat. Curioſ. Centur. VII. Obſ. 26. p. 64. ſeq.*

§. 68.

Aranea. Araneam magnam vivam Vomitu rejecit qvidam nomine Fontaugerius, qvam adhuc parvam antea deglutiverat. Scilicet dum ſe opiparè cum amicis in hortô ſuô ſub vite exciperet, cecidit caſu araneola ferè inviſibilis in ejus vitrum vino plenum jamjamqve hauriendum; dixit ille tunc, nihil referre

deglu

nti Araneam ejecit tantam, ut vel corpore vel pedibus pa-
n mediocrem tegeret, juxta verba Petri Borelli *Cent.3. Obs. 212. seq.* Anno 1704. Faber ferrarius Maniaci instar deli-
subinde unô saltu de terrâ in lectum saliendo dixit: Nun ich davon. Propinatô autem vomitoriô Araneum rejecit, ox convaluit. vid. Michael. Bernh. Valentin. *Prax. medicin. Lib. Sect. 2. cap. 3. p. 79.* Et *Sect. 3. cap. 9. p. 227.* meminit Li-
iati cujusdam, a pluribus annis maniaci, qvi etiam Arane- per Vomitum rejecit.

§. 69.

Erucam magnam, hirsutam, multipedem, rusticus qvidam *Eruca.* re vultus pallidô atqve de siti ingenti, Ciborum Nauseâ, triculi tumore & dolore gravi qveritans evomuit, teste Jo- ne Helwigio *Obs. 80. pag. 248.* Vermem hirsutum & instar æ vomitu â puerô rejectum reperimus apud Petrum Bo- lm *Cent. 2. Obs. 70. p. 170.* item *Obs. 79. p. 177.* Rusticus qvi- annorum qvinqvaginta per integrum ferè annum dolore triculi lancinante & mordente laborans post theriacalia a- m acidam & salsam unà cum verme Erucæ non absimili evo- t. vid. Phil. Jacob. Schenfelder. *Histor. 2. p. m. 5. & 7.* Vi- qvædam qvadragenaria febre tertianâ laborans paroxysmi ô magnam vim evomuit humoris biliosi, unàqve villosos vermes figurâ, colore & magnitudine erucis similes, sub- res tamen, qvi inde integros octo dies vixerunt sine ullô entô. vid. Ambros. Paræi *Oper. Libr. 24. cap. 19. fol. 569.* Fœ- a qvædam ab assumtô emeticô per biduum vel mille Erucas ermiculos diversi coloris evomuit, jnxta relationem Chri- i Francisci Paullini *M. N. C. Dec. I. An. 6. & 7. Obs. 234. p. 343.*

Idem Autor etiam *l. a. Dec. II. An. 5. App. p. 75.* refert, puerum Isenacensem tredecim annorum Erucam ex atro flavam cum alii p. n. post assumptum vomitorium rejecisse.

§. 70.

Ranæ & Bufones. De Ranulis vivis deglutitis Capite qvintô egimus, hoc autem locô Ranarum & Bufonum è ventriculô ejectorum exempla veniunt recensenda. In Monte Cæliô 1642. de Ventriculi difficultate & dolore conqvestus qvidam jussu Medici præsentis Oleum cum jusculô assumebat. Concitabatur ad Vomitum prodiitqve illico rana viva. Idem superiori qvoqve annô passum collusores testabantur. vid. Thom. Bartholin. *Cent. 2. Histor. 23. p. 181.* ubi qvoqve militis meminit, qvi ex palustri & impurâ aqvâ ranas ducentas evomuit. Ancilla, qvæ noctu ex Vase biberat aqvam, in qvam ranæ semen dejecerant, post tempus atrocissimos dolores passa, Ventriculô detumescente tandem per vomitum sex ranas vivas ejecit. vid. Joh. Jacob. Becher *Physic. subterran. Lib. 1. Sect. 4. cap. 6. p. m. 255.* Ducentarum ranarum & hirudinis per vomitum progredientium mentionem facit Michael Crügnerus *Epistol. med. 9. p. 32.* Ranam vivam per cubile alacriter saltantem & latebras qværentem, post anxietates atrocissimas vomitu excrevit Virgo fascinata, cujus parens dictam ranam forcipe prehensam igne cremavit. *vid. Ephemerid. Acad. N. C. Cent. VII. Obs. 26. p. 65. sq.* Fœminam ranas evomentem se novisse dicit Johannes Dolæus *Encyclop. med. Lib. 3. cap. 1. p. m. 377.* Idemqve Autor *M. N. C. Dec. II. An. I. obs. 37. p. 108.* rustici meminit, qvi ex aqvâ spermate ranarum infectâ bibit, indeqve Vomitu magnum ranarum numerum reddidit. Et Nobilis qvidam tres ranunculas longitudine articuli digiti vivas per vomitum rejecerat. *v. M. N. C. Dec. I. An. I. Obs. 109. Schol. p. 254.* De ancillâ rusticanâ, Catharinâ Geileriâ, vulgò Altenburgensis dictâ, post diuturnos in abdomine dolores, lancinatorios motus & inflationes, & varia symptomata, tandem Bufones

Die 4. Aprilis evomuit ranas virides majores duas vi-
lie 11. Aprilis bufonem grandem, turgidum, cum a-
; ungviculis, mortuum alvo exclusit, referente Thomâ
vid. Thom. Bartholin. *Act. Hafniens. Vol. II. Obs. 39. p.*
Plura de hac historiâ videantur in Th. Bartholin. *Hi-*
om. Cent. 4. Hist. 19. p. 254. seq. it. *M. N. C. Dec. I. An. I.*
236. seq. Nobilem præcipuum filia hospitis cujusdam
leperit, abeuntiqve pomum pulcherrimum offert. Illi
a est hoc donum & projicit in bulgas. Post triduum
ır illius & adspicit; tum illud prorsus nigricans
Expectat per aliud triduum, tum ranulas perplures
it. Redit ergo in hospitium illud morbum simulans
ia tormina. Virgo lacte calidô uti jubet. Ille
s affundit, qvod avidè assumunt ac paulatim in-
Ille verò indies majores cruciatùs simulat, unde
serta jubet urinam eqvinam jamjam excretam &
idam ebibere. Ille eam ranis affundit & moriun-
aliqvod tempus serva alterius Nobilis miserrimis cru-
onflictatur, ac suspicio est de Philtrô, ab eqvite qvo-
bitô. Propinatur urina eqvina, atqve revomit duas
temqve duas ranas, juxta Philipp. Salmuth. *Cent. I.*
45. sq. Ranam, Bufonem & Salamandram Vomitu re-
mina, qvæ ab annô se gravidam suspicabatur. v. Casp.
e Hermaphrodit. cap. 8. p. m. 90. De Lanionis servô,
gente affectus in aqvâ stagnante avidè bibit, secundô
culô malè habuit, malô semper augescente, tandem
es bufones ejecit, vid. Joh. Viridet. *de prim. Coction.*
Part. 2.

Part. 2. cap. 1. p. m. 231. Qvæ Obſervatio absqve dubiô eſt dem, qvam Anno 1667. Thoruni ſe annotaſſe refert Geor Segerus *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obſ. 56. p. 113.* Multæ ranæ & bu nes ex Ore pueri decennis prodiere, & qvidem ſimul buſo thamam excedens, juxta Roſinum Lentilium *Miſcell. med. pr Part. I. p. m. 91. ſq.* Georg. Abrah. Mercklin. *Syllog. de Caſ. cantat. Obſ. 1. p. 10. ſqq.* Ruſticus in horreô ſuper fœnum cens ſecurè dormit, expergefactus â ſomnô ſtrangulationis qvam â bolô in faucibus hærente ſenſit moleſtias, qvæ tan citra aliqvid mali cogitando coactâ & repetitâ Deglutiti ceſſarunt; extemplo verò inde torſiones Ventriculi, qvi etiam ſopitis ſubſeqvente nocte plenariam ſed dolorificam presſionem Urinæ incurrit, Calculum eſſe perſvaſus, Ernes Gottholdum Stuvium, Medicum, conſulit, qvi pulveres aliq ſalino-cinnabarinos ad expediendos ſpaſmos præſcribit, q rum cùm vix unum vel alterum intra bihorium abſumſi Vomitus ſuperveniunt vehementes, iisqve buſo vivus inge magnitudinis ejicitur, qvi ſine dubiô præcedenti die dormi in os irrepſerat, *vid. Ephemerid. Acad. N. C. Cent. VIII. obſ. p. 422.* Plura exempla vid. Joh. Schenck. *Obſ. med. Lib. 3. 336. ſq.* Petr. Borell. *Cent. 3. Obſ. 57. p. 241.* Auguſtin. Tho *Obſ. med. Lib. 4. p. 224.*

§. 71.

Lacertæ. Lacertarum Vomitu rejectarum hactenus aliqvot exen adduximus, qvibus adhuc alia addenda erunt; Fœminam e plus qvàm centum lacertas Vomitu reddidiſſe ſtatimqve m tuam eſſe refert Johannes Dolæus *Encyclopæd. medic. Lib. 3. c. p. m. 377.* In pueri tempore æſtatis in pratô dormientis Os lacertas fuiſſe ingreſſas, poſteaqve iterum rejectas, ex Ore xandri Landi refert Omnibonus Ferrarius *de Art. med. Inf Lib. 2. cap. 9. p. m. 74. ſq.* Molitor qvidam, qvi aliqvando potum Cereviſiæ Vratislavienſis ſtatim malè habere cœpit

pc

m, juxta Theysam fluvium accidit, ut in multorum ho-
ι Corporibus Serpentes & Lacerti, naturalibus similes,
ntur: unde sævissimi dolores soborti tandem eos ene-
, ita ut circiter tria hominum millia sic periisse feratur.
tem historiam *in F. E. B. Obs. cur. de Excret. Verm. p. 14.*
s: Nobilis qvidam venationi deditus, cum aliqvando
ns hiante forsan ore in sylvâ qvâdam decumberet, La-
vædam ori ejus irrepsit; somnô relictô dolorem statim
n regione ventriculi morsicantem, qvi de die in diem
scit; varia igitur adhibita sunt remedia, sed omnia in-
; ultra semiannum huncce dolorem tolerare cogitur;
nem tamen non negligebat. In sylvâ cum valde siti-
dibat tugurium rusticæ cujusdam, & ut modicam po-
am sibi daret, postulabat; qvæ vero præter Cerevisiam
iriam, cui origanum indiderat, nihil dare potis fuit,
ıt fauces aridas madefaceret, imbibit. Venationem post-
ı iterum proseqvitur, & semihorâ vix prætergressâ evo-
qvinqve lacertas, qvarum una reliqvas magnitudine ex-
:. Qvibusdam humi ad Solem jacentibus Serpentes &
per Os aliqvatenus emerserunt, secundum Conrad.
Histor. animal. Lib. 2. de Qvadruped. ovipar. fol. m. 41.

lacertas prodiisse, legimus apud Rosinum Lentilium *Misce med. pract. Part. I. pag. 92.* & Georg. Abrah. Mercklin. *de Incan tat. Cas. I. p. m. n.* Supra triginta lacertas ex unô homine, m diante pulvere ex Dictamno & Semine Cinæ & Citri parat expulit Johannes Kentmannus, Medicus olim Dresdensis, vi Joh. Schenck. *Observ. medicin. Lib. 3. fol. 338.* Rusticus qvidar laboribus nimium calens ac sitiens, ex fonte seminis Insecto rum refertô haustum sumens semen alicujus animalculi, Lacer tæ scilicet, deglutivit, qvod successu temporis maturatum in sui simile animalculum est exclusum; hoc successivè crescens varia symptomata excitabat, donec â variis medicamentis adeò irritaretur & molestaretur, ut subterfugere conaretur, hinc fa ctô impetu per Oesophagum & Os, gravi cum conamine & suffocationis periculô, exitum tentavit ac peregit, ubi animal culum hoc, Lacerta, vivum, magnum & robustum, capite sat grandi, qvatuor pedibus, longâ caudâ ac maculis subflavis, cœruleis ac rubris stipatum, per cubiculum hinc inde circum vagans ab adstantibus tandem fustibus extinctum fuit, teste An dreâ Fackhio *Ephemerid. Academ. N. C. Cent. V. & VI. Observ. 71 p. 126. seq.*

§. 72.

Salamandra. Salamandras qvatuor multosqve bufones qvendam herb cujusdam usu per vomitum ejecisse, scribit Petrus Borellus *Cen 3. obs. 57. p. 241.* Et ancillam qvandam castrensem ægrotante ante obitum duo animalia, Salamandras referentia, evomuis commemorat idem *Cent. I. obs. 23. p. 33.*

§. 73.

Serpentes & Vipera. Serpentes, viperas & natrices vomitu rejectas, vel ex o prodeuntes annotarunt nonnulli Autores. Scilicet Andreas D splos, Villicus, dolore ingenti colicô cruciatus, & qvidem ta tô, ut humi jacere pronus coactus esset, serpentem vomitu m gnum ejecit, juxta Petr. Borell. *Cent. 3. Obs. 31. p. 222.* An

at, & ancilla in Stomacho varios inusitatos motus, es atqve dolores experiebatur. His commota hera vit ipsi haustum Spiritûs vini cum pipere, qvô assum- ›res qvodammodo cessarunt, ast brevi redierunt. Hinc qvantitatem salis culinaris in aqvâ communi soluti; si- autem fœmella hunc potum salsum degustâsset, se me- ›uit, & tertiô die ante prandium serpentem semipu- ıe noxæ vestigiô, adstantibus herô herâve reliqvisqve cis, vomitu rejecit. Qvod statim Magistratui publico nt, juxta Theodori Christophori Krugii observatio- *N.C. Dec. III. An. 5. & 6. obs. 159. p. 365. seq.* De Ranâ ni- mosâ & serpente svamosô â fœminâ qvadam vomitu vid. Augustin. Thoner. *obs. medic. Lib. 4. p. 224.* A ru- › ditione Bremensi Anno 1669. Serpentes & alia ani- summô cum præcordiorum cruciatu continuô Vomitu uisse, ex Matthiâ Tilingio refert Philippus Jacobus Sachs *Dec. I. An. I. obs. 109. Schol. p. 254.* In Stanislai â Lasco i Ventriculô serpentes fuisse repertos, ex Manliô refert :s Schenckius *obs. med. Lib. 3. f. 337.* Serpentum An- r. in Hungariâ ex ore hominum prodeuntium modò ero mentionem fecimus. Nobilem qvendam Franco- erpentes per vomitum ejecisse, testatur Johannes Jaco- cherus *Physic. subterran. Lib. I. Sect. 4. cap. 6. p. 255.* Huc etiam aliqvaliter mirabilis & rarus ille Casus adolescen- ›dam Argentoratensis, Georgii Schoneri, qvi Anno tavô Aprilis post varios cruciatûs & Symptomata in qvo- ernarum ædium locô mortuus, adjacente ipsi serpente, â

domesticis fuit repertus, de qvô Discursum Medico-Philo[illegible] cum edidit Melchior Sebizius junior, in qvô etiam Iconem serpentis, qvi adolescenti, annum ætatis 17. agenti, ruinam interitum attulit, depingit, simulqve hoc animal, qvod v[illegible] ampullæ vitreæ inclusum, qvartâ ab internecione die ocul[illegible] vidit diligenterqve consideravit, longitudine Ulnam Argen[illegible] tensem & qvartam illius partem æqvasse addit. Seqve[illegible] Observationem de Serpente ex hominis Ventriculô post[illegible] tem prorepente refert Carolus Raygerus *M. N. C. Dec. I. An. 7. Obs. 215. p. 314. sq.* Sutor qvidam pauperculus per mult[illegible] nos horribiles in Corpore sensit cruciatûs, multos con[illegible] multa adhibuit, sed omnia frustra, tandem cruciatuum [illegible] tiens arreptô cultrô suô sutoriô locum dolentem infra [illegible] culum stultè sibi aperturus Vulnus satis magnum inflixit [illegible] mortuus, habitâ prius facti ex impatientiâ pœnitentiâ [illegible] positum Sarcophago operculô probè tectô forte sup[illegible] qvidam vulnus & mortuum contemplaturus, ecce! [illegible] operculô serpentem cum stupore egressum è vulnere ob[illegible] brachii longitudine & duorum digitorum crassum, & q[illegible] duum superviventem. Plura ejusmodi exempla congessi[illegible] hannes Schenckius *l. a. f. 337. sq.*

§. 74.

Pisces. Piscem vivum sex digitos longum Uxor Domini de [illegible] sols, Nobilis Aqvitani, diuturnô stomachi dolore detenta ta[illegible] vomitu provocatô evomuit, vid. Petr. Borell. *Cent. I. obs. 9. seq.* Fœminam qvandam Gobium fluviatilem, vulgo F[illegible] lum, verum & vivum minimi digiti longitudinem æqva[illegible] Vomitu rejecisse, testatur Georgius Segerus *M. N. C. Dec. I. obs. 227. p. 415.* Ægrotantem Tapujarum Regem de tibi[illegible] & lateris Ventrisqve doloribus qverulum, post editum n[illegible] tum sputa copiosius & cum sputis Angvillam egessisse, ex [illegible] læo de Reb. Brasil. refert Samuel Ledelius *M. N. C. Dec. II.*

pionibus similia animalcula à rustico qvodam sub di- Scorpiones,
mensi An. 1669. summô cum cruciatu continuô vo-
cta ex Tilingiô allegat Philippus Jacobus Sachs à Le-
M. N. C. Dec. I. An. I. obs. 109. Schol. p. 254. Et A. 1570.
Veronensi accidit, ut dormiente qvodam infante, filiô
ntonii Francisci Antezelli, in cunis, Scorpio satis latus
sit per Os ipsius, qvem tamen infans expergefactus,
os labores, dolores & ploratûs evomuit, nihilominus
biit. vid. Omnibon. Ferrar. *de Art. medic. Infant. Lib. 2.*
3. seq.

§. 76.

Muribus Vomitu expulsis seqventem Historiam curio- Muribus.
Leinhart â Lüchtringin recenset Christianus Franscifcus
Tr. de Talp. Sect. 1. cap. 3. §. 11. p. m. 93. seq. Abbas qvi-
morigero fratri pœnitentiæ locô varia indixerat, nullâ
emendatione. Tandem novum & insolitum qvod-
iæ genus excogitaturus Coqvum monasterii jubet ju-
condimenti vice, largiùs immiscere pulverem Muris
i, idqve petulanti offerre fratri. Qvi, licet ab aliis,
ulinâ factum, audivisset, risit tamen, jusculum istud hi-
gerens, neqvaqvam ad frugem rediit. Miratus Præla-
naciam hominis in Carcerem trusit. Lapsis aliqvot

Hassiæ Principem Serenissimum, ante aliqvot annos pusi soricem, qvem inter dormiendum hiante Ore penetrasse (dem Archiater suspicabatur, per Vomitum rejecisse, ex Joh. Horstio refert Elias Henricus Henckelius *de Philtr*, §. 53. Aliam Observationem communicat Christianus Fridericus mannus *M. N. C. Dec. II. An. 8. Obs. 157. p. 341. 343.* inqviens: (An. 1687. apud nos (Chemnitii) fama percrebuisset, Justi Michaelis Schüppels, in Pago Classenbach, uxorem mu vivum evomuisse, illico ad Justitiæ Præfectum illius loci [illegible] detuli & petii, ut me præsente in hujus Casûs certitudine[illegible] qvireret. Assurgebat Vir Juris peritissimus, in cujus [illegible] præsentiâ prædicta Justina sanctè affirmavit: se sanan[illegible] Ascensionis Dominicæ maturina sacra adiisse, iisqve [illegible] sitim ingentem sensisse. Sumptô prandiô horâ qvart[illegible] ridianâ horrore percutitur, qvam inseqvuntur Nausea & [illegible] nia Ventris tormina & hæc Vomitûs aliqvot, donec t[illegible] magnô conatu musculum vivum, sed depilem, vomitu [illegible] Vixit musculus tumido abdomine horas viginti octo, & ta[illegible] Urinâ excretâ moritur. &c.

§. 77.

Talpa. Talpæ vomitu rejectæ exemplum a Johanne Schm *M. N. C. Dec. I. An. 8. Obs. 90. p. 150.* seqventibus verbis recense Villici cujusdam in pagô aliqvot milliaribus ab urbe n (Dantisco) distante, Bankau dicto, Uxor, Elisabeta Krügers, lier consistentis ætatis, mediâ æstate in rure supina somno committit, qvô oppressa visa sibi est aliqvid per apertun irrepens excepisse: expergefacta ex profundô sopore dol sentit Ventriculi, qvi incrementa indies sumebant, & ad tandem excrescebant vehementiam, ut perpetuas lancin nes sentiret, ferè ad animi deliqvium. Ob dolorum isto acerbitatem adsveta munia penè inidonea reddebatur, em batur Corpus. Varia qvæsivit paupercula remedia, sed (

ſivit tantùm, invenire cùm nulla potuerit, miſeram hancce per annos qvindecim trahebat vitam. Tandem Vellicationes Ventriculi ſentiebat intolerabiles, cardilagiam, anxietates ad animi usqve deliqvium patiebatur maximas, ita ut extrema inſtare adſtantes judicarent: Suboriebatur autem Nauſea primùm, Vomitus demùm enormis, qvô cum Talpam vivam, obeſam, digitos octo transverſos longitudine æqvantem rejecit, qvæ apprehenſa per horas aliqvot ſupervixit. Mulier autem paupercula doloribus partim fracta, fortè nec commodè tractata, nec convenientibus roborata, cum partu hoc præternaturali poſt viginti qvatuor horarum ſpatium exhauſtis ſpiritibus animam exhalavit.

§. 78.

Muſtelam viventem Vomitu â fœminâ qvadam fuiſſe rejectam ex Ariſtotele eqvidem refert Johannes Dolæus *Encyclop. med. medic. Lib. 3. cap. 1. p. m. 377.* Attamen Chriſtiano Friderico Garmanno *M. N. C. Dec. II. An. 8. obſ. 157. p. 342. ſeqq.* hæc relatio eſt ſuſpecta. Inqvit enim: qvendam muſtelam viventem vomitu exturbâſſe, ex Ariſtotele non nemo narrat, locum tamen non addens, nec fortè reperiet, ſi rectè memini, qvisqvam. Forſan legit, muſtelam ore parere, Ariſtotelem tradidiſſe, ſed id qvoqve falſô. Nusqvam enim in Ariſtotele hoc qvispiam inveniet; bene verò *Lib. 3. de Generat. Animal. cap. 6.* advertet curioſus, Ariſtotelem id inter errores poſuiſſe. *Muſtela.*

§. 79.

De Sceletô dimidii Cati per Vomitum rejectô, & qvidem à muliere, qvæ antea felem ſuum è puteo, in qvem in ipſô operis exercitiô lapſus erat, atqve defeſſa ex urnâ aqvam & cum ipſô ſemen felium hauſerat; unde non ſolùm animal hoc Ventriculô ſenſerat, ſed tandem etiam immanibus doloribus cruciata beneficio Vomitorii, a D. Tobia Matthæi accepti, liberata erat; alterô dimidiô ſceletô per alvum excretô, vid. *Sceleton cati.*

Valent.

Valent. Andr. Mœllenbroc. in Casp. Theoph. Bierling. *Thesaur. Theoret. pract. Cas. 31. Schol. p. m. 396.* Et *M. N. C. Dec. I. An. 1. obs. 109. p. 251.* dictus Mœllenbroccius hanc Observationem ad Philippum Jacobum Sachs a Lewenheim perscripsit. Imò Johannes Dolæus *Encyclop. med. Lib. 3. cap. 1. p. m. 377.* ipsum Tobiam Matthæi, Medicum Friburgensem, ex puteô, in qvô felis projectus erat, aqvam hausisse & assumptô Vomitoriô felem evomuisse, fortasse ex falsâ relatione, scribit. Albertus Bartholinus fratri suo Thomæ Bartholino narravit, felem in prædiô Arcis regiæ Fridericiburgensis suos fœtûs evomuisse, summâ adstantium admiratione, qvi sanctè affirmarunt, felem nihil priùs devorasse, nec aliâ viâ rejecisse. v. Thom. Bartholin. *Epistol. medicin. Centur. 3. Epist. 8. p. m. 37. Histor. anat. Cent. V. obs. 98. p. 180. 182.* Item *de insolit. Partus human. Viis cap. 9. p. m. 59. seq.*

§. 80.

Catuli. De Catulis vomitu rejectis ad Scholtzium ita scribit D. Rumbaum: Ut depictam tuam confirmem historiam, qvæ vomitu duos catellos rejectos esse ostendit, libuit & eam, credo eandem, adjicere, qvam superioribus annis in Chronicô Germanicô Brunsvicensi Henrici Buttingeri Anno 79. legi, si non his verbis, sensu tamen certè: Hannobræ Sartor, Albertus Hencke, anno 80. vomitu rejecit duos catellos cœcos albos post esum lactis. vid. Johann. Schenck. *observ. medic. Lib. 7. fol. m. 846.* Hunc rarissimum & ferè inauditum Casum paulò aliis circumstantiis recenset Henricus Meibomius in Chronicô Brunsvicensi Buttingianô correctô, Magdeburgi 1620. impressô: Anno 1580. Civis illius urbis, Albertus Hencke, Sartor, per sat magnum temporis spatium malè se habuit, adeò ut pallidô vultu satis latentem testaretur morbum. Qvodam die ab uxore petiit, ut ipsi calidum porrigeret Lac, qvod vix deglutitum ipsi Nauseam creavit cum maximâ angustiâ, donec tandem

vomeret magnam copiam ſordium, & in his duos ca-
os, vivos, repentes & adhuc cæcos, qvi in patinâ ſi-
Templum S. Georgii expoſiti fuerunt, ut ab omni-
entur. Non diu tamen vixerunt Catuli, ſed morie-
pſe vero Vir indies ad integram rediit ſanitatem. *vid.*
Dec. I. An. I. Obſ. 109. Schol. p. 257. it. *Dec. II. An. 4. App.*
l. etiam Joh. Rudolph. Camerar. *Memorabil. Medicin.*
bſ. 63. p. m. 1560. & Chriſt. Franciſc. Paullin. *Cynograph.*
p. 3. p. 60. Mulierem qvandam ex morſu canis rabidi
am aliqvando ultra octodecim fruſta albicantia ejeciſſe
uper natis ita ſimilia, ut ovum ovo, refert Carolus
M. N. C. Dec. I. An. 8. Obſ. 58. p. 98. Animalculum,
ſimile, anus qvædam per Vomitum rejecit cum bur-
qvâ hæſit, ſecundum Obſervationem Friderici Ruy-
Act. Erudit. Lipſ. An. 1714. Menſ. Sept. p. m. 21.

§. 81.

fœtum humanum per Os excluſum fuiſſe ſcribit Phi- *Fœtus hu-*
lmuth. *Centur. 3. Obſ. 94. p. m. 156.* Juvenis, inqviens, *mus.*
fœmina in Civitate imperiali Infantem digiti longitu-
timis cum doloribus ſummoqve vitæ periculô, per Os
Mortuum 13. Julii 1605. mulieres adſtantes ſcatu-
unt & ſepeliunt. Ampliſſimus verò Senatus, poſtqvam
vit, refodere Infantem, eumqve in honeſtorum qvorun-
rum præſentiâ aperire jubet, qvem omnibus membris
, tam internis, qvàm externis, verè conſtare cognoſcunt,
longioris digiti longitudinem vix excedere deprehen-
uerpera eâ de re interrogata & examinata conſtanter
t, maritum ſemper cum illâ per Os coiviſſe & ſperma
immiſiſſe: ſibi (utpote a naturâ planè ſimplici ſicqve
facilè perſvaſæ) primò qvidem de aliô coëundi modô
rſus conſtitiſſe, donec a vicinâ, qvâcum de eô aliqvan-
nunicâſſet, aliter edocta fuiſſet, atqve ſe ita â maritô

Ttt delusam

delusam postmodum animadvertisset. &c. De hac Observatione vid. Thom. Bartholin. *Cent. 3. Epist. 8. p. m. 35. sq.* & Christianus Fridericus Garmannus *M. N. C. Dec. II. An. 8. Obs. 57. p. 346.* ubi inqvit, qvis fabuloso aut nimium credulo Philippo Salmutho fidem habebit, foetum per Os füisse rejectum? & ex his principiis concludet, ovulum foemininum masculinô semine impraegnatum eandem absorbuisse. vid. etiam Georg. Wolffg. Wedel. *Physiolog. reform. Sect. 3. cap. 28. p. m. 203.*

§. 82.

Foetus Vomitu rejectus. Ejusdem farinae videtur etiam Historia foetûs in Uterô mortui & per Os ejecti, qvam Casparus à Reies *Camp. Elys. Qu. jucund. qv. 90. §. 16. p. m. 1172.* ex Joan. Alonso de Fontecha, & hic ex Bernardino Montanna refert: Uxorem scilicet cujusdam servi post convalescentiam gravioris cujusdam morbi tantam Carnis & Ossium qvantitatem per Os deposuisse, ut integram humani foetus confabricationem aeqvarent; & hominis sive foetûs absqve dubiô fuisse, ait, in uterô geniti, cùm ipsa ante morbum gravida esset, nec per consvetam aut aliam viam conceptum aliàs emiserit. &c. Qvae tamen historia non solùm Casparo à Reies, sed etiam Thomae Bartholino *de Insolit. Partus viis cap. 9. p. 56.* nisi ipse Montanna oculis suis se vidisse testaretur, suspecta videtur. Duplicem tamen dictus Bartholinus *l. c. p. 57. seq.* Utero praegnanti & distento viciniam, qvae huic phaenomeno illustrando inserviat, nempe Intestinorum & Ventriculi, concedit; Illis, inqviens, incumbit gravidus Uterus, ad latera detrusis, qvibus idcirco ab exulceratô Uterô, qvâ parte vicinitas jubet, perforatis, Ossa & alia putridae carnes infantis per illorum cavitatem rectà ad Ventriculum usqve eructantur. Tam qvoqve Ventriculo vicinus in gravidis est Uterus, ut illum comprimat, cibiqve parsimoniam non rarò imperet, & vicino sua contagia de facili imprimat. Qvod etiam in honesta qvadam muliere Florentinâ, Magdalena, Eqvitis Accacioli uxore, acci-

idiſſe credit Bartholinus *l. a. p. 58.* de qvâ ex Marcello Do-
o *Hiſtor. medic. mirab. Lib. 4. cap. 22.* (qvam tamen Obſerva-
iem in meâ editione dicto loco reperire non potui) ſcribit,
d, cum per elapſum qvinqvennium ab acerrimis doloribus
erſalibus vexata fuiſſet, inſcia tamen, an tunc temporis in
ô haberet, manè ſummô dolore, ingenti Nauſeâ ac tandem
itu ſubortis, impetu maximô, anxietate ac ſudore infantis
omnia evomuerit, ab eadem poſtea magnâ curâ obſervata.
minùs inter rariora referendus eſt abortus partûs bimeſtris
imeſtris, cujus meminit Juſtinus Ortolphus Maroldus
C. Dec. I. An. 1. Obſ. 108. p. 245. ſq. Uxor ſcilicet ruſtici cu-
m Menſe ſecundô â primâ ingravidatione cum vomitu
m bimeſtrem, obvolutum ſecundinis, ovi gallinacei figu-
& ſpeciem referentem, ejecit. Annô ſubſeqvente iterum
avidatur, & ejusmodi ovum cum δευτέροις evomuit. Ter-
nnô usqve ad tertium menſem Uterô geſſit; aſt non ovum,
ntegra oſſicula carniumqve fruſta, caput membraqve reli-
exigua qvidem, magitudine tamen bene diſtincta, cum ſe-
linis & ſubſeqventibus Lochiis egeſſit. Circa qvam Obſer-
nem notandum, Maroldum dicto locô *p. 248. ſq.* non ſolùm
echæ, ſed etiam Bartholini vias ex Utero ad Ventriculum
ere, atqve alias hujus Vomitûs abortivi cauſas & vias qvæ-
de qvibus evolvatur locus allegatus.

§. 83.

Obſervantur etiam alia præternaturalia, qvæ Incantationi *Varia ab Incantatione.*
ibi ſolent, per Vomitum rejecta. Vidit enim Alexander
dictus mulieres duas, qvæ acûs crinales, Vitri fruſta, capil-
e pluſculos evomuerunt, qvarum altera exanimata in-
, altera tres ingentes caudæ caninæ arefactos nodos evo-
. vid. Alexand. Benedict. *de Re medic. Lib. 11. cap. 7. fol.*
3. qvod etiam *Lib. 7. cap. 25. fol. 142.* his verbis re-
: Vidimus mulieres duas ſocias & vicinitate familia-

 res,

res, unâ die, malis, ut arbitrati ſunt, medicamentis pot[illegible] natas, qvæ monſtrificis exagitatæ vomitionibus miraculum præbuêre: Altera acum crinalem ingentem in modum hami implicatum cum Capillô muliebri pluſculô cum reſegminibus Ungvium involutô rejecit magnis conatibus, dum ea evomeret, omni nixu nihilo penè minùs ſtrangulata jacuit, qvæ ſeqventi nocte obiit. Altera item capillamentum muliebre, vitri fruſta cum Canis caudæ piloſæ tribus fruſtis areſactis, ita ut penè integræ caudæ qvantitatem, ſi unà compoſita fuiſſent, facilè adimplerent. Pannum, Clavos, ferramenta vomitu rejecta obſervavit Petrus Foreſtus *Lib. 18. Obſ. 26. Schol. f. m. 169.* Materiam qvandam gypſeam & cum hac lapillos qvindecim varii Coloris, acûs item muſcô obductas ſeu involutas, & inter has cultelli ſcriptorii fragmentum cum portiuncula manubrii eburnei vomitu rejecit Vir qvidam doctus, febri qvartanâ in tertium usqve annum cum ſymptomatibus graviſſimis & captum ſuperantibus laborans. vid. Baldaſſ. Timæi â Güldenklee *Lib. 7. Caſ. 24. p. m. 328. ſeqq.* Anno 1649. die 28. Aprilis puella qvædam poſt varia ſuſpecta ſymptomata acuti ligni fruſtulum, cærulei panni ſerici laciniam, filô viridi conſutam, in qvâ tria plumbi fruſtula recondebantur, vitri fruſtula duo, tres amygdalas, tria fiſtulæ Nicotianæ fragmenta & ſilices albos evomuit. Die 29. ſpinam, Marſupium lineum crinibus humanis conſtrictum, in qvô fruſtula aliqvot carnis crudæ recentisqve reperiebantur, acutis lignis hinc inde inſperſis, duas ſpinas acutas, mox atram glebam cum lapillo candidô & corrigiam ſemidigitum longam eructavit. Seqventi die evomuit ligulam lineam digiti longitudine tribus nodis, in qvorum mediô acicula hærebat intorta cum paleâ bifidâ, in alterô qvoqve acicula incurva. Succeſſit poſtea alia luto illita, cui lamina ſtanni erat inducta. Die 2. Maji vomitu prodiit lapis pondere trium drachmarum, & 3. Maji exſpuit peram coria-

ceam crinibus humanis circumductam, pulvere pyriô
am &c. vid. Thom. Bartholin. *Cent. 1. Histor. 52. p. m. 72.*
Centur. II. Hist. 38. p. 201. Globuli cerei, Nucis Moschatæ
itudine & formâ, vomitu post varios dolores rejecti, in
er medium dissectô linum, plumam & aciculam accuratè
permixtam invenit, idem Bartholin. meminit. v. etiam Casp.
ph. Bierling. *Thesaur. theor. pract. Obs. 35. p. 466.* Puella
ecim annorum dirô cum cruciatu acûs, aciculas, clavo-
aria genera, antias, capillos complicatos, obolos, ficulas,
m putamina integra, fila, cultros aliaqve multa vomitu
. vid. Martin. Ruland. *Curat. empiric. Cent. 4. Curat. 15.*
42. Filia Nobilissimi Domini Johannis Heinrici ab Horn
scilicet carbones, nucum putamina perforata, ceram,
um, piscium Ossa, acum crinalem argenteum, sex setas
porcinas per vomitum excrevit, juxta Baldass. Tim. â
nstee *Lib. 7. Cas. 24. p. m. 331.* Post propinatum Mercu-
Vitæ puer qvidam novennis maleficiatus pileum variô
n majorum & minorum genere plenum per vomitum re-
postremò etiam succedente animalculô vivô hispidô,
fuscô, Ranæ formam referente. vid. Augustin. Thoner.
v. medicin. Lib. 4. p. 224. ubi etiam aliud exemplum de
â ranâ nigrâ sqvamosâ & serpente sqvamosô reperitur.
eum vomitu rejectum se vidisse scribit Johannes Baptista
elmont, *de Inject. material.* §. *2. fol. m. 365.* ubi plura ad-
exempla, v. g. de puellâ Antverpiensi, qvæ Anno 1622.
omeratim forte bis mille aciculas, pilos unà & sordes
ebat. Alia 1631. Mechliniæ qvisqvilias ligneas, dolabrâ
ndo derasas, cum multâ mucilagine ad duorum pugno-
nagnitudinem vomitu ejiciebat. Sic mulier qvædam de-
n sextum agens annum post varias convulsiones ferocior
ac torvis oculis circumspiciens, tandem in vomitum pro-
qvô longiores & recurvos clavos æneasqve acus unà
cum

cum Cerâ & Capillis in globum mixtis evomuit, vid. Anton. Beniven. *de abdit. morb. cauſ. cap. 8. p. m. 148.* Nonum agens annum puellula, poſt varia ſymptomata, ſtercora eqvina, acus, aciculas, pilos, plumas, fili glomeres, vitrea feneſtrarum fragmenta, clavos rotis bigarum vel qvadrigarum eductos, cultrum ferreum ſpithamâ longiorem, ovorum putamina, conchilia vomere cœpit, juxta Henr. ab Heer *Obſ. 8. p. m. 86.* Porrò Johannes Langius *Epiſt. med. Lib. 1. Epiſt. 38. p. 168. ſq.* non modò Mulieris Florentinæ meminit, qvæ pariter oblongos & recurvos clavos æneasqve acûs unà cum Cerâ & Capillis conglomeratos evomuit, & poſtremò ingens carneum jentaculi fruſtum, qvale nec gigantis fauces deglutirent, eructavit; ſed etiam annectit, in Juliacenſis Ducatûs oppido Theuern crebrò accidere, qvòd ægroti in templô ante Divæ Annæ altare & venerandum caput ejus ſupplices proſtrati fruſta & fragmina vitrorum urceolorum & oſſium de piſcibus, qvæ humana gula & ſtomachus deglutire non poſſet, ad loculos qvosdam cum nummis evomuerint. De puellâ, annum qvintum decimum agente, qvæ primùm per qvindecim dies, & qvidem ſingulis ſupra libras viginti qvatuor aqvoſi humoris, humano lotio non abſimilis, exoneravit, & nihilominus urinam interdiu bis terve copioſam reddidit; deinde pilos copioſiſſimos, digiti circiter longitudine, qvales annoſis canibus evelluntur, in maximâ copiâ excrevit, item ſtercus columbinum & anſerinum, cum fruſtis lignorum, & Carbones veros, minutiſſimè tritos, membranas, lapides innumeros & inter alios qvendam anguloſum, vix cum duplici caſtaneæ mole librandum, item varia oſſa, vitri & æris portiunculas & alia plura, vomitu rejecit. vid. Daniel Sennert. *Pract. Lib. 6. Part. 9. cap. 3. p. m. 302. ſeqq.* Ancilla ruſtica poſt varia ſymptomata per vomitum ejecit fruſtum rubicundi attritiqve panni, cui involutum erat fruſtulum panni flavi. Seqventibus diebus ſimilia fruſta plura panni cœrulei, viridis ac pellium qvoqve piloſas

lacinias,

as, panni extimos margines, cannabim, pilos, collare di-
um, globulum ex pilis eqvinis factum, factam ex iisdem
pro cingendô pileô, fasciam, folium herbæ alicujus fic-
, per os ejecit, vid. Eliæ Camerar. *Differtat. Taurinens. p.*
De variis insectis à virgine qvadam fascinatâ per vomi-
ejectis v. Theod. Zwinger *Ephemerid. Acad. N. C. Cent. VII.*
6. p. 24. seq. Puella nobilis annum agens decimum sextum
t ab incantatione glomeratos crines, tribulorum fascicu-
acûs æneas, & tandem oviformem massam atrô colore
urcatam, qvâ dissectâ erupêre plures violantes formicæ,
deò horrendum fœtorem ex se exspirarunt, ut nullus in
persistere posset. At cùm in agone esset, per vomitum
iosissimè excrevit animal, pugni forma, colore atrum,
oblongâ, totô corpore pilosum, muris instar, qvod
vam in terram delapsum est, eximiâ pedum agilitate per
m obrepit & emoritur. vid. Zacut. Lusitan. *de Prax. me-*
dmir. Libr. 3. Obs. 139. fol. m. 140. Noribergæ famula qvædam
nsignes & miserabiles Ventriculi & Intestinorum torsiones
ptimanas aliqvot continuas, in die sæpissime pilos conglo-
, acus, aciculas incurvatas, sangvinis grumos, ovorum corti-
alia vomitu rejecit, teste Johanne Helwigio *Obs. 74. p. m.*
Qvi etiam observatione seqventi aliûs ancillæ Noribergen-
minit, qvæ Anno 1669. vomitiones cruentas promiscuè
um pilis variis & filis lineis connodatis atqve conglome-
acubus, aciculis incurvatis, fragmentis cultrorum, cla-
n, fragmenti vetusti, filis ferreis, nummis æreis, globu-
fragmentis vitreis, ovorum putaminibus, &c. sustinuit
perta est. Plura ejusmodi exempla reperies apud Gvil. Fa-
Hild. *Cent. 2. Obs. 43. p. m. 202.* Journal des Savans *Tom. 10.*
147. Joh. Wier. *Oper. Lib. 4. cap. 2. p. 281. seq.* Stephan.
ard. *Collect. med. phys. Cent. 3. Obs. 78. pag. m. 458. seq.* Joh.
ck. *Obs. medicin. Lib. 3. fol. m. 334. & 337. & Lib. 7. fol. 843.*
Casum

Caſum etiam rariſſimum de puellô, qvi intra viginti qvatu[illegible] ſeptimanas ducenta & qvinqvaginta Inſecta & alia inſolita v[illegible] clavos, annulos, fruſta ſeu teſtas patinarum, lapides, faſciculum pulchrorum capillorum, fruſta albarum & rubrarum teſtarum Ovorum, cultrorum &c. vomitu rejecit, communicat Roſinus Lentilius *Miſcell. medic. pract. Part. I. p. m. 81. ſeq. usqve ad 96.* item *M. N. C. Dec. III. An. 4. Obſ. 23. p. m. 51. ſeqq.* Qvem etiam Caſum Georgius Abrahamus Mercklinus recenſet *Tract. de Incantat. Caſ. 1. a. p. 1. usqve ad 17.* qvi Autor in obſervationibus ſeqventibus & ferè per totum Tractatum ejusmodi exempla annotavit. Meminit etiam Chriſtianus Franciſcus Paullini pueri Iſenacenſis tredecim annorum, qvi à propinatô emeticô erucam ex atrô flavam & duodecim minores ejusdem Coloris cum nidô earum, folium viride ribes, particulam ſcoparum, aciculam, particulam ſtraminei culminis, pennam albiſſimam, fruſtulum Corii & bina ſtercoris columbini fruſtula rejecit. *vid. M. N. C. Dec. II. An. 5. Append. p. 75.* De ejusmodi morbô magicô Dietericus Eckhovius, Medicus Bergenſis, ſeqventem Obſervationem, propriis oculis confirmatam a[d] Thomam Bartholinum miſit: Bergis puerum qvatuordeci[m] annorum ante biennium totius corporis laſſitudo doloroſa corripuit, cum Ulceribus, qvæ unà cum pure modò oſſicul[a] modò piſcium ſpinas emiſere. Sex forſan elapſæ ſunt ſept[i]manæ, ex qvibus in ſingultum incidit valde horrendum, qv[o] ungves, qvos pili omni ferè ex parte inſtar funiculorum partim circumvolvebant, partim inter ſe connectebant, aciculas incurvatas ſibi invicem catenatim inſertas, globulos ferreos & ſtanneos, tandemqve ligni fruſtum longitudine dimidium pollicem æqvans cum ſeqventium literarum levi inciſione S. M. P. D. rejecit, ſummô ſpectantium ſtupore & admiratione. In Paroxyſmi principiô dolorem qvendam in digitis ſurſum, paulatim crus petentem, cutemqve inſtar muris erroneo motu mox attollen-

llentem, moxqve deprimentem percepit: qvem mox (si en ita appellare liceat) digitorum motus convulſivus eſt ecutus, Organotriben, vario digitorum flexu muſicum ddam melos ludentem, perfectiſſimè æmulans. Venter rea & pectus fluctuum more undoſo motu mirâ viciſſitu- modò elevabantur, modò ſubſidebant cum cervicis re- ione admodum tortuoſâ. Hæc tandem ſymptomata finiit ultus, jam nominata artificialia Ventriculô exturbans. Cun- autem, qvæ Ventriculô ita egurgitavit, bis iterum deglutiit, tente interim prædictum ordinem totâ ſymptomatum ſe- qvæ tertiô tandem convulſivô Ventriculi motu finitô ægrum qvere deſierunt: Difficillimum tamen fuit aciculas, Un- s &c. qvos lingvæ extremitas Ore ſubinde exſerta contine- excutere, cùm qvamcunqve aſtantium ſummam etiam uum agilitatem ſubitaneâ lingvæ retractione eluſerit, den- sqve petierit, ut etiam vix, nec ſine periculô, digitum mor- ſubtrahere potuerint. Et hoc omne oculis peregit exactè ſis &c. vid. Thom. Bartholin. *Epiſtol. medic. Cent. 3. Epiſt.* *. m. 241. ſeq.* Scribit etiam Johannes Baptiſta van Helmont *njectis Materialibus* §. *6. fol. m. 366.* ſe Bruxellæ vidiſſe, An- 1599. qvòd bos ſumptis tribus herbis evomuerit Draco- caudâ angvillari, corpore coriaceo, Capite ſerpentino, Per- non minorem.

§. 84.

Utrum verò hactenus recenſita revera in corpore extite- vomituqve rejecta fuerint, vel annon potiùs præſtigiæ dæ- nis ſubſint? qvæſtio ſanè difficilis deciſionis eſt; hinc non- Autores, res illas miras revera in Corpore fuiſſe morbo- cauſam dediſſe, minimè credunt, ſed diaboli ſubtilitate elocitate imperceptibili inter vomendum ori injectas vel rà tantum admotas eſſe, adſtantium interim oculis vel ce- tate ejus victis, vel faſcinô deluſis, vel interjectô corpore *An hæc revera in Corpore fuerint?*

 aëreô,

aëreo, aut aliô modô, caligantibus, firmiter statuunt; siqve præstigiatores manuum agilitate hominum oculos fallere possint, cur non etiam Dæmon, mille artifex, idem valeat, eaqve intuentibus ostentare, qvæ nunqvam in Corpore fuerint, multis argumentis defendunt. Alii econtra res tales absurdas revera â dæmone corporibus insinuari, iterumqve exinde vel rejici, vel extrahi putant; Alii vero adhuc, Diabolum materiam corpori inferendam in minutissimas partes disjungere, atqve deinde ingesta rursus compingere posse judicant, de qvâ materiâ vid. Joh. Wier. *Oper. Lib. 4. cap. 2. p. m. 281. seq.* Baldass. Timæi â Güldenklee *Lib. 7. Cas. 24. p. m. 232.* Dan. Sennert. *Pract. Med. Lib. 6. Part. 9. cap. 5. p. m. 413. seq.* El. Henr. Henckel. *de Phil. §. 53. seq. p. 72. seqq. 75.* Georg. Abrah. Mercklin. *Syllog. de Casib. Incantat. p. m. 151. seq. 154. sq. sq.* ubi pluribus de hac materiâ agit. Casp. Theoph. Bierling. *Thesaur. theor. practic. Cas. 35. Shol. §. 6. p. m. 471.* Henr. ab Heer *Obs. 8. p. m. 90.* Gottfr. Christ. Winckler. *M. N. C. Dec. I. An. 6. & 7. Obs. 31. Schol. p. 64. seq.* Nicol. Remig. *Dæmonolatr. Lib. 3. cap. 1. p. 301. sqq.*

§. 85.

Clysteres & Suppositoria. Qvandoqve etiam Enemata seu Clysteres & Suppositoria ano applicata per Os rejecta leguntur, v. g. Margareta Lauwera (de cujus monstroso morbô *vid. Act. Erudit. Lips. An. 1682. Novembr. p. 338. sq.*) Clisma ex emollientibus frigidis paregoricis injectum, omnium stupore horæ intra qvadrantem per Os rejecit. Id qvod etiam secundâ vice cum multis lapillis, nullis unqvam excrementis permixtis, factum est. Imprimis autem nephriticis, herniosis & iliacis Clysterum per Os rejectio familiaris esse solet, qvale exemplum ex Daniele Ludovici de Æidituô Kœnigsbergensi, Clysteris injecti potissimam partem (oleô pelvi innotante liqvoreqve Chamomillam præcipue redolente) Vomitu rejiciente, refert Godofredus Schulzius *Scrutin. Cinabarin. p. m. 190.* In doloribus nephriticis Clysma ad Ventri-

Ventriculum penetrans vomitumqve minitans observavit Thomas Bartholinus *Cent. 4. Histor. 68. p. m. 369. seq.* In fœminâ viginti qvinqve annorum Vomitu enema rejectum annotavit Johannes Muraltus *Oper. chirurg. Obs. 207. p. m. 675.* qvi etiam â fœmina triginta octo annorum, Herniâ duplici laborante, Clysteres & excrementa vomitionibus crebris rejici vidit. *vid. M. N. C. Dec. II. An. 1. Obs. 118. p. 300.* Guilielmi Fabricii Soror ex tumore in Ingvine post varia symptomata tres Clysteres per Os rejecit, vid. Cornel. Stalpart van der Wiel *Observ. rar. Cent. 1. Obs. 57. p. m. 245.* vid. ipse Guil. Fabric. Hild. *Cent. VI. Obs. 70. fol. 587. sq.* ubi plura exempla. Dolore iliacô afflictus qvidam faber ærarius totum Clysterem injectum in instanti, flatibus per Os præmissis, per Os ejecit, juxta Andream Cnœffelium, *v. M. N. C. Dec. I. An. 3. Obs. 209. p. 385.* Filiolum trimulum, Diarrhœâ ex terrore laborantem, Clysterem horæ qvandrante vix elapsô, pariter per Os reddidisse, refert Georgius Segerus *l. a. An. 9. & 10. Obs. 94. p. 244.* Puello nobili duorum annorum contra vomitûs & alvi duritiem post alia tentata applicatur Clyster, sed dictum factum post horæ qvadrantem Vomitu ille integer rejiciebatur, teste Gabriele Clauderô *ibid. Dec. II. An. 5. Obs. 194. p. 390.* ubi in Scholiô alia adhuc exempla adducit. Rejectionem Clysteris per Os semel se vidisse refert Vopiscus Fortunatus Plempius *Fundament. Medicin. Lib. 2. cap. 8. fol. m. 126.* In textoris filiô, sex annos natô, Clysteris vomitum ex colore & odore manifestissimè agnovit Petrus Borellus *Cent. I. Obs. 17. p. m. 26.* Puella qvædam Ileô laborans cum omnimodâ alvi obstructione fæces primò, hinc Clysteres injectos, vomitu rejecit: Imò triduô pòst inditum longum suppositorium per Intestina brevissimô tempore ad Os irrepsit. vid. Theoph. Bonet. *Sepulchret. Lib. 3. Sect. 14. Obs. 20. Schol. f. m. 913.* ubi plura exempla reperiuntur. Septem Suppositoria motu peristalticô inversô per Vomitum rejici vidit Daniel Sennertus; hoc ut impediret,

ultimum ſvaſit Suppoſitorium filô ſextuplo ſatis firmiter alligari, putans ſic motui præternaturali reſiſtere poſſe; verùm Inteſtina & hoc abripuerunt & per Os unà cum filô rejecerunt. *vid. Ephemerid. Nat. Cur. Cent. III. & IV. App. p. 154.* In fœmina poſt Ictum Scorpionis Volvulô laborante Clyſterem per ſuperiora ſtatim redditum annotavit Franciſcus Evangeliſtius *v. M. N. C. Dec. III. An. 1. Obſ. 20. p. 40.* Clyſterem innoxiè per Os rejectum annotavit Petrus Rommelius *ib. An. 7. & 8. Obſ. 39. p. 62.* Suppoſitorium opiatum cuidam teneſmonizanti Chirurgius qvidam imponi juſſit, unde poſtea ægrotus per horas qvatuor continuè qvievit, qvô in tempore ſuppoſitorium illud filo appenſum evanuit, hinc verò ad duos dies tam horribilem ſaporem patiens in ore percipiebat, ut aſſumere cibum non poſſet: propter qvod dictus Chirurgus vomitum provocavit, & tunc patiens ſuppoſitorium illud filo appenſum evomuit. vid. Johann. Schenck. *Obſerv. med. Lib. 3. fol. m. 332.* Plura exempla Clyſterum vomitu rejectorum *ibid. fol. 331.* reperies. vid. etiam Marcell. Donat. *de Medic. Hiſtor. Admirab. Lib. 4. cap. 3. p. 312.* talia qvoqve ſæpius in Praxi occurrunt.

§. 86.

Excrementa. Stercora ſeu excrementa alvina qvandoqve per os exitum qværere, partim ex hactenus allegatis, partim ex qvotidianâ Praxi liqvet, de qva tamen materiâ paulò inferiùs de Paſſione Iliacâ & Stercore per os rejectô, pluribus agemus.

§. 87.

Flamma ex Ventriculo. Flammam ex Ventriculô tam viventium, qvàm defunctorum hominum prorumpentem annotavit Thomas Bartholinus *Hiſtor. anatam. Cent. I. Hiſt. 70. p. m. 106.* Cùm enim Lugduni mulieris cujusdam Cadaver cauſum mortis inveſtigaturi Medici reſeraſſent, ingens ex Ventriculô prorupit flamma univerſum Ventriculi ambitum occupans, mox tamen extincta. Cauſa flammæ credebatur Spiritus vini largiùs â muliere iſtâ ſorptus vel

ous, ſpiritum vini hauſerat, flamma extra fauces tantùm
, ut loqvi neſciverit, qvam tamen aſſumptâ frigidâ ex-
Item extra portam Hafnienſem repertus eſt ruſticus ex
collô flamma emicuit. vid. etiam Th. Bartholin. *de Luc.*
cap. 18. p. m. 154. Imò ſecundum relationem Matthiæ Ja-
paupercula qvædam fœmina Urbis Pariſienſis Spiritu
er ſolidum triennium ita in ſe ingurgitabat, ut aliô ali-
genere corpus nutrire recuſaverit, unde tandem tantum
em corpus concepit, viſceraqve ita incenſa, ut dum ſe-
irca veſpertinas horas in ſellâ ſtramineâ ſeſe repoſuiſſet
tura; ex ardore Corporis (fortaſſe ex ore) flammam
eret, qvæ unà cum fœminâ manè reperta eſt in cineres
a, & ita miſera mulier combuſta fuit, ut tota in fu-
& cineres abierit, exceptô craniô & digitorum extre-
adeò ignis iſte inſtar fulminis ſubtilis & penetrans tota
qvæ ignis culinaris non feciſſet, in pulverem converte-
. Thom. Bartholin. *Act. Hafn. Vol. I. Obſ. 118. p. m. 212. ſeq.*
iam qvandam in morte flammas evomuiſſe refert Pe-
orellus *Cent. 2. Obſ. 69. p. m. 169.* Patricium qvendam Er-
ſem Caſparus Theophilus Bierlingius noctu vocatus in-
nortuum, flammâ ſpiritûs vini, qvem in nimiâ copiâ

ram æmulatus, lauream ſpirituoſi helluonis vix aut ne vix qvidem reportârit, juxta Roſinum Lentilium *v. M. N. C. Dec. II. An. 10. App. p. 53. ſeq.* ubi flammas è ventriculis eorum, qvi ſe vini vel frumenti ſpiritu lautiùs invitant, ſæpius erumpere, in terris ſeptentrionalibus, cumprimis autem Poloniâ, Ruſſiâ, Curlandiâ, Livoniâ non eſſe inſolitum, addit. Huc pertinet obſervatio Johannis Jacobi Piſani de modô flammam in Ventriculô excitandi: Flamma, inqvit, ex ventriculô prorumpere & ſpiritûs vini accenſi inſtar cremare cernitur ex animali, ligatô priùs ſtrictiſſimè ore ſuperiore & inferiore filô validiſſimô, non tamen more anatamicô, ſcilicet per *medium* ligati interpaſſatô, ſed ſolùm ſimplici ligaturâ fortiſſimè cinctô. Tali modô ligatus Ventriculus, ſupernè qvidem ſupra infernè verò infra ligaturam exſcindatur, comprimaturqve binis manibus taliter, ut in unâ parte ſit qvacunqve turgens ac eminens evadat. Hôc peractô levâ manu teneatur, ne diſpareat eminentia; dextra verò cultellô anatamicô (adaptatâ priùs ab adſtante aliqvô candelâ digiti latitudinis diſtante) expeditè aperiatur, videbitur flamma inibi concepta coloris qvaſi cœrulei prodiens ad tempus, qvô Oratio Dominicalis recitari poteſt, qvandoqve ardens, & hanc flammam tali ritu non ſolùm in Ventriculô, verum & Inteſtinis curioſis Naturæ ſcrutatoribus reperire libebit. Inventor hujus flammæ extitit Bononiæ An. 1669. D. Andreas Vulparius, ibidem Anatomiæ Profeſſor. *v. M. N. C. Dec. I. An. I. Obſ. 77. p. 180.* Qvod autem hac ratione per artem fieri poſſe docetur, ut nimirum ex Ventriculis diſſectorum flamma prodeat, id etiam caſu accidere poſſe non ſolùm docet Obſervatio ſuprà ex Bartholinô de muliere Lugdunenſi allegatâ, ſed etiam Philippus Jacobus Sachs a Lewenheim ex Johanne Ruſchiô aliud exemplum communicat: Caſu fortuitô, inqviens, præteritô ſeculô in Italiâ hoc accidit, Piſis in Theatrô Anatomicô, dum, cùm Anatomiæ Præfectus candel.

cere.

unt. Accidit hoc An. 1597. in muliere diffectâ, qvæ
um qvatuor diebus nihil aſſumſerat, corpus verò adeò
; tumidum, ut falſò prægnans habita fuerit: Cum de-
l Ventriculum, eumqve teneret Ruſchius manu ſiniſtrâ
è, ipſum turgidum ac durum eâ parte redderet, ſubla-
tunicâ peritonæi communi, & duarum propriarum
arniofiori externâ, dum gladiolo punctim perforaret
adſtante Scholare qvodam cum candelâ, repente &
foras exiit â factô foramine flamma, continuò cum
erdurans illud temporis ſpatium, qvo ter dici potuit:
dete, vide. - Color flammæ inſtar picis græcæ aut ſul-
lentis, flavus ad viridem inclinans, absqve tamen no-
re. Diutius putarunt duraturam fuiſſe flammam, niſi
eâ territus manum â compresſione Ventriculi remo-
l. a. p. 182.

§. 88.

a finem Capitis qvinti qvorundam mentionem feci- *Aqvivomi.*
varia præternaturalia v. g. ferrum, cultros, vitra, lapi-
n, &c. devorârunt; præſens caput claudere libet Italô
ixta Joh. Muys *Chirurg. rational. Dec. 3. Obſ. 6. p. m. 166.*
. 124. ante aliqvod tempus Lugduni Batavorum poſt

pura evomebat.

§. 89.

Bibo Melitensis. Huc etiam referendus Bibo Melitensis, nomin
passim publica artificii sui edidit specimina: Hic e
vel triginta aqvæ ciathis pro lubitu spectantium ce
muit & instar salientis ex ore fontis modò singulos
dine replevit, modò universam aqvam ad pedes vi
pliùs rejecit. Præterea pro cujusqve spectatoris a
aqvam tantùm limpidam reddidit, sed variis coloril
ribus differentem, modò aqvam rosarum, spiritum
Hispanicum, rubrum, album &c. singulosqve cyath
suiqve generis potu implevit eodem Vomitu. Fa
tem, jejunô Ventriculô vel vacuô feliciùs succed
mentum; si enim post prandium statim vocaretur
bus, cogi se prius ingestum cibum revomere, ant
triculum tantâ copiâ aqvæ replere posset. Expr
modô haustos liqvores, solâ manûs pressione, al
thoraci, rem confecit &c. v. Thom. Bartholin. *Ce*
p.m.54. seq. Prolixiùs de stupendô hoc Hydropo
refert Johannes Nicolaus Binningerus *Observ. med*
Obs. 4. p.m. 4. Novembre anni 1649. vidi Basileæ
congregationis pistorum Italum qvendam Meliten

viginti & ultra limpidæ cyathos, unô tenore hauriebat: Mox depletô Ventriculô claram, ut biberat, longissimè eructabat. Hôc factô ejusdem aqvæ, nudô & apertô thorace, ebibit rursum non minùs triginta haustûs, ex vitris crystallinis nitidissimis: qvæ abluit iterum & ordine disposita implevit, pro spectantium lubitu, vini rubri & albi, Francici, Burgundiaci, Hispanici, Rhenani diversis generibus: cerevisiâ, aqvâ rosarum, florum aurantiorum fragrantissimâ & vini spiritu. Apprehensos simul tres vacuos cyathos, unô momentô tribus diversissimis liqvoribus, qvotiescunqve cupiebat, obedientissimô ventriculô, complebat. Aqvam vitæ, rosarum & alios olfeci liqvores, qvos ex colore & odore coactus sum sinceros credere; gustârunt qvidam minimè decepti. Ut autem præstitis major adhiberetur fides, & fraudis omnis tolleretur dubium, strophiola plurimorum bene olentibus undis perspersit, & petitâ candelâ, qvædam illorum in aqvam vitæ intincta accendit ad spiritûs consumptionem, omnium sanè videntium stupore. Tandem superpondii locô, unô flatu, vinum rubrum, lac & oleum in separata vitrea receptacula non successivè sed dextrâ levâqve celerrimè motô capite distinctè rejecit. Desuper infusos & haustos liqvores solâ lumbi dextri vel utriusqve compressione revomebat, diversa, ut ante dictum, specie, naturali beneficiô, sicut asserebat. Latitasse autem artificium nullus dubito, qvale verò, ratione asseqvi non licuit hactenus. Vitra enim coloribus imbuta fuisse, credere plusqvam puerile est: eluebat enim, & â spectatoribus mutuò qvædam sumebat: liqvores etiam ore eructati non colore solô, sed & odore, sapore, consistentiâ & substantiâ rem ipsam referebant. Vesiculas in palatô diversis illis liqvoribus plenas detinuisse, qvas novisset pro lubitu dentibus mordendo aperire, incredibile est: os enim, intrusis digitis, utrinqve diducebat, congruè loqvebatur absqve buccarum ullo tumore; qvod sanè fieri non potuisset,

jaciebat: qvâ actione, omni dubiô procul, fistula &
apparuissent; dein vix concipi posset, qvomodo per u
diversos tubos in ulcus vel foramen palati intrusos, sin
sione potuerint tam diversi liqvores deduci? imò à I
agitatô celeriter capite in diversa receptacula tria, vi
brum, lac & oleum distinctissimè & cum impetu refund
in cyathis fuerit fucus talis, ut, licet pleni apparerent
sitatem, vacui tamen essent, nec tantum aqvæ biberi
ac bibisse videbatur: nec id veritatis habet qvicqvam
git enim videre cunctis, qvolibet plenô vitrô factu
depluvium. Plures inde ejusmodi bibones videre cont
infinitis parasangis ab illô distantes. Hæc Binningerus.

CAPUT VIII.

De Intestinorum statu naturali & pr naturali, eorumqve Motu peristaltico

§. 1.

y· ··

horum Anatome, Structurâ, tunicis fibrisque evolvan- *Anatome.*
tomici, Capite sextô de Ventriculô allegati, qvorum
:m ex tribus tantùm, alii ex qvatuor Tunicis componi
:; Videatur etiam Francisc. Glisson. *de Ventric. & Inte-*
Mangett. & Clerc *Bibliothec. anatom. Tom. I. fol. m. 78.*
.94. seqq. 102. seqq. Daniel Tauvry *Anatom. nov. Part. I.*
m. 17. seq. Petr. Dionis *Anatom. Demonstrat. 2. p. 157.* Phi-
rheyen *Anatom. corpor. hum. Tr. 2. cap. 10. pag. m. 85. seqq.*
s Williss. *de Medicament. Operat. Sect. I. cap. 2. p. 14 seq.*
. Heister. *Compend. anat. n. 210. seq. p. 60. seq. 62. seq.*
Highmor. *Corpor. human. Disquisit. anat. Lib. 1. Part. 2.*
ol. m. 25. Essais d' Anatom. *Disc. 2. p. m. 118. seq.* Caspar.
in. *Specim. Histor. anat. cap. 2. p. m. 20. & 38. seq.* Petr. Lin-
titut. med. p. m. 40. Frider. Ruysch. *Thesaur. anatom. IV.*
& 40. Thesaur. VI. pag. 4. 8. seq. Nicol. Blegny *de Art.*
. *Curat. in Zodiac. Med. Gallic. An. 1. p. 194.* Maurit. Hoff-
dea Machin. human. anat. physiolog. Sect. 5. p. 36. Dominic.
hett. *Anatom. cap. 3. p. m. 21. 29. seq.* Fibras Intestinorum,
annullaribus habentur, esse revera spirales, docet Au-
am anonymus, cujus Dissertatiunculam communicat
us Cole *de Febribus intermittent. Append.* De Ventriculi
[illegible]

crati fuiſſe notas, ſed etiam plurima de dictis glandulis recen ſet; Joh. Viridet. *de prim. Coction. Part. 2. cap. 2. p. m. 259. ſeq* Dan. Tauvry *Anatom. cap. 20. p. 19. ſq.* Clerc & Mangett. *Biblio thec. anatom. Tom. I. fol. 111. 137.* Pæon. & Pythagor. ſive Joh. Jac. Harder. & Joh. Conrad. Peyer. *Exercitation. anatom. & medic. p. 128. 130. ſq. 133. 136. 175. 177. 179. 182. 212.* Stephan. Blancard. *Anat. reform. Part. 2. cap. 21. p. 30. ſeq. 34.* Theod. Zwingerus *M. N. C. Dec. II. An. 6. Obſ. 234. p. 543.* item Joh. Conradus Peyerus *ib. Obſ. 132. p. 273.* Novarum glandularum Inteſtini duodeni mentionem facit Johannes Conradus Brunnerus *ib. Anno 5. Obſ. 241. p. 464.* Idem Jo. Conr. à Brunn Tractatum de Glandulis duodeni 1715 edidit. Item Johannes Jacobus Harderus *Dec. III. An. I. Obſ. 96. p. 151. Act. Erudit. Lipſ. An. 1716. Menſ. Januar. p. 39. 41.* Joh. Gvil. Pauli *Annotat. in Joh. van Horne Micocoſm. §. 22. p. 46.* Joh. de Muralt. *Clav. Medicin. Exercit. 8. p. 351.* De glandulis Inteſtini cœci *v. Frid. Ruyſch. Theſ. II. p. 49.* Et Thomas Williſius *Pharmac. ration. Part. I. Sect. 1. cap. I. p. m 20.* tunicam villoſam ſeu glanduloſam delineat. vid. etiam J. Nicol. Pechlin. *de Purgant. Medicament. Facultat. cap. 36. p. 509. 511. ſq.* Peculiarem etiam Tractatum de Inteſtinorum glandulis edidit Jo. Conr. Peyerus. Cujus etiam vid. *Parerg. anat. Exercitat. 2. p. 5. ſq.* Extremitatem Inteſtini cœci qvaſi ex rotundis glandulis conflatam eſſe, ſimilemqve ſubſtantiam in Inteſtinô qvoqve tenui reperiri, ſcribit Thomas Bartholinus *Act. Hafnienſ. Vol. I. Obſ. 136. p. 280.* Non ſolùm in homine harum glandularum plurimas, ſed etiam in canibus earum manipulos obſervavit Johannes Bohnius, hinc inde per horum inteſtina diſperſos, qvi, qvia nerveam tunicam penetrare, & in muſculoſâ radicari videntur, per hanc & communem transparentes & qvaſi extuberantes facillimè ac commodiùs, qvàm in facie Inteſtinorum interiore deprehendi ſolent, videnturqve illa corpora ſphærica & tubulata, qvæ in duodenô prope Pancreatis communicationem Pechlinus ſeme

ii

animadvertit, plexum hujus intestini constituisse. Ra-
tem Experimenti, qvod Johannes Nicolaus Pechlinus
9. describit, notetur, illud frustaneô successu â Johanne
fuisse adornatum, licet Intestinorum Canis plurimas
edines filô constrinxerit, haud scilicet tumorem ingen-
t saltem notabilem (qvamvis Autor hunc statim exoriri
at) in partibus Intestinorum interceptis, multò minùs
x iisdem apertis stillare conspexit, juxta Annotata &
ta ex Collegiô ejusdem anatomico-experimentali Ma-
o. vid. etiam Joh. Bohnii *Diss. de Menstr. Universal.* §. 10.

§. 4.

lgo Intestina in tenuia & crassa, & qvidem, juxta Eman. *Divisio.*
Regn. animal. p. 92. ob tunicarum crassitiem & conten-
luiditatem dividi solent, ad qvorum priora duodenum,
ı, ileum; ad posteriora verò cæcum, colon & rectum re-
r; qvæ tamen Divisio, juxta Joh. Bohnii *Circul. anatom.*
Progymn. XI. p. 161. non æqvè ratione substantiæ aut etiam
m tenuium vel crassiorum est toleranda; sic enim duo-
, qvod ad tenuia refertur, cæcô & colô crassius; nec
tione Capacitatis, utpote cujus intuitu idem cœcum te-
oret accensendum; sed potiùs ratione contentorum seu
qvia Intestinorum tenuium contenta etiam tenuia, mol-
fluxilia magis, crassiorum verò compactiora, crassiora
ora conspiciuntur; illic chylô adhuc diluta, hic eôdem
a. vid. etiam Jo. Maurit. Hoffmann. *Idea Machin. human.*
physiol. Sect. 5. p. 36. Intestina fibris qvibusdam veluti
aut appendiculis distincta luteis in hominis suspensi ca-
ectô se observâsse, refert Marcus Aurelius Severinus *de*
Abscess. Natur. Lib. 4. cap. 9. §. 9. p. 192.

§. 5.

rca hanc Intestinorum divisionem ratione Intestini cœci *An cæcum ad crassa pertineat?*
otandum venit, â plerisqve Anatomicis pro Intestinô

cœcô haberi appendicem illam lumbricalem circa principium Inteſtini Coli; qvæ tamen ſententia aliis tam Veteribus, qvàm modernis Autoribus diſplicet, ſiqvidem juxta Thom. Bartholin. *Anatom. renov. Lib. 1. cap. 11. p. m. 90.* Veteres per Inteſtinum cœcum globoſam illam & capacem partem ad principium Coli, intellexerunt. Item Henricus Smetius *Miſcellan. medic. Lib. 10. p. 539.* inqvit: Non poteſt meô judiciô pro cœcô inteſtinô haberi appendix illa, qvæ in modum craſſiuſculi contortiqve lumbrici principiô Coli in dextrô Iliô annata conſpicitur, qvum tam exiguus ejus ſit meatus, ut vix ſpecillum craſſiuſculum admittat, tantum abeſt, ut in illô excrementum alvi craſſius primô formari poſſet. Adde qvòd cœcum non tenuioribus Inteſtinis, ſed craſſioribus annumeretur. Iſta autem appendix tenuibus longè tenuior & gracilior exiſtit, neqve eſt pervia. Et Philippus Verheyen *Anatom. Corpor. hum. Tr. 2. cap. 10. p. m. 80.* ſcribit: Inteſtina craſſa ſtatuuntur tria: cœcum, colon & rectum. Qvid verò per Inteſtinum cœcum intelligi debeat, inter Autores non convenit. Egreditur ex Inteſtinô craſſô, ferè ubi Ileon ipſi connaſcitur, qvædam appendix longitudine qvinqve digitorum transverſorum circiter, craſſitie digitô minori inferior, qvæ ſuper Inteſtinum craſſum ſe ad inſtar Vermis contorti ſternit. Hanc appendicem multi habent pro Inteſtinô cœco, ſed, me judice, perperam. Omnes enim cœcum Inteſtinis craſſis annumerant; iſte verò proceſſus ſeu appendix nullô fundamentô craſſum dici poteſt. Qvocirca meliùs cum veteribus cœcum nominabis partem illam globoſam Inteſtini craſſi, qvæ ab inſertione Inteſtini Ilei deorſum pendet, ſitam in dextrâ Ilei regione, Reniqve ejusdem lateris annexam. Eſt enim hoc verè craſſum atqve omnium Inteſtinorum ampliſſimum, at longitudinem qvatuor transverſorum digitorum vix attingens. Eſt etiam cœcum, qvia parte inferiori clauſum eſt, ſuperiori Inteſtino Colo continuatum. Idem Autor etiam p.

ı modò Inteſtinum cœcum ſed etiam Proceſſum vermi-
n depingit & *p. 90. ſq.* hunc Proceſſum a cœcô inteſtinô
uſûs hôc modô diſtingvit: qvia majori difficultate præ-
ır via flatibus, qvàm materiæ craſſiori, idcircô, ne fa-
Colô ad tenuia Inteſtina regurgitent, opponitur pro-
rermiformis, in qvem materia flatulenta à pariete finali
ıi cœci repercuſſa, tanqvam in proximum hoſpitium
tur. Rem autem ſic ſe habere docet experientia; qvippe
ırtibus Coli remotioribus fæces (qvibus in cadavere or-
flatûs ſunt adjuncti) verſus ejus principium adigas, illæ
ım Ilei ſuper valvulam præterlabentes, in Cœci cavita-
qve ad notabilem ejus diſtentionem colligentur, appen-
ermiformi interim ſolô flatu turgidâ. Ejusdem qvoqve
iæ eſt Stephanus Blancardus *Anatom. reform. Part. II.*
p. 24. Excipit, inqviens, Inteſtinum Ileum aliud, cœ-
ictum, craſſorum primum, ad inſtar ſacculi propen-
& exitum alterô extremorum non habet: Duplex dici-
empe qvod jam explicuimus, & propriè pro cœcô hà-
n, ſemper ferè ſtercore repletum, ſatis amplum in hunc
abricatum videtur, ut excrementa, qvæ a Colô, ab aliis
entis infarctô, admitti non poterant, in cœcum diver-
ratiâ tranſeant, donec tandem Colon ſe ab hôc onere
m liberaverit. Alterum ſecundum vix cœci nomen me-
cùm inſtar Vermis juxta hoc Inteſtinum propendeat: ab
orum numerô ferè excludendum eſt, qvia vix Capaci-
notabilem habeat &c. Secundum Petri Dionis *Ana-*
rpor. hum. Demonſtrat. 2. p. 163. craſſorum Inteſtinorum
ı eſt cœcum: ſic dicitur, qvoniam ſacci formam refe-
ıicum habet orificium, qvod ipſi eſt pro ingreſſu &
In Hypochondrio dextro ſitum eſt inferiùs, qvàm ren
ubi Peritonæo ſtrictè annexum eſt. Appendicem ha-
ıræ oblongi vermis, ex trium ligamentorum Coli jun-
ctione

schius *Thesaur. anat. II. p. 49.* Intestinum, vulgo co ctum, appellat Processum vermiformem. De supr atqve distinctâ Intestinorum denominatione ita scribi Columbus *de Re anatom. Lib. II. cap. 5. p. m. 419. sq.* Anatomici Intestina in sex partes distinxêre, distinctisc las nominibus appellavere. Ego veró, si post tot secul cepta vocabula novi aliqvid in medium proferre fas testina duo esse dicerem, qvorum alterum tenue est, alterum. Plura vide infra §. 39.

§. 6.

Longitudo Intestinorum. De Intestinorum Longitudine constat ex Anatom si â Mesenteriô, cui annectuntur, dissoluta atqve extens facile sextuplò vel septuplò longiora sint, qvam ipse l subjectum illud, de qvô desumpta sunt; qvanqvam adhuc longiora deprehendantur; Inqvit enim Johann nus *Anthropogr. Lib. II. cap. 14. f. m. 100.* semper observ scriptum est â Recentioribus, resecta in Pylorô & Po stina septies corporis longirudinem æqvare, & si desi adde Oesophagum, mensuram istam invenies. Interd observavi, non tantùm septies, sed etiam novies Cor gitudinem æqvâsse. Archangelus Piccolominus vult,

misse. In feminâ ob Infanticidium capite plexâ Intestina ulnas viginti duas cum dimidiâ longa se observasse refert Adamus Brendelius *Obs. anat. Dec. II. Obs. 4. p. 15.* De Intestinorum longitudine ita scribit Cosmopolita *Hist. nat. p. 178.* Intestina hominis hunc in finem Natura fabricavit longissima, qvò diutiùs fæces alvinæ retineri possent, ac homo gulæ non nimium inserviret; cùm plura animalia reperiantur esse voracia, qvæ Intestina minùs longa obtinuêre.

§. 7.

Intestina parva. Interim tamen etiam qvandoqve breviora longè reperiuntur Intestina, v. g. in Baronissâ, qvæ sæpius & multa in unô die comedere cogebatur, Intestina tantum tria apparuerunt, jejunum, Colon amplum solitôqve crassius, & rectum; horumqve longitudo non qvatuordecim ulnarum Patavinarum, secundum Spigelium, sed tantum trium visebatur, juxta Antonium de Pozzis *M. N. C. Dec. I. An. 4. & 5. Obs. 30. p. 31. sq.* Monspessuli dissectus qvidam voracissimus unicum habuit Intestinum amplissimum in S Romani modum inflexum sine ullâ aliâ revolutione. Plura ejusmodi exempla jam suprà *Cap. I. §. 14.* allegavimus. Ex tali autem Intestinorum parvitate nonnulli Voracitatem derivant, unde etiam scribit Petrus Dionis *Anat. Demonstr. 2. p. 156.* qvòd, si unicum Intestinum habuisset homo, indesinenter edere coactus fuisset, ut solent Lupi cervarii & corvi aqvatiles, eò qvòd brevissima habeant Intestina. In Monstrô hermaphroditico Intestina omnia fuerant æqvalia, præter rectum magis vastum; mirum verò in modum sibi erant implicita & convoluta, nec non faciem Intestinorum ferè glirium aut murium præ se ferebant. juxta *Act. Medic. Berolin. Vol. IX. p. 64.*

§. 8.

Intestina nimis angusta. Qvandoqve Intestina in statu præternaturali modò nimis coarctantur & angustantur; modò excessivè expanduntur & distenduntur. Exempli gratiâ Intestinum jejunum in Nobili

 qvodam

p.382. Nobilissimus Eqves, Carolus Nuvolanus, jar
constitutus alvi suppressionem incurrit, qvam neqv
mentis, nec Clysteriis arcere poterant Medici, qvi po
Intestinum rectum in parte superiori ita per digiti
longitudinem coivisse ac coaluisse invenerunt, ut vix
funiculi crassitudinem æqvaret, utrinqve in confini
partibus in tumorem qvendam veluti glandulosum el
Marcell. Donat. *de Medic. Histor. mirab. Lib. 4. cap. 10.*
Monialis cujusdam & alvum non nisi decimô qvoq
dentis Intestina altiore collô constricta adeò angustu
linqvebant, ut dejectiones ægrè transmitti possent, t
niô Benivenió *Obs. medicin. cap. 34. p. 188. seq.* Imò
Coalita. Intestinorum coalitum observavit Johannes Rhodius
Obs. 82. p. 95. Scilicet Militi cuidam Patavii Dysenteriâ
mutuô utriusqve lateris ulcerati contactu Intestina
unde Venter suppressus tandem mortem accivit. v.
Beniven. *l. a. cap. 32. p. 184. seq.* Sæpe etiam plenariu
recti coalitus alviqve constipatio occurrit, ita ut e
per aliam viam egerantur, de qvâ excretione paul
agemus.

§. 9.

Nimis ex- Nimis econtra expansorum Intestinorum exer

ildani, Infante septendecim dierum post mortem apertô, mnia Intestina, exceptô cœcô, flatibus extensa sunt conspecta, on secus ac laniones intestina qvadrupedum, cùm illa conservare student, inflare solent. v. dicti Guil. Fabric. Hild. *Obs. chir. Cent. 3. Obs. 74. Oper. f. 257.* Sartor qvidam sex & triginta circiter annorum tenuisqve texturæ, Ventris flatu per inferioris gutturis viam proruptúrô, sed ob præsentiam honoratiorum hominum ex intempestivâ verecundiâ cohibitô atqve suppressô, primò in Colicam incidebat & mox abdomen in insolentiorem tollebatur intumescentiam. Post hujus obitum factâ, adactô in abdomen cultellô, levi saltem incisione, illicò magnô strepitu fœtidissimum flamen ipsissimum malè olentem Ventris crepitum æmulans proripuit, qvô confestim abdomen totum concidebat, Ventriculus autem unâ cum omnibus omninò intestinis immane qvantum inflatissimi utriculi ad instar distentus erat, teste Georgiô Abrahamô Mercklinô *M. N. C. Dec. III. An. 3. Obs. 142. p. 254.* In puerô circiter decem annorum, qvi aliqvot ante obitum annos continuè de dolore in sinistrâ abdominis parte universôqve ventre conqvestus fuerat, Petrus Pawius Ventriculum admodum exiguum, Intestina autem omnia mirum in modum distenta & veluti inflata, reperit. v. Paw *Obs. anat. 4. p. 8.* In Maniacô Intestina, rectum & colon, tantæ molis & magnitudinis fuère, ut omne reliqvum occuparent abdominis spatium, teste Theodorô Zwingerô *M. N. C. Dec. II. An. 6. Obs. 234. p. 543.* Item in puerô, qvi ingentibus ventris inferioris tormentis cruciatus obierat, Intestina omnia occurrerunt vacua, & ita ventô distenta, tanqvam si vi qvapiam externâ, ut exsiccarentur, inflata fuissent: atqve acqvisitâ per distentionem hanc mole & amplitudine ita compresserant Hepar, ut manifesta eorum sibi impressa gereret vestigia. Attamen utrobiqve in duodenô & in rectô loca qvædam trium transversorum digitorum magnitudine ventô vacua ita conciderant, ut parietes Intestinorum sibi

 agglu-

agglutinati viderentur, nec flatum transmitterent, juxta dor. Kerckring. *Spicileg. anatom. obs. 50 p. 170.* In filiolô anni à Colicis doloribus & flatibus per aliqvot dies miseri ctô demumqve mortuô Ventriculus maximè à flatibus e stentus, atqve omnia Intestina tam pellucida transpareba etiam multis in locis compuncta statim conciderent, obse te Theophilô Boneto *Sepulchret. Lib. III. Sect. 14. fol. 892.* plurima ejusmodi exempla congessit. Intestina tantope stenta, ut femoris crassitiem certis in locis adæqvare vid tur, atqve ex compressione disrumperentur, in puerô hy cô observavit Felix Platerus *obs. med. Lib. 3. p. 657. v. infu N. C. Dec. II. An. 10. obs. 394. sqq. p. 401.*

§. 10.

Cœcum expansum. In specie Intestinum sic dictum cœcum sive processu micularis intendum nimium expanditur, illudqve in Vi xagenariô majori ad pugni magnitudinem distentum ob vit Augustinus Hermannus *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obs. 173.* In Muliere qvadragenariâ hydropicâ Intestinum cœcum I Moth adeò expansum observavit, ut Infantis trium ann brachium supra cubitum æqvaret; & apertum materiâ nosâ scatuit. vid. Thom. Bartholin. *Act. Haffniens. Vol. I. p. 34.* Cùm eqvum generosum & validum, Rege Dani aliqvot Proceribus Spectatoribus, deartuaret atqve ad st ram Sceleti eqvini exossaret Simon Pauli, ex abdomine machinis tormentariis suspensi & moribundi, dissectô I prorupit Intestinum stupendæ magnitudinis, crassitie suâ cum aut caudicem imum Pyri aut Mali annosæ arboris æ longitudine ulnam integram Seelandicam cum dimidiâ rans; qvod cùm Simon Pauli accuratiùs lustraret ac tra id cœcum esse Intestinum observavit. vid. Sim. Pauli Q *part. Botanic. Class. II. p. 84.* Item Conradus Peyerus i recens mortuâ dissectâ Intestinum cœcum & Colon abdo

tcipuam implere partem observavit, vid. ejusdem seu Pzon. Pythagor. *Exercitat. anat. 28. p. 153.* In Castoris foeminini *in Castore.* ûs anatome Intestinum coecum manîis latitudine, longitue Ulnæ majoris & amplius observatum legimus in Justi irader. *Obs. anat. med. Dec. II. Obs. 9. p. 212.* In Mure Alpinô *in Mure Alpino.* estinum coecum capacitate suâ proportionem reliqvorum nihil excedere annotavit Guilelmus Fabricius Hild. *Observ. irurg. Cent. VI. Obs. 97. fol. 630.*

§. II.

Pariter etiam Intestinum Colon â variis caussis nimium *Colon.* ntum extensum reperitur. v. g. Rustici cujusdam filius a erâ infantiâ per duas hebdomadas alvi laborabat obstructio-, atqve post hoc tempus seqvebatur ejusdem apertura; qvâ actâ denuò alvus obstruebatur, & finitis duabus septimanis um iterum soluta officium suum faciebat. Qvô malô cum is symptomatibus ad annum decimum octavum continuatô, itum naturæ in florente ætate solvit. Incisô abdomine Inlinum Colon a fine coeci sensim paulatimqve ampliatum, & i infra Ventriculum excurrit, maximè expansum formam mè novi Ventriculi referebat &c. vid. Adam. Brendel. *Obs. at. Dec. I. Obs. 20. p. 11.* Imprimis â flatibus Intestinum Col distendi solet; hinc scribit Johannes Fernelius *Patholog. l. 6. cap. 10. p. m. 159.* cohibendi flatûs consvetudine non pau; se animadvertisse, qvibus dilalatum Colon Intestinum brai amplitudinem adæqvârit. Tales etiam plures vidit Domius Panarolus, sed aliqvando hanc magnitudinem in Juvene re putridâ mortuô superâsse observavit, in hoc enim vin1 seu fasciæ ipsius Intestini relaxatæ ad immensam molem lon crescere reliqverunt. vid. Dominic. Panarol. *Pent. 4. Obs. p. 126.* In puerpera Intestinum Colon ita expansum deprehendebatur, ut filô tres partes Ulnæ longo vix comprehenderentur, observante Philippo Jacobo Hartmanno *M. N. C. Dec. III.*

ſcrutaremur, admirandi anſa dabatur, præſertim, c
qvæ factô ſub Epate flexu transverſim ſub fundô
pergit, Inteſtini Coli portionem, tam intenſê dilat
produxiſſe, reliqva verô Inteſtina ſana ac ita extenu
ceremus, ut flatûs, qvi in illis forſan commorari
ad dictum diverſorium qvaſi omnes refugiſſe vider
nimiâ diſtenſione tunica exterior in nonnullis locis
Gangrænamqve minabatur. *vid. M. N. C. Dec. II. An.*
34. ſq. Simile exemplum admirandæ magnitudini
Coli & recti ab alvi obſtructione, recenſet Theodo
gerus *l. a. Obſ. 234. p. 542.* Scilicet in nobilis Juvenis
pti Ventre apertô Inteſtina rectum & Colon omne o
Abdominis ſpatium. Inteſtinum rectum ab inferior
ubi ſtupendô hiatu terminabatur, ad Colon usqve
vinis compactiſſimis ita infarctum & oppletum fuit
Cloaca videretur, & hoc filô menſuratum Ulnam
qvadrantis parte craſſum erat. De mirâ dilatatione
Coli, & aliis ſymptomatibus Epiſtolam ad Joh. Ma
ciſium ſcripſit Januarius Jannelius. *v. Ephemerid.*
Cent. IX. & X. App. p. 509. ſq. Hactenus allegata Ex
Obſervatio. qventem Obſervationem in memoriam mihi revoca

patione pertinaci conqverebatur, qvibus Symptomatibus sæpissimè suffocationis metus superveniebat. Primis eqvidem â lapsu diebus alvus Clysteribus stimulata respondebat, postmodum verò neqve flatus, neqve feces per Enemata vel alia Medicamenta interna provocari vel educi poterant, qvamvis etiam pro meliori Clysterum operatione tubulus extraordinariæ longitudinis applicaretur; ut ita dictus Comes ex nimiâ, inæqvali tamen, abdominis intumescentiâ post aliqvot dies qvasi suffocaretur. In cujus dissectô abdomine ratione Ventriculi & Intestinorum seqventia observata digna occurrebant: 1) Ventriculus non in situ consvetô, sub diaphragmate transversim, sed deorsum versûs super Intestinis tenuioribus ultra umbilicum & versus hypogastricam sinistri lateris regionem situm suum habebat. 2) Intestina, aliàs tenuia dicta, admodmodum erant inflata, ut etiam brachium, non admodum crassum, circa carpi regionem, æqvarent. 3) Intestinum Colon incredibiliter ferè distentum erat, siqvidem in dextrô latere ab Intestinô cœcô, seu processu Vermiformi pariter nimiûm inflatô, ascendens duabus spithamis comprehendi non poterat, nihilominus ad diaphragma accedens, taliter expansum, totum totum sub pectore & sternô ita latitabat, ut, anteqvam vi protraheretur, ne tantillum qvidem hujus Intestini conspectui se offerret, usqve dum in latere sinistrô denuò eâdem & ferè majori dilatatione iterum apparens versus Intestinum rectum descenderet, circa qvem locum ligamentum seu vinculum Coli, ejusdem cellulas firmans & continens, æqve ac in Observatione, modò ex Dominicô Panarolô allegatâ, laxatum vel disruptum erat; unde dictum Intestinum ibidem adeò distendebatur, ut instar tibiæ utricularis ab illâ Intestini recti parte seu principiô, usqve ultra Umbilicum & ad Epatis usqve regionem recurreret. Et sanè dubium mihi non est, talem ligamenti laxationem vel rupturam â Casu ab eqvô ortam in causâ fuisse, qvòd â dictô Comite

nitæ neqve flatus, neqve excrementa legitimè expelli, neqve Medicamentis & Clyſteribus ad excretionem ſtimulari potuerint. Porro etiam in hac Sectione notatu dignum erat, qvod Diaphragma in anteriori parte non circa Cartilaginem enſiformem, ſed paulò altiùs & ferè in mediô Sterni, qvod in hoc ſubjectô nimis erat longum, implantatum fuerit, unde non mirum; qvòd tam expanſum Inteſtinum Colon ſub eadem abſcondi potuerit. Inſolita autem hæc Diaphragmatis annexio absqve dubio a prima conformatione derivanda erit.

§. 12.

Inteſtinorum ſitus mutatus. Ventriculum qvandoqve ſitum naturalem mutare, non ſolummodò hac recenſitâ obſervatione, ſed etiam jam ſuprà Capite ſextô pluribus exemplis probavimus; hôc autem locô Inteſtinorum mutatus ſitus, cujus pariter ſuprà brevibus mentionem fecimus, conſiderandus erit. Talem verò ſitum Inteſtinorum aliorumqve viſcerum præternaturalem utplurimum à gravidarum matrum impreſſione dependere, ſeqventia docent exempla. Uxor cujusdam lanii, qvi Inteſtina mundata cum annexis viſceribus vendit, peperit infantem integrum & perfectum, ſed mortuum, cui Inteſtina cum Omentô per umbilicum ex ventre propendebant, involuta & tecta membranis iis, qvibus vaſa umbilicalia involvuntur, teſte Philippo Hœchſtettero *Obſerv. medic. Decad. 6. Caſ. 5. pag. 699.* Textrix qvædam peperit filiam tam malè affectam, ut per triduum vivere non affirmâſſes; portentoſô enim & undeqvaqve periculoſiſſimô morbô vexabatur; qvia in regione umbilici pars cutis & muſculorum deficiebat, ita ut ampliſſimum hiatum rotundum aſpiceremus, ex qvo inteſtina profluebant; ſolum Peritonæum, ne penitus laberentur, prohibebat, juxta verba Dominici Panaroli *Pentecoſt. II. Obſ. I. p. 33.* E tenerô Embryonis corpuſculô Epatis parenchyma cum potiſſimâ Inteſtinorum parte Pæritonæo incluſa extra Umbilicum procidiſſe, ex Horſtiô

allegat

rent. Bausch. *Schediasmat. de Ætite pag. 5.* De Infante, cui
stina circa Pectus ex apertô corpore longè dependebant,
Joh. Georg. Schenck. *Hist. monstr. p. 84. sq.* Intestina universa
ous immanè distenta, immensè turgida, mirè contorta,
involuta, complicata, confusa & extra naturalem ordinem
tum penitus exturbata, in artis pharmacevticæ discipulô
rvavit Gustavus Casimirus Garliep. *M. N. C. Dec. III. An. 9. &
bs. 172. p. 305.* Anno 1610. d. 17. Julii Pragæ Bohemorum
s fuit puellus, qvoad reliqvas partes integer, at intestinis,
re, ventriculô & liene extra abdomen (cujus tamen cutis
lsa non fuit) propendentibus. Causa fuit matris imagi-
, dum vix tribus ante partum mensibus vitulum mactari
ejus abdomine dissectô partes prædictas propendere vidis-
vid. Mich. Döring. *de Medicin. & Medicis Lib. I. Part. 2.
3. cap. 2. p. m. 97.* Uxor Vietoris Francofurtensis paulò
qvam porcum mactare vidisset, infantulum enixa est, cu-
nfimi Ventris partes extra abdomen propendebant, teste
ovicô Hornicæo apud Gvilelm. Fabric. Hild. *Obs. chirurg.
. VI. obs. 65. oper. fol. 580.* Situm extraordinarium Intestini
i in Virgine Colicâ gravissimâ spasmodicâ cum Intestini
incarceratione defunctâ annotavit Johannes Gvilelmus
mannus *Ephemer. Acad. N. C. Cent. VI. Observ. 99. p. 378. 381.*

tur. De Infante, cujus Inteſtina extra Ventrem ſita
Mater geſtationis tempore viſum & cogitationes in
conjecerat ſuem, extra cujus Ventrem Inteſtina pro
vid. Corn. Stalp. van der Wiel *Obſerv: rar. Cent. poſt*
Schol. p. 367. qvô locô etiam ex Stephanô Blancard
meminit, qvi Inteſtinis extra abdomen propendenti
erat, qvia Mater qvodam ante partum tempore pe
obambulans felem viderat, cujus corpus curru qv
erat protritum, ut extra abdomen propenderent Inte
ex eodem Autore memorat exemplum de mirand
& inſolitô pueri cujusdam exomphalô, è cujus umb
pendebat funiculus, qvi longitudinem Ulnæ qvadr
ſemiſſe, digitiqve minoris æqvabat craſſitiem, in cu
mitate globulus qvidam rotundus, qvi duplicis pug
tudinem excedens tenui obductus erat membranâ,
motus Inteſtinorum periſtalticus optimè animadver
De fœtu, cui Viſcera extra Corpus propendebant, v
Bartholin. *Act. Hafn. Vol. I. Obſ. 110. p. 210.* Aurifabri
uxor gravida aliqvot jam antea liberorum mater fa
qvam vituli exenterationem in macellô non fine hor
templata fuiſſet, filiolam mortuam partu admodu
poſtmodum excluſit, cujus pars dextra abdominis r

ɪrœckii *vid. M. N. C. Dec. I. An. 6. & 7. Obſ. 232. p. 342.*
ı Epate, Ventriculô & Inteſtinis extra cavitatem tho-
minulum, poſtqvam ancilla tempore graviditatis ma-
itulum attentè exentenari conſpexerat, annotavit Fri-
.achmundus *M. N. C. Dec. I. An. 3. Obſ. 103. p. 166.* Roſi-
ilius Anno 1678. in Curlandiâ vidit puellum recens
ad cujus Umbilicum erat globus qvantitate caput In-
vans, qvem cùm intueretur, vidit Peritonæum eſſe,
ıd transparere Inteſtina omnia. *vid. M. N. C. Dec. III.*
6. App. p. 118. Seqventes tres Obſervationes recenſet
; Benivenius *Obſ. med. cap. 5. p. 144.* Mulierem, inqviens,
ſexagenariam, cujus Inteſtina ex Venâ umbilicali ſu-
lapſa ſunt, tertiâ die Vitam finiſſe. Vidimus & aliam,
Vulvâ pariter disruptâ Inteſtina omnia profluxerant,
:m diebus occubuiſſe. Inſuper & tertiam novimus,
:eſtina, perfractâ eorum tunicâ, â ſummâ Umbilici
ıvam in ſacculô dependebant in Vulvam. Hæc autem
qvidem, ſed tamen longiorem vitam ducens unâ cum
) conſenuit. De Infante ex fortiſſimâ Matris, frumenti
m hinc inde ſparſos manipulos colligentis, atqve ſub
n unô reptantium viperarum acervum ſubitò animad-
harumqve & motum & figuram, umbilicali regioni
ıoſitâ manu, ſtrenuè ſibi imaginantis, impreſſione,
â umbilici relaxatione ac Inteſtinorum extra Corpus
:ntium prolapſu natô. vid. Eberhard. Gockelii Obſer-
N. C. Dec. II. An. 6. Obſ. 126. p. 263. Hanc Obſervationem
am, & qvidem ex communicatione Johannis Georgii
, Johannes Scultetus *Armamentar. Chirurg. Part. 2.*
87. De monſtrô humanô, dont les Inteſtins de Cou-
ɜe ſe montroient â nud hors du nombril, vid. Jean
ıns le Traité de Monſtres, *Addit. p. 311.* De Inteſtinô
Colô per Umbilici foramen anguſtum extra abdomen

 fœtûs

fœtûs ſub malâ conformatione protruſis, pro Sarcomatis ſpecie viſis & â Chirurgi manu temerè reſectis videatur Obſervatio Johannis Chriſtiani Mentzelii *M. N. C. Dec. III. An. 2. Obſ. 139. p. 286.* Anno 1597. Menſe Auguſtô, Norībergæ Infans prognatus fuit cum Ventre apertô & Inteſtinis propendulis, porcelli jugulati inſtar, referente Johanne Helwigiô *Obſ. 11. p. 31.* In Infante duos Menſes natô Meſenterium cum Inteſtinis ſuper Cor & Pulmones expanſum in Thoracis cavitate conſpexit Carolus Holt. *vid. Act. Erudit. Lipſ. An. 1702. p. 124. ſq.* Anno, *Obſervatio.* qvô hæc ſcribo, 1722. d. 21. Januarii, Civis Dresdenſis atqve Mercatoris frumentarii, Uxor poſt diuturnam Uteri Hæmorrhagiam infantem pariebat immaturum, & qvidem puellam absqve Ungvibus & capillis, ut vix partus videretur ſeptimeſtris; præterea hinc inde circa collum & alibi, Epidermis ſeceſſerat, atqve in abdomine maculæ nigræ atqve gangrænoſæ apparebant, indeqve fœtus per aliqvot jamjam dies defunctus videbatur; qvi tamen facillimô partu â puerperæ ſocru ſuperveniente excipiebatur. Ob puerperæ autem debilitatem, ex prægreſſâ hæmorrhagiâ ortam, ego reqviſitus inter alia qvoqve fœtum aſpiciens proximè infra ipſius Umbilicum foramen, ad minimi digiti immiſſionem, extra abdomen autem omnia Inteſtinula nigricantia, qvaſi ex iſtô foramine progreſſa, deprehendebam. Inſuper circa podicem propendebat, qvoad primum aſpectum, Membranula qvædam nigricans, ad Ulnæ qvadrantis longitudinem & pennæ anſerinæ craſſitiem, qvæ tamen membrana immiſſô flatu cava deprehendebatur, atqve circa anum nimis expandebatur, flatum autem ad Inteſtinum rectum non admittebat. Qvæſita proinde â me puerpera, utrum fortè ante aliqvot dies vel ſeptimanas vituli vel porci mactationi adſiſtens propendentia ipſorum inteſtina magnâ attentione & impreſſione adſpexerit, indeqve fœtui vehementi Imaginatione talem ſtatum præter naturalem impreſſerit? ipſa qvidem prius,

qvoad

279. sq.

§. 13.

: pertinent etiam omnes Herniarum Species, umbili- *In Herniis.*
crotales; item, qvando Inteſtina in Vulvæ labia prola-
qvod in puerperâ obſervavit Nicolaus Blegny; huic
teſtinum ad Vulvæ labium ſiniſtrum deſcenderat, qvod
legny pugni craſſitie prominens in locum naturalem
uti ex ejusdem Tractatu de Herniis refert Cornelius
van der Wiel *Obſervat. rarior. Cent. I. Obſ. 57. Schol.*
Aliqvot etiam ejusmodi exempla mihi ipſi in fœminis *Obſervatio.*
tum â partu difficili, tum ab oneribus elevatis, obſer-
t. Notatu autem dignum videtur, qvod in gemellis
tris Generoſi Domini a B. filiabus annotare mihi con-
era nimirum in alterô tantum, altera verô in utroqve
iô (neſcio an a Matris imaginatione, qvod ipſa qvidem
ejusmodi patiebatur Inteſtinorum deſcenſum; unde
ndoqve â flatibus nimis qvantum intumeſcebant, do-
ſita Inteſtina idoneis Emplaſtris & ſubligaculis in locô
etinerentur.

§. 14.

ſſimè etiam in præliis militum abdomina ita vulneran- *a Vulneribus.*
nteſtina extra Abdomen propendeant, uti tragica te-
xempla; qvorum unum vel alterum tantùm allegare
ir qvidam in extremâ Helſingiâ, nomine Starkotterus,
tu cum pugilibus novem, qvos ſolus proſtravit omnes,
is ſeptendecim adverſô corpore ſic laceratus, ut pro-
ſtina undiqve de Ventre propenderent, obligari tamen

 ſibi

rum partes priſtinis locis repoſuit, vulneraqve nexili
ligamine occluſit, atqve ita Starkotterum priori vale
ſtituit. Item Tono Jernskiold in præliô vulneratus
ſic ut ſciſſô Ventre Inteſtina plurimum eſſent evoluta
Weſtro-Gothorum Regi, ex jacente ſub qvercu in ſyl
mâ qværenti, qvomodo haberet ſeſe, num graviter
tus eſſet? voce alacri reſpondit, vulnus videri non m
curandum. Ab Rolfonis enſe cutem leviter haber
ctam, ejusqve rei exiguam apparere notam. Qvæ bi
pla Johannes Schefferus *de Memorabil. Svetic. Gent. ca*
130. ſeq. patientiæ exemplis annumerat. Sic Capita
dam glande è manuariô tormentô emiſſâ in diaphrag
te carnoſâ vulneratus & transfoſſus octavô demum al
vulnere menſe è vivis exceſſit. In cujus Cadavere ape
Colon in Thorace. adverſum fuit, magnam Inteſtini Coli partem flatu n
gidam ipſi per Diaphragmatis vulnus in thoracem irre
Ambroſ. Paræi *Oper. Chirurg. Lib. 9. cap. 30. fol. 230.* Pc
Diaphragmatis maximam partem Coli in thorace a
ſcribit etiam Stephanus Blancardus *Anat. pract. Obſ. 1.*
Ileô diſciſſô & extra Abdomen dependente ſeqvent
vationem communicat Johannes Adamus Gœritzius

teret eleemosynam, hanc historiam retulit: se ante tria gravidam diu gestâsse fœtum mortuum, tandem ad latus ici dextrum abdomine ruptô in conspectum venisse Emis pedes, qvibus extractis ab obstetrice imperitâ putridis, um corpus remansisse, & frustillatim demum intra decem ɔmades extractum fuisse sub fœtore intolerabili. Prodiınc temporis simul Intestinum qvoddam, hoc obstetricùm haberet pro secundinis, per medium dissecuisse, partem breviorem retractam fuisse intra Abdomen, lonn verò adhuc extra abdomen conspiciendam esse, per qvindecim annis naturam se purgâsse & nil amplius per inum rectum excrevisse. Hoc Intestinum pars Ilei fuit ngitudinem dimidiæ ulnæ; de Mesenteriô autem & pinne parum vel nihil habens, qvod pannis calidis involvet bis in die mundare studebat, aliàs mirum in modum icâ torqvebatur. Similia exempla paulo infra Capite IX. ercoris Viis præternaturalibus videbimus. Fœmina qvæex deliriô melancholicô cultellô qvôdam marsupiali mutô qvidem, sed nullâ ferè acie præditô abdomen in dextrô infra umbilicum tantô vulnere confodit, ut statim ad qvaUlnarum longitudinem Intestina prolaberentur, uti anno Johannes Andreas Usenbenzius *Ephemerid. Acad. Nat. Cur. 7. Obs. 60. p. 122. seqq.*

§. 15.

Interdum Intestina extraordinariè aliis partibus adhærent annexa reperiuntur v. g. Intestini dorso alligati meminit *Intestina aliis partibus adhærentia.* ınes Rhodius *Mantiss. anat. obs. 19. p. 14.* Annô scilicet 7. Hieronymô Sabiano secante Corpus virile sub Ilei fiin conspectum venit apophysis ligamentô qvodam præɔnsvetum naturæ modum dorso conjuncta. In Cadaveminino, Reni exulcerato adnatum Intestinum Colon perum pus per rectum Intestinum deturbâsse legimus. vid. David.

octo dierum ani clausura defuncto observavit Johan
phus Salzmannus *Obs. anat. p. 62. sq.* Item viri decol
in dextro latere ad exitum suum pertinaciter adhær
natum erat Peritonæo, juxta eundem Salzmannum *p.*
stina tenuia Peritonæo circum Umbilicum spatio or
mensis imponitur, adhærentia & adnata, plurimisqve
tremitatibus seu circuitui affixa, sed qvò magis m
sive umbilicum dictæ adhæsionis accedebant, eò firm
atqve unita vidisse, dicit Cornelius Stalpart van der W
Obs. 58. p. 250. In puerô trienni Phthisicô & hydropic
in dextrô Hypochondriô, mediante crassô validôqve
Diaphragmati, Hepati atqve Peritonæo adnata vic
Zwingerus *vid. M. N. C. Dec. III. An. 5. & 6. Observ.*
Peritonæum Intestinis arctè adligatum seu potiùs ac
virô, simul feces per umbilicum reddente, conspectu
apud Georg. Hieron. Velsch. *Episagm. Obs. 48. p. m. 28.*
Omento & Peritonæo adnata observavit etiam Caspar
nus *Parerg. I. App. Histor. ad Franc. Rasset. de Part. cæsa*
Intestinum Colon cum Membranâ Peritonæi cohæren
lô, cujus Meconium per Urethram Penis evacuabatur,
vit Daniel Kinner, vid. Nov. literar. German. *A. 1703.*
p. 290. Intestinum jejunum aliqvâ sui parte Hepati
magnitudinus adhærens observavit Georgius Fridericu

juxta Obſervationem Johannis Mauricii Hoffmanni,
ıerid. *Acad. Nat. Cur. Cent. VII. Obſ. 27. p. 294. 296.*

§. 16.

ariæ qvandoqve in Inteſtinis obſervantur excreſcentiæ, em Verrucas & qvidem Mirmecias aliqvot millenas circa Menſenterium & Inteſtina Montispeſſuli in Virgine, qvæ ıum octavum annum agens moriebatur, poſtqvam per in- n annum Atrophiâ laborarat, obſervavit Philip. Salmuth *ed. Cent. I. Obſ. 5. p. 4.* In Viri cujusdam Phthiſi extincti ere Inteſtinis majoribus excreſcentiæ qvædam carneæ, in- ıricularum muris, adnaſcebantur; hujusmodi cùm pluri- ıerint, ex utroqve Inteſtinorum, Coli & recti, latere, ad ıvaſi ſtadia, inſtar ramorum arboris, gemellæ prodibant, Obſervationem Thomæ Willis *Patholog. Cerebr. cap. 9. 4.* ubi ſimile qviddam in tabidô olim reperiſſe addit. Hu- ionem hanc reddit, qvòd in phthiſicis nutritio (licet cir- tes ſolidiores & exteriores deficiat, aliqvando tamen) in- prope ſucci nutritii fontes plus debitô perficitur, pro- ıt epiphyſes non naturales & ſuperfluæ excreſcant. In Pyrobolarii, Dyſenteriâ cruentâ defuncti, Corpore Inteſti- Colon & rectum, rarô ſpectaculô, magnâ Excreſcentiarum oſo-criſtoſarum copiâ fuiſſe ornata, referunt Acta Bero- um Medic. *Vol. IX. n. 7. p. 68. ſeqq.*

In Inteſtinis Verruca.

Excreſcentia.

§. 17.

cirrhum Coli manifeſtum in Monachô Caſſinenſi A. 1623. ıdrianô Spigeliô ſe obſervâſſe ſcribit Johannes Rhodius . *Obſ. 76. p. m. 93.* Advocato cuidam, nomine Gillot, Co- qvâ parte vicinum eſt Reni ſiniſtro, collectâ veluti Car- e durâ in Scirrhum obduruerat, interiore Cavitate eô tu- interceptâ, ut nihil tranſcurreret. vid. Jacob. Holler. *b. intern. cap. 93. Schol. p. 119: b.* De Tumore ſcirrhoſô ıi recti â ſanatis hæmorrhoidibus exortô vid. Jul. Cæſ.

Scirrhus.

 Clau-

licis craſſitiem ferè ſuperaret, & ita induratum, ut anc
ret Ruyſchius, an carnoſum, an verò Cartilaginoſun
cendum. Similem inteſtini recti incraſſationem ide
Obſervatione ſeqventi *p. 123.* adduxit.

§. 18.

Inflammatio, Gangræna, ſphacelus.

Inflammationem, Gangrænam & Sphacelum Int
ſæpius Praxis Medico-Chirurgica experitur, & qvide
cauſis; exempli gratia, ab ipſô ſangvine ejusqve impe
moniâ, in dyſenteriâ, item â lapſu, læſione, contor
duratione, & herniis, &c. In Viri cujusdam febre
laborantis diſſectô cadavere omnia viſcera nigricanti
ſphacelata, qvin & ipſe Ventriculus adeò computruer
rupturâ & læſione digitis attrectari neqviverit; q
enim digitorum attactu disrumpebatur, cavitasqve re
tur manifeſta, uti ex Jacobi Heilmanni relatione rece
mas Bartholinus *Hiſtor. anatom. Cent. 3. Hiſt. 68. p. 13*
Cent. 6. Hiſt. 38. p. 262. in muliere ſexagenariâ Inteſtin
in mediô Gangrænâ obſeſſum & putridum fuiſſe repe
minit. Inteſtina ab Herniâ inteſtinali inflammata
ſphacelata in fœminâ & juvene qvodam ſe obſervaſſe
niel Sennertus *Pract. Lib. III. Part. 2. Sect. 1. cap. 9. p.*
Viduus qvidam literatus, qvadragenariô major, melan

ensæ, cum sedimentô copiosô, nonnunqvam tartareô ru-
, sæpius albô mucosô. Pulsus indies debilior, ab initiô
or, versus interitum celerior. Supervenit his omnibus
itus sangvinis nigricantis, in grumos majores tenacissi-
maximam partem concreti, qvi, cùm intra triduum co-
or aliqvoties rediisset, Ægro, exhaustô virium thesaurô,
thymias freqventiores ipsamqve demum mortem accessivit.
mortui abdomine apertô inter alia Intestina in sinistrô la-
fermè bene constituta, in dextrô verò livida, nigricantia,
celata, Vasaqve Mesaraica in Intestina desinentia, San-
nigricante turgida occurrebant, juxta Observationem Fri-
i Ortlobii *M. N. C. Dec. I. An. 1. Obs. 143. p. 319. seq.* In virô
ragenariô Intestina in pelvi materiæ albicanti, purulentæ,
idæ ac fœtenti sphacelata & valde corrupta innatantia ob-
vit Johannes Daniel Dorstenius *M. N. C. Dec. II. An. 3. Obs.*
149. seq. Raram Observationem de Intestinis ex herniâ
rgine gangrænosis recenset Jean Palfyn *des Parties de la*
ne p. 68. seqq.

§. 19.

Sæpissime etiam Intestina â Lumbricis perforantur, qvale *Intestina â Lumbricis perforata.*
plum refert Johannes Muraltus *M. N. C. Dec. II. An. 1. Obs.*
318. de milite, in cujus Cadavere Intestinum duodenum

rarios in magnâ copiâ devorans, aliqvando à laborib
ſus ac æſtuans potu frigidô ſe invitabat, unde tumore
ſculum in Ingvine ſiniſtrô magnitudine Ovi gallinac
bat, absqve tamen dolore vehementiori. Medicus & C
in ſubſidium vocati Herniam ſubeſſe judicant, & Med
infelici eventu opponunt; Tumor enim in diem aug
regionem umbilicalem & hypochondrium ſiniſtrum c
ſymptomatibus occuparet. Applicatis autem ab ali
emollientibus & ſuppurantibus, ſuppuratus abſceſſus
ingentem qvantitatem materiæ purulentæ fundebat cu
levamine. Diebus autem ſeqventibus Lumbrici, lo
fere cubiti ex abſceſſu ſeqvebantur, & ipſisſima alime
antè aſſumpta, cruda partim & ſemicocta. Hic ta
priſtinæ ſanitati reddebatur, vid. Chriſtian. Vateri *Di*
Bubon. ingvinal. 1693. Witteb. habit. Filioli Nobilis b
teſtinum duodenum â Lumbricô tereti perforatum &
erat ita, ut Vermis adhuc vivus extraheretur, juxta Ste
card *Oper. med. Tom. II. p. m. 46.* Et pag. ſeqventi ide
pueri octo circiter annorum meminit, in cujus diſſe
mine Vermibus non tantum ſcatebant Inteſtina, ſed al
locis hi eadem qvoqve perterebraverant adeò, ut a
cavitatem replerent; Plura exempla allegat Gothofre

§. 20.

Porrò varias Inteſtinorum ſciſſuras, fiſſuras atqve rupturas *Fiſſura & rupturæ.* [a]notârunt Autores; ſiqvidem ſeqventes Obſervationes refert [A]ntonius Benivenius *Medicin. Obſ. cap. 76. p. m. 244.* Corpu[l]enta qvædam mulier, cùm modò ſupra, modò infra Umbilicum intolerabili premeretur dolore, nec ullus hinc inde ſpiritus erumperet, adeò agitata eſt, ut ſciſſô tandem Inteſtinô Vitam finiverit. Qvod niſi inciſâ mortuâ pluribus innotuiſſet, neſcio an citra mendacii ſuſpicionem â me ſcribi potuiſſet. Sed & ruſticum novimus, pergit idem, qvi cùm poſt longiores torſiones & Ventris diuturnas inflammationes diem obiiſſet, & mortui incideretur corpus, longior in Inteſtinô fiſſura inventa eſt; ex qvâ etiam recentes uvas, qvas paulò antè comederat, prorupiſſe conſpeximus. Item ſeptennis puella Diarrhœâ correpta, qvum per dies complures ſubalbidam ac putrem olidamqve materiam indolenter alvô redderet, diuturnitatis fluoris ejusmodi pertæſa ejus avia, conſilium de cohibendô cum aliis mulierculis cepit. In eam rem Cydoniatô longâ manu exhibitô, ſic eſt ejus eſu alvus repreſſa, ut eô die & ſeqventi nocte nil omninò reddiderit, ſed excitatis ſæviſſimis Ventris doloribus & torſionibus eousqve intumuerit, ut hydropica derepente evaſiſſe putaretur. Tandem invaleſcentibus doloribus cum crebris animi deliqviis atqve liqvidioris ſtercoris vomitione intra biduum miſerabiliter extincta eſt. Apertô corpore cœcum Inteſtinum coanguſtatum conſtrictumqve adeo ab hæreſcente interioremqve ductum obturante Cydoniatô deprehenſum eſt, ut illac nullô modô prorſum qvicqvam poſſet pervadere: unde accidit, ut acris illa & corrupta materia, meatu [p]rohibita, objectâqve morâ reſtagnans, inuſitatam ſibi viam in [a]bdominis ſpatium patefecerit, paulo ſupra obſtructum locum [r]eſô perforatôqve Inteſtinô, &c. vid. Joh. Fernel. *Patholog. [l]ib. 6. cap. 9. p. m. 157. ſeq.* Lethalem Inteſtini Jejuni laceratio-

 nem,

nem, integrô abdomine, in Juvene qvodam octodecim annorum, staturæ justæ, robustô & carnosô, qvi obortis, inter compotationem & lusum chartis lusoriis, litibus ab Aurigâ rhedariô magnâ vi humi prostratus pedibusqve conculcatus fuerat, *observavit* Johannes Jacobus Wepfferus *M. N. C. Dec. II. An. 10. Obs. 170. p. 290.* In hujus Juvenis post obitum dissectione mox flatus fœdissimus, stercus & cadaver redolens, cum impetu erupit simulqve aliqvid liqvoris cum laciniis paucis pingvibus membranosis extrudebatur. Intestina tenuia omnia flatibus erant distenta, Ventriculus & Colon flaccida, minusqve flatibus turgebant. In Intestinis dorsum versus portio Intestini tenuis occurrebat lacera & foramine amplô prædita, ex qvô pressis Intestinis tenuibus supernis & infernis vicinis, prodierunt chylosa, pallida & biliosa. &c. Item Intestini Ilei rupturam integrô abdomine in Nautâ observatam prolixè recenset idem Wepfferus *l. a. Obs. 171. p. 297. & 301.* Qvi tamen hiatus, magnitudine apicis digiti, non æqve â rupturâ, qvàm à Lumbricis ortus mihi videtur, cùm magnus horum cumulus circa eundem meatum reperiretur. Porrò aliam Intestini Ilei, lacerationem sine abdominis Vulnere, idem Wepferus *ibid. Obs. 172. p. 331.* refert. In Juvenis cujusdam sedecim annorum Corpore apertô Intestinum Ileum ruptum deprehendit Johannes Rudolphus Salzmannus *v. Observat. anat. p. 68.* Intestinum Colon non procul ab Intestino rectô sphacelatum tunicasqve disruptas annotavit Paulus Barbette *Prax. med. Lib. 4. cap. 7. p. m 170.* De gravioribus Intestinorum perforationibus sponte naturâ curatis seqventes Observationes vide *M. N. C. Dec. III. Obs. 10. p. 19. sq.* Rusticus qvidam post ingentem cerasorum una cum nucleis devoratam copiam, in alvum tam adstrictam incidit, ut nullô eam negotiô resolvere posset. Nuclei autem isti, hospitii sui pertæsi exitum inde qværentes abdomen in Ingvine dextro perforârunt, atqve unô impetu, qvâ data porta proruperunt. Foramen â lapillorum

um egreſſu ſponte ſuâ coaluit, neqve ullum inde ruſtico remanſit incommodum. Anno 1682. ſeqvens Caſus accidit: Homo ſortis mediocris, poſtqvam Paduæ bene jentâſſet, rus tetendit; mediô itinere ex inſidiis bombardulâ impetitur, & globus, non procul ab umbilicô abdomen penetrat, non autem tranſit. Sauciatus ad Chirurgum defertur, qvi vulnus ſtylô explorat, globi autem nulla ſentit veſtigia, vulnere deligatô patientem qvieti & Diætæ committit; die abhinc tertiô infirmus ad ſedem cogitur, globumqve unà cum excrementis egerit, ac brevi deinde convaleſcit &c. Exemplum Inteſtini Ilei & Coli ab externô & vehementi abdominis illiſu disrupti, recenſet Henricus Vollgnadus *M. N. C. Dec. I. An. 1. Obſ. 21. p. 82. ſeq.* Annô 1659. in Venatione Cervorum accidit, ut ſervum venatorium Cervus de improviſô impeteret; ille ſodalium auxiliô deſtitutus ſe poſt arborem denſioris trunci recipit, hac ratione Cervi inſultûs eluſurus; ſed Cervus fortè agilior Venatore, eum à tergô cornibus petens, primò arbori impetuoſè ac abdominetenus illiſit, mox cornibus ſublatum per aliqvod ſpatium deportavit, donec tandem miſerum ſibiqve gravitate moleſtum onus ſuper terga in terram projiceret. Chirurgus luſtratô undiqve corpore nullius noxæ inveſtigare potuit indicium, niſi qvòd ſiniſtra natium apice cornu cervini ad mediocris pollicis profunditatem adactô vulnerata eſſet. Verùm paucis abhinc horis Vita hunc hominem reliqvit, in cujus abdomine, cùm Peritonæum primâ inciſione perforaretur, ſtatim inde aqva cruenta, velut è Syringâ propulſa altiſſimè proſiliit, & in Inteſtinô Ileô & Colô qvinqve foramina rotunda Groſſum argenteum Miſnicum capientia inventa ſunt. Paulò aliter hanc Obſervationem ex Parentis ſui Collectaneis refert Fridericus Wilhelmus Clauderus *M. N. C. Dec. II. An. 7. Obſerv. 182. p. 345.* Qvandoqve etiam in partu difficili vel propter perverſum infantis exitum, vel ob nimiam ejus molem, vel ob culpam etiam
Ob-

Obstetricis, Intestinum rectum dilaceratur, qvô in Casu freqventem adstringentium ac detergentium Clysterum usum commendat Nicolaus Tulpius *Observat. medic. Lib. 4. cap. 40. p. 360. seq.*

§. 21.

Intestina consumpta.

Observatio.

Qvandoqve etiam Intestina non modò perforantur, vel à variis causis disrumpuntur, sed ferè qvoqve penitus consumuntur, qvod in Sectione Cadaveris cujusdam Capillamentarii Gallici hîc Dresdæ observare mihi licuit. In hujus enim summè emaciati abdomine, in præsentiâ D. Prettenii & Chirurgi nostratis Weberi aliorumqve adstantium apertô, nil nisi ingentem fecum liqvidarum ac fœtidarum, multorumqve lumbricorum teretium mixturam, reperire licebat; ipsaqve Intestina non perforata aut gangrænosa, sed penitus ferè, imprimis tenuia, in putrilaginem redacta magnamqve partem consumpta erant, adeò, ut tantummodò aliqvot eorum partes ad Ulnæ circiter dimidiæ vel unius & ultra, magnitudinem ex saccô hoc stercorariô extrahere liceret. Præterea etiam vix aliqvod Omenti atqve Mesenterii vestigium restabat, ut ideo impossibibile mihi videretur, in miserrimô hoc statu dictum hominem tamdiu supervivere potuisse, nisi mihi ipsius Medicus & Chirurgus supra nominati, atqve defuncti domina, omnesqve domestici sanctè affirmâssent, vix ante bihorium vivere hunc Gallum desiisse. Qvod sanè magnô sæpius stupore miratus sum. Plura autem in hoc subjectô indagare fœtor impediebat abominabilis. De muliere absqve Intestinis vivente seqventem Observationem refert Alardus Mauritius Eggerdes *M. N. C. Dec. II. An. 6. Obs. 205. p. 413. seq.* In Oppidô, inqviens, Sancti Wendelini inveni mulierem seniculam, qvæ multô tempore Herniâ intestinali in Ingvine dextrô laboraverat. Intestina prolapsa, superveniente ante duos annos Passione Iliacâ, Gangrænâ infecta, accedente demum Sphacelô, unà cum continente

nente sacculô deciderunt. Per relictum in Ingvine forame
cuncta Intestina frustatim unà cum fæcibus alvinis sponte sub
secuta sunt. Ipse etiam Ventriculus se per Abdominis cavita
tem vacuam adeò inclinavit, ut orificiô ejus inferiori per di
ctum foramen ad duorum digitorum latitudinem, instar Coll
lagenæ vitreæ prostaret; hanc ob causam misera patiens sem
per Corpore incurvatô decumbere cogebatur, ne scilicet retra
ctô Ventriculô sordes in Cavum Abdominis elaberentur, & mi
seræ mulierculæ, uti aliqvoties jam contigerat, summum fœto
rem excitarent. Notabilem Historiam suppeditant Petrus Vie
tor & Theobaldus Fettich, Medici Wormatienses, apud Helv
Dietherum de Acidulis Schwalbacensibus *p. 44. sq.* Ex qv
& eandem repetiit Zeillerus *Cent. 3. Epist. 78.* uti refert Geor
gius Franck de Franckenau *Satyr. med. 7. p. m. 128.* vid. etian
Matthiæ Moron. *Director. med. p. 245.*

§. 22.

Cùm hactenus aliqvoties Intestinorum â Vermibus perfc
ratorum mentio facta sit, non incongruè etiam hôc locô d
Vermibus seu Lumbricis in Intestinis nidulantibus adhuc plur
bus esset dicendum. Qvia verò intestinales lumbrici non mc
dò in Infantibus, sed etiam adultis occurrunt, atqve de hac ma
teriâ in Helminthologiâ nostrâ prolixius agemus, potiùs ad In
testinorum Calculos progredimur.

§. 23.

Scilicet non modò in Renibus & Vesicâ, verùm etiam
aliis & omnibus ferè totius Corporis partibus Calculi depr
hendi solent, uti in Lithologiâ nostra prolixe monstrabimu
hoc loco solummodò qvosdam in Intestinis repertos Calcul
adducturi, qvorum nonnulli per alvum excreti, vel ex anô e
tracti, vel etiam in defunctorum Intestinis deprehensi fueru
Sciendum enim, freqventiùs, qvàm vulgo ægrotantes persv

 dc

nis, coloris subviridis, molles instar pastæ figulinæ f
Juxta relationem Johannis Ferdinandi Hertodti, Cell
ceps icterica ultra centum grandines flavas instar r
næ per secessum excrevit, *vid. M. N. C. Dec. I. An. 4.*
p. 102. sq. De Calculis Intestinalibus ita scribit Frid
schius *Thesaur. anat. II. p. m. 82.* Qvantumvis int
reperiantur, qvi assentire nolint, Calculos per alvu
Veritati tamen consentaneum esse nullus dubito; qva
expertus sum, mulierem Judaicam inter cætera m
uterinô, Colicâ Stomachi &c. laborantem post u
purgantis Calculum rejecisse ingentem. De Lap
candescente in Intestinô jejunô repertô totumqve
obstruente, vid. Conr. Victor. Schneider. *de Catarr*
cap. 7. p. 240. Nobilis Vir Calculum duas ferè unci
tem dejecit, juxta Joh. Rhod. *Cent. 2. Obs. 74. p. m. 9*
pide magnitudine pugnum ferè æqvante, oblongô, d
derosô, *vid. M. N. C. Dec. II. An. 5. Obs. 197. sq.* Calcu
magnitudinem â Frizimelica, Colico dolori obnoxiô
vidisse testatur Hieronymus Capivaccius *Prax. Medic.*
13. p. m. 601. Calculum, magnitudine pomi majoris
Cacodæmonis facies erat insculpta, â Lithotomô ex

ejusmodi Calculorum in Inteſtinis repertorum exempla
logiâ noſtra reperies.

§. 24.

ius ſæpiſſime in Inteſtinis â variis cauſis oriuntur Ulce- *Ulcera.*
bſceſſus, qvorum aliqvot tantùm exempla afferre vo-
Rariorem ex Inteſtinorum læſione excitum Abſceſſum
Johannes Paulus Wurffbainius *M. N. C. Dec. III. An. 4.*
266. ſqq: Mercatoris ſcilicet Uxor An. 1686. ad finem
unii, Gallum Gallinaceum magnum veru ferreô trans-
iborat, veruqve ingvinibus imponendo gallum fortiter.
lolorem ſentit, qvem inter occupationes parum æſtu-
vi verò poſt aliqvot ſeptimanas augetur, ut in cauſam
irat, & tuberculum qvoddam Nucis avellanæ majoris
dine ſentiat, qvod tum per integrum Menſem emol-
; variis diſſipare fruſtra tentavit, dolores adeò exacer-
, ut lecto affigeretur; Cùm verò tumor cum rubore
natione magis magisqve protuberaret, Medicus dictus
turam prædicit, qvæ circa finem Septembris ſubſecuta
inſigni materiæ purulentæ & ſeri tandem flaveſcentis
Conſolidationem hujus abſceſſus pertinaciter ſatis diu
is, travmaticis licet, tam internè aſſumptis, qvàm ex-
r ſiphunculum immiſſis, ita ut vulnuſcundum non niſi
neſtre ſpatium perfectè fuerit clauſum. A. 1693. die
ilis hæc femina feliciter peperit puellam, at dum vix
erperiô præterfluxêre Menſes, rediit hic tumor, & ſimi-
rimâ vice, materiam fudit, in paucâ tamen qvantitate,
it tamen hic abſceſſus nondum abſolutô bienniô, Annô
695. Menſe Juliô, ſed puris locô lympham flaveſcen-
runi interdum coloris, qvandoqve craſſiuſculam &
m, excrementis Diarrhœâ bilioſâ laborantium ſimilli-
ine tamen fœtore, copioſiſſimè effundebat; una vice
menſuræ partem æqvantem, ut vix ad eam excipien-

 dam

dam sæpe linteamina sufficerent. Excrevit aliqvando, remotô Emplastrô, viride qvid, cum hac materia, qvod Medicus particulam esse, folii lactucæ, qvam in Cœnâ hesterna comederat, agnoscebat; id qvod etiam foliolis Brassicæ & Petroselini diebus seqventibus contigit. Retulitqve ægra, se, qvoties bibat & edat, liqvida præsertim, aqvam qvasi calidam paulò pòst ad abscessum hunc defluentem sentire, moxqve effluxum materiæ ante dictæ seqvi, qvæ sæpius, Medicô ipso audiente, cum fibris, & spumosa simul excreta fuit, consolidatô tamen postea vulnere. De Abscessu Tunicæ intestinalis glandulosæ videatur Observatio Johannis Ludovici Apini *M. N. C. Dec. III. An. 9. & 10. Obs. 179. p. 315. sq.* Bina exempla recenset Johannes Jacobus Waldschmid *Epistol. 2. ad Joh. Dolæum p. m. 37. sq.* Matrona Noribergensis â Conceptionis primordiô Mense qvintô malè incepit habere, & octavô Mense periit; Conqverebatur de magnô sub hepatis regione dolore, inventum est Colon Intestinum hac in parte denigratum & putrefactum. vid. Volcher. Coiter. *Observat. anat. p. 121.* Ejusmodi Intestinorum erosiones & Exulcerationes plures adducere nolumus.

§. 25.

Vulnera. Vulnerum Intestinalium hactenus jam aliqvas species, nimirum, de Intestinis sphacelatis, â Lumbricis perforatis, fissis & ruptis, atqve de ipsorum Ulceribus adduximus, nunc etiam de illis ipsorum læsionibus, qvæ armis, & qvidem vel per incisionem, vel per puncturam, vel etiam per rupturam & contusionem, verbi gratiâ, sclopetorum globulis, infligi atqve propriè Vulnera appellari solent, exempla recensenda essent; qvia autem tales Casûs qvotidie in Praxi medico-chirurgicâ occurrunt, & apud Autores in magnâ copiâ reperiuntur, ad alia progredimur, videlicet sicuti

§. 26.

Intestina duplicia. Duplicis in Homine observati Ventriculi suprà Capite sextô

n circa initium Ilei unita concreſcebant, & in unum deſi-
: Ileum, Cœcum, Colon & rectum, in Monſtrô bicipiti
avit Carolus Raygerus *v. M. N. C. Dec. I. An. 1. Obſ. 7. p. 26.*
nis autem Inteſtinum Cœcum ſive proceſſus vermicula- *Cæcum.*
ndoqve duplex reperitur, uti in pueruli cujusdam Cor-
idit Wolffſtrigel, qvorum unum locô ordinariô, alterum
ejuno Inteſtino fuit annexum, juxta relationem Georgii
iani Jungii *l. a. Obſ. 29. p. 100.* Licet autem duplicia Inte-
ariſſimè in homine obſerventur, ſæpius tamen in anima-
rutis & avibus, imprimis Inteſtina cœca duplicia ocur-
Uti paulo infra §. 41. de Inteſtinô cœcô monſtrabi-
de ſingulis enim Inteſtinis ſecundum earum diviſionem
cie adhuc nonnulla dicenda reſtant.

§. 27.

rimum ſcilicet gracilium ſeu tenuium Inteſtinorum Ana- *Inteſtinum duodenum.*
is duodenum, Græce δωδεκαδάκτυλον, â duodecim digito-
ongitudine vocatur, qvamvis rariſſimè vel nunqvam tantæ
gitudinis, niſi Pylorum, â qvô principium habet, ſimul
rehendatur. In hoc Inteſtinum duo hiant ſeu inſeruntur *Ductus pancreaticus.*
s ſive foramina, tanqvam extremitates duorum ductuum,
m alter, Pancreaticus dictus, certum liqvorum ex qva-
landulâ magnâ ſub Ventriculô ſitâ & Pancreas dictâ

prolixe describit atqve delineat, item Vopisc. Fortu
Fundam. medic. Lib. 2. Sect. 5. cap. 8. fol. 130. In bov
vaccâ eum adeô magnum esse, ut digitum minore
mittat, & si infletur, pollicem æqvare, atqve â m
ingressu penè Spithamas duas distare, scribit Gera
Anat. Animal. p. m. 9. vid. etiam Nathan. Highmor.
cap. 8. fol. 42. Ut plurimum hic ductus existit sim
doqve tamen tum in homine, tum in brutis duple
ditur; Commemorat enim Regnerus de Graaf *l. a.*
hominibus & canibus eundem aliqvando invenisse
Et Johannes Viridetus *de prim. Coction. Part. II. c*
refert, Blasium Virum qvadraginta annorum aperu
præter alia notatu digna occurrebat Ductus Panc
plex, distinctô locô Intestino connexus; famelicus
pore, dum in vivis erat, fuerat defunctus. Item
Franciscô Sylviô dissectâ duplex erat insertio Duct
tici in Intestinum tenue, alter ramus erat in locô al
superiore, & erat minor, alter, qvi major erat,
eô in locô, in qvô erat exitus ductûs bilarii, qvæ
sertio, ut freqventissima est in brutis, canibus pr
rarissima est in homine, ut sibi nunqvam aliàs ean
ceret Sylvius. Pariter etiam hic Ductus Pancre

plici Ventriculô in Monstrô bicipiti obſervavit Carolus Raygerus *M. N. C. Dec. I. An. 1. obſ. 7. p. 26.* Pancreas ſcirrhoſum ad instar aliarum glandularum in puerô novem annorum, Atrophiâ extinctô, annotavit Gerardus Blaſius *Obſerv. anat. p. 127.* Ibidem etiam & pagina ſeqventi dictus Autor non modò duplicem Ductum Pancreaticum, ſed etiam duplicem ductûm Cholydochum obſervare ipſi contigiſſe refert. De rariſſimâ ductus Cholodochi Intusſuſceptione vide paulò infrà de Inteſtinô Ileô. *Scirrhoſum.* *Duplex ductus cholydochus.*

§. 28.

Ratione Ductus Cholodochi etiam notandum, eundem non ſemper in Inteſtinum duodenum, ſed qvandoqve etiam in Ventriculum implantari, ut ita â bilis in Ventriculum regurgitatione ejusdem dolor & vomitus bilioſi, vel etiam interdum nimia fames atqve voracitas oriantur. Ventriculi enim dolore diu premebatur immaniter faber qvidam lignarius, qvi bilioſi humoris vomitu levabatur. Malum bienniô rediit in orbem, remediis minimè ſuccumbens. Excretum erat bilioſum & continuò oris patiebatur amarorem; tandem inflammatione Ventriculi oppreſſus triduô extinctus eſt. Diſſectô & apertô Corpore, & inveſtigatâ origine impliciti mali, vas cholidochum ad Ventriculi fundum implantatum non ſine adſtantium celebrium Medicorum admiratione inventum. Meatus ergo, qvi regurgitat in Inteſtina bilem, naturâ ſuâ ad imum Ventriculi locum implantabatur, juxta Zacut. Luſit. *Prax. Medic. admir. Lib. II. Obſ. 1. Oper. Tom. III. fol. m. 40.* *Cholodochi Inſertio in Ventriculum.*

§. 29.

Qvoad Inteſtinum duodenum monendum, qvod, qvamvis & qvidem ſecundum qvosdam Autores ob cavitatem ſeu capacitatem ſuam, ad tenuia Inteſtina referatur, qvandoqve tamen etiam nimis extenditur, uti in Theologi cujusdam, cachexiâ deploratâ defuncti, cadavere obſervavit Jo. Lechelius, *M. N. C. Dec. II.* *Duodenum expanſum.*

An. 2.

An. 2. Obs. 76. p. 186. Inteſtinum duodenum humore bilioſô repletum, adeoqve dilatatum erat, ut qvaſi burſam referret, qvæ humoris libram ad minimum continere potuiſſet; Cùm enim ſectione præproperâ aperiretur, plus qvàm dimidium humoris craſſioris flavonigricantis effundebatur, & nihilominus in ipſô ſupererant decem ampliùs Cochlearia. Scribit etiam Joh. Veslingius *Syntagm. Anat. cap. 3. p. m. 43.* laxitate interdum & amplitudine inſigni præditum eſſe Inteſtinum duodenum, ut majori Ventriculo minorem alterum addat. Ad qvæ verba ita commentatur Gerardus Blaſius: Largius hoc Inteſtinum vidit Patavii Bartholinus, & ſimile depingit Aqvapendens, ſine flatu turgidum, qvale illud fuit, qvod plures lapides nucis moſchatæ magnitudine plumbeô colore continebat apud Trafelmannum.

§. 30.

Jejunum. Inteſtino duodeno jungitur ſecundum tenuium, Jejunum dictum, qvamvis ſecundum Hieron. Fabric. ab Aqvapend. *oper. anatom. phyſiol. de Inteſtin. Hiſtor. fol. m. 140.* nullum diviſionis veſtigium inter hoc & illud appareat, hinc Johannes van Horne *Microcoſm. §. 22. p. m. 42.* duodeni terminum, atqve Jejuni principium ponit, ubi in gyros volvi incipit Inteſtinum, finem autem ſtatuit, ubi cum rubedine turgidulum eſſe deſinit. Vocatur autem Jejunum, qvia, juxta *A. Cornel. Celſ. de Medicina Lib. 4. cap. 1. pag. m. 195.* nunqvam, qvod accepit, continet, ſed protinus in inferiores partes transmittit. vel juxta Petr. Dionis *Anatom. Demonſtr. 2. p. 160.* qvia cæteris minùs plenum ſemper deprehenditur, ob ejus innumeras venas lacteas, qvæ chylum indeſinenter excipiunt. Secundum verba Isbrandi a Diemerbroc. *Anatom. Lib. I. cap. 8. fol. m. 37.* Jejuni nomen obtinet, qvia plerumqve vacuum invenitur, tum propter Vaſorum lacteorum illud ingredientium maximam copiam; tum propter Chyli à bile ſuccôqve pancreaticô, per ſuos ductûs proprios, próximè influentibus, promptiorem effervеſcentiam, ſeu â fæcibus

ſepara-

ionem & in Vasa lactea ingressum: Imò à bilis atqve ancreatici in Intestinum duodenum vel circa Jejuni prin- facta permixtionem absqve dubiô Chylus cum ex- itis crassioribus adhuc citiùs ad inferiora descenderet, gis & sinibus parte suâ interiore crispatum hoc esset, ad etinendum, ejusqve fluxûs tantam violentiam inhiben- Tales rugæ sive juga aliis Valvulæ conniventes vocan- *Valvulæ conniventes quid sint?* cta Laurentii Heisteri *Compend. anatom.* §. *210. p. m. 60.* ; autem Theodorus Kerckringius his Valvulis conniven- omen ideò imponit, qvia non claudunt ita Intestinum, im ejus cavitatem oppilent, sed mediam circiter ejus atem sic occludant, ut singulæ parte alterâ latiores, pau- ngustiores fiant, & rursus paulò inferiùs ab aliâ, qvæ â parte, qvâ præcedens erat angustior, talem Intestino onstitutionem, ut fæces delabi qvidem possint, sed non itari unicô qvasi lapsu ad inferiora. Tales autem Val- per Intestinum jejunum dispositas reperiri, refert idem ingius *Spicileg. anat. Obs. 39. p. 85. sq.* Ejusmodi Valvu- nniventibus Intestinum Jejunum esse refertissimum, ex nis hominis ætatis provectioris inflatis & Balsamô con- s monstrat Fredericus Ruyschius in Musæô anatomicô atalogô Rariorum Observationum Centuriæ annexô *p. d. etiam p. 80.*

§. 31.

ertium tenuium Intestinorum Ileon seu Ilium vocatur, *Ileum.* Ossis Ilii regione situm suum habet. Est autem hoc um Intestinorum longissimum, & juxta Thom. Bartho- *natom. Lib. I. cap. 11. p. m. 88.* viginti unum palmos admo- qvans, vel secundum Petri Dionis *l. a. p. 161.* viginti pe- d minus longitudinem habens. Diversam tamen tam in nô Jejunô, qvàm Ileô, longitudinem observavit Lauren- eisterus *Compend. Anat.* §. *210. p. 60.* ubi Intestinum jeju-

Valvula. *Microcosm.* §. *22. p. m. 42.* Utrum in Inteſtinô Ileô V
periantur, affirmare primâ fronte videtur Theodorus
gius *Spicileg. anat. Obſ. 39. p. 85.* cujus inſcriptio ita
Colô & in Ileô plurimæ reperiuntur Valvulæ, qvas
tes appellamus. Qvia verò in totâ Obſervatione
ſtini Ilei fit mentio, ſed potiùs Coli atqve Jejuni Va
dem demonſtrantur, facile hôc locô ſphalma Typ
ſubeſſe apparet; ſiqvidem in Ileô nullæ deprehend
vulæ; unde etiam Laurentius Heiſterus l. a. Ilei p
ponit, ubi Valvulæ Jejuni vix ampliùs conſpiciunt
verò nullas habere valvulas ait. Qvod etiam confir
ricus Ruyſchius *Muſ. anatom. ſive Catalog. Rarior.*
annex. Thec. I. p. 100. ubi hominis ætatis provectior
omnia Meſenterio cohærentia in ſuô naturali ſitu,
flata & Balſamô conſervata ſiſtit, in qvibus exacta
obſervatur inter Jejunum & Ileum: Jejunum eni
conniventibus eſt refertiſſimum, Ileum verò nu
Idem Ruyſchius eqvidem ibidem *p. 54.* in Inteſtini I
portione Valvularum conniventium vaſcula ſangvinea
& *p. 52.* in Hominis Inteſtini Coli & Ilei portione V
Inteſtini Ilei naturalem conſtitutionem ſiſtit; per
potiùs Valvulas Coli intelligere videtur, unde *p. 52.*

-runt, e. g. Inteſtini Ilei humani portionem, in qvâ diver-
ulum ſatis magnum & præternaturale fuit repertum, deli-
at Fridericus Ruyſchius locô modô allegatô *p. 63.* Saccu- *Sacculi.*
; in eodem obſervavit Lucas Schrœckius, in Juvene duode-
m annos natô, qvi An. 1716. repentinâ morte, incertum
ô caſu, obierat, poſtqvam ultra qvadriennium ſæpius do-
ribus Abdominis non procul ab Umbilicô correptus fuiſſet,
um Capitis artuumqve Convulſionibus. In hujus defuncti
bdomine Viſcera omnia ſana comparuerunt; Inteſtinum au-
m Ileum non procul â cœcô tres tumores membranoſos per
ngitudinem Canalis inteſtinalis proximè ſe contingentes, e-
sdem ferè cum membranis inteſtinalibus craſſitiei, & feces
qvidiuſculas continentes exhibuit, qvorum primus & tertius
jus capacitatis fuerunt, qvæ mediocrem nucem juglandem
cipere potuiſſet, medius verò paulò minor exſtitit; Aper-
ræ autem ſingulorum in Cavitatem Inteſtini ad pollicis am-
litudinem hiabant. *vid. Ephemerid. Acad. N. C. Cent. VIII. Obſ. 5.*
331. ſq. In Muliere ſexagenariâ Caſparus Bartholinus totam
teſtini Ilei partem inferiorem ita coalitam obſervavit, ut ni-
il hac viâ pertranſire potuerit. v. Thom. Bartholin. *Cent. VI.*
Hiſt. 38. p. 262. ſq.

§. 33.

Sæpius in hoc Inteſtinô apparet Tumores ſeu nodi, qva- *Nodi,*
s tres in puellâ qvadam, qvæ in excernendis fecibus, etſi li-
vidis, ſummam ſemper & talem qvidem paſſa fuerat difficul-
tem, ut ex conatu nimiô & reſpiratione retentâ totâ facie
greſceret, obſervavit Matthæus Franciſus Hertodus *M. N. C.*
ec. I. An. 1. Obſ. 126. p. m. 284. ſeqv. Scilicet in dictæ puellæ ex-
teratione poſt mortem, â Convulſionibus ex dentitione
tis, omnia viſcera erant ſana præter Inteſtinum Ileon, in qvô
es nodi unâ ferè ſpithamâ inter ſe diſtincti viſebantur. In
rum qvolibet magna portio Inteſtini, ipſi Meſenterio non ad-

hærens, abſcondita latitabat. Atqve hoc malum ab ipſâ ſtatim conformatione eveniſſe, non ſine ratione ſtatuit Autor allegatus.

§. 34.

Reduplicatio. Non raro etiam in Praxi medicâ occurrit Affectus, Suſceptionis, Introſuſceptionis, vel Inſertionis unius partis in alteram, Deſcenſûs, Revolutionis, Reduplicationis, Ingreſſûs mutui, Subingreſſûs, Intruſionis ſive Invaginationis Inteſtinorum Volvuli & Convolvuli, & Nodi nomine veniens; qvando nimirum pars Inteſtini tenuis, imprimis Ilei, in partem proximam, v. g. inferior in ſuperiorem, vel ſuperior in inferiorem ingreditur, ſive Inteſtinum inſtar digiti Chirothecæ reduplicatur. Qvam Reduplicationem omninò fictitiam dicit Gvido Patinus, & qvidem ideò, qvia ipſe eam nunqvam videre potuit. vid. Gerard. Blaſii *Comment. in Joh. Vesling. Syntagm. Anatom. cap. 3. p. m. 45.* Qvam debile autem hoc Patini argumentum ſit contra multorum Medicorum avtopſiam, per ſe elucet; Siqvidem Blaſius *l. a.* hanc Inteſtini Reduplicationem bis terve in Cadaveribus diſſectis, cum Præceptore ſuo Walæô ſe vidiſſe addit. Et ipſe Johannes Walæus *Medicin. pract. cap. 18. Oper. pag. m. 189.* ſcribit, feces interdum non exire, qvia Inteſtina ſe mutuò intrant. In ancillæ cujusdam Altenburgenſis, qvæ Bufones vomuerat, Inteſtinô Ileô pariter tres nodi apparebant, dimidii digiti longitudinem æqvantes, & nonnullâ intercapedine a ſe diſtantes, qvi accuratiùs perluſtrati erant duplicaturæ Inteſtini in ſe retracti, qvæ licet levi tactu tenſæ, non difficulter ex ſe recedebant. Infuſa aqva non penitus eqvidem præcludebatur, veruntamen veluti guttatim ſaltem transmittebatur, teſte Henrico Volgnadô, *M. N. C. Dec. I. An. 1. Obſ. 103. p. 236. ſq.* Imò dubium adhuc eſt, annon in præcedente Paragrapho Hertodus ſub nomine nodorum pariter Reduplicationes intelligat.

§. 35. Plura

§. 35.

Plura ejusmodi Exempla in subjectis utriusqve sexûs atqve *Reduplicationis Exempla.*
rentis ætatis apud Autores Medicos annotata legimus. v. g.
adavere Infantis sex annorum Atrophiâ mortui, tribus in
Intestinorum erat infarctus, qvalis efficitur, si Chirotheca-
digitum in seipsum intromittis, unus in Intestinô Jejunô,
in Ileô, qvorum unus integri digiti longitudinem ingressus
vam in vaginam, magna cum admiratione extrahebatur.
ngressa verò simul erat tota adhærens Mesenterii portio.
a interim hîc erat inflammatio, neqve Ilei metus, cùm
perpetua diarrhæâ laborâsset, juxta Relationem Christo-
i Guntheri Schelhammeri *M. N. C. Dec. III. An. 2. Obs. 88.*
. In puerô Hydropicô & Phthisicô decem circiter an-
m Intestina tenuia tribus in locis Convolvulus distinxe-
unius portio intrusa duos, alterius unum & dimidium,
i unum articulum longitudine emetiebatur. Educi facilè
rat illapsa pars, sed in unô locô præ alterô faciliùs, &c. se-
um observationem Philippi Jacobi Hartmanni *ibid. An. 5. &*
f. 207. p. 471. Dissecuit Vopiscus Fortunatus Plempius mu-
m Volvulô mortuam in eâqve unam superiorem Intestini
m inferioris partis cavitatem subintrâsse invenit. *vid. ejus-*
Fundament. medicin. Lib. 2. cap. 8. fol. m. 128. In filiolô tri-
, qvi ex Lumbricis ægrotâsse putabatur, unam tenuis in-
i partem intra se contractam ac involutam, qvasi in se in-
am, ut duritiem qvandam, tanqvam tumoris speciem re-
entaret, vidit Henricus Smetius. Imò qvod sesqvi polli-
longitudine æqvabat, dum involutum esset, id leniter
itum duos ferè palmos implebat. vid. Henric. Smet. *Mi-*
n. medic. Lib. 10. p. m. 579. Animadvertit etiam Realdus Co-
ous *Tract. de Re anatom. Lib. 15. p. m. 487.* Intestinorum te-
m mutuum ingressum, spatiô ampliore, qvàm sit digiti
itudo, præsertim in nonnullis, qvos dolor Iliacus eneca-

verat. In puerô, ex graviſſimâ Paſſione Iliacâ, mortuô, invenit Gvilelmus Fabricius Inteſtinum cœcum contractum in *Inteſtinum* Ileum ſeſe inſinuâſſe idqve oppleviſſe adeò, ut nihil ex ſuperioribus Inteſtinis ad Colon permeare poſſet. vid. Gvil. Fabric. Hild. *Obſervat. Chirurg. Cent. I. Obſ. 61. Oper. fol. m. 49.* Refert etiam Dominicus Panarolus *Pentec. I. Obſ. ult. p. m. 30.* ſe in ſectione Juvenis cujusdam ex Volvulô defuncti, Inteſtinum in Cavitatem Inteſtini deſcendiſſe, annotâſſe. Portionem Inteſtini Ilei qvatuor digitos transverſos longam, plurimùm verò contractam & anguſtatam intra proximæ portionis ſuperioris Cavitatem prorſus abſconditam in muliere qvadam ruſticâ obſervavit Johannes Conradus Peyerus juxta ipſius *Exercitat. de Glandul. Inteſtin. Part. poſter. cap. 9. p. 80.* vid. etiam Clerc & Mangett *Bibliothec. Anat. Part. I. fol. 127. Et folio ſeqventi* dicti Autores in Juvenis cujusdam, annos triginta duos nati, Cadavere apertô Inteſtini Coli (qvod rariſſimæ eſt Obſervationis) portionem duabus præter ptopter â rectô ſpithamis diſtantem, octo Uncias longam, nigerrimam panderoſam, Inteſtini portionem proximam, non qvidem ſuperiorem, ſed inferiorem, qvatuor digitis ſubeuntem reperiſſe teſtantur. In pueri undecennis vividi & alacris, ex eſu fructuumVomitu alviqve torminibus tentati,tandemqve Lethargô exſpirantis,Cadavere tenuia Inteſtina qvatuor diſtinctis in locis nodoſa fuerant. Configuratio autem nodorum talis: coarctata Inteſtini tenuis portio triuncialis vicinam partem Inteſtini dilatati intraverat, ita ut ibi tanqvam limax in domunculâ ſua latitaret, aut veluti in Vaginâ gladius. Inteſtina etiam è latibulis iſtis niſi vi qvadam extrahi, nodive ſolvi non potuerunt, ſecundum modò allegati Johannis Conradi Peyeri *Exercitat. anat. medic. 17. p. m. 85. ſq.* ubi tertium ſe tunc tales Inteſtinorum nodos obſervaſſe addit. Item Gerardus Blaſius talem Inteſtini Ilei Intusſusceptionem in Infante non unô, poſtqvam Iliaci interierint, ſe obſervâſſe, imò etiam in puerô

rô qvatuordecim annorum eandem, & qvidem duplicem, it unô locô pars Intestini inferior se inseruerit in superio-, alterô pars superior in inferiorem, annotâsse refert *Observ. ic. Part. 2. Obs. 3. p. m. 37.* Medicus qvidam ex Jamaicâ re-us Olao Borrichio retulit, Iliacam passionem malum illic :mium crudeliter regnare, seqve in aliqvot ejusmodi Subje-observasse, Intestina non in se invicem spiræ modô con-ı arctari, cæterum duplicata in se involvi, haud aliter ac gla-Vaginæ inseritur, aut Vitrum angustius capaciori solet in-i vid. Thom. Bartholin. *Epistolar. medic. Cent. IV. Epist. 92.* 8. In binis Nobilis cujusdam Viri filiolis, torminibus & rhœâ mortuis, infarctum talem fuisse observatum, scribit rgius Wolffgangus Wedelius *Pathalog. med. dogmat. Sect. 3. 2. p. 653.* In Civis & Sartoris Arnstadiensis filioli septennis, ninibus mortui, Intestinô Ileô septies distinctis in locis in-ium partis superioris Intestini in partem ejus inferiorem rvavit Jacobus Augustinus Hünerwolffius *M. N. C. Dec. II. 8. p. 63. seq.* cujus Schema ibidem depingit. Intestini Ilei io, è Cadavere pueri octo circiter annos nati, in qvâ Susce-apparet, id est, portio Intestini portionem inseqventem pit, reperitur in Frid. Ruyschii *Thesaur. anat. I. p. 27. v. etiam II. p. 9. Thes. V. p. 13. & Thes. VII. p. 12.* Ejusmodi Intrusio-cum impeditâ fecum alvinarum excretione in puerô de-i se annotâsse refert Jacobus van Hervelt *in de Geneeskun-Aenmerkingen Obs. 82. p. m. 155.* Et Johannes Jacobus Har-s triplici in locô Intestini Ilei portionem intra alterius ca-redeuntem, sive Introsusceptam, vel inferiorem in supe-m ejusdem partem intortam annotavit *Apiar. Obs. 64. p. 253.* um fæces alvinas per Os reddentem, cujus Intestina Vol-erant impedita, & invicem implicata, vidisse se dixit Tho-Bartholinus *Histor. anatom. Cent. 4. Histor. 47. p. m. 333.* Bi-n locis Intromissionem seu Introreceptionem Intestini Ilei (qvam

taqve figura communicavit ibidem ...
ſeq.382. Johannes Gvilelmus Widmannus. Puella
vem annos nata ex ſcalâ delapſa poſt acerbos dolo
in pertinacisſimam Alvi incidebat obſtructionem,
ructus, excrementa redolentes, conſeqvebantur.
pharmacis vomitu rejectis, Convulſionibus exagit
Inciſô Abdomine Omentum verſus Ventriculum re
veluti ſugillatum erat. Inteſtina fecibus ſcatebant,
tribus in locis in ſeſe, & qvidem pars ſuperior in
profundè deſcenderat, qvæ tam arctè cohærebant, u
distrahi poſſent, juxta Adam. Brendel. *Obſerv. anat.*
p.13. Et *Decad. III. Obſ. 7. p. 17.* exemplum Ilei lethal
orti, idem adducit in Virô, qvi foſſam latam ſaltu tr
nitebatur, inter ſaliendum verô in terram proſtratu
vehementer percellebat; unde poſt varia Sympto
obire ſupremum cogebatur. Sectô Cadavere, In
ximam partem ſugillata viſa ſunt, ſigillatim Jejunu
ſemel, hoc vero bis in ſemet ipſum deſcenderat,
ſupernè, ac ſatis profundè, adeò ut nullâ arte in ſt
Obſervatio. ralem reponi potuerint. Ejusmodi Inteſtini Intruſi
mihi ante aliqvot annos in Viri cujusdam admodum
filiô ſeptenni, ex Pulmonum Scirrhoſitate defunctô
licuit; qvippe in cujus apertô Cadavere Inteſtinum

:tractum ſpithamæ æqvabat longitudinem. Ubi tamen ım, dictum filium nunqvam de Paſſione Iliacâ, nec tor-s Abdominis, neqve de ullô vomitu, multò minùs :ô, neqve etiam de talismodi ſapore conqveſtum fu-ınnon autem talis Ilei in Ileum ingreſſus ſeu inſertio â 'erreô ante longum temporis ſpatium ab hoc puerô de-, atqve fortaſſe per Inteſtina exitum naturalem qværen-:aſionem ſumpſerit, dubitare nollem. Plura ejusmodi nfrà Cap. IX. §. 19. de Paſſione Iliacâ, occurrent Ex-

§. 36.

ılis Inteſtinorum partis in alteram intruſio non modò in :, ſed qvandoqve etiam in animalibus brutis & volucri-:ervatur, qvalem in Gallinâ Iliacâ â ſe annotam delineat us Jacobus Hartmannus *M. N. C. Dec. II. An. 7. Obſ. 29. p.* . his verbis: Gallinam, qvæ & per ſuperius & per infe-:tur ſangvinem ejecerat, cultro anatomico ſubjeci. In-è regione extremitatum cœcorum intuens, ubi duriti-'erto, deglutitum qvidpiam ſuſpicor: atqve incidenti globoſô Capite, cum hiatu obſcurô, piſciculum imi-|vod mucô ex coagulatô ſangvine interioris tunicæ ob-ı erat, ſeſe offert; qvòd autem educenti minimè ob-:tur, oppoſitam partem patefeci; hinc qvando adna-oddam corpus videbatur: reduplicationes enim intruſi djacebant, ut unum idemqve continuum Inteſtinum ju-Denuò divellere ab invicem malè connexa tentanti ſu-ı qvidem ceſſit aliqvantùm, infernum verò priſtinam re-ſedem: Qvare & Corpus, qvod piſciculum imitaba-:candum veniebat, atqve tunc demum manifeſtò ante ponebatur 1) Inteſtini cum parte Meſenterii integerri-:sqvi articulum longa intruſa portiuncula; 2) alia ıcula ejusdem longitudinis inverſa, rubicunda & mu- *In aliis animalibus.*

 coſa;

eoqve inauditô morbô correptus eſt, ex qvo etiam ir
ne, dolore, ejulatu, ſudore plurimùm debilitatus po
interiit. Doloris, de qvo valde conqverebatur, qvan
vis erat, locus imprimis Hypogaſtrium erat regio
licalis. In Cadavere apertô nullam hujus doloris inv
bat cauſam, præter humoris bilioſi ventriculo & in
cumbentis copiam, ejusdem ventriculi cum inteſtin
mationem, imò variis in locis ſyderationem, nec nc
putrefactionem, veſicam etiam felleam ruptam bileqv
Accedebat ductûs cholydochi, Inteſtinum duoden
dentis, mox ſub veſicæ cervice Intusſuſceptio, ſimi
no ſuſceptioni illi, qvæ in Inteſtinis reperiri ſolet, ub
alteram ingreditur. &c.

§. 38.

Ilei ſtrangulatio. Inteſtinum Ileum qvaſi laqveô ſtrangulatum annc
hannes Conradus Peyerus in muliere qvadam, diros
tùm ventris cruciatûs, Cordis anxietates, dejection
tas tandemqve vomitus perpeſſâ. Patefactô enim eju
domine Ileon alicubi planè conſtrictum ac velut injec
ſtrangulatum erat: v. Peyer *de Gland. Inteſt. p. 81.* q
obſervatio pariter ad Intusſuſceptionem, de qvâ mod
& ad Paſſionem Iliacam pertinet. Inteſtini Ilei compli

C. Dec. I. An. 3. Obs. 176. p. 332. Sartoris Uxori maritus in chondriô dextrô supra os Ileon intempestivâ nocte cultrô infixerat; Vulnus obligatum est, manè dum Chirurplastrum removet, fæces alvinæ subseqvuntur; dilatatô per vulnere apparet Intestinum Ileum læsum; Placuit in esperatô periculum facere, nec ægra viginti qvinqve an dolores recusabat, modò vita donaretur, Intestinum acu alligari cuti curat dictus Medicus, recentisqve larillâ interpositâ, ut fæcibus alvinis pateret transitus, cungere jubet, potiones præscribit vulnerarias, qvibus ad em curata, binosqve liberos postea enixa est.

§. 59.

tenuibus Intestinis ad crassa pergimus, qvorum primum *Intestinum coecum.* r. coecum. Qvid autem propriè per Intestinum coecum atur, & utrum ad tenuia vel crassa sit referendum, ha disceptârunt Anatomici, uti jam supra §. 5. pluribus di- *An Processus vermiformis.* : alii nimirum hoc nomine vocant processum illum Vernem sive tenuem Appendicem circa finem Intestini Ilei unicum habentem orificium, qvod ipsi pro ingressu & inserviat. Adscribit eqvidem Tobias Knoblochius *Dinat. physiol. 4 p. m. 119.* huic Intestino duo orificia, unum, od attrahat, alterum, per qvod expellat. Illud autem, per expellat, non sit, sicut in aliis, opposite locatum contra m, sed ambo locata sint juxta se invicem. Vel juxta expliem Thomæ Bartholini *Anat. Lib. I. cap. 11. p. 89.* Knoblochius dicit habere orificium, septô membraneô secretum, ut um ab Ileô excipiat, & per alterum in Colon traducat; sed m, pergit Bartholinus, id in homine deprehendimus, in um orificium & remittit & excipit. Est enim appendicula m parva instar vermis oblongi, qvæ orta ex initiô Coli & fi, supra Colon se, contorti vermis instar, sternit, &c. Juxta e Muralt. *Vademec. anat. Exercit. 8. p. 355.* habet coecum In-

 testi-

testinum foramen: in Infante sacculus est utplurimùm Mœconiô refertus; in sene Appendicula Vermiformis. Franciscus Stockhamer *Microcosmograph. cap. 3. p. 47.* Intestinum cœcum Coli appendicem nominat. Et Margagnus Processum Vermiformem Coli non pendulum, sed semper sursum erectum esse demonstrat. vid. Laur. Heister. *de Increment. Anat. p. 143.* Exigui lumbrici figuram habere Intestinum cœcum, statuit etiam Dominicus de Marchettis *Anatom. cap. 3. p. 32.* Idem sentit etiam Johannes Veslingius *Syntagmat. anat. Cap. 3. p. m. 45.* Et Gerardus Blasius Comment. in dictum locum addit: Longitudo est qvatuor digitorum, latitudo pollicis, sed angustissima capacitas. Inqvit etiam Johannes van Horne *Microcosm.* §. *22. p. 42.* priusqvam Colon incipiat, circa dextrum Os Ilium exporrigitur à latere Intestinulum qvoddam, crassis adnumeratum, qvod figuræ ratione dicitur appendicula Vermiformis, à simplici, qvem obtinet, meatu, cœcum. Et Johannes Riolanus *Enchirid. Anatom. Lib. 2. cap. 18. p. m. 110.* scribit: Intestinorum crassorum primum dicitur cœcum, veteribus Anatomicis, istudqve nomen retinet, qvamvis prorsus existat dissimile ab antiqvâ descriptione. Instar sacculi amplum non apparet, nec secundi Ventriculi officiô fungitur, ad coqvendas reliqvias chyli nondum perfectè subacti, per unicum foramen patet ingressus & regressus. Nunc ejus locô Appendicula membranosa extat & demonstratur, qvæ latior est in fœtu & recens editô Infante, qvàm in adultô &c. Instar processûs vermicularis Intestinum tum integrum, tum inversum, depingit Johannes Conradus Peyerus *de Gland. Intest. Part. 1. cap. 2. Tab. 3. p. 25.* Juxta Casp. Bartholin. *Specim. Histor. anat. cap. 2. p. 39.* Cœcum in homine qvasi appendicula qvædam est, instar verniculi oblongi, Coli principio juncta.

§. 40.

An saccus Coli. Qvamvis autem plurimi ex recentioribus hanc appendiculam Vermiformem pro verô Intestinô cœcô agnoscant, alii tamen.

en, ad mentem Veterum, potiùs ſacculum illum ſeu partem globoſam circa Coli principium pro cœcô habent, uti ſupra §. 5. variis Autoribus demonſtravi, qvorum plures hoc locô llegare ſuperſedemus, niſi qvod refert Isbrandus de Diemerbroe *Anat. Lib. 1. cap. 8. fol. 38.* ſcilicet Veteribus nonnullis cœcum appellari non dictam appendiculam, ſed primum Coli globum, ad ingreſſum tenuis Inteſtini ſitum. Neqve tamen dii hac ſententiâ contenti ſunt, ſed talem proceſſum Vermiformem & Sacculum ſeu globum modò dictum ſimul ſumptos pro cœcô Inteſtinô habent. Inqvit enim Daniel Tauvry *Anat. ration. Part. 1. cap. 2. p. 24.* Qvando Ileon in fine dilatari incipit, Colum appellatur. Principium ejùsdem, ſpeciem ſacci fundum clauſum habentis referens, cœcum appellatur, ubi appendix oblonga & cava obſervatur, qvæ inſtar ligamenti eidem inſervire poteſt. Et ſecundum Petri Dionis *Anatom. p. 161.* Inteſtinum cœcum ſacci formam referens appendicem habet figuræ oblongi Vermis, ex trium ligamentorum Coli Junctione onflatam, qvam Bartholinus ipſum cœcum eſſe arbitratur. tem Tobias Knoblochius *l. a.* Sacculum ſeu partem globoſam circa Colon Inteſtini cœci lacunam appellat. Inteſtinum cœcum, ſecundum Laurent. Heiſter. *Compend. anat. §. 210. p. 61.* ncipit, uti Inteſtinum Ileum deſinit, & in appendice ſive proceſſu vermiformi finitur.

§. 41.

Circa hoc Inteſtinum paucis adhuc monendum, qvòd, ſi *Cœcum in ſiniſtro latere.* algò apud Autores Medicos Obſervationes de Inteſtinô cœcô ccurrunt, non tam de Sacculô Coli, qvàm Proceſſu ſeu appendice lumbricali intelligi debeant. v. g. Cœcum Inteſtinum dextrô latere circa Coli principium ordinariè reperiri, Anatome docet, illud tamen in ſiniſtrô latere Viri decollati atqve ie qvarto Februarii 1614. diſſecti ſe inveniſſe ſcribit Johannes Rudolphus Salzmannus *Obſerv. anat. p. m. 53.* his verbis:

 Cœ-

Cœcum, qvod aliàs dextrum latus & exteriora reſpicere ſolet, hîc introrſum reflexum truncum Venæ Cavæ deſcendentem attigit, atqve non ex dextrâ Coli principii parte, ſed ſiniſtrâ Originem ſumpſit, qvod etiam in Canibus fieri ſolet.

§. 42.

Duo & plura cæca. Idem etiam de pluralitate Inteſtini cœci locum habet, & qvidem duplicia talia Inteſtina qvandoqve in homine, ſæpiſſime tamen in brutis, reperiri ſupra §. 26. diximus; Imprimis autem in Avibus occurrunt. Cum enim Simon Pauli An. 1656. Gruem ob aſperæ arteriæ ſingularem & admirandam ſtructuram rimari clementiſſimô Regiô Mandatô juberetur, in eô non unum ſed duo Inteſtina cœca, ſingula longitudinem qvadrantis Ulnæ Scelandicæ cum dimidio ſuperantia invenit. vid. Sim. Pauli *Qvadripart. Botanic. Claſſ. II. p. 85.* qvô locô etiam ex Piccolhominô refert, iis animalibus, qvæ admodum voracia ſunt, duplex cœcum eſſe conceſſum. Juxta Dan. Tauvry *Anatom. Part. I. cap. 2. p. 39.* Struthio bina habet Inteſtina cœca figuræ ſpiralis, ac maxima pars volatilium bina inſignia poſſidet. In Aqvila Inteſtinum cœcum duplex ab utroqve latere Inteſtini unum, ſed minutum & vix digitum transverſum longitudine æqvans reperit Thomas Bartholinus *vid. Act. Hafnienſ. Vol. I. Obſ. 2. p. 8.* De Cygni Inteſtinis ita ſcribit idem Bartholinus *Diſſert. de Cygni Anatom. §. 24. p. m. 35. ſq.* Inteſtina valde longa ſunt, & multô, etiam pollicem craſſô adipe, qvi vicem omenti obit, intecta. Qvæ cùm multis anfractibus aut gyris haud ſint intricata, ſed ſimplici tantùm mediâ ſpirâ in ſe revolutione reflexa, huic malo volens mederi Natura, cœca duo inter anum & ipſorum initium interjectô rectô Inteſtinô appendit, qvæ anfractuum inteſtinorum defectum compenſarent. In Columbâ duplex Inteſtinum cœcum, ſed raræ fabricæ vidit Olaus Borrichius. *vid. Act. Hafn. Vol. I. Obſ. 96. p. 187. ſeq.* item in Ciconiâ, *ibidem Vol. V. Obſ. 94. p. 248.* In Gallinis geminum

Inte-

estinum cœcum prælongum existere monstrat Johannes
nradus Peyerus *M. N. C. Dec. II. An. 1. Obs. 85. p. 205.* In A-
e Intestinum cœcum duplex est, longum valde & tortuo-
n aliqvô modô, instar duplicis Lumbrici Intestino recto,
mbranosi vinculi ope, connexum, vid. Gerard. Blas. *Anat.*
imal. Part. 2. cap. 2. p. m. 131. in Noctuâ qvoqve bina Intestina
ca satis longa adesse observavit Emanuel Kœnig. v. *M. N. C.*
c. II. An. 4. Obs. 34. p. 88. Cuniculum & Porcellum Indicum
plici & utroqve peramplô Intestinô cœcô gaudere, refert
ancifcus Glissonius *Tract. de Ventricul. & Intestin. cap. 11. vid.*
bliothec. Anat. Part. 1. fol. 96. Plura de pluribus Intestinis cœ-
s Josephus Zambeccarius *v. M. N. C. Dec. III. An. 4. App. p. 108.*
q. ubi trium, qvatuor, septem, octo, sedecim & viginti cœ-
rum Intestinorum mentionem facit, insuper etiam anima-
m Intestinô cœcô carentium exempla recenset.

§. 43.

Meatûs ab Intestinô cœcô ad Vesicam tendentis meminit *Meatus a Cæco ad Vesicam.*
hannes Petrus Albrechtus *M. N. C. Dec. II. An. I. Obs. 78. p. 186.*
issectio scilicet Viri, ob maleficia decollati, instituta est Fran-
furti ad Viadrum A. 1667. â Medicô Colbergensi D. Garliep.
dfuit Spectator Conradus Vesenfeld, Professor Academiæ Via-
inæ, acutus rerum naturalium rimator, in cujus Manuscriptis
ajusculis literis seqventia notata communicat dictus Albrech-
s: Casu factum, ut offenderemus aliqvot ductûs ab Intestinô
cô deorsum ad Vesicam vergentes. Per hos ergo meat ma-
ia lotii potatoribus tam sæpe & copiosè excernendi, hi au-
n ductus inveniebantur abradendo pingvedinem, circa cœ-
m Intestinum situm. De qva tamen Urinâ potûs in Urolo-
noftra D. v. pluribus agemus.

§. 44.

Ratione usûs Intestini cœci, sive Appendicis lumbricifor- *Cæci usus.*
s, variæ ab Autoribus foventur sententiæ, dum qvidam nul-
lum

seq. 85. sqq. & *Class. III. p. 247.* Alii adhuc alios i
usus, qvos congessit Thomas Bartholinus *Anatom. r*
cap. 10. p. m. 90. seq. vid. etiam Job. a Meekren *Obs. 53.*
Viridet. *de prim. Coction. Part. 2. cap. 4. p. 270. sq.* Na
mor. *Disqvisit. anat. Corpor. hum. Lib. I. Part. 2. fol. 2*
Glisson. *Tract. de Ventric. & Intestin. cap. 11.* in Bibli
Tom. I. fol. m. 96. &c. Petr. Dionis *Anatom. Demo*
Jo. Guil. Pauli *Annotat. in Joan. van Horne Microcosm*
Gothofr. Mœb. *Physiolog. Cap. 11. p. 217.* Eman. Kœnig
mal. Sect. 1. c. 18. p. 92. Albert. Kyper. *Anthropolog. Li*
p. m. 106. Imprimis autem Jacobus de Sandris *de*
272. sq. ita scribit: Intestini cœci officium ita abdit
tenebris obvolutum est, ut omnes Anatomicorum
anes usqve adhuc reddiderit. Dixerunt eqvidem
suffragari, ulterius alimenta concoqvens: Secundò
recipere & figurare: Tertiò excretionem contentô
inferiora promovere: Sed demum conjicimus nos
glandulis, qvibus præditum est, oleosam materiam
in fœtu, in qvô insignem habet capacitatem, hum
menti partes & fæces viscidiores redderet, ut illæ fac
rendo nutrirent, hæ segnius descendendo minùs inc
præstarent excretionem: Sed semper in obscuris sim

§. 45.

In cœco globulus repertus.

Qvandoqve varia in Inteſtinô cœcô deprehenduntur, e. g. ſubjectô qvodam in Noſocomiô publicô Amſtelodamenſi in atiam Studioſorum diſſectô globulum ſclopetarium minoris agnitudinis obſervare ſibi datum fuiſſe, refert Job a Meekren *bſ. med.chir.53.p.237.* Et in Virginis cujusdam annos circiter iginta natæ, cujus Cadaver An. 1676. Genevæ aperiebatur, iteſtinô cœcô magna nucleorum ceraſorum valdè nigrorum vantitas reperta eſt. v. Bibliothec. anatom. *Part. I. f. 97.*

Nuclei Ceraſorum.

§. 46.

Colon.

Secundum Inteſtinum craſſum â cœcô principium habens nfractuoſô ductu ſurſum ad Epar & dehinc transverſim ſub Ventriculô ad latus ſiniſtrum procedit, dehinc ad finem Oſsis Ilii leſcendit, indeqve rurſus usqve ad ſummum Oſſis ſacri aſcendit, ibidemqve, facto priùs circumflexu ad inſtar literæ S inverſæ in Inteſtinum rectum deſinit; atqve Colon dicitur, â Græco Verbo κωλύω, retardo, qvòd ratione ſuarum Cellularum feces remorentur; vel â κόλον, qvod Jonicè eſt magnum: legitur etiam κῶλον nonnulli etiam Colon â κολάζεσθαι, a torqvendo, derivant, qvòd n eô fiant tormina Colica, vel qvòd gyris variè tortuoſum conſpiciatur, &c.

§. 47.

Coli Ligamentum.

Coli autem gyrationes atqve cellulæ ab ejusdem ligamentô el vinculô efformantur. Hôc enim ſolutô dictum Inteſtinum on modò, cellulis planè obliteratis, ad duplam longitudinem facilè extenditur; ſed etiam, juxta Obſervationem ſupra §. 11. e nimiâ Coli expanſione & rupturâ hujus ligamenti, in Comite e C. obſervatis, adductam, nimium qvantum extenditur.

§. 48.

Coli Valvulæ.

Annotantur etiam â Medicis in Inteſtinô Colô Valvulæ, varum imprimis nota eſt illa magna circa Ilei finem & Coli itium locata, & qvidem ideo, ut excrementorum & conten-

torum ex Inteſtinis craſſis ad tenuia regreſſum impediat.
Valvulæ detectio vulgò eqvidem Caſparo Bauhino, a
tamen Conſtantio Varolio, item Salomoni Alberti, An
co Wittebergenſi, adſcribitur, de cujus Inventione, St
ra, & Uſu plura apud Anatomicos reperies v. Thom. B
lin. *Anatom. Lib. I. cap. 11. p. 92. ſeq.* Gothofr. Moeb. *Ph*
cap. 11. p. 218. ſq. Johann. Riolan. *Anthropol. Lib. 2. cap. 14*
f. 104. Frid. Ruyſch. *Theſ. Anat. III. p. 62.* Joh. Maur.
mann. *Obſ. in M. N. C. Dec. II. An. 9. Obſ. 224. p. 412.* Th
Kerckring. *Spicileg. anat. Obſ. 39. p. 85.* Jsbrand. de Die
Anat. Lib. 1. cap. 8. fol. m. 38. Eman. Kœnig. *Regn. anim.*
Art. 18. p. 92. Vopiſc. Fortun. Plemp. *Fundam. Medicin.*
Sect. 5. cap. 8. fol. 126. Act. Eruditor. Lipſ. *An. 1719. Oc*
443. ſeq. Georg. Franc. *Bon. nov. anatom. §. 51. Satyr.*
p. 648. Joh. Vesling. *Syntagm. anat. cap. 3. p. 46.* iten
dem Commentator Gerard. Blaſ. *ibid.* Philip. Verheym
tom. Corp. hum. Tr. 2. cap. 10. p. m. 82. & 90. ſeq. Caſp. E
Theatr. anat. Lib. 1. cap. 17. p. 63. ſeq. ubi ſcribit, ſe a
no 1579. in omnibus ſuis Anatomiis, anteqvam ullun
rit, qvi hujus meminerit, demonſtrâſſe &c. Valvulan
hini depingit etiam Johannes Conradus Peyerus *Exer*
Glandul. Inteſtin. Tab.. 3. p. 25. Joh. van. Horne *Microc*
22. p. 43. & Joh. Guilelm Pauli *Annot. in eund. loc. p. 4*
ca hanc tamen Valvulam Bauhini notandum, Anato
qvendam Taurinenſem, nomine Bianchum ſingulari D
tione, cui Titulus eſt de Ingreſſu Ilei in Colon, ſeu de
ſitâ hucusqve Inteſtinorum Valvulâ, Obſervatio nova
vulam illam celebrem, ab Anatomicis deſcriptam, pror
gare & confictam proclamare; cui tamen Autori Lau
Heiſterus *Diſſertat. anatom. de Valvulâ Coli. Clariſſ. E*
de ſuppoſita hucusqve Inteſtinorum Valvulâ contradicit
lamqve defendit, vid. Act. Erudit. Lipſ. An. 1719. Me

ſeqq. it. 443. In diſſectione Muris Alpini nullam Val-
circa Inteſtinum Colon invenit Gvilhelmus Fabricius *v.*
VI. Obſ. 97. f. 630.

§. 49.

æter hanc Inteſtini Coli Valvulam majorem, aliæ etiam *Valvulæ Coli*
s, conniventes dictæ, qvarum jam ſupra mentionem *conniventes.*
s, in eôdem obſervantur Valvulæ, qvibus nomen con-
um impoſuit Theodorus Kerckringius *Spicileg. Anatom.*
p. 85. ſeq. De harum Valvularum ſtructurâ & uſu ita
Johannes Fridericus Ortlob *Hiſt. Part. Differt. 7. §. 16.*
n eô Conformatio Inteſtinorum plurimum juvat, qva-
'alvulæ conniventes Kerckringii ita conſtructæ ſunt, ut
ant, ne, qvod jam protruſum eſt fæcum, in priorem
iterum relabatur, ſed objectô qvaſi obice firmetur, ut
npetu accedente ulterius ferri valeat. Atqve ſic neceſ-
lures & eminentiores & firmiores deſiderabat Colon,
lud aſcendendo ex dextro Ingvine ſub Ventriculô fera-
qve ſic contenta hîc magis magisqve indurata facilè re-
rentur & ad inferiora deſcenderent, niſi valvularum ope
entur. Has valvulas conniventes cum cellulis depingit
orus Kerckringius *l. a. p. 88.* & Joh. Conrad. Peyerus *l.*
. vid. etiam Frid. Ruyſch. *Catalog. Rarior. p. 69.* qvô lo-
ſtini Coli & Ilei portionem ſiſtit, in qvâ Circulos Coli
ıares, ſeu valvulas conniventes triplices eſſe, ex tripli-
nentô monſtrat.

§. 50.

olo deniqve annectitur Inteſtinum rectum, & qvidem *Inteſtinum re-*
um, qvia nullas habet gyrationes ſeu curvaturas, ſed re- *ctum.*
ctu vel lineâ rectâ medio Oſſis ſacri & Coccygis incum-
anum deſinit, ibidemqve Sphinctere ſeu muſculô ro-
vel circulari, ejusdem extremitatem ambiente, occlu-
: aperitur, taliſqve finis Anus ſeu Podex nominatur,

 de

tivitate dolores & conatûs desidendi urinamqve m
gnos patiebatur, â superiore vulvæ parte promir
qvædam spongiosa nucis magnitudine conatus desid
& sensim sensimqve, Intestinum rectum protrudens
vitatem ita angustans, ut vermis ad instar, tenuia excr
erint, ac non nisi lacte enutriri, coacta fuerit infar
Philippo Wilhelmo Virdung, *M. N. C. Dec. II. An*
p. 341. De totali Intestini recti coalitu vide Observa
sini Lentilii *M. N. C. Dec. II. 7. Obs. 139. p. 268.* In
stini superficie internâ plures canaliculos in cavitate
antes, ordinatè dispositos & ad straminis latitudine
vicem distantes in Cadavere virili demonstrasse
Ruyschium, inqvit Justus Schraderus *Obs. anat. D*
p. 197. In Intestino rectô Valvulas semilunares sæpe
servavit Morgagnus, qvas & delineavit, qvæ sphi
neri succurrere possunt. In eodem etiam rectô d
vidit stylum tenuem admittentes & in Vesiculas des
qvibus liqvorem exprimi posse docet Laurentius H
Increm. anat. p. 142.

§. 51.

Intestinorum Usus. Circa hactenus consideratorum Intestinorum u
pite sextô est repetendum, ipsis nonnullos Auto

ari, in Inteſtinis autem perfici ſtatuunt; hinc dicit Da- *an Chylificent?*
Sennertus *Inſtitut. med. Lib. 1. cap. 9. p. m. 58.* Generatus
lus per inferius orificium ſeu Pylorum emittitur, qvi ab
ſtinis primò accipitur, & â vi concoctrice ipſorum, qvam
communitatem cum Ventriculô obtinent, nonnihil adhuc
oratur & perficitur: & ita in Inteſtinis prima coctio, qvæ in
incipiebat, terminatur & abſolvitur. Sic Johannes Conra-
Peyerus *Merycolog. ſive de Ruminat. lib. 2. cap. 1. p. 86.* inqvit:
triculus & Inteſtina Chylum præparant atqve perficiunt; &
. certum eſt, Chylum in Inteſtinis demum perfici. Item
& 91. pergit: Antiqvitus Chyli officina ſtatuebatur Ven-
ilus, qvô non contenti novatores Inteſtina in muneris ſo-
tem pertraxerunt, optimè perſvaſi, Chylum non poſſe
tò perfectum dici, anteqvam ſit a fecibus & alvi purga-
tô liberatus, cui ſententiæ album Calculum in exercitatio-
e Glandulis Inteſtinorum (*vid. Part. poſter. cap. 1. p. 28.*)
ci, ratus, Chylum reapſe perfici, dum per Inteſtina tranſit
enas meſaraicas aut lacteas, purus & ſeparatus à qvisqviliis,
us antea confuſus erat & contaminatus &c. Et ſecundum
a Caſparis Bartholini *Specim. Hiſtor. anat. cap. 2. p. 31.* cer-
eſt, alimentorum Maſſam, qvæ jam â Ventriculi fermentô
cta eſt, aliqvam â bilis & ſucci pancreatici affuſione in In-
nis pati mutationem, ita ut pars generoſior & ſangvini
do apta abeat in Chylum, qvi per vaſa lactea diſtribuitur.
onfirmat etiam Johannes Bohnius *Circul. anat. phyſiol. Pro-*
n. 10. p. 151. ſq. Nolit, inqviens, ſibi qvis perſvadere, ſolum
triculum Chylificationi vacare, prout â plerisqve hactenus
um, ſed Chylificationem in Ventriculô inchoatam in Inte-
s continuari atqve abſolvi, qvatenus ratione non minùs
tantiæ ſolidæ, ſeu tunicarum, qvàm fluidæ ſeu lymphæ af-
itis, hæc Ventriculus revera continuatus exiſtunt. Sic Phi-
us Nenterus *Phyſiol. med. Cap. 4. p. m. 219.* Chylificationem

 totam

ſt momenti, unde etiam Elias Camerarius *Medicin con-*
ic. cap. 4. p. 87. eandem ſeqventibus Verbis conciliat: Di-
it nonnulli, an Chylus perficiatur in Ventriculô, an verò
ſtinis demum abſolvatur, verùm controverſia eſt minùs
aria; Ventriculus enim & Inteſtina non conſideranda
nqvam res adeò diverſæ & contradiſtinctæ, licet is paulò
or aliterqve conformatus ſit; concedendum omnino eſt
ſtinis adhuc ſub morâ illâ & affluxu ſuccorum ex He-
: Pancreate, qvandam Chylo ulteriorem, ſi ita vocare
perſectionem accedere: qvam etiam ita potes concipere,
Chyli purior meliorqve portio ſic ſeparetur, & qvaſi præ-
tur, qvò multum confert bilis ſubtili ſuâ acrimoniâ, qvæ
odò hanc ſeparationem utilis ab inutili, ſeu præcipita-
n chyliqve attenuationem, pro faciliori in vaſa lactea
u, ſed & protruſionem fecum exhauſtarum ſtimulô ſuô
ovebit &c.

§. 53.

Jtraqve horum tam tenuium, qvam craſſorum Inteſtino- *Motus peri-*
ctio, qvarum illa, uti dictum, in Chyli purificatione at- *ſtalticus.*
l vaſa lactea ſeu chylifera derivatione inſuperqve fecum
ſſa Inteſtina propulſione, hæc autem in Scybalorum col-
ne demumqve ſuô tempore expulſione conſiſtit, mini-
æcipitanter, ſed ſucceſſivè, & qvidem mediante peculiari
m motu vermiculari ſeu teſtudineô, Anatomicis Periſtal-
ictô, fieri ſolet; cui ſcopo etiam Valvulæ, Theodoro
ringio *Specileg. anat. Obſ. 39. p. 85.* conniventes dictæ, plu-
n conferunt, qvippe qvæ, in Inteſtinô Colô ita ſunt con-
æ, ut impediant, ne feces jam protruſæ iterum in prio-
ocum prolabantur. Imprimis autem huc pertinent certæ
ini Coli cellulæ copioſiſſimæ, qvæ materiis & fecibus, per
em exituris, aliqvandiu retinendis inſerviunt, ne nimis
nter alvi exonerandæ neceſſitas homini incumbat.

§. 54.

§. 54.

Descriptio. Dictus autem Inteſtinorum Motus periſtalticus, qvi juxta Michael. Albert. *Introduct. in Univ. Medicin. cap. 7. §. 88. p. 81.* non alius eſt Motùs, qvam ſecundum longitudinem & latitudinem conſtrictorius aut contractorius (à περιςέλλω, contraho, arcto) per momenta remittens & repetens, non modò in viviſectorum, ſed etiam in nuper defunctorum animalium tractu inteſtinali facillimè obſervabilis, ab ipſô Oeſophagô, ubi qvidem adhuc obſcurus eſt, jamjam incipit, atqve per Ventriculum (pro alimentis in illô concoctis per dextrum ipſius orificium propellendis) â ſuperiori ſive ſiniſtrô Orificiô ad fundum Ventriculi ſerpit, iterumqve â fundô ad Pylorum & Inteſtina totumqve eorundem Canalem, pro variô ſcopô, tam ratione Chyli, qvam Excrementorum, continuatur, â carneâ imprimis Ventriculi & Inteſtinorum tunicâ dependens, cujus fibrarum continuatâ, & alternis vicibus, inſtar reptantis Vermis, factâ contractione perficitur.

§. 55.

Formalitas. De hujus Motûs periſtaltici formalitate varii Autores differentes fovent opiniones, qvorum tamen verba hoc loco non recenſebimus, Benevolum Lectorem potius ad ipſorum ſcripta remittendo. Evolvi autem de hac materiâ poteſt Johann. Bohn. *Circul. anatom. phyſiol. Progymn. XI. p. 161. ſeq.* Dan. Tauvry *Anatom. Part. I. cap. 2. p. 40.* Joh. Viridet. *de prim. Coction. Part. 1. cap. 1. p. 234. ſeq.* Philipp. Verheyen *Anatom. Tr. 2. cap. 10. p. m. 86.* Diſſertatiunculam de mechanicâ ratione periſtaltici Inteſtinorum Motûs, â Gvilelmô Cole in latinam lingvam verſam, ipſius Tractatui de Febribus intermittentibus annexam reperies. Nicol. Blegny *Zodiac. Med. Gallic. An. II. Menſ. Jun. Obſ. 5. p. 125.* Joh. de Muralt. *Clav. Medicin. Exercit. p. 351.* Raymund Vieuſſens *de Mixti Princip. & Ferment. cap. 148. ſeq.* Thom. Cornel. Conſent. *Progymn. phyſic. 6. p. 234.* Joh. Bapt. du Hamel *Reg. Scientiar.*

. *Academ. Hiſtor. Lib. 1. p. 148.* Motum hunc periſtalti-
Corde provenire credit Dominicus deMarchett. *Anatom.*
p. m. 31. vid. inſuper Act. Erudit. Lipſienſ. *An. 1699. Menſ.*
p. 113. ſeq. Joh. Brœn. *de duplic. Bile Veter. cap. 13. p. 195. ſeq.*
Tulp. *Obſerv. med. Lib. 2. cap. 41. p. 168.* De hoc Inteſti-
Motu periſtalticô & antiperiſtalticô ita ſcribit Petrus
, *Anat. p. 157.* motus periſtalticus per fibrarum circulari-
rectarum ſupernè deorſum contractionem perficitur, ut
erſâ motus eorum antiperiſtalticus per earum contra-
m infernè ſurſum contingit. Sæpius obſervavi in vivis
ibus, qvæ aperui, ut in iis Chyli diſtributionem ſpecu-
contractionem, qvæ contingit in motu periſtalticô non
nnium Inteſtini partium ſimul ac ſemel, ſed aliarum poſt
ıcceſſivè. Motus iſte ſupernè deorſum ſemper proce-
ım ad Chyli per lacteas venas diſtributionem, tum ut
res materias foras protrudat. In motibus vice verſâ,
ſernè ſurſum fiunt, materiæ ſurſum remeant, & per os
ıntur, cum deberent uſitatum ſuum curſum ſeqvi. Et
erba Autoris Gallici de Louis Belleſontaine *dans la Me-*
dogmat. mechaniqve Exercit. 18. p. m. 77. le mouvement
ltiqve eſt celui, par leqvel le Ventricule & les Inteſtins,
s l' entrée de l' Oeſophage jusqv' à l' anus, ſans ceſſe
ceſſivement ſe retirent & ſ' etreciſſent, comme en ram-
en maniere de Ver tout autour de leur propre Subſtan-
Ce mouvement eſt fait par les fibres longitudinales &
ires de la ſeconde tuniqve de ces parties, agiſſant ſuc-
ment les unes prez les autres; car étant remplies d'
animaux, elles ſ' enflent & ſ' acroiſſent de la même
re, qve nous voyons ramper les ſerpens: & cela inceſ-
nt, tout ainſi qve la cauſe du flux des Eſprits animaux
veaux vers l' eſtomac & les Inteſtins perſiſte toûjours.
y, qve la bile jaune irrite continuellement les fibres

Ffff nerveuſes

nerveuſes par ſon acrimonie, & cauſe ce flux d' eſprits: ce qvi fait, qve ce mouvement ne depend en rien de nôtre volonté. L'uſage du mouvement periſtaltiqve dans l' Oeſophage eſt, qve les aliments ſoient conduits dans le Ventricule, en celui ci pour l' etrecir & diminuer ſa capacité, & dans les inteſtins l' entrée du Chyle dans les veines lactées, & pouſſer les féces vers les gros inteſtins. Et Johannes Gvilielmus Pauli *Annot. in Joh. van Horne Microcoſm. §. 22. p. 52.* inqvit: Motus Inteſtinorum periſtalticus, qvô Chylus nunc ab unô Inteſtinô ad alterum diſtribuitur, nunc ab oſculis venarum lactearum exceptus glandulas Meſenterii verſus propellitur, nunc lympha etiam glandularum internarum exprimitur, fæcesqve demum è Corpore eliminantur, â carneis potiſſimum circularibus ſive ſpiralibus peragitur fibris.

§. 56.

Motus inverſus. Præter Motum Inteſtinorum periſtalticum Paragraphô hoc eqvidem etiam Motûs ipſorum antiperiſtaltici ſeu præternaturaliter inverſi meminimus, qvô Excrementa per anum extrudenda ab inferioribus Inteſtinis ad ſuperiora & ex his ad Ventriculum & Oeſophagum protruduntur, tandemqve per Os expelluntur, de qvô paulò infrà pluribus agendum reſtat; ejusmodi tamen motum inverſum Inteſtinis, tenuioribus in ſtatu *an in ſtatu naturali?* etiam naturali adſcribit Johannes Conradus Peyerus *Exercitat. de Glandul. Inteſtinal. Part. poſter. cap. 4. p. m. 42. ſq.* Silentio, inqviens, non prætereundum, qvod de Motu Inteſtinorum probabiliter concipio; nempe mihi videntur Contractiones fibrarum periſtalticæ, non tantùm a parte ſuperiore verſus inferiorem conſtanti ſerie progredi; ſed in ſtatu qvoqve naturali (qvoad Inteſtina ſaltem tenuia) motu reciprocô, nunc ſurſum, nunc deorſum, blandè ferri; idqve eum in finem, ut tùm liqvores fermentativi agitatione hac Ciborum colliqvamento penitiùs immiſceantur, tum ut Chyli in Vaſa lactea *διάδοσις* expeditiùs

peditiùs ſuccedat. Huncqve de Motu Inteſtinorum conceptum mihi probabilis ratio ac deinceps ocularis ſuggeſſit inſpectio. Etenim ut ciborum liqvamen è Ventriculô tenuibus Inteſtinis infuſum Chyli Naturam induat, morâ aliqvâ ſive manſione unius alteriusqve horæ opus eſt. Moram vero hanc planè qvietam eſſe neqve Chyli genius, qvi torpendo mox vitium contrahit, neqve Inteſtinorum fert patientia. Proinde neceſſe eſt, fibrarum carnearum corrugationes ultrò citroqve fieri, ut una eademqve pars Maſſæ modò deorſum, modò ſurſum conjiciatur &c. Hanc eqvidem Peyeri ſententiam Theodulus Kemperus, vel potiùs Johannes Erneſtus Richelmannus, Diſſertatione peculiari de Valvularum Structura & Uſu *cap.* 2. §. 4. rejicere voluit, & qvidem ſeqventibus verbis: Valvularum conniventium in Jejunô & Ileô uſus eſt, ut remorentur alimenta, ne citò nimis præterlabantur, ſed ut intra duas ubiqve illarum contignationes, tanqvam Ventriculum ſingularem, ulterius ſolvantur, digerantur (qvare & hic maxima Glandularum copia adeſt) & ut Chylus in Vaſa lactea eò commodiùs exprimatur. Harumqve intuitu non opus eſt, ut cum Peyero heîc motum periſtalticum naturæ ſtatutô ſurſum qvoqve ferri ſtatuamus; qvippe αὐτοψία etiam refragatur. Ipſe tamen Peyerus hujus Richelmanni rationibus contradicens ſententiam ſuam ampliùs defendit *M. N. C. Dec. II. An.* 4. *Obſ.* 100. *p.* 197. *ſq.*

§. 57.

Naturalis autem motus Inteſtinorum periſtalticus non modò in viviſectis & paulò antè occiſis animalibus, obſervatur, uti ſupra dixi, ſed etiam in hominibus tum defunctis, tum vividis adhuc, vulneratis tamen ita, ut propendeant Inteſtina aliqvando annotatur. Refert enim Dominus Mery *Hiſtor. Acad. Reg. Scient. Pariſ. An.* 1699. *p.* 70. ſe fœminam ſecâſſe difficili partu enectam, cui cùm operationem cæſaream adhibuiſſet, animadvertit Inteſtina motu periſtalticô & vermiculari adhucdum

Motus poſt mortem obſervabilis.

moveri satis sensibiliter, licet Cor jam & Pulmones omnin
in vulneratis. immoti jacerent. In Mendicô qvodam, majori Catapultæ
de circa sinistrum renem trajectô, cui Intestini Coli pars f
palmô longior ex Ventre propendebat, Franciscus Boucha
motum istius intestini peristalticum multoties observavit,
ut palmi longitudine modò protendi, deinde verò crassi
in truncum cogi, fecibus nimirum excretis, videretur,
tamen ex parte introrsum reconderetur. *vid. M. N. C. Dec.*
3. Obs. 8. p. m. 13. In Lanionis cujusdam Uxore, qvatuor
rum Matre, post violentam fœtus mortui & Secundinarum
Umbilici abscessum frustillatim factam extractionem Int
simul rupta per eundem propendebant; & postqvam d
abscessus post paucas septimanas Naturæ beneficiô sana
cum Intestinis propendentibus consolidatus esset, obse
in hac fœminâ Johannes Menradus Vorwaltnerus magnan
portionem, ac qvasi truncum per umbilicum prodeunte
duos ramos divisum, qvorum unus ad partem dextram
nans, farciminis instar infarctus longitudine decem, cr
qvatuor digitos transversos facilè superabat, nulla tame
crementa emittens; alter tenuior qvidem, sed inæqvali
gnitudinis, Vermis instar modò contractus, modò ad
tam partem Ulnæ Bavaricæ exporrectus, continuò liqvi
flava alvi fœdi exspuebat, ita ut curiosum valde esset in
motum Intestinorum peristalticum, tam conspicuum & r
festum &c. *vid. M. N. C. Dec. III. An. 5. & 6. Obs. 106. p. 22*
Motum hunc peristalticum in Intestinô Ileô discissô &
abdomen propendente annotavit etiam Johannes Adamu
ritzius *Ephemerid. Acad. N. C. Cent. 7. Ob. 16. p. 42. seq.* cui n
qvædam fœmina Ratisbonæ eleemosynam petens hanc hi
am retulit: se ante tria lustra gravidam diu gestâsse fœtum
tuum, tandem ad latus umbilici dextrum abdomine ru
conspectum venisse embryonis pedes, qvibus extractis al
st

e imperitâ putridis, reliqvum corpus remansisse, & frum demum intra decem hebdomades extractum fuisse, sub intolerabili. Prodiisse tunc temporis simul Intestinum am, hoc obstetricem, cùm haberet pro secundinis, per m dissecuisse, cujus partem breviorem retractam fuisse bdomen, longiorem verò adhuc extra abdomen conspici- a esse, per qvam his qvindecim annis naturam se pur- & nil amplius per Intestinum rectum excrevisse. Re al- xpensâ, cum multa viderentur paradoxa, ut ostenderet pergit Gœritzius, hoc Intestinum petii, qvod liberè se- Fateor horrui primò adspectu motum peristalticum hu- estini, & sordes fœtidæ nauseam mihi creârunt; hinc alterô die magis mundam redire jussi. Qvo factô, cor- letectô, Intestinum hoc summâ cum admiratione perlu- , qvod instar vermis se movens excrementa evomebat, ccasione & glandulas Intestini & motum peristalticum ob- e licuit. &c.

§. 58.

Hunc motum Intestinorum peristalticum, nonnulli Fran- n de le Boe Sylvium primum annotâsse statuunt, qvi etiam nde, imprimis *Prax. Lib. I. cap. II. §. 9. seqq. pag. Edit. Am- 2. seq.* ejusdem meminit; alii vero v. g. Johannes Viride- *prim. Coll. Part. 2. cap. 1. p. 234.* Galenum jamjam *de Natu- cultat. Lib. 3. cap. 7.* eundem descripsisse, ipsiqve alium usum âsse, defendunt; hunc etiam in pediculô oculis armatis vari notat Nicolaus Hartsœcker *Continuat. Conject. physic. Act. Erudit or. Lipsiens. An. 1709. Mens. Febr. p. 84.* *Inventor.*

§. 59.

Hoc proinde modô peristalticô in Intestinis tenuibus â se- depuratus atqve secretus chylus per certa vasa subtilia, era seu lactea, vulgò etiam venæ lacteæ, dicta, atqve iguis ostiolis in tenuium Intestinorum tunicas & cavita- *Usus.*

;rô ſulphuribus impuris ſcatentibus, mixturam cineri- produci debere, credo. Qvoniam verò in venas lacteas iſi pars ſubtilior & puriſſima pervenit, lumen minùs ab- tur, illeqve liqvor illud integrum reflectit. &c. Qvòd o- generis alimenta, imò ipſum vinum rubellum in chy- ılbum mutentur, ex eô fit, qvod oleoſa, qvalia qvo- aſſumimus, cum aqvoſis miſta, dent liqvorem lacte- qvale qvid videmus in Emulſionibus & aliis Medica- is oleoſis & aqvoſis, ſimul mixtis & conqvaſſando uni- uxta explicationem Erneſti Heinſii, *de Purgant. validior. in Febrib. p. 13.* Ad Qvæſtionem: cur Chylus albicantem ıt colorem? reſpondet Theodorus Craan *Oeconom. animal. I. Qv. 24. p. 18.* hoc non fieri per nugatoriam qvandam atem aſſimilatricem, qvalem vulgares Medici excogitâ- ; ſed hoc fit actione mechanicâ. In Pharmacopoliis vi- ıs, pingvia oleoſa cum aqvoſis mixta exhibere lacteſcen- colorem; ſic & in noſtrô Ventriculô alimentorum eſſentia ta nobis repræſentat oleum, ſeu pingve aliqvod, & po- aqvam; (noſter potus fere aqva eſt) Qvid mirum ergo ex harum confuſione lacteſcentem oriri colorem, id eſt, m fieri album. Et qvemadmodum in confuſione olei & paululum Sacchari, qvæ ſpecies ſalis eſt, reqviritur, ut is miſceantur, ita & in alimentis noſtris multum adeſt ſa- t ſecundum Isbrand. de Diemerbroc *Anatom. Lib. 1. cap. 7. 24.* Color Chyli lacteus ſeu ſubalbicans eſt, propter par- s ſulphureas, unà cum ſalſis diſſolutas & fermentô acidô iculi permiſtas, Nam qvilibet liqvor ſulphure & ſale vo- aut ſale optimè diſſoluto impregnatus, illicò lacteſcit, ſi ır aliqvis acidus affundatur. Exemplo ſunt præparatio- ctis ſulphuris & Extractorum vegetabilium reſinarum; Spiritus Cornu Cervi, aut fuliginis, qvi liqvori acido aut ſimplici confuſus illicò lacteſcit.

§. 61.

§. 61.

Non semper. Qvandoqve tamen Chylum non modò in Ventriculô, verùm etiam in venis lacteis non candidum, sed alterius Coloris repertum legimus; scribit enim Gothofredus Mœbius *Physiolog. cap. 10. p. 193.* lacteæ venæ ex omnibus Intestinis, maximopere tamen ex superioribus, chylum purum eumqve albissimum, relictis scybalis, exsugunt. Admiranda est Natura, qvòd ceu prudentiâ qvadam prædita è massâ mistâ solum albescentem, eumqve bonum succum per lacteas eligat, scoriis & vaporibus fœtidis contemptim habitis. *â Crocô tinctus* An tamen omnis Chylus è qvovis cibô confectus albus sit, hæsitare nos jubet Crocus, Rhabarbarum aliaqve Urinam manifeste tingentia. Vinum de Alecante rubrum educit sudorem, succus, qvi ex Opopuncia seu ficus Indicæ fructu exprimitur, purpureas ciet urinas, teste Pecqveto. *ruber* Qvi autem Color vel in Urinâ, vel in sudore, is antea qvoqve in Chylo affuerit, necesse est. Ita qvoqve si carnes cum embammate nigrô è sangvine brutorum, (ut anseris, leporis, &c.) & succis fructuum nigricantibus parata assumimus, perfectè album ex iis Chylum confici vix credibile. Præter Mœbium dubitat etiam Gerardus Blasius *Comment. in Joh. Vesling. Syntagm. anat. cap. 3. p. 33.* inqviens: Chylum semper candidum esse, minimè verum est, qvin ex rubris assumptis rubrum, ex viridibus viridem &c. observavit primus oculatissimus Anatomicus Johannes Walæus, & comprobant qvotidianæ Corporum dissectiones. Valentinus Andreas Mœllenbroccius *de Varis cap. 3. p. m. 39.* inqvit, qvòd propriè sic dictus & ab excrementis separatus Chylus â Rhabarbarô vel Crocô croceum acqvirat colorem, Urina ostendit. Qvalem enim Urina colorem habet, is qvoqve in Chylô ântea adfuerit, necesse est. Refert etiam Johannes Viridetus *l. a.* in Canis dissectione, vitellum Ovi antea absorptum suô genuinô colore in venis lacteis, qvæ tunc flavescebant, unâ vice sibi visum fuisse,

, hac experientiâ poſtea incaſſum pluries tentatâ. Huc
ıet etiam Obſervatio Joachimi Georgii Elsneri de Albedi-
ıyli rubedinem tegente, ſive qvòd in Chylô ſangvinea vel
s rubicunda lateat tinctura; qvam *M. N. C. Dec. I. An. I. Obſ.*
59. communicat, hoc, inqviens, Experimentum caſu ocu-
eis ante aliqvot annos, dum Pariſiis viverem, ſeſe obtu-
dum occupatus eſſem cum Carolô Reygerô circa Expe-
ıta nonnulla anatomica in diſſectô cane vivô, cujus ab-
ne apertô, cùm Vaſa lactea ſuccô chyliferô turgida egre-
pparerent, ligaturâ illis injectâ motum Chyli ad ductum
cicum impedire tentavi, ut poſtea illa amico tunc abſen-
nmodè poſſem demonſtrare; in qvibus ita ligatis poſt ali-
horas cum amicis inveni liqvorem rubicundisſimum, ſan-
s inſtar locô Chyli, manifeſtô indiciô, hunc colorem an-
tus latitâſſe. Qvod Experimentum, pergit idem Elsne-
poſtea ſæpius reiteravi, rarò tamen obſervavi Chylum ita
tum inclinâſſe tractu temporis ad rubedinem, interdum
n rutilantem vidi. Cujus cauſam fuiſſe opinor, qvod Chy-
le magis rubedine ſaturatus fuerit â reliqvis. Aliàs non
ıs animô ſum, in qvolibet Chylô rubedinem iſtam latere,
orſan ex admixtione alicujus ſalis in corpore latentis ſe
it. Exemplo nobis ſit transmutatio Coloris, qvam ex ſul-
e poſſumus habere communi, quæ à nullô aliô depen-
rincipiô, qvàm ex commixtione diverſorum ſalium. Nam
cta iſtius cum ſale Tartari Tinctura, uti rubicundiſſima,
æcipitatione cum acetô deſtillatô abit in pulverem albi-
m, qvi Lac Sulphuris â Colore vocatur. Qvi pulvis ſi
ıvô ſolvitur in aqvâ admixtô ſale alkali cujusdam plantæ,
is rubedinem Sulphuris modò latitâſſe, priſtinum enim
rit colorem.

§. 62.

Plura eqvidem de ipſô Chylô ejusqve motu ſeu Circulô & vaſis *De Chylo ejusqve motu.*

vasis juxta Veterum & recentiorum Autorum opinionem differentibus, item de Pancreate Asellii seu Receptaculô Chyli & lymphæ & inde ascendente ductu thoracicô, item de Mesenteriô, dicenda restarent, qvæ tamen ob evitandam prolixitatem prætereundo B. Lectorem ad hos & alios Autores remittimus; videri autem possent Joh. Bohn. *Circul. Anat. Physiol. Progymn. XII. pag. 164. seqq.* Emant. Kœnig *Regnum animal. Sect. I. cap. 4. pag. 11. 12.* Joh. van Horne *Microc. p. 44. 45.* it. Joh. Gvilielm. Pauli *Annotat. in eund. loc. p. 50. seq.* Et *p. 273.* reperitur Joh. van Horne Dissert. de novo Ductu Chylifero. Georg. Franc. de Francken. *Bon. nov. anatom. §. 22. seq. in Satyr. medic. p. 618. 620.* Joh. Conr. Barchuss. *Acroamat. Dissert. 22. p. 248. seq.* Thom. Bartholin. *de Lacteis thoracic. a. p. 1. seqq.* Joh. Pecqveti *Experimenta nova de Chyli Receptaculo & Vasis lacteis.* Sibold Hemsterh. *Mess. aur. p. 1. seqq. 254. seqq.* Laurent. Heister. *Compend. Anat. §. 212. seq. p. 63. seq.* Joh. de Muralt. *Vademec. seu Experiment. Exercit. I. pag. 6 seqq. 20. 47.* Thom. Wharton. *Adenograph. cap. 7. & 8. pag. 23. seq. 33. seq.* Isbr. de Diemerbr. *Anat. Lib. I. cap. 11. sqq. fol. 47. seq.* Dilucidationem Valvularum in Vasis lymphaticis & lacteis edidit Fridericus Ruysch. De Chyli motu Epistolam ad Johannem Casparum Fausium sub titulo: Examen Anatones Anatomiæ Bilsianæ perscripsit Antonius Deusingius. vid. insuper Anton. Nuck. *Adenograph. curios. cap. 2. p. 31. seq. 146. seq.* Jacob. de Back *Dissert. de Cort. Sect. 2. cap. 3. seq. p. 98. 114. 124.* Franc. de le Boy Sylv. *Disp. 8. §. 12. p. 36.* Joh. Fridr. Ortlob. *Hist. Part. Diss. 8. §. 1. seq. p. 57.* Gvalth. Charleton. *Oeconom. Exercit. 3. de Galaxia sive Itinere Chyli p. 22. seq.* Ductum chyliferum in thorace divisum non semel se reperisse scribit Gerardus Blasius *Obs. anat. p. 121.* Receptacula duo duosqve ductùs thoracicos prope exortum separatos, in progressu verò conjunctos in Cadavere humanô Lugduni observavit Johannes de Muralto *l. a. p. 9.* Interdum duo rami tumidiusculi ex Receptaculô adscendunt, qvos

tamen in mediô ſub arteriâ magnâ ita unitos, ut ſuperiore tantùm unus foret ductus, ſe vidiſſe ſcribit Isbrandus de erbr. *l. a. cap. 12. f. 50.* ubi addit, in humanô Corpore in-m, licet rarò, duo vel tria inveniri Chyli receptacula, at-inc ex ſingulis ſingulos exſurgere ductûs, qui in progreſſu andem unô ductu ad ſubclaviam ſiniſtram vadant. Jo-s Pecqvetus edidit Experimenta Anatomica nova, qvibus nitum hactenus Chyli receptaculum & ab eô per thora-n ramos usqve ſubclavios vaſa lactea deteguntur, item de meatu Eduard Petrus Wium Hafniæ 1717. publicavit tationem de viâ alimentorum & Chyli, in qvâ novam & ilem Ductûs thoracici ex homine delineationem ſiſtit. vid. nt. Heiſter. *de Increment. Anatom. p. 110.* Refert etiam Jo-s Nicolaus Binningerus *Obſerv. med. Cent. I. Obſ. 30. p. 31.* n ſuâ & totius Facultatis medicæ Monspeſſulanæ præſen-annem Pecqvetum hoc receptaculum demonſtrâſſe. Ca-autem Pecqveti antea Thomæ Bartholino ab Anglô qvo-ommunicatum haud improbabiliter Gliſſonium aſſeruiſſe, Gvilelmus Cockburn *Oecon. animal. p. m. 25. ſeq.* Chyli aculum non Pecqvetum, ſed ante ipſum jam Jacobum lium Pariſienſem inveniſſe, docet Georg. Francus *l. a. p. p. ſeq.* ductum thoracicum â Pecqvetô & Johanne van eodem tempore inventum jam ante centum annos an-Autores a Bartholomæo Euſtachio obſervatum & evul-fuiſſe monſtrat. De ductu thoracicô Joh. van Horne *O-æfat. p. 17. Oper. p. 273.* Chylum per venas meſaraicas ad maſ-ngvineam ferri, v. Godofr. Klaunig. *Noſocom. Hiſtor. 8. p. 4.* am Hermann. Bœrhav. *Inſtitut. med. p. 28. ſeq. 32. ſq.* Thom. lin. *Spicileg. de Vaſis lymphat.* Joh. Walæi *Epiſtol. I. Oper.* 7. Carol. Drelincurt. *Experim. Anat. p. 34. ſq. 47. 65. ſeq.* Aſellius *de Lactibus ſive Vaſis lacteis.* Lactearum myriades rô ad extremum Ileum decurrentes, ſed numeroſiores â

duodenô & jejunô, pauciores autem ab Inteſtinô tenui, qvod Ileum eſt, ſcaturire in Moloſſô ſe obſervaſſe ſcribit Carolus Drelincurtius *Experiment. anat. Canicid. II. p. 35.* de Venis lacteis varios Autores allegat Georgius Francus *l. a. p. 615. ſq.* De novâ Perraltiorum, inſertione ductus thoracici *vid. Act. Erud. Lipſ. An. 1721. April. p. 147. ſeq.* Theodorus Craan. *Oeconom. animal. Brev. Delineat. p. 250.* de Itinere Chyli ita ſcribit: poſtqvam alimenta in fluidiſſimum Chylum fuêre converſa, illa ſenſim per pylorum ſive dextrum Ventriculi orificium amandantur ad Inteſtina, in qvibus innumera hiant vaſcula lactea, qvæ chylum albicantem ob ſolam particularum cum oſculis convenientiam excipiunt, & ad ciſternam ſive Chyli receptaculum transportant. Et *pag. ſeq.* de continuatione Itineris Chyli ita pergit: Chylus ex Iteſtinis per Vaſa lactea defertur ad Pancreas Aſellii in centro Meſentérii ſitum, ex hoc porrò per vaſa lactea ſecundi generis defertur ad ciſternam ſive receptaculum Chyli commune, Pecqvetianum dictum, ab ejus inventore Johanne Pecqveto, Medico Gallô, qvi illud Anno 1651. detexit. Ex hac autem Cyſternâ, qvæ ſita eſt intra tendines Diaphragmatis ſupra vertebras à ductu thoracicô defertur ad venas ſubclavias ſiniſtras, ubi chylus cum ſangvine ex venâ axillari verſus cavam deſcendentem, ſicqve impellitur in dextram Cordis auriculam, & ex hac in ipſum thalamnum dextrum cordis diffunditur.

§. 63.

Pontifex per miſtergium mortuus.

Ratione Inteſtinorum paucis adhuc referendum, Pontificem qvendam per podicem venenatum fuiſſe â papyrô, qvam illi tribuit Camerarius, ut poſt ſeceſſum ſe mundaret, uti ex Platina narrat Caſparus à Reyes *Camp. Elyſ. jucund. Qvæſt. 61. n. 30. p. 802.*

CAPUT

CAPUT IX.

De
crementis alvinis eorumqve Excretionis Viis tum naturalibus, tum præternaturalibus.

§. 1.

Oſt primum Inteſtinorum uſum, Chyli nimirum â feci- *Sterc*
bus admixtis ſecretionem, ejusqve in Vaſa Meſaraica ſeu lactea certosque ductûs ad ſangvinis usqve masſam propulſionem nunc etiam ad alterum eorundem ı, fecum ſcilicet alvinarum, ſive ſtercoris humani, in inribus ſeu craſſis Inteſtinis collecti, per Inteſtinum rectum odicem dejectionem progredimur. Non immeritò autatim ſub initiô hujus Capitis cum Johanne Baptiſtâ van nont *Tr. Sextuplex digeſtio alimenti human.* §. 35. *fol. m.* 132. ıdum mihi duco: Parcite teneriores aures, qvòd de ſterous agere debeam. Poſt Chyli enim in Ventriculô & Inteś abſolutam præparationem atqve ſecretionem reliqvæ ciım vel aſſumptorum particulæ crasſiores ſucceſſivè ad Inıum rectum protruſæ ibidem colliguntur, donec, aperjusdem Sphinctere, ope Diaphragmatis & Muſculorum ɔminis, motûsqve inteſtinorum periſtaltici, Stercoris hui ſeu ſcybalorum nomine, extra corpus ejiciantur.

§. 2.

Variis autem Nominibus latinis Excrementa hæc alvina ve- *Nomina.*
ſolent, aliis enim dicuntur Stercus, fæces alvi, onera almpuritates alvinæ, egeſtiones & dejectiones (potiùs egeſta ɜjecta) Homerda &c. v. Hieron Mercurial. *de Excrement.* 2. *cap.* 2. *p. m.* 139. Gerard. Blaſ. *Medicin. curator. p. m.* 16.

 aliis

aliis excrementum alvinum, cibi incoctæ reliqviæ audit, qvod tamen, nisi â primariâ & maximâ parte denominationum desumptum explicemus, nullatenus defendi posse, docet Albertus Kyperus *Anthropol. cap. 20. p. m. 513.* Stercus etiam materiam naturaliter alienam ex necessitate materiæ in corpore nostrô provenientem appellat Irenæus Vehr *Disput. de Anim. fœtid. §. 22.* Aliis, præsertim Theophrasto Paracelso, audit sulphur occidentale, vid. Dan. Becker. *Microcosm. med. Lib. 1. cap. 10. p. m. 62.* qvod ideò non immeritò fieri dicit Michael Ettmüllerus *Oper. med. Tom. I. fol. m. 788.* qvòd juxta Glauberum in stercore humanô sit sulphur, sulphuri communi minerali omninò simile. Porrò audit etiam Zibethum occidentale & Oletum humanum, vid. Moyss. Charas *Pharmacop. chymic. Lib. 1. Part. 3. cap. p. m. 167.*

§. 3.

Meconium. Qvoad fœtûs recens nati Excrementa post partum Intestinis adhuc inhærentia demumqve post, qvandoqve etiam ante partum, provenientia, ob aliqvam cum Meconiô seu Papaveris succô condensatô (de cujus præparatione vid. Joh. Conrad. Barckhus. *Orat. de Nepenth. in Histor. medicin. p. m. 622.*) Coloris & consistentiæ similitudinem pariter Meconium vocari solent. Est autem Meconium Infantum, juxta Martin. Lister. *de Humorib. cap. 48. pag. m. 442.* velut qædam mellago inspissata, fortè ex Salivâ deglutitâ cum bilis vapore tantillùm colorata atqve ex morâ in ultimis Intestinis incrassata. Johanni Sophronio â Kozack in Infante recens natô hoc eqvidem valdè mirabile videtur, qvomodo nempe cacare posit, cùm tamen nullum cibum ore degustârit; vel unde illa fæx alvi in Intestinis colligatur qvoniam ex stomachô nulla eò derivari posit; sed hinc, omnibus etiam aliis rationibus absentibus, probari, imò qvasi ad oculum demonstrari posse putat venarum mesaraicarum in corpore officium, qvòd nempe non deferendo

Chylo

ɔ in hepar, ſed excernendis fæcibus ex venis totius Cor-
per hepar diſperſis vel in hepate qvaſi concentratis, deſti-
ſint. v. Joh. Sophr. Kozack *de Sale cap. 1. Sect. II. p. m. 28.*
autem juxta recentiorum opinionem nutritio fœtûs in
maternô adhuc detenti, non tantùm per funiculum um-
lem ſed etiam per Os fiat, facillimè Johanni Sophronio
ck ad hæc reſponderi poterit. Ex hoc Meconiô etiam
elius Stalpart van der Wiel *Obſerv. rar. Part. poſter. Obſ.*
:bol. pag. m. 340. pro fœtûs in uterô maternô ſuctione
imenti per Os aſſumtione argumentum deſumit, non le-
inqviens, ponderis demonſtratio ex Hippocrate, qvæ
cibus, ſive Meconiô, qvod in infimis recens natorum
itur Inteſtinis, deſumitur, petitur argumentis. Certum
Chylificationis in Ventriculô peractæ ſignum eſt. Ne-
eqvidem nolim, pergit idem, ad productionem Meco-
teſtinorum, multum, etiam aliòs humores, ſalivam, bilem
ımqve Pancreaticum, conferre; ab hujusmodi autem
riarum (& ſpectatim ſucci pancreatici) commixtione
:e provenire nigredinem, vix eſt ut credam: ſi enim hæc
ô, aut â bile, in Inteſtina embryonum immiſſis, oriretur,
ɔ magis in adultis animadverteretur, qvibus humorum ſe-
), propter majorem nutrimenti uſum, copioſior, nec non
ɔres acriores ideoqve ad tingendum aptiores ſunt. Cer-
:tiam eſſet, ſuccum Pancreaticum, ſi nigredinis Meconii
eſſet, ex particulis acidis auſterisqve conſtare, qvales ta-
in hôc embryonum non obſervatur ſuccô, ſaporis enim
pers; qvapropter libentiùs ego hujusmodi nigredinem â
ıâ Meconii in Inteſtinis morâ ortam crediderim. Illud
in qvatuor aut qvinqve menſium embryonibus viridiuſcu-
in trium verò menſium fœtibus flaveſcens repertum eſt.
n qvidem eſſe poterit, embryonum Meconium pedeten-
igrum evadere ex eô, qvòd bilis intra veſiculam felleam
nigra

nigra vulgò conspiciatur, qvia propter externæ liberæqve inspirationis aëris defectum paucas in se particulas habet nitrosas, qvæ aliàs non tantùm bilem flavam, sed & totam massam sangvineam, qvæ nigrior in Embryonibus apparet, intensè rubram reddere potest: ita ut bilis istius nigricantis embryonum parva qvantitas per vices in duodenum ejecta. Chylo & fœcibus, qvæ postea seqvestrantur, nigriusculam Meconii producat tincturam. Econtra verò Mauritius van Reverhorst *Differt. de Mo. Bilis circular. §. 42. p. m. 34. seq.* Meconium maximam partem ex bile consistere scribit: nemo, inqviens, negabit, Bilem maximam Meconii constituere partem; sed qvis nobiscum etiam non videt, longè majorem Bilis qvantitatem ex fœtûs Hepate in Intestinum deferri, qvàm qvidem illud Meconium, in eodem Intestinô obvium. Concipiamus modò, singulis diebus tantùm Unciam dimidiam in Hepate secretam Intestinum versus amandari, necessariò seqvetur, singulis mensibus Uncias qvindecim, & novem mensium spatiô libras undecim cum Unciis tribus Intestinum subingredi; cùm tamen Meconii dicti totus Intestinorum tractus vix libram unam aut alteram continere possit; hinc necessariò recurrendum ad circularem Bilis motum, in fœtu, æqve ac in adultis obvium; illâ tamen cum differentiâ, qvòd particulæ Bilis crassiores in jam natis qvotidie ab alvô cum excrementis deponantur: in fœtu verò eædem terrestres & crassiusculæ Meconium constituant &c. Utramqve hanc opinionem, tam ratione assumti liqvoris Membranarum fœtûs qvàm Bilis deserit Michael Alberti, aliumqve Meconii ortum in ipsis intestinis qværit *Introduct. in Univers. Medicin. Physiolog. cap. 2. §. 105. seq. p. m. 39.* Ambit, inqviens, fœtum in suis tunicis aqva mucilaginosa, salina, turbida, qvâ embryo non per Os nutritur, qvia excrementitia est, qvæ ex superficie corporis fœtûs successivè transsudat. Neqve hoc alimentô indiget fœtus, cùm sufficienter materia alimentosa cum

sangvine

ie maternô advevatur, ex qvô interdum planè ſuperflua
ıtur: interim recrementitia materia in Inteſtinis fœtûs
, per ſucceſſivam internam ſecretionem, intra inteſti-
am, generatur, neqve ex hujus aqvæ ſuctione dedu-
eſt.

§. 4.

› hôc Meconiô fœtûs Inteſtina replente partûs cauſam
ım derivat Carolus Drelincurtius *de Concept. Periocb. 60.*
. Idem defendit alius Autor Gofey *de Format. fœt.* in-
: Veri partûs dolores â ſolâ matrice deducendi ſunt, ſi-
ı illa pars eſt membranoſa ac fibroſa, qvæ motibus ab
productis facilè irritatur & agitatur, qvi nihil aliud ſunt,
notûs ac dolores colici violenti magnam partem â Me-
in Inteſtinis acidô & qvaſi putrefactô orti, qvi ſimiles
violentos in omnibus artubus, tam brachiis, qvàm pe-
xcitant, qvibus membranæ fœtum involventes rumpun-
lilacerantur, unde aqvæ profluxus doloresqve laceran-
iolenti in ipſô pariendi actu ſentiuntur &c. Ad qvæ
Daniel Hoffmannus *Annot. in Hypotheſ. Goveyan. p. 100.*
ondet: Meconium diu ante partum adeſt, cur ergo non
timulat ad calcitrandum aqvasqve propellendas & effun-
, nec illæ effunduntur fœtu ſæpe vehementer ob tormina
ſpasmodicos motûs rotatô ac commotô, vagis commo-
ıs ac gyrationibus ipſis matribus valde moleſtis & do-
s.

à Meconiô partus.

§. 5.

ne autem notandum Meconium ſtatim poſt partum, niſi
naturæ ſufficienter evacuetur, ob varia metuenda
mata, tormina, Convulſiones & Epilepſiam, expurgari
; qvod confirmat etiam Carolus Raygerus *M. N. C. Dec.*
. & 7. Obſ. 201. p. 296. ſq. ita ſcribens: Cum Anno 1674.
 eſſem, Mercatoris cujusdam filio la viginti qvatuor ſe-

à Meconio Epilepſia.

ptimarum per aliqvot dies alvi profluvium biliosum cum torminibus clamoribusqve die ac nocte passa, svasu adstantium fœminarum, licet satis debilis, purgata fuit: Circa vesperam post unam vel alteram operationem ad extremè debilitatam in consilium vocor; vidi statim fatalem instare terminum, & cum Epilepsiâ vitæ finem prædixi, id qvod & factum. Nam mediâ nocte supervenêre convulsiones epilepticæ per tres horas durantes, & alterô die manè mors. Simili planè fatô ante annum ejusdem ætatis obiit ipsi filiolus. Hinc avidus sciendi morbi causam Parens petiit, ut interessem apertioni corpusculi; nihil autem in apertô cadavere invenimus, nisi intestina inflata, distenta, vacua & paucô excrementô biliosô, liqvido, hinc inde fluctuante repleta. Ventriculus inflatus continebat materiæ pituitosæ spumantis, & qvasi adhuc fermentantis, qvantum binis cochlearibus excipi potuisset. In hanc materiam Pater & Chirurgus causam funestæ Epilepsiæ conjiciebant, qvos in sententiâ reliqvi. Mihi vero verisimilius visum Infantem hunc & præcedentem, ut & plerosqve omnes multô Meconiô biliosô, qvod omnibus recens natis solenne, & â me studiosè solet expurgari, abundâsse, qvâ saburrâ biliosâ inseqvens nutrimentum fuisset corruptum, & lac coagulatum, unde tormina, & propter exhalantes ad caput vapores malignos, Epilepsia. Observavi namqve sæpius, si excrementum hocce connatum statim post partum, vel robore naturæ, vel medicamentis bene expurgetur, infantes præservari, sin minùs, morbô hôc vel vexari, vel enecari penitus. Unde autor fui, ut, si in posterum ipsis nasceretur infans statim parum vel de sirupo Rosarum, vel de Electuariô de Mannâ exhiberetur. Id qvod feliciter etiam svasi præfatis Parentibus, qvippe binis infantibus, qvos postea habuêre, nihil tale qvid evenit, sed salvi & incolumes vixerunt.

§. 6.

§. 6.

jusmodi Infantum, aliqvot septimanas habentium, Ex- *Excrementa viridia.*
nta viridia qvidam viri eruditi derivant â particulis & mo-
herbaceis, qvæ vasa nutricum lactea subirent, dein ad
ıas delatæ eum lacte ex papillis exsugerentur; qvæ vim
:uli infantum eludentes suum adhuc in intestinis contex-
rvarent; cumqve crassiores sint, ut per puellorum orificia
ingredi qveant, in Intestinis remanerent; unde Excremen-
ɔrem viridem impertirent. Huic tamen sententiæ contra-
ɔhannes Viridetus *de prima Coction. Part. 2. cap. 5. p. m. 278.*
ısi hæc sententia exigvitati capillarium prædictorum con-
non videtur; dein moleculæ hæ si forent herbaceæ, tanta
; tormina non parerent, uti solent infantes infici, cùm
ridia Excrementa rejecerunt. Tertiò addit, se expertum
/iriditatem hanc Excrementorum non ab herbaceis pro-
, qvia nutrix domi remanens per duodecim dies nullas
; comederat, & tamen puella qvotidie viridia egesserat.

§. 7.

lon autem tantummodo ex ciborum vel assumptorum re- *Stercus unde constet.*
, sed aliorum qvoqve liqvorum, aliunde ad Intestina de-
m, particulis crassioribus & excrementitiis constat Ho-
, qvæ juxta Gerardi Blasii *Institut. medic. physiolog. Part. 2. p. m. 27.* est Excrementum alvinum in Intestinis cras-
ıs maximè, ex iis, qvæ â Ventriculô, Pancreate, Ve-
:lleâ totoqve Corpore afferuntur, congregatum. Imò
nqve diversis in communem cloacam corrivatis constare
:rdam, scribit Johannes Anton. van der Linden *Melete-medic. Hippocrat. Part. Physiol.* §. 115. habere qvippe â sco-
ɔorum qvantitatem & consistentiam; â potûs serique su-
ô mollitiem fluidam; â pituitâ cohæsionem glutinosam;
colorem luteum; â glocibus seu fecibus sangvinis fu-
; ab omnibus fœtorem stercoreum.

§. 8.

Fœtor. Hunc Stercoris fœtorem alii Medici, præſertim veteres, â copiâ, varietate & qvalitate ciborum derivant, vid. Hieron. Mercurial. *de Decorat. cap. 29. p. m. 40. it. de Excrement. Lib. 2. cap. 5. p. 153. ſeq.* Dan. Beckher. *Microc. medic. cap. 10. p. m. 62.* Johannes Muraltus hunc fœtorem â ſeparaitone partium vivarum, cæleſtium & nutritivarum deducit, *vid. Colleg. anatom. Lect. 3. p. m. 58.* & *Experim. anat. Exerc. 3. p. 101.* idem inqvit, bilem cum ſuccô pancreaticô junctam Chylum â ſterore liberare, fœcibus alvinis fœtorem conciliare & colorare. *vid. etiam p. 154.* Alii talem fœtorem Sulphuri adſcribunt, ſiqvidem juxta Theophraſt. Paracelſ. *Tom. I. Opp. Tract. de Tartar. Lib. 2. cap. 2. Annot. fol. m. 398.* Stercus aliud non eſt, niſi Sulphur & ventus, qvi exit, accenditur & ardet, ſicut Sulphur, & Stercus qvoqve. Sulphur ergo qvoddam eſt in ſtercore; nam non eſt aliud ſtercus, niſi ſulphur ardens. Item hunc Stercoris fœtorem ab abundantiâ ſulphuris impuri, in ipſô contenti derivat Carolus Lancilottus Tractatu Italico: *Gvida alla Chimica Part. 3. cap. 18. p. m. 32.* Il fetore, inqviens, del Sterco humano è coſi grave per l'abondanza del Solfo impuro, che in ſe contiene. Michael Ettmüllerus *Oper. medic. Tom. I. fol. m. 214.* fœtorem dictum ob luxurians Sulphur cum alcali votatili exoriri ſtatuit; & *fol. 788.* ex Glauberô allegat, qvod in ſtercore humanô ſit Sulphur, Sulphuri communi minerali omninò ſimile. Item Johannes Hiskias Cardiducius, **Stadt- und Land-Apotheck.** *Tom. 4. p. m. 392.* hujus fœtoris originem præcipitationi Chyli adſcribit, qvalis fœtor in præparatione Sulphuris Antimonii vel Lactis Sulphuris obſervatur. Ob Sulphur in ſtercore humano latitans, idem nonnullis Sulphur occidentale & fœtidum appellari, dubium non eſt. Admodum autem ſulphureum eſſe hoc excrementum, præter alias rationes teſtatur experientia, ſiqvidem flatus ſtercoreus, ſi per gut-

tur

tur inferius prorumpens per flammam candelæ transmittitur, transvolando reverà accenditur, flammamqve diversi coloris ad instar Iridis exprimit. Qvod confirmat etiam historia, qvam Philippus Jacobus Sachs â Leebenheim *M. N. C. Dec. I. An. I. Obs. 77. Schol. p. 182.* ex Licetô adducit: Cùm scilicet Chirurgus candenti ferrô excrescentias carneas adolescenti succubo circa nates inureret, flatus ex anô in ferrum ignitum erumpens flammam repente concepit, non sine adstantium risu. De homine, cujus excrementa alvina adeò calida fuerunt & pingvia, ut è fenestrâ projecta flammam conceperint, vid. Nicol. Blegn. *Zodiac. Medic. Gallic. An. IV. Mens. Mart. p. m. 95.* ubi etiam flammæ in latrinâ excitatæ meminit. Qvale etiam refert Daniel Sennertus *de Chymic. Consens. cap. 11. p. m. 158.* Memini, inqviens, hîc in Cloacâ seu Angvillam, seu aliud qvid latitare, qvod camarinam illam qvandoqve ita commovebat, ut fœtor per totam domum molestus esset. Cùm ergo candelâ accensâ demissâ explorare vellent, qvidnam id rei esset, subitò tota Cloaca flammam concipere visa est. Qvæ res etsi adstantes non parùm consterneret, subitò tamen iterum flamma evanuit. Qvod accidit procul dubiô vaporibus illis sulphureis in Cloacâ agitatâ accensis. Ad qvam tamen Cloacarum accensionem non modò sulphureas stercoris humani exhalationes, sed Urinæ qvoqve sal volatile resolutum seu Spiritum sua conferre, dubium mihi non est. Porrò Medicamenta ex stercoribus parata non solùm propter Sal, sed etiam cumprimis propter copiosi Sulphuris, qvô abundant, penetrabilissimam efficaciam æstimanda esse, statuit Christianus Langius *Patholog. animal. Annot. in cap. 30. §. 8. p. m. 327.* De excrementorum particulis nitrosis sulphureisqve v. Joh. Conrad. Peyer *de Glandul. intestinal. Part. 2. cap. 5. in Bibliothec. anat. Part. 1. fol. m. 121.* Certos autem Cibos Excrementis conciliare putorem v. g. allium, poma, Ova, cæpas, raphanum, napum, plebejorum firmat experientia; pariter

uti in Magnatibus cibi cibis superingesti variâqve multitudine luxariantes putredinemqve accelerantes hanc fœtidatem adaugent, v. Christian. Frid. Garmann. *de Miracul. Mortuor. Lib. 2. Tit. 8. §. 56. p. 658.*

§. 9.

An a fermento stercoreo.

Ratione Secretionis fecum alvinarum earumqve fœtoris Johannes Baptista van Helmont *Sextupl. Digest. Aliment. hum. §. 81. fol. m. 138.* fermentum qvoddam stercoreum præsupponit, idqve non ab aliqvô viscere aut facultate vitali procedere, sed in Intestinô cœcô sedere scribit, hinc etiam tale Intestinum necessarium receptaculum omnis stercoris nominat. Cui tamen Helmontii sententiæ contradicit Johannes Bohnius *Circul. anatom. Physiol. Progymn. 11. p. m. 160.* Vix, inqviens, concipi potest, qvomoda â naturâ, corruptionem nunqvam intendente, corruptivum seu stercorificum fermentum expectari qveat, & eô ipsô, dum feculentiæ hæ in tenuibus jamdum intestinis fœtent, anteqvam ad cœcum pertingant, & chylo laudabili dum adhuc immixtæ sunt: non peculiare fermentandi & in stercora commutandi jus vel cœco, vel reliqvis intestinis concedi potest, sed â Ventriculô potiùs fracedinem hanc induere videntur, dum humiditate suâ in ingesta agit, separatqve inde separanda. Qvemadmodum itaqve hujus humoris pro animalium diversitate specierum specificam indolem esse, ex diversitate illorum, qvæ appetunt ac digerunt hæc præ illis, colligimus; sic eundem v. g. panem aliam fracedinem in canis, aliam in hominis Ventriculô digestione induere, probabile est; imò animalium diversæ speciei Ventriculi, Inediam passi, si dissecantur, disparem graveolentiam exhalant. Cadit ergo & hac ratione, pergit ibidem Johannes Bohnius, ætiologia præcipitatoria, dum per eandem bilis alcalicæ in Chylum acidum activitatem fœtorem intestinorum contentis conciliari, nonnulli suspicantur: pari circiter modô, ac lac sulphuris, si cum acetô destillatô præcipitetur.

Scilicet

ilicet obſtat huic fracedo Ventriculi ingeſtis impreſſa, & aco-
Chyli falſum ſuppoſitum: qvibus accedit, qvod ſulphura
ıtum ſimpliciora præcipitando adeò ſenſibilem fœtorem emit-
ıt, reliqva verò concreta & de ſulphure aliqvantulum ſal-
n participantia minimè: Ergo nec alimenta, utpote qvæ
ud tota ſulphurea.

§. 10.

Licet autem Stercora hominum hominibus non bene ole-
:, dari tamen animalia, qvibus fæces noſtræ ſvaviſſimè olent, *Stercus animalibus gratum.*
g. Canes & Pantheras, (qvibus addere liceat Porcos, ſues)
Galeno & Alexandro adducit Hieronymus Mercurialis *de*
crement. Lib. 2. cap. 4. p. m. 144. In Inſulis Solor & Timor
locis circumjacentibus naturaliter creſcit Lignum inſtar hu-
ıni excrementi fœtidum. vid. Henric. Oldenburg. *Act. Philo-*
ıh. Anglic. p. m. 724.

§. 11.

Hominem ratione fœtoris antecellunt nonnulla animalia *Stercore non fœtentia.*
uta, v. g. Mus Alpinus, in cujus beſtiæ excrementis nullus
:tor eſt, juxta Gvilh. Fabric. Hild. *Cent. 6. Obſ. 97. fol. m. 630.*
i etiam, cum in diſſectione muris Alpini nullam valvulam
:ca Inteſtinum colon inveniret, eandem inutilem judicavit,
ım præcipuus ejusdem uſus ſit, ut obſtet, qvò minùs pu-
di flatûs ex Colô ad ſuperiora aſcendere Chylumqve inqvina-
poſſint; unde ſe non videre inqvit, ad qvid profuiſſet val-
la. Felis qvoqve Zibethicæ, Capræ, Moſchiferæ, Soricis,
iris moſchati, & muſcarum Piſanarum, excrementa nacta
ıt odorem plane acceptiſſimum & ad fucos qvæſitum. Item
ccarum excrementa, nuper tam graveolentia, ubi certum di-
ſtionis gradum attigêre, vel Moſcho faſtum faciunt, & imbu-
dis odore linteis alibi ſervire ſolent, juxta Joh. Nicol. Pech-
. *Obſerv. phyſ. medic. Lib 2. Obſ. 10. p. m. 329. ſeq.* v. etiam Chr.
id. Garmann. *de mirac. mort. p. 655. ſeqq.* An autem ſecundum
eundem

eundem Pechlini locum in Joſephô Scaligerô, domeſticorum teſtimoniô, excrementa, nimirum ejus ſudores & alvi Scybala, non reliqvorum hominum more fœdum qvid, ſed roſam & moſchum oboluerint, affirmare nolo. Qvòd vero è brutis, & ſi forſitan contingeret hominibus, qvidam odorata recrementa egerunt, id peculiari fermenti Ventriculi, ut & Inteſtinorum ſtercorei diatheſi ſecundum Chr. Garm. *l. a. p. 658.* veniet adſcribendum.

§. 12.

In Stercore Salia corroſiva.

Hactenus de fœtore & ſulphure Excrementorum alvinorum egimus; magnam etiam ſtercoribus humanis, inprimis per longum temporis ſpatium Cloacæ incluſis, ineſſe qvantitatem ſalium corroſivorum, teſtantur & experiuntur Foricarii, ſeu illi, qvi latrinis expurgandis vitam ſuſtinent, ſiqvidem utplurimum Ophthalmiâ laborant. Id qvod Bernhardo Ramazzino, ut ipſe fatetur, Tractatum ſuum de Morbis Artificum conſcribendi occaſioni fuit. Scilicet cum domi ſuæ Cloaca expurgaretur, contemplatus unum ex Operariis iſtis in antrô illô choronæo magnâ anxietate ac ſolicitudine opus ſuum peragentem, miſertus tam improbi laboris, ipſum interrogavit, cur tam ſollicitè laboraret, & non pacatius id ageret, ne ex nimiô labore in multam laſſitudinem incideret, tunc miſer ex antrô illô oculos attollens atqve Ramazzinum intuens, nemo, inqvit, niſi expertus, imaginari poteſt, qvanti conſtet, plus qvàm qvatuor horis in hoc locô morari, idem enim eſt, ac cœcus fieri. Illô poſtmodum è Cloacâ egreſſô, oculos ejusdem attentè contemplatus eſt Ramazzinus, eosqve non parùm rubore ſuffuſos ac obnubilatos obſervavit. Ramazzinô rurſus ſciſcitante, ecqvam medelam pro more haberent Foricarii huic affectui adhibere? non aliam, inqvit ille, qvàm ut actutum, uti modò faciam, domum ſuam repetant, in conclavi obſcurô ſe recondant, ibiqve ad alterum usqve diem immorentur, oculos aqvâ tepidâ

tepidâ identidem abluendo, qvô pactô solamen aliqvod oculorum dolori reperiunt. Rursus ab eodem qvæsivit Ramazzinus, num in faucibus ardorem ullum persentiant, difficultatem aliqvam respirandi patiantur, Capitis dolore tententur, num ardor ille nares percellat, nauseam pariat? nihil horum, respondit ille, neqve pars ulla in hôc opere mulctatur, præter oculos, ac si opus istud ulteriùs proseqvi velit, propediem cœcus fieret, ut aliis contigerit. vid. Bernh. Ramazzin. *de Morb. Artific. cap. 14. p. m. 77. sqq.* ubi se postmodum cumplures operarios id genus vel luminibus semicaptos, vel prorsus cœcos, per civitatem stipem emendicantes observâsse addit, atqve illud, qvod hujusmodi Camerina commota exspiret, acidum volatile esse arbitratur, qvod etiam aliis rationibus ibidem confirmat. Imò Foricarios, seu ejusmodi Operarios in Cloacas descendentes, subitô qvandoqve exspirare, exemplô probat Elias Camerarius *Dissert. physf. medic. Epist. 2. p. m. 32.* cujus rei causam Dominus Dionis pariter acrimoniæ, ipse Camerarius verò narcotico cuidam halitui, Spiritûs illicò lethali ictu ferienti ac immobiles qvasi reddenti, ibidem adscribit.

§. 13.

Sicuti autem inutilium horum alvi excrementorum dejectione ordinariâ, atqve utplurimum qvotidianâ, Corpus nostrum in statu naturali conservatur, ita econtra ab ipsorum retentione diuturnâ variis qvandoqve symptomatibus affligitur, qvod literati & meditabundi, item hypochondriaci experiuntur; siqvidem juxta Joh. Nicol. Pechlin. *Observat. med. physic. Lib. 3. Obs. 12. p. m. 418.* vulgare est, homines subtilium rerum contemplationi addictos Corporis actiones habere qvàm segnes, & hinc etiam necessariorum ipsiusqve alvi, nisi materiæ pondus sollicitet, oblivisci: adeò mirandum non est, illorum plurimos ob aversam imaginationem spiritûsqve abstractos ex obstructione laborare, & desvetam alvum vel medicinis aut re- *Alvi obstructio diuturna.*

 missô

missô cogitationis genere denuò provocandam esse. Interim negandam non est, dari etiam diuturnæ, sine tamen notabili incommodô, obstructionis alvinæ exempla. Essæos enim ob victûs parcitatem consvevisse semel in hebdomade emittere Alvi purgamenta, ex Eusebio & Porphyrio adducit Cornelius Stalpart van der Wiel *Observ. rar. Cent. 1. Obs. 55. Schol. p. m. 236.* Nobilis qvidam cùm scabie laboraret, assumpsit Pilulas, qvas Medicus pro purgando Corpore præscripserat, & non nisi post qvadragesimum diem excrevit, nullâ interim effatu dignâ noxâ perceptâ vid. Marcell. Donat. *de Medic. Hist. mir. Lib. 4. cap. 10. p. 353.* ubi plura exempla. De fœminâ bene valente & optimæ sanitatis, qvæ non nisi semel in septimanâ alvum evacuare consveverat, postea autem gravida facta perpetuis cruciatibus & torminibus ventris divexata alternis diebus aqvæ laxativæ haustu alvum solvebat, vid. Paul. Spindler. *Obs. 46. Schol. p. m. 80.* Singulis septimanis semel tantum, & qvidem semper die Jovis, alvum exonerabat Civis qvidam Servestanus, qvotidie inebriatus; nec â potatione alvus, qvod plerisqve potatoribus aliàs contingere solet, laxior reddebatur, juxta Philipp. Salmuth. *Observ. medic. Cent. 2. Obs. 65. p. m. 90.* qvi Autor etiam *Obs. 98. p. 110.* honestæ cujusdam fœminæ meminit, cui familiare fuit, ut intra duas vel tres septimanas semel tantùm alvum deponeret. Fœmina octoginta annorum, non solùm à decem jam diebus nullas alvi fæces excreverat, tunc temporis ægra, sed ista etiam cunctatio ipsi ab infantiâ sine sanitatis dispendiô perpetua fuerat, ita ut â septuaginta annis & ultra non nisi octavô aut nonô, qvandoqve etiam duodecimô die, Ventris onus deposuerit, cujus meminit Olaus Borrichius *Act. Hafniens. Vol. IV. Obs. 60. p. m. 146. sq.* Juvenem etiam aliqvando per novem, interdum per duodecim dies nihil excrementorum ab alvô emisisse, licet optimè valens eqvô qvotidie veheretur, ex Brassavolo refert Cornelius Stalpart van der Wiel *l. a. p. 232.* Fœmina qvædam

sine incommodô.

qvædam Norimbergensis triginta annorum Alvo semper erat obstructa, qvam duarum septimanarum spatiô semel liberabat. Ossa prunorum deglutita plurima per sedes non dejiciebat, nil tamen inde incommodi sentiebat, valetudine subinde integrâ usa, annotante Johanne Georgio Vollckamero *M. N. C. Dec. I. An. 3. Obs. 265. p. 479.* Senem novit Martinus Lister, sibi amicissimum, sex & octoginta annorum, qvi sanus & liberaliter comedens, ex plurimis annis semel tantùm in septimanâ, & interdum etiam ad qvatuordecim dies dejiciebat. v. Bernh. Ramazzn *de Princip. Valetud. tuend. cap. 11. p. m. 105.* Nobilissimi cujusdam senis ea erat consvetudo, ut sanus, appetens, comedens bibensqve optimè sine ullô incommodô ad decimum duodecimumqve usqve diem alvum haberet seratam, qvâ solutâ onus magnum, copiosum, fœtidissimum deponebat, â qvô opere semper decendium aut duodecendium intercedebat ad aliud. v. Philipp. Hœchstetter. *Obs. med. Dec. 9. Cas. 10. p. m. 376.* Et Johannes Fernelius *Pathol. Lib. 6. cap. 10. p. m. 162.* qvendam se novisse, ait, qvi non nisi decimô qvoqve die excrementa fæcesqve dejecit, & aliqvando citra manifestum Corporis functionumqve detrimentum dies totos qvadraginta nihil prorsus ab alvô reddidit. Illustrissimas & formosissimas Dominas, qvæ cætera sanissimæ & qvotannis uterum gerentes nunqvam nisi vigesimô, vel seriùs, die alvinas fæces deponebant, nec qvicqvam inde incommodi, etiam puerperæ, sentiebant, se novisse scribit Henricus ab Heer *Obs. 29. p. m. 249.* qvô locô etiam refert, se cum sacerdote religiosô vixisse, qvi nunqvam nisi post vigesimum qvartum diem alvi beneficium â puerô senserit, sanissimus, nec ullum unqvam expertus pharmacum. De Virgine Nobili, qvæ integrô bienniô omnibus Naturæ beneficiis fuit destituta, tam qvoad alvi excretionem, qvam Urinæ & Sudorum, suppressis etiam Mensibus, cæterum sana, vid. Joh. Udalr. Rumler *Obs. 68. p. 40.* In puerô octo annorum Variolis

laborante indemnem atqve diuturnam, integras ſcilicet octodecim dies durantem alvi, obſtructionem obſervavit Chriſtianus de Helwich, *v. Ephemerid. Acad. Nat. Cur. Dec. 1. & 2. Obſ. 144. p. 299.* Nobilis Germanus Corpore validô dies qvatuor & viginti nihil per alvum reddidit, ſine omni valetudinis offenſâ, Ventriculô tam firmô, ut jam pranſus medium Capum abſumeret, juxta Joh. Rhod. *Cent. 2. Obſ. 81. p. m. 95.* ubi etiam ex Heurnio puellæ meminit, qvæ trimeſtri ſpatiô vix ſemel alvum poſuit. Et ejusmodi indemnis obſtructionis alvinæ, imprimis in ſexu ſeqviori, qvotidie in Praxi occurrunt exempla.

§. 14.

Alia Exempla cum variis ſymptomatibus & cauſis. Sæpius tamen ejusmodi diuturnam & â variis cauſis ortam alvi obſtructionem varia comitantur Symptomata e. g. per integram ſeptimanam & ultra Alvi contumaciam cum intenſiſſimô cruciatu experiebatur Chymicus qvidam inſignis Herniâ laborans, ſecundum Obſervationem Michaëlis Bernhardi Valentini *M. N. C. Dec. II. An. 3. Obſ. 87. p. 188.* Uxor cujusdam Aurifabri, triginta qvinqve annorum, tamdiu, qvamdiu ſe hominem eſſe novit, alvum non niſi intra qvindecim, ſeptendecim & plures nonnunqvam dies depoſuit, & qvidem ſemper tantô cum ejusdem fluxu & torminibus, ut vires inde non parum proſternerentur, juxta Viti Riedlin. Fil. *Obſerv. med. Cent. Obſ. 47. p. m. 110. ſq.* Alvi Obſtructionem per duas hebdomadas & ultra durantem cum Ventris tumore, calore p. n. & aliis gravioribus ſymptomatibus annotavit Ehrenfrid Hagendornius *M. N. C. Dec. I. An. 3. Obſ. 26. p. 43.* Periodicam alvi per duas qvasqve hebdomadas obſtructionem, ejusdemqve poſt illas ſubſecutam dejectionem in ruſtici filiô ab inſolitâ Coli ſtructurâ, annotavit Adamus Brendelius *Obſerv. Anat. Dec. I. Obſ. 2. p. 9. ſq.* Illuſtrem Virum, qvi intra duarum vel trium ſeptimanarum ſpatium ſemel tantùm alvum exonerabat, & qvidem ſemper tantô nixu, ut etiam ſangvis è naribus proſiliret, novit Philippus

lippus Salmuth *vid. Obferv. medic. Cent. 3. Obf. 26. p. m. 125. Et Cent. 2. Obf. 98. p. 110.* Servæ cujusdam meminit, qvæ per plures menfes adftrictâ alvô effe folebat, ita ut qvintô vel feptimô menfe vix femel excerneret. Comedebat qvidem fed admodum parum. Caput perpetuô dolebat, & excrementa ita exficcabantur, ut femper poft aliqvot menfes enematibus proļicienda effent emollientibus. Stypticitatem alvi ad tertiam feptimanam durantem, foloqve Seri caprini copiofè affumpti ufu curatam, recenfet Henricus â Moinichen *Obf. 5. p. m. 20.* De Monachô ex torminibus Ventris per dies qvatuordecim conftipato cum metu contracturæ vid. Auguft. Thoner. *Obferv. med. Lib. 3. p. m. 163.* De puerô qvatuordecim annorum, qvi de tantâ alvi tarditate qverebatur, ut per qvinqve menfes absqve Clyfterum folutione nihil aut vix qvicqvam exprimeret, vid. Henr. Smetii *Mifcell. med. Lib. 10. p. m. 561.* Adolefcens qvidam octodecim annorum cum Ventris tumore & Afthmate per duodecim dies alvum habebat conftipatam. v. Mart. Ruland. *Curat. empir. Cent. 5. Curat. 61. p. m. 336. v. etiam Centur. 6. Curat. 26. p. 423.* De alvi, in fene qvodam & fupra annos nonaginta natô, conftipatione per totum menfem, cum febre, difpnœâ, Anorexiâ, fiti, dyfuriâ, Pervigiliisqve *v. Cent. 5. Curat. 90. p. 352.* Francofurti ad Viadrum Anno 1665. in Xenodochium delatus qvidam eft, qvi adeò cibô exfatiari non potuit, ut ab utroqve latere mulieres panem certatim ori injicientes Stomachum famelicum explere non poffent, & tamen is plurium & octodecim hebdomadum fpatiô alvum non dejecit, tefte Daniele Hartnacciô *Admirand. phyfic. Lib. 9. cap. 3. p. m. 654.* Maniaco cuidam, catenis triginta annis in carcere detento, ultimis annis alvus conftipari cœpit, ut, qvam priùs fingulis feptimanis exoneraret, tum per qvatuor vel qvinqve feptimanas retineret, imò hæc alvi obftipatio fæpe decem, duodecim ad qvindecim & fedecim usqve feptimanas duravit, juxta Theodum Zwingerum

M. N. C. Dec. II. An. 6. Obs. 234. p. 541. Monacha qvædam ob spectri terrorem, dum noctu ad campanas pulsandas adiret, in ventris obstructionem incidit, ita ut per qvatuor menses nil ex alvô reddiderit, &c. vid. Casp. a Reies *Camp. Elys. jucund. qvæst. 87. p. m. 1134.* Scybala in Illustri qvadam Personâ hypochondriacâ, cum tensione & tumore Hypochondrii sinistri per sesqviannum retenta observavit Philipp. Salmuth *Cent. I. Obs. 24. p. 16.* Procidentiam Intestini recti volvuliqve motùs in Sartoris cujusdam uxore sæpius per plurimos dies pertinacissimâ alvi constipatione, omnibus remediis refractoriâ, observavit Paulus Spindlerus *Obs. 46. p. 80.* Vidua sexaginta sex annorum per viginti annos tam ægrè & duriter cacaturiebat, ut sæpe totô mense adstricta solô Enematum usu demissis stercoribus verissimos calculos, instar avellanæ aut jugulandis podice egereret. v. Observ. C. Bauhin. in Franc. Rosset. *de Part. Cæs. p. m. 193.* De Fœminâ ob tumorem ultra sex libras civiles pendentem, pelvim barbitonsorum replentem, peculiari membranâ inclusum, Intestino recto incumbentem, alvum liberare non poterat, vid. Laurent. Strauss. *de Fœt. Mussipont. p. 62.* Mulier qvædam, qvoties post diuturnam alvi obstructionem fæces deponebat, in febrem incidebat; qvoties verò per dies duos esset constricta, sana & incolumis vivebat, teste Thoma Bartholinô *Cent. 4. Hist. 40. p. m. 319.* ubi etiam Monachi meminit, qvi alvum exonerans adeò delassabatur, ut cibô restaurante necesse haberet; nam extrema omnia instar morientis frigebant & artûs vacillabant. Mulier triginta sex annorum â qvatuor septimanis alvi pertinacissimâ duritie laborabat, eamqve tantô cum labore reddere cogebatur, ut sangvinem simul per anum exprimeret, juxta Rosin. Lentil. *Miscell. med. pract. Tom. I. p. m. 80.* Typographi cujusdam Uxor tam diris alvi vexabatur obstructionibus, ut per aliqvot dies alvum non exoneraret; si verò tandem vi ac medicamentis illam ad excernendas fæces irritabat, tam vehementissimis cum

sangvinis

ſangvinis profuſione corripiebatur doloribus, ac ſi in puerperiô conſtituta eſſet. vid. Caſp. Theoph. Bierling. *Theſaur. theor. pract. Obſ. 47. Schol. §. 3. p. m. 636.* Baro ille Sileſiacus, cujus ſupra inter ſtrenuos Potatores *ex M. N. C. Dec. I. An. I. Obſ. 98. p. 228.* mentionem feci, cùm in ſeniô aliqvando per plurimos dies maximam ſentiret alvi ſtipticitatem, nullis remediis, etiam robuſtiſſimis cedentem, ſed præcluſô arctè inferiore gutture, omnia medicamenta vanô cum ſucceſſu verſus ſuperiora regurgitarent, & nil niſi certiſſimum inſtaret mortis periculum, Dictus Baro in his anguſtiis conſtitutus, conſilio tamen promptus exclamat; hem! cùm Ars me deſtituit & mors approximat, ipſemet ultimum tentabo remedium; unde vocato qvôdam è famulis, jubet opportare cochlear ligneum majuſculum, hoc inverſum & acutum redditum, ut is ano fortiter intrudat, ſeriô injungit. Paret ille, novum hoc & ligneum ſuppoſitorium fortiſſimè intrudit, tantâ qvidem violentiâ, ut ſangvis ſtillaret; nihilominus, ut ſtrenuè pergat & ſecurè, hortatus Dominus, tandem cum Obſtaculum qvoddam in Inteſtinô inveniretur, tamdiu cochleari hinc inde agitat, donec tandem ſæpius concuſſa materia ſecederet & exiret Spithamæ longitudine, compacta & adeò tenaciter cohærens, ut nec acuta ſecuri in particulas dividi potuerit. Simile fèrè exemplum recenſet Samuel Ledelius *M. N. C. Dec. II. An. 2. Obſ. 44. p. 74.* Nobilis ſcilicet Marchicus laborabat obſtructione alvi contumaci, dabantur medicamenta generoſiora, absqve Euphoriâ, penèqve res videbatur deſperata. Nobilis, ut erat vitæ cupidus, arripit ſucculam (einen langen eiſernen Spanner) intrudit in anum cum violentiâ, qvantum vires admittebant, ita etiam ut ſangvis profluxerit. Hac glande ferreâ anus irritatus ſuo ſatisfecit officio cum ægri levamine. Virginem novi, qvæ poſt largiorem *Obſervatio.* prunorum eſum, deglutitis ſimul eorundem lapillis, diuturnam alvi patiebatur obſtructionem, nullis medicamentis ſolubilem,

donec

tardabat; immiſſô in anum digitô, obſtaculum illu
dô amovens aliqvam egredientibus fæcibus patent
bat viam; attamen pauca materia ſtercoris reſpect
apparebat. Ex qvô in totum prorſus mutatus, ma
lidus, facie cadavereroſâ, hominum conſortia fu
vi mortem expectaturus. Jam enim ab adſtantibus
tur halitus ipſius qvid fœtidi & graveolentis, ut
dolens. Tandem cùm res ferè deſperata eſſet,
acſi mulier fuiſſet prægnans, cum inſigni cruciatu
mò pilam ſtercoream ingentis magnitudinis, & m
tiei, tanqvam feſtucis & paleis intertextam, qvâ
dibilis fæcum qvantitas ab alvô exonerata eſt fœti
ris, & brevi dierum ſpatiô convaluit. vid. Domi
Pentecoſt. III. Obſ. 28. p. 85. ſeq. Fabri lignarii ſer
trium annorum, poſt ſumptum ſemen Colocynth
lyſin Inteſtini recti incidit, ut nec feces amplius e
anô ſemper patente & Inteſtino rectô fecibus infar
torium aut Clyſma retinere neqviret. Miſerè ho
tam per ſextiduum trahens digitis ano immisſis al
trahebat, referente Johanne Davide Mauchartô
Academ. N. C. Cent. 5. Obſ. 34. p. 57. ſq. Religioſa q
lier Inteſtinorum doloribus multis jam menſibus u

ore inventa ſunt Inteſtina altiore collo conſtricta, adeô-
:er anguſtum relinqvebatur, ut dejectiones ægrè transmitti
nt, juxta verba Antonii Benivenii *Obſerv. Medicinal. cap.*
188. ſq. Uxor qvædam annorum circiter viginti ſex, obe-
:nas perpetuò habens rubentes, parum bibens, parum
dens, perpetuis penè vexata Capitis doloribus, palpitatio-
ordis laborans ſubinde, ructibus vexata, omnimodam
atiebatur obſtructionem, qvam nunqvam ſponte ſuâ vel
ax & ultra annos depoſuerat; imò nec ad excretionem
lum ullum unqvam percipiebat, cùm tamen circa præ-
a angeretur, ut non raró qvaſi in animi deliqvium inci-
, teſte Johanne Schmidiô, *M. N. C. Dec. I. An. 9. & 10.*
3. p. 136. ſeq. Textor qvidam annorum circiter qvadraginta
5. Montbelgardi deceſſit. Is autem tribus annis nihil ni-
tulenta & liqvida aſſumere valens, de dolore abdominis
inuô qverebatur; cujus cauſam ſerpentes & alia ibidem
luſa veneficiô animalia dicebat eſſe. Mirandas enim In-
orum agitationes & circumvolutiones freqventes cum
nure & ſibilis ſentiebat, imprimis cùm vel tenue juſcu-
ſumeret, vel biberet. Qvæ alvô excernebat, aqvea uti-
& qvaſi filtrata erant, totô trienniô. Apertô ejus poſt
em abdomine, nuclei Ceraſorum ex Colô Inteſtinô ruptô,
:eloſô exibant, ita diſtentô, ut inſtar chartæ duplicatæ at-
tum illud eſſet. Fartum autem erat & omninò repletum
ſorum & Prunorum nucleis in ſeſe valde compresſis, &
ı plus minusve librarum pondus æqvantibus, qvi alvinæ
nis excrementis, niſi tenuisſimis & percolari aptis, mea-
prorſus denegabant. Interrogata vidua, inventam mor-
ianifeſtam cauſam ignorans, annon recordaretur, qvô
ore maritus inſignem Ceraſorum & Prunorum copiam
:diſſet? Triennium inde elapſum eſſe, reſpondit, &c. vid.
Nic. Binninger. *Obſerv. Curat. Cent. 2. Obſ. 20. p. 143. ſeq.*

Alvi ſuppresſionem cum ſubſeqvente Tympanite & Morte ex ulcere mali moris in Inteſtinô rectô Eqvitis generoſi obſervavit Georgius Chriſtophorus Petri *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obſ. 77. p. m. 14?.* In fœmina, qvæ omnimodâ alvi ſuppresſione & Iſchuriâ ægrotabat, ita ut urina diu Cathetere prolicienda eſſet, ac fæces Clyſteribus educerentur, inter Inteſtinum rectum & vaginam uteri abſceſſus latebat ovi anſerini magnitudine; qvô poſtmodum ruptô pureqve in rectum inteſtinum effuſô, alvi beneficium mox obtinuit, juxta Johannem Jacobum Wepfferum, *v. M. N. C. Dec. I. An. 3. Obſ. 167. Schol. p. m. 301. ſeq.* Summè difficilem fæcum, etſi liqvidarum, excretionem â tribus nodis in Inteſtinô Ileô â primâ ſtatim conformatione in filiolâ qvadam obſervavit Matthias Fanciſcus Hertodus, *ibid. Dec. I. An. I. Obſ. 126. p. 284.* Diuturnam & omnimodam ferè Alvi obſtructionem â ſcirrhoſâ Inteſtini recti, poſt Dyſuriam â Calculô Renum, incraſſatione, & plenarium ferè coalitum, qvi vix ac ne vix qvidem ſtilum, graminis craſſitie, in univerſum admiſit, unde miſer qvidam juvenis ægrotans nec urinam, nec fæces alvinas excernere potuit, niſi guttatim, obſervavit Fridericus Ruyſchius *Obſerv. 95. p. m. 121. ſeq.* item *Obſ. 96. p. 123.* Aliud exemplum apud Jacobum Hollerium, *de Morb. intern. Lib. I. cap. 39. Schol. p. m. 119.* legimus de Advocatô qvôdam, cui Colon, qvâ parte vicinum eſt Reni ſiniſtro, collectâ veluti Cartilagine dura, in ſcirrhum obduruerat, interiore cavitate eô tempore interceptâ, ut nihil transcurreret. Diuturnam & periodicam alvi per duas qvasqve hebdomadas durantem obſtructionem, ejusdemqve poſt illas ſubſecutam dejectionem communicat Adamus Brendelius *Obſervat. anatom. Decad. I. Obſ. 2. p. 9. ſeq.* & qvidem de ruſtici filiô, octodecim circiter annos natô, qvi â tenerâ infantiâ per duas hebdomadas alvi obſtructione & poſt illas ſubſecuta ejusdem dejectione periodicâ cum variis conflictabatur ſymptomatibus, qvæ â mirabili planeqve inſolitâ Coli ſtructu-

turâ dependebant, ſiqvidem illud modò admodum am-
ım maximèqve expanſum, atque figuram novi Ventriculi
ebat, modò in fine ampliationis ſuæ rurſus coarctatum,
ſtum ibi annulum fibroſum ad inſtar Pylori habebat, &c.
ıvidam miſeriâ, paupertate ac morbô mortiferô compreſ-
Chriſtophorus Dellinger, Iliacâ paſſione laborans, per
omadas octodecim alvum ex totô ſuppreſſam habuit, re-
ıte Martinô Rulandô *Curat. empyric. Cent. 10. Curat. 99. p.*
Poſt viſcerum Intemperiem & gravem morbum per octo-
n dies Pincerna Regis Daniæ alvum habuit ſuppreſſam, cui
ıjecti Clyſteres, ſed in ventre non reſtitantes, & alia me-
nenta exhibita non potuere ad obſeqvium ſollicitare. Tan-
cùm omnia videret eſſe conclamata, nec ullam ſupereſſe
ıtis vitæqve diuturnioris ſpem, amicos convocat, inſciis
Medicis aliqvot Vini Rhenani cyathos ebibit, ſolitas delici-
ıltimum Vale ita illis dicturus. Dehinc tamen poſt vini
tum ſiccatosqve calices murmure in ventre obortô liberali-
oluta alvus, ægerqve Medicis ſtupentibus celeri pede ad ſe
nitatem rediit, diuqve ſuperſtes inter amicos pancraticè
, uti refert Thomas Bartholinus *Cent. V. Hiſtor. 40. p. m. 93.*
ulam alvi excretionem communicat Johannes Michael
M. N. C. Dec. II. An. 3. obſ. 2. p. 20. de fœminâ ſiniſtri lateris
yticâ, qvæ urinam ſæpius & plerumqve præter voluntatem
it, ſed alvum neqvaqvam exonerare potuit, niſi ægra pri-
d riſum excitaretur; levi namqve jocô aut re delectabili
ata profuſè in cachinnum & alvum ſolutam proruit. Et
ceps qvidam Venuſinus nunqvam alvum depoſuiſſe dicitur,
erberatus â ſervô, ad id aſcitô, uti Chriſtianus Warlizius
orb. biblic. cap. 6. p. m. 190. ex Thomâ Campanella refert. vid.
Thom. Campanell. *Medicinal. Lib. 3. Cap. 4. Artic. 12. p. m. 111.*
ropem ex Colica & nimiâ alvi obſtructione ſe vidiſſe ſcri-
ohannes Dolæus *Encyclop. medic. Lib. 3. c. 9. p. m. 505.* De

Abortu propter constipationem alvi vid. Gvilh. Fabric. Hild. *Cent. 6. obs. 62. fol. m. 576.* Mihi ipsi qvoqve plurimas alvi obstructiones contumaces observare licuit, è qvibus seqventia tantum exempla recensere libet. *Observatio.* Virgini cuidam viginti præter propter annorum post terrorem & subseqventem excandescentiam cum maximis torminibus alvus ultra qvindecim dies non respondebat, neqve purgantibus, nec lenientibus seu lubricantibus, v. g. Oleo olivarum & Amygdalarum, in sat magnâ qvantitate assumptô, neqve salinis, nec insessibus, clysteribus aut suppositoriis, sed deniqve solâ Mannâ in lacte soluta solvi poterat. *Alia.* Ab irâ Alvi constipationem, ultra decendium durantem, cum tanta abdominis inflatione, instarqve tympani distensione, ut ferè crepaturam metuerem, patiebatur Dresdæ in carcere publicô famosa illa persona, qvæ ante aliqvot annos se Principissam Indicam, Magni Mogolis filiam malitiosè fingebat, atqve pro confirmandâ ea fraude in mammâ finistrâ stellæ signum, super impositâ coronâ regiâ, elegantissimè inustum monstrabat. *Alia.* Aliud adhuc pariter incarceratæ fœminæ, cui ab eadem causâ per sex ferè septimanas ne semel qvidem alvus aperiebatur, exemplum ante aliqvot annos annotavi. Plura diuturnæ alvi obstructionis exempla & causas collegit Johannes Schenk *Obs. medic. Lib. 3. fol. m. 387. seq.* Marcell. Donat. *de medic. histor. mirabil. Lib. 4. cap. 16. p. m. 350.* Matthias Moron. *Director. medic. p. m. 10. seq.* Lazar. River. *Obs. med. Lib. 3. Obs. 6. p. 189.* Theophil. Bonet. *Sepulchret. Lib. 3. Sect. 13. fol. m. 875.* Ephem. *Cent. IX. & X. Obs. 64. pag. 372.*

§. 16.

Obstructio lethalis. Nonnunqvam alvus adeò pertinaciter obstruitur, ut Mors succedat. Hôc mortis genere celeberrimi viri Rivetius & Rappoltus obiere. vid. Casp. Theoph. Bierling. *Thesaur. theoret. practic. Observ. 47. Schol. §. 3. p. m. 636. seq.* Lethalem alvi adstrictionem in milite qvodam Patavii Dysenteriâ laborante, cui mutuô

ô utriusqve lateris exulcerati contactu Inteſtina coaluerant, tavit Johannes Rhodius *Cent. 2. Obſ. 82. p. 94.* Talem qvoqve uctionem in Sutore, qvi per menſem & ultra fæces alvi non verat, reperimus in Sam. Form. *Obſ. 18. Lazaro Riverio com- r. p. m. 333.* A tumore cartilagineô inſtar ovi gallinacei in Inte- colô repertô Chyliqve ad interiora tranſitum impediente, ſuperveniente ſphacelô mortem in fœminâ qvadam obſer- ı refert Cornelius Stalpart van der Wiel *Obſerv. Cent. I. 6. p. m. 237.* A Caſeô alvi obſtructionem lethalem obſerva- ıriſtianus Menzelius *M. N. C. Dec. I. An 9. & 10. p. 423.* A ſup- s Hæmorrhoidibus lethalem alvi conſtipationem in fabrô iô vidiſſe refert Salomon Reiſeilius *M. N. C. Dec. II. An. 2. 17. p. 276. ſeq.* v. etiam Theoph. Bonet. *l. a. &c. M. N. C. III. An. 9. & 10. Obſ. 211. p. 383.*

§. 17.

Cùm varia hactenus de diuturnâ Alvi ſuppresſione inde- xortis ſymptomatibus ipſâqve morte adduxerimus, talis ı conſtipatio maturè impedienda ſit, liceat mihi, qvid ıantaſiâ in Corporis excretionibus moderandis judicave- hannes Nicolaus Pechlinus, ex ipſius Obſervat. *phyſ. med. . Obſ. 12. p. m. 417. ſeqq.* hoc loco inſerere: Illa autem, , imaginandi vis qvid in Corporis noſtri actiones, qvid in tiones valeat, haud facilè qvisqvam credat, niſi exemplis aſus; qvæ etſi obvia ſunt, familiaritate tamen vileſcunt; ut eorum aliqva ſeveriùs excutiam, ut puto, licebit. ıirum primò videbitur, tantam ſæpe eſſe imaginandi effi- ı, ut, qvod in corpore anima vult, eadem exeqvatur, & turas alias actiones ſola ſuſtentet. Plurima, qvæ initiò aginatione ſunt profecta & qvotidianô habitu freqventata, ciem tranſeunt conſvetudinis, & cùm tranſiêre, non ab natione ampliùs aut iteratâ ſpirituum determinatione, ve- â conſvetudine aut principiô, neſcio qvô, repeti ſolent. *Imaginationis vis ad obſtructionem.*

Excretiones autem Corporis noſtri geminam agnoſcunt cauſam, eamqve concurrentem, naturalem & animalem. *Naturalis* eſt, qvæ a materiâ eſt excernendâ, animalis, qvæ â ſpirituum fluidô aut indefinitæ voluntatis imperiô; atqve hæc ipſa tam potens ſæpe eſt, ut priorem illam ſegnem aut laborantem corrigat & triumphet; qvod cumplures, qvi imaginandi viribus polluêre, magnô ſuô commodô experti ſunt. Sanè qvi pueris naſcentibus ab hac parte induuntur mores, plurimum debent excitatæ Phantaſiæ. Nutricularum proprium eſt, tonô qvodam aut ſibilô infantum erigere attentionem & tardam aliàs alvum provocare, & utut non ſemper illa ad cantum ſive carmen mores gerat, ſive qvòd materia lentior ſit, qvàm ut a ſpiritibus ſubigi poſſit, ſeu qvòd imaginatio non ſatis pro necesſitate commota ſit, micturitio tamen, ut qvæ fluidæ & obſeqventioris materiæ eſt, rarisſimè fallet. Jam hæc conſvetudo lentè inducta tandem ſic mechanicè Ventrem diſponit, ut pòſt etiam ætate provectâ, ſvetis jam influere ſpiritibus, niſi alia interveniant, eundem ſervet morem & certis de die horis ſemel vel bis reſpondeat. Intervenit autem vel Corporis valetudo aut aliena cogitatio; & illâ qvidem efficitur, ut vel materiæ contumacia aut ſpirituum imbecillitas imaginationem, etiam fortem, moretur; hac ipſâ autem, ut in illam imaginationis partem abrepti Spiritûs â neceſſariâ actione deficiant. Vulgare eſt, homines ſubtilium rerum contemplatione addictos corporis actiones habere qvàm ſegnes, & hinc etiam neceſſariorum, ipſiusqve alvi, niſi materiæ pondus ſollicitet, obliviſci; adeò mirandum non eſt, illorum plurimos ob averſam imaginationem ſpiritûsqve abſtractos ex obſtructionibus laborare, & deſvetam alvum vel medicinis aut remiſſô cogitationis genere denuò provocandam eſſe. Et hac ratione novi, qvi mutatô vitæ ordine & redditâ ſibi imaginatione ad ordinariam qvoqve & juſtam excretionem pervenêr[e]. Notæ mihi ſunt aliqvæ hiſtoriæ hominum cum pertinaci alv[o]

confli-

conflictantium, qvibus post frustratum remediorum successum nihil aliud profuit, qvàm nova attentio & statô tempore in sellis Patroclianis desidendi voluntas, & â voluntate determinatus ad alvum seu Intestinorum systolen spirituum influxus; qvamvis enim initiô semel iterumqve imaginatio falleret, tandem tamen in actum deducta inqve habitum mutata magnô fastidio molestiâqve ægros liberavit. Qverebatur apud Capitaneum Sacerdos castrensis, â nulla sibi re majus creari incommodum, in istâ vitæ militaris inconstantiâ, qvàm ab alvô obstructâ, sæpe enim sex, septem & plures dies transire, anteqvam exonerare eam posset, & remediis tantum abesse, ut hoc vitium emendetur, ut contrà nulla major sit & contumacior obstructio, qvàm post eorum usum. Cui Capitaneus, non miror, ait, neglectam alvum, qvæ voluntatis imperium seqvi debebat, nunc tandem rebellem esse, neqve medicamentis amplius aut optantis votis respondere. Cogenga ea est & Spirituum imperiô temperanda; qvodsi minus tibi, pergit, æqvum accidit aut credibile, qvin age exemplo meo, neqve enim aliô â tristi & molestâ obstructione liberatus sum. Diem ventri dicito, nec vadimonium ille deseret, scio. Qvid ergo? inqvit Sacerdos; cui alter, imaginare tibi, inqvit, alvum obseqventem, &, ut sit, ipse operam da; qvære de die & statis horis sellas, idqve animo penitus intentô, & asseqveris, qvæ ego assecutus sum, alvum nimirum qvotidie fluidum. Novô exemplô animatus Sacerdos vitæ hunc ordinem tenet, & matutinô desidendi conatu hoc efficit, ut alvus tempestivè respondeat, inqve eô tempore longè etiam post perduret. Tantum est imaginationis Viribus nutantibus corporis functionibus succurrere, & voluntatis imperium in excretiones qvoqve transferre. Itaqve probandum est eorum consilium, qvi valetudini servandæ causâ semel aut bis de die horas observant, & alvum vel invitam imaginatione tandem disponunt, ut in con-

svetu-

ſvetudinem res abeat, neqve voluntatem noſtram ampliùs expectet. In purgationibus, pergit Pechlinus. manifeſtè notavi, liberum debere eſſe animum, neqve vel profundis ſtudiis aut triſti cogitationi deditum, ita enim ſemper alvum minùs reſpondere, & vel repentinô peregrinæ rei objectô aut nunciô etiam â ſpiritibus, qvi ad excretionem neceſſarii ſunt, planè deſeri.

§. 18.

Obſtructionis alia cauſa. Præter recenſitas autem Alvi Obſtructiones duplici præſertim adhuc modô impeditur fecum alvinarum excretio, & qvidem vel a præternaturali Inteſtinorum, imprimis tenuium, ſtatu, e. g. in Paſſione Iliaca, vel ex vitiô ſeu Clauſurâ ani ſeu Podicis; ita ut in priori Caſu ſtercora utplurimum per Os, in poſteriori verò per alias qvoqve vias exitum qværant.

§. 19.

Iliaca paſſio. Sicuti enim Motus periſtalticus in ſtatu naturali Chylum atqve feces ex Ventriculô ad Inteſtina, ſordesqve demum ad Inteſtinum rectum protrudendo atqve per anum expellendo ſanitatem noſtram promovet & conſervat, ita econtra dictus motus â variis cauſis impeditus atqve antiperiſtalticus ſeu retrogradus factus affectui maximè doloroſo, ſordido, ſæpeqve mortali, Paſſioni ſcilicet Iliacæ, ſeu Volvulo & nonnullis Miſerere dicto, occaſionem præbet. De hôc Ileô, ex mente Johannis Conradi Peyeri *de Glandul. Inteſtinal. Part. poſter. cap. 9. p. 79.* planè conſtat, horrendam eam & commiſeratione vere dignam affectionem, â vehementi qvoqve ſpirituum animalium, fibras Splanchnicas incolentium, excandeſcentiâ oriri: Ob qvam illi contenta Inteſtinorum deorſum pellere non valentes eadem magnô cum impetu & viâ præpoſterâ ſurſum projiciunt. Qvemadmodum autem remoræ, deſcenſu contenta prohibentes variæ eſſe poſſunt; ita non prorſus â ratione alienum eſſe, arbitratur Peyerus, aſſerere, ſerum in plexibus glandulofis a

qvan-

qvando, crasi ejus vitiatâ, indolem austeram, stypticam atqve Tincturæ Gallarum æmulam sortiri: proinde ut manipulus circularium Intestini fibrarum, ejusmodi Tincturâ imbutus, factâ pertinaci constrictione, neqve excrementitiæ ciborum parti, neqve flatibus transitum largiatur. Unde his in molem illic adgestis, ac perpetuô stimulô ad excretionem solicitantibus, fecum ciborumqve excretio per superiora, extremo Naturæ conatu tentatur. Juxta Franc. de le Boi Sylv. *de Method. med. Lib. 1. cap. 4. Edit. Amstelod. in 4. p. m. 95.* est Ileus violenta ac inversa, adeoqve perversa ac præternaturalis assumptorum regurgitatio sursum, ut & cæterorum humorum ad tenue Intestinum exoneratorum bilis succiqve Pancreatici propulsio ad Ventriculum, qvæ nunqvam contingit, nisi propter Intestini tenuis Motum peristalticum supernè deorsum tendentem, inversum, ac infernè sursum perperam factum, & contenta sua eò adigentem; unde in Consensum tractus Ventriculus patitur similiter motum inversum è Pylorô versus Orificium superius ad Oesophagum & Os. Et Autor qvidam anonymus in Tractatu Gallicô: L'Anatomie du Corps humain avec ses maladies, in qvô Motum Intestinorum peristalticum explicat, notat, qve si l'Esprit animal, qvi coule dans les fibres circulaires, comme dans un tuyau entortillé autour des Intestins, rencontre un obstacle invincible, qui l'empesche de descendre & de continuer ce mouvement peristaltiqve'en faisant les contractions des fibres de haut en bas, il rebrousse chemin, & par une espece de repercussion, il remonte & fait le mouvement antiperistaltiqve, en faisant les contractions de fibres de bas en haut, ce qvi cause les divers & cruels symptomes du Miserere. *vid. Journal des Sçavans Tom. 8. p. m. 95.* Qvamvis etiam nonnulli Autores v. g. Dominus Hagvenot & de St. ... ndré Passionem Iliacam non â Motu peristalticô inversô seu antiperistalticô, sed potiùs à motu musculorum Abdominis

violentô derivent, ipsis tamen satis contradicunt Acta Medica Berolinensia *Dec. II. Vol. 4. No. 1. p. 8. sqq. 77. sq.*

§. 20.

Causa. Variæ autem dicti Intestinorum eorumqve fibrarum Motûs peristaltici inversi, sive Passionis Iliacæ causæ, utplurimum in Intestinô Ileô, (â qvô denominationem habet) qvandoqve etiam in Intestinis crassis latentes, apud Autores occurrunt, qvarum tamen, juxta Gvil. Fabric. Hild. *Cent. I. Obs. 61. Oper. fol. 49.* præcipua est constrictio & coarctatio; dictus enim *Inflammatio.* Fabricius hujus rei indagandæ causâ diversa cadavera inspexit; & qvamvis utplurimum fœtor adeò teter erat, ut vix possent *Gangræna & Sphacelus.* exqvisitè omnia considerari, id tamen in omnibus observavit, principium & originem hujus morbi fuisse circa Intestinum cœcum hoc est, sacculum, qvi in fine Ilei & Coli principiô conspicitur. Qvamobrem existimat, Valvulam, qvam Casparus Bauhinus in principiô Coli invenit, primùm ex Intestini cœci inflammatione adeò contrahi & constringi, ut planè nihil excrementorum permeare possit: sicqve accrescere inflammationem, ut tandem totum Intestinum Ileum, imò & circumjacentes partes Gangrænâ & Sphacelô corripiantur. Gangrænam ipsamqve comitantem Intestini corrugationem & coarctationem tantam, ut fæcibus transitus deorsum omnis denegaretur, qvin eædem ad regressum sursum, adeoqve per Vomitum egressum miserandum cogerentur, se observâsse scribit Franciscus Sylvius *l. a. cap. 15. §. 17. p. 191.* Honesta matrona plus qvàm qvinqvaginta annos nata, procellis agitata, septem integris diebus nihil dejecerat. Domum reversa petiit a Medicô purgans, qvod cum aliis, seqventibus diebus assumptis, Vomitu rejecit. Morbi vigesimo primô die dicebat, Intestinum aliqvod crepâsse, mens nihilominus optimè constabat. Vigesimô secundô fatis cessit, in cujus Cadavere dissectô neqvicqvam vel circa Ventriculum vel in Intestinis tenuibus reperiebatur,

qvod

qvod morbi cauſam indicaret; ſed Inteſtinum Colon non procul ab Inteſtinô rectô ſphacelatum tunicæqve disruptæ offendebantur, teſte Paulô Barbette *Prax. med. Lib. 4. cap. 7. p. m. 170.*

§. 21.

Sæpe Paſſio Iliaca â Suſceptione ſeu Reduplicatione, de qvâ Capite antecedente §. 32. ſeq. egimus, oriri ſolet, qvando nimirum Inteſtini tenuis coarctati pars in partem proximam priùs expanſam vel flatu turgidulam ingreditur, unde ſimiliter alvinis fecibus tranſitus ad alvum omnis præcluditur, conſeqvente mox earundem regreſſu & adſcenſu ad Ventriculum cum miſerabili ipſarum evomitione. vid. Franc. Sylv. *l. a.* Malum hoc a Suſceptione ſeu Ingreſſu Inteſtini unius in aliud provenire, non eſſe dubitandum, ſeqve bis publicè idem demonſtrâſſe, inqvit Fridericus Ruyſchius *Obſ. 92. p. m. 117.* qvô locô etiam ejusmodi Ingreſſûs figuram delineat. Pariſiis Anno 1675. in Noſotrophiô la Charité in cujusdam affectu Iliacô defuncti Cadavere apertô triplici in locô portionem Inteſtini Ilei intra alterius cavum rediiſſe ſive intro ſuſceptam, vel inferiorem in ſuperiorem ejusdem partem intortam fuiſſe, annotavit Johannes Jacobus Harderus *Apiar. Obſ. 64. p. 253.* In pueri cujusdam ex graviſſimâ Iliacâ Paſſione mortui apertô corpore Inteſtinum cœcum contractum in Inteſtinum Ileum ſeſe inſinuaſſe, idqve oppleviſſe adeò, ut nihil ex ſuperioribus Inteſtinis ad Colon permeare poſſet, obſervavit Gvilelmus Fabricius Hild. *Cent. 1. Obſ. 61. fol. 49.* Talia exempla collegit etiam Theophilus Bonetus *Sepulchret. Lib. III. Sect. 14. fol. 910. ſqq.* Plura etiam paulô ante de Inteſtinorum Intusſuſceptione, adduximus, ex qvorum nonnullis patet, qvandoqve talem infarctum ſeu ſuſceptionem absqve Paſſione Iliaca & Vomitu ſtercoreô obſervari. *Reduplicatio.*

§. 22.

A Conglobatione, Complicatione & Circumvolutione Inteſtini Ilei ortam Paſſionem Iliacam, (qvæ propriè Convolvulus *Complicatio.*

Præterea Inteſtinum Gangræna infectum perforatum
complicationem. vid. Lazar. River. *Obſerv. med. Cen*
p. 205. ſeq. Et ſecundum Pauli Barbette *Prax. med. L*
p. 170. ſq. pauperrimus qvidam Walo morbô hôc,
dictô, ſummô cum dolore periit. Apertô Cadavere
verſis in locis Inteſtinum Ileum ita fuit convolutum
potui, fecibus omnis neceſſe fuerit denegari tranſit
qvadrima verminoſa, qvæ poſt Epilepſiam ileoſa fact
& vermes, & alvina excrementa depoſuit. In hu
Cadavere, circa finem Ilei, qvinqve Inteſtini compli
veniebantur maximæ, ita ut ad longitudinem digiti
Complicationum Ileum eſſet convolutum; atqve
ſurſum repebat, alibi ſupernè deorſum implicabatu
annotationem Henrici ab Heers *Obſ. 24. p. 214.* Meâ
tentiâ Obſervatio hæc non ad Complicationem ſeu
nem, ſed ad Invaginationem & Suſceptionem perti
Paſſione demortui corpus cùm aperiiſſet Godofred
us, omentum vidit verſus dextrum Hypochondriu
Jejuni portioni bis circumvolutum, & forti amplex
ſtringens, ut laboris eſſet hoc explicare; in alterô
driô idem Inteſtinum valde turgidum Sphacelô qv

De hac autem Inteſtini tenuioris Circumvolutione ſeu Contorſione, an ſc. ſit poſſibilis, ita ſcribit Fridericus Ruyſchius *Obſ. 91. p. m. 119. ſq.* Qvalis ſit affectus Ileos, (qvem vulgo etiam Miſerere mei vocant) qvæqve propriè ejusdem cauſa, haud ſatis convenit inter Medicos. Nonnulli credidêre, in eodem Inteſtini tenuioris fieri circumvolutionem ſeu contorſionem (Belgicè een Krinkel in't'Gedarmte) ſicuti in farciminum præparatione deprehenditur. Alii econtra pernegant, Inteſtina poſſe in nodum circumvolvi, qvamdiu Meſenterio ſunt annexa. Putrefactô verò Menſenteriô (qvale ſemel atqve iterum me vidiſſe memini) idem utiqve evenire poſſe arbitramur. &c.

§. 23.

Exulcerationes grandes ab humoribus acribus, & alias læſiones dicto malo occaſionem præbere, non dubitant Practici: Inqvit enim Fridericus Deckers *Annot. ad Paul. Barbett. Prax. med. l. a. p. 162.* aliqvando Pituitam (ut Hippocrates *Lib. de Glandulis Text. 9.* probat) exulcerationes grandes humoresve acriores, flatûsve &c. miſerabilis hujus affectûs cauſas exiſtere perſe, qvis non videt? Qvò pertinet etiam bilis acrior & Ira juxta Joh. Jac. Waldſchmid. *Prax. Med. p. m. 79. & 484.* Uxor Mercatoris, dolens acerbè circa Umbilicum, ob bilem præ Iracundiâ, liberaliùs in tenuia Inteſtina effuſam, incidit ilicò in inſignem præcordiorum anguſtiam, ſitim immenſam, alvum tardam & præter crebrum ac exilem arteriæ pulſum in tantum gutturis ardorem & tam indefatigabilem vigiliam, ut die tertiô refrixerit ipſi Corpus univerſum, cum viſcidô madore, vomitu bilis æruginoſæ, & tandem lethali omnium nervorum contractione. vid. Nicol. Tulp. *Obſ. med. Lib. 2. cap. 41. p. 167. ſq.* Sutoris cujusdam Uxor qvadraginta annorum, Epilepſiâ hyſtericâ â multis jam annis ſreqventer correpta An. 1696. Ventre flatibus ſubmurmurante, magnâ in copiâ ructus, cibum, pituitam & bilem evomuit, ſuperveniente alvô contumacisſimè obſtructâ. Ceſſante vomitu,

Exulceratio. & alia.

incisione ea aperueram, ulcus inveni, qvod transitum ad inferiora fæcibus negabat, & hinc, qvæ deorsum vergebant, vacua, qvæ sursum, excrementis plena, qvin ipse Ventriculus iis infectus, fœdum visu, grave odoratu spectaculum erat. De Ilei dolore ex venenô assumptô, vid. Petr. Forest *Observ. medicin. Lib. 21. Obs. 23. fol. m. 346.* Anno 1675. Parisiis miles ictu gladii profundiore & in abdominis cavum penetrante vulneratus biduô pòst malô Iliacô miserè vexatus interiit: Cadavere apertô intestina tenuia, ileon præprimis, læsum gangrænatumqve deprehendebatur, teste Johanne Jacobô Harderô *Apiar. Obs. 64. p. m. 253.* Lanius Ulmensis profectus tempore æstatis decidit ex eqvô super saxum, & exinde conqvestus est de tolerabili qvidem Ingvinis dextri dolore, nec non vomitu omnium assumptorum qvartanô. Hunc dolorem & vomitum dictus lanius per trimestre parvi faciens freqventer eqvitavit; post vomitum autem continuantem marcore obiit. Cujus abdomen post mortem aperuit Johannes Scultetus, & diligenter in locum affectum inqvirens partem Ilei, qvæ cœco intestino proxima est, invenit adeô contractam, ut cavitate suâ vix digitum pueri auricularem admitteret. Dicta Ilei pars ob solam contractionem angustior longitudinem decem digitorum transversorum adæqvavit, reliqvum verò intestini bene compositum aut satis dilatatum comparuit. vid. Johann. Scultet. *Armament. Chirurg. Part. 2. Obs. 61. p. m. 88.* ubi hujus contractionis causam explicat, scilicet intestinum saxo contusum, citra inflammationem, intumuisse primò vomitumqve excitâsse, & resolutô tumore, demum fibras suas (cùm natura jam motui peristaltico esset assveta) contraxisse, non aliter ac ventriculus paucissima assumens, vesica calculo irritata, & uterus fœtu exclusô paulatim contrahi solet. De puerô duodecim annorum â gravissimô in os sacrum lapsu ex Ileô mortuô *vid. M. N. C. Dec. II. An. 7. Obs. 29. p. 65.* Annotavit etiam Casparus Bartholinus, mulierem

inflammata, ut ſupra modum venæ meſeraicæ eſſen
pars verò Ilei inferior tota coaluerat, ut nihil hac v
ſire poſſet. vid. Thom. Bartholin. *Hiſtor. anat. Cent.*
p. 262.

§. 24.

Hernia. Ex variis qvoqve Herniarum ſpeciebus Iliacam
ortum ſumere qvotidiana docent exempla: v. g. Ile
phalô in muliere admodum annoſâ ſeptuagenariâ fer
obeſâ & craſſâ annotavit Petrus Foreſtus *Obſ. med. Li*
fol. m. 341. dicta ſcilicet mulier Exomphalô ſive umbi
râ laboraverat, ut Inteſtinum ſæpe in eandem rupt
pſum ad magnitudinem capitis exomphalon extra pr
Tandem Inteſtinum in rupturam illapſum pulvinari
ventre propendebat, atqve ſtercore induratô malun
vit, ut omnia ſurſum ferrentur, & cibi potusqve po
gitaret & ſubitò per os exſiliret, vomitu continuô
ſô, deinde etiam valde bilioſô ſubſeqvente, deniq
dies continuos excrementa fœtida & malè olentia pe
ebat: fuitqve podex ita adſtrictus, ut neqve ſpecilli
recipere poſſet. Alia fœmina qvinqvaginta annoru
inteſtinali per aliqvot annos laborans, poſt vomitum

ore, præter alios tres, illa undecim infantes peperit, ita t, ut adulti hominis caput magnitudine longè ſuperaret, ut inteſtina hôc tumore concluſa externâ parte aptè ſentiri nt. Illa nec flatus nec fæces per alvum emittere poterat ; dehinc adeò obſtipatâ alvô erat, ut occluſo verſus infe- tranſitu per os ſe erumperent excrementa. vid. Cornel. art van der Wiel *Obſ. rarior. Centur. prior. Obſ. 53. p. m. 224.* *ſ. 57. p. 243.* Anûs cujusdam meminit, qvæ diu non ſine e indies accreſcente ingvinali laboraverat Herniâ. Cùm lla qvodam tempore ad ipſum usqve femur extenſa eſſet, uta fuit poſt gravem cardialgiam ipſorum excrementorum itio, cui paucos tantùm dies ſuperfuit. Ejus cadavere a- ò magnâ jam parte emortuum apparuit Ileum. Item ma- a qvædam qvadraginta circiter annorum, â multis annis iâ inteſtinali, ex partu difficili contractâ, laborans de ſub- ulô nunqvam fuit ſollicita; Cum autem Inteſtinum in illam atem delapſum fuiſſet, poſt maximos dolores ſupervenit itus ſtercoreus & bilioſus. Et licet poſt Clyſterem & ſac- s emollientes excrementa multa ſimulqve fruſtum inteſtini utridi, digitum longum, qvod inteſtinum cœcum eſſe atur, ejicerentur, ſeqventi tamen die obdormivit, juxta l. Fabric. Hild. *Obſerv. Chirurg. Cent. 6. Obſerv. 37. Oper. fol.* *5.* Ejusmodi infelices, qvi ſæviente morbô fæces per os nunt, multoties in Enterocele hoc modô mortuos ſe vi- ſcribit Dominicus Panarolus *Pentecoſt. 5. Obſ. 49. p. m. 174.* tiam Joh. Jacob. Waldſchmid. *Prax. Caſ. 30. p. m. 78. & 484.* lum Miſerere mei cum ſingultu vehementiſſimô ab Ente- e annotavit Johannes Fridericus Allmacherus *M. N. C. Dec.* *4. & 5. Obſ. 79. p. 67.* Vidua qvædam ſexagenaria & hernioſa i ſeſe exponens atrociſſimos circa umbilicum & ingvina atur dolores, ſuperveniente tandem ſcybalorum per ectione; qvæ tamen conſiliô Johannis Schmidii, Phyſici

Gedanenſis reſtituebatur. *vid. M. N. C. Dec. I. An. 8. Obſ. 94. p. m. 153. ſeq.* Aliud ejusmodi Ilei ſanati exemplum in puerperâ duplici herniâ, umbilicali & ingvinali, laborante obſervavit etiam Johannes de Muralto, *ibidem Dec. II. An. 1. Obſ. 118. p. 300.* Uxor ſcilicet triginta octo annos nata Herniâ duplici laborans, alterâ umbilici ab infantiâ, alterâ Ingvinum â partu difficili, & pede ligneô claudicans, jamqve duarum ſeptimanarum puerpera, cùm Menſe Julio Anni 1681. alvi excrementa & clyſteres vomitionibus crebris rejeciſſet, ingentia ventris tormina percepit, cunctaqve revomuit. Demum alvô & ore editi fuerunt lumbrici complures vivi; Qvibus excretis dolores, ſitis & vomitiones remiſerunt, ægraqve ſanitati fuit reſtituta. In Fœminâ Paſſione Iliacâ defunctâ Inteſtini Ilei portio digiti articulum vix ſuperans cum particulâ omenti in proceſſum Peritonei dextrum delapſa deprehenſa eſt â Georgio Abrahamo Mercklino. *v. M. N. C. Dec. III. An. 3. Obſ. 193. p. 376.* Iliaci hernioſi ſectionem vid. etiam ib. *Dec. II. An 2. Obſ. 93. p. m. 242.* Paſſionem Iliacam graviſſimam ab Herniâ inteſtinali in Ingvine excitatam, & Mercuriô vivô mediante proſperè devictam annotavit Alphonſus Rhonius *M. N. C. Dec. III. An. 9. & 10. Obſ. 79. p. 147. ſeq.* Bina exempla Ilei lethalis ex Herniâ in Studioſô, Scrotali & umbilicali in nobili fœminâ annotavit Gregorius Horſtius *Oper. Tom. II. Lib. 4. Obſ. 15. fol. 173. ſeq.* Vir qvidam ſexagenarius ſubligaculum ex linteis malè confectum aliqvandiu geſtârat, qvod tamen prolapſum Inteſtinorum ſemper prohibere non valebat; ſiqvidem ille decem circiter ante obitum diebus Inteſtina ſubitò prolabi denuò expertus eſt, atque elapſis aliqvot diebus cum aſſumptis fæculenta ejecit, ſubſeqventiqve febre & deliriô proſtratis viribus emigravit. vid. Joh. Jacob. Harder *Apiar. Obſ. 64. p. m. 253. ſeq.* Idem Autor etiam in Scholiô ejusdem Obſervationis *p. 257.* ex Sponii literis ſeqventem Obſervationem curioſam recenſet. Anno 1675. inſignis Juriſperitus Entero-

rocele

rocele à pluribus annis obnoxius præcautionis ergò ſubligaculum geſtare conſveverat: cùm verò per aliqvot dies illud abdicaſſet, ecce repentè in bubonocelem gravem incidit: accerſitus Chirurgus ſatis ſolers Inteſtinum omni ope reponere ſatagit, verum fruſtra; qvinimò ſupervenit poſtridie Ileus cum freqventi vomitu. Poſt varia medicamenta fruſtrà adhibita Conſilium cogitur Medicorum & Chirurgorum; Decernunt ſectione artificioſâ partis factâ Inteſtinum in abdominis capacitatem reponere; Dum ſua arma hunc in finem properè qværit & expetit Chirurgus, ſvadet qvidam, fotu ſupra partem denuo adhibitô, ægrum pedibus ſuſpendere: Rem ergò moliuntur, moxqve inteſtinum, qvò optabatur, regreditur. Qvod ubi factum vident, gratulantur certatim aſſidentes, ac ſi res eſſet in vadô: Verùm ab eô tempore ſymptomata eadem perſeverant; Vomitus, ſingultus, dolor ad ingven ſine tumore, enemata citra ullam excrementorum alvinorum admiſtionem rejecta, unde magna inceſſit ſuſpicio, inteſtinum præ nimiis compreſſionibus Ecchymoſes paſſum in Gangrænoſin, niſi jam de factô concepta ſit, devergere, qvod etiam ſectio, ægrotô mortuô, inſtituta confirmavit. Non tamen, ſecundum allegatorum Medicorum atqve Chirurgorum Intentionem, inſtituendam Operationem Chirurgicam fruſtraneam ſemper eſſe, exemplo Ileoſi in agone mortis Celotomiâ reſtituti probat Emanuel Kœnig *M. N. C. Dec. II. An. 3. Obſ. 95. p. 200. ſq.* Lugduni, inqviens, Gallorum Viro ex herniâ diutinâ Ileô correpto plurima exhibita & adhibita fuêre medicamenta, verum iis nihil juvantibus omnibusqve mortem intentantibus, Sacerdoti fuit commiſſus, qvi extremam unctionem ipſi adminiſtravit, ægerqve jam de bonis ſuis diſpoſuit, ut adſtantes de ejus ſalute deſperârint. Contigit autem, ut Chirurgus qvidam de miſerô ipſius ſtatu certior redderetur, qvi ægrum viſitans extremum remedium adhuc tentari poſſe ipſi ſignificavit, Celotomiam ſci-

licet, ſeu apertionem Ingvinis, qvâ inteſtina reponi, ſicqve fecibus alvi exitus procurari poſſit, id qvod hactenus fruſtrà aliis remediis tentatum. Æger moribundus ſuſtinere hanc operationem in tali ſtatu animum recolligit, parumqve fecit difficultatis. Chirurgus igitur ipſum dextrè locans inciſionem facit ex arte tutam, circa foramen ovale Peritonæi, per qvod inteſtina ſtercoribus repleta in ſcrotum prolapſa ſunt, hæcqve furſum dextrè reponit, rupturam ritè claudit, ſic ut poſtea injectô Clyſtere è lubricantibus & carminativis, feces duræ ſubſiſtentes per alvum ejectæ fuerint, ægerqve è faucibus orci ereptus. Simile exemplum recenſet Johannes de Muralto *M. N. C. Dec. II. An. 3. Obſ. 135. p. 271. ſeq.* de Cive Lauſanenſi, qvi a geſtatione & elevatione oneris gravioris Bubonocelem ſeu tumorem magnum & durum & ad tactum immobilem in Ingvine nactus erat. Huic Chirurgus Lauſanenſis impoſuit Cataplaſmata, poſt Clyſteres exhibuit fortiores, immiſit ægrum balneo, & Inteſtini in locum ſuum reductionem variis artibus tentavit, ſed invanum omnia, adeo ut Symptomata aucta, ſingultusqve moleſtus & metus Gangrænæ adfuerit. Qvare in conſilium vocavit qvosdam Medicos, iisqve nil niſi Operationem manualem reſtare ſibi innuit, qvam cùm æger anxiè poſtularet, hôc modô celebrata fuit: Ægrum elevatis diductisqve femoribus â famulis ſuis ſuſtentatum altiùs in lectô repoſuit Chirurgus, ipſe verò integumenta communia ſupra tumorem digitis prehenſa, qvantum potis erat, elevavit, cultellôqve usqve ad Peritonæi productionem ſeu proceſſum (qvem juxta longitudinem aliqvantum aperire debuit) incidit, tum Inteſtinum naturalem ſuum colorem mutaſſe conſpexit, & indice ſiniſtræ manûs proceſſum intra vaginam dilatandô ad muſculi obliqve aſcendentis abdominis annulum pervenit; dextrâ verò Inteſtinum in locum naturalem repoſuit: Inſimul femoribus elevatis Inteſtinum felicisſimè ſedem nativam ingreſſum eſt. Suturam vulneri poſtea qvatuor in locis Integumen-

tis

tis atqve Peritonæo adhibuit, & mediâ post horâ Enema applicuit, qvod cum copiâ Excrementorum fœtentium brevi rejectum est, ægerqve placidè dormire cœpit, antea qvatriduô integrô vigil existens atqve tribus septimanis restitutus est. vid. etiam §. 39.

§. 25.

Aliqvot etiam Passionis Iliacæ ab Herniis modò, scrotalibus, modò Ingvinalibus & Umbilicalibus ortæ exempla plerumqve tamen tristis eventus, in utroqve sexu observare mihi licuit. Qvamvis enim qvibusdam maribus adultis hôc in malô statim in principiô Vomitûs stercorei Celotomiam svaderem, nimis tamen crudele Consilium hoc ipsis videbatur, & potiùs alia tamdiu expetebant auxilia, usqve dum Gangræna & incipiens Sphacelus instarent; qvibus præsentibus postmodum ægrotantes qvandoqve hanc eqvidem Operationem manualem, nimis tamen serò, admittere consentiebant. Qvid mihi verò ante aliqvot annos in sexu seqviori annotare licuerit, paucis recensere volui. Scilicet per aliqvot annos Colicâ spasmodicâ seu Passione sic dictâ hystericâ sæpissimè & per intervalla laborarat Secretarii cujusdam Uxor, qvæ ante aliqvot septimanas post vehementiorem excandescentiam, cui nimis dedita erat, omnimodam alvi suppressionem, cum maximis torminibus, & crebiores Vomitus, qvandoqve fœtentes & stercoreos, experiebatur. Ad qvam cùm vocarer, statim, an herniosa esset, sive an circa Umbilicum vel circa Ingvina protuberantiam qvandam seu tumorem tactu sentiret? ex ipsâ qværo; qvod ultimum ipsa jam aliqvot annos in sinistrô Ingvine habuisse affirmabat, dictum tamen tumorem sæpius iterum evanuisse, nec unqvam adeò diu durâsse, neqve tam diros cruciatûs vomitusve fœtentes induxisse addebat. Post ordinata Medicamenta Abdomen hactenus per aliqvot horas nimis tumidum, emissis plurimis ructibus, eqvidem detumescebat, alvus tamen non solvebatur, sed

Observatio. *Observatio.*

cuncta alimenta & medicamenta propinata, imò Clysteres applicati cum excrementis per Os rejiciebantur, donec tandem post continuatum Medicamentorum usum tumor iste ingvinalis sensim decrescere, atqve Clysteres per viam ordinariam regredi inciperent; qvô factô dicta femina, observatâ postmodum debitâ Diætâ succesivè sanitati in tantum restituebatur. Huic feminæ deinde Consilium dedi, ut vel idoneô subligaculô ulteriorem Intestinorum prolapsum impediret, vel periti Artificis, si haberi posset, manuali Operationi, sive Herniæ ingvinalis sectioni se subjiceret; qv[illegible]m ante octo & viginti annos in Feminâ non incelebri, & adh[illegible] vivente, tunc temporis qvoqvoqve Herniâ ingvinali a laps[illegible]è scalâ laboranti, licet ipsius Vomitus nondum essent stercor[illegible], ab Operatore Helvetico, cui Nomen Dithelmus Scherer, m[illegible]svasu & Dei benedictione, felicissimè peractum memini.

§. 26.

Ileos in Infante. Referri huc etiam potest Observatio Johannis Christiani Mentzelii de puellâ recens natâ Iliacâ Passione laborante, qvæ Berolini vix spiritum ducere inceperat, cùm jam Meconium evomeret, posteaqve lac, qvod avidè sugebat, & pultem, qvâ alebatur, cum fœtore, uti etiam feces alvinas vomitu redderet, per anum verò nihil egereret, licet suppositoria & Clysteres varii adhiberentur. Qvidam Chirurgi Gallici, tumorem parvi pugni magnitudine, qvem infans in Ventre, eo locò, qvô Umbilicus esse solet, habebat, perlustrantes, illum ex Umbilicô provenire satis deprehendebant atqve Sarcoma qvoddam, necessariò exscindendum, esse concludebant. Dictum factum, Operatio sine procrastinatione instituitur, atqve Sarcoma illud, qvemadmodum illi putabant, novaculâ abscinditur sine ullâ notabili subseqvente hæmorrhagiâ, vulnusqve optimè ligatur. Infans vero per triginta sex horas post operationem valde debilis erat, & omnia ingesta, more suô, Vo-

Vomitu reddebat, poftea Convulfionibus correpta mortem cum Vitâ commutabat. Diffectô puellæ defunctæ abdomine, magna copia congrumati fangvinis adfpectui fe offerebat, Inteftinaqve tenuia integra & fatis ampla, ita ut duos digitos facillimô negotiô caperent, & fœtidâ amurcâ repleta reperiebantur; nulla vero aderant Inteftina craffa, exceptô rectô; nam Inteftina, cœcum & Colon, per Umbilici anguftum foramen, in conformatione fœtûs, exierant atqve tumorem Sarcomati non abfimilem formaverant, & â Chirurgô refecta erant. Qvia verò foramen valde anguftum erat, ideo Inteftinum Ileon eô locô, ubi craffa incipiunt, ob anguftiam foraminis & compreffionem adeò coalitum erat, ut nihil liqvoris in craffis Inteftinis defcendere potuerit, qvæ caufâ fuit Iliacæ Paffionis. Inteftinum autem, â qvô Colon abfciffum erat, adeò parvum reperiebatur, ut vix magnitudinem Calami anferini referret. *vid. M. N. C. Dec. III. An. 2. Obf. 83. p. 286. fq.* De Muliere, qvæ poft partum difficilem tumorem in Ingvine finiftrô habens primò odorem ftercoreum ex ftomachô ad Os afcendere fentiebat, deinde fummô cum faftidiô fæces alvinas per Os continuò rejiciebat, tandem tamen excretis per dictam Herniam disruptam fecibus dictis, convalefcebat, juxta Alardi Mauritii Eggardes Obfervationem *vid. M. N. C. Dec. III. An. 4. Obferv. 9. p. 18. feq.*

§. 27.

Qvandoqve etiam alvi Obftructio & Paffio Iliaca ab Inteftinorum Obftructione oritur, qvam vel Excrementa indurata, vel deglutita Offa, fimiliaqve folida vel adftringentia inferunt. Uxor enim Mercatoris cujusdam a fecibus induratis undecim continuis diebus, alvum habebat obftrictam. Qvod etiam evenit Virgini cuidam, qvæ fruftula aliqvot panni deglutiverat, juxta relationem Pauli Barbette *Prax. Lib. 4. cap. 7. p. m. 171.* De contumaci Alvi, â potu aqvæ frigidæ orta, Obftructione, ex- *Ab Excrementis induratis.*

qvi-

qviſitiſſimis Ventris torminibus & Vomitu ſtercoreô vid. Samuel. Ledelius *M. N. C. Dec. III. An. 1. Obſ. 98. p. 155.* Ex Caſtanearum crudarum ingluvie multâ qvidam in omnimodam incidit fæcum retentionem, ita ut Ventris tumore doloreqve immani oppreſſus, circa Umbilicum globulum veluti ſphæram habere videretur, ab implicitis & circumvolutis, chordarum modò, inteſtinis enatam. Hic cùm in agone eſſet & frigidô ſudore madidus, Stercus per Os ejecit, vid. Zacut. Luſit. *de Prax. medic. admirab. Lib. II. Obſ. 34. fol. m. 49.* Fœmina qvædam ab infantiâ Caſei & eorum, qvæ ex illô conficiebantur, abſtemia fuit, ſed â Generô ſuô perſvaſa didicit eundem comedere, verùm Belgarum qvorundam more, fruſto ſcilicet panis oblongi, butyrô illito & Caſeô Hollandicô deſcobinatô conſperſô, atqve inſuper portione acetarii de lactucâ, vel Endivia impoſitâ. His illa ſæpiſſime & avidè nimis in prandii principiô & extra prandium fruiſcens, poſt tempus aliqvod in difficultatem alvi, anorexiam, paſſionem Iliacam inſignem, cum Pectoris anguſtiâ, Ciborum & deniqve excrementorum vomitione continuâ inciderat, & qvintô morbi die frigidum ſudans mortua eſt, referente Johanne Helwigiô *Obſ. 90. p. 269. ſeq.* in cujus Obſervationis Scholiô monſtrat Lucas Schrœckius, â Caſei indurati eſu Obſtructiones atqve Paſſionem Iliacam oriri poſſe. Puellæ ſeptenni, Diarrhœâ per aliqvot dies correptæ, ipſius avia diuturnitatis fluoris pertæſa Cydoniatum largâ manu exhibuit, ſicqve ejus eſu alvus ita eſt repreſſa, ut eô die & ſeqventi nocte nil omninò reddiderit, ſed excitatis ſæviſſimis Ventris doloribus & torſionibus usqve eò intumuerit, ut hydropica derepente evaſiſſe putaretur. Poſt irritum Medicamentorum uſum invaleſcentibus doloribus cum crebris animi deliqviis tandemqve liqvidioris ſtercoris vomitione intra biduum miſerabiliter extincta eſt. Apertô Corpore cœcum Inteſtinum coanguſtatum conſtrictumqve, adeò obhæreſcente inte-

terioremqve ductum obturante Cydoniatô deprehensum est, : illac nullô modô prorsus qvicqvam posset pervadere; unde :cidit, ut illa materia meatu prohibita objectaqve mora re-ıgnans inusitatam sibi viam in abdominis spatium patefece-:, paulòqve supra obstructum locum peresô perforatôqve In-stinô excidens abdominis totam cavitatem repleverit, juxta ›h. Fernel. *Patholog. Lib. 6. cap. 9. Oper. Tom. II. p. m. 157. seq.* d. etiam Godofr. Mœbii *Physiolog. Cap. 11. p. 221.*

§. 28.

Plura Passionis Iliacæ â variis causis exortæ exempla con-:ssit Theophilus Bonetus *Sepulchret. Lib. III. Sect. 14. Obs. 19. q. fol. n. 907. sq.* Johann. Schenck. *Observ. med. Lib. III. f. 365.* atth. Moron. *Director. med. pract. p. 240. sq.* Passionem hanc › Ictu Scorpionum his verbis annotavit Franciscus Evangeli-ius: scilicet Elisabetha de Tursanis sub fine Mensis Junii 692. cùm sese ad latrinam f. h. in locô præhumidô sitam con-lisset, â Scorpione ibidem latente icta fuit circa ultimas recti testini plicas. A re inopinatâ perterrita me accersitum vo-it, ut prædicta narraret. Petii ab eâdem, num esset certa, vod verè ictus Scorpionis fuisset? qvem statim mortuum ihi ostendit, qvia ab inflictô Vulnere illum calceamentis con-riverat. Interea ut mortem, qvam imminentem arbitrabatur, vaderet, medica poscebat præsidia. Unde præcepi, ut locum auciatum cum eodem Scorpione optimè tritum fricaret, qvod on permisit. Qvapropter suffumigium cum eodem animali erficiendum commendavi, qvod factum fuit; qvamvis pu-ibunda dilatationem puncturæ operâ Chirurgi peragendam nuisset. Interea nulla sæviora Symptomata apparebant. Post ıas horas â maximâ viscerum commotione, vomendi stimulô, dore frigidô & qvadam veluti Lipothymiâ infestatâ denuo ad isitationem adstantes me vocant. Ego Indicatione sumptâ â eneuô repente ad superiora, Hirudines ad locum sauciatum,

Iliaci Exempla.

A Scorpionis ictu.

unam poſt aliam, apponendas conſului, & interim ſpecifica Alexipharmaca aſſumenda præſcripſi, qvæ omnia integra peracta fuerunt. Poſt ſex horas incidit in adeò perverſum Inteſtinorum motum, ut omnia, qvæ per Os aſſumebat, ſtatim evomeret. Unde cùm per ſuperiora non poſſet dari medelæ locus, Clyſteribus, fomentis &c. uſi fuimus. Primus Clyſter vix injectus fuit, cùm jam per ſuperiora redderetur, de certitudine Volvuli nos certiores faciens. Interea pluries animi deliqvia ipſam apprehenderunt, & poſt horas aliqvot convulſa obiit. *vid. M. N. C. Dec. III. An. 1. Obſ. 20. p. 39.*

§. 29.

Ani Clauſura.

Deniqve præter adductas Alvi Obſtructiones indeqve impeditam ſecum alvinarum excretionem naturalem, (qvâ in ſtatu ſanô poſt laudabilium & chyloſarum particularum ex aſſumptis factam ſeparationem ultimò ſordes mediante motu periſtalticô atqve Muſculorum abdominis contractione ſimulqve Diaphragmatis compreſſione, per Inteſtinum rectum ſeu podicem, tanqvam viam naturalem extra corpus eliminantur) hinc inde proſtant Caſûs partim eorum, qvi ob plenariam Inteſtini recti ſeu Ani clauſuram, absqve manu Chirurgicâ, alvum nunqvam deponere ſeu feces per has vias excernere poſſunt, ſed morte præmaturâ obeunt, partim etiam eôrum, in qvibus ex iisdem vel aliis cauſis Stercora præternaturales ſibi vias qværere ſolent.

§. 30.

Clauſuræ tres Species.

Occluſionis autem Ani variæ, imprimis tres apud Practicos reperiuntur ſpecies; primò ſcilicet nimia Inteſtini recti anguſtia ſeu Conniventia, ita ut eqvidem non penitus ſit imperforatum, ſed aliqvid tantum humoris pertranſire permittat, qvale exemplum refert Johannes Scultetus *Armamentar. Chirurg. Part. 2. Obſ. 71. p. 103.* Anno ſcilicet 1640. Jacobo Neubronnen Civi ac pannorum tonſori Ulmano natus eſt filiolus cum

cum anô adeò anguſtô, ut vix aciculæ communis cuſpidem admitteret. Vocatus Scultetus propoſuit Chirurgiam, *ibidem Tabul. 45. figur. 8.* depictam, qvam Parentes noluerunt concedere, qvapropter neceſſariam ani ſtrictiſſimi dilatationem tentavit penicillis, ex Radicibus Gentianæ præparatis, qvos Oleô priùs imbutos anguſtiſſimo Ani orificio impoſuit ibiqve reliqvit, donec tumefacti illud ſufficienter dilatarent. Raram etiam Ani clauſuram, absqve dubiô ab imaginatione Matris ortam, annotavit Johannes Adamus Lospichlerus *Ephemerid. Academ. N. C. Cent. I. & II. Obſ. 150. p. m. 313.* de Prænobili qvadam fœminâ; hæc ſcilicet aliqvarum jam prolium Mater noviter imprægnata eodem, qvô ſemper uterô gerens, correpta fuit Capitis dolore graviſſimô, repetitim affligitur, nullô tum temporis medicamentô remedibili, qvam ob rem præmiſſis præmittendis uſus fonticulorum proponitur; admittitur unus & doloris reqvies ſeqvitur ex hac parte; applicatur & alter, ſicqve totum caput liberatur; Interim tempore debitô hora partus inſtat, & qvidem feliciſſima, parturit enim feliciter, at infantem fœminei ſexûs, cujus nates invicem tam firmiter cohærebant & connectebantur, ut debita partium diviſio nulla, locô ani conſveti verò in planô non niſi foramen parvulum ad inſtar fonticuli ſignatum obſervaretur. Ipſiſſima autem recens nata jamjam hydropica & ſummè debilitata paucas poſt horas fatis ceſſit. Infans qvatuor Menſium adeò anguſtam ani aperturam habebat, ut per ſe feces exprimere non poſſet, ſed Mater digitis eadem exſculpere qvaſi tenebatur. Cùm autem infans poſtmodum præter lac pulmenta & alia ſolidiora aſſumeret, tenues eqvidem ſordes a Matre exprimebantur, â craſſioribus verò relictis varia oriebantur ſymptomata; qvare Heinricus a Roonhuyſen Inteſtinum rectum Lancetta atqve Forcipe magis aperiebat ſtatimqve magna Excrementorum copia ejiciebatur. vid. Henr. Roonhuyſ. *Obſerv. Part. 2. p. 144.* Meminit

Nnnn 2 etiam

etiam Johannes Wierus *Obſ. med. Lib. I. Oper. p. m. 944.* anum infanti recenter nato concreviſſe, veſtigiô tamen exiguæ fiſſuræ liqvori transmittendo idoneæ relictô. Hoc ſepimentum ad juſtam naturalis hiatûs diviſionem forficulâ, cujus inferiorem cuſpidem per dictum foramen immittendum prius abrumpi obtundiqve, ne læderet acies, oportuit: deinde interpoſitis exſiccantibus facilè abſolvi potuit curatio. Miram Inteſtini recti coarctationem in Melancholicô qvodam obſervavit Fridericus Ruyſchius *Obſ 95. p. 121. ſq.* huic ſcilicet dictum Inteſtinum in totum fere coaluerat, vix enim ac ne vix qvidem filum ſtraminis craſſitie in univerſum admittebat, unde miſer nec urinam nec fæces alvinas excernere potuit, niſi guttatim & qvidem continuè ichoroſâ & purulentâ materiâ remixtas aſſiduisqve cruciatibus. Aliud exemplum de infante §. ſeq. reperies.

§. 31.

Clauſura per membranam. Deinde apparet Anus planè imperforatus, atqve foramen ordinarium membranâ qvadam diverſæ craſſitiei, modò tenui modò denſiori, qvandoqve etiam prædurâ vel etiam Carne occluditur, inqve tali caſu interdum circa locum ordinarium ani macula qvædam livida apparet, qvô locô apertura Lancettâ facienda qvaſi digitô monſtratur, ſiqvidem absqve inciſione feces, per podicem excernendæ, motu periſtalticô inverſô ad Inteſtina ſuperiora & Ventriculum regreſſæ, uti modo de Paſſione Iliacâ diximus, per Os rejiciuntur, vel talismodi recens natus infans paucos dies ſupervivere poteſt. Meminit eqvidem Johannes Scultetus *l. a.* ſe noviſſe Obſtetricem Patavinam, qvæ anum recens natis totaliter occluſum aciculâ communi perforare & factum dein foramen impoſitis ex Gentianâ turundis ampliare ſolita fuiſſet, id qvod tamen non in qvolibet ejusmodi caſu ſuccedere poteſt, cùm interdum membrana ſit nimis craſſa, uti ex ſeqventibus exemplis patebit.

§. 32. Na-

§. 32.

Natus fuit A. 1602. qvarto Decembris in Noſodochiô Argentinenſi puerulus, qvi octavô ejusdem obiit, is poſt partum, aliorum infantum more, bene & comedebat & ſugebet, interim tamen nihil, nec per alvum, nec per Veſicam excrevit. Hujus poſt mortem apertô Abdomine Inteſtina omnia flatibus admodum diſtenta erant; præſertim autem Inteſtinum rectum, qvod præter flatûs etiam excrementis liqvidis plenum erat, & ſacculi inſtar valde diſtentum. Fæcum autem retentionis hujus cauſa erat occluſio extremitatis Inteſtini, ita arcta, ut ne veſtigium qvidem tranſitûs appareret; foris qvidem podex apparebat, absqve tamen, ad Inteſtinum rectum, ullâ viâ, juxta Johannis Rudolphi Salzmanni *Obſ. anatom. p. m. 20. ſq.* qvi etiam *p. 62.* aliud exemplum refert de puellô, qvi octavô poſt partum die obiit; in cujus apertô corpuſculô Inteſtinum rectum pugni inſtar amplum flatibus & materiâ ſangvinolentâ nigricante, qvalis â nuper natis primò excernitur, repletum, prope podicem occluſum erat, & ita qvidem, ut ne veſtigium tranſitûs appareret. Non ſolùm bina ejusmodi exempla & qvidem puerorum, ſcalpellô & ruptione membranæ craſſæ curatorum, ex aliorum relatione annotavit Petrus Borellus *Obſ. med. Phyſ. Cent. I. Obſ. 77. p. m. 82.* ſed tertium qvoqve ex propriâ obſervatione annectit de puerô, qvi A. 1648. podice imperforatô natus erat; Cùm autem foraminis illius defectus tardè animadverſus fuiſſet, anteqvam Operatio chirurgica celebrari poſſet, puer è vitâ diſcesſit. Et *Cent. 3. Obſ. 9.* Agni absqve Podice nati, apertione tamen curati exemplum recenſet. A. 1653. die 13. Martii cujusdam Serarii Svinfurtenſis uxor abortivit filiolum ſeptem menſium, cui anus imperforatus erat; Venter verò ſeu abdomen in inſignem molem intumuerat. Vixit ferè horam dimidiam. vid. Joh. Laur. Bauſch. *de Lapid. Ætit. p. m. 4.* Et A. 1639. die 20. Septembr. Uxor paupercula ex pagô Suinfurtenſium Zell, Suinfurti Gemellos

Exempla.

mellos

mellos peperit, filiolam pulcherrimam & bene conſtitutam, ac filiolum, cui penis qvidem erat, ſed teſtes & ſcrotum nullum, anus clauſus & imperforatus, imò ne veſtigium qvidem ani, &c. vid. Idem *ibid. p. 7.* In ſuburbanâ Vratislaviâ villâ A. 1669. Menſe Octobri, fabro cuidam lignario naſcebatur puellus, cætera optimè conformatus, præterqvam qvòd anus penitisſimè clauſus eſſet, ac veluti conſutus, nec niſi levisſimum ac vix ab acutiore oculô ritè diſcernendum indicium foraminis, qvod lineola ſubtiliſſima, veluti calamô inſcripta, deſignabat, juxta Henr. Vollgnadum *v. M. N. C. Dec. I. An. I. Obſ. 11. p. 33.* Meretrix qvædam in carcere detenta peperit Gemellos maſculos, qvorum unus erat ſanus & bonæ conſtitutionis, alter habebat anum clauſum, crura diſtorta & tumorem ſpongioſum in ultimâ vertebrâ dorſi. Ani apertio â Chirurgô feliciter peragebatur excrementaqve alvi naturaliter iterum fluebant; ſed poſt aliqvot dies infans moriebatur, juxta Johannis Petri Albrechti annotationem, *M. N. C, Dec. II. An. I. Obſ. 83. p. 195. ſeq.* Infantulus qvidam clauſô anô natus jam usqve ad ſextum ætatis diem cum maximô angore torminibus cruciabatur, & in vitæ periculô verſabatur Venter enim inflatus diſtentusqve erat, Leipothimiæ & ſudores frigidi aderant, anus obductus erat membranâ prædurâ, in qvâ nullum ferè indicium aut veſtigium ani, præterqvam macula nonnihil livida apparebat. Illic factâ parvâ inciſione (ne Sphincter læderetur) novaculâ linteis juxta aciem involutâ, deinde immiſſô ſpeculô ani, & qvod reliqvum dilatatô, ſtatim ejecta eſt excrementorum colluvies. Hinc Venter confeſtim ſubſedit. v. Gvil. Fabric. Hild. *Cent. I. Obſ. 73. f. m. 54.* ubi addit hunc puerum factâ cicatrice plenisſimè convaluiſſe, ſanumqve & incolumem ad annum ætatis decimum octavum vixiſſe, niſi qvòd alvum utplurimum ſiccam habuerit. Antonius Benivenius duos vidit pueros ab uterô matris natos naturalibus clauſis: horum alteri caro qvædam in anô altiùs increverat, adeò

adeò ut Inteſtini exitus percipi nullô modô poſſet: qvô factum, ut paucis diebus vitam finierit. Alteri verò membrana qvædam ipſius tantùm ani ori opponebatur, ſed eâ acutiore ſcalprô præcisâ ſanatus eſt puer. v. Anton. Beniven. *Obſ. med. cap. 30. p. m. 183.* Anno 1688. Menſe Februariô Mercatoris cujusdam Auguſtani Uxor enixa eſt puerum ſine podíce, unde Parentes anxii â Medicis petierunt, ut clauſa porta per Chirurgum aperiretur. Sublatis linteolis inveniebant anum qvidem imperforatum, ſed ab ipſô lineam ad radicem penis procedentem, in extremitate cum aliqvô foramine piſum medioris magnitudinis æqvante, per qvam viam alvinas fæces, modò tenuiores, modò craſſiores, paucas tamen, cum conatu, non rarò cum ſibiliô flatuum, depoſuit infans. Re á Medicis & Chirurgô ſeriò penſitatâ & maniſeſtâ ſpe lactati oſtium hujus viæ minùs qvidem ſolitæ, magis ac magis ſucceſſu temporis dilatatum iri, actuali manus operationi inducias dederunt; intruſâ tamen ad dilatandum qvadantenus hiatum illum, qvò liberior conciliaretur fæcibus alvinis exitus, turundâ è Radice Gentianæ paratâ. Interea tamen, cùm excrementorum excretio creſcente puerulô, qvi cæteroqvin edendo &c. ſanum ſe eſſe probabat, difficiliòr fieret, & abdomen intumeſceret, inſtantibus Parentibus Chirurgus B. S. die 22. Aprilis, præſente Medicô, intruſô in foramen ſtylô argenteô, ſecundum lineæ aut canalis longitudinem exploravit, num tendat ad locum ani conſvetum: cognitâ digitô qvoqve externè non levi rei certitudine, clauſuram hanc neqve â conniventiâ, neqve â coalitu, ſed ſolum modò per membranam eſſe, impoſitô prius cauteriô potentiali, per Lanceolam via reſerata eſt, cum modicâ ſangvinis profuſione & fæcibus in momentô exeuntibus: ab illô tempore puer porrò comedit, bibit, digeſſit, excrevit. Dejectiones autem alvinæ duplicem, per novum utpote ſimulqve prius oſtium, habuerunt exitum, juxta Obſervationem Georgii Tobiæ Durrii *M. N. C. Dec. II. An. 7.*

An. 7. Observ. 62. p. m. Anum imperforatum & cuti integræ similem, sine ullo signo aperturæ cicatrisatæ vel conclusæ in filiolô observavit Salomon Reiselius. *vid. M. N. C. Dec. III. An. 5. & 6. Obs. 151. p. 334.* Anno 1698. Mense Octobri observavit Josephus Lanzonus puerum qvendam sine Anô, â rusticâ bonæ temperiei, annorum ætatis viginti novem ortum, qvæ ipsi fassa est tres se jam peperisse filios & omnes sine anô. Arte eqvidem apertus est anus, sed secundô â vulnere die mortuus est. vid. ib. *Obs. 282. p. 635.* Anno 1672. ad Civis cujusdam primarii Hafniensis filiolum vix viginti qvatuor horas natum, vocatus fuit Casparus Kœlichen, eumqve fasciis involutum in gremiô obstetricis jacentem & qvasi animam agentem invenit, ut ab adstantibus etiam mortuus crederetur. Hujus debilitatis & Lipothymiæ causam credit reqvisitus Medicus anum, qvem in misellô illô impervium comperiebatur, observans præterea, qvoties filiolus ille respiraret, materiam excrementosam in anô latentem exitum vi qvadam moliri. Itaqve advocatus Chirurgus expeditæ manûs instrumentô incisoriô tunicam illam, qvæ anum claudebat perforavit; qvô factô ilico materiæ excrementosæ, atramenti crassioris instar, satis magna copia exiit; sublevatus inde paulum bonus ille pusio liberiùs respirare cœpit, seqventi tamen die fatis concessit, qvia, qvamprimùm anus pervius esset, etiam per nares materia purulenta effluebat, fortè abscessus ibi latentis signum. vid. Thom. Bartholin. *Act. Hafn. Vol. I. Obs. 84. p. 167. seq.* Aliud exemplum puelli anum imperforati & absqve effectu incisi annotavit Henricus Roonhuysen *Obs. Chir. Lib. I. Obs. 5. p. m. 18.* Et *Lib. 2. Obs. 2. App. p. 146.* Intestini recti occlusi, atqve ad duorum digitorum latitudinem Lancettâ, sine tamen effectu, aperti, idem meminit; cui *Observat. seq. p. 148.* adhuc aliud exemplum annectit, è cujus puelli Lancettâ latâ apertô anô sex uncias materiæ nigræ excrementitiæ prodiisse scribit. Post incisionem præcavendæ inflammationis

tionis gratiâ aperturæ turundam ſat magnam, Ungventô albo camphorato illitam, immiſit anumqve cannulâ argenteâ idoneâ, ad conſolidationem & ſanationem plenariam usqve apertum ſervavit. Peculiarem etiam obſervationem cum curâ annotavit Gallicus qvidam Autor, nomine Joſeph Courtial, dans les Nouvelles Obſervations anatomiqves ſur les os, *Svite Obſ.5. p. m.* 74. ſeqventibus verbis: Je fus appellé chez un de mes amis pour viſiter un enfant nouveau né, qvi rendoit les excremens par la bouche, & rien par le fondement. Il avoit le ventre fort gros & fort tendu: je l' examinay & je vis l' anus parfaitement bien formé. Je voulu y introduire une bougie, elle plia, & je ne pus jamais la faire aller qv' un grand travers de doigt au de là du Sphincter. Je le ſondai enſvite avec mon petit doigt, je trouvay un corps épais & membraneux, qvi reſiſtoit, & qve je ne pus dechirer. Cela m' obligea a faire faire ſur l' heure une canule de plomb, qve je fis introduire dans le fondement, le long de la qvelle le Chirurgien pouſſa un petit couteau en forme de biſtouri ou ſiringotome, au moyen du qvel je fis inciſer cette cloiſon membraneuſe, qvi fermoit le paſſage. Au premier coup les excremens ſortirent. Lorsqve l' Enfant fut bien vuidé, je fis introduire dans l' ouverture une tente embue de miel roſat, & je fis appliqver ſur le ventre de l' Enfant, qvi reſtoit gros & tendu, un cataplasme emollient. Cet enfant eſt agé de ſix à ſept ans, & ſe porte parfaitement bien. Inqvit etiam Ludovicus Cœlius, Rhodiginus, *Lection. antiqv. Lib. 4. cap. fol. m.* 128. ſe puerum atretum ſeu imperforatum in patriâ ſuâ natum vidiſſe, qvi diſſectâ parte obductâ, poſtea ſuperſtes manſit. In Nobilis cujusdam Poloni filiolô qvatuor dierum ſanô & optimè formatô orificium ani, qvod circa Inteſtinum rectum ad expellenda excrementa naturaliter apertum eſſe debet, carne & cute obductum erat, qvod tamen Chirurgus acutô ſcal-

primùm parvam incifionem acutò fcalpellò fecerat,m
vehemens & non nihil fœtidiffimi humoris exiit,foram
forpice magis dilatatô, ingens copia fœdiffimorum ex
rum partitis vicibus egefta eft. Cùm Cerdonis cujusda
qvatuor dierum nihil fecum alvinarum excerneret,abd
intumefceret, infans fugere nollet, & omnia ingefta
jiceret, clyfmate inteftina muneris fui oblita prolue
gus tentabat, fed tum fiftula eburnea profundiùs intr
poterat, & qvicqvid vi injiciebatur, regurgitabat, und
profundius anô cogitabatur : qvod & exploratio pe
digitum, cujus articulationem feu membrum integr
bat introitus Inteftini recti apertus, facta manifeftò
bat. Tunc cannulam oleô inunctam pro defendendô
leniter intrufit Chirurgus, & per ejusdem medium,
mum, qvàm profundè poterat, adegit, effluente
fangvine. Poft horæ dimidium qvadrantem puellus
tim aliqvot flatus, dilatatôqve per fuppofitorium vuln
jecit Meconium aterrimum nunc &c. juxta relationen
Burgii *M. N.C. Dec. II. An. 6. Obf. 58. p. 139. feq.* Plura ej
empla collegit Johannes Schenckius *obf. med. Lib. 3.*

§. 33.

Per coalitum. Tertiò qvandoqve exitus feu foramen Inteftini
nudâ membranâ occlufum, fed coalitu vel excrefc

increviſſe, adeò ut Inteſtini exitus percipi nullo modô poſſet, ex Antonii Benivenii *Cap. 30. p. 183.* paulò antè adduximus. Filiolo Conſulis cujusdam Thorunenſis â Chirurgô clauſus podex, ſed ſine ullô indiciô apertus eſt, nullis excrementis, ſed aliqvot ſangvinis guttis ſubſecutis, puelloqve poſtridie mortuô, in cujus abdomine apertô inventum eſt Inteſtinum rectum longitudine novem digitorum transverſorum ad podicem usqve firmiſſimè & arctiſſimè ad funis modum qvaſi contortum, nullô planè meatu aut hiatu conſpicuô, reliqvis viſceribus ſecundum naturam conſtitutis, teſtante Simone Schultziô *M.N.C. Dec. I. An. 3. Obſ. 2. p. 4. ſq.* Perfectam & profundam Inteſtini recti coaleſcentiam obſervavit etiam Daniel Ludovici *l. a. Obſ. 257. p. 459. ſeq.* in Pellionis cujusdam filiolô, qvi alterô demum poſt partum die imperforatô anô deprehendebatur, inſtitutâ proin inſpectione & collectâ hinc intimâ coaleſcentiâ pro deploratô habitus eſt. Cùm autem Parentes qvidvis experiri vellent priùs, qvàm innocens puſio propriis excrementis qvaſi ſuffocaretur; cordatus qvidam Chirurgus interveniens, factô tamen denuò prognoſticô, lancettâ aperturam aggreſſus eſt, locô rimulæ, non tam oculis, qvàm conjecturâ qvalicunqve conceptô, puellô interim, qvaſi bene ſecum ageretur, qvietisſimô, imò conatum ferè qvendam egerendi adverſus Chirurgi manum oſtendente. Poſtqvam ad articuli penè longitudinem tentô ſurſum pergendo pervenerat, nil verò exiret, deſtitit Chirurgus, donec elapſis aliqvot horis, rogantibus denuò parentibus, inſertâqve iteratò lancettâ exiguâ ſemper cruentatione ſenſim ac ſenſim ad finem coalitûs, qvi longitudine ſuâ duos auricularis digiti articulos (in mediocri virô) facilè æqvavit, perveniretur, & excrementa nuper nati conſveta cuſpidi occurrerent ſatis liqvida. Unde inſertâ turundâ prælongâ meatus ampliùs dilatatus indeqve circumcirca uſualibus medicamentis cicatriſatus eſt: infante bene ingerente,

mis, fruſtra tentatis omnibus remediis, poſt tres
obiit. Apertô ventre Sphincter ani connivebat eju
lis coalitus viſus; interni longanonis parietes contra
tredinem: inteſtina ſphacelata &c. An. 1577. Cl
puerulus, cui Natura anum ita denegaverat, ut nu
appareret veſtigium: cùmqve jam per decem dies
hilqve excerneret, neqve per anum, neqve per virg
retqve abdomen valde inflatum ac tenſum, perinde
circa medium rupturam minaretur: tandem duodec
nativitatis die vocatus Medicus, Georgius Garner
pelliculam & cutim ſupernatam eſſe, cauſticum & f
fruſtra, admovit; nam ſeqventi die per Os omnia,
ſerat, alimenta multaqve Excrementa corrupta &
crevit, & ſuffocatus ſic obiit: Factâ diſſectione rep
cus Inteſtina omnia fuiſſe integra, nullum finem eo
riens, ſed ita cum Veſicâ ejusqve collo confuſa &
vix divelli & ſeparari ab invicem potuerint: Muſcu
recti Inteſtini totam implebat cavitatem, collum v
primens & contundens &c. vid. Theoph. Bonet.
Lib.3. Sect.13. Obſ. 11. fol.m. 884. ubi plura exempla
tur. In filiolô beneformatô & ſanô Wittebergæ na
qvi ordinariò ano debetur, tuberculum qvoddam l

tharticum feces ſubvirides, ſtercoroſas, Meconium referentes, bis vomere cœperat, locum tuberculô notatum ſcalpellô perforare tentavit Chirurgus, & cùm nec flatus, nec excrementa inſeqverentur, profundiùs ferrum ad duas Uncias ferè adegit, ubi pariter præter ſangvinem ſtillantem è vulnuſculô nil qvicqvam prodiit. Stylô immiſſô Inteſtini recti via nondum poterat explorari, qvare turundâ craſſiuſculâ, obductâ Ungventô cicatricem inducente, vulnuſculum deligabatur. Seqventi die Chirurgus vulneri proſpecturus vidit pauca qvædam viſcida excrementa, in imô vulneris ſtabulantia adeò tenacia, ut Volſellâ, præhendere & extrahere opus habuerit. Vomitùs ſtercoreos exceperunt poſt meridiem motûs convulſivi tenellum mirè concutientes corpuſculum ita ut paucis horis poſt animam Deo reddiderit, vid. Georg. Frid. Francus de Franckenau *M. N. C. Dec. III. An. 1. Obſ. 123. p. 206. ſqq.* In filiolô, cujus alvus officio ſuo non reſpondebat, in conſilium vocatus Johannes Georgius Hoyerus ani veſtigium diſcernere vix poterat, coalitâ prorſus carne muſculoſâ. Accerſito itaqve Chirurgo, Lancettâ in locô conſvetô findi curabat, & muſculoſam carnem ad longitudinem articuli pollicis ano obſitam deprehendebat; adeò ut Chirurgus de ulteriori ſectione & perforatione prorſus deſperaret, cauſam interſerens, deficere forſan vel aliorſum tendere Inteſtinum rectum. Enim vero poſtqvam mediante ſuppoſitoriô ex Sapone confectô & vulneri immiſſô citeriorem cavitatem ſciſcitatus erat; ut in operatione pergeret, Chirurgus, urgebat Hoyerus, cùm, portâ hac naturali non repertâ & apertâ, nihiloſecius moriendum ſit infanti. Continuatâ igitur paulò profundiùs fiſſione, & ſuppoſitoriô denuò immiſſô, mox præter morem recens natorum excrementa copioſa cum flatibus plurimis ſenſim ſenſimqve eliminabantur; vomitu ſponte ceſſante & infante convaleſcente. *v. Ephemer. Acad. N.C. Cent. V. & VI. Obſ. 69. p. 327. ſq.* Paulò ante exemplum adulti, alvi coalitu laborantis, adduximus

mus, tale etiam communicat Jacobus Auguſtinus Hünerwolfſius *M. N. C. Dec. II. An. 8. Obſ. 92 p. 208.* Scilicet Johannes Reiſner, chartarius Arnſtadienſis, ipſe medens obſtructioni ventris, abutitur Pilulis Francofurtenſibus aloëticis minoribus, & inde occluſâ portâ inferiori penitus retinetur colluvies ſtercorea. Hinc Venter ut ſolvatur, omnis locatur opera; ſed fruſtra. Bibitur, & ſingultus cum Vomitu Excrementorum ſeqvitur, ventre indies creſcente majorem in modum. Pharmaca continuantur vigili curâ, ſed ea reſpuit omninò, & ejulantem ægrotum interficit Ileus. Diſſecto ventre tumidô, ſtercorei halitus fugabant adſtantes. Ventriculus & Inteſtina flatibus & excrementis fluidis extremè reperiebantur diſtenta, gangrænoſa, nonnullis in locis exeſa. Rectum fibris qvaſi tot filis decuſſatim erat conſtrictum, ut neqve ſurſum, neqve deorſum qvicqvam tranſire potuerit. Podicis defectum annotavit Johannes Nicolaus Binningerus *Cent. II. Obſ. 81. p. m. 222. ſeq.* in puerô recens nato, in cujus diſſectô Cadavere non ſolùm podex, ſed totum inteſtinum rectum deficiebat. Colon enim in extremitate omninò conſtrictum qvaſi fune circumligatum erat, cui membranoſum fruſtulum, breviſſimum cis ligaturam appendebat.

§. 34.

Stercus per Venem in pueris. Qvamvis autem hactenus puerorum utplurimùm, anô imperforatô natorum, exempla adduxerimus, minimè tamen puellæ ab ejusmodi Ani clauſurâ ſunt immunes; tale enim exemplum ex Johannis Jeſſenii à Jeſſen Obſervationibus refert Theophilus Bonetus *Sepulchret. Lib. 3. Sect. 13. Obſ. 11. fol. m. 884.* Scilicet, vocatus ille ad natæ ante triduum puellæ alvum obſtructam ciendam, nil præter fæcum ſiccitatem ſubeſſe autumans, lenientem ac ſtimulantem injicere nodulum molitur; impulſui ſolidi qvid reſiſtere ſentit, mox ſtylum lenticularum, aridarum fæcum extractioni aptum, indit vehementiùsqve impellit, & ecce Sphincter, cui rectum inſeritur, & vicina natium cutis con-

connivet: extractus ſtylus nec odoris nec excrementi qvicqvam ſecum evehit: Mox adſtantes de membranâ aut grumô inteſtinum interſepiente, aut laterum concretione Jeſſenius reddit certiores: hinc dubium potiùs, qvàm nullum experiri ſtatuit auxilium; & cùm ſolvendum continuum, ſecante, num, an urente rectiùs id fiat ferrô, deliberat, tandem, potentiale in omnibus abhorrens, diſtentis qvousqve licet natibus, ferrô teliformi rem aggreditur, ſuccedit, ſolidiorem membranam absqve hæmorrhagiâ transverberat, mox Clyſterem injicit, cujus pars major regurgitans plura ibi latitare ſimilia ſepta argumento erat, unde fatum tertiô â ſectionis die ſupervenit. Apertô epigaſtrio inter alia Inteſtinum rectum bis lateribus concreuerat, bis orbiculari Interſepiebatur membranâ. Aliûs puellæ anô imperforatô defunctæ exemplum idem Autor *l. a. fol. ſeq.* adducit. Plura imperforati Podicis in utrô ſexu annotata exempla collegit Georgius Francus *Satyr. med. VII.* §. 7. *p. 118. ſeg.*

§. 35.

Deniqve interdum Inteſtinum rectum, anô clauſô, ex vitioſâ conformatione, Veſicæ implantatur, vel etiam, citra inſertionem Inteſtini recti in Veſicam, materia retenta ſuâ ſponte ſibi viam ex inteſtinis ad veſicam per exulcerationem ac fiſtulam qværit, ita ut ſtercora per vias urinarias & qvidem in maſculis per Penem, inpuellis autem per vulvam, ſeu Vaginam uterinam prodeant. v. g. Annô 1669. Menſe Octobri Vratislaviæ Fabro cuidam lignario naſcebatur puellus, cui anus penitiſſimè clauſus erat, & licet digitô comprimeretur anus, in Inteſtinô tamen rectô qvicqvam detineri excrementorum, neutiqvam dijudicari poterat. Econtra guttatim ſemel atqve iterum, aliqvando etiam paulò longiùs feces alvinas, modò tenuiores, modò craſſiores, prout paucior copioſiorve urina ipſas diluebat, per Mentulam excernebantur, ex qvâ non rari etiam flatûs cum ſibilô *De puellis.*

enim etiam in hoc fœtu deficiebat) dilatabatur,
non per anum, ſed antrorſum per membrum viri
lum præputio ſuo munitum referens extra contr
tur. Honeſta qvædam matrona Genevenſis fili
rit, qvi clauſô anô excrementa per ductum urinariu
urinam excernebat. Accerſitô itaqve Medicorum
gorum Collegiô, nullus in eâ fuit opinione, ut de
ne qvicqvam tentaretur. Tandem, qvum excremen
ſcerent, nec per ductum illum anguſtum amplius
poſſent, inflatus eſt venter, excita eſt febris aliaqv
mata: ita ut decimô ſeptimô ætatis die è vita dece
pertô cadavere, inventum eſt Inteſtinum rectum adn
do veſicæ. vid. Gvilhelm. Fabric. Hild. *Obſervat. Chir*
I. Obſ. 75. Op. fol. m. 55. An ſolâ membranâ, an ve
occluſus fuerit anus in puellô Wittenbergenſi, cujus
Georgius Fridericus Francus de Frankenau *M. N. C. D*
1. Obſ. 123. p. 206. ſeq. non liqvet, cùm ejusdem Sectio
tibus impediretur. Anno 1643. Amſtælodami naſc
fans clauſô anô, cui in locô ordinariô â Chirurgis La
apertura unius digiti tranſverſi lata, duorumqve tranſ
digitorum profunda incidebatur; qvâ tamen inciſio

Veficæ implantatum offendebant, ita ut feces, naturaliter per Inteftinum illud & podicem evacuandæ, in dictô infante ad Veficam depofitæ fuerint. v. Hein. à Roonhuyf. *Obf. Chir. Part. 2. p. m. 146. feq.* Daniel Sennertus talem, claufuram vidit in puero, qvi dies feptendecim vixit, anô licet claufô, fæcem autem cum urinâ reddidit, fecundum Petr. Borell. *Cent. I. Obf. 77. p. 82. feq.* Infans natus anô membranâ obductô trium menfium fpatiô excrementa alvina per urinæ vias excrevit, ruptâ autem novaculâ membranâ evafit feliciffimè, juxta Zacut. Lufitan. *Prax. medic. admir. Lib. 3. Obf. 72. fol. m. 112.* De Infante cum podice planè occlufô, ac Cole ita formatô, ut alvi fæces per illum qvotidie excernerentur; qvam tamen abominandam deformitatem nec incidendo, nec proterendo, dilaniandove, licet vel obnixè adniterentur, corrigere potuêre etiam fagaciffimi Chirurgi, hærente penitius infanabilis mali radice, qvam ut humanâ exftirparetur induftriâ. vid. Nicol. Tulp. *Obf. Med. Lib. 4. cap. 35. p. m. 350.* Vratislaviæ Anno 1703. natus eft puellus anô claufô, cui poft partum & baptifmum manus adhibebatur ad repagulum ani tollendum, fed irritô fucceffu. Extremâ enim Cute incifâ, tanta renitentia & in Cavitate Inteftini repletio adhuc fupererat, ut omnis curatio fupervacanea videretur. Interim horâ qvartâ ejusdem diei Meconium per Urethram Penis emanavit, ac idem poftea aliqvoties; & cùm Penis pubesqve paulò fortiùs comprimerentur, in majori etiam qvantitate; nihilominus tamen infans circa horam decimam feqventis diei animulam fuam efflavit. Diffectô Cadavere Inteftina tenuia flatu diftenta erant & fubflava, Mefenteriô fuô munita; fed craffa omnia eô penitus carebant, & â cœcô per Colon ad rectum usqve contiguâ qvafi & levi membranâ invicem cohærebant, at mirum in modum contorta & confufa, ita ut ductus eorum difficulter dignofci potuerit. Omnia autem hæc Inteftina craffa fecibus copiofis referta erant, & eorum

 ultimum

ultimum eâ parte, qvâ aliàs in anum exit, canalem membranoſum tenuem ex ſe emittebat, Veſicam verſus tendentem & in collô ejus ad radicem Penis terminantem, per qvem recrementa Inteſtinorum novâ & inſolitâ viâ fuerunt ejecta. Nam licet Canalis hic pertenuis admodum eſſet, ſtilum tamen facillimè admittebat, & in ipſam Inteſtini cavitatem hiabat, adeoqve ad aliqvalem fecum tranſitum idoneus admodum erat. Cùm autem univerſa excrementorum qvantitas per eum neutiqvam evacuari potuerit, luſui potiùs, qvàm beneficio naturæ adſcribendum, qvicqvid in formandâ hac viâ tentavit eadem: qvapropter & infans fatis cedere omninò eſt coactus. *vid. Nov. Literar. German. An. 1703. Menſ. Auguſt. p. m. 290. ſq.* Lapidicidæ cujusdam Schaphuſani filius clauſô anô natus diebus aliqvot paucis, qvibus ſupervixit, unà cum Urinâ ſtercus per Penem excernebat. Puelli cadavere diſſectô, deprehenſum fuit rectum Inteſtinum non ad nates ferri, ſed veſicæ implantatum, qvæ cauſa fuit, cur cum Urinâ alvi fæces excerneret. vid. Theoph. Bonet. *Sepulchret. Lib. 3. Sect. 12. Obſ. 24. fol. m. 874. & Sect. 13. fol. 884.* ubi multa ejusmodi exempla recenſet, vid. etiam Johann. Schenck. *Obſerv. medicin. Lib. 3. fol. m. 382. ſq.* qvo locô in filiô Lapidicidæ Inteſtini recti extremitatem Corpori veſicæ non per obliqvum, uti Ureteres, ſed rectâ, inſertam fuiſſe refert. In Bercau, pagô â civitate Goudanâ miliari diſſitô, puellus naſcebatur anum habens imperforatum atqve totos dies undecim, ſeu tantisper dum animam exhalaret, excrementa per Penem aut ſola perſe, aut unà cum lotiô excernens, juxta Balduin. Ronſſei *Epiſt. med. 14. p. m. 54. ſq.*

§. 36.

Per vulvam in puellis. Qvoad exempla puellarum anô clauſô natarum atqve fæces per vulvam excernentium, notandum, in ejusmodi caſu per diverſos meatûs, modò per ductum urinarium, modò per vaginam uteri, modò per peculiarem ductum, exitum ſuum habere

habere excrementa. Puella anô imperforatô nata, cui intestinum in pudendum desiit, per qvod fæces nunqvam non excrevit, vitam ultra sex annos produxit. *vid. Ephemerid. Acad. N. C. Cent. V. & VI. Obs. 56. Schol. p. 88.* In puellâ Intestinum rectum ad pudendum muliebre protensum & locum excretionis vicarium invenisse refert Georgius Wolffgangus Wedelius *vid. Act. Erudit. 1717. Mens. Septembr. p. 408.* Fœminæ cuidam post partum difficilem, Intestina per Uteri Cervicem propendebant, ulnæ unius & ultrà longitudine, qvod cùm ægrè ferret patiens, consiliô muliercularum, id omne, qvod propendebat, rescidit; unde mox fæces per Uterum excerni & cum Urinâ prodire cæperunt. vid. Joh. Rudolph. Salzmann. *Obs. anat. p. 16. 18.* Puellam clausô ani meatu natam atqve octavô qvôqve die recrementa ex naturalibus dejicientem hocqve malum ad sextum decimum ætatis annum tolerantem, se vidisse scribit Antonius Benivenius *observ. 86. p. m. 255.* Puella Torgensis, Sartoris filia, novem septimanas nata, gutturis inferioris expers, omnia excrementa per vulvam qvotidie excrevit, uti ex communicatione D. Rheboldi refert Daniel Sennertus *Pract. med. Lib. 4. Part. 1. Sect. 1. cap. 1. p. m. 7.* Puellam, octo circiter septimanarum, cui natura in ani locô maculam tantùm in carne durâ, tanqvam vulneris sanati vestigium delineârat, excrementa per vulvam emittentem vidit Zacharias Fürst, & ita qvidem, ut, cùm diductâ non nihil vulvâ abstersisqve excrementis, naturæ istuc aberrantis compendium accuratiùs perlustraretur, adverteret, incurvatô flexu Intestinum rectum suum in Vulvæ parte inferiore sortitum esse exitum, per qvem molestam semper fæcum Sarcinam expellendo deponeret. *vid. M. N. C. Dec. II. An. 3. Obs. 112. p. 225.* Simile exemplum puellæ semestris anô imperforatô natæ exhibebatur Philippo Jacobo Hartmanno, cui infanti pariter officium ani labiis pudendi natura crediderat: ubi enim subtus vaginam labiorum ambitus ordinariè coit, inibi

orificium Inteſtini recti deliteſcebat, per qvod fæces alvinæ egredi deprehendebantur. *vid. ibid. An. 10. obſ. 159. p. 249. ſeq.*

Obſervatio. His binis exemplis bina alia, ratione loci excretorii ſimillima, & qvidem alterum in ruſtici, alterum in Nobilis cujusdam, filiabus mihi ipſi obſervare licuit; qvarum utraqve & qvidem prior hebdomadas octo, poſterior ſedecim ſeptimanas nata, Anum non tàm per ſolam membranam, qvàm per excreſcentiam ſeu ſubſtantiam carneam, occluſum habebat, feces verò alvinas per certum meatum ſive inteſtinum rectum, in infimâ Vulvæ parte ſeu circa inferiorem labiorum coitum, apertum excernebat. In utrâqve dictarum puellarum, apertura iſta vix culmi ſtraminei craſſitiem æqvabat, ut adeò excrementa non niſi tenuia & liqvida ferè ſummôqve niſu pertranſire poſſent. Qvamvis autem dictus Zacharias Fürſt. *l. a.* Ani perforationem non immeritò diſſvaſerit, hac additâ admonitione: viderint attendantqve ad ſimilia naturæ aberrantis compendia omnes ii, qvibus hujusmodi obtingunt, ne immaturô nimis conſiliô perniciosas auſpicentur ſectiones. Si verò qvis putet, anô perforatô inteſtinôqve rectô eò deductô vulnus, remanente liberâ alvi excretione, conſolidari commode potuiſſe, ab eô libenter adhuc inſtrui cupio. Licet, inqvam his verbis dictus Medicus operationem aperiendi alvi diſſvadeat, & qvamvis etiam, me in locô podicis ordinariô, hac operatione, eqvidem foramen incidere poſſe, minimè tamen verum Inteſtini recti ſphincterem ibidem eſſe reperturum, optimè ſcirem; nihilominus tamen, qvia in ejusmodi ſubjectis, tempore & mutatô ciborum genere, ſtercora magis inſpiſſata & indurata per ejusmodi anguſtum Canalem extraordinarium tranſire non poſſunt, ſed potiùs, ſecundum hactenus adducta exempla, varia ſymptomata, cum ſubſeqvente morte, cauſantur, aſſiduis parentum ſollicitationibus victus in puellâ ruſticâ An. 1701. per Chirurgum & Operatorem noſtrum T. F. anum ſatis profundè, & usqve ad excremen-

crementorum exitum Lancettâ magnâ perforari primisqve diebus turundam, posteaqve cannulam saturninam cum reliqvis medicamentis externis applicari jubebam, ut dictæ puellæ intra aliqvot septimanas naturalis fecum alvinarum exitus restitueretur. An. seq. 1702. die 9. Novembr. in puellâ nobili, filiâ scilicet Domini â B. per eundem locum, hactenus excrementa, etiam molliora, cum dolore, nisu atqve torminibus excernente, (cujus Parentes prioris exempli instinctu id anxiè à me efflagitabant) eandem Operationem per dictum qvoqve Chirurgum instituendam curabam, & qvidem tantô cum successu, ut puella intra sex præter propter hebdomadas restituretur. Et qvamvis negandum non sit, in utraqve puellâ tempore dejectionis nonnunqvam feces liqvidiores simul per vulvam prodiisse, crassiores tamen per novam aperturam excernebantur. Harum puellarum altera, nobilis scilicet, post duos circiter ab Operatione annos, mortua est, altera autem, qvantum qvidem scio, adhuc vivit. Qvòd autem in hac relatione puellam rusticam nobili præposuerim, ex duplici causâ factum, primò ratione temporis, cum illa Anno 1701. hæc verò Annô 1702. curæ meæ commendata fuerit: deinde ratione sostri, cùm illius, rusticæ puellæ, pater, post curam aliqvod, licet satis tenue, gratitudinis signum obtulerit; hujus autem, nobilis scilicet puellæ, durante curâ, simul febre miliari malignâ laborantis, Parens, etiam admonitus, ad hunc usqve diem ne obulum qvidem pro magnâ labore solverit. En! aurea Praxin medicam! Qvandoqve etiam in feminis adultis ani clausura talisqve vitiosa excretio observatur, de qvibus paulo in infrà. *alia.*

§. 37.

Cùm autem in qvibusdam hactenus de Anô non perforatô recensitis Observationibus simul ipsius curam chirurgicam ex Autoribus recensuerim, placet adhuc Lectorem benevolum, plura de hac operatione desiderantem, ad seqventes Autores *Clausura ani Chirurgia.*

 medico-

medico-chirurgicos remittere, v. g. vid. Hieronym. Fabric. ab Aqvapendent. *Oper. Chirurg. Edition. Patavin. fol. m. 284 Edition. Francofurt. Part. I. cap. 88. p. m. 324.* Ambrof. Paræi *Oper. Lib. 16. cap. 33. fol. m. 363.* Johann. Scultet. *Armament. chirurg. Part. I. Tab. 14. fig. 18. p. m. 23. & Tabul. 45. p. 109. it. Part. 2. Obf. 71. p. 103.* Paul. Barbett. *Chirurg. cap. 3. p. m. 37.* Johann. van Horne *Microtechn. §. 15. p. m. 367. & p. 475. feq.* Gvil. Fabric. Hild. *Cent. I. Obf. 73. p. m. 54.* Cornel. Solingen *Enchirid. Chirurg. Part. 3. cap. 34. p. m. 323.* Henr. Vollgnad. *M. N. C. Dec. I. A. I. Obf. 11. p. 34. feq.* Sim. Schultz. ibid *An. 3. Obf. 2. p. 3. feq.* Joh. Burgius ib. *An. 6. Obf. 58. p. 139. 140.* Heinric. van Roonhuyf. *Obferv. chirurg. Part. I. Obf. 5. p. m. 18. & Part. 2. Append. Obf. 1. & 2. p. 144. 146.* Anton. Nuck. *Operation. & Experiment. chirurg. 41. p. m. 141.* Traité des Operations de la Chirurgie de Jean Baptifte de Verduc. *cap. 27. p. m. 129. 131. feq.* Edition. german. â me translat. *p. 92.* Johann. Dolæi *Encyclopæd. Chirurg. Lib. 3. cap. 3. p. m. 710. feq. 722. feqq.* Chrifloph. Völters Hebammen-Schul. *Part. 4. cap. 27. p. m. 324.* Job Meckren. *Obferv. Chir. cap. 24. p. 114. feq.* Cours d'Operations de Chirurgie de Monf. Dionis *Demonftrat. 4. p. m. 268. feq.* Balduin. Rouffei *Epift. medic. 14. p. m. 54. feq.* Daniel Sennert. *Inftitut. medic. Lib. 5. Part. 1. Sect. 2. cap. 7. p. m. 1005.* Michael. Bernhard. Valentin. *Chirurg. Sect. 2. p. m. 255. feq.* Johann Muralt. *Chirurgifch.* Schrifft. *p. m. 112.* Laurent. Heifter. *Ephemerid. Academ. Nat. Cur. Cent. III. & IV. Obf. 193. p. 463. feq.* item ejusdem *Chirurgie* oder Wund-Artzeney *Part. 2. cap. 149. p. 681. feqq.*

§. 38.

Claufura in brutis. Non autem folummodò homines ἀτρήτους, verùm etiam beftias anum imperforatum habentes interdum reperiri teftantur Autores. Inqvit enim Ludovicus Cælius, Rhodiginus *Lection. antiqv. Lib. 4. cap. 9. fol. m. 128.* Vaccam fuiffe Perinthi, accepi-

accepimus, cui cibi excrementum extenuatum per Vesicam transmittebatur; dissectus anus denuò coalescebat properè, nec resecando evinci potuit vitium. vid. etiam Johann. Georg. Schenck. *Histor. Monstror. p. m. 105.* De Agnô absqve podice natô vid. Petr. Borell. *Observ. Cent.* 3. *Obs. 9. p.* 203.

§. 39.

Stercus per Penem in adultis.

Hactenus de Infantibus egimus, â qvibus ob ani, â primâ conformatione ortam, Clausuram feces alvinæ per vias urinarias, atqve pro sexûs differentiâ vel per Penem, vel per vulvam excernuntur. Dantur insuper aliæ adhuc ejusdem vitiosæ fecum excretionis causæ, & qvidem tam in Infantibus, qvam in adultis, nimirum vel â Calculô, vel a fecibus induratis, vel â Scirrhô, vel â vulnere aut ulcere venerô Intestini recti & Vesicæ, vel ab aliò naturæ vias obstruente impedimentô desumendæ, exempli gratia; Vir qvidam Reverendus Calculô Renum atqve vesicæ laborans ingentem imprimis dolorem circa pubem aliqvandiu passus est, ita ut tandem alvi excrementa non ampliûs per anum, sed per Penem tantùm summô cum dolore excernere inciperet, qvod sex circiter menses duravit, uti commemorat Johannes Jacobus Wagnerus *M. N. C. Dec. II. An. 4. Obs. 75. p. 159.* ubi addit, verisimile esse, casum adeò insolentem ab ulcere qvodam Vesicæ & Intestini recti, â Calculô productô, provenisse, atqve hinc partem aliqvam Intestini recti omnimodè coaluisse. Sectô Cadavere Petri de Schardes, re medicâ illustris, præter lapides Renum prodigiosos repertos, etiam in rectô Intestinô, è regione colli Vesicæ, inventa est carnositas putris, qvæ suâ putrilagine vesicam ita laceraverat, ut Intestinorum excrementa ante obitum, unà cum urinâ redderet ad miraculum usqve. vid. Johann. Schenck. *Observ. medic. Lib.* 3. *fol. m.* 392. & Theoph. Bonet. *Sepulchret Lib.* 3. *Sect. 12. Obs. 23. fol. m. 874.* Lutetiæ Mercator qvidam alvi fæces diu per Penem emisit, qvô affectu tandem 1654. obiit. vid. Petr. Borell. *Histor. med. phys. Cent. III.*

Cent.III. Obs.16. pag. m.210. seq. Tria ejusmodi exempla recenset Johannes Schenckius. *Obs. med. Lib.4.fol 226. seq.*

§. 40.

Per Vulvam. In sexu seqviore ejusmodi excretio, ob nimis arctam Intestini recti & vaginæ uterinæ connexionem facillimè per vulvam fieri potest, siqvidem illud interstitium sæpe erodi vel perforari, vel etiam partu difficili dilacerari solet, ut adeò utriusqve excrementa liberè inter se commeare qveant. e. g. Uxor certa, Uterô ac Intestinô rectô a fluxu albô cum lue venereâ erosis, parte anteriore fæces reddidit, posticâ lotium, ordine naturæ inversô. vid. Joh. Rhod. *Cent. 2. Obs.91.p.m.99.* Mulier qvædam postqvam diutinô tempore purulenta fœtidaqve, manifestissima exulcerati uteri signa, per pudenda excrevisset, postremò & alvi excrementa per eundem locum demisit, juxta Anton.Beniven. *Obs.medicin.cap.11.Annotat.p.m.156.* De fœminâ rusticâ, viginti aliqvot annorum, cujus podex ex vitiosâ conformatione erat occlusus, intus tamen ad vaginam uterinam desinens, ita ut excrementa alvina per vulvam excerneret, vid. Benjam. Bened. Petermann. *Observ. med. Dec.2. Obs.2.p.m.2; seq.* Virginem honestam viginti aliqvot annorum excrementa per muliebria, clausô anô, excrevisse, refert Martinus Johannes Hæsbart *M.N.C.Dec.II.An.10.Obs.75.p.132.* Meretrix qvædam ex Venere præposterâ Ulcus in Intestinô rectô vaginam penetrans cum excretione stercoris per vulvam patiebatur, uti refert Petrus de Marchett. *Observ.Med.Chir.p m.138.Obs.posthum.5.* Uxor nobilis viri cùm per qvatuor annos cum lotiô & stercore sangvinem emitteret ac parùm de hac re sollicita esset, qvia nullum dolorem inde persentiret, tandem corrosis ac perforatis intestinis, per vulvam stercora miserè emittere cæpit, qvæ sic nullô præsidiô conferente, fœdè conspurcata longam vitam duxit, teste Amatô Lusitanô *Curat.medic.Cent.2.Curat.10.fol.m.140.* Qvandoqve etiam in partu difficili ab imperitis Obstetricibus

cibus interstitium illud inter Uteri vaginam & intestinum rectum dilaceratur, ut fæces alvinæ per vulvam prodeant, qvale exemplum de puerperâ Hafniensi refert Thomas Bartholinus *Cent.2. Hist. 63. p.m.248. seq. item de insolit. Partûs human. viis Cap.14. p.m.114.* item Christoph Völter. Hebammen-Schul, *Part.2. cap.17. Obs. 3. p.190. seq.* Imò per ipsum uterum fæces excrevit fœmina, cui post partum difficillimum Intestina per Uteri cervicem ulnæ unius & ultra longitudine propendebant; qvod cùm ægrè ferret patiens, consiliô mulierculárum id omne, qvod propendebat, rescindebat, unde mox fæces per uterum excerni & guttatim cum ipsa urinâ prodire cœperunt. vid. Joh. Rudolph. Salzmann. *observ. anat. p.m.16.* Vidua qvædam honesta sexaginta qvatuor circiter annorum, cùm fluxu hæmorrhoidali aliqvandiu immensùm laborâsset, illô tandem exarescente, in dolorosam ani incidit exulcerationem, qvâ factum, ut illô inflammationem intumescentiamqve circum circa subeunte seqve arctiùs constringente fæces per inferius guttur parcius primò secederent, donec successu temporis prorsus sufflaminarentur, nihilqve omnino earum amplius per regiam illam viam consvetâ naturæ lege excerneretur. Unde pertusô & qvasi perterebratô, procul dubiô ex acrioribus longiori morâ interea redditis excrementis istis, intestinô rectô, illa diutius retineri nescia, qva data porta exitum moliri sategerunt; qvô aliorsum denegatô, credibile Georgio Abrahamo Mercklino, ea adjacentem qvoqve uterum exedisse ac penetrâsse; ex qvô qvin dein foras se proripuerint, nullum est dubium. Atqve hæc insolentissima alvinarum fæcum excretio adeò postmodum increbuit, ut cum molestissimô fœtore & fæminæ perenni cruciatu per integrum annum & qvod excurrebat, indesinenter duraret. *v. M. N. C. Dec. III. An.7. & 8. Obs.213. p.360. sq.* Seqventem Observationem annotavit Ido Wolfius *Obs. chir. medic. Lib.1. Obs. 46. p.m.146. & 150. sq.* Villici cujusdam uxor per aliqvot annos

passa erat mensium fluxum, imò per sesqvіannum continuò ex uterô sangvis, deinde per aliqvod tempus multum fœtidi puris sangvine mixti, tandem verò fæces liqvidæ per dimidium, ante obitum ejus, annum profluxerunt, nec ampliùs per ordinariam viam qvicqvam Excrementorum secessit. Post aperturam hujus subjecti inter alia Ido Wolfius Intestinum colon, qvô locô uterum tangere solet, ipsi firmiter adnatum observavit. Per longitudinem dissectum Intestinum conspiciendum dedit foramen vel tres digitos concipiens, qvod cùm Uteri cavitate communicans magnam vim putidissimi puris & fæcum concluserat, & excretionis istius præternaturalis causa fuerat. Paulò inferiùs in Intestinô rectô simile foramen, sed angustius, idem observavit, cum priori respondens, & Intestinum rectum circa finem, podicem versùs, scybalis ita repletum occlusumqve vidit, acsi consiliô & industriâ factum fuisset, ne excrementa alvi ampliùs per hanc portam ejicerentur. Mercatoris Dantiscani filia sexennis manibus pudenda continuò fricabat, qvæ ob rei turpitudinem â Parentibus sæpiùs corripiebatur, tandem in malignam incidit Dysenteriam, qvâ de causâ in consilium vocatus Medicus, Joh. Schmidius, varia propinat, & ex abstergentibus & consolidantibus Clysterem injici curat, cujus pars per pudenda effluebat. Ad rei hujus spectaculum obstupescentes parentes dictum Medicum advocant, rem exponunt, monstrant genitalia; Medicus pudendum totum invenit membranâ carnosâ obvolutum, ita tamen, ut supernè & infernè minutissimum tantùm appareret foramen, per qvod mucosa & cruenta ex Intestinis materia evacuabatur. Cùm enim liberum effluxum Urina non haberet, moram circa velamentum trahere opus habebat; acrimonia autem seri vel urinæ retenta temporis morâ loca obscæna rodebat & vellicabat, demumqve Intestini recti conciliabat erosionem; unde per alvum excernenda per genitale, communi factô meatu, exire conspiciebantur, *v. M. N. C.*

Dec. I.

Dec. I. An.3. obs.124.p.198. & *An.4.* & *5. obs.157. p. 199.* Uxor cujusdam Pistoris Amstelodamensis ob partum difficilem incidit in Vulvæ Intestiniqve recti Gangrænam adeò enormem, ut multi, existimarent afflictam brevi è vivis excessuram. Post Gangrænæ separationem foramen Vulvæ repertum fuit tantum esse, ut facillimè nux juglans viridi cortice obducta per illud ad Intestini recti cavitatem inseri potuisset: unde fæcibus alvinis dabatur locus, ut ex Intestinô rectô ad Vulvam nullô negotiô transirent. Id qvod in tali casu admodum familiare: Vulva enim tam arctè cohæret Intestino recto, ut qvasi continuum sit Corpus: Itaqve sit alterutra pars afficiatur, altera neqvit remanere immunis, juxta Freder. Ruysch. *obs.59. p. m.76. sq.* In fœminâ adultâ post erosionem vel Ulcerationem feces alvinas per pudendum excretas se observâsse scribit Georgius Wolffg. Wedelius de Morb. Infant. Cap. 5. p. 14. Plura ejusmodi Stercoris per vulvam egredientis exempla reperies *M. N. C. Dec. I. An. I. Obs. 110. p. m. 258.* Theoph. Bonet. *Sepulchret. Lib. 3. Sect. 12. Obs. 21. f. m. 873. sq.* Joh. Rhod. *Obs. med. Cent. 2. Obs. 91. p. m. 99.* & Joh. Schenck *Obs. med. Lib. 3. fol. m. 392. sq.* qvibus annectere libet, qvod mihi ante aliqvot annos in Capillamentarii cujusdam Gallici, nomine Thibaut, uxore annotare licuit. Ipsa scilicet per aliqvot dies in Intestinô rectô ardorem insignem, atqve versus Uterum dolorem gravativum cum diuturnâ alvi suppressione passa fuerat, cùm ipsius mater, jussu meô, immissô in ægrotantis filiæ anum digitô rem altius indagans impedimentum aliqvod, tumorem scilicet ingentem, totam Intestini recti cavitatem seu spatium adimplentem vel occupantem, se offendere diceret: Unde statim per Chirurgum fomentationes, epithemata & cataplasmata maturantia, Enemata item emollientiâ, applicari curabam, sicqve post aliqvot dies, disruptô tumore, factôqve in pariete inter anum & vulvam foramine satis magnô, alvina excrementa simul per vulvam urinaqve per anum *Observatio.*

dere cogebatur, niſi qvod parum liqvoris ſeroſi per anum exſtillaret, juxta relationem Johannis Caſpari Weſtphali *Ephemerid. Acad. N. C. Cent. I. & II. Obſ. 136. p. m. 279.* Ex Caſtanearum crudarum ingluvie multâ incidit qvidam in omnimodam fæcum retentionem, ita ut ventris tumore doloreqve immani oppreſſus, circa umbilicum globulum, veluti ſphæram habere videretur ab implicitis & circumvolutis, chordarum modô, inteſtinis enatam. Hic cùm in agone eſſet & frigidô ſudore madidus, ſtercus per os ejecit, tandem tamen poſt aſſumtas aliqvot parvas pilulas plumbeas, qvibus ſclopetarii ad enecandos paſſeres utuntur, fæces iterum ritè reddidit. vid. Zacut. Luſitan. *de Prax. med. admir. Lib. 2. Obſ. 34. fol. m. 49.* Intenſâ Hyeme Conſiliarius qvidam in dolorem colicum cum Vomitu ſtercoreô per intervalla incidit, & qvidem ab Inteſtinô Ileo tribus in locis complicatô & ſphacelatô, v. Stephan. Blancard. *Oper. med. Tom. II. pag. m. 46.* Ab Idioſyncraſiâ ortum hoc malum obſervavit Henricus ab Heer *Obſ. 29. p. m. 250. ſeq.* ſcilicet Generoſus qvidam ſub meridiem menſæ opiparæ accumbens comedit & bibit, ſub horam autem primam â menſâ ſurgens pridianum prandium revomuit, retentis accuratisſimè omnibus recens ingeſtis, poſtridie illa, ut heſterna egeſturus putidisſima, atqve ab aliô ſtercore non differentia; Id qvod ultra viginti annos continuavit. Vidua qvædam prominentiâ umbilici grandiori laborans adeò obſtipatâ fuit alvô, ut occluſô verſus inferiora tranſitu, per os ſe erumperent Excrementa, juxta Cornel. Stalpart van der Wiel *Obſerv. rarior. Cent. prior. Obſ. 53. p. m. 223 ſq.* Idqvod in aliis herniarum ſpeciebus freqventer occurrit, uti idem Autor *l. a. Obſ. 57. p. 243.* de anu qvadam, magnâ herniâ ingvinali laborante, obſervavit. In matronâ qvadam ſeptuagenariâ ab Ileô & herniâ Scybalorum per Vomitum rejectionem vidit Johannes Schmidius *M. N. C. Dec. I. An. 8. Obſ. 93. p. 153. ſeqq.* & Lucas Schrœckius in Cive qvodam ſexaginta circiter annorum

l. a. An. 9. & 10. Obs. 93. p. 242. Ab herniâ scrotali intestinali Sclopetarius in Urbe Franeqveranâ excrementa evomuit, teste Abrahamô Cyprianô *Epistol. de Fœtu tubar. p. m. 82. seq.* De qvodam Ephebo Averspergicô, qvi per octiduum ante obitum fœces fœtidissimas vomitu rejiciebat, apertus autem deprehensus erat in ad scrotum prolapsô intestinô sphacelosus, juxta Marc. Gerbez. *Chronolog. med. pract. An. V. §. 53. p. m. 373.* Ejusmodi exempla in herniosis utriusqve sexûs sæpissimè occurrunt. vid. etiam Fel. Plater *Obs. Lib. 3. p. m. 757. seq.* Gvil. Fabric. Hild. *Observ. Cent. 6. Obs. 71. fol. m. 590.* Qvalia exempla etiam supra §. 22. adduximus. Ab infelici Herniæ curatione Vomitum stercoreum annotavit Henricus ab Heer *Obs. 22. p. m. 191.* scilicet Gallus Agyrta, lithotomum professus herniarumqve curam filô aureô certissimam pollicens Leodium venit. Huic cùm plurimi se crederent, rogatur Heerius â patre alutariô, adstaret vincturo epiploon filioli sui in scrotum delabens. Adstat, filum non jam aureum, sed ferreum Mercuriô crudô oblitum, in ingven puerūli trimi agenti. Videris, inqvit Dominus Heer ad herniotomum, altiùs & justô & solitô mihi adigere. Cui hic respondit: qvæ tua sunt, cura, ego, qvæ mea sunt, rite exeqvar; interim filum, ejulante multum puerô, validè torqvet, sed, qvod commiseratione dignissimum, Intestinum Ileum in viciniâ cæci unà comprehendit, & ita vincit, ut negatô per inferiora fæcibus exitu, per os ejectis stercoribus ileosus factus puer, peristalticô Intestinorum motu mutatô, animulam inter mille tormenta cum fœtore & cruciatu, die â ligatione qvintâ, ejecerit. Mortui Cadaver aperiens Heerius invenit Intestinum, qvâ parte ligatum fuerat, unoqve supra infraqve ligaturam digitô, omninò Gangrænâ infectum & jam putre. Discant hôc exemplô nasutuli Chirurgi & operatores Medicorum spernere consilia. A pravâ victûs ratione mulier qvædam paupercula in pertinacem alvi incidebat obstructionem, in tertiam se-

pitmanam

ptimanam durantem, ita ut fæces alvi, ut in Ileô, rejiceret, & qvidem cum tantâ anxietatis moleſtiâ, ut ventris apertionem deſideraret. Huic tamen ſuccus ex pomis Borsdorffienſibus putridis expreſſus alvum iterum ſolvit, teſte Gottofredo Chriſtianô Wincklero *M. N. C. Dec. I. An. 6. & 7. Obſ. 114. p. 153.* De Nobilisſimâ Heroinâ poſt pravam diætam, ſine diuturnâ præcedente aut ſeqvente inexorabili Obſtructione alvinâ, â defluxionum ſeu humorum in femore ſtagnantium metaſtaſi, Vomitûs ſtercoreos per qvatriduum experiente vid. Georgius Hannæus *M. N. C. Dec. II. An. 10. Obſ. 150. p. 236. ſeq.* In Sutoris cujusdam Nordlingenſis uxore qvadraginta annorum, Epilepſiâ hyſtericâ â multis annis freqventer correpta, vomitum ſtercoreum ad ſeptimum uſqve diem durantem, ad ſtercoris fœtidisſimi aliqvot menſuras, obſervavit Johannes Melchior Welſchius. vid. Roſin. Lentil. *Miſcell. medic. pract. Part. 3. p. m. 300. ſeq.* Puellus qvidam Baro, qvatuor annorum dyſenteriâ correptus excrementa excernebat per ſedem cruenta, flava, tandem etiam nigra, ſeptimô & ultimô die, qvæcunqve aſſumebat, revomebat magnô conatu & clamore. Cùm in agone eſſet, ſimilia excrementa flava & nigra evomens exſpiravit. vid. Felic. Plater. *Obſ. Lib. 3. p. 875.* Plura ejusmodi exempla reperiuntur apud Joh. Schenckium *Obſ. medic. Lib. 3. fol. 391. ſeq.* Joh. Georg. Walther *Sylv. med. p. m. 74. ſeq.* Daniel. Sennert. *Prax. Lib. 3. Part. 2. Sect. 2. cap. 9. p. m. 406.*

§. 42.

Per umbilicum exulceratum in Infante cujusdam textoris, ſesqviannum agente, Excrementa egredi vidit Johannes Bilgerus vid. Gregor. Horſt. *Oper. Tom. II. Lib. 9. Obſ. 19. fol. m. 449. ſq.* Adoleſcens cacochymicus, duodecim annos natus, tumore inſigni, durô & dolorificô muſculorum rectorum abdominis ad umbilicum laborabat. Ruptô tumore Excrementa hanc viam iniêre, ut per hebdomadas qvatuor aut qvinqve nihil per al- *Per Umbilicum.*

vum

ntô qvodam patefieret; perviis igitur foraminibus, excre-
ntis alvus ſingulis diebus exonerabatur, juxta verba Alexan-
Benedicti *de Re medic. Lib. 20. cap. 36. fol. m. 367.* Puer qva-
or annorum Ventris excrementa per umbilicum exonerabat,
câ Paſſione affectus, â qvâ occiſus eſt. Apertô cadavere
us apparuit in Inteſtino Colô, & nonnulli tumores in aliis
eſtinis ac in meſenteriô, juxta Joſephum Lanzonum *v. M.
C. Dec. III. An. 1. obſ. 46. p. 63.* Ex partu difficili fœminæ cui-
n intumuerat Umbilicus, atqve dehinc Inteſtinum ibidem
i fuerat disruptum, ex qvô tempore fecibus hic ſeſe exone-
erat alvus, qvas profundiore patinâ, firmiter corpori alli-
â, excipiebat iſta mulier, uti annotavit Ido Wolfius *Obſ.
r. med. Lib. 1. obſ. 32. p. m. 105.* Poſt febrem continuam tumo-
n non ſine inflammatione ſummoqve dolore ſupra Umbili-
m, poſtea tumoris rupturam atqve excrementorum per Um-
icum emiſſionem in binis exemplis ſeqvioris ſexûs obſerva-
Cornelius Stalpart van der Wiel *Cent. I. obſ. 58. p. m. 247. ſq.*
Obſtetricis cujusdam ruptô umbilicô excreſcentia infantis
ut magnitudine ſuperans, ſimulqve per inteſtini cujusdam
rturam excrementorum pars exibat; fuitqve hoc ulcus ita
curatum, ut apertura tantùm phaſeoli inſtar relinqveretur,
r qvam qvotidie alvi exonerabat fæces, ne minimâ qvidem
rum parte per anum, imò ne flatibus qvidem emiſſis. vid.
einr. Roonhuyſ. *Part. I. Obſ. 12. p. m. 46. ſq.* Mulier qvædam
ſtica, cùm ob diuturniorem fæcum retentionem dolore co-
ô immani vexaretur, ex laborioſô dejiciendi conatu inſpe-
tè, ex ruptione Peritonæi, tumorem immenſum, Herniam
Omphalocelem incurrit; qvam cùm per octodecim annos
ciis convenientibus munitam geſtâſſet, repetentibus dolori-
s colicis, inflammatio cum ſtercoris vomitu ſucceſſit, ſu-
veniente Inteſtinorum & obtegentium partium Gangrænâ,
ſerpendo omnibus integumentis exeſis Inteſtini Ilei ſpha-

 celati

celati portionem excidere fecit. De ſalute deſperans fœmina mariti implorat opem, ut partem inteſtini ſphacelatam forfice abſcinderet. Factâ audaci & intrepidâ duobus in locis operatione & Inteſtini Ilei per transverſum ſectione, mulier non mortua eſt, ſed annos adhuc ſex ſupervivens & ulteriorem progreſſum inflammationis, ex ſvaſu Medicorum, oleo roſarum, Omphacinô, defendens omnia domeſtica munia, minùs tamen laborioſa, exercuit, ab eô tempore nullis per anum redditis excrementis, ſed â Ventriculô ad Inteſtina tendentia & continuò per reſecatas partes manantia eadem plumâ gallinaceâ abſterſit. vid. Joh. Ferdinand. Hertold. *Tartaro-Maſtig. Part. 2. cap. 3. p. m. 213.* Puer qvidam, piſcatoris filius, annorum ſeptendecim, in ſummô æſtu ſe admodum exercens ita incaluit, ut aqvam frigidam affatim biberet, unde cœpit nonnihil malè habere, atqve hyeme ſeqventi Venter illi intumeſcere, ex umbilicôqve pus effluere; tandem etiam ulcusculum exiguum illic ſe patefecit, per qvod aliqvot lumbrici interpolatis vicibus ereſperunt atqve excrementorum alvi portiunculæ, qvæ petiis circumligatis adhærebant. vid. Felic. Plater. *Obſ. med. Lib. 3. p. m. 883.* Feminæ, Ratisbonæ Eleemoſynam petentis, cui gravidæ, abdomine circa latus Umbilici dextrum ruptô, Obſtetrix fœtum putridum fruſtillatim, ſimulqve fruſtum Inteſtini Ilei extraxerat, ex qvô poſtmodum diſciſſô omnia excrementa per qvindecim annos fuerunt rejecta, Capite octavô circa Motum periſtalticum ex Ephemerid. Acad. N. C. *Cent. VII. & VIII. Obſ. 16. p. 42. ſeq.* mentionem fecimus. Puella ſex annorum diu de tumore durô infra umbilicum in ſiniſtrô latere â malâ diætâ antecedente conqveſta, tandem in dolorem impatibilem ventris incidebat. Impoſitô emplaſtrô emolliente anodynô erupit materia purulenta fœtida per Umbilicum, nec non alimenta ſemicocta, interdum vermes ſeu lumbrici teretes ſucceſivè numerô qvatuordecim, modò materia liqvida in non parvâ qvantitate

titate, ſed alvus ſemper fuit libera. Tandem exhauſtis viribus & corpore inſtar ſceleti conſumptô puella obiit; in cujus abdomine apertô Inteſtina circa Umbilicum multis in locis Peritonæo ac muſculis abdominis arctiſſimè erant connexa mediante membranâ craſſâ. Inteſtinum Ileum qvatuor in locis diſruptum excrementa prope umbilicum emittens, peculiari membranâ craſſâ, carnoſa, ſaccum qvaſi formante, ibidem cingebatur, ita ut excrementa in Cavitatem abdominis effundi haud potuerint, ſed maximam partem è foramine Umbilici egredi coacta fuerint, juxta Salomonem Reiſelium *M. N. C. Dec. II. An. 7. Obſerv. 15. p. 24. ſeq. vid. etiam Dec. III. An. 5. & 6. obſ. 106. p. 123.* Gallus qvidam, nomine Mery, duos gemellos maſculos vidit, qvorum amborum unica tantùm erat placenta, funiculus verò umbilicalis & involucra cuiqve propria. In utroqve horum infantum umbilicus extrorſum elevationem trium aut qvatuor linearum formabat ſupra ſuperficiem Ventris & foramine ſeptem aut octo linearum diametri hiabat. Inteſtinum Colon ad hanc prominentiam umbilici terminabatur, eamqve foramine lineæ unius ſemis aperturæ, qvod locô ani infanti erat, perforabat. Fundus Veſicæ itidem foramen habebat, cujus exitus æqve ac ille in Colô, in prominentiam Umbilici terminabatur, ita ut urina immediatè in membranas placentæ exiret. &c. vid. Hiſtor. Academ. Reg. Scientiar. Pariſienſ. *An. 2. p. 281.* vid inſuper Johann. Schenck. *obſ. med. Lib. 3. fol. m. 392.* Theoph. Bonet. *Sepulchret. Lib. 3. Sect. II. fol. m. 874.* Corn. Stalpart van der Wiel *obſ. rarior. Cent. I. obſ. 58. & Schol. p. 247. 254.*

§. 43.

Ex Ingvine poſt diſſectum ab Herniotomô, qvi ſe Bubonocelem curaturum profitebatur, Inteſtinum tenue totô vitæ curſu alvi feces reddebat ruſticus qvidam, obſervante Johanne Prevotio; vid. Joh. Rhod. *Cent. 2. obſ. 92. p. m. 100.* Et Gvilhelmus Fabricius, Hild. *Cent. I. Obſ. 74. fol. m. 54. ſeq.* refert, ſe *Per Ingvina.*

 adole-

adolescentem qvendam, viginti annos aut circiter, natum vidisse, cujus abdomen, qvoniam ex altô in cuspidem pali inciderat, ita læsum erat, ut, ob confossos abdominis musculos peritoneumqve, ipsa intestina ad magnitudinem capitis ex vulnere prodirent: & qvoniam ante tertium diem Chirurgus haberi non potuerat, ideô Intestina, nisi antè dilatatô novaculâ vulnere, in locum suum redire neqviverant, nec tamen reducta intùs retineri potuerant: ita ut paulò supra Ingven dextrum ad latus Ilei ossis, Intestinum unam spithamam cum dimidiâ longum, ac ejus crassitiei, cujus est brachium juxta carpum, extra ventrem propenderet, qvod ille tamen juvenis pro lubitu aliqvô modò intromittere atqve introrsum adigere poterat. Erat autem hoc Intestinum toti vulneris circuitui unitum adnatumqve, nec ab ipsô vulneris initiô Juvenis per anum feces alvi emittebat, sed per deorsum pendentem Intestini portionem excrementa multa, liqvida, viscosa, spumosa & flava, ut & flatûs exonerabat. Hagiensis cujusdam Civis infans biennis abscessu ingvinis laborabat, è qvô simul excrementa prodibant. Qvod tamen malum detergentibus ac consolidantibus tam extrinsecus admotis, qvàm intrinsecus injectis per alvum brevi tempore se curâsse refert Cornelius Stalpart van der Wiel *Cent. I. obs. 60. p. m. 260.* Rusticus qvidam per aliqvot annos tumorem in Ingvine nunc oriri, nunc rursus evanescere observerat. Cùm verò tempore qvodam cum eqvis in campô degens frigore afficeretur, maxima tormina in abdomine orta sunt, & tumor consvetum occupavit locum; constans scilicet magna Bubonocele orta fuit cum vehementi vomitu tantâqve virium dejectione & incommoditate ex prolapsu istô intestinorum, ut lectô abstinere neqviverit; præprimis verò dictis symptomatibus obstructio alvi pertinacissima sese junxit. Huic tumori rusticus cataplasmata & fætûs, qvibus emolliatur & aperiatur, propriô consiliô applicat: tandem Cutis nigrescit, atqve mox pars tumoris palmæ magnitu-

ıitudine partem ſponte ſeparatur, partim ab ægrotante reſe-ıtur. Qvô factô per dictum foramen feces alvinæ per totum mpus retentæ, ſtatim proruperunt & æger liberiùs reſpirare epit &c. vid. Ido Wolfii *Obſerv. chir. med. Lib. I. obſ. 45. p. m.* *3.* Uxor cujusdam militis herniam in ingvine dextrô moleſtiſ-nam per aliqvot annos patitur, tandem nullâ datâ occaſione ıſceſſum in locô herniæ experitur, ſponte ſeſe aperientem; fluit ex abſceſſu per dies aliqvot pus album optimè coctum, ndem duo lumbrici ad ſpithamæ magnitudinem ex locô affe-ô exeunt; deniqve ſcybala inteſtinorum ipſiſſima prodibant, qve poſtmodum hocce locô natura ad excretionem fecum alvi-rum abutebatur, teſte Johanne Schmidio *M. N. C. Dec. I. An. 3.* *ıſ. 122. p. 194.* Ruſticus qvidam poſt ingentem Ceraſorum unà ım nucleis devoratam copiam in alvum tam adſtrictam in-idit, ut nullô eam negotio reſolvere poſſet. Et cùm ex arte ıllum ſubeſſe videretur ſubſidium, illud natura ſuppeditavit. uclei enim iſti, hoſpitii ſui pertæſi, exitum ſibi inde qværen-s abdomen in Ingvine dextrô perforârunt, atqve unô impetu ıa data porta proruperunt. Foramen â lapillorum egreſſu ıonte ſuâ coaluit, neqve ullum inde ruſtico remanſit incom-nodum, juxta Alardum Mauritium Eggerdes *M.N.C. Dec. III.* *An. 4. Obſ. 10 p. 19. ſq.* Ruſticus è Comitatu Colos, natione Va-achus, ex elevatione & in altum ſublatione ponderis, elongatis Abdominis muſculis, qvaſi mucrone ſaucius ingvinis ſiniſtri pungentem dolorem perſentit, qvem cùm nonnullus tumor ſubſeqveretur, varia medicamenta adhibet; qvibus irritis & nil proficientibus pars affecta abit in ſuppurationem, poſt in xulcerationem, &, cum rupturâ Peritonæi, Inteſtini proci-entiam. Subjicit ſe curæ Herniotomi, itidem Valachi, qvi ·ulcerationem curaturus & delapſum Inteſtinum repoſiturus, ſu fortuitô inteſtinum diſcindit; qvod cùm conſolidare nitere-r, incaſſum omnibus tentatis, nihil amplius effecit, qvàm

qvô apertô etiam profluebant alvinæ fæces, &, præſente Medicô, Crambe nondum ſatis concocta adhærebat, teſte Johanne Ludovicô Hannemannô *l. a. An. 3. obſ. 55. p. 142. ſq.* ubi adhuc alterius taliter affecti meminit, cui poſt curam permanſerat foramen apertum, per qvod alvinæ fæces qvotidie in ſacculum ei loco hoc fini appenſum exierunt. Item Mulier ſeptem & qvadraginta annorum poſt herniam inteſtinalem abſceſſu in ingvine laborabat, cui tam alta ſucceſſit putredo, ut portio Inteſtini, longitudine duorum digitorum transverſorum, ad omnimodam ſuppurationem fuerit deducta, & in totô Curæ curriculô fæces per Ulcus prodierint. Poſt curam autem, intra viginti dies abſolutam fœmina hæc excrementa per alvum iterum excrevit, teſte Joſephô Lanzonô *M. N. C. Dec. II. An. 10. obſ. 124. p. 218.* A paſſionibus Colicis pertinaciſſimis in fœminâ Belticenſi non ritè curatis, ipſum Colon ſub ingvine dextrô ruptum, indeqve in abſceſſum ingvinis iſtius cum rejectione fecum terminatum vidit & curavit Chriſtianus Vaterus *vid. ejusdem Diſputat. de Bubon. ingvinal.* §. *22.* ubi etiam §. ſeq. aliud exemplum de molitore reperies, cui bubonocele cum inteſtini coli parte & excrementis alvinis abſceſſit. Cuidam abſceſſu in Ingvine laboranti putredo tam inſignis acceſſit, ut portio Inteſtini Ilei, longitudinis qvatuor transverſorum digitorum, ad ſuppurationem omninò deducta fuerit, adeò ut fere totô curationis decurſu fæces alvinæ per Ulcus prodierint. Conſolidatio tamen intra qvadrimeſtre ad perfectam Cicatricem deducta eſt atqve integra ægri valetudo ſucceſſit. v. Nicol. Blegny *Zodiac. med. Gallic. An. 3. Menſ. Octobr. Obſ. 4. p. 125.* Mulier qvinqvagenaria per aliqvod temporis intervallum in Ingvine dextrô ſenſerat tumorem durum ad inſtar ovi columbini, qvem neglexit, ſed deinde, poſt iter ſatis longum pedibus confectum, tumor ille intra octiduum usqve adeò increvit, ut mole ſuâ caput infantis adæqvaret, ſi non ſuperaret,

ingenti

ingenti inflammatione, acri dolore ac febri fervidâ comitantibus. Poſt applicatum Cataplaſma emolliens abſceſſus hic intra triduum diſruptus eſt ac multum puris effudit. Aliqvot deinde ſeptimanis ab apertione tumoris jam elapſis ex Ulcere prodiit acicula cum excrementis alvinis, unde patiens meliùs habere cœpit, remanente interea exili ulcuſculo cum duritie contermina, qvæ nucem juglandem adæqvabat magnitudine. vid. Johann. Muys *Prax. med. chirurg. Decad. 12. Obſ. 10. p. m. 417. ſeq.*

Obſervatio. Ruſticus qvidam ex pago non procul â Dreſdâ diſſitô poſt nimis avidam uvarum integrarum cum arillis ſeu lapillis deglutitionem, alvi contumacem obſtructionem & dehinc ingentem in Ingvine dextrô tumorem incurrebat; qvem dolor, inflammatio, abſceſſus demumqve ruptura Inteſtinorum & partium externarum ſeqvebatur, ita ut ex diſruptô foramine non ſolùm excrementa alvina, ſed etiam uvæ integræ nondumqve digeſtæ, item arilli in magnâ copiâ partim excernerentur, partim â Chirurgô extraherentur; dictus enim Chirurgus, cujus curâ poſt aliqvot ſeptimanas hic ruſticus integrè reſtituebatur, integram ſcatulam ejusmodi uvarum exſiccatarum & ſucceſſivè prodeuntium plenam colligere potuit.

§. 44.

Per alia loca abdominis. Sæpe etiam per alios Abdominis abſceſſus, fiſtulas & Vulnera feces alvinæ egredi obſervantur; & ita qvidem ut nonnunqvam Inteſtina diſſecta per Vulnus propendentia dictas feces loco podicis excernant, vel per aperturam ſeu fiſtulam inteſtinalem emittant. Ex Ulcere inter umbilicum & pubem enatô lumbricos cum excrementis prodeuntes in muliere ruſticâ obſervavit Henricus Smetius *Miſcell. medic. Lib. 10. p. m. 566.* *Ab ulcere.* Mulier procidentiâ Uteri laborans malum aurantium majus formâ peſſarii in vaginam intruſit, ſed per incuriam cùm diutius ibi illud detinuiſſet, plurimis ſuperfluis humiditatibus imbutum ibidem corruptionem ſubiit; in hujus extractione poſtea maximis

; adhibitis conatibus,herniam inde completam sibi contraxit n strangulatu. Dolore impulsa fœmina manu sæpius tenta-, num fortè partem elapsam ad interiora valeret retrudere,]ve illuc tantam vim humorum convocabat, tamqve vehe-ntem inflammationem accersebat, ut tumor aperiendus es-

Qvâ apertione peractâ, magna primâ die copia profluxit teriæ fœtidæ, qvam vix excepit ingens pelvis: tam verò fœ-1, ut vix odori ferendo pares essent adstantes. Postridiè au-1 portio Ilei semi-ulnæ ut minimùm longitudinis, Gangrænâ · totam longitudinem obsessa se extulit, â reliqvis intestinis parte separata, omninò ex alterâ, qvamobrem divisio omni-ıda â Chirurgo forficum ope instituebatur. Qvam Intestini rtionem postridie alia ejusdem longitudinis hiatui se offere-t, a reliqvô divulsa, itidem Gangrænâ infecta. Supra vul-m tria apparebant foramina, â sanie inducta, exitum fæcibus inis concedentia. Accuratæ autem horum foraminum, po-is vices gerentium, detersioni eô successu studuit Chirur-s, ut, exactô bimestri â susceptâ curatione, alvi excrementa ori & naturali viæ insistere inceperint, hiatu tumoris cica-ce obductô. v. Nicol. Blegn. *Zodiac. Med. Gallic. An. 3. Mens. ril. Obs. 4. p. m. 57. sq.* Cùm Juvenis qvidam fistulâ sterco-riâ in Intestinô colô laboraret propè Jecoris regionem, cre-ente Lunâ ingens stercorum humorumqve copia per illos es è fistulâ prodibat, qvæ paulatim eâdem decrescente im-inuebatur: Cujus rei ita certam habebat experientiam ægro-s, ut de Lunæ qvadraturis & periodis solâ humoris per fistu-m excreti observatione ritè dijudicaret, teste Georgiô Ba-livô *Tract. de Sangvin. p. m. 242.* Per lumbos ex Intestinô olô, post urinæ sangvineæ posteâqve fœtentis puris cum lo-ô excretionem, purgamenta alvi â nobili qvâdam dominâ re-cta annotavit Cornelius Stalpart van der Wiel *Cent. I. Obs. 59. m. 257. sq.* Supra Ingvina versus umbilicum â parte dextrâ

in vetulâ ſeptuaginta annorum, poſt tumorem qvendam disruptum, lumbrici aliqvi rotundi ac digitô longiores ſibi viam fecerunt, fluxu alvi per eandem viam ſuccedente, non interceptô fæcialis materiæ per deſtinata illa loca fluore; ſecundum Obſervationem Caroli Offredi *M. N. C. Dec. II. An. 1. Obſ. 126. p. 318.* Sub umbilicô in regione pubis in Pannificis conjuge ex abſceſſu ruptô primò Excrementa & paulò poſt Lumbricos prodire vidit Chriſtianus Fridericus Garmannus ibid. *Dec. I. An. I. Obſ. 145. p. m. 321.* Militi cuidam inflammatione Inteſtinorum ex Colicâ bilioſâ laboranti Ventris latus ſiniſtrum inſigniter dolebat, tumoreqve molli ſe monſtrante abſceſſus tandem aperiebatur. Injectionibus tamen mundificantibus & conſolidantibus res eò deducebatur, ut labia ulceris calloſa redderentur, &, ne excrementa in abdominis cavum exciderent, prohiberentur, ſed per foramen illic apertum poſtea continuò exirent. v. Eman. Kœnig *M. N. C. Dec. II. An. 1. Obſ. 75. Schol. p. 160.* De abſceſſu in Hypochondriô ſiniſtrô cum Inteſtini eroſione & excrementorum per Ulcus ejectione v. Gvil. Fabric. Hild. *Obſerv. chirurg. Cent. I. Obſ. 54. p. m. 65. ſq.* In ruſticô qvodam bienniô poſt curatam herniam ſcrotalem Inteſtina & omentum ad latus Ingvinis ſiniſtri ſeu in hypogaſtrium prolapſa tumorem ex Peritonæô ruptô induxerunt, & qvidem infantis caput æqvantem; in cujus curâ & imprimis Inteſtinorum â Peritonæô, cui adnata erant, ſeparatione, ex Inteſtinis tenuibus unum leviter lædebatur. Licet autem Inteſtinum læſum conſueretur, poſtmodum tamen excrementa non per alvum, ſed per vulnus rejiciebantur, juxta Caſparum Bauhinum vid. Franciſc. Roſſet. *de Part. Cæſar. p. m. 268. 272.* In pagô Gabiz, vix paucis ſtadiis â Vratislaviâ diſtante, Annô 1703. die 25. Novembris natus eſt è plebejis parentibus infans, qvi neqve Vulvam, neqve Priapum, neqve Teſticulos habebat. Super hujus oſſe pubis cernebantur orificia duorum ductuum, ex qvibus, ejulante aut

etiam

etiam vehementiùs reſpirante infante, qvando neceſſitas urgebat, feces excidebant & urina effluebat; & qvidem ex dextrô illô hiatu magis urinam, ex ſiniſtrô verò feces alvinas prodiiſſe, Obſtetrix cum domeſticis narravit, vid. Nov. Literar. German. *An. 1704. Menſ. Febr. p. m. 49.* item Hiſtor. Morbon. Vratislavienſ. *An. 1702. p. m. 227.* Plura exempla de Inteſtinis â Lumbricis perforatis ſtercusqve fundentibus in Helminthologia noſtra, proximè, D. v. edendâ, reperies.

§. 45.

Idem fatum etiam nonnulli â variis læſionibus experiuntur v. g. Capitaneus qvidam ante multos annos in Ventre vulneratus ſtercus per fiſtulam, qvæ ſanatô vulnere illic remanſerat, incolumis alioqvin excrevit, teſte Felice Platerô *Obſerv. med. Lib. 3. p. m. 880. ſq.* ubi ejus cauſam inveſtigans ex anatomicis Obſervationibus certis argumentis colligit, Inteſtinorum vulnera, ſi illis in locis, ubi carneæ muſculorum abdominis portiones exiſtunt, Ventrem penetrent, agglutinatis tunc mutuô utrinqve & inteſtinorum & muſculoſæ carnis vulnerum in ambitu labiis, viam fieri poſſe, per qvam ſtercus extra corpus educatur, & in abdominis cavum excidere prohibeatur; eaqve vulnera, licèt conſolidari neqveant, minimè tamen eſſe lethalia. Idem poſt læſionem abdominis propriâ experientiâ confirmat etiam Ido Wolfius *Obſerv. chirurg. med. Obſ. 32. p. m. 104.* Cùm, inqviens, per iſtam aperturam Inteſtina ſimilia profunderentur, nec tantùm refriguiſſent, ſed etiam lividô colore & labe infici inciperent, non conſultum duximus hæc inteſtina immittere rurſus cavitati abdominis, cùm totalis corruptio & Sphacelus jam tum incipiens reliqvas ſimul perdidiſſet partes, & vitæ certum feciſſet finem; ideoqve inteſtina propendentia, in qvantum corrupta erant, reſecuimus, extremitates verò cum vulneris abdominis labiis conjunximus, ut excrementis liber pateret exitus. Qvod noſtrum votum & ſtudium natura ita ſe-

A Vulnere.

cundavit, ut perfectè coaluerint labia, & seqventi tempore per aperturam istam feces ferè continuò in peram coriaceam, qvæ firmiter corpori adhærebat, effluerent & ejicerentur. Francisco Buchardo Lutetiæ Parisiorum Anno 1661. Mendicus occurrit qvidam, è cujus abdomine Intestinum prominebat; scilicet è sinistri Renis & umbilici locô propemodum intermedio pendula Intestini Coli pars semipalmo longior apparebat, cujus fecibus excipiendis appensam ille lateri scutellam aptarat. Hic peristalticum ipsius Intestini motum multoties observare licuit, adeò ut palmi longitudine modò protendi, deinde verò crassiorem in truncum cogi, fæcibus nimirum excretis, videretur, nullâ tamen ex parte introrsum recondebatur. Dictus mendicus in Anglicâ nave ante triennium militans, majoris Catapultæ glande sinistrum supra Renem, (ubi magna supererat Cicatrix) trajectus fuerat, *vid. M. N. C. Dec. I. An. 3. Observ. I. p. 12. seq.* Aliud exemplum recenset Jean Baptiste Verduc *Trait. des Operations de Chirurgie cap. 3. pag. m. 10.* his verbis: On a vû un Soldat aux Invalides, qvi avoit eu un des gros Intestins coupé; le qvel s'etoit cicatrisé avec la playe du Ventre, par où les excremens sortoient, l'anus s'etant fermé. Mais une chose remarqvable c'est, qve ces excremens n'avoient point d'odeur. Post vulnus Intestini Coli, super Osse Coxendicis ad latus vertebrarum dorsalium cultrô inflictum, indies tenuem fœtentemqve admodum stercoris qvantitatem Nauta qvidam vulneratus excrevit, teste Cornelio Stalpart van der Wiel *Cent. poster. Obs. 25. p. m. 264. seq.* Johannes Franciscus à Roza in parte dextrâ & inferiori regionis hypogastricæ, paulò supra annulos acinace vulneratus est, qvô ictu transversim & omninò dissectum corpus intestinorum, non procul à locô, ubi definit Ileon. Id vulnus lethale absolutè pronunciatum fuit, qvamobrem pro deploratô relictus est. Ea verò fuit illius felicita ut extremitas Ilei dissecta, cùm extra vulnus efferretur ad longitudi-

gitudinem ſextæ partis Ulnæ, paulatim verò aëri ambienti aſſvefacta, recti Inteſtini munere functa fuerit, neç tamen adeò conſeqvente inſigni incommodô, eò qvòd crasſiores excrementorum alvinorum fæces, cùm exiguam moram in abdomine tranſirent, nec cohiberentur ab anfractibus & convolutionibus Coli, ibi loci non eum contraherent fœtorem, qvi fæcum alvi comes eſt. vid. Nicol. Blegn. *Zodiac. med. Gallic. An. II. Menſ. Jun. Obſ. 4. p. m. 123. ſq.* An. 1672. Servus qvidam inter compotandum à Studioſô circa tertiam lumborum vertebram ex parte dextrâ â tergô gladiô qvadrangulari per initium Inteſtini coli & hypogaſtrium verſus Ilia ſiniſtra transfixus decubuit. Curam ejus ſuſcipiens Chicurgus illum deligavit, alterô die amotâ ligaturâ excrementa per vulnus hypogaſtrii exivêre & hac viâ alvi inſtar natura ſe per dies novem exonerare conabatur, qvod in qvavis deligatione apparebat: qvô etiam tempore alvus ſuum, non niſi per glandes ſollicitata, præſtitit officium. Servi hujus decimô ſexto die ab acceptô vulnere defuncti apertum abdomen tetrum odorem ſpiravit; Nam fæces per vulnus Inteſtini Coli in cavitatem illapſæ inteſtina corrupta & gangrænoſa reddiderant; Vulnus verò Inteſtini Coli, ſive labia illius, cum labiis vulneris abdominis in ūnum ita concreverant, ut cultellô ad ſeparanda invicem opus fuerit. Et, ſi cavitas abdominis ab hac ſentinâ libera & expurgata primis diebus fuiſſet, æger fortaſſe evadere potuiſſet, vid. Simon Aloyſ. Tudecius *M. N. C. Dec. I. An. 9. & 10. Obſ. 121. p. 293. ſq.* Miles qvidam olim Sclopetô trajectus ſub coſtis nothis veſtigium vulneris monſtravit, cui ſuperimpoſitum habuit linteamen, idqve fæcibus alvinis conſpurcari per vulnuſculum hoc apertum faſſus eſt, qvotiescunqve vel in nimio cibô, præſertim verò potu exceſſum committat; ſecus verò per inferiora legitimè excerni. vid. Paul. Spindler. *obſ. 48. p. m. 83.* Sartor qvidam uxori cultrô vulnus in hypochondriô dextrô ſupra Os Ileon imtempeſti-

vâ nocte inflixerat. Vulnus obligatum eſt: manè, dum Chirurgus Emplaſtrum removet, fæces alvinæ ſubſeqvuntur; dilatatô parumper vulnere apparet Inteſtinum Ileum læſum, placuit Medico in caſu deſperatô periculum facere & Inteſtinum cautè acu alligari curat cuti, recentisqve laridi lamellâ interpoſitâ, ut fæcibus alvinis pateret tranſitus, cutem jungere jubet, &c. & ipſa curata eſt. *v. M. N. C. Dec. I. An. 3. Obſ. 176. p. m. 332.* Villicus qvidam Bubonocele laborans barbitonſorem accesſit, qvi venereum bubonem cùm exiſſimaret, ejus proinde ſectionem ſvadebat, qvam miſer villicus, licet cum nulla perſona ſuſpecta rem ſe habuiſſe ſanctè affirmaret, tandem admittebat. Sectione autem factâ ſtatim fæces erumpebant, tonſore obſtupeſcente, ipſeqve villicus in Lipothymiam prolapſus, conſiliô tamen Petri de Marchettis reſtitutus eſt. v. Petr. de Marchett. *Obſ. med. chirurg. Obſ. 55. p. m. 84.*

§. 46.

Alius Caſus. De ſeqventi Caſu A. 1720. Menſe Decembri Witteberga Diſputatio Præſide Abrahamo Vatero habita eſt: Vir triginta qvatuor annorum, mediâ ſtaturâ corporeqve gracili qvidem ſed robuſtô præditus, militiæ operam navans, in præliô, prope oppidum Flandriæ, Ramelies dictô, A. 1706. commiſſô, in lateris ſiniſtri regione hypochondriacâ aut epicolicâ, vulnus mediante pugione (Bajonet) inflictum accepit. Chirurgus curam ejus in Noſocomiô ſuſcipiens, ex effluxu aſſumptorum, mox de Inteſtinô qvodam ſauciatô certior factus, ſuo officio ſatisfacturus, omnem movit lapidem, ut eidem ſuccurreret, & propterea ad locum vulneratum detegendum, vulnus externum ſectione prudenter dilatavit. Perceptâ verò hôc ipſô Inteſtini everſione, nullâ induſtriâ corrigendâ, de ſalute hujus viri deſperare cœpit. Interea æger, qvi ex conſiliô medentium per plures dies â ſolidis cibis abſtinuit, nihilqve præter juſcula deglutivit, h[illegible] ſine degeſtione poſt breve tempus effluentibus, notabilem

virium

virium proſtrationem ſenſit. Qvamobrem fame urgente, ſpe reconvaleſcentiæ aliàs deſtitutus, clam inſciente Chirurgô, panem â ſociô acceptum comedit, ac perceptâ ex inde Virium amiſſarum reſtauratione, alimentis ſolidis veſci continuavit. Hac ipſô autem factum eſt, ut Inteſtinum ob cibos ſolidos, excrementis ſpisſioribus repletum, ſucceſſivè extra abdomen protruderetur. Idem qvippe, diſtractione fibrarum labiis vulneris dehiſcentibus, in ipſâ fiſſurâ eidem inflictâ ita inverſum eſt, ut utrinqve ſubingreſſum, interiorem ſuperficiem extrà vertendo duas portiones in mediô adhuc conjunctas porrigat. Pars enim hujus Inteſtini ſuperior, ingreſſu inverſa ad ſuperiora, & inferior eâdem ratione verſus inferiora protenditur, ac qvoniam utraqve in extremitate orificiô gaudet, tubum unicum ſuperius atqve inferius apertum & continuum repræſentat. Conſtat verô pars illa Inteſtini prolapſa, reipſa duabus portionibus interius latentibus, & cavitate nullatenus inter ſe communicantibus, qvoniam ſuperius orificium patet verſus Inteſtina tenuia, & ſecum expulſioni inſervit, inferius autem ducit ad rectum, & liqvorem injectum per ordinariam excrementorum viam, hac ratione totaliter interceptam, reddidit. Hoc ipſo ergo labia Vulneris inteſtini inverſione extrà converſa, cum integumentis abdominis, in ipſô egreſſu ita coaluerunt poſtmodum, ut circum circa aperturam externam claudant, nihilqve adeô ſecum intra abdomen prolabi qveat, qvæ omnia ex inſpectione figuræ, in fronte Diſputationis poſitæ, melius qvàm ex ampliori relatione colligi poterunt. Vir itaqve per poſteriorem viam alvum non ampliùs deponit, rarisſime tamen, ſtimulô excitatô mucoſam materiam locô ſecum excernit, qvam è glandulis Inteſtini recti, ac reſiduæ partis inferioris Coli provenire non levis eſt ſuſpicio. Hæc Vaterus. Et Autor anonymus Tractatûs Gallici Nouvelle Methode d'Operations de Chirurgie *Chap. 5. Remarq. p. 43.* ſcribit:

enim ipsi post adipem balenæ cum Cerevisiâ assump
liter alvus fuerit soluta, successit tamen Inflamma
sinistrô latere, unde sphacelus. Mortuâ scroti par
te decidente Testiculus sinister sanus comparebat.
lum verò foramen scroti fæces alvi excernebantur,
per Os assumebat, tantâ subinde violentiâ, ut cum
genti erumperent, flatibus sine dubiô per insolita
gentibus, per alvum qvoqve die semel excernebat, s
tum ferè continuò, teste Thomâ Bartholinô *Cen
p.m. 18. seq. item de insolit. Partus Viis cap. 14. p. 11*

§. 48.

Per Pedem. Tandem per Pedis partem superiorem feces al
sas legimus. Scilicet post ruptum in Intestinis â Co
abscessum in fœminâ qvadam materia defluens ibi
saccum, qvô apertô primò pauca sanies, deinde
menses, qvoties illa egerebat, fæces tenuiores p
cum effluebant. vid. Joh. Schenck. *obs. med. Lib. 3.*

§. 49.

Ani laxitas. Sicuti autem, secundum hactenus adducta, â diut
taxitas etiam omnimodâ, â qvacunqve causâ depe

hardus Valentini in fæminâ qvadam, cujus anus exinde immane qvantum hiabat, ut Clysteres ne momentum qvidem temporis sustinere potuerit. *vid. M. N. C. Dec. II. An. 3. Observ. 88. p. 188. seqq.*

§. 50.

Nonnunqvam etiam Alvus seu Sphincter ani, absqve cathartici Medicamenti assumtione, sed ab aliis causis, & qvidem vel ab Imaginatione & animi pathematis, vel certis particulis, gustu, odoratu vel aliô modô communicatis, ad secum excretionem, interdum satis freqventem, stimulatur; hinc etiam Johannes Fernelius *Therap. Lib. 3. cap. 10. p. m. 331.* inqvit: alienorum horrifica recordatio naturam turbans ad excernendum stimulat, qvemadmodum & pharmaci odor gravis, aut intenta cogitatio alvum plerumqve movet. Ejusmodi autem Alvi ex Imaginatione & Nauseâ factæ solutionis exempla plurima supra *Cap. III. de Nausf. & Antipath. Purgant.* §. 50. adduximus. Qvibus annecti potest Observatio Johannis Schmidii de purgatione ex Imaginatione in feminâ qvartanariâ, qvæ Impressionem Vomitûs dejectionumqve habens, degustatô saltem saporis gratiâ medicamentô febrifugô, statim nauseabunda qvater vel qvinqvies cum maximâ Violentiâ vomuit, simulqve sexties vel septies alvum exoneravit. *v. M. N. C. Dec. II. An. 4. & 5. Obs. 160. p. 203. sq.* Aliud Purgationis ex merâ Imaginatione exemplum recenset Christianus Franciscus Paullini *ibid. An. 6. & 7. Obs. 238. p. 345.* Vir, inqviens, egregius, vagos Stomachi & Hypochondriorum dolores non sine magnâ molestiâ integrum sextiduum animosè sustinens, tandem me accessit omniqve votô genuinas Pilulas Francofurtenses Beieri expetebat, seriò & unicè sibi persvasus, solam mali sui medelam latere in istis Pilulis, qvare omnia, licet meliora, pertinaciter damnabat remedia, nec ullis precibus aut rationibus abduci poterat â suô votô. Mirans fervidum optimi Viri desiderium, tandem promisi, me satisfactu-

A variis causis.

ab imaginatione.

tisfacturum ejus Voluntati, dictasqve Pilulas fideliter confecturum. Interim, ut & alii scirent, qvantum mentis ludibrium foret imaginatio, ex micis recentis panis cum salivâ octodecim formo pilulas, easqve inauratas mitto Domino patienti; ille in aurorâ avidè devorat omnes. Circa Vesperum ad me venit lætus sanusqve, insignem Pilularum mearum efficaciam astra super ferens, meqve speciosô mactans Elogio. Qvinqvies alvum insigniter deposuerat, & semel vomuerat. Vix fidem dabam insolita narranti. Domum itaqve comitabar eundem, ut coram viderem materiam rejectam, qvam in patinâ observaverer. Profectò stupebam ego magnam tenacis pituitæ saburram, & nisi his oculis vidissem, nunqvam vel juranti credidissem. Vah! qvid non molitur pertinax in re aliqva opinio aut fiducia? &c. Referenda huc etiam sunt ingratorum Medicamentorum vel etiam ferculorum oblatio, qvæ vel olfactum, vel Phantasiam commovendo juxta Joh. Bolm. *Disput. de Vomit. Lips. 1688. habit.* §. *9.* ad Vomitum, interdum etiam ad secessum, stimulant; uti Johannes Jacobus Harderus *Apiar. Obs. 40. Schol. p. 183.* ex Wepf-
Ex odoratu. ferô meminit fœminæ, qvæ, qvoties pharmacopolium præteribat post morbum chronicum, tota exhorruit, Nauseâ correpta fuit, & vix Vomitum evitare valuit: Et Monialis, cui protenus, ceu ab electivè trahente, aliqvot vicibus alvus solvebatur, qvoties coram ipsâ de Rhabarbarô & foliis senæ disserebatur. Novimus qvoqve nos, pergit Harderus, qvi ex solô Medicamenti
Ab aspectu. Cathartici aspectu aliqvoties vomere necesse habent, particulas ejus nec-odorati; cujus sanè rationem reddere difficile non est, si ad mentis, qvod habet in spiritûs, imperium & abominationem, qvam Cathartica pridem ei pepererunt, attenderimus
Ab effluviis. &c. Et Johannes Nicolaus Pechlinus *de Purgant. Medicam. Facult. cap. 30. p. 409.* inqvit: qvæ ab imaginatione creditur fieri purgatio, utut â merâ spirituum affectione procedere possit, plerumqve tamen imminentis medicamenti aut ingratiis conspe-

cti effluviis imputandum esse reor: & si aliqvando medicamentum ab aliô haustum spectatori fastidium incussit, & ex fastidiô alvum, potore nihil tale sentiente, eqvidem ab humorum proclivitate deducendum fuit, aut copiosa maximè aut qvantumvis exigua effluvia non ferentium. Retulit mihi Medicus aliqvis se observâsse mulierem, qvæ cùm sub eadem veste aut stratô cubaret cum aliâ & sociâ muliere, ante qvietem purgante usâ, ipsam sobriam omnisqve Medicaminis expertem aliqvoties de nocte purgatam fuisse, manifestô argumentô, effluviorum aliqvam vim esse, silente noctu omni affectu animiqve dolore.

§. 51.

Ab animi Pathematibus Alvum solutam qvotidie experimur, imprimis ab irâ, uti Gvilelmus Fabricius *Obs. chir. Cent. I. Obs. 18. Oper. fol. 24.* de Motronâ Düsseldorpensi meminit, qvæ adeò â Pharmacis abhorrebat, ut Mannam & Syrupum rosaceum vix potuerit sumere; Contra tali naturæ beneficiô erat prædita, ut ex minimâ etiam animi perturbatione, præcipuè ex Irâ, alvus adeò subduceretur, ac si pharmacum qvantumvis efficax sumpsisset. Sic etiam â Terrore Alvi laxationem observavit Georgius Segerus *M. N. C. Dec. I. An. 9. & 10. obs. 94. p. 244. seq.* Cùm enim Thorunii A. 1667. die 18. Julii â Meridie Commissarii Regii, ita jubente Serenissimô Rege Johanne Casimirô, Templum S. Jacobo consecratum atqve in novô Oppidô constitutum Monialibus traderent, Uxor Fabri aurarii, observatura, qvid circa illud Templum facturi sint illi, supremam ædium suarum contignationem conscendit, unicumqve filiolum suum, tùm trimulum, secum eò deduxit. Ubi dum intentis oculis negotium illud intuentur, ecce pueruli servula suspensô accedit gradu, illumqve ex improvisô ita perterrefacit, ut vix placari potuerit. Subsecuta est seqventi nocte Diarrhœa gravis. &c. Ex Observatione Laurentii Bellini, Medici Florentini, seqventem Casum in Sylvii Bocconis *Observationibus Curios. Obs. 23. p. 471.*

Ab animi pathematis.

Ab Ira.

A Terrore.

 ipsius

nen Tag und Nacht sechs oder sieben Stühle geh
Icone Hieronymi Vechietti narrat Erythræus exem
qvi acceptô nunciô amissæ pecuniæ dolore usqve
est, ùt propemodum â vitali calore derelictus exsp
reductus sit domum, &, ut in maximô metu fit,
alvus in femoralia defluxerit, ac Coxendices tot
uti refert Johannes Nicolaus Pechlinus *Obs. med. L*
p. 451. Dysenteriam ex solô terrore conceptam, fil
se, scribit Jacobus Dobrzensky de Nigroponte *M.*
A metu. *An. 4. Obs. 29. p. 80.* Princeps qvædam Palatina, ar
beret, qvoties alvus ei constipabatur, imperaba
verum visô illô saltem â longinqvô statim solvebatu
Serenissimus ejus Frater Ellingæ retulit Georgio Fr
vid. Satyr. med. 3. §. 16. p. 67. Fœmina Raymund de
A Tonitru. ket qvandocunqve Tonitru percipiebat, etsi è long
poris morbo afficiebatur, pronaqve erat ad Vomitu
momentô (at the very Coming over ofit) incide
ctam Choleram, & perseverabat in vomitu & pr
tris qvoad tempestas durabat, idqve modô violent
soleat procurari Medicamentis in hunc finem præ
Et ita se habuit illa femina a pueritiâ vid. Henr. Old

vum Extracto Rhabarbari, qvod cùm aliqvandiu neglexisset, monebatur qvodam vesperâ â Matre; excusavit se filia, prætendens nauseam â familiari illô purgante, & sic aliqvantò durius ob id increpata a Matre unà cum sorore lectum repetit. Horâ primâ post mediam noctem incipit nauseabunda hæc Virgo gemere & suspirare, & expergefacta â sorore conqveri de ingentibus alvi doloribus ab usu Rhabarbari, qvod se sumpsisse somniaverat, & paulò post cogitur relinqvere lectum, aliqvot horarum spaciô plus qvàm sexies copiosè purgata â solâ Phantasiâ, humores illos mobiles & fluctuantes deturbante.

§. 52.

A solô Medicamentorum purgantium aspectu, odoratu vel etiam nominatione exortas Alvi dejectioniones jam supra *Cap.III.§.50.* ex variis Autoribus recensuimus, qvas hîc repetere supersedemus; seqventem tamen Observationem adhuc annectere libet, qvam Johannes Nicolaus Binningerus *Observ. Med. Cent. 2. Obs. 86. p. 227.* refert, inqviens: Dum Montispessuli annô 1651. Medicinæ operam darem, morosus qvidam & decrepitus senex, temperamenti calidi, sicci, atrabilarius, Pædagogus, alvi constipatione ordinariè laborabat. Qvùm autem plures dies illô affectu pessimè haberet & febricitaret, ipsi Potionem emollientem ex Senâ purgantem parandam curavi in crastinum diem sumendam. Hic nunqvam ullô Pharmacô per totum vitæ cursum purgatus, ex solô purgantis Pharmaci odore pluries illô manè subductus, relictâ medicinâ, convaluit. Matrona qvædam, qvæ juris carnis bubulæ plurimùm per alvum purgabatur, demum cum in seniô tibiam sibi lapsu in planô fregisset, non aliis usa pharmacis, solô etiam odore juris bubulæ alvum sibi solvebat, teste Henricô ab Heer *Obs. 29. p. m. 245. seq.* Ibidem etiam Viri qvadragenarii meminit, cui jure Capi vel Gallinæ, alvus qvinqvies, sexies, ac si alviducum sumsisset

Ab Odore pharmaci purgantis.

A jure carnis bubulæ.

A jure Gallinæ.

ſet medicamen, ſolvebatur. Scribit etiam Michael Ettmüllerus *Oper. Vol. I. fol. m. 593.* Dicunt qvidam, qvod Lauri baccæ putrefactæ, ſi deſtillentur, ſolo odore hauſtô ſeqvatur purgatio per alvum. Refert etiam Henricus Smetius *Miſcell. medic. Lib. 3. p. 165.* ſe noviſſe Matronam honeſtiſſimam, qvæ ex odore purgantium Pharmacorum præclarè purgaretur. Ea ſi in Pharmacopoliô aliqvantiſper moretur, mox alvum ſibi turbari ſentit. Eadem ſi marito purgatoriam potionem calefaciat offeratqve, non minùs aliqvando purgatur ipſô maritô, qvi potum hauſit &c. *Et Lib. 2. cap. 60. p. 133. ſeq.* Hiſtorias qvorundam, qvibus ſolô odore purgantium alvus fuit turbata, refert, imprimis qvod Gvainerius ſcribat: Ducis Sabaudiæ Medicum qvendam Catapotia ex Pharmacopoliô in manibus domum geſtaviſſe, & ab illis nihilominus ſtrenuè perpurgatum fuiſſe, qvàm ſi deglutiviſſet. Imò Viro Illuſtri â Tincturæ Solis cum Spiritu Roſarum factæ qvatuor guttis aſſumptis, vertentibus viginti qvatuor horis qvadragies ſoluta alvus, teſte Jacobô Barnero *M. N. C. Dec. I. An. 6. & 7. Obſ. 199. p. 294.*

§. 53.

A Tactu. Fortiora purgantia, vegetabilis æqve ac mineralis regni, manibus agitata & in Pilularum maſſam redacta, aliqvoties alvum ſubduxiſſe ſuô ſe exemplô didiciſſe ſcribit Johannes Andreas Stiſſerus *de Febb. intermittent. cap. 6. pag. m. 28.* Novit enim Pharmacopœæ Studioſum, qvi, qvotiescunqve Pilularum catarcticarum maſſam manibus tractaverat, Diarrhœam patiebatur ſatis gravem. Huc pertinet etiam, qvod narrat Robertus Boyle *Tentamin. Porolog. ſive de Corpor. animal. Poroſitat. cap. 3. p. m. 9.* pueros exteriùs applicatis purgari poſſe, qvibusdam â Medicis aſſeritur; eô è numerô eâqve in arte exercitatus qviſpiam plerumqve ſolô ſe purgari Emplaſtrô mihi declaravit. Sed majoris adhuc momenti eſt, qvod ab ingeniosiſſimô qvôdam virô mihi narratum eſt; vix ille fidem rebus

bus ejusmodi habebat, priusqvam hanc mihi hiſtoriam referret. Rogatus ille eſt â qvodam rerum curioſarum ſtudioſô, ut manum porrigeret, qvam alter manu ſuâ apprehendit, ſubtili qvodam oleô chymicô, ut poſtea patuit, madefactâ, adeò tamen leviter, ut qvi rogatus manum præbuerat, rem vix animadverteret, donec paulò poſt, motu qvodam Catharticorum propriô urgeri ſe ſenſit; alterô ad hæc ſubridente ſuſpicari familiaris meus cœpit, qvid demum rei ſubeſſet, qvaterqve brevi tempore, omni absqve tormine, dolore, intemperie dejecit. De ejusmodi Pilis, oleis & ungventis laxantibus ita ſcribit Johannes Nicolaus Pechlinus *de Purgant. cap. 30. p. 407. ſeq.* Apud Eraſtum exemplum extat Medici Sabaudi, qvi qvoties Pilam purgantem manu fovebat, toties bellè & tanqvam a potione purgabatur. Ejusmodi Pilæ variæ celebrantur deſcriptiones uſu probatæ, ſed paucis hodie dubia fortibusque minùs conveniens medicina placuit. Unum modò novi Medicum, feliciſſimè etiamnum pilâ ſuâ utentem; Amſtelædami vero Chirurgum qvoqve, qvi inductô volæ manus Ungventô officioſè purgare ſuos ſolet. Arthanitæ ungventum, fateor, Ventri inungi ſolet, hoc autem non ex ſuperſtitione aliqvâ, ſed juſtâ ratione: nam cum debile ſit laxans, qvàm latè & freqventer illini debet, qvod in Ventre propter ſuperficiei amplitudinem meliùs, qvàm in manu aut Carpi contractiore ſphæra fiet. Memini ego, cùm ad neſcio qvos tumores Viro alicui inter cætera Olea Arthanitæ Ungventum præſcripſiſſem ad femora inungendum, in venas proſerpentibus purgativis Colocynthidis tauriniqve fellis effluviis, poſt varia faſtidia alvum fuiſſe motam &c. Sic Medicus qvidam Germano-Hiſpanus Viennæ Matronæ Illuſtriſſimæ à Kroneck delicatæ, & Medicamentorum ſumptionem per Os omnino averſatæ, Maſſam Pilularum ipſis pedum plantis ſuppoſuit, ut ſic purgaretur per alvum: qvod nonnullis ridiculum videbatur, juxta Wolffg. Hoefer. *Hercul. Med. Lib. 3. cap. 5. p. m. 246.* Ex Olai Borrichii

Hodœ-

minum qvandoqve movere, refert Johannes Bapti
Oper. Philos. Tom. II. de Corpor. affection. Lib. 2. cap.

§. 54.

Purgatio per Coitum communicatur. Medicamenta purgantia non solum ad Venerem stimulare, *in Spermatologiæ nostræ Capite V.* §. 20. *p* qvot exemplis probavimus, sed etiam ejusmodi ticam mediante semine per Coitum fœminis comm *Cap. I.* §. *33. p. 39.* ex Borellô & Horstiô adduximu ille viri meminit, qvi assumptô Medicamentô purg statim exercuit, â qvô Uxor ejus pro illô purg verò Johannes Daniel Horstius Nobilem Aureliæ in to, post horam â purgante medicamentô assump ferenti, inter meretricios amplexûs Coitu purgante insinuavit, ut ἄνω καὶ κάτω decies vehementer pur trandum Rozium cum semine vim & Virtutem uxorem transfudisse, refert Gothofredus Mœbius *F siolog. cap. 19. p. 482.*

§. 55.

item Lactatio. Lactatione etiam Purgantium Medicamentorum pusillis lactentibus communicari, Medicis atqve C

Martiani obſervatione luculenter conſtat. Is enim *Comment. in Hipp. Lib. de Nat. Pueri* Nutricis cujusdam hiſtoriam refert, qvæ cùm Pharmacum purgans manè ſumpſiſſet, pauloqve pòſt infanti admoviſſet ubera, eum in ſummum Vitæ diſcrimen, ex Hypercatharſi inde citò ſubſeqvutâ, conjiciebat: ipſamet autem interea neutiqvam purgabatur.

§. 55.

Interdum etiam extrema Inteſtini recti pars, ſive anus, vel potiùs interna Inteſtini recti tunica relaxatur, â ſtatu & locô ſuô naturali recedit, atqve vel prominet, vel exit, vel penitùs prolabitur, ut adeò excrementa minimè pro lubitu in Inteſtinô rectô ad tempus retineri poſſint; ſed potiùs involuntariè prolabantur, unde etiam hoc vitium Procidentia vel prolapſùs ani Medicis vocatur, & partim â plicarum Inteſtini recti relaxatione, vel ejusdem muſculorum, levatorum ſcilicet atqve Sphincteris, læſione dependet. Ad qvas variæ concurrunt cauſæ, v. g. in infantibus & adultis freqventes nimisqve acres & silioſæ dejectiones alvinæ, ſeu diarrhœæ, & inconditi infantum clamores; vel etiam difficilis ſecum alvinarum ſiccarum & induratarum excretio, ſummusqve easdem deponendi conatus; item laborioſus & intempeſtivus gravidarum ſeu puerperarum fœtûs expellendi niſus, qvô in caſu nonnunqvam tam procidentiam ani, qvàm ipſius uteri obſervare licet; nec minus ipſæ Obſtetrices pro facilitandô partu ſæpiſſimè peſſimô more digitum ano immittentes, plicasqve ſive internam Inteſtini recti membranam ſimul extrahentes: Porrò etiam elevatio ponderis cujusdam externi vel etiam ipſius Uteri in gravidis inteſtinum rectum comprimentis moles, â qvibus ipſius tunica nervea & glanduloſa relaxantur. Qvò etiam primariò pertinent ...culi & Teneſmus hæmorrhoidalis, Sphincteris ani Paralyſis, ...n eqvidem non extemplo, ſed ſucceſſu demum temporis *Procidentia Ani.*

& umbilici Hernia. Aegram mox iuvant magna ntis.
verò ciborum proſtratus eſt. Alvum decenter repoſ
tus, poſtqvam eum fotu emolliente excalefeciſſet
ægram ſellæ é lignô qvernô factæ inſidere juſſit, ſp
firmavit pulveribus adſtringentibus *vid. M. N. C. Dec*
Obſ. 113. p. 280. ſeq. vid. etiam ejusdem *Chirurgiſche*
Hiſt. 175. p. 529. Puella triennalis Tenesmô & alvi dur
meſtre laboravit, ut & ſub dejectione excrement
podice Inteſtini recti portio exiret, ac non niſi ex
picis ſutoriæ terebinthinatæ, aliis remediis fruſtra ac
trò rurſum recederet & ſtabiliretur; juxta Joh. Helv
p. 297. Talem Inteſtinorum procidentiam ex diarrh
etiam Philippus Salmuth. *Obſ. med. Cent. I. Obſ. 30. p. 2*
lâ annorum circiter qvatuordecim, qvæ cùm Diar
viter laboraſſet, Teneſmus eam eſt ſubſecutus, hoc
ctô, cùm excernendi deſiderium urgeret, totum tan
ſtinum rectum cum parte Coli, ad longetudinem ſ
rum duarum & amplius fuit protruſum &c. Seqven
pla refert Georgius Wolfgangus Wedelius *Patholog. n*
Sect. II. cap. 12. p. 406. nimirum Vir primarius hemip
laboraret, hoc vitii ſimul reportaverat, ut, qvoties

qvoties Pilulis laxativis fortioribus, cum gummatibus & colocynthide acuatis, corripiebatur procidentiâ ani, cum inflammatione insigni, qvâ, non obstante omni remediorum apparatu, in sphacelum terminatâ, moriebatur. Dubitatio omnis post mortem tollebatur, ipsâ alvô conspicuâ abundè. Meminit etiam Johannes Muraltus *l. a. Schol. p. 281.* se aliqvando in uxore fabri cujusdam ferrarii tantam ani procidentiam à partu vidisse, qvæ ulnam longitudine æqvaret, qvam tamen gravissimis licet symptomatibus stipatam tandem magnô labore sanavit. Hæc tamen Intestini recti ad integræ ulnæ longitudinem procidentia Johanni Junckero *Conspect. Medicin. Tab. 88. p. 587.* fidem superare videtur, cùm tota hujus intestini longitudo vix ad dimidiam ulnam accedat. Anno 1645. â latronibus qvibusdam in Itinere occisus est Consul qvidam. Triste hoc nuncium cùm innotuisset uxori, animi in deliqvium incidit, mox ad se rediens stabulumqve transiens, ubi pecora detinebantur, ab unô eorum impetum gravem sustinuit, unde læsis genitalibus fœtum enixa est mortuum, miserè cornu bovino laceratum mox alterum impetum ventre excepit, qvi exclusioni fœtûs secundi, ast viventis, ansam præbuit. Terræ incumbentem tertiâ vice cornu suô petiit bos, & podici solutionem intulit, unde ejus procidentia gravis, cancrosa, horrenda, cum excrescentiâ Uteri. vid. Job. a Meckren. *obs. med. Chir. Append. cap. 15. p. 388. seq.* De Ani ex frigore procidentiâ seqventia refert Vitus Riedlinus, Filius, *Observ. medic. 50. p. 116.* Illis, qvi diutius saxo frigido insident, facillimè Anum prolabi, omnes Auctores Medici unanimiter testantur, nec verò sola hæc sessio, sed frigus externum qvocunqve aliô modô is partes nimium affligens hoc malum producere potest, vod præter alia seqvens historia probabit: Iter confecerat micorum meorum qvidam mediâ eâqve sat rigidâ hyeme; cùm utem dictas partes vestibus minùs bene munivisset, vix do-

à læsione.

à frigore.

mum rediens anum prolapſum ſenſit; cui moleſto admodum malo conveniens remedium, qvô anus in priſtinas ſuas ſedes rediit, dictus Riedlinus præſcripſit, qvod hoc eſt Ungventum:

℞ Ungvent. de Linar. ℥ij.
Lapid. Calamin. ppt.
Litharg. ana ℈j.
c. Ol. Roſar. q.ſ.f. Ungventum.

Hoc cum bis vel ter applicaſſet, malum ſtatim mitius ſenſit, vixqve eodem totô illitô, anus in priſtinas ſuas ſedes rediit. In procidentiâ ani internam potiſſimùm Inteſtini recti tunicam relaxari exemplo Viri nobilis comprobatur, qvi hæmorrhoidibus & ani procidentiâ diu qvidem vexatus & aliqvando à ſubitaneô exceſſu ipſius ani prolapſi & inflammati ſphacelum perpeſſus, perfectam nihilominus ſanitatem ita recuperavit, ut poſtea nec hæmorrhoidibus nec procidentiæ ani amplius eſſet obnoxius, annotante Gviliemô Cowper. *vid. Act. Erud. An. 1699. Januar. p. 53.* Huc pertinet etiam Obſervatio Maximiliani Preuſſii de puellâ prolapſu Inteſtini recti laborante. Prominebat ſcilicet illud ad qvinqve digitos transverſos per duas ſeptimanas, tandemqve ſponte tunica interior ſphacelata deceſſit, & reliqva inteſtini ſubſtantia iterum in naturalem ſitum reducta eſt, egregiam opem præſtante Linimentô ex Mucilagine ſeminum frigidorum, lithargyriô oleôqve amygdalarum dulcium paratô, atqve hoc pactô puella integræ ſanitati reſtituta eſt. vid. Hiſtor Morbor. Vratislav. *An. 1699. p. 115.*

CAPUT

CAPUT X.

De Rebus præternaturalibus in Inteſtinis repertis, vel per alvum excretis & extractis.

§. 1.

ORdinariè eqvidem & ſecundum naturam per anum fe- *Scybala* ces alvinæ ſeu ſtercora, differentis licet, pro ratione *dea* tum aſſumptorum, tum ſtatûs morboſi, conſiſtentiæ atqve coloris excernuntur; interdum tamen conſi-ſtentiam naturalem planè deponere atqve lapideam duritiem in-duere creduntur, uti de fabrô ferrario, qvi poſt diuturnam alvi retentionem atqve Teneſmum freqventem tandem dura ſeu lapidea ſcybala rejecit, commemorat Salomon Reiſelius *M. N. C. Dec. II. An. 2. Obſ. 117. p. 276. ſq.* An autem ſcybala re-verà in Calculos ſive ſubſtantiam lapideam transmutentur, vel nnon æqvè in Inteſtinis, ac in multis aliis Corporis humani artibus (de qvibus in Lithologiâ noſtrâ) Calculi formari poſ-it, cujuslibet judicio relinqvo; ſiqvidem ſæpiſſime ſæpius pides ſeu Calculos in Inteſtinis genitos, modò minores, mo-majores, præter naturam per alvum excretos in Praxi Me-a obſervamus, ut de illis, qvi poſt maximos qvandoqve cru-ûs ex bilis folliculô ad Inteſtina prolabuntur, atqve dehinc anum ejiciuntur, &, certis ſignis, tam ratione coloris, qvàm ris & inflammabilitatis ab aliis Calculis inteſtinalibus facilè oſcendi ſunt, hôc locô taceam.

§. 2.

Calculorum verò per Anum rejectorum mentionem facit *Calculi per* us Luſitanus *de Prax. med. admir. Lib. 3. Obſ. 133. fol. m. 137.* *num reject.* is ſcilicet qvidam excarnis ad venerem pronus nullum-

qve ordinem in victu obſervans, poſt immanem imi ventris dolorem unô die qvinqve lapillos duriſſimos, qvorum duo lentis, tres ciceris magnitudinem ſuperabant, ad albicantem colorem declinantes, excrevit. Ceſſantibus torminibus poſt tres dies iterum cum dolore Ilium & Ventris ſex Calculos egeſſit; poſt aliqvot dies iterum Calculos tres rotundos, avellanarum inſtar, valde compactos, cineritii Coloris, mucôqve tenaci reſperſos, per ſedem expulit; in cujus poſt mortem diſſectô Corpore Calculus, caſtaneæ formâ & magnitudine Colo Inteſtino tenaciter adhærens inventus eſt. Ibidem etiam Autor allegatus *fol. 138.* cujusdam meminit, qvi à diuturnâ Diarrhœâ non niſi excretô lapide qvadratô & tenui, ungvem digiti pollicis repræſentante, liberari poterat. Mulier qvadraginta annos nata ſæpius doloribus, colico-nephriticos æmulantibus, infeſtata applicatum Enema ſummis doloribus & ſtrepitu (ex illiſu lapillorum ad fundum Canthari) rejiciebat. In examinatâ illuvie alvinâ reperiebantur lapilli ſeptem & viginti octogeni, coloris ex flavô fuſci, nigris maculis inſigniti, qvorum qvilibet grana ſex ponderabat, & qvales aliàs in veſicâ fellis reperiri ſolent. Deinde rejiciebantur diverſis vicibus adhuc plures cum ſabulô copioſô, inſtar Croci flaveſcente & aqvam tingente. vid. Laurent. Wolffſtrigelius *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obſ. 89. p. m. 163.* Simile exemplum recenſet Simon Aloyſius Tudecius *ibid. Ann. 9. & 10. Obſ. 122. p. 294. ſq.* Ultra centum grandines flavas inſtar nucis avellanæ per ſeceſſum excrevit Celſiſſima qvædam Princeps, juxta Johannis Ferdinandi Hertodii Obſervationem *v. M. N. C. An. 4. & 5. Obſerv. 99. p. 103.* Vidua qvædam valetudinaria, annos viginti novem nata poſt atrociſſimos infimi Ventris dolores per inteſtina excrevit lapidem, ovi columbini majoris magnitudine, verùm angulari formâ, unum, & dein partitis vicibus ultra viginti minores, triangulares, qvadrangular rhomboides & pentagonos, cunctos cineritii coloris tartaro

mile

les, ſecundum relationem Simonis Schultzii, *l. a. Obſ. 125.* *35. ſq.* Virum qvendam, qvi lapidum qvantitatem, qvorum guli caſtaneam aut glandem æqvabant, per ſeceſſum excre-, ſe vidiſſe ſcribit Johannes Renodæus *de Mater. med. Lib. 3.* *. 23. p. m. 326.* Vir qvidam, cùm Thermis Badenſibus utere-, ut inde Calculi dolores, qvibus affligebatur, mitiores red-entur, inſperatò per alvum lapidem albicantem fabæ ma-tudine excrevit. vid. Diomed. Cornar. *Obſerv. medic. cap. 2.* *. 4.* Bina ejusmodi exempla annotavit Dominicus Pana-us *Pentec. 5. Obſ. 12. p. m. 148.* in qvorum alterô ſubjectô Cal-us ob duritiem in excretione Scaphium confregit. Et in tronâ Eliſabethâ Goffredi, duos obſervavit lapides ab in-inis ejectos, duriſſimos, ponderis ſingulorum unius ciæ, ex materiâ, qvam Itali vulgari Idiomate Calciare- dicunt, ita Inteſtinorum mucô compactos & in ſuper- cruſtatos, ut vix malleô confringi potuiſſent. Virum ilem novit Henricus Rufus, qvi qvoties alvum exonera-, calculos inæqvales, fuſtigiatos, cineritios, cum excre-tis dejiciebat, non diſſimiles in colore & ſubſtantiâ illis, qvi Ureterem â renibus decidunt; iſti & mole & ſcabritie po-m tranſeuntes infeſtabant, &c. v. Lazar. River. *Obſ. a Rufo munic. Obſ. 4. p. m. 307.* Tres lapillos per alvum excretos otavit Joel Langelotius, qvi horum unum, triangularem, um & ſub flavum ad Thomam Bartholinum miſit, vid. Th. hol. *Hiſtor. anatom. Cent. 4. Hiſt. 11. p. m. 230. Et Hiſt. 49. p. 335.* ierem ſeptuagenariam Regiomonti 1656. tres per ſeceſſum e avellanæ calculos, qvales obſervantur in veſicâ bilariâ, res, forma triangulari, excreviſſe refert. Idem Autor *Epi-medicin. Cent. 3. Epiſt. 59. p. 237.* Pueri decennis meminit, on modò per urinas lateres & ſilices minores, ſed etiam lvum lapidum & ſilicum majora fruſta excrevit. Perilluſtris ona poſt Pilulas ex Gummatibus Sylvii cum excrementis lapidem

lapidem exturbavit ovi columbini formam referentem, in exteriore ſuperficie ſubcinereum, & dum clavô ferreô in duas æqvales partes diffringebatur, interiùs inſtar cryſtalli albicantem & rutilantem, ita, ut qvi olim ex Ennii ſtercore aurum, hîc colligere potuiſſet gemmas, vid. Th. Bartholin. *Act. Hafn. Vol. I. Obſ. 100. p. 203.* Sartor qvidam trium & ſeptuaginta annorum, cùm An. 1682. alvum ſolvere, ſarcinamqve tam moleſtè gravem deponere vellet, nihil tamen maximis etiam niſibus efficere valeret, necesſitate coactus digitos etiam in auxilium vocavit, iisdemqve explorando & forando, tandem non ſine maximô ſtupore, corpus excrementis durius tangendo invenit; adhuc igitur majori niſu & duplicatô conatu, & fœcum & corporis durioris excretionem molitus eſt, nec remiſit, donec, non interruptis doloribus, victor tandem evaſerit, calculumqve tam ſævum & diuturnum inqvilinum & moleſtisſimum hoſpitem excluſerit. Pondus hujus calcali fuit Uncia una ſemis & Drachmæ tres, figura ovi inſtar gallinacei, conſtabat ex ramulis pluribus ſibi ſuperpoſitis, fœtidisſimi erat odoris, coloris cinericii, duritie calculum Veſicæ æmulans, juxta Petrum Rommelium *M. N. C. Dec. II. An. 8. Obſ. 184. p. 475. ſq.* De aliâ muliere qvindecim luſtra ſupergreſſâ, qvæ A. 1678. poſt varia ſymptomata tandem Calculum, validô conatu, divaricatis cruribus, ſtando deponebat, ponderantem Unciam unam & drachmas duas, vid. Lucas Schrœckius *M. N. C. Dec. I. An. 9. & 10. Obſ. 90.* Menſtruam lapidis per anum non ſine gravisſimis & partûs æmulis conatibus excluſionem obſervavit Georgius Dethardingius in Uxore cujusdam Chirurgi, qvæ qvinqvageſimum qvamvis jam annum ſuperaverat, tributi ad inſtar, qvovis menſe tamen talem fœtum enitebatur. Lapides excreti longitudinis Unciæ unius, latitudinis dimidiæ erant. *v. M. N. C. Dec. III. An. 7. & 8. App. p. 71.* Fœmina qvædam per aliqvot annos nephriti- poſt medicamenta arenam rubram & fruſtula ſabuli calcul

alvinus

alvinis excrementis permixta in tantâ copiâ per octo continuos dies educebat, ut qvivis sibi fascinum persvaderet; secundum relationem Ambrosii Stegmanni *M. N. C. Dec. III. An. 4. Obs. 108. p. 227.* Globum rotundum tophaceum Mulier qvædam nobilis post alvi obstructionem, summâ vi & eô dolore, qvi in partu difficili excitatur, è cœcô Intestinô ejecit. vid. Jac. Holler. *de Morb. intern. Lib. 1. cap. 52. Schol. p. m. 159.* Pilam vel tophum non admodum gravem, magnitudine majorem paulò Columbæ ovô; post colicos dolores Uxor qvædam dejecit. vid. Joh. Wier *Oper. Part. 4. cap. 16. p. m. 317.* ubi idem qvoqve nobilissimo Medico Frisimelicæ obvenisse addit. Plura ejusmodi exempla in Lithologiâ nostrâ reperies. vid. etiam Joh. Rhod. *Observ. med. Cent. 2. Obs. 74. p. 90. sqq.* item Theoph. Bonet. *Sepulchret. Lib. 3. Sect. 14. f. 904. sq. Ephemerid. Acad. N. C. Cent. IX. Obs. 21. p. 25.* Mihi ipsi etiam in variis personis utriusqve sexûs post colicum dolorem tales calculos variæ magnitudinis & pollicis articulum æqvantes observare licuit.

§. 3.

Locô excrementorum, vel cum stercore qvandoqve materia pingvis atqve sebacea per alvum excernitur. De globulis seu corpusculis pingvibus refert Lazarus Riverius *Centur. 2. Obs. 23. p. m. 121.* filiolam ætatis trium annorum excrementa valdè cruda & veluti gypsea dejecisse, in qvibus inveniebantur globuli virides instar pisorum majorum, qvi supra orbem positi, dum orbis igni admovebatur & tantillum incalescebat, statim butyri instar liqvabantur; idqve in propriâ etiam filiâ Pharmacopœum qvendam observasse addit. Mulier qvædam gracilis ac tenera, afflicta freqventiùs sive â febre tertianâ sive ab obstructô Liene, excrevit tandem singulis diebus, qvatuordecim ampliùs menses, plurimum flavescentis adipis stercori incumbentis, instar butyri liqvefacti; sed eâ plerumqve copiâ, ut potuisset, modò qvis illum collegisset, replere aliqvot va- *Pingvedo per alvum.*

 scula.

tuitam conglomeratam exhibuerunt, acidum f
priô filiolô se annotâsse scribit Rosinus Lentiliu
An. 2. Obs. 152. p. 342. Simile exemplum granor
rum, instar pisorum & cerasorum, copiosè c
permistorum, vidisse se refert Laurentius Hofm
rô usu & ferô abus. Medicamentor. Chymic. p. n
ginti conulos pingves sebaceos, fructibus Dac
jores minoresqve, aqvæ fervidæ injectos liqv
qvædam Arnstadiensis, tredecim annorum, ol
qvot dies vastum & dolorificum præ se geren
crevit, teste Jacobô Augustinô Hünerwolffiô .
An. 10. Obs. 51. p. 97. sq. Materiam humanæ pin
milem singulis diebus â fœminâ qvadam conta
vum exeretam observavit Gothofredus Mœbiu
Physiolog. cap. 11. p. m. 226. Fœmina qvinqvage
aliqvot dies continuatum alvi fluxum simul eti
rides ac pingves admodum globulos, uvas cri
pro parte etiam nuces moschatas minores magı
tes per alvum egessit; qvi cochleari contenti p
siti haud secus ac butyrum, liqvescebant, & in

cùm passim de imbecillô Ventriculô conqvereretur, pingvibusqve delectaretur, Ventriculi fermentum jam antea debile, hisce magis obtuderit; in hæc enim difficulter agit fermentum; qvare pingvedo in Ventriculô parum immutata, ulteriusqve ad Colon Intestinum deducta, & ob motûs ineptitudinem moram ibi trahens, eodem modô, qvô sicca in ovium intestinis solent excrementa, tandem in globulos, efformata est. An. 1717. *Observatio.* tempore vernali fœmina qvædam qvadraginta circiter annorum, ob collum admodum pingve ferèqve strumosum Empirici cujusdam consiliô per aliqvot menses usa, post varia Emplastra & epithemata, â dictô tumore aliqvatenus eqvidem liberabatur, difficilem tamen incurrebat deglutitionem, ita ut liqvida difficulter, solida verò minimè, vel cum metu suffocationis per Oesophagum detrudere posset; hinc etiam semideglutita in Oesophagô per tempus hærentia vomitu utplurimum rejiciebat. Hinc Consilium medicum implorabat, qvô etiam post aliqvot septimanas, per Dei gratiam, pristinæ sanitati restituebatur. Durante autem curâ aliqvoties materiam viridem pingvem seu sebaceam oblongam, instar Ossium Dactylorum vel minorum Cucumerum muriâ conditorum, interdum per se, interdum aliis excrementis vel pituitæ permixtam, per alvum excernebat. De qva Observatione videatur supra *Cap. V.*

§. 4.

Substantiam glandulosam Uncias septem pendentem, tresqve palmas longitudine, latitudine binos digitos adæqvantem *Glandula,* â fœminâ qvâdam qvinqve annos cum hecticâ febre dolore Ventris intolerabili laborante prodiisse refert Theodorus Kerckringius *Spicileg. anatom. obs. 56. p. m. 116. sq.* Glandulas intestinales carnosas per alvum magnis cum torminibus excrevit filiola vigesimam qvartam hebdomadam ætatis agens variolosa, inter has glandulas qvædam fuit Unciæ unius longitudine, ac dimidiæ Unciæ latitudine, qvam cùm aperuisset Johannes Ja-

lios hujusmodi tumores excernebat; qvales etiam, dies, longitudine dimidii vel integri digiti seqveb consimilium corporum, qvantum adstantes obser merô viginti qvinqve, & pondere Uncias qvatu qvantia, fuerint ejecta. Vir qvidam militaris ex c per semestre spatium pertinaci Dysenteriâ labora qvam corpora teretia instar glandularum, hic atq foramine perforata, friabilia, inodora, magnitudin pleraqve molem ac figuram fructus corni habenti excrevit, v. Joh. Muys *Prax. med. chir. Decad. II. Ob* Cornelius Stalpart van der Wiel post continuos alic dolores ventrisqve tormina, non sine animi deliqv leni purganti Glandulam qvandam exclusit Nucis M noris magnitudine, â qvô tempore tormina & dol re, uti refert *Obs. rarior. Cent. poster. Obs. 24. p. 259.* Observationis Scholiô plura reperies. Filiolus tri in gravissimos eosqve continuos incidebat dolore tamen post plurimorum globulorum, intus putrid niosâ materiâ refertorum, exteriùs verò memb obductorum excretionem sanitati restitutus est, v.

ed. Turinens. Epist. I. p. 99. Mercator Genevensis biliosus & ...elancholicus Icterum & febrem passus in tabem deducebatur, ...umqve nulla videretur affulgere salutis spes, Vesicas & cystiles, sibi invicem connexas & concatenatas humore qvodam pultaceô repletas, ovi columbini magnitudinem æqvantes, majores qvasdam, alias minores, tantâ copiâ, certis tamen intervallis per alvum excrevit, ut implendæ pelvi sufficere potuissent. Excretis autem illis sacculis ab Icterô & febrium recurrentium insultibus liber evasit, & â febre lentâ, qvâ sensim conficiebatur & contabescebat, postea sanus degebat. vid. Thom. Bartholin. *Epistol. medic. Cent. IV. Epist. 96. p. m. 490. seq.* Mercatoris ...jusdam filiolus annum agens secundum ab initiô vitæ sem...er obstructionibus erat obnoxius, omnibus consvetis absqve ...olumentô adhibitis. Tandem ex improvisô per secessum ...revit massam carneam, instar renis vervecis, in cujus mediô ...picuus erat locus, qvô intestinis adhæsit, juxta observatio...n Gottofredi Christ. Winckleri *M. N. C. Dec. I. An. 6. & 7. Obs. ... p. 57.* *Massa carnea.*

§. 5.

Membranosum corpus per alvum excretum annotavit Ni...laus Gvilielmus Beckers *M. N. C. Dec. I. An. 4. & 5. Obs. 68. p. 56. sq.* *Membrana.* ...licet vidua qvædam, annorum qvadraginta, de ulcerosô Ilei ...tri, tempore dejectionis alvi præsertim, sæviente dolore ...qverebatur, post Decoctum autem abstergens, per octo dies ...tinuatum, corpus membranosum digiti majoris longitudi... & latitudinem adæqvans, patulum & erosum ab unâ, ab ...â verò parte clausum, triplici tunicâ, tenui, carnosâ ac ru... constans, geminum qvasi intestinum cœcum referens, exi... cum cruore, per alvum dejecit, &c. Membranam tenu... valde longam, & qvidem palmorum viginti longitudinis, & ...ô post alteram palmorum octo longitudinis, â vinitore ...am observavit Franciscus Valleriola *Obs. 9. p. m. 96.* Ma-

 trona

tis præludia aderant, ſic ut ſe terrificos qvosvis dc
malle, qvàm iſtas anxietates, affirmaret. Hæc T
dies paucos luderetur, diverſæ magnitudinis Mer
res pauciores, cum vel ſine cruore per alvum ſec
ſiccatæ pelliculas è veſicâ ſuillâ torridâ mentieba
membranæ poſt intervallum emortuali anxietate
debant &c. annotante Roſinô Lentiliô *M. N. C. D*
App. m. 88. ſeq. ubi hunc affectum ab abſceſſion
conniventium membranacearum Inteſtini Coli,
humorum dictas glandulas ſucceſſivè exedentiu
ſanâ ſeu internis Coli parietibus decerpentium or
Membranis per anum ſecedentibus ſeqventem O
refert Conradus Bertholdus Behrens *ibidem Obſ*
Virgini poſt octiduanam Diarrhœam qvippiam ex
debat, qvod aliqvoties digitis repoſitum, ſemper
rumpebat, dimidiæ ſpithamæ longitudine, craſſiti
tate digitô haud abſimile, ſiccitate verò & duritie
colore nigrum, donec deniqve, cùm reponi non p
rienti in Cloacam inopinatò deciderit. Exin ſi
membranacea ſicca digitum transverſum lata, long

Francus de Frankenau *M. N. C. Dec. III. An. 5. & 6. Obs. 177. p. 409. seq.* Integram illam tunicam qvæ Intestinum rectum intus obvelat, intra octidui curriculum per inferiora ita excrevit Christianus Helmerus, ut illa non confestim in pelvim propelleretur, sed firmiter podici adhærescens ante exactum biduum inde convenienter separari neqviret. v. Nicol. Tulp. *obs. med. Lib. 3. cap. 17. p. m. 214. sq.*

§ 6.

Solent etiam alia præternaturalia per alvum excerni qvæ nonnunqvam satis diu in Corpore latuêre v. g. Glandis plumbeæ exemplum recenset Ambrosius Paræus *Lib. 24. cap. 19. fol. m. 567.* scilicet Miles qvidam vulnus in ventre accipit, manuariô tormentô inflictum, inter umbilicum & iliâ, è qvô glans à sedulò vestigantibus Chirurgis reperiri nec extrahi poterat; qvâ de causâ vulneratus gravibus & torminosis doloribus conflictatus est, donec nonô demum post vulnus die glandem per anum excrevit; atqve dehinc intra tres hebdomadas planè convaluit. In obsidione Naschovianâ plumbeus globulus vi majoris bombardæ Os cujusdam militis officialis ingrediens lingvam suô impetu tangebat, contrahebat, seriem dentium inferioris maxillæ destruebat, perqve gulam demissus, interjectis qvinqve dierum intervallis, beneficiô lenioris medicamenti per alvum dejiciebatur, vid. Thom. Bartholin. *Histor. anat. Cent. 6. Hist. 98. p. m. 376.* Anno 1682. homo fortis mediocris, postqvam Paduæ bene jentâsset, rus tetendit; mediô itinere ex insidiis bombardulâ impetitur, & globus non procul ab umbilicô abdomen penetrat, non autem transit; sauciatus ad Chirurgum defertur, qvi vulnus stylô explorat, globi autem nulla sentit vestigia; vulnere deligatô patientem qvieti & diætæ committit. Die abhinc tertiô infirmus ad sedem cogitur, globumqve unà cum excrementis egerit, ac brevi dein convalescit. In congressu medicô, Romæ apud Brassavolam haberi so-

Glans plumbea.

eramentis qvievit, ac demum cum his per anum e
interim sese iterum contrahentibus factumque for
qve sanitatis dispendiô occludentibus, secundum
Alardi Mauritii Eggersdes. *M. N. C. III. An. I. Obs.*
Qvò pertinent etiam globuli plumbei minores & m
qvandoqve in contumaci alvi obstructione & Passion
glutiri solent; qvale exemplum recenset Georgius
mus Velschius *Hecatost. II. Obs. phys. medic. 33. p. m.*
liere, qvæ ex Omphalocele Ileô laborans intra duod
tribus globulis deglutitis, è plumbo, non liqvatis,
affabrè concinnatis, qvorum maximus dragmam pe
rata est, Omphalocele eâdem operâ mox disparente.
mò deglutitus, primus alvô rejectus est. Secuti d
minores, qvi priùs assumpti erant. Qvidam ex C
crudarum ingluvie multâ in omnimodam incidit fæ
tionem, ità ut ventris tumore doloreqve immani op
ca umbilicum globulum, veluti sphæram, habere
ab implicitis & circumvolutis Intestinis enatam. H
in agone esset, & frigidô sudore madidus, stercus
ceret & omnia medicamenta expertus incassum ess

ces reddidit & injectô Clystere ex aqvâ Vitæ & Urinâ pueri â dolore immunis evasit. vid. Zacut. *de Prax. med. admir. Lib. 2. Obs. 34. fol. m. 49.* Vir Juvenis viginti qvatuor annorum post febrem Passionem Colicam & alvi contumacem obstructionem patiebatur, cui Melchior Fribe Globulum plumbeum, præter propter duas drachmas ponderantem, cum drachmâ unâ Mercurii vivi illitum & probè obductum, & ne fauces læderet aut Ptyalismum excitaret, massâ farinaceâ (oblaten dicta) artificiosè involutum degludiendum ordinavit. Finis post globulum sumptum tribus horis præmittebat nonnullos crepitûs cum levamine, horâ verò qvartâ duabus subseqventibus dejectionibus, ultra sex libras materiæ peccantis variegati coloris cacavit, sine noxâ tamen, juxta verba Melchioris Fribe *M. N. C. Dec. I. An. 3. Obs. 96. p. m. 155. sq.*

§. 7.

Virginem, vietoris filiam, frustum trium librarum, sive octo & qvadraginta Unciarum, de bombardâ æneâ, cum suis Characteribus sive literis simul cum angvillâ, suis secundinis obvolutâ, per alvum excrevisse, si credere fas est, ex Cornelio Gemma recenset Johannes Baptista van Helmont *de inject. Materialib. §. 6. fol. m. 366.* *Frustum bombardæ aneæ.*

§. 8.

Sagittæ ferrum barbatæ figuræ duorum digitorum latitudinis in qvodam seditiosô tumultu rustici dorso impactum post biennium secundum Intestina delapsum juxta alvum sensim podicem secuit, viamqve sibi ad exitum fecit semiexesum, juxta Alexand. Benedict. *de Partib. Corpor. human. seu Anatom. Lib. 3. cap. 9. Oper. f. m. 597.* v. etiam ejusd. Observationes medicinales, Remberti Dodonæi Observationibus annexas *p. m. 303.* Eandem Observationem, etiam refert Ambros. Paræus, in eô tamen differt, qvòd ferrum illud, qvamlibet hamulatum secundô mense per anum prodiisse dicat. v. Ambr. Paræi *Lib. 24. cap. 19. fol. m. 567.* *Sagitta ferrum.*

bilibus, cum incredibili cruciatu ex unâ in alteram partem gitata & fatigata esset, conqviescebat paulisper & tanqvam seimortua jacebat. Rursus & repente priora symptomata eam ıvadebant, donec tandem, uti dictum, decimô qvartô die aciılam egereret &c. Magnas qvoqve molestias ex acu deglutâ sensit ancilla qvædam, freqventiori avenæ decorticatæ lacte ɔctæ usu tandem sopitas, acu κάτω prodeunte. v. Georg. Dethar-ing. *M.N.C. Dec.III. An.7.& 8. Append.p.70.* De puellâ decenni, ʋæ intra spatium duodecim aut qvindecim dierum plus qvam ʋinqvaginta aciculas, ante aliqvot annos deglutitas, per anum ɪisit, vid. Pinetus in Nicol. Blegn. *Zodiac med. Gallic. An. 2. 'ens. April. Obs. 4. p.m. 88.* Item aciculam deglutitam atqve ɔst aliqvod tempus semiconsumptam per podicem dejectam bservavit Johannes Muraltus *Oper. chirurg. Histor. 129. p.m. 389.* eidæ qvondam puellus qvidam parvulus continuò acus & acidas cacabat, imò a matre suâ in sedili suô pertusô, præsentiıs Prætore & Scabinis, depositus talia excernebat: Anus qvæım rustica de fascinatione hac accusata atqve etiam in carceım conjecta est. Sed ubi Magistratus infantem â matre suâ :movit, & seorsim in curiâ servari jussit, talia amplius non caıvit: Mater nimis increpata fallaciam suam & odium in præictum anum confessa ac publicè virgis cæsa & urbe ejecta uit. vid. Isbrand. Diemerbrock in Joh. Baptist. Lamsweerde *Append. ad Joh. Scultet. Armament. chir. obs. 1. p. m. 212.*

§. 11.

Ensis mucronem, tres digitos longum, deglutivit Morio qvidam, eum duodecimô post die, qvanqvam ægerrimè, per anum reddidit, vid. Ambros. Paræi *Oper. Lib. 24. cap. 19. f. m. 569.* Et Hieronymus Montuus *Anasceu. Morbor. Tom. 3. Lib. 1. cap. 16. p. m. 353.* refert, se pharmacis fortiter purgantibus, jussu Henrici, Christianissimi Regis, Morionem qvendam, qvi in Ludô ladiatoriô coram & ipso Montuô cuspidem ensis fracti acutissi- *Ensis mucro.*

Yy yy 2 mam

nii, aliqvot Coſtas, Oſſa femoris, pedum &c. pleraqve fracta & caridoſa ejecta posſidere. *v. M. N. C. Dec. I. An. 3. Obſ. 126. p. 200.* & Joh. Schenk. *Obſ. med. Lib. 3. fol. m. 394.* ubi particulam coſtæ ſpuriæ, palmæ unius longitudine per alvum egeſtam adducit. Huc pertinet etiam Obſervatio Johannis Langii *Epiſtol. medic. Lib. 2. Epiſt. 39. p. m. 670.* Civis ex Oppidô Eberbach uxor fœtum viventem aliqvot menſes in uterô geſtaverat, & cùm jam tempus enixùs appeteret, ubera ejus prius turgida lactis aqvoſi rore madebant ac decreſcebant: nec puer in uterô ſubſiliit, qvæ ſigna fœtum mortuum teſtabantur. Tandem fœtus in matrice computruit: cujus de cruribus & cerebello Oſſa denigrata & carie obſita, incredibile dictu, ſed verum, cùm mulier ob Inteſtini exulcerationem alvi profluviô laboraret, tandem annô decimô non per vulvam oſtiola, ſed per anum excrevit. Alia mulier ultra annum gravida, revolutô jam annô, unà cum lotiô primùm digitorum articulos excrevit, ac ſenſim alia majora oſſa tibiam, radium, coſtas, & id genus alia per poſticum excrementis emiſit, tandemqve ſecundô â parturitione annô, maximos antè perpeſſa labores calvariam totam cum cubitô, coſtis & aliis aliqvot osſibus ejecit, teſte Balduino Ronſeo *Epiſt. 1. p. 11.* ubi aliûs adhuc fœminæ meminit, qvæ cùm totum annum fœtum in uterô geſtâſſet, conſumptâ tandem carne, oſſeam illam compagem excrevit. Cùm vetula qvædam venefica manu ventrem puerperæ tetigiſſet, puerpera ſex menſibus peractis gravisſimos cruciatûs circa ventrem inferiorem ſentire cœpit, tandemqve cùm alvum excernere vellet, ſpinas, oſſa, ligni fruſtula & multa alia per ventrem inferiorem rejecit, & â torminibus liberata eſt, uti ex Codronchio refert Antonius Deuſingius *Diſſert. de Morbor. qvorund. ſuperſtit. origin. & curat. §. 59. vid. Faſcic. Diſſert. ſelect. p. m. 53.*

§. 15.

Segmenta Coſtarum cetacearum admodum tenuia longitudine *Coſta cetacea.*

 tudine

circiter duodecim annorum variis convulſionibus laborans per alvum ſtramen corruptum & ſemiputridum, per unum & alterum diem dejiciebat, & per ipſius os ſtraminis culmus integer adhuc longior qvartâ ulnæ partè egrediebatur, juxta Obſervationem Danielis Winkleri *vid. M. N. C. Dec. I. An. 6. & 7. Obſ. 31. p. 64.*

§. 19.

De mirabili ſeminum per alvum excretione obſervationem raram annotavit Johannes Baptiſta a Lamzweerde *Append. ad Joh. Scultet. Armament. chirurg. Obſ. 1. p. m. 209.* Videlicet Anna Vos, animoſa virgo Deo ſacra, ſoror celebris Poëtæ Johannis Vos, macilentô Corporis habitu, in calore excedens, novercalibus Uteri affectibus paſſim obnoxia, in acutam febrim continuam atqve poſt hanc curatam in Iſchuriam, lumborum torturâ gravatam, incidit, contra qvam doctus Lamzweerde diuretica & detergentia, & inter alia Potionem Terebinthinatam cum ſale ſuccini propinabat. Qvâ qvater animoſè abſortâ, bis cum Croci granis decem, miſeriæ finem aſſeqvebatur ægra. Tanta enim fiebat naturæ perturbatio per alvum & veſicam cum clangore, ut dormientes in infimâ domô è ſomno excitaret. Qvam qvidem portentoſam Inteſtinorum exploſionem qvilibet circumſtantium Medico domum vix intranti cum ſtupore referebat, arenam albam & mucoſum filamentum acus inſtar in ureteribus induratum & efformatum oſtendendo. Hæc omnia obſervatu digna ipſius expectationem non explebant, qvia calculum inteſtinalem conceperat. Qvapropter alvi fæces examinandas imperavit; cui etiam veſperi redeunti binas pateras ſeminibus, per alvum excretis & in alvi fæcibus repertis, Mulier clinica oſtendebat. Hæc ſemina a Godofridô Blœmart Ultrajecti terræ, proprio vaſe collectæ, mandata, lolium, Burſam Paſtoris & Naſturtium produxerunt. De Semine Hyoſcyami cum aliis rejecto vide paulo infra. Semina.

§. 20.

§. 20.

Capilli. Materiam qvandam in multos veluti muliebrium Capillorum glomos congeſtam certis anni temporibus per alvum excrevit celebris apud Antverpienſes cauſarum Patronus, v. Carol. Cluſ. *Annotat. in Nicol. Monard. Exotic. fol. m. 350.* Conſpicuam qvantitatem crinium convolutorum, illam referentium lanuginem, qvâ bombycum capſæ ſericeæ ovales obſitæ ſunt, per alvum dejecit Juvenis nobilis Polonus Plicâ laborans. v. Act. Medic. Berolinenſ. *Vol. IV. p. 71. ſq.* Ex filiæ faſcinatæ alvô, poſt diros excernendi conatus, Mater ipſius extraxit Crines eqvinos, funis ad inſtar pollicem craſſitie æqvantis, pedeqve Gallicô longioris, arctè convolutos, qvorum extremitati Lacerta adhæſit, magna, longa & vivax, brevi tamen diſparens, v. Ephemerid. Acad. N. C. *Cent. VII. Obſ. 26. p. 66.*

§. 21.

Corium. Corii fruſtum Civis & Sutor Colonienſis inter confabulandum ore continebat, qvod, illô præ riſu hiante, gutturi ſe inſinuavit & infixit. Provocavit ſtatim Vomitum, ſed neqve regerere neqve deglutire potuit, qvapropter homo ille propemodum ſuffocatus eſt. Tandem vocatus Gvilhelmus Fabricius ſtylô argenteô incurvô corium ad capacitatem Stomachi depulit, qvod poſt ſemeſtre ſpatium per alvum egeſſit. v. Gvil. Fabric. Hild. *Cent. I. Obſ. 31. oper. fol. m. 29.*

§. 22.

Varia. Varia inſolita v. g. ſqvamas & ſpinas piſcis, ſemen Hyoſcyami, particulas lignorum ac ramenta lapidum, particulam de pelle ovinâ, vellere adhuc veſtitam, per alvum dejiciebat mulier qvædam, qvadraginta qvinqve vel circiter annos nata, cum crudeliſſimis Inteſtini recti doloribus adeò detenta, ut commodè nec ſedere nec etiam in dorſô dormire poſſet, juxta relationem Johannis Bilgeri vid. Gregor. Horſt. *Oper. med. Tom. II. Lib. 5. obſ. 15. fol. m. 278.* Plumas, lapillos, filum & ſtramen per alvum

alvum excrevit ruſtici puellus decem circiter menſium ætatis, graviter laborans & à qvindecim diebus Ventrem non exonerans, teſte Gvilhelmo Fabricio *Cent.3. obſ. 75. fol. m. 257. ſeq.* Varia ferramenta ab incantatione per alvum rejecit puella qvædam annos octodecim nata. vid. Martin. Ruland. *Curat. empir. Cent.4. Curat.15. p. m. 242. 244.* Spinas, Oſſa, ligni fruſtula & alia per alvum excrevit mulier qvædam gravida, v. Georg. Abrah. Mercklin. *de Incantat. Caſ. 41. p. m. 133. ſq.* Qvidam Paſtor â leni purgante primô ultra qvinqvaginta habuit ſeceſſus, ſeqventi autem nocte tormina ſenſit intolerabilia, & egesſit per alvum Capillos, arenas, Vitri fragmenta & ſemen, ſemini Hyoſcyami reſpondens; hocqve malum per aliqvot menſes perſeveravit, usqve dum vitam cum morte commutaret; qvod ex ipſius filii ore ad Philippum Jacobum Sachſium a Lewenheim Annô 1670. perſcripſit Chriſtianus Fridericus Garmannus. *vid. ejusd. Epiſtol. Centur. I. Epiſt. 68. p. m. 291.* Ultrajecti puellus osſicula, ungves pedum eqvorum, fragmenta pannorum laneorum, glomeres capillorum muliebrium aliaqve ſimilia alvô excludebat: â parentibus etiam mulier aliqva de faſcinô fuit accuſata: Magiſtratus verò puellum per duas circiter ſeptimanus â matre ſeparatum in curiâ ſervari jusſit, qvô totô tempore nihil ſimile cacavit. Erupit fraus, & parentes privatim in Curiâ virgis cæſi ſunt, vid. Joh. Bapt. Lamzweerde *Append. in Joh. Scultet. Armament. Chirurg. Obſ. 1. p. 212.* Item puella qvædam mira & portentoſa, ſcilicet lumbricos terreſtres, millepedes, erucas, lacertas vivas & mortuas, ranarum coxas, aſcarides, excrevit, teſte Rolando Sturmio, *ibid. p. 214.* Uxor Aurifabri Erfurtenſis, qvinqvagenaria, macra & fuſca, cætera ſana, plauſtrô vehitur ad vineas, eodemqve ex iis revehitur; acutiſſimos ſubitò ſentit in abdomine & circa ingvina dolores, defertur in lectum, nulla dolorum intermiſſio, nulla remiſſio; per qvatuor annos affixa lecto jacet, excernit interea temporis per alvum, præcedenti-

 bus

§. 23.

Vermes. Varios vermes, tam teretes, qvam lumbricos la
rides pluresqve eorundem species per anum excerni
tidianam experientiam testabuntur exempla in Hel
Serpens. nostrâ adducenda. Serpentem autem minimi dig
& decem pollices longum puer qvidam Monspelien
ciatibus distortus ejecit, qvem Gilbertus Pharmaco
spelienfis Vitro inclusum & aqvâ imperiali conditu
asservavit. vid. Petr. Borell. *Obs. med. Cent. I. Obs.*
Puella qvædam pallida semper de Ventris dolore c
rur, cumqve die qvadam ante mensam stans jusculum
rum vervecis cum acetô acri præparatum comeder
vivus e corpore puellæ per inferiora prorupit, qv
tibus est occisus vid. Joh. Schenck. *Obs. med. Lib. 3.*
pentem cœrulei coloris post varia sympromata & a
dicamenta, imprimis mercurialia, per alvum dejecit
dam paupercula, juxta Observationem Johannis
Frommanni *M. N. C. Dec. I. An. 6. & 7. Obs. 190. p. 2*
trona qvædam nobilis ab usu succi Verbenæ depura
cos dies lumbricum ejecit hirsutum, pede longiore
caudâ bifidâ, qvem ipsa Colubrum nominavit, te

vit Marcus Gattinaria. vid. Petr. Andr. Matthiol. *Comment. Dioſcorid. Lib. 2. cap. 42. fol. m. 281.*

§. 24.

Angvillam vivam per poſteriora â puellâ annum qvindenum agente poſt maximos cruciatûs ejectam ex Corneliô :mmâ recenſet Daniel Sennertus *Pract. Medicin. Lib. 6. Part. cap. 3. p. 392. ſeq.* item Georg. Abrah. Mercklin. *de Incantat. rſ. 5. p. m. 51.* Martin. Del-rio *Diſqviſit. magic. Lib. 3. Part. I. v. 4. Sect. 5. p. m. 424.* De Nauta, qvi vivam aliqvando angvilı voravit, & integram vivamqve alvô reddidit, vid. Chr. Franc. ullin. *de Angvill. Sect. I. cap. 3. p. m. 101.* vid. etiam Georg. anc. *Satyr. VIII. §. 8. p. 163.* item ſupra *Cap. V. §. 47.* *Angvilla.*

§. 25.

Medicus Anglus è Galliâ redux ſpatiô ſeptendecim dierum nil præter caſeum & aqvam vitæ aſſumere potuit unà cum coćto: ê navi excedens aſſumſit Clyſterem, qvi eduxit manam qvantitatem Cochlearum, uti ex Monconnys Itinera- Anglicanô refert Philippus Sachs a Lewenheim *Schol. in ſ. 163. M. N. C. An. 2. p. m. 261.* Qvatuor Cochleas ſeu domirtas vivas puer tres annos natus præviis doloribus atrociſſiis per alvum ejecit, teſte Johanne Georgio Hoyero *Ephem. ad. N. C. Cent. VII. Obſ. 77. p. 184.* *Cochlea.*

§. 26.

Limacem in dorſô nigerrimum cum lineâ albâ â capite caudam usqve, in parte verò inferiore album, circa collum inctulis rubicundis & in capite qvatuor cornibus ornatum â ellâ qvatuor annos circiter natâ cum aliis vermiculis rejeum obſervavit Stephanus Blancardus, *vid. ejusdem Collectan. ed. phyſ. Cent. I. Obſ. 83. p. m. 113.* Ruſticus qvidam ſumptâ tione purgante & anthelminticâ animal qvoddam, Limam vivum & griſeum referens alvô excrevit & â dolore, qvem r triennium ferè circa Ventriculum perſenſerat, ſtatim con- *Limax.*

 valuit,

xus alvi, ſitis, atrophia; comedit tamen & ſopitô dolore etiam dormit. Interim labaſcunt vires, areſit & tandem obit. Ultima ante obitum ſeptimanâ mus vivus per anum exit, & dein fruſtum, velut inteſtinorum. *vid. etiam le Journal des Sçavans Tom. 13. p. m. 29.*

§. 30.

De Talpâ vivâ per alvum excretâ ſeqventem Obſervationem communicat Chriſtianus Franciſcus Paullini *Tract. de Talpa Sect. I. cap. 3. p. m. 91.* Nobilis qvidam Pruſſus ad arcendam ſeu demulcendam Arthritidem, qvâ cum colluctabatur ſubinde, vagam ſcorbuticam, in freqventiſſimô & qvotidianô ferè uſu habuite cinerem talpinum, cum inſigni, ut putabatur, levamine. Elapſis verò aliqvot menſibus in Inteſtinis ſenſit continuas & acutiſſimas vellicationes, punctiones, morſiones, ut nonnunqvam in animi deliqvium ſummô præ cruciatu inciderit, omnibus remediis fruſtra adhibitis. Tandem ſummis cum anguſtiis κάτω egeſſit vivam Talpam, qvam omnes omnino domeſtici, cognati & amici â Veneficiô excluſam putabant. Sicuti autem hæc Talpa per anum fuit ejecta, ita econtra Felix Platerus *Obſ. Lib. 2. p. m. 489. ſq.* Obſervationem de Talpâ caſu in anum irrepente indeqve cum labore evulſâ recenſet: Qvidam nimirum ruſticus febre qvartanâ laborans, cùm in die qvietis animi gratiâ in hoſpitiô, cum aliis ſuæ conditionis commeſſaretur, & de febre, qvâ affligebatur, conqvereretur, ut ab eâ liberari poſſit, qvidam illi conſuluit, ut Talpam vivam tam diu donec moreretur, manu retentam preſſamqve retineret, eſſe enim hoc certum remedium. Qvod ut ſtatim experiretur, unus ex iis, in pratum Talpis plenum exiens, unam ligone, ſub terra ſe moventem, qvô modô eas capere ſolent, erutam, vivam cœpit, ligulâqve pede illius poſteriore adſtrictô, in hoſtium delatam ægro dedit; qvam ille, donec domum reverſus eâ uti poſſet, in ſacculum linteum caligis inſutum incluſit; *Talpa.*

 ex qvo

ex qvô Talpa, rusticô in mensâ moram trahente, exitum qværens, primùm panem mox & saccum perterebravit, & in clunium interstitium se ingerens ad podicem usqve progressa pedibus anterioribus, qvibus manuum instar terram fodere solent, anum dilatans, caminarii instar, in eum mediô corpore irrepens, rectum intestinum cum magnô patientis dolore subiit, qvi illicò exclamans, demissis caligis, ut opem ferrent, adstantes rogavit, qvi ligulam Talpæ alligatam adhuc propendentem apprehendentes, dum trahendo Talpam extrahere nituntur, illâ contranitente pedibusqve & acutis suis Ungvibus intestino infixis se firmante, cruciatum summum ægro adferentes, ab opere desistere coguntur. Tandem æger, exagitatus dolore, posteriora supra scamnum, sæpe & valide concutiendo eam attonitam reddidit, ita ut ulterius in podicem tota se non ingereret, sed viribus amisfis postea extrahi potuerit &c.

§. 31.

Bufo. De Bufone Medicamentis, imprimis Pulvere Saxonicô, per alvum expulsô, vid. Philipp. Salmuth *Cent. II. Obs. 93. p. m. 106.* Item Bufonem magnum viventem â Nobili qvodam, Domimô à Deben, in ventris exoneratione, locô stercoris duri, qvod subesse putabat, manu admotâ extractum refert idem Autor *Cent. III. Obs. 1. p. m. 111. sq.* ubi etiam Lacertam vivam ex podice erepsisse addit. Bufones & Ranas & alia insecta â puellâ per alvum rejecta asservavit Georgius Wolffgangus Wedelius *vid. ejusd. Exercitat. Semiot. Patholog. cap. 44. p. m. 113.* Molitor qvidam annos triginta septem natus, post largam Cerevisiæ ingurgitationem in hortô sub Corylô recubans somno semet tradit, & inter dormiendum magnam ingestorum copiam eructat, & qvoties vomuit, toties iterum somno implicitus eidem diductô & hiante ore indulget. Tandem è somnô excitatus & siti compulsus ad fontem, ex qvô affatim aqvam ingurgitat, accedit, qvâ haustâ temulentus adhuc sub aliâ iterum arbore se-

met

met ad otium componit. Aliqvot a Crapulâ diebus de langvore Ventriculi, ructibus & appetitu diminutô conqveri incipit. Qvæ ſymptomata qvotidie exaſperantur, iisqve tractu temporis dolor Ventriculi, roſioni ſimilis accedit, & ita invaluit, ut ſæpius ægrotans in periculum defectionis animi, vacuefactô præſertim â cibis Ventriculô, incurrerit, qvô tempore ſenſum reptantis cujusdam animantis caudati, & pedunculis veluti aſperis inſtructi, percepit. Adhibitis demum variis medicamentis amaricantibus & anthelminticis cum Mercuriô profuſisſima alvi dejectio, qva Buſo mediocris molis, isqve obeſus, ſed mortuus evacuatus eſt, conſeqvitur. vid. Adam. Brendel. *Obſervat. Anat. Dec. II. Obſ. 6. p. 19. 20.* Tres Ranas ſatis craſſas â Cive Marpurgenſi per Medicamenta expulſas ſe vidiſſe ſcribit Gvilielmus Adolphus Scribonius *de Sagar. Natur. p. m. 32.* Animalium genus rotundum, nigricans, caudatum, inſtar illius, qvas Ranulas rotundas aqvatiles nigras vocant, in magnâ copiâ, cantharum ferè plenum, Capitanei cujusdam ſervus ejecit, vid. Franc. Hildesheim *Spicileg. p. m. 41. 43.* *Ranæ.*

§. 32.

De Canibus Vomitu rejectis jam ſupra Capite VII. §. 79. egimus, hôc locô Obſervationem de fœtu caninô a puerô per alvum excretô â Carolô Raygero *M. N. C. Dec. I. An. 8. pag. 98.* communicatum inſerere liceat. Puer ſcilicet qvinqve annorum torminibus ventris correptus alvum depoſuit. Accurrens Mater inſpectura excrementa, annon aliqvid dyſenterici ſubeſſet; nihil qvidem tale, ſed fruſtum invenit carnis membranoſum, albicans, illud, ut, qvid contineat, videret, diſſecans, fœtum caninum bene conformatum cum ſtupore extraxit &c. *Canis.*

§. 33.

De Infantibus ſeu fœtibus humanis, partim particulatim, partim integrè per anum excluſis, hinc inde apud Autores extant Obſervationes, ſiqvidem Balduinus Ronſſeus mulierem novit, *Fœtus humanus.*

vit,

fœtûs particulas egredi poſſe ; deinde varia ibiden
exempla adducit. Cùm Uxor Dominici Naſonis fo
qve menſium mortuum in uterô geſtâſſet, profluen
ex uterô colluvie qvadam ſanioſâ, indiesqve corp
ſcente,extenuatisſimô habitu jam affecta per ſeceſſun
cœpit osſicula qvædam puelluli, nec deſtitit ab hujusr
tione per menſes & annos, donec permulta osſicula h
ris extramiſit. vid. Marcell. Donat. *de Med. Hiſtor. m*
cap. 22. p. 439. ſq. Et fœmina qvædam annorum triun
in regiunculâ Turonenſis agrī morans, cùm eſſet gr
parere potuiſſet, qvamvis bene habita valensqve vid
tigit, ut fœtûs in uterô enecti ibiqve retenti partes
per pudenda diu pervolverentur, osſibus (qvæ illic m
vem ſpatiô retenta fuerant) indies egredientibus è
ceratâ pertuſâqve verſus inteſtina, & tamen in Epiga
rem abſceſſumqve ſubeſſe præ ſe ferentibus ; qvi
Chirurgô, cùm latiuſculè apertus fuiſſet, aliqvi unà
congeſtorum capillorum hapſi & oſſa cadaverculi
parte carioſa inde extracta fuerunt. v. Matthiæ Corn
ſtation. fœtus mort. Hiſt. 5. in Franciſc. Roſſet. *de Exſe*

CAPUT XI.
De
Stercoris Analysi chymicâ
& inde Præparatis.

§. 1.

DE Anatomiâ seu particulis Stercoris humani jam suprà Capite nonô aliqvatenus egimus; restant adhuc pauca de ipsius Elementis per Analysin chymicam demonstranda, de qvibus ita scribit Johannes Conradus Barhusen *Pyrosoph. Lib. 5. p. m. 362.* Alvi excretioni in animalius vesicâ urinariâ gaudentibus dicatæ sunt crassiores terræ & lei particulæ; qvibus autem ob fluiditatem, excretionis aliovin ignaræ essent, copiosæ aqvosæ admixtæ sunt. Mihi enim gnis examini subjicienti alvi excrementa suggerebant hæc dicta rincipia; sed terræ, finitâ operatione, exiguam tantùm poronem, qvanqvam recrementa solidiora essent; qvæ terra ex ominis & brutorum, Omasô carentium, stercore superstes, si bene concremata, tamen nihil qvicqvam Salis fixi mihi eam lixivianti suppeditabat. Bestiarum autem ruminantium exreta, v. g. fimus eqvinus, cui interdum fœnum, stramen, &c. adigesta interjacent, exhibebant tantillulum salis fixi amaricanis, nec cum acidô nec alcali effervescentis, nedum par nitro, nflammantis. Cæterum nec aqva destillando prodiens Sale volai imprægnata fuit; arguerunt namqve hoc gustus, odor, qvin nstillatum acidum, qvocum & levissima qvæqve Salia alkalia colluctari solent. Veruntamen longè alia ratio avium exmentorum est; harum enim pars urinosa non per vesicam, unà cum stercore per alvum advehitur; hinc qvum Vesicâ ntes reddunt stercora superioribus animalibus liqvidiora, stercora destillando suppeditant indagatori Sal volatile, pa- *Stercoris Elementa.*

 riter

diori, Oleum reddit ſimul cum aqvâ, ambo non ſine aliqvâ graveolentiâ, qvæ rectificationibus & cohobationibus planè tollitur. Utrumqve Proceſſum verbis Italicis ita deſcribit Carolus Lancilotti *in Tractatu Gvida alla Chimica Part. 3. cap. 19. p. m. 33.* Pigliaſi del Sterco d'un Giovane di 25. ſino a 30. anni, & ſi laſci ſeccare all'aria, overo in ſtuffa, mà non al Sole, doppo ſi ponga in una bozza con ſuo capello & à lento fuoco ſi eſtraerà l'acqva e l'oglio, qvale ſeparerâ con l'antinotorio, overo ſeparatorio, & l'oglio, come l'acqva, ſi rettifichi più volte al bagno per levargli la puzza, & ſarà fatto. L'altro modo è pigliando gran qvantità di ſterco humano, poi laſciarlo corrompere da ſe in un vaſo grande di terra, ſino che facci tutto in certi vermi, ò animaletti bianchi, qvali alla fine moriranno, & laſcieranno da ſe, qvali laſciandoli ſeccare ſi ridurranno in polvere, la qvale ſi piglierà & metterà in una ſtorta à fuoco leggiero di Cenere, & graduando detto fuoco ſi eſtraerà un acqva & un oglio, qvali ſi rettiferanno, come ſi è detto di ſopra. Circa deſtillationem Aqvæ & Olei Excrementorum admonet Febure *Chym. Part. 2. Lib. 2. cap. 8. p. 180.* qvodſi pro hac deſtillatione Excrementa adhuc calida recipiantur, varia interdum Symptomata ipſamqve mortem induci.

§. 3.

Qvia autem tale Oleum fœtidiſſimum eſt, de ejus rectificatione ſollicitus Petrus Johannes Faber ejus fœtorem per rectificationem cum Spiritu Vini corrigere tentat. vid. Chriſtian. Lang. *Patholog. animat. cap. 3. §. 8. p. m. 321.* Ipſe tamen Langius ibidem *Animadverſ. in hunc. locum p. 327.* laudata ex Stercore Medicamenta nativo ſuô fœtore non penitus eſſe privanda ſcribit. Ubi etiam circa præparationem Olei Stercoris humani ›c non reticendum eſſe idem Autor exiſtimat, qvod magnam ›rcoris copiam poſcat & longum ſatis tempus reqvirat, inſu- *Olei rectificatio.*

 perqve

§. 6.

Student etiam qvandoqve indefessi Chymici, tam curiosi, àm ex Stercore aurum qværentes, abjectissimam hanc mate- m pro aliô scopô laboribus suis intermiscere, ipsiqve fragran- n instar Ambræ & Zibethi odorem conciliare, dum stercori mano sufficientem aqvæ qvantitatem affundunt, in pultem ssiorem miscent, atqve in Balneô Mariæ vel vaporosô legiti- : institutæ digestioni atqve fermentationi tamdiu commit- it, ut fœtorem omnem amittat & immutet, svavissimumqve, ô Zibetho non cedit, odorem acqvirat; Idqve Zibethi vel ibræ occidentalis nomine venire solet, & qvidem, qvod sci- t secundum qvosdam Autores, e. g. Danielem Beckherum . *p. 64.* Zibetho orientali svavissimô odore non cedat; vel iùs, qvòd ex occidentali Corporis parte proveniat. Inqvit am Moses Charas *Pharmacop. Reg. Lib. 2. Part. 3. cap. 4. p. 167.* to humano nonnulli Zibetti occidentalis nomen indidere, n a sole exsiccatum tetrô odore exutô svavem induit, suis oqve pollet Viribus: ex Retorta enim destillatum, igne per idus adhibitô, fundit Oleum ad varios affectûs. Secundum aannis Schrœderi *Pharmacop. Lib. 5. Class. 1. p. m. 830.* Zibetta cidentalis nihil est aliud, qvam stercus mediante digestione svaveolentiam redactum. Atqve Fridericus Hoffmannus *v. Schrœd. Lib. 2. cap. 75. p. m. 106. seq.* dicit: Si in causam oris inqviras, experieris, ex scoriis stercoreis dependere, arum materiale principium felli debetur, prout & urinæ, un- fel præviâ digestione destillatum Moschi & Zibethæ æmula- : odorem. Odorem autem hujus Zibethi non tam per im- tationem, qvàm separationem fieri, putare videtur Andre- Libavius *Epistol. chymic. Lib. 2. Epist. 84. p. m. 50.* ubi inqvit: st in recrementis humanis aliqvid ad naturam spirituum Mo- i depositum, qvod abominalem putorem per se non habet, sed potiùs naturâ svaviter olet. vid. etiam Mich. Etmüller. *Oper.*

Zibethum occidentale.

§. 9.

Qvidam Petro Poterio notus post Olei eductionem ex Stercore humanô Salem paravit, ut proprio Oleo mixtus materiam præberet igni inextingvibilem; at propriâ opinione delapsus, ut alii pseudochymi Oleum & operam perdidit: qvod propter incautos annotare placuit dicto Poterio *Pharmacop. Spagyr. Lib. I. p. m. 499.* *Ignis inextingvibilis.*

§. 10.

Nonnulli etiam ex Stercore humano beneficiô reiteratæ sublimationis elegantem Pulverem cyprinum Capillis inspergendum parare student. *Pulvis Cyprius.*

CAPUT XII.

De Signis ex Stercore humano petendis.

§. 1.

QVoad Usum medicum inservit Stercus humanum pro duplici scopô, tam ratione Diagnosis & Prognosis, qvàm ratione Curationis morborum, & qvidem tam in statu sanô, qvàm morbosô; unde scribit Bernardus Ramazzinus *de Princip. valetud. tuend. Cap. 7. p. 79. seq.* Cùm tanti sit momenti, in statu Corporis alvi & vesicæ excrementa diligenter observare, non solùm ad morbi naturam dignoscendam, sed ad prognosin & curationem instituendam; in statu qvoqve integræ sanitatis idem agere bonum esset. Verùm hæc animadversio, dum bene valemus, utplurimum negligitur; at in Principe, cujus incolumitas maximè est optabilis, hujusmodi consideratio non est contemnenda. Oportet ergo Medicum, qui Principis valetudini regendæ præest, illius naturam perspectam *Stercoris usus Medicus duplex.*

bit: Alvi excrementa non minus inspicienda sun
na, cùm sint bonæ vel malæ digestionis indiciun
randa itaqve sunt in Excrementis Color, Consistenti
Fœcum Color naturalis est instar mellis cocti; Co
qve dura neqve mollis; qvantitas proportioni
dens &c. Et secundum Jacobi Primerosii *Enchiri*
161. seq. in ægrô spectari debent Excrementa, in q
vanda substantia, Color, odor, copia, modus exeu
pestivè vel secùs, an citò an tardè, an constanter,
damnô erumpant. vid. etiam Johannis Varandæi
Oper. Part. I. fol. m. 211. seq. Hieronym. Merc
crement. Lib. 2. cap. 7. p. m. 157. ubi de notis agit,
Stercora dignoscantur; item *cap. 8. p. 166. seq.*
stercorum usu & de iis tractat, qvæ in illorum in
observanda: qvorum primum est, ut jubeatur,
in Vase terreô albô & mundô, qvod non sit nimi
enim facilius inspici poterit Color, substantia & ta
differentiæ. Secundum, ut ostendantur separatim
am separatim dejiciuntur; fit namqve interdum
vicibus diversa ægri dejiciant stercora, qvæ, si simu

qvin facillimum erit falli, tum in coloribus, tum in odoribus discernendis. Qvintum, ut fæces si fieri potest, statim ac dejectæ sunt, inspiciantur, vel saltem obtectæ pannô detineantur, ne ab aëre possint multùm immutari. Vel saltem diligenter erunt interrogandi adstantes de odore stercoris. Sextum & ultimum, ut curetur â servô fæces baculô agitari. Sic enim mixta & tota natura faciliùs cognoscuntur &c. Videatur etiam Bartholom. Perdulc. *Semeiotic. â cap. 21. ad 26. pag. m. 214. seqq.* Johann Joston. *Syntagm. univers. medicin. Pract. Lib. 2. Tit. 2. cap. 3. Art. 2. p. m. 233. seqq.* Jacob. Anton. Phryg. *in Prognostic. Hippocrat. p. m. 155. seqq.* Honor. Bicaiss. *Manual. med. p. m. 89. seqq.* Jodoc. Lomn. *Observ. medicin. Lib. 3. p. m. 250. seq.* Mich. Dœring. *de Medicin. & Medic. pag. m. 309. seq.* Johann. Andr. Schlegel. *de Reb. natural. Sect. 9. Cap. 4. p. 386. seq.* Prosp. Alpin. *de præsagiend. Vita & Mort. Lib. 6. cap. 17. p. m. 415.* Prolixè de hac materiâ tractat Martinus Pansa in aureô libellô *de prorogand. Vit. cap. 37.* in qvô agit de fecibus alvi, qvarum contemplatio μακροβιοφίλοις plurimum conducit. *p. 145.*

§. 3.

Cautè tamen circa hæc signa, ex fæcibus alvinis desumenda, agere debet Medicus, ne decipiatur & decipiat; siqvidem Excrementorum Color & Odor facillimè ab assumptis tam alimentis, qvàm medicamentis mutari potest; hinc non immeritò Johannes Bohnius *de Offic. Medic. duplic. Part. I. cap. 7. p. m. 153.* admonet, ut is, qvi pro accuratiore de Vomitu rejectis, fæcibus alvi, Urinâ, sudore & forsan sputô qvoqve, ferendô judiciô eorum indaginem solertiorem in se suscipit, rationem maximè ingestorum seu assumptorum habeat, sive alimentosa, sive medicamentosa hæc fuerint; sic Vomitu rejecta assumptorum molem & faciem præ se ferunt, & v. g. graveolentiam ab & ceparum esu; qvi multum alimentorum solidorum ımsit, plus, qvi parum aut nihil, minus fæcum per alvum *Cautela.*

pariter excretiones formant. &c; Et David van
Differt. epiftol. de bodiern. Medicin. ftat. p. m. 21. i
dendi funt, qvi â fæcum alvinarum colore nefcio qv
funt, qvi ægris fuis perfvadent, hæc decolorata &
menta in corpore delituiffe, cùm fæpe nihil fit v
ftultius? Ex fulphureis medicamentis alvinam fab
dere & fœtere compertum eft. Sæpe jucundiffim
Chalybis dofi infpectas fæces nigricare adverti &c.

§. 4.

Fœtoris defectus. Interim alvi fæces non fœtentes Melancholiæ
driacæ prodromos annotavit Vitus Riedlinus *Linea*
1697. Menf. Auguft. Obf. 7. p. m. 519. feq. & qvidem in
qvagenariô majori, cætera fanô, qvi fimul maxi
curam, & feces, qvomodo fint conftitutæ, fæpius i
de cùm per benè longum temporis fpatium fœto
tum in iisdem non notâffet, ne mali qvid portender
Medici, Riedlini fcilicet, confilium propterea defi
ex hoc folô fignô nihil mali metuendum ftatuens v
medicatum ordinavit, at hunc in finem fruftra, fiq
de excrementa nullum fœtorem recuparabant, ip
tans paulatim in Melancholiam hypochondriacam

debatur, redemptus gratulantium voces cum gaudiô excipiebat: Sed cùm dejectiones alvi sine fœtore animadverteret dictus Paullini, illumqve inter loqvendum multùm salivare cerneret, mortem ocyus prædixit. Risêre adstantes, qvasi insipidus foret vates. Sed citò vivere desiit. *v. M. N. C. Dec. II. Append. Obs. 121. p. 76.*

§. 5.

Deinde ratione Coloris Diagnosin præbent feces alvinæ, v. g. in Icterô, siqvidem qvando meatûs folliculi fellis sunt obstructi, tunc excrementorum color observatur pallidus seu albicans, aut cinereus, alvusqve est segnior; qvod præter qvotidianam Praxin annotârunt etiam Autores Medici; Inter alia enim signa Auriginis hoc ponit Jodocus Lomnius *Obs. medic. Lib. 2. p. m. 218.*, qvòd, si, qvæ ad bilis folliculum pertinent itinera obstruantur, dejectiones albicent, nullâ amarâ humoris in alvum illapsâ parte, descendatqve paucum stercus & subviscosum, idqve paulatim & crebrô ad desidendum progressu. Juxta Joh. Bernhardi Gladbachii *Prax. med. Id. p. m. 303.* Ictericorum alvus est utplurimum adstricta, & excrementa albicant. Qvod confirmat etiam Franciscus Sylvius *Prax. Lib. 1. cap. 46. §. 15. p. m. 302.* Alvi, inqviens, excrementa ferè albent suntqve coloris cineritii, nec â Bile, uti aliàs, diversimodè tincta; qvin segniùs ad dejiciendum ægri solicitantur. Secundum Christiani Johannis Langii *Prax. med. cap. 6. §. 2. Oper. Tom. II. fol. m. 37.* Signa causarum Icteri ex bilis vitiô oriundarum alvinæ feces potissimùm docent, qvæ in abundantiâ bilis naturalem & croceum plus minus colorem consistentiamqve fluidam præ se ferunt: econtra verò in obstructione ductûs choledochi arida durumqve sunt scybala & cineritii coloris, vel albicantia instar albi græci &c. Item in Collegio Casuali *Cas. 3. fol. 236.* fæces in fluxu alvi chylosô Icterici occurrebant. v. etiam *Casus fol. 334.* ubi in Virô ictericô triginta duorum annorum Scybala

Signa ex Colore. in Ictero.

 bala

bala antè facilè fluentia tunc tardè & difficulter excernebantur, imò tandem albere aut cinereum colorem exhibere dicuntur &c.

§. 6.

In Passione iliaca. Econtra verò nigra Excrementa in Paſſione Iliacâ ſponte erumpentia ſignum Inteſtini ſphacelati, in fœminâ qvadam obſervatum legimus, *Hiſtor. morbor. Vratislav. An. 1702. p. m. 168.* In dictâ Paſſione Hippocrates *Aphor. Sect. 7. Aph. 10.* etiam Vomitum, Singultum, Convulſionem & Delirium pro malô ſignô habet, qvibus Nicolaus Tulpius *Obſ. med. Lib. 2. cap. 41. p. m. 167. 169.* adhuc addit alvum, ſub finem morbi lubricam, Inteſtina indolentia & ſudorem frigidum: ſic enim omnes, inqvit, habebis deſperatæ inflammationis notas. Accenſa qvippe inteſtina, ut facilè emoriuntur, ſic amittunt victa facillimè ſenſum doloris, & præcipitant ægrum non tam in ſudorem frigidum, qvàm ipſam mortem. Qvod exemplô Uxoris Volvulô ex Irâ laborantis confirmat; qvippe qvæ ob bilem præ iracundiâ liberaliùs in tenuia inteſtina effuſam acerbè dolebat, poſtqve varia ſymptomata obibat; Inteſtinis autem hactenus acutè dolentibus, priùs omnis doloris ſenſus perierat. Sic etiam puer qvinqve annorum per aliqvot dies obſtructione alvinâ laborans, doloribus poſtmodum auctis aſſumta vomitu rejiciebat; ſubſeqvebantur convulſiones, & alvus ſpontè mota plurima ſcybala reddebat, ſubſeqvente morte. vid. Viti Riedlin. Parent. *Obſerv. med. Cent. 3. Obſ. 21. p. m. 299. ſq.* Item feces alvi per os rejectæ in Paſſione Iliacâ nonnullis ſemper ſignum lethale habetur, qvod tamen perpetuæ veritatis non eſt, ſiqvidem interdum taliter ægrotantes ſanitati reſtituuntur, uti ex ſupra de Paſſione Iliaca dictis, videmus.

§. 7.

In febribus malignis. In Febribus malignis inſenſibilem alvi excretionem vel Diarrhœam nihil boni præſagire, Medicis practicis ſatis notum,

tum; hinc etiam Johannes Jacobus Waldſchmied *Prax. Medicin. p. m. 290.* Diarrhœam in febribus malignis nunqvam ſalutarem, ſed ſtatim alexipharmaca ſimulqve Inteſtina corroborantia exhibenda eſſe ſcribit. Qvam tamen regulam medicam exceptione non carere, exempla contraria teſtantur; qvale de Sponſô Zizenſi, cui Medicus ordinarius (qvia ægrotans adeò debilis viribusqve videbatur privatus, ut alvi excrementa ſine ſenſu excreverit, floccos legerit, nihilqve reſpirare potuerit) nihil amplius exhibere voluerat, ſanitatem recuperante recenſet Johannes Georgius Grübelius *M. N. C. Dec. II. An. 9. Obſ. 108. p. m. 179. ſq.* Ipſe etiam, in Febribus malignis, Caſtrenſibus & petechialibus, An. 1693. & 1694. hic Dresdæ graſſantibus, Diarrhœam raro lethalem ſed plerumqve ſalutarem fuiſſe memini. *Obſervatio.*

§. 8.

In Infantibus etiam ex laxitate ani ſeu ſpincteris, ita ut Clyſteres ſtatim poſt injectionem iterum elabantur, Obſtetrices nonnullæ inſtantis aut mox ſubſecuturæ mortis Prognoſticum deſumere ſolent. *In Infantibus.* Item ex Meconiô ante partum in Uterô vel vaginâ Matris dephrehenſô Medici & Obſtetrices certiſſimum fœtûs mortui ſignum deſumunt. *Ex Meconiô.* De qvâ tamen Qvæſtione paulò infrà Capite ultimô pluribus agemus.

§. 9.

Pertinet huc etiam Anthropomantia, id eſt, divinatio ex mactatorum hominum inteſtinis atqve viſceribus, qvâ primus ſolusqve, Diaboli inſtigatione, uſus dicitur Heliogabalus Imperator, turpiſſimum atqve flagitioſiſſimum monſtrum. *Anthropomantia,* Qvi paulo poſt hujus immanitatis plusqvam belluinæ pœnas meritò dedit, qvando crudeliter interfectus & in latrinam abjectus inter excrementa computruit. vid. Chriſtian. Matthiæ *Theatr. hiſtor. p. m. 604.* De veterum Saxonum ſacrificiis & Anthropomantiâ ita loqvitur Martinus Zeillerus *Itinerar. German. cap. 1. fol.*

harum excretionem facillimè ejusmodi fraus deprehendi potest; cùm absqve assumptis in diuturnâ Inediâ nulla Excrementorum rejectio expectanda sit, & juxta Georg. Wolffg. Wedel. *Patholog. medic. dogmat. Sect. 3. cap. 2. p. m. 464.* Excrementa liqvida & solida in statu naturali perpetuam cum assumptis commensurationem & proportionem habeant. Qvapropter Medicus ad referendum suum de ejusmodi personis suspectis judicium reqvisitus hanc circumstantiam bene attendat, atqve apud Magistratum admoneat; Id qvod etiam alios Medicos annotâsse videmus; siqvidem Johannes Langius *Epistolar. medic. Lib. 2. Epist. 27. p. m. 604.* Puellam Spirensem, Margaretham Seyfridiam, ultra biennium Inediam sustinuisse, nihil tamen excrementorum, nec per alvum, nec per vesicam, excrevisse scribit. Item Puellam Coloniensem sine omni cibô & potu per annos tres viventem excrementa nulla ejecisse, refert Gvilelmus Fabricius, Hildanus, *Observ. Chirurg. Cent. 2. Obs. 40. p. m. 206.* De Puellâ seu Virgine qvadam Palatinâ per decem annos ab omni cibo & potu abstinente idem, scilicet eandem nullum interea excrementi genus posuisse, confirmat Heinricus Smetius *Miscellan. Medic. Lib. 8. p. m. 395.* In Isaaco Stiphont, per qvadraginta dies & noctes jejunante, excrementa qvoqve sensim minuta provenire cessabant. vid. Cornel. Stalpart van der Wiel *Obs. rar. Cent. 2. Obs. 15. Schol. p. m. 149.* Et miles Polonus ex terrore viginti qvinqve dies sine cibô, potu, somnô, ventrisqve evacuatione exegit. *v. M. N. C. Dec. I. An. 9. & 10. Obs. 186. p. 432.* Qvod etiam in Mariâ Streicheria dictô Capite qvartô annotavimus.

§. 12.

De signis Stupri in Puerô ab Intestinô rectô petendis vid. Cap. XIV. §. ult.

CAPUT

jusdem usus non nisi in durioribus duntaxat agrestium hominum, nempe rusticorum, fossorum & messorum, & qvi opus obeunt adeò validum, corporibus, & qvidem in itinere vel rusticatione, aut venatione, cùm scilicet meliorum nihil adfuerit; non verò apud urbanos & honoratos alicujusqve existimationis viros, & qvi mollem habent carnem, mulieres imprimis & pueros est ineundus, præsertim cùm multò potiorum suppetit copia. Præter Galenum etiam alii recentiores medicamentosum excrementorum usum retinent. Nam Petrus Poterius, qvi *Pharmacop. Spagyric. p. m. 445.* fœda ejusmodi remedia eqvidem ad humanum usum comparata minimè judicat, paulò tamen post *pag. 499.* in animalium & hominis, omnium principis, excrementis mirum dictu, qvàm rara & perfecta remedia reperiantur, scribit. Et secundum Christianum Langium *Oper. medic. p. m. 326. seq.* Res qvidem indigna & execrabilis, tam humanum, qvam omnium animalium Stercus, nemine dissentiente, existit, atqve propterea neqvaqvam fœda ejusmodi remedia ad humanum usum comparata vel advocanda esse videbantur; nihilominus tamen indubitatis experimentis hactenus firmiter comprobatum fuit, sub detestandô hôc fœtore magnas mirabilesqve Virtutes latere, atqve in animalium omnium excrementis rara & perfecta omninò reperiri contra desperatissimos morbos auxilia. Dicit etiam Henricus Screta *de Febrib. Castrens. malign. Sect. 1. cap. 5. p. m. 68.* qvòd ex hominum excrementis alvô ejectis egregia tam egenis, qvàm divitibus inservientia remedia parari possint. vid. etiam Marc. Aurel. Severin. *Chirurg. trimembr. pag. m. 196.* Item secundum Michael. Ettmüller. *Oper. med. Vol. I. fol. m. 114.* hæ res sordidæ sulphureo-salinæ multum in recessu habent; ob luxurians enim sulphur cum alcali volatili fœtor talis exoritur, unde pro usu medicô multum valent. *fol. 788.* inqvit idem Autor, Stercus humanum esse subjectum oleosum & hinc anodynum, indeqve singulares obtinere usus

gnam vim poſſident &c. Item videntur ſtercora aliqvid ſingulare fovere, qvod ſale ſuô ſubtili faciliùs penetrent, & ex ſymbolismô qvaſi ingreſſum in anguſtiſſima partium inveniant, cùm alia ſalia volatilia ignis vi illicita non blandè agant, ſed vehementiùs afficiant.

§. 4.

In ſpecie Stercus humanum commendatur in Anginâ, v. g. Stercus pueri poſt eſum lupinorum excretum, ſiccatum atqve cum melle in formam Electuarii vel ungventi redactum, laudatur, vid. Galen. *de ſimplic. medicament. facultat. Lib. 10. fol. m. 75.* ubi ſeqventem Obſervationem refert: Aſſiduè qvidam â phlegmonis ad Guttur exiſtentibus vexabatur adeò vehementer, ut ſuffocationis ſubiret periculum, & ſane ob hoc periculum ſangvinem mittere cogebatur. In hunc cùm fortè qvis incidiſſet, pollicitus eſt, ſe præbiturum medicamenti experimentum, & ſe vocari, ſi qvando rurſus aliqvâ in parte gutturis emicuiſſet phlegmone, ante ſangvinis miſſionem, præcepit. Itaqve vocatus, medicamentô illitô ſtatim hominem curavit. Ut autem iterum profecit, non in ipſô tantùm, ſed & in aliis, qvi ſimiliter erant affecti, rogabat is, qvi aſſiduò ſuffocari periclitabatur, datâ mercede, ut ſeſe medicamentum illud doceret. Erat enim ille locuples, & in pecuniæ ſumptu liberalis. Porrò ubi conventum eſt de pretiô, is qvi vendebat, hoc medicamentum inqvit, per antipathiam qvandam, utilitatem obtinet. Eſſe autem eam antipathiam, ut, qvi curatur, neſciat, unde conficiatur. Juſſit itaqve alium daret, qvi pro ipſô diſceret, qvi ſibi fideliſſimus eſſe videretur, qviqve jurejurandô reciperet, ſeſe nulli ejus facturum copiam, priusqvam ipſe, qvi dediſſet, foret defunctus. Itaqve â morte ejus, qvi indicârat, non tantùm ille ſuum hominem, ſed & alias ſanabat: & mihi, ne petenti qvidem, medicamenti exemplum volens ac lubens obtulit. Erat autem ſtercus pueri ſiccum cum melle Attico ad lævorem tritum.

In ſpecie ad Anginam.

Victitabat autem puer, cujus ſtercus accepturus erat, lupinis, videlicet qvi ex more edi ſolent, cum pane benè coctô in clibanô, modicum ſalem & fermentum habente. Præbebat autem bibendum vinum vetus: atqve hæc omnia in mediocri qvantitate, ut perfectè ea puer poſſet concoqvere. Ita cùm primô die eô victu eſſet uſus, poſterô tamen die nondum ſtercus capiebat, ſed in eô qvoqve die rurſum eôdem alebat victu, ac tertiô demum ſumebat, ac poſtea arefactum iis admiſcebat, qvæ huic affectui congruebant. Hæc Galenus. vid. etiam Petr. Andr. Matthiol. *in Dioſcorid. Lib. 2. cap. 73. fol. m. 309.* Mizald. rediviv. *Cent. 9. ſeu §. 889.* Zacut. Luſit. *de Medic. Princip. Hiſtor. Lib. I. Hiſtor. 81. fol. 143. ſeq.* Joh. David. Ruland. *Pharmacop. ſtercorar. p. m. 1. ſeq.* Joh. Guſtr. *Medicin. domeſt. p. m. 9.* Henric. Petræi *Noſolog. harmon. Lib. I. Diſſert. 13. §. 47. p. m. 252.* Et Balduinus Ronſſeus *Epiſt. 17. p. m. 61.* pueri ſtercus exſiccatum cum melle mixtum non citra maximum commodum applicari aſſerit. Item Johannes Schrœderus ſtercus ſiccatum tritum & cum melle illitum ad phlegmonem gutturis ſeu anginam curandam magni uſus eſſe dicit, *Pharmacop. med. chym. Lib. 5. Claſſ. 1. p. m. 829.* Alii ſtercus pueri vel proprium etiam cum aliis v. g. cum hordeô & ſemine Lini mixtum applicant; alii emplaſtrum ex ſtercore humanô & caninô cum felle taurinô paratum; alii Emplaſtrum ſeu epithema ex Stercore hominis recenti cum Melle, fermentô, viſcô arborum, cinere Thymi combuſti & axungiâ Urogallorum ad Anginæ maturationem atqve apoſtematis rupturam laudant. Pantheras contra faucium angorem excrementis hominis ſibi mederi, ſcribit Plinius *Hiſtor. Nat. Lib. 8. cap. 27. fol. m. 136.* Imò humanum ſtercus in panniculô deligatum & crematum potui datum ſuffocatis opem ferre, ex Galeni Librô de his, qvæ facilè parantur, ad Solonem, refert allegatus Petrus Poterius *l. a. p. 99.*

§. 5. Ad

§. 5.

Ad Apoſtematum ſeu Abſceſſuum Suppurationem ſeu maturationem promovendam laudatur excrementum hoc alvinum calidè impoſitum. Inqvit enim Johannes Fridericus Helvetius *Diribitor. med. p. m. 112. ſq.* Stercus humanum recens & adhuc calens imponitur doloroſiſſimis vomicis ſeu accidentibus ſub pelle in carne latentibus, non tantùm facit ad talia ſymptomata, ſeu mala adimenda ſeu conſananda, qvippe qvoniam ejus ſulphur eſt antidotum admodum forte adverſus aciditatem; ſed volatiliſat hæc fixa acida, atqve ita producit digeſtionem, unde omnium apoſtematum ſive tumorum acerrimum venenum maturatur, atqve omnes ortæ inde inflammationes tolluntur. Item in Abſceſſibus ab Incantatione ortis Oleum Stercoris humani laudat Michael Ettmüllerus *Oper. Vol. I. fol. m. 789.* *Ad Apoſtemata.*

§. 6.

In Arthritide & ejusmodi doloribus, v. g. Malo Iſchiadicô parti dolenti Stercus humanum recens, & ſi fieri poteſt, adhuc calidum applicari ſolet; ſiqvidem juxta Michael. Ettmüller. *l. a.* in doloribus articulorum propter vim oleoſam anodynam, ſalium acidorum correctivam in ejus oleoſo ſulphure fundatam multum valet; Et Chriſtianus Franciſcus Paullini *Pharmacop. Stercor. cap. 27. p. m. 147.* Juvenis, ejusmodi doloribus in brachiô laborantis, meminit, qvi ipſius ſvaſu manè & veſperi proprium ſtercus cum levamine applicavit. vid. etiam §. 39. *Ad Arthritidem.*

§. 7.

Calculum ſeu Lapides renum & veſicæ pellere aqvam ex Stercore humanô deſtillatam, ſcribit Johannes Schrœderus *l. a. m. 830.* & ſecundum verba Caroli Lancilotti *Gella Gvida alla Chimica Part. 3. cap. 19. p. m. 34.* ſcacca la pietra dalle reni & veſica. Juxta Mich. Ettmüller. *l. a.* aqva ex Stercore deſtillata, Sale volatili oleoſô nonnihil imprægnata, internè ſumpta habet vim *Ad Calculum.*

diureticam & ad calculum conducit. vid. Petr. Andr. Matthiol. *in Dioſcorid. Lib. 2. cap. 73. fol. m. 310.*

§. 8.

Ad Cancrum. Cancri per Stercus proprium aſſumptum curati exemplum legimus *M. N. C. Dec. I. An. 2. Obſ. 48. p. 232.* ubi Laurentius Giſelerus ſeqventem Obſervationem communicat: Memini, inqviens, ante viginti & plures annos in patriâ meâ, qvæ Oſteroda eſt, trans Hercyniam Sylvam Ancillam in Colli dextrâ parte ad humerum & mammam usqve ulceratum Cancrum paſſam, qvæ curata tandem proprii ſtercoris in Cereviſiâ calidâ aſſumtione; Qvod abominabile licet ſit remedium, ratione tamen non caret. Sæpius etiam externè in Cancrô applicatur Stercus humanum ejusqve oleum; ſiqvidem ad Cataplasmata recipi poſſe Stercus humanum, niſi nimis eſſet ſordidum, ſcribit Güntherus Chriſtophorus Schelhammerus *de Tumorib. Corpor. human. Part. 2. §. 40. p. m. 153.* Imprimis laudatur Stercus hominis, qvi lupinos comedit, v. Joh. Gufer. *Medicin-Domeſt. Tab. 3. p. m. 11.* & Joh. Phil. Gieswein *de Mater. medic. p. m. 292.* Oleum ſtercoris humani Cancrum curare & mortificare, ſcribit Johannes Schrœderus *l. a. p. 830.* & ſecundum Carol. Lancilott. *l. a. p. 34.* L'Acqva di Sterco humano guariſce lavando le piaghe maligne & cancheroſe; & l' Oglio ſana li cancri mortificando la loro malignità. vid. etiam Moſ. Charas *Pharmacop. Reg. Lib. 2. Part. 3. cap. 4. p. m. 167.* Arnoldus Weickardus *Theſaur. Pharmacevt. ſeu Tract. pract.* ſeqvens Ungventum, qvod Stercus humanum ingreditur, deſcribit:

℞. Succor. Plantag. Burſ. Paſtor. Nicotian. Solan. Acet. rutac. aa ℥jv.
Ol. roſac. ℥ij.
Terebinthin. ℥j.
ducantur in mortario plumbeo, add.
Pulv. Lithargyr. ℥ß.
Lapid. Hæmatit. ʒij.
Antimon. crud. ʒj.
Corall. uſtor. & lotii ℈ij.
Perlar. ℈j.
Camphor. ℈iß.
Cancror. fluviatil. ʒj.
Stercor. human. uſt. ʒiij.
f. l. a. Unguentum.

Se-

Seqvens tanqvam expertiſſimum ex Corbejô commendat Daniel Beckherus *Microſcosm. medic. Lib. 1. cap. 10. p. m. 64.*

℞. Herb. Robert. Verbaſc. Caprifol. Aneth.

Stercor. human. ana p. æ. Comburantur in cinerem, ejusqve Cineris drachmas tres cum liqvoris ſtillatitii Solani Unciis ſex contempera piſtillô in mortariô, ejusqve miſturæ aliqvid Ulceri cancroſo infunde.

Aliis placet ſeqvens Pulvis, qvô Papa Benedictus â Cancrô in Tibiâ liberatus dicitur, ſcilicet

℞. Rad. Thapſ. barbat. Lapath. acut. ana ℥ß.

Stercor. ſiccat. homin. ſan. ℥j. M. f. Pulvis cancroſis & fluentibus ulceribus inſpergendus. Cancer antea acetô fortiſſimô calidô abluatur. Item

Pulvis ad Cancrum Mynſingeri.

℞. Auripigment. Virid. Æris, Sal. Gemm.
C. C. uſt. Teſtar. Ovor. combuſt. ♀. uſt.
Sangvin. Dracon. Gallar. Osſ. Lepor. uſt.
Stercor. hum. uſt. Calc. viv. Cancror. fluv. uſt.
Herb. Centaur. Linar. ſiccat.
Piper alb. & nigr. Thur. Myrrh.
Maſtich. Frument. ana Miſc. pro Pulvere.

Ad Cancrum exulceratum laudatur Aqva Stercoris humani applicata, vid. Fel. Plater. *Prax. Tom. 2. cap. 17. p. m. 713.* Imprimis autem Oleum in vulneribus & ulceribus cancroſis & cavis fiſtuloſis mammarum, & in ipſô Cancrô exulceratô ſummum dicitur remedium; ſi enim hoc oleum illinitur, ulterior progreſſus præcaveri ſolet juxta Michael. Ettmüller. *Oper. Vol. I. fol. m. 789. it. 1101.* Attamen non ſemper felici ſucceſſu tale medicamentum fœtidum in Cancrô applicari teſtatur Pancr. Bruno, ſeqventi Obſervatione: Cancro ſcilicet Mammillæ occultô laborans Matrona qvædam perſvaſione temerariâ cujusdam, harum rerum penitus imperiti, Stercus humanum exteriùs applicavit, & mammam ad tantam putredinem ſordidam ulceroſam adegit,

Pharmacop. p. m. 830. Secundum Carol. Lancilo
nafcere li capelli; & juxta Dan. Beckher. *Micrcof*
p. 64. Pili augmentum inde recipiunt, fi locus
lavetur.

§. 10.

Ad Cicatrices. Cicatrices manuum removet aqvâ ftercoris
titia, v. Joh. Schrœd. *l. a.* Fel. Plater, *Prax. Lib. 3. p.*
Carol. Lancilotti *l. a. p. 33.* qvefta acqva leva le cic
rite, & varole frefche, lavandofi la parte affetta c

§. 11.

Ad Combuftiones. Ad Combuftionem ignis vel aqvæ Stercus hu
dè fuperimpofitum mirè valere ex Brunfelfio &
Johannes Daniel Rulandus *Pharmacop. ftercorar. p.*
Mich. Ettmüller. *Vol. I. fol. 1161.* Stercus hoc o
eô latens fulphur & oleum anodynum & deftru
rum fordium non tantum abuftionibus recenti
fed & Inflammationes qvasvis fiftit & difcutit.

§. 12.

Ad Dyfenteriam. A Dyfenteriâ graffante rufticus qvidam fuos
filioli fui fexennis feces κάτω rejectas ftudiofè c

:hriſtiano Franciſco Paullini, unde hauſerit ſecretum hoc? â
ıe qvodam Venatore Weſtphalô, reſpondit. *v. M. N. C. Dec. II.*
.5. App. p. 36. item dicti Paullin. *Obſ. med. phyſic. Cent. 2. Obſ. 61.*
m. 224. Et Pharmacop. *ſtercor. Sect. 2. cap. 8. p. 108.* ubi etiam
ıirurgi meminit, qvi eodem medicamentô multos dyſente-
:os reſtituit. Alii ipſorum dyſentericorum prima excrementa
ıenta Sale aſperſa in Clibanô exſiccant, atqve in aqvâ Anſe-
ıæ propinant. Tanqvam arcanum laudatur etiam Sal ex æ-
oti excrementis extractum. vid. Delic. medico-chirurg. *Vol. I.*
eſ. 2. p. m. 105. Qvelqves Italiens Sçavans & curieux gueriſ-
ıt les dyſſenteries avec le ſel des excrements des Malades,
ribit Belloſte *dans le Chirurgien d'Hoſpital. Part. 3. cap. 4. p. 248.*

§. 13.

Empyematis curandi ſecretum eſſe Oleum ex Stercore hu- *Ad Empyema.*
anô deſtillatum atqve cum Spiritu Vini â fœtore liberatum;
ıò in Balſamô hoc rectificatô ſolam Empyematis curam eam-
e tutam ac certam conſiſtere ſcribit Chriſtianus Langius *Pa-
olog. animat. cap. 30. p. m. 321.*

§. 14.

Contra Epilepſiam adhibetur interdum Stercus humanum, *Ad Epilepſia.*
n præſervativè, qvàm curativè: Primum enim Infantis ex-
ementum pulveriſatum & ſucceſſivè exhibitum præſervat ab
ilepſiâ, ſecundum Mich. Ettmüller *Oper. Vol. I. fol. m. 215.* Imò
c medicamentum ad complures dies exhibitum dictum mor-
m radicitus evellere dicitur. vid. Joh. Schrœder. *Pharmacop.*
p. 29. & Joh. Georg. Walther. *Sylv. medic. p. m. 564.* Id qvod
emplô in filiô Nautæ cujusdam Hamburgenſis confirmat Chri-
anus Franciſcus Paullini *Pharmacop. ſtercor. p. m. 31.* Tale ſter-
s primum Infantis recens nati Meconium, ab Italis Paganina
citur. vid. Petr. Poter. *Pharmacop. ſpagyr. Lib. I. Sect. 8. Oper.*
m. 499. Laudatur etiam Aqva Stercoris humani, v. Dan. Beck-
er. *l. a.* Joh. Schrœd. *l. a. p. 830.* Et Carol. Lancilottus *l. a. p. 34.*

evaporetur. Per linteum postea trajice & liq
in vase bene clausô ad usum serva. Æger illius
titatem sufficientem ineunte Paroxysmô biba
fiat modô, donec finitus sit Paroxysmus, deam
dium bis vel ter repetat, & sanus evadet.

§. 15.

Ad Erysipelas. In Erysipelate Magnes sive Stercus humanu
catur, qvod una nocte omne acidum extrahit &
ampliùs deinceps redeat. vid. Johann. Baptist. H
ment. Medicin. p. m. 74. Item Stercus homini
Erysipelas curare ex Brunfelsio & Libavio ref
Rulandus *Pharmacop. stercorar. p. m. 11.* Et Oleu
mani ad Erysipelas exulceratum valere, dicit Jo
l. a. p. 830. vid. etiam Joh. Frid. Helvet. *Diribito*

§. 16.

Ad faciem. Ad faciei fucum seu colorem gratum conc
vit aqva ex Stercore humanô destillata, juxta Da
rum & Johannem Schrœderum *l. l. a. a.* hinc et
Ettmullero *Vol. I. fol. 1161.* Aqva cosmetica voca

Rulando *l. a. p. 11. & 15.* item â Joh. Schrœdero *l. a. p. 829.* Dan. Beckero *l. a. p. 62.* Qvod exemplô febris tertianæ confirmat Chriſtianus Franciſcus Paullini *Pharmacop. ſtercor. p. 185.* qvi etiam *p. 194.* ruſticum qvendam tres annos cum dimidiô qvartanâ laborantem ab aſſumptô primogeniti ſui filii ſtercore primô, ſeu Meconiô, exſiccatô atqve cum Nuce Moſchatâ permixtô liberatum fuiſſe refert. Ad febres tertianas ipſius ægri ſtercus ſiniſtrâ manu ſublatum comburunt, & in pannô caraceô atrô illigant, & in ſiniſtrô brachiô ante horam acceſſionis ſuſpendunt, juxta Sexti Placiti *Libell. de Medic. ex Animal. cc. 3. b.*

§. 18.

Fiſtulis tam lacrymalibus, qvàm aliis, inſervire dicitur hoc Stercus; & qvidem ſiccatum cum pulvere Caryophyllorum fiſtulæ inditum eam curare dicit Theodorus de Mayerne *Prax. Medic. Syntagm. alter. Tr. 2. cap. 11. p. m. 133.* Pro hoc ſcopô etiam laudatur Aqva ex eodem excrementô deſtillata. vid. Joh. Schrœder. *l. a. p. 830.* Arnold. Weickard. *Theſaur. pharmacevc. ſeu Tractat. pract. Lib. 4. fol. m. 574.* Et Carolus Lancilotti *l. a. p. 34.* dicit: qveſta acqva ſana le fiſtole, ſe non è offeſo l'oſſo, ſtricandone dentro ſera & mattina con un ſchizetto. Hanc aqvam etiam a qvodam bonô cum effectu fuiſſe exhibitam, teſtatur Chriſtianus Franciſcus Paullini *l. a. p. 257.* Item ad Callum fiſtulæ in Anô Stercus humanum calcinatum & pulveriſatum commendat Theodorus Mayerne *Prax. Med. Lib. 3. cap. 6. p. m. 339.* *Ad Fiſtulas.*

§. 19.

Ad locum Gangrænâ & Sphacelô corruptum applicetur Stercus recens hominis, idqve ubi ſiccatum & induratum fuerit, recens iterum apponatur, uti ex Gabelckoverô dicit Jo-[h]annes Daniel Rulandus *l. a. p. 16.* vel Stercus humanum cali[du]m cum Urinâ calidâ adhibitum & applicatum per qvatri[du]um carnem mortuam ſeparare & novam regenerare facit, [ju]xta Theod. Mayerne *l. a. Syntagm. alter. cap. 10. p. m. 123.* Et *Ad Gangrænam.*

 Mich.

Mich. Ettmüllerus *Vol. I. fol. 789.* ſcribit: Stercus humanum ſphaceloſa loca & membra reſtituit, & ab ulteriore progreſſu conſervat, qvoniam vim obtinet; qvatenus Stercus humanum Spiritum, qvi totus ſal volatile oleoſum eſt, continet.

§. 20.

Ad Guttam roſaceam. Guttam roſaceam per Stercoris humani aqvam deſtillatam ſanari ex Paracelſô & Libaviô refert Joh. Dan. Rulandus *l. a. p. 14.* In Guttæ roſaceæ, Morphææ, aliarumqve faciei macularum curatione valere Rebiſolam, i. e. aqvam ex Stercore humanô aut vaccinô deſtillatam, dicit Conradus Johrenius *Prax. Chymiatr. cap. 11. p. m. 192.*

§. 21.

Ad hydropem. In Hydropicis ſeu aqvâ intercute laborantibus internè ſumpta aqva ex Stercore humanô deſtillata aqvam ducere dicitur. v. Petr. Andr. Matthiol. *Comment. in Dioſcorid. Lib. 2. cap. 73. fol. m. 310.* Schrœder. *l. a. p. 830.* Et tanqvam arcanum contra Hydropem Sal ex Serô è corpore ægrotantis extractum laudatur *Delic. med. chirurg. Vol. 1. Præſ. 2. p. m. 105.*

§. 22.

Ad Icterum. Contra Icterum valere Stercus humanum ſiccatum, melle mixtum & in Vinô potum, ex Johanne de Cuba refert Joh. Dan. Rulandus *l. a. p. m. 14.* Et Daniel Beckherus *l. c.* dicit, ſe noviſſe qvendam, qvi ex hujus Balſami fœtidi uſu, ab Icterô, tridui ſpatiô ſe convaluiſſe teſtatus eſt: qvem locum etiam allegat Chriſtianus Franciſcus Paullin. *de Talp. p. m. 159.* atqve ſimul refert, puellam ruſticam Stercore Talpinô cum Spiritu Vini aduſti per aliqvot dies manè ſumptô â flavô Icterô feliciter redemtam eſſe. Item Oleum Stercoris humani ſolvere Icterum, ſcribit Johannes Schrœderus *l. a.* Et juxta Petr. Poter. *Pharmacop. ſpagyr. p. m. 482.* Oleum ſtercoris valet ad complurimos affectûs & præſertim adverſus Icterum, arqvatumqve morbum.

§. 23. Ad

§. 23.

Ad Affectûs ab Incantatione ſanandos vulgò in Medicinis ſtercorariis magna latitare Arcana putantur, inqvit Fridericus Hoffmannus *Annot. in Petr. Poter. Pharmacop. ſpagyr. l. a.* Qvod etiam probant Obſervationes, ſiqvidem contra Incantationem qvidam poſt Stercus proprium in acetô ſumptum, & poſt ſuffimigium ex Hyoſcyamô liberabatur, uti refert Eberhard Gockelius *Tract. German.* **von Beſchreyen** *p. m. 104.* qvæ fortaſſe eadem eſt Obſervatio, qvam Jacobus Auguſtinus Hünerwolffius *M. N. C. Dec. II. An. 9. Obſ. 105. p. 176.* recenſet: Scilicet puer ruſticus annorum tredecim, ab incunabilis ſanus, derepentè proſternebatur humi, horridè convulſus, & ita ſe â ſpectrô, æthiope palliatô, ad ſe rediens vexari dicebat, qvia ab aviâ obſtetrice in patris, filii & ſpiritûs infernalis nomine baptizatus erat. Proinde juſſit Judex, puerum, ejus parentes & vicinos examinare. Sed puer ſtatim poſt obitum inopinatum aviæ, qvacum antè cubuerat, qvæqve lac propinaverat, ſæpius vidit æthiopem, mortem ipſi minitantem, & qvatuor alias perſonas in veſtibus albis, trucem iſtum retrudentes. Nemo autem ſpectrum vel qvicqvam mali advertit ſcivitqve alius. Hinc Scabini Jenenſes Medici de Morbô expetebant judicium, qvod Hünerwolffius adductus præbuit, ex ſignis & circumſtantiis certus, ex veneficiô eſſe malum. Confirmabatur in hoc, qvia puer muſcum grandem verſicolarem ἄνω excernebat & oppido ab omni cruciatu liberabatur, poſtqvam excrementa alvi propria, ſvaſu peregrini cujusdam viri, in acetô diſſoluta bibiſſet, & fumum ex foliis Hyoſcyami graveolentibus accenſis corpore excepiſſet. &c. In doloribus & abſceſſibus ab Incantatione ortis convenit etiam Oleum Stercoris humani. vid. Mich. Ettmüller. *Oper. Vol. I f. 789.* Ad dolores a veneficiô pro certô qvodam experimentô habetur, ſi excrementa propria calidè parti applicentur, vid. Joh. Michaelis *Oper. Med. p. m. 692.* Juxta Joh. Schrœder. *l. a. p. 829.* Stercus

Ad Incantationem.

hoc ni usus est ad mitigandos dolores ab Incantatione introdu s, impositum scilicet. Tumori sub brachiô sinistrô I cantatæ stercus proprium cum euphoriâ imponi cura tthæus Gottofredus Purmannus, *vid. ejusd. Chirurgisch.* Le er Crantz *Part. 2. cap. 32. p. m. 440. sq.* v. etiam Jo. Muralt. *Oper. Chirurg. p. m. 847.*

§. 24.

Ad Inflammationes. Inflammationibus qvibuscunqve recrementa humana externè applicata prodesse, scribit Michaël Etmüllerus *Vol. I. f. 214.* & juxta Friderici Hoffmanni *otat. in Petri Poter. Pharmacop. spagyr. Lib. I. p. m. 48* m est, in Inflammationibus & tumoribus tam benign malignis, pro ardore temperandô Cataplasma ex umanô vel vaccinô insignem vim fovere.

5.

Ad Intestinum rectum. Ad Intestini re ectûs, scilicet hæmorrhoides, ficûs & Mariscas, tis dejectum cum Oleo de Vitellis ovorum misceatu icetur, uti ex Theophrastô Paracelsô svadet Johann el Rulandus *Pharmacop. stercor. p. m. 15.*

§. 26.

Ad Lichenes. Ad Lichenas, Impetigines aliasqve maculas laudatur illitum Oleum ex Stercore humanô destillatum, vid. Joh. Schrœd. *l. a. p. 830.* vid. etiam Joh. Frider. Helvet. *Diribitor. med. p. 113.* ubi inqvit: nonnulli hôc oleô medicinam faciunt exulcerato Erysipelati æqve ac omnibus lichenibus, impetiginibusqve, simul atqve isthæc mala illô inunxeris.

§. 27.

Ad Maciem. Macie extrema laboranti puello trium annorum Mater consiliô obstetricis aliqvot in auroris nonnihil Stercoris sui propinabat, & omni remediô antea incassum datô, pusio sensim convaluit, posteaqve obesus, sanus & hilaris vixit. vid. Christ.

Franc.

Franc. Paullin. *Obſ. med. phyſ. Cent. 4. Obſ. 51. p. m. 471.* it. *ejusd.* Dreck-Apotheke *p. m. 75.*

§. 28.

Mammarum infantum recens natorum papillis tumidis, rubris atqve lividis mulierculæ & obſtetrices qvotidie infantum proprium ſtercus illinere, aut linteis imponere ſolent, juxta Joh. Guſer. *Medicin. Domeſt. Tab. 3. p. 8.* *Ad Mammas tumidas.*

§. 29.

Ad morſûs & ictûs animalium venenatorum ac rabidorum ſtercori humano internè ſumpto ſingularem virtutem nonnulli Autores adſcribunt. vid. Mich. Etmüll. *Vol. I. fol. m. 788.* Item aqva ex Stercore hôc deſtillata, ſale volatili oleoſô nonnihil imprægnata, curat morſûs canis rabidi, ſi intrinſecus propinetur. Idem ibid. *fol. 789.* Juxta Joh. Frider. Helvet. *Diribitor. med. p. m. 113.* terra hæc magnetica non tantùm omne venenum ex vulneribus, vel ab homine, vel à cane morſis extrahit, ſed ex omnibus etiam membris Sphacelum. Morſibus canis rabidi venenatorumqve animalium ſubvenire aqvam ſtillatitiam Stercoris humani, dicit Joh. Schrœderus *l. 4. p. 830.* Refert etiam Zacutus Luſitanus *de Med. Princip. Hiſtor. Lib. I. Obſervat. 58. fol. m. 144. & de Prax. med. admirab. Lib. 3. Obſerv. 93. fol. m. 117.* in Provinciâ occidentali, Sqvilaqve dictâ, prope Civitatem, appellatam Burgos, adeſſe animal qvoddam parvum, Lacertæ inſtar, in agris freqventiſſimum, nomine dictum Gvarit, qvod ictu ſuô, æſtate præſertim, adeò venenoſum eſt, ut illicò poſt morſum dira & terroris plena concitet Symptomata, qvorum ſævitie occumbunt plures, eorum modô, qvi ex præſentaneô venenô perire ſolent. Contra hoc malum omnia Alexipharmaca fruſtra adhibentur, exceptô hôc unicô, ut qvis poſt venenoſum ictum animalis illicò ſtercus vel proprium, vel alienum recenter excretum, adhuc calidum aqvâqve cardiacâ vel communi commixtum ebibat. Hujus animalis meminit *Ad morſus animalium.*

etiam

etiam Michael Ettmüllerus *Vol. I. fol. 215. & 789.* illudqve ad serpentes refert, cujus morsus certò sit venenatissimus, ut exinde homo sauciatus nisi intra octo horarum spatium stercus proprium possit imponi, cùm hoc illius veneni sit alexipharmacum, moriatur; qvod ex Joh. Jacobi Saar Itinerariô recenset. vid. etiam Casp. à Reies *Camp. Elys. Quæst. 7. §. 6. p. m. 101.* ubi seqventia annectit: Qvod de venenô aut ictu istius animalis & de illius alexipharmacô tradit Zacutus, adeò verum est, ut R. P. F. Didacus Valhermoso, Ordinis Beati Francisci, qvi multos annos in Insulis prope Manilam commoratus est, sæpius mihi enarraverit, se qvater humanum stercus sumsisse, cùm â venenatis feris toties in illis provinciis fuisset commorsus, præcipuè ab unâ, qvæ in dictâ Regione vocatur Olopon, ajebatqve prædictum remedium, ad qvamplurima ferarum venena in freqventi usu esse, siccatumqve & in pulverem redactum â multis gestari, nec tantùm recenter excretum sed siccatum etiam celerrimè prodesse; ita enim in pyxide servatum secum portare consveverat, qvô, â feris ictos & aliqvando jam moribundos, qvi nec os nec dentes aperire poterant, cùm vi apertis infudisset, statim expergefactos ac salvos fuisse; unde credere par est, aut qvod illud animal in variis occidentalium partibus varia nomina habeat, aut qvòd tantùm hoc remedium multis aliarum ferarum venenis promptissimè adversetur &c. De homerdâ contra venenatos Mexicani serpentis ictûs ad Uncias duas in convenienti liqvore haustâ vid. Rosinus Lentilius *M. N. C. Dec. III. An. 2. Obs. 116. p. 170.* Plura vide paulò infrà de Venenis.

§. 30.

Ad Moschum. Moschi odorem deperditum restitui posse, si in locô aliqvô, ubi Urina & excrementa alvina putrescunt, detineatur, apud Autores legimus. Cui enim juxta Pauli Ammanni *Manuduct. ad Mat. med. Sect. 3. cap. 4. §. 17. p. m. 191.* ignotum est illud seplasiariorum, dum Moschum evanidum novô imprægnant odore

dore, immittendo eundem in Camerinas vel urinam puerorum. Odore ſeu potiùs fœtore Stercoris humani Moſchus, ſi ipſi ob vetuſtatem de odoris ſvavitate multum deceſſerit, in ſacculis ligatus ad latrinas appenſus vi fœtentis antiperiſtaſeos odoris augmentum recipit, qvamvis deinceps odor durabilis ac conſtans non ſit, vid. Dan. Beckher. *Medic. microcoſm. Lib. 1. cap. 10. p. m. 63.* Juxta Fr. Hoffmanni *Annotat. in* Petr. Poter. *Pharmacop. ſpagyric. Lib. 1. p. 483.* attentione dignum curioſumqve eſt, qvòd Moſchus odore ſuô privatus in latrinâ ſi ſuſpendatur, ſvavem ſuum odorem iterum acqvirat. Et ſecundum Joh. Bapt. Portæ *Mag. natur. Lib. 11. cap. 9. p. m. 461.* ut Moſchus odorem exhalatum recipiat, in fœtoribus & latrinis pendulum accommodant: nam dum contra fœtorem eluctatur, ſuas in ſe odoris partes recipit & reviviſcit, & amiſſum odorem recuperat. Item Moſchus, in orientalibus regionibus præparatus, & folliculis ſeu ſacculis, ex animalis, unde deſumitur, pelliculâ factis commiſſus in Cloacâ qvadam ita ſuſpenditur, ut ab Excrementis craſſioribus intactus exhalationes ſaltem loci obſcœni fœtidas recipiat: qvibus effluviis activitatem ſuam, aliqvot dierum intervallô, in Moſchum magis vel minùs exercentibus, odor qvoqve Moſcho qvaſi immerſus eruitur atqve provocatus excitatur vel exultatur, uti ex eruditi cujusdam è Chinâ venientis & præparationem Moſchi ſe non ſemel vidiſſe affirmantis communicatione refert Robertus Boyle *de Utilit. Philoſoph. experiment. Exercit. 10. Sect. 2. §. 7. p. m. 579. ſeq.* ubi ita pergit: Idem, qvi Moſchum ex orientalibus illis, in qvibus acqviritur, Regionibus, in alias & remotiores ejusdem Indiæ provincias devexit, me ulteriùs inſtantem certiorem fecit, ſe reperiſſe, qvòd Itineris maritimi longitudine Moſchi deficiant vires: qvas tamen ad peritorum qvorundam monita Moſchum veſiculæ foraminibus acu factis freqventibus perforatæ incluſum, aliqvot diebus in locum fœtidum, jamjam deſignatum, exponendo, brevi

 ſe re-

ſe reſtituiſſe aſſeruit &c. Hoc confirmat etiam Paulus Jacobus Marperger in Kauffmanns-Magazin *p. m. 165.* inqviens: Wenn des Biesems Geruch etwas verlohren, so kan ihm derselbe wieder gebracht werden, wenn man ihn 24. Stunden lang in ein heimlich Gemach hänget. Hanc tamen Moſchi, per ſuſpenſionem in locô fœtoris humani, reſtitutionem ſeu rectificationem non ſatis eſſe chymicam, ſcribit Andreas Libavius *Epiſtol. chymic. Lib. 2. Epiſt. 84. p. m. 509.* Et apud Lucam Schrœckium *in Hiſtor. Moſch. cap. 16. p. m. 91.* â Plateariô & Paulô Suardô monitum reperimus, cavendum eſſe, ne in aſſervatione ſeu reconditione Moſchi aliqvid aromatici addatur, vel ne cum aromaticô ſervetur; qvia aromaticitatem ſuam, ſeu vim & odorem amitteret, ſi cum ſpeciebus aromaticis conſervaretur. Cui addit dictus Schrœckius: Licet aliorum aromatum viciniam & contactum Moſchi odorem auferre, nemo facile conceſſerit, eidem tamen aromaticas alias atomos commiſceri, ſicqve genuinum obtundere qvodammodo, haud eſt negandum, ut ita vel hoc intuitu ſeparatim inſtituta ejus repoſitio attendi utiqve mereatur. Nec ſimpliciter negaverim, cum peregrinô tali odore imbutum Moſchum in Cloacâ odorem ſuum proprium recuperare vel potiùs denuò purum exhalare, avolantibus nempe in aëre liberiori & ampliori heterogeneis aromatum moleculis, qvæ ſuperficietenus tantùm Moſchi ſubſtantiæ adhæſerant; qvibus idcirco evaneſcentibus altiùs radicatæ moſchatæ atomi nares dein ſolæ iterum ſubeunt, ita tamen, ut Moſchus unà cum aromaticarum cæterarum fugâ propriarum etiam non exiguam jacturam patiatur.

§. 31.

Ad Nævos. Pro delendis Nævis maternis ſeu maculis originalibus à mulierculis commendatur Excrementum illud nigrum, qvod infans recens editus primò per podicem ejicit, ſi Emplaſtri locô imponatur. vid. Arnold. Weickard. *Theſaur. pharmacevt. fol. m.*

fol. m. 621. Qvod confirmat etiam Johannes Franciſcus Lœw *de Morb. Infant. cap. 72. p. m. 450. ſeq.* his verbis: Noſtræ obſtetrices prima excrementa, qvæ ab alvô puerulis fluunt, hanc in rem in linteô aſſervant, ut illis maculas tales illinant, donec ſtercus per ſe ſiccatum decidat; idqve ſæpius reiterant. Item Michael Bernhardus Valentini *Prax. Medicin. infallib. cap. 1. p. m. 7.* Meconium adhuc recens inter Medicamenta domeſtica commendat. vid. etiam Caſpar. Amthor *Noſocom. infantil. cap. 17.* Alii hujusmodi nævos Aqvâ ex ſtercore humanô deſtillatâ ſæpe abluunt, vel lintea eâdem aqvâ madefacta imponunt. vid. Joh. Guſer. *Medicin. domeſt. Tab. 3. p. 9.*

§. 32.

In variis Oculorum affectibus laudatur Stercus humanum ejusqve Aqva deſtillata, v. g. ad Viſum clarificandum, item contra albugines & Ungves oculorum, vid. Mich. Ettmüller. *Oper. Vol. I. fol. 215.* & juxta Carolum Lancilottum *l. a. p. 33.* qveſta acqva leva macchie eſterne delle Occhi, facendone deſtillare dentro due ò trè goccie. Hæc aqva etiam reliqvis paſſionibus Tunicæ conjunctivæ ſeu adnatæ ſæpe obvenientibus medetur, ſi guttula una vel altera inſtilletur. v. Dan. Beckher. *Microcoſm. med. cap. 10. p. m. 64.* Joh. Dan. Ruland. *l. a. p. 12. 17.* Joh. Schrœder. *l. a. p. 830.* Et juxta Joh. Frid. Helvet. *Diribitor. medic. p. 113.* nonnulli aqvâ ſtercoris humani deſtillatâ multa medicantur Oculorum vitia, ejusdemqve ope tollunt multa enaſcentia pterygia atqve argemas ſeu albugines. Pro viſu acuendô nonnulli fel Vulturis & Arietis cum ſtercore humanô in Vinô mixta & bene colata laudant. Ad Suffoſionem incipientem ex Ferdinandi Hiſtoria mirabili laudat Michael Ettmüllerus Collyrium ex hac aqvâ, in qvâ fel muſtelæ piſcis miſtum eſt. Et ſecundum Johannis Jonſton. *Medicin. pract. Lib. 8. p. m. 407.* aqva ſtercoris humani alembicata cum felle muſtelæ & leporis Saccharô candô roſatô & margaritis præparatis prodeſt. Nonnulli volunt, ut *Ad Oculorum affectus.*

 pro

pro hoc ſcopô aſſumatur Stercus ejus, qvi tantummodò pane veſcitur, & ſolummodo Vinum bibit.

§. 33.

Ad Odontalgiam. Odontalgia gravi vexato puello ruſtico anicula qvædam Emplaſtrum ex ſolô ipſius pueri ſtercore adhuc calidô, immixtis floribus Chamomillæ, externè ſupra locum affectum imponebat, qvod omnes cruciatûs ociùs abegit, teſte Chriſtianô Franciſcô Paullini *Obſ. med. phyſ. Cent. 4. Obſerv. 52. p. m. 471. & Pharmacop. ſtercor. p. 52.*

§. 34.

Ad Oedema. Oedemati nonnulli Stercus vaccinum calidum imponunt, qvod haud absqve ratione fieri ſtatuit Johannes Munnicks *Chir. Lib. 1. cap. 6. p. m. 31.* cùm ſcilicet reſpectu ſalis volatilis ac nitroſi in eô abundantis potenter poros aperiat, ac tumorem œdematoſum reſolvat ac diſcutiat. Cui tamen ſententiæ, ex eô fundamentô, qvia in ejusmodi animalium excrementis ne veſtigium qvidem alicujus ſalis volatilis & nitroſi inſit, contradicit Johannes Conradus Barchuſen *Pyroſoph. Part. I. Lib. 5. p. m. 362.* Cùm autem in ſtercore humanô præter ſal volatile etiam ſulphur latitet, potiùs locô ſtercoris vaccini humanum applicari poſſet.

§. 35.

Ad Panaritium. Paronychiis â vulgô ſæpe cum optatô ſucceſſu Stercus humanum calidè applicatur, vid. Richard. Lower. Artzney-Büchlein *p. m. 142.* mortificat enim, mitigat dolorem & ſanat, v. Jo. Daniel. Ruland. *l. a. p. 14.* Fabri, qvi Stercore humanô cum Aſſâ fœtidâ ad Panaritium uſus eſt, meminit Chr. Franc. Paullini *Pharmacop. ſtercor. Sect. 6. cap. 5. p. m. 235.* Item Ungventum ex Fuligine, Alliô, Stercore humanô & felinô, Sulphure vivo & Vitrô Venetô cum Melle paratum, ibidem ex Mindererô adducit.

§. 36.

Ad paſſionem hyſtericam. In Paſſione hyſtericâ ſeu ſuffocatione Matricis Stercus ægrotæ

grotæ mulieris in Vinô bibitum ſtatim dolores & matrices ſedare creditur.

§. 37.

In Peſte ſeqvens Alexii Pedemontani Experimentum adducit Johann Daniel Rulandus *l. a. p. 14.* ſcilicet, accipe Stercoris pueri ſicci & pulverati cochlearia duo, Muſci parum, miſce cum Vinô albô, anteqvam horæ ſex elapſæ fuerint, ab eâ horâ, qvâ correptus fuit Peſte. Alii ſordidum hoc medicamentum acetô dilutum ægris propinant; & ſecundum Mich. Ettmüller. *Oper. Vol. I. f. 788.* in Peſte curandâ & præſervandâ ſingularium eſt Virium ſtercus humanum ad magnitudinem avellanæ matutinô tempore aſſumptum; qvi Autor etiam *Vol. II. fol. 427.* ex Langii Manuſcriptô ſtercus proprium cum Urina propriâ disſolutum & hauſtum per alvum, per vomitum & ſudorem Peſtem curare dicit. Qvod etiam apud Formium *Obſ. 38. Riverio communic. p. m. 341.* reperimus, ubi refert, maritum qvendam, uxorem & ſororem illius, Peſte correptos, ſtercus proprium cum propriâ urinâ diſſolutum & linteô colatum hauſiſſe, unde graviſſimus Vomitus & alvi fluxus obortus ſit, & omnes â Peſte immunes evaſiſſe. Aqvam ex ſtercore humanô deſtillatam ad Peſtis præſervationem & curationem præſtantiſſimum remedium eſſe atque potenter ſudorem movere, Johannes Agricola ſæpe expertus eſt, uti ex eodem allegat Theophilus Bonetus *Polyalth. Tom. I. Lib. I. Art. 4. fol. m. 319.* Porrò certô experimentô conſtat, inqvit Joh. Dan. Rulandus *l. a.* ſi tempore peſtis homo manè cloacam olfacit, eô die ſecurus evadet ab omni Lue peſtiferâ, idqve maximè obſervant pauperes, & qvi infectis miniſtrantur. Imò & hoc obſervârunt Milites in Caſtris Svidnicenſibus in Sileſiâ Annô Chriſti 1633. Hæc mihi in memoriam revocant, qvæ de Pilulâ ex eodem excrementô paratâ ori immiſſâ, deqve eodem pharmacô fætente naribus inunctô, qvibus ſe Paſtor qvidam Dresdenſis tempore Peſtis Anno 1680.

Ad Peſtem.

Obſervatio.

jus sordidi usum externum nemini dissvaderem, siq
dum qvosdam Autores in Carbunculis & Bubonibu
libus egregium remedium esse dicitur proprium ste
tum; uti enim compescit dolorem, ita corrigit &
num, suppurat & ad maturationem citò perducit;
in Peste probatum fuisse refert Michael. Ettmülleru
f.788. & *Vol. II. f.1161.* vid. etiam Joh. Schrœd. *Pha*
829. Herm. Grube *de Simplic. medicam. Sect. I. Ar*

§. 38.

Ad Philtra. Contra Philtra tam internè, qvam externè a
amatæ puellæ stercus, ab exsiccatô enim atqve in p
sonæ philtratæ exhibitô amorem in maximam Anti
tatam annotavit Eberhardus Gockelius *Tract.* vom
cap.5.p.112. ubi etiam Capitanei cujusdam memini
qvam amasiæ stercus novis Calceis imposuerat, p
dem indutus per integram horam spatiatus fuerat, a
re iterum liberabatur.

§. 39.

Ad Pleuritidem. Contra Pleuritidem potentissimum esse arc
rubrum, qvod per destillationem ex stercoribus h

§. 40.

Podagricis doloribus subvenit Stercus humanum parti dolenti recens impositum, & qvidem propter vim oleosam anodynam, Salium acidorum correctivam, in ejus sulphure oleosô fundatam, juxta Mich. Ettmüller. *Vol. I. f. 789.* Qvidam podagricus intensissimos dolores ex votô sibi demulcebat stercore puerorum recente, calidè circumpositô. vid. Christian. Franc. Paullin. *Obs. med. phys. Cent. 2. Obs. 61. p. 225.* Item oleum stercoris humani pro hoc scopô adhiberi solet, qvia mollit & tollit dolores Arthriditis volantis Podagræqve. vid. Joh. Frid. Helvet. *Diribitor. medic. p. m. 113.* Vel juxta Carol. Lancilott. *l. a. p. 34.* l' oglio di sterco humano è mirabile remedio per mitigare li ardenti dolori della Podagra; Et Moses Charas *Pharmacop. reg. Lib. 2. Part. 3. cap. 4. p. m. 167.* scribit: Oleum oleti humani distillati podagricos dolores demulcere asseritur, partibus affectis id admovendo. *Ad Podagram.*

§. 41.

Pro Pulvere nasali seu sternutatoriô Boutanenses, seu Incolas Regni Boutan in Indiâ, Regis sui merdâ, summô studiô collectâ, exsiccatâ & pulverisatâ, uti solere, refert Johannes Baptista Tavernier. *Itinerar. Indic. Lib. 3. cap. 15. fol. m. 176.* *Pro Pulvere nasali.*

§. 42.

Pulverem seqventem sympatheticum plurimos morbos curantem communicat Johannes Philippus ab Hertodt *Medic. evporist. cap. 12. p. 139.* Recipe Mumiæ humanæ sanæ, nullâ Urinâ madefactæ, exsiccetur versus orientem in locô perflatô, ne â sole tangatur, qvæ pulverisetur. Recipe partem unam, & Cremoris Tartari tantundem, addendo Pulveris sympathetici ex triolô, ritè diebus canicularibus parati, ad pondus omnium, vel saltem Vitrioli Hungarici sub fornace calidâ ad albedinem calcinati; misceantur hæc simul, & erit pulvis sympatheticus præparatus. De qvô aliqvid sumptum aspergatur fæcibus ægri, *Pro Pulvere sympathetico.*

vel

cujuscunqve animalis, item mammas ulceratas &

§. 43.

Ad Scabiem. In omni Scabie nonnullis arcanum est aqva e manô destillata, si locus affectus eâdem lavetur. Ruland. *Pharmacop. stercor. p. m. 18.* & secundun *l. a.* Oleum stercoris humani igne per gradûs ad tum speciatim commendatur ad Herpetem, e achorum ac cujusvis scabiei curationem.

§. 44.

Ad Tabacum. Paulò supra de Moschi odoris perditi restitu simile fatum seu emendationem experitur etiam qvô ita scribit Simon Pauli *de Abus. Tabac. & Herb.* scilicet, creditu difficile est, ut, qvicqvid funis in tortum, nomine Tabaci ex Americâ adfertur, meris aut non vitiosis, sed solum selectissimis Tab stet: qvippe vel vulgo notum, Tabaci bonitatis n lorem, sive Odorem, sive Saporem, sive deniqv pondus spectes, oppidò variare apud nos Europa docefacti sunt (sed honos præfandus est) ex paxi suspendere in Cloacis Tabacum, ut beneficio S

§. 45.

Tineam Capitis Oleô è ſtercore humanô deſtillatô propulſari ſcribit Johannes Fridericus Helvetius *Diribitor. med. p. m. 113. vid. etiam Job. Schrœder. l. a. p. 830.* Ad Ti

§. 46.

Pro Tumoribus qvibuscunqve emolliendis, ſuppurandis æqve ac maturandis etiam doloroſiſſimis, item pro ardore temperandô, nil melius Cataplasmate ex Stercore humanô, vel ipſô ſtercore calidè ſuperimpoſitô; idqve in tumoribus tam benignis, qvàm malignis, inqvit Michael Ettmüllerus *Vol. I. fol. m. 788.* qvod etiam confirmat Fridericus Hoffmannus *Annot. in Petr. Poter. Pharmacop. ſpagyr. Lib. I. p. m. 482.* in tumoribus, inqviens, tam benignis, qvàm malignis, inqve Anthracibus & Bubonibus peſtilentibus pro ardore temperandô Cataplasma ex Stercore humanô vim habet inſignem; item *p. 499.* tritum eſt, inqvit, ſtercus humanum tumoribus admotum eos emollire & ad ſuppurationem perducere, unde in tumoribus peſtis ſummoperè celebratur; Juxta Carol. Lancilott. *l. a. p. 32.* Il Sterco humano mirabilmente matura li Antraci & altri tumori, ſi peſtilentiali, come altri difficoltoſi alla maturatione. Prolixiùs de hujus excrementi, ratione tumorum, uſu agit Johannes Fridericus Helvetius *l. a. p. 112.* uti jam ſupra de Apoſtematibus adduximus. Ad Tum

§. 47.

Contra varia venena excrementum alvinum aſſumi ſvadetur & à Georgiô Thomſonô *Acûs magnet. p. m. 153.* Stercus humanum Antidotum adæqvatum pro mortificatione Ideæ terribilis cujusdam veneni habetur. Si aſſumatur Napellus, qvi in ... locô eſt venenatus, homo intra qvatuor horas moriturus ...lô aliô remediô curari poteſt, qvàm ſtercore humanô, qvod recens, vel aridum in liqvore aſſumi debet, vid. Mich. Ettmüller. *Oper. Vol. I. fol. m. 788.* Cui conſentit Fridericus Hoff- Contra Venena.

Fff ff man-

bus deguſtatis, niſi hominis ſtercus ederint, repe
lantur & moriuntur. Qvod absqve dubio dictus
teribus deſumſit Autoribus. Inqvit enim Plinius
Lib. 8. cap. 27. fol. m. 136. Pantheras perfricatâ ca
barbari venantur; at fera contrà excrementis hon
detur, & aliàs tam avida eorum, ut à paſtoribus
in aliqvô vaſe ſuſpenſa altiùs, qvam ut qveat ſalt
jaculando ſe appetendoqve deficiat, & poſtremò ex
Claudius Ælianus *de Animalib. Lib. 4. cap. 49. fol. m*
Panthera ſi imprudens herbam venenatam, qvam Pa
(Aconitum) vocant, deguſtârit, remedium ſibi
crementum qværit. Ex vulneribus Stercus hum
venenum extrahere ſcribit Joh. Frid. Helvetius *l.*
ſertim in Inſulâ Macaſſar venenatis contra hoſtes u
uti Belgæ aliqvot abhinc annis magnâ ſuorum ſtrage
Cute enim venenatô telô leviter ſaltem tactâ nullô
illud extingvi potuit, morte repentinâ ſubſecutâ.
membrum telô ſaucium eopſe momentô abſciſſu
tatum fuerit (uti ab Hollandis aliqvoties factum)
minimè declinari potuit, niſi ſolô Stercore hum

Franciſcus Paullini *Obſerv. med. phyſ. Cent. 2. Obſ. 61. p. m. 224. ſq.* Sic â Corneliô Spielmann, Præ-Illuſtri & bellicoſô Duce Generali Belgarum in Indiâ orientali, & ab Andreâ Cleyerô contra venenum deleterium telorum, eôdem infectorum, optimum habetur remedium Excrementum hominis alvinum *vid. M. N. C. Dec. II. An. 3. Obſ. 45. p. 127.* Contra Sagittas Armenas, pariter venenatas, potum ſtercoris humani Theriacam fuiſſe, ex Avicenna refert Hieronymus Mercurialis *de Excrement. Lib. 2. cap. 9. p. m. 166.* (de tali telorum Intoxicatione videri poteſt Johann. Lang. *Epiſtol. medicinal. Lib. I. Ep. 68. p. m. 356. ſeqq.* Chriſtian. Franc. Paullin. *Pharmacop. ſtercor. p. m. 202. ſeq.* Michael. Frider. Lochner. *Deſcript. Mungos. v. Ephemerid. Acad. Nat. Curioſ. Cent. III. & IV. Append. p. m. 81.*) Porrò in Inſula Celebes arbor creſcit noxia adeoqve venenoſâ, ut ſi qvis minimâ ejusdem parte lædatur, ſtatim ipſi ſit moriendum. Contra qvod venenum nullum certius magisqve probatum eſt remedium, qvàm ipſius hominis læſi ſtercus aſſumptum, vid. Joh. van der Behr Oſt-Indiſche Reiſe *p. m. 82.* Idem refert etiam Joh. Jacob. Saar Oſt-Indianiſche Kriegs-Dienſte *cap. 3. fol. m. 46. ſeq.*

§. 48.

Contra verrucas uteri recipe patientis dejectum ſtercus, miſce cum oleô de vitellis ovorum, premat patiens, ut exeant verrucæ, iisqve tunc medicina hæc ſuperponatur, vid. Joh. Dolæi *Encyclop. chirurg. Lib. 4. cap. 4. p. m. 925.* *Ad Verrucas.*

§. 49.

Ulceribus cuniculoſis, exedentibus, ſinuoſis & contumacibus mirificè opem præſtat Aqva Stercoris humani deſtillata, juxta Petr. Andr. Matthiol. *Commentar. in Dioſcorid. Lib. 2. cap. 73. fol. m. 310.* Fimum pueri virginis combuſtum Ulceribus cancroſis & inſanabilibus magno remedio eſſe, ex aliis Autoribus docet Marcus Aurelius Severinus *Chirurg. trimembr. p. m. 198.* Stercus humanum ad ignem ſiccatum, miſtum cum pul- *Ad Ulcera.*

debat atqve ita tumorem impediebat, v. Chr. Fran
macop. stercor. p. m. 229. Il Sterco humano leva l
ni delle ferite, inqvit Carolus Lancilottus nella
mica Part. 3. cap. 18. p. m. 32. vid. etiam Joh. Dan.
Et juxta Dioscorid. Lib. 2. fol. m. 309. vulnera ab
vindicat & intumescere non patitur, sed ea stat
stercus humanum illitum. Porro laudatur etia
dum ferrum & lignum in vulneribus relictum, vi
landus, l. a. p. 8. Item l' Acqva di Sterco humano
mationi delle ferite, v. Lancilott. l. a.

§. 51.

Stercoris selectus, & esus. Circa hactenus commemorati Medicamen
coris scilicet humani, usum, adhuc monendum
busdam in eligendô stercore simul diversitatem s
cùm qvilibet sexus peculiarem suam obtineat p
Idiosyncrasiam, ut hac ratione â masculinis corp
pta ob sexûs communis convenientiam naturæ
accepta & proficua esse qveat, qvàm si secus fie
vid. Christ. Lang. Oper. med. cap. 30. pag. m. 327.

§. 52.

aut appetitum, pro uſu præprimis internô, excitabit. Hinc gravidæ illius, apud Vitum Riedlinum *Linear. medic. An. 1697. Menſ. Novembr. Obſ. 23. p. m. 800.* appetitui depravato vel corruptæ Phantaſiæ condonandum ſeu tribuendum, qvod illa domum præteriens, ex qvâ fæces Corporis humani in nimiâ qvantitate collectæ portabantur, inqve vaſe in hunc finem eò poſitô colligebantur, ut collectæ poſtmodum extra urbem veherentur, tantô deſideriô has ipſas fæces ingurgitandi correpta fuit, ut inde ſtatim properaverit, aliqvot fruſta panis adhunc uſum accomodata petierit, & ad dictum locum rediens eadem minùs grato Embammati huic intinxerit, panemqve ſic probè tinctum tam avidè devoraverit, ut adſtantes ſat mirari non potuerint. Qvin ipſa hæc fœmina poſtea ſanctè affirmavit, nullum cibum in totâ ſuâ vitâ Palato magis ſatisfeciſſe, nil qvoqve prorſus damni inde ſubſecutum fuiſſe. Ejusmodi exempla Scybalophagiæ jam ſupra, Capite ſecundo de Pica §. 63. recenſuimus. Qvibus adhuc addi poteſt, qvod refert Johannes Baptiſta van Helmont *Tract. Sextuplex Digeſtio Alimenti humani §. 36. fol. m. 132.* Nimirum Moniales alebant ſat ſobriè puellas nobiles commenſales, concionabantur autem jugiter, qvòd, qvi lautè comederent, cum divite epulone partes haberent: ſalvarentur autem ſoli, qvi per omnimodam mortificationis abjectionem comederent viliſſima qvæqve. Nobilis ergo virguncula, ſalutis ſuæ avida, præfatâ perſvaſione commota, proprium ſtercus edit, & infirmabatur. A parentibus autem domum revocata eſt, ac tandem caſum narravit. Petitum fuit ab illâ, cujus ſaporis eſſet, ac reſpondit, eſſe fœtidi, & aqvoſè dulcis. Item Pictor Bruxellenſis, per intervalla furioſus, ſub furoris ...tiô aufugit in nemus vicinum, ibiqve longè â conſpectu hominum repertus eſt viginti tres dies propriô ſtercore vixiſſe. Ex domum relatus perfectè memor erat omnium ſub furore præteritorum. Interrogatus âb Helmontiô, an reminiſceretur,

nem agens & monſtrum hominis, primis ætatis a
gis in deliciis habuit, qvàm ſordium ex eqvorum
oriundarum & cœni humani eſum & uſum, te
Hagendorniô *Obſerv. & Hiſt. phyſ. med. Cent. 3. H*
De Vallium Rhæticarum incolis ſcribit Daniel Ere
Helvet. Oper. p. m. 402. nullô eos cibô humanô,
core & excrementis, alios fœnô, paſci &c. vid.
Tollii *Epiſtol. itinerar. 6. Annotat. p. m. 247.* D
ſeſſô, qvi ſordibus atqve excrementis veſci volu
Tob. Pfanner. *Diatrib. de Charismat. ſeu Miracu*
cleſ. cap. 2. p. m. 81. De Energumenô, qvi, ſi panes
ipſe excrementa comedebat, & lotium bibebat,
ſtian Frommann. *de Faſcinat. Lib. 3. Part. 4. Sect.*
Indorum nonnullos, incolas ſcilicet Regni Bontan
excrementis alvinis Regis ſui ſiccatis & pulveriſa
cis & convivis ſuis appoſitos condire, refert Joh
Tavernier *Itinerar. Indic. Lib. 3. cap. 15. fol. m. 176*

§. 53.

An Ezechias Stercus come- Deniqve Mandatô divinô Propheta Ezechiel
placentam hordeaceam cum ſtercore humanô pa

verbis explicat: Er hat müssen Kuchen bey solchem Mist backen, wie man mit Rasen und Küh-Mist kochet. Es reucht aber die Speise nach dem Feuer. Also solten sie auch in solche Noth und Hunger kommen, daß sie kein recht Brod noch Feuer haben solten. Juxta Junium & Tremellium allegata verba sic sonant: Comedes cibum ut placentam hordeaceam, & ad orbes excrementi humani parabis placentam istam in Oculis illorum. Juxta Sebastianum Schmidium: Sicut placentam hordeorum comedes eum: qvod ad ipsum tamen, cum stercore fimi hominis facies in oculis eorum. Bene etiam hunc locum explicat Textus Gallicus meæ editionis: tu mangeras de fouaces d'orge; & les cuiras avec la fiente, qvi sort hors de l'homme, eux le voyans. Et juxta Versionem Belgicam Statuum: Ghy sult een Gersten-Kœck eten, enn die sult ghy met Dreck von 's Menschen afganck backen. Ubi Commentatores addunt ad vocabulum dreck: het welcke heu in plaetse van hout soude mœten Wœsen, on darmede hare Spyse de Koocken, oftc oock hare Koocken te backen op eenen heert met Menschen-Dreck heet gemaeckt &c. Refert etiam Waltherus Schulzius Ost-Indianische Reise *Lib. 3. cap. 10. f. m. 188. seq.* certam Indorum sectam Gioghi dictam nullum assumere cibum, nisi fimô vaccinô coctum; capillos & faciem Crocô & Stercore vaccinô inungunt, nemo etiam in hanc societatem admittitur, nisi antea per longum temporis spatium Corpus suum hoc Stercore nutriverit &c.

De Stercoris humani Usu Magicô seu Sympatheticô.

§. 54.

Restant adhuc qvædam de Curis magicis seu sympatheticis vulgò dictis, qvæ multis empyricis, qvandoqve etiam nonnullis Medicis familiares esse solent. e. g. Pro alvô laxan- *Cura Stercoris sympathica.* *pro Alvo laxando.*

xandâ, etiam contra alterius voluntatem & interdum ad commaculandum lectum, mirum & expertisſimum ſimulqve notisſimum dicitur remedium, ſi hominis demortui os brachii vel tibiæ vacuum fimô vel ſtercore illius, cujus alvum movere vel purgare inſtituiſti, impleatur, cerâ vel aliô modô fortiter obturetur, funiqve alligatum in aqvam fluidam projiciatur, & qvamdiu illic fuerit, venter ejus, cujus erat ſtercus, ſolvitur, hôc verò remotô, ſedes ceſſabunt. vid. Joh. Dan. Ruland. *Pharmacop. ſtercorar. p. m. 8.* Dicit etiam Johannes de Muralto *Colleg. anatom. Lect. 3. p. m. 60.* Si ſtercus hominis calidum Oſſi humano inditum aqvæ ebullienti immittatur, tunc toties ille, cujus ſtercus Oſſi eſt incluſum, alvum deponere ſtimulatur, qvoties aqva ebullit; Et Michael Ettmüllerus *Oper. Vol. I. fol. m. 1080.* triplici modô per Sympathiam, mediante Stercore propriô nos purgari poſſe ſcribit, nempe 1) qvod optimum eſt, proprium ſtercus calidum miſcent cum Cereviſiæ fermentantis fæce, & etiam flore Vini, itidem fermentante adhuc; hinc ſeponunt miſturam hanc in locum calidum & dicunt: qvamdiu hujus miſturæ fermentatio durat, tamdiu & blandâ Diarrhœâ homo, cujus ſtercus fermentatum, afficitur. 2) Recipitur Os hominis mortui ejusqve orificium repletur ſtercore humanô calidô, & Os ita repletum immittitur aqvæ calidæ, ſic dicunt, qvamdiu iſta aqva calida, tamdiu homo is Diarrhœâ corripitur. 3) Stercus alicujus calidum linteo inditum ſuſpendunt in flumine; in qvô qvamdiu illud manet, tamdiu ille homo ſtragula conſpurcat.

§. 55.

Contra Colicam. Contra Calicam tam pituitoſam & bilioſam, qvàm nephriticam ſeqvens pro Curâ ſympatheticâ commendat Lazar[illegible] Neyſſonier in Tractatu Gallicô, de la Poudre de Sympathie, verbis: Pour la Coliqve ce ſera icy la recette d'un vilain rem[illegible] de, mais pourtant ſympathiqve en ceux, qvi ſont tourmen[illegible] de la Coliqve, car ſ'ils mettent ſous la ſelle percée bien ferm[illegible]

de la

de la fiente de Vache fraichement recueillie, & qv'il pissent & dechargent les excrements de leurs ventre dessus, par Sympathie sans difficulté ils auront du soulagement. v. Kenelm. Digb. *de Immortal. Anim. App. p. m. 223.* Curationem magneticam per Transplantationem hanc nonnullos magni facere, scribit Guernerus Rolfincius *Epit. method. cognosc. affect. Lib. III. cap. 13. p. 267.* Excrementa tempore Paroxysmi reddita sepeliantur in locum â viatorum freqventiâ separatum. Gramen, qvod enascitur super terram, cui Stercora commissa fuerunt, bovi vel agno pabuli locô offertur, qvod ubi comederit, Colica transplantatur ab homine in brutum, & nunqvam ipsum reaffliget. Sunt qvi illud idem exceptum in aëre exsiccant, cum vinô edulcorant, & patienti propinant.

§. 56.

Contra Dysenteriam pro Curâ sympatheticâ Dysentericorum excrementa in Colcothar seu Caput mortuum spiritûs Vitrioli deposita juvare dicuntur, hocqve Andreæ Cnœuselii Arcanum fuit, juxta Johannis Michaëlis *Prax. clinic. Part. 1. cap. 4. Oper. p. m. 153.* vid. etiam Mich. Berh. Valentin. *Medicin. Nov-antiqv. Part. 5. cap. 3. p. m. 171.* Conrad. Horlacher. Schatz-Kammer *D. Michael.* Artzneyen *cap. I. p. m. 9.* Joh. Christian. Frommann. *de Fascinat. p. m. 1012.* Joh. Nic. Martius *de Magiâ natural. cap. 4. §. 5. p. 59.* Mich. Ettmüller. *Oper. Vol. I. f. m. 421.* ubi dicit: Dysenterici ejiciunt excrementa sua in caput mortuum Vitrioli, & hôc mox sistitur Dysenteria; & *f. 216.* inqvit: Si emittatur stercus super caput mortuum Vitrioli, contumax Intestinorum fit contractio, Dysentericorum verò & omnia sangvinolenta & purulenta Corporis excreta super Vitriolum ejecta hinc curantur. Juxta Joh. Dolæi *Encyclopæd. med. Lib. 3. cap. 5. p. m. 434.* ipsis Dysentericorum fæcibus inspergi potest pulvis sympatheticus Digbæi; vel alvum expediat æger super Caput mortuum Martis Vitrioli, qvod in persanandâ Dysente- *In Dysenteriâ.*

 riâ

riâ magneticam eamqve admirabilem vim habere & esse Experimentum Johannis Michaelis creditur: Item Johannes Muraltus Pulverem Sympatheticum Domini de Digbi tanqvam utile atqve mirabile opus in Dysenteriâ deprædicat, si excrementis adhuc calidis bis vel ter inspergatur, eaqve loco temperato & apricoso per tempus exponantur. Item si hic pulvis prunis injiciatur; fumusqve podice excipiatur. Vel Dysentericus post dejectionem semper suffimigium ex Terebinthina & Pice navali, vel in hujus defectu, ex stercore suillô exsiccatô, prunis injectô, podice excipiat. vid. Joh. Muralt. *Hippocrat. Helvet. p.m.180.* Alii Excrementis solum Vitriolum pulverisatum inspergere vel immiscere solent. Et juxta Friderici Hoffmann. *Method. medend. Lib. I. cap. 19. p. m. 332.* prima excrementa sangvine tincta, si salis manipulô misceantur, magneticâ vi curant; qvidam Caput mortuum Vitrioli, alii angvillarum cutem pulverisatam addunt. Sicuti autem hactenus recensita cura sympathetica pro curandâ seu tollendâ Dysenteriâ commendantur; ita econtra notum est, qvòd siqvis in latrinas dysentericorum sua, dum ista adhuc calent, exoneraverit excrementa, ab effluviis adhuc calentibus simili paulò post morbô inficiatur. vid. Mich. Ettmüller. *Oper. Vol. I. f. 216.*

§. 57.

In Epilepsia. Hominis epilepticum insultum primum patientis, sive junior sit, sive senior, indumenta omnia & vestes, indusium, calcei, tibialia, & similia sub diô comburantur, & in cinerem redigantur: Cinis verò in aqvam fluvialem secundum flumen projiciatur. Si autem jam antè homo Epilepsiâ laboravit, ad alvi excrementa in ipsô paroxysmô reddita attendatur: qvæ si adsunt, res commaculata cum ipsis excrementis modô jam dictô comburatur. vid. Joh. Christ. Frommann. *de Fascinat. magic. p. m. 1013.*

§. 58

§. 58.

Radicem Symphyti Oletô propriô delibutam & in terram defossam, tum pluribus aliis, tum in Illustri puellô herniosô ex asse profuisse, testatur Rosinus Lentilius, *vid. M. N. C. Dec. III. An. 5. & 6. Append. p. 115.* *Ad Her*

§. 59.

Contra Hæmorrhagias, sive in læsionibus & vulneribus, ut sangvis sistatur, misce sangvinem ex vulnere profluentem cum propriô stercore, & in ollâ ad desiccandum aëri libero expone. vid. Joseph. de Tertiis *Tract. de Curiositat. physic. p. m. 35.* *contra Hæ rhagiam*

§. 60.

Pro Icteri curâ magicâ Stercus vel per se, vel cum Urinâ mixtum Vesicæ suillæ indunt atqve in Caminô suspendunt. Christianus Franciscus Paullini cujusdam meminit, qvi filii sui icterici stercus cum Urinâ asini commixtum hoc modô tractavit, & qvidem cum euphoriâ. *vid. ejusdem Pharmacop. stercorar. p. m. 132. it. de Asino Sect. 4. cap. 3. p. m. 247.* *contra Icterum.*

§. 61.

Ab Incantatione introductis doloribus externè impositum ulphur hoc occidentale magni usûs esse dicitur. vid. Johann. chrœder. *Pharmacop. p. m. 829.* Alii addunt allium, atqve ela-is post impositionem viginti qvatuor horis fumo culinari hæc mmittunt. vid. Frid. Hoffmann. *Clav. Schrœd. p. m. 664.* Con- ejusmodi dolores a veneficiô aliis placent Cataplasmata ex rcore maleficiati in vesicam porcinam injectô & in caminum suffumigandum suspensô. vid. Augustin. Thoner. *Obs. med. 4. p. m. 224.* qvod Exemplô probat Johannes Agricola *Chi-. parv. p. 646.* v. Georg. Abrah. Mercklin. *Syllog. de Incan- Cas. 3. p. m. 35.* Qvi etiam *p. 206.* ex Bartholomæô Carrich-dicit: Siqvis magicam illationem seu spasmoticam affectio-ullâ aliqvâ in parte corporis percipiat, proprium stercus & allium rubrum in usum vocet, utrumqve invicem com- *contra Incantationem.*

 miscear,

§. 62.

contra Venefi-cia. Deinde qvoqve pro Veneficiis arcendis Sterc
usus satis notus est, imprimis mulierculis rusticis,
siqvando in conficiendô butyrô per tempus frustra
suspicione veneficii cujusdam seductæ lac vaccinu
mulsum Stercori humano commixtum Cloacæ simu
atqve sic illicò â Veneficiô liberantur. Si ferrum i
stercori humano, lacte vaccinô conspersô inseras, v
stulas inducet; & qvidem, juxta Frid. Hoffmann. C
der. p. 664. sq. certô experimentô. Aliæ mulieres ve
pecoribus damnum inferunt, vaccisqve lac auferun
lactis sangvis emulgeatur, tale lac recens mulctum
mano superfundunt, vel stercus suum in vas hôc la
deponunt taleqve lac stercoratum igni exponunt. vi
Franc. Paullin. *Pharmacop. stercor. p. m. 263.* ubi etia
ex Lutheri Colloqviis refert: Als D. Pommers Küh
gestohlen war, streiffte er flugs seine Hosen ab, un
Wächter in einen Asch voll Milch, rühret's um und
frett Tüfel. Dadurch ward ihm die Milch nicht me

Observatio. Simile exemplum mihi ipsi notum est. Ante qvadra

morem præbuiſſe ſangvinolentum ; cujus infortunii cauſam, an fortaſſe omnes ſimul ægrotarent, ſe neſcire addens. Cùm vero ex ipſâ qværerem, annon heſternô die de lacte matutinô, ab omnibus vaccis collectô, aliqvid perſonæ cuidam dediſſet? ipſa reſpondebat, heri ante meridiem Vetulam qvandam, ſeptuaginta aliqvot annorum, vulgò ſuſpectam, in ſtabulum veniſſe atqve de hôc lacte matutinô aliqvot cochlearia pro certô medicamentô parandô ab ipſâ petiiſſe atqve accepiſſe. Hôc auditô dictæ Virgini Conſilium dedi, ut ſtatim illud lac ſangvinolentum in Vaſe qvodam absqve imaginatione ſervo traderet,qvi ſolutis caligis alvum in illud largiter evacuet poſteaqve hanc mixturam igni exponat. Simul autem Virgini dicebam, ut præcaveret,ne totô illô tempore domeſtici illam vetulam, qvamvis obnixè rogaret, in ædes intromittant, multò minùs, ſi vel minimum qvid ab ipſis peteret, exhibeant. Simul verò ac hæc mixtura per paucum temporis ſpatium igni fuerit admota, fores pulſat vetula petens ut intromittatur ; hoc verò denegatô paulo poſt aliqvoties redit, modò ollam, modò ovum &c. per Deum efflagitans, ſed fruſtra. Cùm verò verſus veſperam Vaccarum ubera iterum mulgerentur, tunc naturale Lac apparebat ; Vetulæ autem oculi rubicundi & inflammati fuerant. Contra magicam lactis vaccarum ablationem, ipſarum ubera ſtercore humano aliqvamdiu inungi ſolent. vid. Joh. Chriſt. Fromman. *Faſcinat. magic. Lib. 3. Part. 10. Sect. 2. cap. 5. p. m. 999.* Talia autem damna abſentibus immitti & ſagis, qvæ faſcinum, Diaboli intulerunt, inferri, & ut faſcinum tollant, citra Dæmonis aſpirationem cogi poſſe, ſcribit idem Frommannus *p. 1048.* ibiqve ex Clauderô annectit, idqve conſtare Johannis Michaëlis experientiâ, aliqvem ita alvi excrementô tractatum, ſine omni faſcinatione & ſuperſtitione, propriô ſtercore efficere poſſe, ut illi neqvam aut venefico omnia adſumpta ſapiant amara, donec veniens commiſſum fateatur & deprecetur.

positoris illius incivilis vexabit, qvantas vix prunæ i
iisdem admotæ inussissent, vid. Frid. Hoffmann. *Cl*
p. m. 664. & juxta Joh. Christ. Frommann. *de Fas*
p. m. 1037. Excrementis hominis recentibus prun
vel cineres calidos injectos Inflammationem, Tene
stulas excitare, non Anglis & Gallis tantùm, sed
atqve ex his nostratibus etiam est notissimum, q
qvoqve Autor Theatri Sympathetici *p.m.446.* inqv
ejusmodi neqvam ex intestinis acerbissimè labor
flammatur, urget insuper Tenesmus molestissimu
malis liberatur miser, qvin gravissimè fere totô illô
vid. etiam Joh. Hisk. Cardiluc. *Annotat. in Febure C*
Lib. 2. cap. 8. p. m. 180. Monconnys Reisen *p. m. 37.*
müller. *Vol. I. fol. m. 216.* Juxta Aloysii Temmik. *Pl*
p. 637. Stercoribus calentibus ignem superstruens
candens infigens morbum alvo facit. De hac ma
bit Gvilelmus Maxvellus *de Medicin. Magnet. Lib.*
31. sq. Si in alvi excrementis exulcerantia imponas
ximô dolore afficitur. Itaqve si qvis contra urb
aliqvô locô, tibi aliàs familiari, podicis feces dep

piſa in frixoriô vehementer caleſcere ſinas, deinde in excrementum recens projicias; qvot fuerunt piſa, tot puſtulis vexabitur. *vid. etiam. Lib. 2. cap. 14. p. 143.*

§. 64.

Contra Impenetrabilitatem magicam ſeqventia communicat Michael Bernhardus Valentini *M. N. C. Dec. II. An. 8. Obſ. 78. p. 192.* Scilicet, priusqvam cum adverſariô hujus rei ſuſpectô congrediaris, cuſpis machæræ vel gladii ſtercori ſuillo infigatur; vel ſi eminus agendum, globuli bombardis infarciendi per Sphincterem ani ducantur; qvod certiſſimum dicitur antidotum contra hanc non minùs, qvàm Diaboli Incantationes. *contra Impenetrabilitatem.*

§. 65.

Contra Philtra, item pro ligatis & maleficiatis à mulieribus ſeqvens habet Johannes Jacobus Weckerus *de Secret. Lib. 4. p. m. 85.* Pone de egeſtione ſeu alvi excrementô ipſius mulieris manè in ſotulari dextrô maleficiati, & ſtatim cùm ipſe ſentiet fœtorem ſolvitur maleficium, & *Lib. 5. p. 199.* idem repetit his verbis: qvod ſi in amantis calceum ſtercus amatæ poſueris, ubi odorem ſenſerit, ſolvitur amor &c. Tale exemplum de Capitaneô qvodam refert Chriſtianus Franciſcus Paullini *Pharmacop. ſtercorar. p. m. 279.* Item ſtercus faſcinati & ligati mox & intra unam & alteram â copulatione & faſcinatione horam excretum Veſicæ incluſum & fumo expoſitum in ejusmodi caſu tanqvam certiſſimum remedium in multis expertus eſt Johannes Caſparus Weſtphalius *Patholog. Dæmonic. p. m. 120.* Hanc tamen opinionem, qvòd, ſi amorem qvis diſſolvi velit, in amantis calceô amatæ collocatô odor perceptus amorem infringat, ſuperſtitioſis morborum curationibus annumerat Antonius Deuſingius *Faſcicul. Diſſert. ſelectar. p. m. 37.* cùm fortaſſe hujus rei ratio a manifeſtâ qvalitate poſſit colligi, ut ad occultam aliqvam ἐνέργειαν confugere non usqve adeò ſit opus. *contra Philtra.*

§. 66.

ta, purgantes, exulcerandi vi præditas, ...
randa, unde patet, plurimum facere ad sanitate
qvem deponantur excrementa. Et Gvilelmus N
Lib. 2. cap. 14. p. 145. dicit: Fecibus seu excr
bis salutaribus adhibitis, multa commoda tra
inferri possunt. Hanc ex multis causis unam p
stici & qvi rure habitant, salubriores longioresqv
civibus dies degant. Hi enim capsulis feces reco
trescere sinunt, vel in locum insalubrem projiciu
terræ easdem mandantes herbis salubribus, tra
mediante â langvoribus immunes maximâ pro
agunt. Ibidem etiam dictus Autor seqventia ad
ubi ægri alvum exoneraverint, feces non deponas
multa mala nonnunqvam inferuntur. Cognovimu
dam tetrô odore læsos, alios, licet odorem non
cùm in eodem locô feces deposuerint, in qvô pr
reptus idem fecerat, statim fluxu correptos, nullâ
catarcticâ præcedente. Præterea cavendum est, r
herbas malignas exulcerantes sive violenter purg
mus, hinc enim causâ latente dysenteria pericul

ant. Exinde enim plurima ſymptomata exoriri ſolent, qvæ in *Theatro ſympathetico p.m.163.* videri poſſunt.

§. 68.

Ad Sympathiam aut Magiam potiùs pertinet etiam, ſi vera ſunt, qvæ ex Münſteri Cosmographiâ adducit Daniel Beckherus. *Medic. microcoſm. Lib. I. cap. 10. p.m. 64.* Incolas ſcilicet Lapponiæ variis technis uti ad ſiſtendas in celeri curſu naves: eorundem tamen conatum impediri, ſi ſtercore virgineô navis internæ & externæ partes inungantur; illicò enim priorem repetere navem curſum. Spiritus ſcilicet navem qvaſi ſiſtentes & tenentes fœtore fugari, ſcribit dictus Autor, penes qvem ſit fides. *Ad navet.*

§. 69.

Neqve etiam in Re Oeconomicâ ſtercori humano omnem uſum denegare poſſumus, ſiqvidem porci ex eodem alimentum qværunt, & agricolæ pro agrorum fertilitate eodem utuntur. Ex ſterqviliniis, ut inqvit Petrus Poterius *Pharmacop. ſpagyric. Lib. I. Oper. med. p. m. 500.* magna Salis copia habetur, hinc agrorum fœcunditas. Cautè tamen in agrorum & vinearum ſtercoratione agunt etiam agricolæ & vinitores, ſiqvidem ſtercus humanum per ſe, & ſine aliorum animalium ſtercorum vel qvisqviliarum & ſordium commiſcelâ, agris, ab iis calidis dictis, non æqvè inſervit; qvod etiam de Stercore eqvinô novô, pro vineis adhibendo, notandum venit. *Ad Oeconomiam.*

§. 70.

Cùm circa Capitis antecedentis initium ex Danielis Ludovici Pharmaciâ Batavorum incurſantes in Javâ Indos merdâ depellentium mentionem fecerimus, de hac hiſtoriâ ſciendum, 1629. in Obſidione Batavos obſeſſos, in defectu aliorum ad defenſionem neceſſariorum reqviſitorum, hoſtes ſuos Indos ſtercore humanô ex cloacis collectô, ollisqve in ipſorum nuda corpora conjectô, fugâſſe; de qvâ Obſidione Johannes Nieuhoff *Itinerar. Sinic. p. m. 38.* ſeqventia refert: Als denen belagerten *Hiſtorica de Batavis.*

Holländern aller Vorrath zum schiessen verbraucht, und auch die Steine und Tach-Ziegel gebrachen, schöpfften sie endlich aus denen heimlichen Gemächern gar Menschen-Mist, und schmissen ihn mit vollen Töpffen auff die nackten Leiber derer stürmenden Wilden, eben in der Stunde, da die Belägerten in der Stadt einen Ausfall thäten, die Belägerer abzutreiben, welche sich denn zur Stunde darvon gemacht und auff Javanisch geschrien hätten: O Seytang orang Hollanda de bakkalay sammatay! Das ist, ô ihr Holländische Teufel, ihr fechtet mit Drecke. Prolixius hanc obsidionem & fortitudinem describit Arnoldus Montanus in denckwürd. Gesandschafft. an den Kayser zu Japan *fol. m. 28.*

§. 71.

A crepitu reviviscens. Ad historica qvoqve referendum, qvod recenset Johannes Udalricus Rumlerus *Obs. 67. p. m. 37. sq.* de Casparô Heudelinô, Scholæ Lindaviensis Moderatore, qvòd Pestis tempore elatus pro mortuô unius sub portâ crepitûs Ventris emissione vivus etiamnum deprehensus domumqve relatus aliqvandiu post supervixerit. vid. Georg. Hieron. Velsch. *Syllog. Curat. & Obs. medic.* [illegible] Item honesta qvædam fœmina scorbutica aliàs in deliqvium [illegible]mi incidit; qvod cùm dimidiam ferè horam duraret, mortua putabatur, & extra lectum deponitur. Verum dum ita movetur, rursus respirare incipit. Adstantes igitur, postqvam recreationi per consveta student, alvus sponte solvitur, & fœtidissima dejicit. Hinc illa statim se recolligit, & qvasi reviviscit. Plura de Peditu, & qvidem de qvodam, qvi, qvoties vellet modulatè pedebat, ac si fistulâ caneret, vid. Joh. Riolan. *Anthropograph. Lib. III. Præfat. fol. m. 204.* De differentiâ flatuum cum diversô sonitu, vid. Hieron. Mercurial. *de Excrement. Lib. 2. cap. 2. p. 153.* De Tympanite ex suppressô Ventris crepitu oborta Observationem refert Georgius Abrahamus Mercklinus *M. N. C. Dec. III. An. 3. Observ. 142. p. 254.* Ibidem *An. 9. & 10. Observ. 172. p. 307.* Gustavus Casimirus Gahrliep mentionem facit Mer-

catoris,

catoris, qvi â flatu vehementi, inter homines ſui generis, admodum urgebatur, adeò ut Converſationi invitus valedicere domumqve properare adactus, vix medium plateæ citatô emenſus gradu, cùm vim ejus aut violentiam diutius tolerare nullatenus poſſet, in ædem alienam ſecedere ac præfatâ ab hoſpite, in veſtibulô ſibi obviô, verecundè veniâ, habenas Sphincteris hactenus ægerrimè ſtrictas, laxare tandem nolens volens cogeretur, unde tam immenſus Ventris evaſit crepitus, qvi qvadrantis ferè horæ ſpatiô durans antè non ceſſavit, qvàm cum Spiritu illô fœtidô vitam qvoqve ſimul efflaret.

§. 72.

De Crepitu Diaboli ſeqventia refert Philippus Melanchthon: D. Lutheri ædes acceſſiſſe Monachum fores vehementer pulſantem. Cui cùm famulus aperiret ac ſciſcitaretur, qvid vellet? num domi eſſet Lutherus? qværit Monachus. Re cognitâ Lutherus eum ingredi jubet, qvòd nullum multô tempore vidiſſet Monachum. Ingreſſus hic, habere ſe qvosdam errores Papiſticos, ait, qvorum nomine libenter cum ipſô conferret; propoſuitqve Syllogiſmos, qvibus haud difficulter â Lutherô ſolutis, alios protulit, explicatu minùs faciles. Unde offenſus nonnihil Lutherus in hæc prorupit verba: Multum mihi faceſſis negotii: aliud enim, qvod jam agerem, erat, ſimulqve ſurgens loci â Monochô propoſiti explicationem oſtendit: atqve in ejusmodi collatione manûs Monachi eſſe [...]ium ungvibus non diſſimiles animadvertens, inqvit: Tu is[...]! auſculta! ſententia hæc adverſus te pronunciata eſt; & [...]x locum in Geneſi commonſtrat: Semen mulieris conteret [...]ut Serpentis. Inde ſubjungit: nec tu cunctos deglutiės. [...]c dictô victus Dæmon indignabundus ſecumqve murmurans [...], eliſô crepitu, non exiguô, cujus ſuffimen tetri odoris [...]aliqvot redolebat hypocauſtum, vid. Joh. Wier. *de Præſtig. [...]on. cap. 7. p. m. 54.* *Crepitus D[...]boli.*

cum Augustini, Ordinis sui parentis, nominè con
dein, ut obedientiæ velum præstaret, Cloacam ex
cesse habuit &c.

§. 74.

Turcarum.

Nunqvam Turcas Chartâ seu papyrô pro an
sed pro magnô ipsis delictô haberi, & qvidem ide
tasse Nomen DEI ipsi inscriptum sit vel inscribi p
Thevenot *Itinerar. Orient. Lib. I. cap. 33. p. m. 60.* Et
beqv. *Ep. 3. p. m. 184.* Turcæ alvum excrementis no
qvin aqvam secum portent, qvâ partes obscœnas l

CAPUT XIV.

De Stercoribus Brutorum

§. I.

Stercus Brutorum.

CUm circa initium Capitis antecedentis d
qvoqve Stercoris Usu medicô mentio fac
nonnulla ex veterum & modernorum Au
ntis collecta in hoc Capite proponere lib

regio, Scorbutô & Hydrope. Præfertur viridiuſculum in pratis tempore vernô collectum, qvod ſiccatum calore moderatô & pulveriſatum à ʒß ad ʒj. exhiberi poterit. Hoc excrementum pulveriſatum & cum vinô albô ad drachmam unam & dimidiam tantum ſecundum Joſeph. Qvercet. *Diætet. polyhiſtor. Cap.5.p.383.* auriginoſum ſeu regium morbum penitius tollit: cujus rei veritatem experientia ſæpiſſime confirmavit. Fridericus Hoffmannus *Clav. Schrœd. p. 693.* ait: Stercus anſerinum commendatur ob Sal volatile aperitivum, & abſterſivum ſulphureum, ob qvod etiam in ſcorbutô commendatur. &c. Theodorus Corbeus *Pharmacop. ſimplic. Claſſ. 3. Sect. 4. p. m. 536.* inqvit: Anſerinus fimus aliqvantò calidior, qvam columbinus, iisdem viribus ſed efficacioribus præditus eſt, ac vix præ acrimoniâ ullius eſt uſus. Anſerculorum juniorum excrementum exſiccatum, drachmæ integræ vel dimidiæ pondere epotum, in vinô cum Saccharô prodeſt ad Icterum. Obſervationem de Monachô Stercore anſerinô Icterum curante, ex Londino refert Johannes Guſerus *Medicin. domeſt. Tab. 13. p. 44.* In ſpecie anſerculorum ſtercora Menſe Martiô collecta commendantur Ictericis & Cachecticis a Michaële Ettmüllerô *Oper. Tom. I. f. m. 1161.* Hoc ſtercus exſiccatum Joſephus Qvercetanus *Pharmacop. dogmat. Lib. 1. cap. 20. pag. m. 139.* vocat Tragæam ad Icterum, qvia eundem perfectè eradicet & evellat. Poteſt etiam ad libitum Cinamomi & Sacchari addi. Cur autem ſtercus anſerinum hepatis, lienis obſtructiones & Icterum tam feliciter profligare poſſit, hanc rationem reddit Henricus Petræus *Noſolog. harmon. Diſſert. 23. Tom. II. p. 192.* Probabiliter ſtatuit poſſe fieri id ipſum propter paſtum radicum graminis, qvos è terra evellunt, qvæ obſtructiones fortiter aperiunt: tum propter inſignem diſſolvendi vim, [qv]æ in iſtô ſtercore ob caloris exceſſum deprehenditur, à qvô [...]m gramina exuri videmus, qvod minus poſtea luxurient. [...]nqvam Arcanum ſpecificum hunc pulverem communicat Johannes *Pulvis anti-ictericus.*

aqvam applicare jubebam, qvam inter alia etiam
greditur, qvod mirè Cancris medetur, & bene ab
Nunc utitur ex rustici cujusdam consiliô Stercore
centi cum butyrô in Linimenti formam coctô, n
opus. Asserit rusticus, ad mortificandum, & ne
hoc mirè conferre.

§. 2.

Stercus asininum.

Stercus asininum in Majô collectum singula
est contra qvasvis hæmorrhagias, sive propinetu
tiâ ad drachmam unam vel plures, sive ex infusô
propriatâ exprimatur succus. Vel ℞. ▽ Plantag. ℥
cor. asin. ℥ß. ad ℥j. vel ℥jß. Syrup. Myrtillor. ad ℥j.
tio manè insciis ægrotantibus assumpta, & per alic
ctesqve continuata, expertum est remedium juxta M
Oper. Tom. I. fol. 767. Item externè Stercus asininu
ribus sistit hæmorrhagiam, vel cum acetô subactu
intrusum, vel pulverisatum & naribus inflatum.
cor. asin. ℥vj. Musc. qverc. ℥iij. M. & ad solem vel i
siccetur & fiat Pulvis, qvi per nares attractus su

exſiccatum in capſulâ ſemper ad manûs habuiſſe, huicqve medicamento nullum aliud ſimile reperiſſe, ſæpiſſime dixiſſe, præſertim ſi ſucco urticæ commixtum, cum ſiccum jam eſt, aut recens, per ſe naribus adhiberetur. vid. etiam Joſeph. Qvercet. *Diæt. polyhiſter. Sect. 3. cap. 5. p. 383.* Stercoris aſinini uſus in immodicô etiam Menſium fluxu commendatur â Petrô Foreſtô *Lib. 28. Obſ. 18. Schol. 652.* ubi ſeqvens præſcribit.

℞. Syrup. Myrtini, Cotoneor. ana ℥ij.
Succ. Stercor. aſinin. recent. ℥iij.
▽ Plantagin. ℥vj M.

vid. etiam Wolffg. Hœfer. *Hercul. med. Lib. 7. cap. 1. p. 376.* E ſolô ſtercore aſininô ſuffitum fœmina qvædam ſibi fecit, juxta Chriſt. Franc. Paullin. *de Aſin. cap. 3. p. 255. & p. 256.* aliam ex Stercore aſininô, ſaccharô & nitrô pulverem paratum ſumſiſſe *addit.* Infallibile fermè remedium ad conſtringendum fluxum menſtruum eſſe ſtercus aſininum, ejusqve ſuccô plurimos de ſorditie parùm ſollicitos feliciſſimè ſanatos aſſerit Johannes Petrus Albrechtus *M. N. C. Dec. II. An. 1. Obſ. 81. p. 192.* Stercus aſininum intus & exterius adhibitum medicamentis uterum frigefacientibus annumerat Samuel Schœnbornius *Manual. Medicin. pract. p. m. 215.* Secretum in nimiô menſium fluxu eſt injectus ſuccus ſtercoris aſinini in matricem, & valet â proprietate. Et ad idem valet Emplaſtrum ex Stercore aſini recenter factum, juxta Reiner. Solenandr. *Conſil. med. Sect. 4. Conſil. 8. fol. m. 328.* qvô locô addit Experimentum probatum ad conſtringendum omnem fluxum menſtruorum, nimirum R. Stercoris aſini q. ſ. deſicca & pulveriſa, & involvatur pulvis in pannô de ſericô vel de linô ſubtili & vulvæ imponatur â formâ ſpecificâ. Seqventem pulverem ſtypticum ad vulnera Belzeri, ex ejusdem Manuſcriptis addam:

℞. Fimi aſinin. Bol. Armen.
Sangvin. Dracon. Later. aduſt. ana ʒj.

cinere ferventi ſuperponitur: Coxendicis cruci
peſcit: illitum aceto duritias, panos & ſtrumas d
tim ſuffitu fimi, qvod â maſculô bove redditum e
vulvæ reprimuntur, accenſi nidore culices abigu
ſcorid. *de Mater. med. Lib. II. cap. 73. fol. 309.* Ste
cum acetô potenti, aut vinô aut ovis crudis miſt
contra Arthritidem. Mizaldum redivivum *Centur. II.* §. *1017. p. 411.* D
larem ſedat. vid. etiam Chriſt. Franc. Paullin. Dr
cap. 27. p. 170. Seqventem aqvam podagricam deſ
Tilingius *Prodrom. Prax. Chymiatr. Claſſ. 3. Tit. 20.*
Spermat. Ranar. circa novilunium in Martiô coll
bubul. recent. ana ℔iij. diligenter mixta relinqve
ctem, deinde deſtilla & Aqvam ſerva pro uſu. H
lè membris dolentibus applicata confeſtim ſedat
liciùs autem operabitur, ſi qvid ſpiritûs vitrioli
Stercus vaccinum cum mellis unciis duabus, Ca
ce ſuperimponatur, præſertim in podagrâ frigid
ad Hydropem. Conſtant. de Rebecqve *Pharmacop. Helvetior. p. 2*
ad Hydropiſin è ſtercore bubulô & caprillô in a
præbullitis, ſulphure adjectô, alumine, ſale, lauri

erscrutat.p.80. vel potiùs verus Autor Julius Cæsar Baricellus, *ortul. geniat.p.m.38.seq.* magnam natura bubulo stercori do- rem colicum sanandi indidit efficaciam; qvippe apud Scri- tores legi, & a fide dignis audivisse viris asserit Gesnerus, illius otu complures rusticos fuisse liberatos, qvi enim stercus ari- um in jusculô bibit, statim sanatur. Hinc apud multos mos rtus est, ut nonnulli non modò ipsum excrementum aridum, rùm recens & expressum jusculis ebibant & melius habeant. o qvidem rusticis tantummodo remedium hoc præberem, no- ibus verò, ne Nauseam inducerem, non auderem, cum nobi- a pro iis habeamus præsidia, sufficerent talibus ex eodem rcore Cataplasmata, ut enim reor, ex proprietate tale auxi- n colicô dolore vexatis subire consvevit. Paucis autem no- lum, totum Baricelli Hortulum verbotenus sub Antonii le nd nomine prodiisse. Stercus bubulum Mense Majô col- um miram præbet aqvam adversus Calculos, qvos solvit, & urinam movet, qvam nigram primâ die pellit, calculis ve- enter attritis. Hæc aqva in officinis vocatur omnium flo- . vid. Frid. Hoffmann. *Method. med. Lib. 1. cap. 12. p. 190.* Hæc a ex stercore bubulo destillata seu omnium florum in ipsâ angrænâ, Peste, Inflammationibus, arthriticis & spasmodicis ffectibus, tam intra, qvàm extra divinam præstitisse opem, qvit Fridericus Hoffmannus, Filius, *Annot. in Petr. Poter. Phar- ac. spagyr. Oper. pag. 445. seq.* Eandem aqvam hydropicis & curanda ulcera cancrosa commendare Qvercetanum, scribit ancifcus Paullini *Cynograph. Curios. Sect. III. cap. 16. p. 145.* ura vide paulò infra de stercore vaccino.

Plagium.

ad Calculos.

§. 4.

Stercus caninum, qvod nonnulli flores Melampi, Pharma- i autem honestiore nomine album Græcum vocant, ad entiam nigri, qvod est muscerda, secundum Joh. Schrœ- *Thesaur. Pharmac. Lib. 5. p. m. 812.* siccat, abstergit, discutit,

Stercus caninum.

 ape-

dita, & multum habet in recessu &c. vid. Mich
Oper. T. I. f. 773. ubi plura reperies. Juxta Fric
Clav. Schræder. pag. 647. album ex albô cane
qvia canes isti melioris sunt constitutionis, &
core sal abstergens, discutiens, aperiens, resc
le continetur, qvod in diebus canicularibus
natura exaltatur, penetrantius & subtilius evadi
Colorem autem stercoris canini notandum, qvo
ossa dura devorantes stercus reddant albissimun
tem Casparus Hoffmannus *Paraleipomen. Officin.*
med. p. m. 527. sæpe se subrisisse, cùm frontem
Pharmacopæorum fucatam viderit, Album græ
cùm stercus caninum cum Galenô deberent.
num sive Album græcum officinarum secundum
Schwenckfeldi *Theriotroph. Siles. p. m. 74.* collig
nibus, qvi solis ossibus per triduum nutriti fuer
rum, album, nec graviter olet. Siccatur & lævig
brum medicinale trajicitur & ad usum servatur.
stringit, siccat sine morsu. Fistulâ gutturi insuff

Ventri illitum aqvas trahit, hydropicis utile. Allegatum Stercoris canini uſum confirmant etiam alii Autores; ſiqvidem Chriſtianus Franciſcus Paullini *Cynograph. curioſ. Sect. III. cap. 16. p. 155.* in Anginâ pituitoſâ, vel in magnâ tonſillarum inflammatione, aut iis, qvibus ex glandularum affectionibus ſuffocationis periculum imminet, prædicat, vixqve præſtantius pharmacum eſſe dicit, cujus excrementi ſordidi virtutem in moleſtâ hac inflammatione, qvæ aphoniam ex potu ſubſeqvebatur, eximiam ſenſiſſe addit, ſi nimirum reſiccetur, tritumqve modicè cribretur, & ad uſum reſervetur, demumqve melle dilutum parti affectæ illinatur. vid. Mich. Ettmüll. *Oper. Tom. I. f. 1161.* De Virô Nobili ac generoſô, qvi, cùm diuturnâ inflammatione gutturis laborâſſet, neqve ullis remediis curari poſſet, tandem Eclegmate ex Stercore caninô, Saccharô penidiô & Syrupô Violarum ac diamorô, pulvere Ireos ad ℈ß. injectô (ad ſtercoris odorem refrenandum) uſus convaluit, vid. Petr. Foreſt. *Obſ. med. Lib. 15. Obſ. 10. Schol. fol. m. 145.* vid. etiam Zacut. Luſit. *de Medic. princip. Hiſtor. Lib. Hiſt. 82. fol. 144.* Stercus hirundinum & Canum Oſſibus nutritorum ad Anginam conferre ex Poliſiô refert Caſpar Theophilus Bierlingius *Theſ. theoret. pract. Caſ. II. Schol. §. 8. p. 111.* Seqvens Cataplasma puellæ Anginâ laborantis collo applicari juſſit Fridericus Dekker: *In Angina.*

℞. Nid. Hirundin. no. j. Flor. Sambuc. p. iij.
Cæpar. ſub Cinerib. coct. n. ij.
Coqv. ex Cereviſ. tenui, Contuſ. add.
Alb. græc. ℥iij. Ol. Oliv. q. ſ. M. fiat Cataplasma.

vid. Paul. Barbett. *Oper. Lib. 2. cap. 1. p. 44. ſq.* Hoc Cataplasma Fridericus Decker *Exercit. pract. cap. 2. p. 62.* ita præſcribit:

℞. Nid. Hirundin. no. j. Cæpar. alb. ſub Cinerib. coct. n. ij.
Farin. Semin. Lin. ℥iß. Rad. Alth. Lil. albor. ana ʒvj.
Alb. græc. ʒiij. Coqv. ex Cereviſ. q. ſ.
Contuſis add. Spirit. Vini ℥ß.
Vitell. Ovor. n. ij. f. Catapl.

Part. 1. cap. 24. p. m. ...
℞. Ciner. Hirundin.
Stercor. Canis per jejunium emaciati ana ℥ß.
Pulv. Croc. flor. Spicæ ana ʒj.
Benzoes ʒß. Mell. ℥iij. f. Cataplasma.
Vel ℞. Semin. Cymin. ℥j. Absinth. virid. contus.
Farin. Hordei ana ℥ß.
Albi græc. ℥iij. c. Melle f. Cataplasma.
Felix Platerus *Obs. Lib. 2. p. 412.* seqvens Cataplasma
℞. Farin. Hord. Fabar. ana ℥iv. Nid. Hirundin.
Stercor. Canis sicci ℥iß. Mell. ℥ij.
Ol. Rosar. q. s. f. Cataplasma.
Huc pertinet etiam Cataplasma de Nido Hirundini
Mynsicht. *Armament. med. chym. Sect. 37. p. m. 459.*
℞. Nid. Hirund. n. j. Albi Græc. ℥iß.
Rad. Alth. Lilior. alb. ana ℥j.
Caricar. pingv. Dactylor. ana n. iij.
Coqv. in ▽ comm. ad remanentiam pulvis, po
add. Ol. Violar. ℥iij.
Farin. Chamæmel. Fœn. græc. Sem. Lin. Triti
Cerebri Cati ℥ß.
Pulv. Noctuæ combust. Hirund. combust. ana
Vitell. Ovor. n. j. Croc. orient. ʒj.

Plura ejusmodi Cataplasmata & alia medicamenta, qvæ Stercus caninum ingreditur, vid. in Joh. Michaël. *Prax. Chym. Part. I. Lib. 3. cap. 1. p. m. 108.* Philipp. Fraundorffer. *Tabul. Smaragd. p. 62. sq.* Galen. *de Simplic. Medic. Facult. f. 75.* Prax. Chymiatr. *ration. p. 54.* Christ. Franc. Paullin. Dreck-Apotheck. *Sect. 2. cap. 1. p. 56. sq. it. Cynograph. curios. p. 156.*

Seqvens Gargarisma in faucium æstu præscribit Johannes Dolæus *Encyclop. chirurg. Lib. 1. cap. 25. p. 576.*

℞. Herb. Prunell. Mj. Summit. ejus Mij.
Alb. græc. ℥ß. Coqv. in ▽ & Vin. & add.
Spirit. Vin. ℥j. Mell. rosat. ʒij. M.

Vel ℞. Herb. Succis. Scabios. Betan. ana Mj. Alb. græc. ℥ß.
Mell. rosat. ʒij. Coqv. in ▽ &c.

Ad Ulcera maligna tonsillarum linimento, qvod ex Cinere Centaurii minoris & stercore caninô pulverisatô ac melle constabat, magnô cum honore se curâsse scribit Petrus Forestus *Lib. 15. Obs. 10. f. m. 145.* Aqvam non solùm in Ozænis sed omnibus narium & oris fœtidis Ulceribus utilem describit Daniel Sennertus *Pract. Lib. I. Part. 3. Sect. 4. cap. 1. p. m. 932.* scilicet:

℞. Mellis rosac. ℥ij. Sulphur. viv. Alumin. crud. ℥j. *Aqva ad Ozænam.*
Albi græci, summitat. Sabin. ana ℥ß. Spongiar. Sambuc. ʒj.
Fol. Hyperic, Rut. Rorismarin. Plantagin.
Salv. Puleg. ana Mß. Coqvantur omnia in Vini & Aqvæ ℔ij. ad Consumptionem digiti transversi, sub finem add.
Ærugin. Æris ℥j & relinqvantur, donec refrixerint, postea colentur. Tempore usûs in Cochleari calefiant, & penicillô aqvâ madidô locus exulceratus illinatur, vel lana mollis aut linteum eâ madidum naribus immittatur.

Pro Curâ Condylomatum Pulverem ex Radice Scrophulariæ, Myrrhâ, thure, albô græcô, Cancris & Coriis calceorum combustis, vel linimentum ex albô Græcô in Spiritu Vini dissoluto ... nentem Thomæ Willisii ordinat Johannes Dolæus *Encyclop. chirurg. Lib. 3. cap. 3. p. 724.* Ad Erysipelas pro rusticis & pau- *ad Condylomata.* *ad Erysipelas.*
peri-

ingreditur *Aqvam Vulnerariam Domino à Wertbern* tiſſimam, qvæ juxta Caſp. Theoph. Bierling. *Adverſ* talis eſt.

℞. Herb. Apii vel Heder. arbor. Miij. Pyrol. M
Veron Miij. Albi Græci ℔ß.

inde Cucurbitæ & ter cum Cereviſiâ veteri nondum dâ deſtilla. Cereviſia deſtillata ſemper reaffundat novæ & reſervetur tandem uſui. Alii addunt Nicoti pellant *Potionem travmaticam Strekenſem*. Item *rariæ Vœlteri*, cujus deſcribtio hæc eſt:

℞. Herb. Heder. terreſtr. Pyrol. Agrimon. c. flo
Flor. Hyperic. ana Mj.
Rad. Chin. Gentian. ana ℥j.
Ireos Florent. Ariſtoloch. ⊖ ana. ℥ß. Gal
Alb. Græc. ℥iv. Conciſa & per octo dies in Vi
cerata deſtilla.

Et *Aqva travmatica Schillingii*

℞. Herb. Sanicul. Artemiſ. Veron. Alchimill.
Heder. arbor. ana Mij.
Conſololid. Saracen. Pyrol. ana Mj.
Summit. Hyperic. Miß. Albi Græc. ℥iß.

§. 5.

Caprillum etiam ſtercus tam internè, qvam externè uſurpari ſolet, ſiqvidem ſecundum Joann. Schrœder. *Theſaur. pharmac. p. m. 814.* Calculum atterit & expellit. Varios ſtercori caprillo uſûs ex aliis Autoribus adſcribit Conradus Gesnerus *Lib. I. de Qvadrup. fol. 288.* e. g. induratis Scirrhorum in modum tumoribus congruit, ad Alopecias, lepras, pſoras, lichenas, parotides & bubones adhibetur. Medicaſter qvidam hoc fimô ad viperarum & aliarum beſtiarum morſûs ex acetô utebatur; ſanat etiam ulcera ſerpentia & idoneum ambuſtis medicamen reddit. A Guaineriô ſeqventi Medicamentô curata fuit vetula, qvæ ob elevationem gravis oneris diu nimium Menſium patiebatur fluxum; ſcilicet dabat drachmam unam tribus vicibus ſtomachô vacuô ac jejunô Cineris ſtercoris caprarum cum aqvâ pluviali, vid. Petr. Foreſt. *Obſ. Lib. 28. Obſ. 16. fol. 649.* Emplaſtrum ſeqvens ad Tumorem Artuum, Gliedſchwam, ingreditur etiam hoc excrementum ℞. Stercor. caprill. Acetô emolliti part. ij. Muſc. Acac. pulveriſ. part. j. Lithargyr. partem octavam: M. ad Conſiſtentiam Emplaſtri. Item Cataplasma ad Tumorem Teſtium, item in Hydrope:

℞. Flor. Chamom. Herb. Parid. ana Mij.
Farin. Fabar. ℥ß. Stercor. caprill. ℥iij.
Pulv. Teſt. Cochlear. ℥ij.
Coq. in ▽ Chamom. & c. + ad Conſiſtent. Caplasmatis.

Plura de Stercoris caprilli uſu vid. Andr. Matthiol. in Dioſcor. *Lib. II. cap. 73. p. 309. ſq.* In Podagrâ & œdemate Stercus caprinum cum Urinâ ægri ſubactum & inſtar Cataplaſmatis applicatum egregiè juvat, juxta Mich. Ettmüll. *Tom. I. f. 774.* Item in Cancrô, Arthritide, ad Contracturas, carbunculos, mammarum tumores, laudatur a Marcô Aureliô Severinô *Trimembr. Chirurg. p. 196.*

§. 6.

Fimus columbinus ruborem cutis ſangvinem alliciendo *Columbinum.*

Kkk kk excitat

& oleô arefactus tritusqve cum Nasturtii semin
Coxendicis, lateris, cervicis & lumborum dolores,
arthritides omnes expurgat. vid. Theod. Corbei *E*
plic. Claſſ. 3. Sect. 4. p. m. 535. Et juxta Mich. Ettmüll.
f. 1137. stercus columbinum perqvam nitrosum sp
efflorescit in Nitrum. Hinc & ex eodem rite calc
Sal diureticum salsum acqviri potest. Interim t
ritu Vini infusum illud parum præstat, nisi potiùs
ceratum exprimatur. Et *fol. 1304.* inqvit: Fimus
leviter est calcinandus, vel potiùs in aqvâ simplici
cerandus atqve Sal nitrosum seu lixivium summè
est extrahendum, qvod intrinsecus haustum mirum
pellit hydropicorum aqvas per Urinam. Acetum a
columbino percolatum, cum paucô melle mixtu
paroxysmô egregium est. Ingreditur etiam Em
Hydropem. *v. Pharmac. Aug. fol. m. 246. sq.* Inter
atterit & Urinam pellit. vid. Joh. Schrœder *Pharma*
Alopeciâ lavetur Caput lixiviô ex stercore colum
bustô præparatô. Vulnus â Cane rabidô inflictu
plasmate tegebat Jobus a Meekren *Obſ. med. chir. ca*
℞ Theriac. veter. ℥ß. Succ. Cepæ ℥iß.

℞. Terebinth. Cypriæ c. Vitell. Ovi in mortar. tepid. diſſolutæ.
Caſſiæ recenter extract. ana ℨiij.
Sem. 4. frig. major. excort. Malv. ana ℨvj.
Nucleor. Perſicor. detract. pellicul. ℥iiij.
Meſpilor. ℥iß. Stercor. Columbin. ℥ij
Mellis, Aqv. Parietar. ana ℔j. Contunde & deſtilla.

vid. Joan. Hornung. *Ciſt. med. Epiſt. 11. p. 35. 37. 39.* Contra Paſſionem hyſtericam Auſtriacæ Obſtetrices multum gloriantur de Suffitu, qvi paratur ex Stercore Columbarum rubrarum, floribus Carthami, Semine Cumini, Garyophyll. Aſſâ fœtid. Cortic. Cappar rubr. partibus æqv. qvibus lintea extra Cubiculum ſuffiantur. vid. Wolffg. Hœfer. *Hercul. med. Lib. 7. cap. 2. p. 382.* Ingreditur etiam *Emplaſtrum Magneticum*, qvod ex Agricola deſcribit Philippus Grülingus *Florileg. chym. Part. 29. p. 449.*

℞. Picis navalis ℥iiij. Sal. Arſenic. ℥iß.
Sacchar. Saturn. ℥ß. Fimi Columbin. ℥ij.
Ceræ q. ſ. pro incorporatione Emplaſtri.

Item Emplaſtrum Iſchiadicum, *in Pharmacop. Auguſtan. renov. Claſſ. 16. fol. m. 247.*

℞. Gummi Galban. Sagapen. Caſtor. ana ℥ß.
Euphorb. ℨj. Semin. Lin. Cepar. Eruc. ana ℥ij.
Pulpam Sciillæ. Stercor. columbin. ana ℨiij.
Ferment. acris, Ol. Lin. ana q. ſ.

Cataplaſma Peſtilentiale *ex Pharmacop. Batean. p. 32.*

℞. Stercoris Columb. pulveriſat. ℥jv. Croc. ℥ß.
Mithridat. Theriac. Londin. Semin. Sinap. ana ℥j.
Terebinth. q. ſ. ut fiat Cataplasma pro Bubonibus rumpendis.

Ad Menſium ſuppresſionem ſecretisſimum & inter arcana ſibi reſervavit Matth. Franc. Hertodt Pulverem ex Cineribus ſtercoris Columbini ℨj & Croci ℈ß. vid. Joan. Ferd. Hertodt *Crocolog. cap. 20. p. 216.* Et *cap. 16. p. 177.* hanc Aqvam ſpecificam in Colicâ præſcribit:

Ettmüller. *Vol. I. f. 805.*

§. 7.

Eqvinum. Stercus eqvinum vel ejus ſuccus expreſſus in
cô dolore, ſtrangulatu uteri, in fœtu mortuô & ſe
pellendis propinatur, extrinſecus autem ſangvini
cohibere dicitur. Præſtat tamen ſecundum Joh.
p. 824. Stercus ex eqvô avenâ nutritô & non ca
lieres etiam infantibus, variolis laborantibus, ad
accelerandam, ſtercus vel ipſius ſuccum expreſſu
exhibent. Operationem autem fieri ratione Sali
eô contenti, inqvit Fridericus Hoffmannus *Cl*
Lib. 5. p. 660. Mictionem ſupra Stercus eqvinum
ſtum, dum calet, ab ægrô factam, plures ſanâſſe Id
hoc Stercus expreſſum puerperis cúm vinô datum
pellere, ex aliis Autoribus refert Johannes Ruldo
rarius *Syllog. Memor. Medic. Cent. 4. §. 45. p. 220.* Ing
Aqvam animalem *in Pharmacop. Batean. p. m. 5.*
℞. Sulphuris eqvi non defatigati rec. globulos N
cum Leucœn. ℔viij. Add. Semin. Fœnic. Petro
Theriac. Iannanſ. ℔i. Polypod. qv. Ruſc. Fol. He

℥j. Cepar. coct. ℥ß. M. f. Cataplasma. vid. etiam Phil. Fraun-
f. *Tabul. Smaragd. p. 68. sq.* Rusticis aliisqve vilioris con- *in Colicâ.*
)nis hominibus sæpius Autor fuit Johannes Petrus Albrech-
ut succum fimi eqvini cum Cerevisiâ calidâ contra Coli-
morbum assumerent; externè autem dicti fimi portionem
cineribus calidis commixtam tepidè regioni circa Umbili-
apponerent; qvod evporiston nunqvam non ipsis exstitit
tare. *vid. M. N. C. Dec. II. An. 1. Obs. 81. p. 191.* Stercus eqvi-
cum vinô calidè propinatum in atrocissimô Colicæ dolore
at Georgius Dethardingius *Ephemer. Academ. N. C. Cent. I.*
App. p. 199. De Arcanô antipleuriticô, Stercore scilicet *in Pleuritide.*
nô, seqventia communicat Gerhardus Arnoldus de Vinc-
les *Ephemerid. Acad. Nat. Cur. Cent. 3. & 4. Obs. 178. p. 426.*
cus eqvi non castrati parti affectæ calidè applicatum & cum
romelite mixtum in formâ Cataplasmatis pleuriticorum so-
m esse, penes omnes, qvi Medicinæ limites salutârunt, in
essô est. Sunt qvi idem stercus subigant cum acetô Vini,
us minimè assentior, ex eô, qvòd judicem, omne acidum
huic morborum generi non parùm inimicum, si cui verò
am stercori admiscere lubeat, id non improbarem. Cùm
ve laudabilem effectum suppeditet externa applicatio, ad
rna etiam me perduxit cogitatio: Rec. Stercus eqvinum
hydromelite mixtum, hinc expressum & epotum liqvorem
iiß. plus minus pro ratione ægri, pluribus solatio fuisse, mul-
ci experientiâ comprobatum habeo. Ne verò â laudabili
Medicamentô avertantur delicatuli, longêqve reddatur no-
is faciliusqve sumpta, hac ratione elaborare ratus sum:
igatur qvantitas sufficiens Stercoris & urinæ eqvi non ca-
i, sicqve invicem mixta immittantur Cucurbitæ vitreæ, ca-
tatis & altitudinis sufficientis, qvæ probè obturata sepelia-
empore hiemali in fimô eqvinô per mensem, æstivali verò
)natur radiis solaribus per dies totidem; qvô tempore præ-

repetendo id usqve dum sufficiens qvantitas liqv
fuerit, qvi omnis in Spiritum volatilem rectificet
riùs corrigere eum & exaltare animus sit, additâ
Sassafras rectificatio repetatur, sicqve unà cum Sp
Sal volatile, cujus dosis est a ʒß. ad ʒj. cum suc
recenter expressô, aut cum Tincturâ florum Pa
dos, aut qvocunqve aliô liqvore appropriatô.
diem exhibitum in qvibuscunqve pleuriticis affect
mum adfert levamen cæteris paribus, â qvorum
numeri evasère immunes, qvi morti proximi vide
terqvam qvod etiam plurimos morbos ab acidô v
dos multoties pepulisse compertum habeat dictus
etiam Act. Eruditor. Lips. An. 1715. Octobr. p. 464.
coris eqvini, ex pilâ ejus recenti cum Vino expre
nobile est Anglorum evporiston contra Pleuritider
iidem vexantur, expectando insuper sudorem:
qvoqve contra Colicam convulsivam & passionem
uti scribit Michael Ettmüllerus *Oper. Tom. I. fol. 11*
inqvit idem: Ubi metus Gangrænæ est, Stercus

§. 8.

Ad lutum furnorum chymicorum ſeu deſtillatoriorum *Ad lutum* ercus eqvinum inter alia inſervit, vid. Nicol. Lemery *Cours de hymie Edition. Germ. p. m. 70.* Interdum etiam ad Sympathiam agicam adhibetur, qvalem ſpeciem facti de Eqvis hoc modô ecifis refert Michael Bernhardus Valentini *Novell. medico-Legal.* *& Sympathiam.* *ſ. 50. p. 880.* Eqvis ſcilicet Concivium in pratum Johannis enrici Brothun irruentibus, hic ſvaſu aliorum Ceſpites veſtiis ungularum eqvinarum notatos, cum fimô illorum eqvom, in caminô ſuſpendit; qvibus inde tabe conſumptis & perntibus de damnô reſarciendô agitur coram Judiciô, reqve ndem ad Facultatem Juridicam Giſſenam delatâ, ſententia ibim ſeqvens lata fuit; ubi varia de Inqviſiti pœnâ &c. reperies.

§. 9.

Felinum ſtercus â Brunfelſiô in Scotomiâ & Epilepſiâ cum *Felinum.* nô datur, qvem tamen uſum internum nemini ſvaderem, ſed tius externum ad Alopeciam & pilorum caſum admitterem, enim pili cadant ex qvocunqve loco, nec ampliùs renaſcan-, efficiet ſtercus felis ſiccum, tritum & forti aceto ita mixn, ut fiat veluti ſpiſſamentum. Qvô locus piloſus multoties die defricabitur ac inungetur, & in paucô tempore glaber pilisqve evadet v. Mizald. rediv. *N. 722. p. 313.* Econtra ad Alociam, juxta Joh. Dav. Ruland. *Pharmacop. ſtercor. p. 121.* ſtercus tti vel Cattæ cum Synapi & acetô inſervit, & pilos renaſci it. Item ex ſtercore catti cum reſinâ & Oleô roſaceô fiat ſarium, qvod contra fluxum Menſtruorum immoderatum let. Contra Panaritium ſeqvens commendat Oswaldus Galkhover Artzney-Buch *p. 442.* Stercus felinum circumliga gito & morietur vermis. Si ſtercus fuerit durum, aqvæ illud pone, ut molleſcat, & applica. Alii miſcent ſtercus cum elle & imponunt, & qvidam illud cum farinâ tritici commient, ſi eſt liqvidius. Utrum verò in Panaritiô vermiculus

reperia-

xilium; Jussi ut imponerent vel Stercus felinum
num, imprimis masculi, idqve recens & adhuc c
cuit prius & mox Vermiculus prorepsit subfuscu
omni dolore sublatô.

§. 10.

Gallinaceum. Stercus Gallinaceum ad Ambustiones præscrib
bette *Chirurg. Lib.3. cap.6. p.165.* in hac formulâ:

℞. Fol. Salv. recent. Mj Plantag. Mij.
Butyr. recent. non salit. ℥vj.
Stercor. Gallin. recent. & qvantum haberi
mi. ℥iij.

Frixentur per horæ qvadrantem & expressio serve
Hoc ungventô Miles pauper dives factus est. vi
Munnicks *Chirurg. Lib.3. cap.8. p.355.* it. Eberh. (
cin Cent. I. Consil. 24. Sch. p. 91. Idem medican
Barbette mentione etiam Monsieur le Clerc dans
complette *p. m. 209.* his verbis describit: Prenez
de feüille de sauge fraiche, deux poignée de pla
de beurre frais sans sel, trôis once de fiente de p
& la plus blanche, qu'on peut trouver. Fricasse

Jo. Schrœd. *Pharmacop. Lib.5. p. 860.* ſtercus gallinaceum omnia ea præſtare aptum eſt, qvæ columbinum, ſed inefficaciùs, privatim tamen colico & uterino dolori convenit; Valet itidem maximè ad Icterum, calculum & urinæ ſuppresſionem. Abſceſſûs etiam morbi lateralis diſrumpit. Gallinarum ſtercus in pulverem exſiccatum furnô vel ſtuphâ, commodè absqve aliâ præparatione exhibetur adverſus Colicos dolores, inqvid Petrus Poterius *Pharm. Spagyr. Lib. I. Op. p. 445.* Nobilis qvidam Colicis doloribus obnoxius, ſe illos depellere poſſe gallinaceô fimô in Vinô diſſolutô & expreſſô gloriari ſolebat. vid. Theodor. Corbei *Pharm. Simpl. Claſſ. 3. Sect. 4. p. 535.* Summum & certiſſimum ad ictericos remedium paratur ex Gallinarum Stercore albô ſeu gilvô, ſeorſim collectô, & pulveriſatô. Doſis eſt ℨß in Vinô per qvatuor vel qvinqve dies, & mira præſtat, inqvit Claudius Deodatus *Hygiaſtic. Lib. 1. cap. 37. p. 361.* vid. etiam Joſ. Qvercetan. *Pharmacop. p. m. 140.* Ad Colicam, Iliacam, Tormina, ſuffocationem & dolorem matricis, venena, lumbricos, cum acetô vel vinô ſumptum ſtercus gallinanaceum â variis Autoribus commendatur. Item externè ad oculorum claritatem, ulcera, verrucas, cicatrices, hæmorrhoides, ad pedum & brachiorum dolores. &c. vid. Joh. Dav. Ruland. *Pharmacop. ſtercor. cap. 28. p. 152. ſq. Et p. 156.* ad Sqvinantiam ſeqvens Cataplaſma deſcribit:

℞. Stercor. Gallinar. ℥iv.
Farin. Fabar. ℥ij f. Cataplaſma.

Aliud. ℞. Ungv. dialth ℥iiij.
Ol. Lilior. vel Amygdal. ℥ij.
Stercor. Gallinar. ℥vj. f. Cataplaſma.

§. II.

Hirundinum. Hirundinis ſtercus intrinſecus & extrinſecus uſurpatur inprimis in morſibus canis rabidi, in doloribus Colicis & nephriticis,

ungas frequentius. Ad capillos denigrandos ... num accipe & admisce acetum, impone in vas qve reconde 35. dies in fimo eqvino. Illine post caput tonsum, prius autem faciem unge adipe eam destillet, & dum caput siccatur, in ore tene o tes lædantur, ac post dies qvatuor lava caput iter alvum laxandam fiat ex stercore Hirundinum c suppositorium. Juxta Mich. Ettmüller. *Oper. Tom.* ginâ & tonsillarum inflammatione inter euporist meratur Cataplasma ex nidô hirundinum; qvo ne limi vel straminis parum præstat, potiùs ra salini ammoniacalis resolutivi non contemnendu tim cum lacte paratum. Statuit autem Ettmüll cora animalium omnium participare de natura constare qvippe ex acidô & alcali volatili oleosô, sal tertium armoniacale volatile. Et *fol. 807.* idem hirundinum unà cum excrementis contra angin rum inflammationem specificum & usitatissimu vocat, interim addit, nidum nil valere, sed exc mè salsa nitrosa, qvæ illic reperiuntur. Cataplasn

expertum. Nonnulli etiam admiſcent Olea & alias Species, v. g. Hadrianus à Mynſicht. *Theſaur. ſ. Armament. Chym. Sect. 37. p. m. 459.* in Cataplasmate de nidô hirundinis, cujus Deſcriptionem ex eodem Autore jam ſupra §. 4. p. 806. adduximus. Alia Cataplasmata vide etiam apud Mich. Ettmüll. *l. a. fol. 807.* qvi hoc ſtercus locô albi Græci Gargarismati addit.

§. 12.

Stercus Leoninum in Partûs difficultate laudatur à Fridericô Hoffmannô *Clav. Schrœd. p. 678.* & qvidem ſtercus ex Leone fœmina, fœtum jam enixâ, exceptum, non ſolum per ſe exſiccatum mira præſtat in forma pulveris adſumptum, ſed & ad Epilepſiam Spiritus exinde paratur, tam ſimplex, qvàm compoſitus ant-epilepticus, ſeqventi modo: Rec. Cinerem Cornicis ex nido extract. Turturem unum uſtum, Cran. hum. combuſt. ℥j. Gran. Tiliæ. ℥ij. Stercor. Leon. ℥ß. Hæc ſeorſim per ſe in ſingularibus Cucurbitis perfundantur ſpiritu vini ad trium digitorum eminentiam. Stent in vaſis clauſis in digeſtione per triduum, aut ſi una infuſio non ſufficit, fiant plures. Poſtmodum adde tantum vini Malvatici, qvantum Aqva Vitæ extract. Sacchar. Cand. ℥jv. repone in vaſe vitreô optimè munitô. Eſt autem hoc medicamentum Elixir Epilepticum Cratonis, uti deſcribitur â Johann. Schrœd. *Pharmacop. p. 186.* Wolffg. Hœfer. *Herc. Med. Lib. 1. cap. 2. p. 17.* Idem medicamentum tanqvam remedium ſecretiſſimum ac certiſſimum contra Apoplexiam, qvo curatus eſt â Monachô, miſſô a Cardinali, Dux Auſtriæ epilepticus, deſcribit Conradus Victor Schneiderus *de Apoplex. cap. 22. p. m. 807. ſeq.* De ſtercoris Leonis virtute antepilepticâ ita qvoqve ſcribit Fridericus Hoffmannus *de Method. medend. Lib. 1. cap. 19. p. 283.* Stercus Leonis exſiccatum & pulveriſatum egregium eſt ant-epilepticum, & ejusdem ſpiritus adhuc præſtan-

Leonum.

Ω antepilepticus.

Elixir Epilepticum.

saur. pharmac. sive Tract. pract. cap. 18. fol. m. 313.
℞. Mumiæ ʒij. Limatur. Chalib. præparat. ʒj.
Stercor. Lepor. sicc. Ciner. Lumbric. ana
c. succ. Herniar. aut Violæ tricolor. coctô cum
formam Syrup. redigantur, aut cum infus. G
cant. f. Massa. capiat. ℈ij. vel ʒj. pro vice. Ste
cum melle mixtum ad formam fabarum & sæ
Herniam consolidat & Crepaturam. Cinis ster
& pilorum Leporis sumptus frangit & expellit cal
nas. Leporis stercus cum Vinô solutum potum de
cos sanat, uti Johannes David Rulandus *Pharmac.*
ex Thes. Paup. &c. recenset, ubi adhuc plura, e.
Sciaticis: Stercus Leporis distemperatum cum vi
plastratum Sciaticos omninò curat desperatos; it
constrictionem & ad facilem conceptionem ℞. S
Asphalt. Peucedan. ana, cum Cerâ temperentur,
chisci, de qvibus fiat suffumigium per inferiora,
coagulum & fimum leporis ana, misce cum m
locô adhibe tribus diebus ac totidem noctibus.
antea sterilis fuerit, deinceps tamen concipiet.

em Forestus *Lib. 21. Obs. 22. Schol. f. 822.* contra dolorem ischicum *Emplastrum* ex variorum animalium stercoribus applire docet. De Stercoris leporini usû ita canit Balduinus Ronsus *de Venation. medic. p. 6.* & qvidem ad fœcunditatem:

Smegma parant alii leporis de Stercore, sebum
Cui bovis est mixtum, qvô usu poscente linuntur
Partes obscœnæ, hinc Veneris commercia miscent. &c.

m.

Dissimulare suos coitus lasciva puella
Si cupit, incassum & Veneris gaudere duello,
Servatum gestet leporis perizomate stercus.

rro p. 8.

Qvando uteri nimis distenti flatibus urgent,
Siccatum stercus bibitur cum Nectare vitis.

paulo post;

- - pilulæ qvoqve stercoris ejus
Septenæ ex Vinô sumptæ vires recreabunt. &c.

§. 14.

Dominicus Panarolus *Pentec. III. Obs. 36. p. 92. seq.* stercus pinum optimum Colicorum Cruciatuum remedium vocans qvit: si Medicus aliqvando in impatientes incidat, qvi colicis loribus afflicti sint, propinandum administretur cum Vinô l liqvore convenienti, stercus lupinum in subtilissimum pulrem redactum, ad unius scrupuli pondus. Mirandum dictu, rbissimos dolores citò hoc pulvere evanuisse vidimus: qvi Colicis omnibus doloribus, tam â frigidâ, qvàm calidâ cauortis, summoperè auxiliatur; non operatur enim qvalitate nifestâ, sed tantum occultâ, ut pluries experti fuimus. rcus lupi recens (si haberi qveat) maceretur in spiritu vini rtiori per noctem, exprime tunc, & da ante Paroxysmum rilem ab Unciis tribus ad qvatuor; qvod ex relatione Vena- *Lupinum.*

rum & mejant & cacent in eminenti qvopiam
itaqve in ſpinis ſæpe æſtate ſtercus lupinum rep
cibus, vepribus herbisqve proceribus. vid. T
Pharmacop. Simplic. Claſſ. 3. Sect. 4. p. 534. ubi per
ſtercus, dictô modô collectum, qvidam colicis
bat, non tantùm in ipſis paroxyſmis, ſed etia
ſiqvidem phlegmone vacarent. Qvorum ego
non ampliùs hôc affectu correptos, & correpto
id graviter paſſos, ſed nec poſt paucum tempus.
cus recens, ligatum in cruribus, brachiis, vel in
dolorem tollere dicunt; alii ex vinô albô, vel ac
vid. Joh. Dan. Ruland *l. a. p. 149. ſq.* In Vertigi
rem ſibi ipſi qvidam Medicus præſcripſit.

℞. Rad. Doron. præp. ʒj. Stercor. lupini & p
Succin. alb. Magiſter. Corall. ana gr. xvj.
Sem. Coriandr. præp ʒß. Ol. ſtillat. Majoran.
Sacch. perlat. ad pond. omn. Detur ad ʒj.
in Aqvâ Ceraſ. flor. Tiliæ ſeu Lavendul.

Ad ſuffuſionem. vid. Chriſt. Franciſc. Paullin. *Lycograph. cap. 1. p.*
Excrementis circumliniri ſuffuſos prodeſt, vel

ſb, Medic. Candid. juveni ruſtico in Pruſſiâ ex po-
s, ſtercore lupi & canis, nec non oleô roſat. om-
ɔat Cataplaſma, loco dolenti tepidè imponen-
l mirificè prædicabat ille. vid. Paullin. *l. a. p. 142.*
ɛmorrhagiam Narium idem *p. 145.* fumum ex Ster-
ɔmbuſtô nonnullis placere ſcribit. Alii ſolô ſter-
ɔ rubrô ſumtô fluxum hunc ſiſtunt. De Stercore
in doloribus Colicis, uti modò diximus, compe-
na vis adſcribitur, ſubmonet Tobias Coberus *Ob-
nſ. Dec. 2. Obſerv. 8. p. m. 38.* illud non niſi Cor-
emata ſecluſô in uſum admittendum. Cùm enim
alios Dominus Tſchirnhauſs in vinô generoſô ſes-
m illius, Ventre prorſus conſtipatô, epotâſſet, non
meliùs, ſed longè pejùs deinde ſe habuit, qvod
alios uſu veniſſe eſt expertus. Lupi Stercus in ſta- *Antipathia.*
um occultatum non ſolùm eos â conſvetô cibô
d etiam veluti œſtrô qvodam maleficii actas ultrò
ıgitare, balare, & continenter trepidare cogit, ac
ſet, aut cum eis diverſaretur infenſiſſimus ac vora-
um hoſtis, lupus. Qvem vel ex ſolô odore lati-
mi ſibi inſidiari putant; Nec iis rebus finem fa-
: ablatum ſenſerint dictum ſtercus. Hôc ſanè au-
Mizaldus qvosdam impoſtores circumforaneos ja-
pecoris ægrotantis, vel aliter affecti, ſummos eſſe
agnâ pecuniâ ſimplices ruſticos emunxiſſe, vel pro
pingvem oviculam ſecum aſportâſſe. vid. Mizald.
ıor. Cent. 3. p. 106. ſq. Vel juxta Joh. Wier. *de La-
Oper. p. m. 725.* Agyrtæ pro hoc ſcopo lupi ſtercus
èpibus condunt.

§. 15.

ı ſtercus tam internè qvàm externe pro uſu me- *Murinum.*
i ſolet, ſiqvidem ſecundum Joh. Schrœder. *Phar-*

macop.

tibus exhibeantur, vel miſce ſtercus murinum
impone ſupra umbilicum, magnitudinem nucis
teratur ſtercus muris, & parum de eô in Umbili
tur. Aut frica Orificium ani infantis cum dicto
parvô digitô. Porrò ad Veſicæ Calculum comme
ſumptum hoc ſtercus; item ad Hæmoptyſin.
coagulatum ex Gabelckoverô ſeqvens præſcribit:

℞. Stercor. murin. elect. ʒiß.
Lacc. rub. ▽ Sigillat. Mum. Spermat. Ceti a
Bol. Armen. ℥ß. Doſ. ʒj. vel. ʒß.

Contra ſangvinis rejectionem per Os accipiuntur
ſtercoris muris ſubtiliter triti, & ſucci plantagin
vel tres, cum modicô Sacchari. v. Mizald. rediv.
p. 354. Ad augendam barbam hoc Linimentum h
Müllerus *Mirac. Chym. p. 107.* ſcilicet:

℞. Ciner. Talp. ℥ij.
Apum.
Avellan. toſt. ana ʒß.
Stercor. mur. ʒij. Ladan. optimi. ʒiß. Mel
Ol. Nardin. & Cer. q. ſ. f. Linimentum.

reverà infantes egregiè laxare, si nempe hujus duæ vel tres pilulæ in lacte assumantur, sed etiam majorum murium stercorum pilulas numerô novem deglutitas menses Mulierum expellere, scribit Michael Ettmüllerus *Oper. Tom. I. fol. 1161.* Et *f. 1080.* inqvit: Muscerdæ globuli tres vel qvatuor infantibus propinati in lacte maternô optimè eosdem laxant; nec contemnendum est hoc remedium in Casu contumacioris alvi; delicati eorum sex cum lacte subactos per linteum exprimunt, succum exhibendo. De Muris excrementis locô Confectionis Catechu comestis seqventem Observationem refert Vitus Riedlinus *Linear. medic. An. 1698. Febr. Obs. 21. p. 149. seq.* Vir qvidam, acuti aliàs judicii, cùm qvinqvagenariô major Catarrhis sæpius vexaretur, vel hac de Causâ Confectionem Catechu, qvæ â Murium excrementis adeò parùm differt, ut & â multis hoc nomine insigniatur, licet sibi ingratam, sæpius tamen in usum duxit, non multùm autem priùs masticavit, sed statim deglutiit; unde aliqvando de lectô surgens, & in mensâ aliqvot murium excrementa videns, hæc pro Confectione illâ, ex negligentiâ domesticorum ibi dispersâ habuit, indeqve, ut aliàs comedit; tum demum erroris sui certior factus, cùm negligentiam domesticis exprobrâsset, & illi, se nec vidisse qvidem Confectionem Catechu, tantùm non juratò testati fuissent, unde postmodum, cùm in residuum diligentiùs inqvisitum fuisset, qvid propriè comederit, constitit, & ipsi haud parvam nauseam movit.

§. 16.

Stercus ovillum cum Petroselinô sumptum ad Auriginem seu Icterum adhibetur. vid. Joh. Georg. Macas. *Promptuar. mater. med. p. 807.* Opilionem servo suo Icterico per qvindecim dies manè Unciam unam Stercoris ovilli in Decoctô Petroselini dedisse, refert Christ. Franc. Paullini Dreck-Apoth. *Sect. 2. cap. 12. p. 131. seq.* Contra inflationem Intestinorum Johannes Christianus Frommannus abdomini hoc Cataplasma ordinavit: *Ovillum.*

ſcribit Johannes Franciſcus Löw *de Variol. p. 249.*
. ℥jv. Ficuum No. xvj. ficus ſecentur per medium,
ctum in ▽ ℔xij. ad tertiæ partis conſumptionem
tum. Rec. hujus decocti ordinarii ℥ij. iij. vel v. S
Vervec. Hammels-Koth. Miſce cum decocto & p
teum, & de hoc exhibe ſingulis octo horis, vel
& deſuper ſudet. Fœmina qvædam ruſtica in c
ſtructione & dolore alvi, foliis ſenæ & Rhabarl
uſa, ſtercus recens ovillum Cataplasmatis formâ a
naturam à ſarcinâ liberavit, teſte Jacobô Auguſt
ſiô *M. N. C. Dec. II. An. 6. Obſ. 94. p. 185.* qvi pag. ſ
Obſervationem: Chriſtophorus Neubauer, figul
filiolus biennis, poſt variolas epidemias phagad
ſervavit Ulcera, qvæ ſat diu Chirurgorum illuſe
tandem inſperſô pulvere ſtercoris ovilli feliciter â
ēre ſanata. Cataplasma ad Clavum in digitô pe
mirificum & ſingulare in hoc tumorum genere a
pus Grülingius *Curat. Cent. Obſ. 8. p. 10. ſeq.* Rec.
℥j. Acet. Vini acerrim. q. ſ. Contunde & miſce, u
ma. Primò ſupra Clavum imponatur Emplaſtru

pore absumitur, adeò ut ne vestigium qvidem ejus remaneat. Idem stercus acetô dilutum ad verrucas, morum, myrmecias, thymos, furunculos adhibetur, vel etiam Emplastrum ex stercore & melle. Ad combustionem ignis valet Ungventum factum de stercore ovium, cera & oleô communi, vid. Joh. Dav. Ruland. *l. a. p. 64. 66.* it. Petr. Andr. Matthiol. *in Dioscorid. Lib. II. cap. 73. fol. 309.* Seqvens Ungventum ad Ambusta præscribit Johannes Muraltus *Chirurg. p. 792.* *Ad ambusta.*

℞. Cortic. inter. Tiliæ, Sambuc. ana Mj.
Semin. Lin. ℥iß. ▽ Flor. Sambuc. ℔iij.
stent per 2. noct. & dies in leni digestione, tunc. add.
Stercoris Ovill. ℥j. Butyr. Majal. non salit. ℔j.
Coqv. in Vas. fictil. bene vitreatô ad Consumptionem humiditatis, cola per linteum & exprime, add.
Ceræ ℔j. f. Ungventum molle, qvod calidè pennâ ambustis illinatur.

De Stercore ovillô, locô Pilularum exhibitô, hanc observationem recenset Vitus Riedlinus *Linear. med. An. 1696. Apr. Obs. 8. p. 164. sq.* Contraxerat Illustris cujusdam Comitis servus ex impurô & illicitô Coitu Gonorrhæam, cùmqve de hôc malo apud coqvum ejusdem Domini, qvem pro fidô habebat amicô, conqvestus fuisset, ille statim hunc simplicem se lusui habere velle secum constituit; respondet itaqve, sibi restare adhuc certas qvasdam pilulas, qvæ tum sibi ipsi, tum aliis in hoc malô mirum qvantum profuerint, si gratis vestem conficere velit, erat enim æger simul sartor, se illas communicaturum; annuit statim miser, &, qvæ alter desiderat, promittit, qvinimo, ut Pilulas proximè suppeditet anxiè rogat. Coqvus certum denominat tempus, & interea aliqvot stercori ovilli globulos in stabulô colligit reuntiqve sartori exhibet, qvi avide eos, & qvidem per aliqvot es deglutiit, donec nonaginta tales Pilulas consumsit, ex qvaum usu malum tantum mitigatum sibi credidit, ut non solum

immenſas gratias coqvo egerit, ſed
conficiendo, ſteterit.

§. 17.

Pavoninum. Pavonis ſtercus proprietate Ve
nare dicitur, imprimis in dies multo
nimirum & pulveriſatum ad drachn
noctem in vinô; hinc trajectum pe
tinuando â noviluniô usqve ad plenil
eſt. vid. Joh. Schrœd. *l. a. p. 865.* I
nô confirmat Joh. Dav. Rulandus *l. a*
inqviens, remedium paratu facillimu
qvidam magnæ authoritatis & de to
meritus â gravi qvadam Vertigine ſc
tus fuit. Paratur autem ex ſtercore
bus, qvod ſiccandum & pulveriſanc
eô drachma una per noctem integra
linteum trajecta exhibeantur vertigi
Noviluniô ad plenilunium &c. vid. I
Part. 2. cap. 4. p. 274. Chriſt. Joh. Lan
zar. River. *Prax. Med. Lib. I. cap. 9. p.*
Chym. Lib. 5. p. m. 107. Stercus Pavoni
ne in formâ pulveris cum Saccharô
drachmam ſemis vel integram Vertig
Joh. Hartmann. *Pract. Chymiatr. fol. n*
Stercoris pulvis cum vinô ad drachm
glutitus præſtantiſſimum eſt remediun
tur, per aliqvot menſes) tam ad ſa
ſævitiam compeſcendam, qvàm om
Borell. *Obſ. med. Cent. III. Obſ. 15. p.*
Neogamus amore formoſiſſimæ puell
peribat annum, potitus, in arcem qva
re ſe pulcherrimô ad ſatietatem exple

malem puriſſimamqve ſpirituum partem abſumi non ſentiens, Epilepſiâ corripitur. Huic â paroxyſmô excitato album Pavoninis excrementis deraſum, in decoctô millefolii, qvod caſu ad manum erat, Henricus ab Heer propinat, a cujus ſumptione aliqvot horas liber erat. Certum Experimentum contra Epilepſiam Julianæ Comitiſſæ in Naſſaw ex Gabelkovero deſcribit Joh. Dav. Ruland. *l. a. p. 198. ſeq.* Rec. Stercor. Pavon. Mj. Vin. ℔iß. Miſce, cola, colaturam deinde divide in tres partes, partem da ſtatim poſt paroxysmum, ſi poteſt bibere, decumbat in lectô & bene coopertus ſudet æger. Si morbus comitialis redit, da iterum poſt paroxysmum, & contectus in lectô rurſus ſudet. Tertiam partem da poſt dimidiam horam, & in lectô coopertus ſudet iterum, & ſudor ſemper abſtergatur bene. vid. etiam Oswald. Gæbelkhov. Artzney-Buch. *p. m. 22.* Stercus Pavonis ingreditur etiam Pulverem epilepticum pro pauperibus D. Scretæ

℞. Rad. Pæon. mar. Valerian. ſylveſtr.
Viſc. qvern. Sem. Pæon. ana ℥ß.
Raſur. Corn. Hirc. Stercor. Pavon. Vacc. nigr. combuſt.
Hirund. deplumat. toſt. Ocul. 69. ppt. Corall. r. ppt.
Semin. Rutæ & Nigell. an. ʒij. Succin. alb. ʒij.
Caſtor. Nuc. Moſch. ana ʒj. M. f. Pulv. ſubtil.
Doſ. ʒß. bis in die ex Aqv. Ceraſor. nigr.

vid. Roſin. Lentil. *Miſcell. Med. Pract. Part. III. p. 83.*

In Vertigine ſeqvens ungventum præſcribit Chriſtianus Franc. Paullini *Lycograph. Cap. I. p. 136.*

℞. Balſam. Rut. ʒij. Pingved. Cicon. ʒj.
♌ Lilior. convall. ℈j. Sangvin. lupin. gtt. xxjv.
Stercor. Pavon. ℈j. M.

Huc pertinet etiam Pulvis Eberhardi Olfers ad Vertiginem.

℞. Stercor. Pavon maris purior. in Umbra exſiccat.
Rad. Doronic. (ſeu Cerebri Sciur. rubr. exſicc.) ana ʒj.
⊖ volat. Succin. Lap. 69 crud. ana ℈j.
🜍 ♂t. Elæoſacch. Aniſ.

chael Ettmüllerus *Op. Tom. I. fol. 1161.* Stercoris I
Borellum Willisius ad Vertiginem commendat:
tationem ego nuper egregium effectum videns,
ciendum puto, vid. etiam *fol. 808. sq.* Nobilissim
trona hac arte sanabat epilepticos: accipiebat a
phyllorum rubris floribus imbutum, miscebat i
trajiciebat per linteum: propinabat hoc novem
bus, uti ex Joh. Heurnio refert Theodorus Cor
simpl. Class. 3. Sect. 4. p. 536. Inqvit autem Daniel I
mac. Dissert. I. Oper. p. 341. Pavonis stercus curios
cis Vertiginosisqve plus vice simplici, sed frustra, d

§. 18.

Suillum. Stercus suillum seu porcinum hæmorrhagi
uteri sistit, & qvidem pro odore naribus objectu
Hœfer *Hercul. Medic. Lib. I. cap. 9. p. 79.* ubi per
suum pulverisata ollæ veteris fragmenta admiscu
miraculum sangvinem stitisse. Hoc stercus in a
illitum hæmorrhagiam narium sistit, juxta Joh. S
848. & in hæmorrhagiâ Uteri calidè adhuc, lint
Vulvæ appositum expertum est remedium. In

.p. 327. ultimum refugium in ſiſtendô ſangvine eſt Stercus
cinum. Et n. 886. p. 367. inqvit idem, Sangvis ex qvacun-
parte corporis immodicè fluens illicò ſiſtitur, ſi ſubtili &
ô bombace involutum ſtercus ſuillum adhuc calens, in na-
, pudendum muliebre aut locum alium ſangvine manantem,
udatur. Qvod ruſticis potiùs, qvàm aulicis ſcriptum erit,
miles habeant labra lactucas. Ad hæmorrhagias Vulnerum
ens in Manuſcriptis ſuis annotavit Laurentius Babſt, Medi-
Electoralis Dresdenſis. Rec. Einen ſchwartzen Filtz-Hut,
ide ihn gantz klein, und ſo viel des Filtzes am Gewichte iſt,
el nimm auch Schweinen-Miſt, der wohl dürre iſt, vermi-
zuſammen in einen neuen Topff, klebe ihn feſte zu und laß
n Back-Ofen zu Pulver brennen. Uſus. Wenn ſich ein
ch hart verblutet, ſo ſchabe von leinen Tüchlein Fäßlein,
ff ſtreue des Pulvers und drücke es in die Wunde und laß
y Tage liegen. Iſt ein Meiſter-Stück vors Bluten. Fi-
Suis ſylveſtris aridum, in aqvâ aut vinô potum, rejectio-
ngvinis ſiſtit, vetuſtum lateris dolorem mulcet: ad rupta
nvulſa ex acetô bibitur: luxatis cum ceratô roſaceô me-
, juxta Petr. Andr. Matthiol. *in Dioſcorid. Lib. II. cap. 73.*
. 309. Conradi Walkumb agricolæ ſervus viginti ſex annos
s in ſangvinis per nares fluxum valde copioſum inciderat,
ntra diem circiter decem ſangvinis libræ profluxerint; ol-
iebat autem ſtercus ſuillum, & iſtô olfactoriô ſtatim remi-
profluvium, juxta Martin. Ruland. *Curat. empyr. Cent. X. Cu-*
. 57. p. m. 707. Stercus porcinum omnes hæmorrhagias ad
raculum ſiſtit, in qvibus non datur magis certum tutum re-
dium, ſive adhibeatur in formâ ſiccâ pulveris ad drachmam
m, ſive in formâ Syrupi adhibitum, inqvit Michael Ett-
llerus *Oper. Tom. I. f. m. 492.* ubi pergit: Annus eſt, ex qvô
lica qvædam poſt abortum, qvem patiebatur, inſigni labo-
at fluxu ſangvinis, cui, cùm â me conſilium peteret, ordi-
navi

nis menstrui fluxum superfluum accipe stercoris
stis magnitudinem dimidii ovi, dissolve cum aq
prime per linteum, expressæ aqvæ da Cochlear
Vel accipe stercus suillum mundum, calefac in
applica calidè infra umbilicum supra ventrem &
absqve noxâ. Ad sputum sangvinis Landrinus
Medicis derelicto stercoris suilli, sangvinis pat
Butyri recentis parùm, mixta dedit pro cibô,
sanus factus obambulavit. In febre continuâ per
lethaliter judicatâ præter alia Medicamenta etia
lum naribus admotum ordinavit. Rosinus Lenti
pract. p. 164. Fimus porcinus bulliat in aqvâ &
excipiat Mulier, albos Menses sistit, uti ex Heur
Rudolphus Camerarius *Memorabil. Med. Cent. I*
Juxta Lazar River. *Prax. Lib. IV. cap. 7. p. m. 33*
nus inter præstantissima specifica recensetur,
fronti & temporibus admoveatur vel, olfacien
vel siccus in nares immittatur. Id confirmat eti
Grube *de Medicam. simpl. Sect. 3. Art. 3. p. 57.* St
suillum recens naribus admotum hæmorrhagi
fluxum sangvinis sistere feliciter, â tot usqve ann

tionem sangvinis consopiat. *vid. etiam p. 61.* In Mensibus immodicis formetur pessus ex bombace, lanâ aut Linamentis, & imbuatur linimentô, qvod habet Stercor. porcin. ℥ß. Sangvin. Dracon. ʒß. Bol. armen. ʒj. Succ. burs. pastor. vel plantag. q. s. vid. Georg. Wolffg. Wedel. *Pharmacop. acroam. Lib. 2. Sect. 3. cap. 5. p. 341.* Et Joh. Conrad. Barckhaus. *Pharmacop. synopt. p. m. 121.* hunc Pessum ad Uteri hæmorrhagiam ordinat:

℞. Pulv. Stercor. suill. ʒvj. Herb. Burs. pastor. ℥ß.
Sympathetic. ℈j. m. & c. Zendalo rubr. f. Pessus.

De Curâ Panaritii per stercus suillum inqvit Johannes Agricola *Chirurg. parv. Tract. 5. p. m. 558.* Ich habe es nach des Paracelsi Instruction wahr befunden, wenn man Säw-Mist in einer Pfannen warm macht, und giesset ein wenig Eßig daran, und kocht es zu einem Brey, und schlägt es über, so tödtet es den Wurm gar geschwinde, dergleichen thut auch der Küh-Mist, eben also gebraucht. Seqventem Observationem de Stercoris suilli efficaciâ in Paralysi, refert Johannes Petrus Albrechtus *M. N. C. Dec. II. An. I. Obs. 81. p. 191.* Vir qvidem aliqvot annos passionibus Colicis valde obnoxius erat, qvibus tantopere affligebatur, ut paralysis dextri lateris cum amissione loqvelæ succederet. Circumstantes, absente Medicô, cûm nescii essent, qvid faciendum, accurrit fœmina qvædam recens Stercus suillum, qvod manibus gerebat, ægroti naribus intrudens; qvô vix peractô subitò ille in hæc erumpit verba: O Gott, wat stinckt dat Sau? & hac ratione non tantùm aphonia cessavit, sed & paralysis cruciatusqve colici extemplo remisêre. Non in narium modò, sed & Uteri hæmorrhagiâ, imò in qvartanâ stercus suillum laudat Georgius Dethardingius, *vid. Ephemerid. Academ. Nat. Curios. Cent. I. & II. Append. p. 199.* Experimentum probatum in multis infantibus, pueris, juvenibus & senibus. Recipe stercus Suis agrestis spissum, non lene, sicca bene, pulveri colato admisce vulgaris Tragææ tantundem, ut fœtor ster-

ſũs Aëtius laudat. Vulgus ad ſtercorandos ag
oleraceos ſuillum fimum cæteris præfert. Steror
antefebrilem a Johanne Theodorô Schenckiô Al
no Cummio communicatum, *M. N. C. Dec. II.*
Schol. p. 104. his verbis Schenckianis inſeruit Luca
Non poſſum qvin tibi ἐυπόριστον aliqvod ad febres i
non aliter, nec leviori cum ſucceſſu vim ſuam
ſolet Cortex ille magni pretii, magniqve â plur
China de China, revelem, hoc mihi communica
qvidam Dominicanus Tremoniæ, magnum ex
curatione nomen adeptus. Eſt autem Stercus p
aliqvot horas in ſpiritu Vini Rhenani infuſum, in
expreſſum, poſtmodum ad duo vel tria cochlea
Hoc medicamentum ſi corpore præparatô exhibe
qve unâ vice per ſudorem materiam febrilem e
rò, febrem ad qvatuor ſeptimanas differt. &c.
ſtercora præter Sulphureum principium, Sal etia
nitroſum contineant, qvâ ratione ad febres abig
ſatis liqvere poteſt. Johannes Schrœderus eqvider
ſtercus rejectiones ſangvinis ſiſtere ſcribit *Theſa*

cora longô intervallô post se relinqvit sive ex stercore recenti exprimatur succus & propinetur internè, aut applicetur fronti ac naribus externè: sive ex hoc succô, miscendo cum Vino atqve sacchare fiat Syrupus interne assumendus. Sive stercus recens adhuc calidum circumligetur fronti ac temporibus. Alii miscent stercus porcinum exsiccatum cum pulvere rosarum pro corrigendô fœtore &c.

§. 19.

Paulò antè de Stercore bubulô egimus, qvibus seqventia adhuc sunt annectenda de Stercore vaccino, qvod sæpius adhiberi solet, & qvidem externè ad varios tumores, apostemata, Scirrhos, Parotides, strumas, cum acetô mixtum calideqve applicatum. vid. Joh. Dav. Ruland. *l. a. p. 36. sq.* qvi *p. 38.* ex Gilbertô seqvens ad Strumas commendat: Rec. Fimi bovini, caprini, columbini, Lithargyrii, Cineris radic. Caulis, Sem. raphani, Armoniaci, Galbani, Amygdal. amarar. ana p. æ. Conficiantur omnia cum pice & modicô oleô antiqvô, vel cum axungiâ antiqvâ, scrophulas citò dissolvit, maximè si præcesserit purgatio. In Scabie humidâ vermiculari chronicâ Stercoris vaccini usum proficuum annotavit Samuel Steurlinus *Ephemer. Academ. Nat. Cur. Cent. VII. Obs. 22. p. 49.* mediæ scilicet ætatis fœmina Scabiem humidam cum pustulis majoribus, cutisqve foraminulis patiebatur incurabilem, ordinariis medicamentis diu adhibitis, demum verò vaccæ stercus Vini Spiritu repetitis vicibus extrahebatur, indies cochleatim propinabatur & patiens integræ restituebatur sanitati, expulsis per urinam & scabiem tenuioribus instar filamentorum vermiculis. Seqvens Cataplasma resolvens sive discutiens præscripsit Paulus Barbette *Chirurg. Part. II. Lib. 1. cap. 2. p. m. 73.* *Vaccinum.*

℞. Stercoris Vaccin. ℥iij. Succ. Cicutariæ ℥j.
Ol. Chamom. ℥ß. Ol. Castor. ʒij.
Bol. Armen. ʒß. Myrrh, rubr. ʒij. Croc. ʒj.
Farin. Lupinor. q. s. M. f. Cataplasma,

dum bracchio imponeretur, hoc & ſtatim & fa
aliqvotiesqve iteravit, & qvidem tam feliciter,
dolor ceſſaverit &c. In Podagrâ Emplaſtrum d
cinô multum commendat Avicennas, qvod f
Taranta *Philon. pharm. Lib. 6. cap. 20. p. m. 706.* i
vi deberet. Juxta verba Joh. Fernelii *Method.*
cap. 27. Oper. p. m. 421. Stercus vaccinum, cùm
paſcuntur herbas, impoſitum, emollit & reſol
mitigat, veſparum ictus mitigat, & additô ace
gerit. Idem confirmat Johannes Ferdinandus H
Maſtig. Morav. Part. 2. cap. 5. p. 244. ſq. ſtercus
cinum, cùm præſertim herbis recentioribus va
cum propriâ urinâ, vel aliô liqvore anodynô
& in chartâ bibulâ qvadruplâ extenſum linteis
& duodecimâ hora renovatum utiliſſimum eſt
qvanqvam parùm decoræ dignitatis inter materia
torum tamen teſtimoniô comprobatum reme
Stercore vaccinô & acetô cum tantillô Croci
rant, tepidè applicandum. Stercus hoc cum Vin

dynam, inqvit Michael Ettmüllerus *Oper. Tom. I. fol. 1161.* Ad Podagram & Cheiragram modò allegatus Rulandus *p. 48.* accipit Stercus vaccinum, coqvit cum Oleô roſaceô vel Chamomælinô ad formam pultis, qvæ appoſita omnem dolorem mitigat & tollit. Idqve Experimentum ſuum vocat. Alii pro hoc ſcopô Emplaſtrum è pingvedine Vulpis & Vulturis, vel ardeæ adhibent. In Tumore qvoqve œdematoſô, juxta Johann. Municks *Chirurg. Lib. I. cap. 6. p. m. 31.* nonnulli haud absqve ratione imponunt ſtercus vaccinum calidum, qvod reſpectu ſalis volatilis ac nitroſi in eô abundantis potenter poros aperit, ac Tumorem œdematoſum reſolvit, diſcutit; vel Cataplasma conficiunt ex Stercore vaccinô, qvod unà cum acetô frigunt, ac parum aluminis & ſulphuris ei admiſcent, e. g.

℞. Stercor. bubul. ℥iij. Fimi Columbin. ℥ij.
frigantur ſimul in ſartagine c. Axungiâ & Butyrô aut qvovis oleô, vel bulliant in oxycratô & Sulphure & alumine additis.

Contra Apum & Veſparum ictûs Stercus vaccinum cum acetô utiliter adhibetur, inqvit Eberhardus Gockelius *Conſilior. IX. p. 88.* Philippus Grülingius inqvit: Stercus de vaccâ nigrâ adhuc calidum indatur ollæ & calcinetur, atqve infanti recens nato detur a ſcrupulô ſemis ad integrum vel Drachmam ſemis, ſic tandem evomat pituitæ copiam in uterô collectam, qvæ eſt cauſa multorum malorum; hocqve Principis cujusdam ſecretum fuiſſe refert Johannes Franciſcus Lœw *Tr. de Variol. & Morbill. it. de Morb. Infant. p. m. 267.* v. etiam Philipp. Fraundorff. *Tabul. Smaragd. n. 221. p. 141.* ubi hoc Experimentum ad præſervandam Epilepſiam Hartmanno adſcribit. Ingreditur etiam Stercus Vaccinum Emplaſtrum antipodagricum, in qvibusdam Provinciis ſatis decantatum, cujus Compoſitio talis eſt: ℞. Eſulæ ...yon. Hellebor. nigr. Herb. Verben Rad. Ariſtoloch. rot. Herb. & Rad. Ranuncul. Herb. & Rad. Chelidon. Sal. comm. Hæc

orceis in crudelissimos Podagræ cruciatus raptus
qvid agerent, cùm eis pane veſci ex labore incu
rent, multis doloribus torti ſolamen qværitantes
undiqve â ſtabulô eqvorum vaccarumqve colli
nam pedes manusqve immiſère, & en! ſenſère le
runt aliqvoties & diſparuit crudeliſſimus ille
Podagra & Chiragra. *vid. M. N. C. Dec. III. An. 9
p. 40.* Seqvens Ungventum Hepaticum commu
nus Nicolaus Grimm *Compend. medic. chym. Pha
Sect. 10. p. 449.*

℞. Ceræ ex Bacc. Cinamom. ℔j. Ol. coct. fol. Ci
Ol. destill. Bacc. Cinamom. ʒij. Rad. Cinam
Pulv. Lign. Caliatur. Santal. citrin ana ℥j.
Stercor. Vaccin, Caprill. ana ℥ij M. f. Un

Stercus Vaccæ nigræ calcinatum a ℈j. ad ʒß mod
exhibitum, juxta balneum cum Corticibus Sali
paratum, Secretum perhibetur eſſe ad Epilepſiam
erorum præſervandam, imprimis autem id rec
nitroſitatem in ambuſtionibus eſt præſentaneum
vid. Eman. Kœnig. *Regn. animal. Sect. III. 3. p. 274.*

versus Nephritidem. Calculos enim citò solvit, & urinam copiosè movet, qvam & nigram primâ die pellit, fortè calculis vehementer attritis. vid. Petr. Poter. *Pharmacop. Spagyr. Lib. I. Oper. p. m. 445.* Hæc aqva vocatur Aqva omnium florum, qvia bos innumeris floribus vescitur, & maximi olim habita fuit, qvæ juxta Frid. Hoffmann. *Annotat. in Poter. l. a.* in ipsâ Gangrænâ, peste, inflammationibus, atthriticis & spasmodicis affectibus, tam intra, qvàm extra, divinam præstitit opem. Aqva hæc cum rore majali destillata tumoribus aqvosis & hydropicis applicata, eos certe discutit, uti ex Poppiô refert Ettmüllerus *l. a. f. 768.* Juxta Pharmac. Batean. *p. 15.* fit Aqva omnium florum ex Stercore vaccinô Majô collectô cum Leucœni tertiâ parte destillatô. Vel ex stercore vaccinô & limacibus cum testis contusis ana. com. organis destillatis. Dicitur hæc aqva arthritica, Arthriti vagæ, Rhevmatismo, Calculo, Urinæ suppressæ, &c. maximè proficua. Dos. ℥jv. pro vice. Externè etiam putatur Aqva omnium] florum cosmetici usus esse contra lentigines, interim, qvi aqvam spermatis ranarum habent, juxta Mich. Ettmüller. *l. a. f. 1161.* illâ carere possunt. De usu Stercoris vaccini vid. paulo supra §. *50.*

§. 20.

Solent etiam nonnulli Medici ipsa animalium Intestina & Ventriculum, imprimis Lupi, modò pro internô modò pro externô usu medicô adhibere, siqvidem Andreas Libavius in Dysenteriâ ungventum epomphalicum ex Rosatô vel Santalinô cum lupi intestinorum pulvere & argentô vivô foris applicat, v. Joh. Hornung. *Cist. med. Epistol. I. p. 2.* In Anorexiâ lupi Ventriculum cum euphoriâ usurpatum refert Christianus Franciscus Paullini *Lycograph. Sect. III. cap. 3. p. 155.* inqviens, Lambertus Schnealder, Scriba alicujus Generosi Nobilis Westphali, â febre qvartanâ adeò emaciatus, ut non ampliùs progredi potuerit, baculô licet suffultus, per multas hebdomadas ab omni cibô abstinen- *Intestinorum usus medicus.*

tuit eum facti; qvod ex ore ipsius habeo. C
dolorem in usu fuit Lazaro Riverio pulvis Inte
qvod seqventi Observatione *Cent. I. Obs. 59. p. n*
mat. Domina scilicet de Varanda, sexagenaria,
loribus vexabatur circa regionem lumborum,
triculi & intestinorum; duo injecti fuerant Cl
valde purgata fuerat, & Cucurbitula magna a
retro; dolores perpetuo intensi. Vocatus Ri
pulveris Intestini lupi drachmam unam cum vin
Statim cessavit dolor. *vide etiam Observat. 86. p.*
firmat Petrus Pacheqvus *Obs. 2. ibid. p. 259. seq.* in
nus Præses de Rupemora gravissimô colicô dol
tus triduum integrum, cùm nullis anodynis lev
drachmâ unâ pulveris Intestini lupi cum paucô
incantamenti instar in pristinam valetudinem e
locô plura exempla addit. Juxta Henr. Petræi
mon. *Tom. 2. Diss. 28. §. 28. p. 115.* inter ea, qvæ a
licos juvant, primas tenet Intestinum lupi siccat
tum drachmæ ponderis aut qvatuor. Et Christi
Paullini *Lycograph. Sect. 2. cap. 3. p. 155.* inqvit: cer

vissimè torqvebatur, ad qvem plus minùs qvinqve vel sex
dici invisendum venerunt. Contra qvem dolorem cùm mul-
& selectis medicamentis usi essent, nullum præstantius aut
inius remedium pro eô propulsandô invenerunt, qvàm
pi Intestinum. In pollinem etenim redactum & vinô gene-
ô exceptum, ac calidum epotum brevi opus suum confe-
& ipse æger sanus evasit, juxta verba Amati Lusitani *Cent.*
Curat.12. fol. m.227. ubi addit: Curent igitur Medici Inte-
um hoc apud Pharmacopolas semper ut habeatur. Seqven-
pulverem in Colicâ præscribit Franciscus Feyneus *Pract.*
. Lib. 4. cap. 22. p. m. 533. ℞. Intestini lupi in vinô generosô
& in Clibanô non admodum urente exsiccati ℥ij. C.C.ust.℥j
in. Galang. ana ℈ij. Sterc. lup. resicc. & Cinamom. ana ℨß.
r. Zingib. Croc. ana ℨß. Sacchari ad medium ponderis M.f.
is. Alium Pulverem specificum contra Colicam ordinat
Ferdin. Hertod *Crocolog. cap.14. p.176.* ℞. Testiculor. eqvi
lot. & exsiccat. in Cliban. Intestin. Lupi eod. mod. præ-
Stercor. ejusd. qvod terram non tetigit ana ℈j. Croc. ℈ß.
F. Pulv. pro 2. dosib. Certâ experientiâ Veterum & Re-
iorum comprobata laudantur Lupi Intestina in Colicâ ex-
iè Amuleti loco appensa, inqvit Emanuel Kœnig *Regn. ani-*
l. Sect. III. cap. 3. p. 261. Rustica Mulier doloribus colicis af-
ta pulverem ex intestinis lupi cum euphoriâ assumsit, post-
dum autem puellum summè famelicum peperit, uti ex Paul-
i Lycographiâ *supra Cap. I. §. 49.* adduximus. Ad Vermes
tium necandos Godofredus Schultzius mucum, seu Chyli
iqvias interiori tunicæ ventriculi suilli adhærentes commen-
t, qvi licet sordidum qvadantenus & delicatioribus fortassis
ominabile sit remedium, vulgo tamen crebris experimentis
commendatissimus. *v. M. N. C. Dec. II. An. 3. Obs. 87. p. 433. sq.*

§. 20.

Ad Historica pertinet, qvod ex Martianô Capellâ recen-

 set

ſet Guilielmus Saldenus *de Libris varioqve eor. uſu &* *cap. 1. p.6. ſq.* ſcilicet ſtupendam Bibliothecam Conſtanti litanam, Inteſtinum Draconis habuiſſe, magnitudine C & viginti pedum, inſcripta habens Homeri Poemata, I & Odyſſeam.

CAPUT XV.
De
Qvæſtionibus Medico-forenſib

§. 1.

æſtio prima. Cùm ſuprà Capite nonô, aliqvot tam puellarum adultarum fœminarum, qvibus ob ani Clauſur alias ob cauſas, fæces alvinæ per Partes genita cerni ſolebant, exempla adduxerim: non im mihi hôc locô ventilanda videtur

QVÆSTIO I.
An ejusmodi feminis adultis, Excrementa a per Vulvam ejicientibus, nubere liceat? An tale Matrimonium jam contractum vel c conſummatum iterum diſſolvi debeat?

Rationes pro impediendô & diſſolvendô Matrimoniô eſſ ſunt, qvia ejusmodi Cohabitatio ſordida nimis, fœtida renda atqve abominabilis eſt, adeò ut etiam â nonnulli Coitu Sodomiticô habeatur: cujusmodi congreſſus Ster pro Sodomiticô allegati exemplum recenſet Andreas I mannus *Obſervat. Medic. Decad. 2. Obſ. 2. p. m. 23. ſq.* & q de fœminâ ruſticâ, viginti aliqvot annorum, cui propter ſam conformationem podex exteriùs erat occluſus, intus in vaginam uterinam deſinens, unde excrementa alvina p

im excernebat. Qvanqvam verò hujus maritus ante benedi-ionem sacerdotalem per annuum spatium die noctuqve mul-ties sese cum eâ copulaverat, adeò ut ex tali congressu fœ-ina non solùm impraegnaretur, verùm etiam postmodum ortiret; nihilominus tamen abortum pro suô agnoscere no-it, sed potiùs contra Uxorem excepit, eum fœtum esse â pu-perâ suppositum, & â muliere militari exclusum. Hinc in idiciô Ecclesiasticô ad divortium provocabat, ac imprimis ur-ebat, congressum, qvem hactenus cum Uxore habuerit, fuisse rdidum & fœtidum, seqve proinde eum ulterius sine horrore abominabili crimine Sodomiæ continuare non posse. Im-otentiam etenim legitimè cohabitandi ac congressum Sodo-iticum Sole meridianô clariorem esse, pariter allegabat, siqvi-em impotentiæ ratione Penis neutiqvam tendere valeat ad ori-cium Uteri internum, sed longè potiùs aberret in Intestinum ctum, qvin Semen, continens in sese luculam seu radium vi-elasticum, emittatur in Cloacam; proinde Sodomia nullâ digeat probatione. Hæc ex Petermanno.

§. 2.

Huic Observationi & rationibus accedit etiam Matrimonii hôc fundamentô interdicti exemplum, siqvidem secundum bservationem Johannis Hessi apud Johannem Schenckium *bs. medic. Lib. 3. fol. m. 393.* formosæ cuidam puellæ, feces alvi-s semper per uterum dejicienti, Senatus Tubingensis, ne nu-eret, interdixit. *Exemplum prohibiti matrimonii.*

§. 3.

Anteqvam autem, qvid ad propositas Qvæstiones respon-ndum mihi videatur, addam, nonnulla adhuc admonenda nt, & qvidem Primò: talem fæcum alvinarum, tam in puellis, àm adultioribus personis observatam, perqve vulvam factam cretionem vitiosam, non semper in eodem locô, sed modò x vulvæ parte inferiore circa coalitum labiorum, per peculia- *Distinctio inter loca excretionis.*

 rem

obſervatur, deliteſcere ſoleat, per qvod excrem
na, egredi deprehenduntur; uti in puellâ octo
marum, excrementa per vulvam emittente, anno
Fürſt, in qvâ ſcilicet puellâ, cùm dictus Medicu
nihil vulvâ abſterſisqve excrementis, Naturæ i
compendium accuratiùs perluſtraretur, incurva
num rectum ſuum in Vulvæ parte inferiore ſortit
advertit. *D. M. N. C. Dec. II. An. 3. Obſ. 112. p. 225.*
ſemeſtri, anô imperforatô natâ officium ani lab
tura crediderat: ubi enim ſubtus vaginam labi
coit, inibi orificium Inteſtini recti deliteſcebat,
lippô Jacobô Hartmannô *ibid. Dec. II. An. 10. Ob*
Videantur etiam, qvæ Henricus Volgnadus *ibi*
Obſ. 11. p. 36. ex Minadaô refert. Et mihi ipſi in
eodem in locô Inteſtini recti exitum ſeu Sphin
cum excretione obſervare licuit, qvarum pa
Cap. 9. §. 38. mentionem feci.

§. 4.

In vagina uterina. Deinde in qvibusdam ſubjectis fœmininis,
lis, pariter â primô ortu talis Inteſtini recti term

86.p.m.255. De Virgine honestâ Herbornensi excrementa per muliebria clausô anô deponente, vitamqve ad viginti aliqvot annos producente optimèqve valente *vid. M. N. C. Dec. II. An 10. Obs. 75. p. 132. seq.* Huc pertinet etiam exemplum modò ex Petermannô recensitum.

§. 5.

In Interstitio a morbo.

Præter hanc autem præternaturalem Intestini recti in vaginam uteri insertionem in nonnullis fœminis adultis non â primâ conformatione, sed â morbô aut infortuniô aliqvô in interioribus vulvæ partibus, videlicet per vaginam uteri hujusve substantiam ipsam exitum sibi qværunt Excrementa. A variis enim causis Interstitium illud inter Intestinum rectum & vulvam, (Isthmus dictum) perforatum, vel exulceratum, vel disruptum apud Autores reperitur, uti ex superiori capite nonô paucis hoc locô repetere volumus. Perforati scilicet seu erosi hujus interstitii exemplum in puellâ dysentericâ octo annos nata observavit Johannes Schmid. *M. N. C. Dec. I. An. 3. Obs. 124. p. 198. & An. 4. & 5. Obs. 57. p. 199.* Hæc scilicet puella per aliqvot annos circa loca pudenda pruritum sentiebat, qvem frictione, remota etiam verecundiâ, demulcere sæpiusculе conabatur, nec à parentibus reprehensa, ut manûs a locis hisce removeret, corrigi poterat; tandem Dysenteriâ malignâ corripiebatur, ad qvam exstirpandam cum Enemata adhiberentur, non solùm pars eorum, sed etiam mucosa & cruenta ex Intestinis materia per genitalia evacuabatur, qvod dictus Autor ab erosione Intestinorum derivat. A Fluore albô cum Lue venereâ uterum ac Intestinum rectum ita erosum, ut fæces per partem anteriorem lotiumqve per posteriorem redderentur, in muliere observatum legimus apud Johannem Rhodium *Observat. medic. Centur. 2. Obs. 91. p. m. 99.* Post Ulcus â Venere præposterâ in Intestinô rectô, vaginam uterinam penetrans, stercus per vulvam excernebat Meretrix illa, cujus supra ex Petri

de Marchettis *Observ. Medic. chirurgico-posthum. Obs. 5. pag. m. 135.* meminimus. Item fœmina qvædam postqvam diuturnô tempore purulenta fœtidaqve manifestissima exulcerati Uteri signa per partes genitales excrevisset, tandem etiam stercora per eundem locum demisit, juxta Remberti Dodonæi *Annotat. in Anton. Beniven. Observ. medic. cap. II. p. 156.* Fœmina qvædam nobilis per qvadriennium cum lotiô & stercore sangvinem emiserat, nullum inde dolorem persentiens, tandem corrosis ac perforatis intestinis per vulvam totô vitæ tempore Stercora misere excrevit, juxta Amat. Lusitan. *Curat. medic. Cent. 2. Curat. 10. fol. m. 140.* Post Hæmorrhoides cœcas idem malum observavit Andreas Petermannus in fœminâ honestâ, qvas diutius perpessa erat, ut inde Intestinum rectum & vagina uterina inflammarentur, hisqve postmodum per suppurationem adapertis, fæces tandem alvinæ per vulvam excernerentur. vid. Petermann. *l. a. p. m. 25.* Qvandoqve etiam in Partu difficili Paries ille seu Interstitium inter Uteri vaginam & Intestinum rectum ab Obstetricibus imperitis dilaceratur, ut postea excrementa per vulvam simul prodeant. vid. Christoph. Völters Hebammen-Schul, *Part. 2. cap. VI. Obs. 3. p. m. 248.* Thom. Bartholin. *de insolit. Part. Hist. cap. 14. p. m. 114.* item *Histor. medic. Cent. 2. Histor. 63. p. m. 248.* seq. Videantur etiam reliqva superius cap. 9. recensita exempla, ubi ex Johann. Rudolph. Salzmann. *Observat. anatom p. m.* mentio fit fæminæ cujusdam, cui post Dystokiam Intestina per Uterum Ulnæ unius & ultra longitudine propendebant, qvod ægrè ferens ægrota, omne id, qvod propendebat, rescindebat, atqve mox per Uterum feces excernebat. Notatu autem maximè dignum est exemplum ex Ido Wolfii *Observat. Chir. medic. Lib. I. Obs. 46. p. m 146. sqq.* de rustici cujusdam per sesqvi-annum hæmorrhagiâ Uteri posteaqve fæcum alvinarum, cum alvi plenariâ Obstructione, per Uterum excretione laborante uxore, post cujus dissectionem Intestinum Colon Utero firmi-

tet

er annexum atqve perforatum, ejusdemqve Cavitati putidissimi uris & stercoris ingentem qvantitatem communicans obser-abatur.

§. 6.

Porrò etiam Excrementa alvina ex Intestinis qvandoqve d Vesicam deponuntur, ita ut cum Urinâ simul excernantur; c qvidem fieri hoc solet, vel ob Vesicam & Intestina simul erosa; el dilacerata, vel etiam ob Intestini recti in vesicam implanta-onem; qvale exemplum recenset Henricus Roonhuysen *Part.2. bs.2. p.m.147.* de infante, die decimo qvartô post partum mo-ente, in qvô Intestinum rectum in fundô Vesicæ erat implan-tum, ita ut stercus, viâ aliàs naturali per podicem ejicien-dum, in Vesicam evacuaretur. Sine ano nascebatur d. 2. Aug. 1. Monstrum Parisiense, siqvidem Intestinum rectum erat m Meconio, illud verò, ubi anus debebat esse inserebatur Vesicam, qvæ aliàs erat plenissima, de qvo Casu Chirurgus risiensis, nomine Portal, Differtationem edidit. vid. Georg. *Satyr. medic. 7. p. 118.* Aliud exemplum de puerô, ani im-rforatione laborante, extat apud Theophil. Bonetum. *Sepul-et. fol. m. 884.* cujus extremitas Intestini recti, qvâ constare uisset anus, Corpori vesicæ, instar ureterum, non tamen obliqvum, uti ureteres, sed rectà fuit inserta. Licet au-hoc in puellô fuerit observatum; qvin tamen etiam in pu-extraordinariô Naturæ lusu, similis insertio Intestini recti Vesicam fieri possit, minimè dubitandum. *In Vesica.*

§. 7.

Secundò monendum, Excrementorum per hactenus re-nsita loca depositionem atqve effluxum in nonnullis subjectis hitus involuntariè, omni tempore seu continuò absqve ullô pedimento fieri, simul ac stercora ad erosorum, exulcera-um aut dilaceratorum Intestinorum foramen perveniunt, sive tu peristalticô appelluntur; si præsertim foramina sunt satis *Excretio involuntaria.*

magna.

tione & depoſitione alvi voluntariâ accidere ſo
vamus. Talis fæcum dimiſſio voluntaria in iis
habet, in qvibus Inteſtini recti extremitas ſeu
tivitate & primâ conformatione in vaginam uter
in veſicam urinariam inſerta ſeu implantata eſt
teſtinô exulceratô Stercus immediatè ad veſi
qvia in hoc Caſu involuntaria fæcum excretio â
ficæ impeditur.

§. 8.

Per foramen majus vel minus.

Tertio ejusmodi foraminum, per qvæ fæc
ordinariè rejiciuntur, alia eſſe minora, alia maj
dictis patet; ſcilicet parva ſatis obſervantur, ub
teſtini recti in vulvæ locum inferiorem, vel eti
uterinam â primâ conformatione implantatur;
illa, qvæ ab exulceratione aut dilaceratione In
num & vulvam ortum habent; qvibus annum
ubi, ſecundum Petermanni locum allegatum, N
num rectum aberraſſe, atqve Semen in Cloacan
atqve defendit.

plô ſuprà allegatô de Meretrice ex præpoſterâ Venere Ulceus vaginam uterinam penetrans patiente, illud Ulcus, per qvod excrementa alvina in vulvam excernebantur, atqve ab omnibus incurabile exiſtimabatur, à ſe ſanatum fuiſſe ſcribit. Item foraminis inter Inteſtinum rectum & Uteri vaginam, poſt partum difficilem exorti, atqve poſt ſex hebdomadas iterum conſolidati, exemplum legimus in Thomæ Bartholin. *Cent. 2. Hiſtor. 63. p. m. 248. ſeq.* Qvibus addendum illud, qvod de Capillamentarii noſtratis, nomine Thibout, uxore poſt abſceſſum utrinqve apertum ſanatâ & per multos annos optimè vivente ſupra adduxi.

§. 10.

Deniqve etiam attendendum venit, ejusmodi malum, ſecundum hactenus adducta exempla, qvandoqve â primâ conformatione aut ante matrimonium adfuiſſe; qvandoqve etiam poſt contractum vel conſummatum matrimonium atqve durante Conjugiô, â morbô, vel â partu difficili, vel ſecundum hactenus recenſita exempla, ab aliis cauſis contrahi. *Ante vel poſt nuptias ortus.*

§. 11.

Ut itaqve de propoſitis Qvæſtionibus (an ſcilicet fœminis adultis, excrementa alvina per vulvam excernentibus nubere liceat? Item, an matrimonium jamjam contractum vel conſummatum diſſolvi iterum debeat?) mentem meam explicem, qvoad primum membrum ſtatuo, qvòd, ſi exitus ille Inteſtini recti, ſeu foramen illud extraordinarium, per qvod excrementa alvina præternaturaliter egeruntur, in illô vulvæ locô, ubi labia in parte inferiore coëunt, â primâ conformatione dependeat, ejusmodi perſonis adultis matrimonium neqve interdicendum, neqve jamjam contractum diſſolvendum ſit; qvia in his ſubjectis talia foramina ſatis parva atqve Sphinctere ita clauſa ſervantur, ut excrementa, pariter uti naturaliter, in Inteſtinô rectô, non liberè nec continuè effluant, ſed potiùs pro lubitu *Reſponſio Autoris.* *Qvoad foramen in vulva.*

 bitu

probatur. Qvamvis enim ipsi Senatus Tubinge
ret, interdixerat, illa tamen Tubingam deserens i
gen, dimidiô milliari â Tubingâ distantem, p
cuidam pulcherrimum filium pepererat.

§. 12.

Objectio. Licet etiam qvis opponere vellet, per foran
parva in vulvam seu ejusdem inferiorem partem
coitu facillimè stercora esse proventura, atqve h
habitationem pariter fore ingratam atqve abomi
Responsio. hoc tamen respondeo, plerumqve in Orgasmô &
ob largiorem spirituum ad partes genitales & ad
xum, Sphincteres tam vesicæ, qvam Intestini rec
sexu, firmiter satis claudi, ita ut statim post coi
pollutionem nocturnam virorum, nec Urina ne
excerni possint. Qvalis clausura seu constrictio
tremitate Intestini recti, in casu tali extraordi
partem externam se finientis, atqve Sphincteris o
gentis, expectanda mihi videtur. Interim tame
posse, ut qvandoqve excrementa in ipsô coitu p
exitum sibi qværant, libenter concedo, cùm viros
tu vehementiori excrementa alvina simul dejecis

imqve in coitûs actu oblectantur, si coitum freqventant, ac-
idat qvandoqve, ut unà cum semine fæces per alvum emittant.
id. etiam *Spermatolog. nost. Cap. V. §. 76. p. 316.*

§. 13.

Qvodsi etiam fæcum alvinarum excretio non in vulvæ par- *In Vagina Uteri.*
e exteriore & inferiore, sed secundum memorata exempla, in
teri vaginâ accideret, tunc ante omnia inqvirendum mihi vi-
etur, an hæc stercora â primâ statim confirmatione, anô oc-
usô, ex fine Intestini recti in vaginam uterinam implantati, per
rvum foramen & qvasi Sphincterem, & qvidem non insensi-
iliter aut involuntariè, & continuè, sed potiùs pro volun-
te istius personæ, uti in statu naturali per anum fieri solet,
grediantur; qvô in casu, æqvè uti in proximè explicatô, ob
isdem rationes non facilè stercoreus Coitus erit metuendus,
inc etiam tali fœminæ, meâ qvidem sententiâ, matrimonium
on erit interdicendum.

§. 14.

Econtra verò, ubi non â primâ nativitate, nec per parvum *A morbo.*
ramen, sphinctere præditum, sed per magnum atqve a mor-
s aut aliis causis exortum foramen, & qvidem omni tempore
sine retentionis possibilitate, Excrementa ex Intestinis in & per
ginam uterinam effluunt, uti supra exemplum de Puellâ dy-
nterica ex Observatione Johannis Schmidii *M. N. C. Dec. I.
n. 3. Obs. 24. p. 198. & An. 4. & 5. Obs. 157. p. 199.* item post fluo-
m album & Luem veneream, juxta Joh. Rhod. *Cent. 2. Obs.
p. 99.* post ulcus ex præposterâ Venere, secundum Petrum de
archettis *Observ. med. chirurg. p. m. 135.* vel post abscessum in
erstitio inter foramen anterius & posterius ex meâ Observa-
ne; item post erupturam aut dilacarationem ejusdem parie-
in partu difficili, uti supra ex Thom. Bartholin. *Cent. 2. Hi-
r. 36. p. m. 248. seq.* Christoph. Välters Hebammen-
chule *Part. 2. cap. 17. Obs. 3. p. m. 248. seq.* adduximus; ejus-

 modi

ſum, & foramen in Vaginâ uterinâ tam patulum
nis ſecundum Petermanni Obſervationem, in Inte
aberrare atqve ſemen in cloacam emittere qveat.

§. 15.

Caſus ſuſpe-ctus.

Qvæ tamen Petermanni Obſervatio, non q
Medici, Caſum referentis, ſed ratione Mariti
dici, ad divortium provocantis, ut fatear, ſuſpe
tur; ſiqvidem ipſa Obſervatio teſtatur, fœminæ
cem propter vitioſam conformationem exteriù
ſum, intus tamen in vaginam uterinam deſiiſſe,
ritum ante benedictionem ſacerdotalem per an
die noctuqve multoties ſeſe cum eâ copulâſſe, u
congreſſu fœmina imprægnata poſtmodumqve
fuerit. Nihilominus tamen idem maritus poſtea
tivum pro ſuô agnoſcere noluit, ſed potiùs eunde
ſuppoſitum & â muliere militari excluſum vendi
ob foramen in vaginâ, dictô modô deſcriptum,
qvem hactenus cum uxore habuerit, ſordidum &
ſeqve ulterius ſine horrore & abominabili Sodo
coitum cum ipſâ continuare non poſſe, dixit, co

circa inferiorem labiorum coitum & in vaginam Uteri insertionem monstravimus; exitum scilicet satis parvum & ratione Sphincteris satis angustum, minimè autem adeò amplum atqve hiantem fuisse, ut Penis in Intestinum rectum in coitu aberrare potuerit, qvod in aliis exemplis post exulcerationem aut dilacerationem Interstitii inter anum & vulvam libenter concedimus. Imò licet etiam, fortasse in partu difficili a dilaceratione aut aliô infortuniô, illud vaginæ foramen ante satis arctum, postmodum adeò fuisset dilatatum, uti maritus refert, aut planè novum foramen magnum exortum fuisse concederem, minimè tamen hic maritus ab uxore separandus esset, cùm post illicitam totiesqve repetitam copulationem carnalem Ingravidatio posteaqve difficilis partus atqve dilaceratio secuta fuerit. Sed ad propositam nostram redeamus.

§. 16.

Qvantum scilicet porrò illas fœminas attinet, â qvibus ex qvacunqve causâ excrementa dicta per ipsam uteri cavitatem excernuntur, tales meô judiciô â matrimoniô arcendæ erunt in ejusmodi Casibus, qvales binos, alterum ex Johanne Rudolphô Salzmannô, alterum ex Ido Wolfiô suprà recensuimus. Juxta illum scilicet fœminæ post partum difficilem intestina, Ulnæ unius longitudine & ultra per Uterum propendebant; qvod ægrè ferens ægrota omne id, qvod propendebat, rescindebat, atqve mox per uterum fæces excernebat. Secundum Wolfium autem, in rusticæ cujusdam, post diuturnam uteri hæmorrhagiam fæces alvinas, cum alvi obstructione plenariâ, per uterum excernentis, dissectione, Intestinum Colon Utero firmiter annexum atqve perforatum, ejusdemqve cavitati putidissimi puris & stercoris ingentem qvantitatem communicans, observabatur. In utroqve exemplô Intestinorum vulnera seu foramina, in Uterô oborta, absqve dubiô fuerunt satis magna, neqve mediante qvodam Sphinctere se contrahere vel claudere *Per Uteri Cavitatem.*

riam & involuntariam, jam aliqvoties hactenus monstravi-
is, qvòd, si talis effluxus est penitus involuntarius atqve con-
uus, neqve â Sphinctere Intestini, aut qvodam ei analogô
pediri potest, sive sit in vaginâ uterinâ, sive in ipsô uterô, ab
ione, aut exulceratione, aut dilaceratione, & qvidem fora-
e existente satis amplô, tunc necessariò etiam Coitus sordi-
atqve abominabilis metuendus erit. Econtra verò, ubi
fecum effluxus non est continuus, sed per Sphincterem,
ordinariè constrictus & clausus in fecum excretione se di-
, pro voluntate ad tempus cohiberi potest, (id qvod fit,
ndo â prima conformatione Intestinum rectum vel in vul-
artem inferiorem, circa labiorum coitum, vel in Uteri va-
m, implantatum est) in ejusmodi Casu coitum stercoreum
planè non, aut non adeò freqventer secuturum credimus.
Qvod etiam in illô casu, ubi excrementa in Vesicam urinari-
deponuntur, intellectum volumus, cùm ob Vesicæ Sphin-
rem involuntaria fecum excretio ad minimum per tempus
tardari aut cohiberi possit. Unde prioribus personis non
qvè, ac posterioribus matrimonium concedendum videtur.

§. 19.

Tertiò qvoad magnitudinem foraminum, per qvæ fit talis *Qvoad foraminum magnitudinem.*
cretio naturalis, majora minoribus semper sunt magis suspe-
a. Ad minora referimus ea, per qvæ â Nativitate, podice
ausô, excrementa præternaturaliter prodeunt, & qvæ Sphin-
ere aut qvodam ei analogô, excretionem fæcum involuntari-
n impediente, prædita sunt, sive talis insertio in vulvâ, sive in
aginâ uterinâ reperiatur. Ad majora autem foramina perti-
ent illa, qvæ non à primâ conformatione, sed vel ab exulcera-
one aut dilaceratione oriuntur, nullumqve habent Sphincte-
em; hæc enim utplurimùm adeò magna sunt, ut fæces ex In-
stinô transire qveant; præterea etiam facillimè magis magis-
ve dilatari possunt. Interea non negamus, foramina in inter-
stitiô

rendi facillimè dilatentur, vel etiam ab erosion
tione indies magis dilacerentur, atqve majora evac

§. 20.

Qvoad curam. Qvartò ſi talis conſtitutio præternaturalis,
excrementa alvina per allegata loca extraordinaria
Coitumqve ſtercoreum & abominandum cauſa
medicabilis, nullâve arte Medico-chirurgicâ ſana
non tantummodò tali perſonæ, adhuc liberæ,
interdicendum, ſed ipſa qvoqve jam ligata, poſt c
ſalia & contractum matrimonium, iterum ſolv
Qvodſi verò ejusmodi foramina, ex Inteſtinô a
nam tendentia, per Medicinam aut Chirurgiam i
lidari, partesqve cohabitationi dicatæ in integrum
ſunt, qvalia exempla aliqvot ſupra recenſuimus, t
ſeu matrimonii denegatio locum non habet.

§. 21.

Qvoad tempus matrimonii. Deniqve à Divortiô ſeu ſeparatione conjug
mihi videntur illæ fœminæ, qvibus tale infortuni
ulceratio, dilaceratio, aut qvocunqve modô facta
atqve vaginæ uterinæ, vel ipſius Uteri perforatio

benedictionem ſacerdotalem ſit confirmatum, declaretur nullum; nihilominus tamen ejusmodi vitia morboſa & alia infortunia, poſt contractum matrimonium ſupervenientia, qvamvis etiam congreſſum & imprægnationem interdum impediant, matrimonium non diſſolvunt, ſiqvidem qvod durante matrimoniô alteri conjugi absqve propriâ culpâ obvenit infortunium, utriqve patienter tolerandum eſt. Contrarium autem judicium de illis uxoribus ferendum erit, qvæ propriâ culpâ, v. g. ab alienô & impurô Coitu indeqve exortâ Lue Venereâ, ejusmodi exulcerationem & perforationem Interſtitii inter Vulvam & Inteſtinum rectum, & qvidem immedicabilem contrahunt: Item ſi feminæ ante matrimonium tali affectu, ſeu involuntariâ & immedicabili ſecum alvinarum in Vaginam Uteri excretione laboraverint, ſponſusqve vel maritus ante ſponſalia & nuptias nullam planè hujus ſtatûs morboſi notitiam habuerit, ſed demum in cohabitatione conjugali inopinatò in tale ſimetum inciderit. Talis enim congreſſus, licet etiam fœcundus eſſe poſſit, ſimul tamen, utpote ſordidus, fœtidus atqve abominabilis, videtur prohibendus. Qvodſi verò talis ſtatus præternaturalis Sponſo aut marito ante ſponſalia & copulationem ſacerdotalem, & fortaſſe ex illicitâ Converſatione, (ſecundum exemplum ex Petermannô allegatum) ſatis notus fuerit, hic tamen ſciens & volens talem fœminam in Uxorem duxerit, tunc ejusmodi Vir non immeritò ex hoc labyrinthô & cloacâ liberandus non erit, atqve exceptiones fœtoris atqve abominationis ſponte ſuâ evaneſcent; qvod enim ſemel vel aliqvoties placuit, ſemper locô pœnæ placeat.

§. 22.

Fortaſſe etiam â nonnemine, pro impetrando Divortiô, Coitum ſtercoreum & abominandum referri poſſet alius caſus dabilis, qvando ſcilicet in partu difficili Iſthmus ſeu Perinæum vel Interſtitium inter anum & rimam pudendi mulie- *Qvæſtio de Iſthmô rupto*

 bris

foramen ad vulvam non perveniunt, ſed ex Inteſtinô rectô
ipertum, pro læſæ perſonæ voluntate, Sphincterem ſolitô
ô excernuntur. Imò licet talis hiatus ſit ſatis ingens vul-
e ampliſſima, ut adeo cum ejusmodi perſonâ Congreſſus
adeò jucundus celebretur, minimè tamen exinde Impræ-
io impeditur.

QVÆSTIO II.

An ex Meconiô per Puerperæ Vaginam uterinam prodeunte certum defuncti fœtûs ſignum deſumi qveat?

§. 1.

E Meconii Denominatione, colore & confiſtentiâ &c. jam *Meconium an ſignum fœtûs mortui?*
ſupra Capite nonô pluribus egimus, ſcilicet eſſe ſtercus
is ſubingricans, qvod non modò ab Infantibus recens natis,
in Uterô qvoqve adhuc detentis qvandoqve ante partum
titur; Ex arte autem Obſtetricariâ notum eſt, non ſolùm *affirmatur.*
etrices circa puerperia, & in examinibus, ſed etiam qvan-
ve Medicos, Meconium â fœtu in Uterô adhuc detentô ex-
im atqve tempore partûs difficilis in puerperæ vaginâ ute-
, vel in ipſô uterô ab Obſtetrice deprehenſum, pro Signô
s in Uterô jamjam mortui habere, atqve fœtum infallibi-
in Uterô defunctum præſagire. Inqvit enim Johannes
bus Waldſchmidius *Prax. med. Caſ. 53. p. m. 160.* Infantem
tuum eſſe judicamus ex diuturnitate doloroſi partûs, ex
ipilatione parturientis, ex colore lividô manûs exſertæ, ex
m excretione per muliebria &c. *& p. 944. ſq.* idem ſcribit:
ſſimum ſignum fœtûs mortui eſt, ſi in ipſô partu excre-
ta alvi per muliebria excernuntur, norunt hæc ipſæ Obſte-
s. Qvando enim ſimile obſervant, dicunt, vel jam extin-
i eſſe fœtum, vel ſaltem verſari in agone. Qvodſi igitur
icus ex his & aliis circumſtantiis certus ſit, fœtum in Uterô

(Indicibus utriusque manûs) in die Mutter, und fühlete ringst um des Kindes Kopff herum, langete mit denen Fingern etwas tieffer hinein, und nachdem ich selbige wieder herausgezogen, wurde ich der Materie daran gewahr, welche in des Kindes Gedärmen enthalten ist, und Meconium genennet wird; Daher nahme ich ab, daß das Kind todt wäre, welches Kenn-Zeichen bißher noch nicht in acht genommen worden; Denn es ist eine gantz gewisse Sache, (das Kind liege auch wie es wolle) wenn in Bemühung einer Frauen, bey der das Gewässer angebrochen, die Finger mit einer schwärtzlichen Farbe gleichsam bestrichen sind, so kan man sich versichern, daß das Kind todt ist, dieweil es ausgeleeret. Dieses habe ich in dergleichen Fällen offt gemercket, doch auch dabey in acht genommen, daß etliche Kinder den Leib nicht ausleeren, ob sie schon eine lange Zeit her todt sind. Darumb wenn man nichts an denen Fingern siehet, kan man nichts gewisses sagen, ob das Kind lebendig, oder todt ist. Wenn man nun durch dieses Zeichen versichert ist, daß das Kind nicht mehr lebet, kan man ohne alles Bedencken austreibende Artzeneyen gebrauchen rc.

§. 2.

Observatio in contrarium.

Qvamvis autem hæc ſententia hactenus pro certiſſimâ & infallibili habita fuerit, non tamen perpetuæ veritatis eſt, ſiqvidem Andreas Petermannus *Caſ. med. legal. Decad. I. Caſ. 7. p. m. 92.* in fœtûs cujusdam extractione Meconii aliqvot Cochlearia ex Puerperæ Uterô, ſatis adhuc clauſô, ope ſuorum digitorum prodiiſſe, ſe tamen nihilominus poſtea Inſtrumentô qvodam vivum & ſanum fœtum extraxiſſe, refert.

§. 3.

Monitum ad Obſtetrices.

Ex qva Obſervatione duo imprimis mihi monenda veniunt, & qvidem primò ratione Obſtetricum vel Chirurgorum Obſtetricum Munere qvandoqve ſungentium, ne ſcilicet poſt excretionem talis meconii, illi ſtatim de Infantis morte nimis

nfirmet, tunc puerpera ſtatim â ſuſpicione liberatur: Qvod ſi rò Medicus reqviſitus hujus argumenti, â Meconiô deſumpti fficientiam, ob allegatum Petermanni Obſervationem, infrinᵗ, tunc Mater, cæteris paribus, Infanticidii ſuſpecta manet.

§. 6.

Mediô itaqve tutiſſimus ibit Medicus, ad hanc qvæſtiom reſpondendo, qvòd ſcilicet utiqve verum ſit, in plerisqve ſibus, ubi Meconium partum præcedit, fœtum mortuum ſe-; unde absqve dubiô etiam modò allegati & alii Medici c ſignum pro certiſſimô judicârunt. Qvia verò Andreas ermannus, qvi ipſe, uti ſatis notum, ſæpiſſimè obſtetriciô nere functus eſt, & qvamplurimos vivos & mortuos fœtûs priis manibus & Inſtrumentis extraxit, in fœtûs cujusdam actione aliqvot Meconii cochlearia ex Uterô, ſatis adhuc ſô, ope ſuorum digitorum prodiiſſe, ſe tamen nihilominus ea Inſtrumentô qvodam, vivum & ſanum fœtum extraxiſſe, allegatô annotavit, exinde videmus, hanc qvoqve ſenten-n ſeu regulam de Meconii proventu mortem fœtûs indicannon ſemper eſſe infallibilem, ſed qvandoqve exceptionem ti: Qvinimo fortaſſe, etiam ſæpius ſimilis Obſervationes aliis edicis ac Obſtetricibus occurrere, dubium non eſt, licet non nper annotentur. Ipſe etiam memini, aliqvoties Obſtetrices partu difficili ex Meconii præſentiâ fœtûs mortem prædixiſcùm tamen poſtea vivus fœtus qvamvis maximè debilis, exheretur. Et Obſtetrix qvædam Dreſdenſis, cùm in examine pro functione, qvam per aliqvot jamjam annos exercuerat, â me eretur, an Meconium ante partum proveniens certum fœtûs uterô mortui ſignum præbeat? negativè ideò reſpondebat, ia tempore qvodam, cùm ad gravidam qvandam, unà cum cru ſuâ, exercitatâ pariter Obſtetrice, reqviſita fuiſſet, partiens hæc in hypocauſtô adhuc circumambulando aliqvot econii fruſta ex Uterô rejecerat, nihilominus tamen, poſt horam

Signum eſt incertum.

m mutare atqve vel ob laxitatem, vel ob rupturam Perito-, modò in Umbilicum, modò in Ingvina, modò in Scro- prolabi, ibidemqve certos tumores, Herniarum nomine entes, cauſari. Tali autem Inteſtinorum prolapſu ſeu Her- laborantes Viri utplurimum Virginibus aliisqve feminis otentiæ coëundi liberosqve generandi ſuſpecti eſſe ſolent, Obſervationem â Johanne Muys *Prax. Med. Chir. ration.* 4. *Obſ. 3. p. m. 148.* recenſitam. Nimirum recenter nupta o, ubi primâ vice lectum cum ſuô ſponſô eſſet ingreſſa, idâ manu mox illas mariti partes contrectat, qvas Ada- ſibi ficuum foliis ſtatim poſt lapſum contexiſſe legi- tqve ita eundem herniâ divexari ex vinculô, qvod geſta- nimadvertit, unde ferè in furorem acta hæc in verba eru- udeat te, conjux, qvod amaſiam tuam tam impèi dece- ; qvid conſilii mihi miſeræ? perii profectò; num tam conformatum corpus puellæ in flore ætatis conſtitutæ ac um decimum octavum nondum egreſſæ ſatisfacere poteſt? imè, actum eſt de me; emori mallem, qvàm tecum am- ùs habitare. Maritus hac ſuper re interea temporis ſeriò iloſophatus placidô ſermone tandem reſpondit: bonô ani- o ſis, animula mea, vanam ac ſupervacanam hanc, meum cor- ulum, depelle ſolicitudinem, qvoniam polliceor tibi, me ro virili conaturum efficere, ne unqvam hac de re conqvera- s ampliùs; ac novem menſibus vix elapſis experientia mariti rba confirmavit gemellis, qvos enixa eſt uxor poſtea mutire x audens de imaginariâ conjugis impotentiâ. Interdum etiam i hernioſi, certis de cauſis Impotentiam ſimulantes, ex eo- m fundamentô, commiſſum ſtuprum excuſare ſeqve defen- re conantur; unde qvandoqve Medicis proponitur

QVÆSTIO III.

An Hernioſi ad matrimonium ſobolisqve procreationem apti ſint?

 §. 1. Ad

-aunt, Omentum ſeu Epiploon ſolummodò in Umbilicum labi atqve ibidem Epiplocelen cauſari; qvandoqve tamen n in ſubjectis humanis Omentum usqve in hypogaſtriâ & ina protendi, uti ordinariè in canibus obſervatur, proba- experientiâ, ſiqvidem Felix Platerus Enterocelen & Epiplo- n in Ingvine cum Gangræna ſe obſervaſſe refert *Obſervat. p.m. 756. ſeq.* Scilicet pagano cuidam viro, alioqvin robu- cum duobus litiganti & in terram dejecto, adverſariorum pedem in Ingvinis dextri regionem adeò impetuoſè impe- it vehementem inde cruciatum mox ſentiens, vix iterum rit aſſurgere. Inde in lectum collocato ſtatim tumor in ô amplius apparuit. Chirurgus & Lithotomus vocati ru- m in Peritonæô factam atqve Procidentiam Inteſtinorum am judicârunt, ſed fruſtra in reponendô Inteſtinô labo- t. Ipſe autem Platerus ſuperveniens non ſolum Inteſtina am Omenti portionem procidiſſe aſſeveravit; qvod poſt- m in defunctô Sectio monſtravit, ſiqvidem Omentum nò corruptum erat, & prociderat cum Inteſtinis, &c. qvoqve, dum hæc ſcribo, in Chirurgo, qvi poſt exter- *Obſervatio* læſionem vel contuſionem, præter alia ſymptomata, per ecim dies omnimodam alvi conſtipationem omniumqve nptorum Vomitum qvandoqve cum fœtidô ſapore & odo- xperiebatur, obſervare mihi licuit. In hujus enim defun- & die 23. Octobr. 1724. à me diſſecti abdomine Omen- n ſuper Inteſtina ad Ingven usqve ſiniſtrum obliqvè nimisqve panſum deprehendi, ejusqve partem infimam unà cum Inte- i Coli portione, ad pollicis longitudinem verſus ſcrotum ita lapſam vel potiùs intruſam ut neqve Omentum ſolum, ne- ſimul cum Inteſtinô colô ulla vi extrahi poſſent. Item An- as Petermannus aliqvoties referebat, ſe Omentum usqve in vina protenſum obſervaſſe. Qvod etiam confirmat ipſius us Benjaminus Benedictus Petermannus *Obſerv. medic. Decad.*

 2. Obſ.

ui ante viginti aliqvot annos in Cive qvodam nostrate cum Observatio.
citatô Operatore & Herniotomô Dithelmô Schererô, Hel-
ô, observare licuit. Postqvàm enim ille Herniâ scrotali,
tis magnitudinem excedente, laborans dicti Schereri curæ
commiserat, hic statim ante incisionem Omentum simul
lapsum prædicebat; cùm autem factâ incisione Omentum
a Intestinis ita complicatum atqve hæc inter se coalita qvasi
eret, ut nullô modô â se invicem separari seu explicari pos-
, ab ulteriori Operatione abstinebat & factam incisionem
solidabat. Omnes illos molles ramices qvos carnosos vul-
appellat, ex Omenti prolapsu incrementôqve progigni
bit Andreas Vesalius *de Corpor. human. fabric. seu Anatom.*
5. cap. 4. fol m.380. Interdum qvoqve tota Vesica Urinaria
rotum prolabitur, qvale exemplum annotavit Fridericus
schius *Obs. 98. pag. m. 125.* In herniosi cadavere calculus
ipsa vesica unam scroti partem impleverat, Intestina omnia
ia alteram, vid. Thom. Bartholin. *Cent. 4. Histor. 28. pag.*
290.

§. 6.

A dictis illapsis partibus seu visceribus, Herniæ, uti paulò Denominationes.
tè dictum, diversas sortiuntur denominationes, dum Hernia
e in umbilicô, sive in Ingvine, sive in scrotô, ab Intestinis
ta, Intestinalis, seu Enterocele; ab Omentô omentalis vel
iplocele; ab Intestinis & omento simul Entero-Epiplocele
catur. Herniam illam, in qvâ Vesica urinaria in scrotum
olapsa fuit, Fridericus Ruyschius cysticam appellavit.

§. 7.

Ultra dictas Herniarum species adhuc aliæ reperiuntur, Aliæ species.
g. interdum in Scrotô continetur Aqva, talis tumor vocari
et Hernia aqvosa seu Hydrocele; vel Ventus seu flatus, & di-
ur Hernia ventosa, seu Physocele & Pnevmatocele; Qvando-
e Testiculi instar substantiæ carneæ indurantur, & audit Sar-

 cocele.

erô Ventre flaccidô & depressô, & in hunc tanqvam saccum, inanito appensum propendebat, qvem & fasciâ circumdu-, ut onus hoc sublevaret, collô suspensum gestabat, v. Felic. ter. *Obs. med. Lib. 3. p. 759.* Ubi etiam Puellæ recens natæ minit, qvæ tumorem immensum, ex Umbilicô propenden-, secum in lucem attulit, in qvô tenuia Intestina per Umbi-m prolapsa, globi magni instar convoluta tenui membranâ ucidâ, qvalis amnion fœtum involvens existit, investita con-ebantur &c. In Virgine qvadam ab assumptô leviter vene-& concitatis multis vomitibus Omphalocele in magnitudi-nem non mediocris utris, aut distenti potiùs fabri ferrarii s, excrevit, juxta Marc. Aurel. Severin. *de recondit. Abscess. er. Lib. 4. c. 21. p. m. 227. seq.* ubi figuram addit. Plura ejus li Herniæ umbilicalis majoris exempla vid. Frider. Dekkers *cit. pract. p. m. 37.* Heinr. van Roonhuys. *Obs. med. Lib. 1. Obs. 13. p. m. 46. sqq.*

§. 9.

Herniæ autem ingvinales non adeò magnæ evadunt, sed ndo ipsarùm moles aliqvantùm augetur, Intestina & Omen- ex Ingvinibus in scrotum prolabuntur, atqve Hernias npletas & qvandoqve maximas causantur, qvales paulò an-dduximus. De Herniâ triplici, ingentis ponderis & ad li-s sexaginta devenientis, Observationem recenset Johannes enckius *Obs. Medic. Lib. 4. fol. m. 54.* In Virô scilicet ma-nominis, vitam sendentariam agente temperie humidâ ditô, & diu in viduitate vitam transigente, Hernia tum a-sa, tum carnosa ac intestinalis in tantam magnitudinem ex-erat, ut ultra sexaginta libras penderet, & ipse ampliùs pondus propemodum ferre non posset, propter difficul-m spirandi, cùm omnia magna vi deorsum traherentur; perqve lecto affixus decumbere coactus fuit. Studiosi ologiæ Scrotum ex Enterocele & Epiplocele adeò tumebat, ut

Herniæ scrotales magnæ.

nt. Qvod etiam maritatis eqvidem ſvadendum eſſet, qvæ
n, cùm non ampliùs ſint ſui juris, fata ſua expectent.

§. 11.

Secundò ratione Herniarum Ingvinalium, in reutrô ſexu *Ratione Herniæ ingvinalis.*
m periculum metuendum erit, qvia tales, ſecundum ſu-
is adducta, utplurimùm non adeò magnæ exiſtunt, ſed,
najorem molem acqvirunt, tunc Inteſtina & Omentum in
tum prolabuntur, ſicqve ex Herniis imperfectis perfectæ
ompletæ & interdum maximæ evadunt, qvamdiu autem
tina in Ingvine hærent, neqve coitum & imprægnationem,
e Conceptionem impediunt.

§. 12.

Id qvod tertiò etiam de minoribus Herniis ſcrotalibus *Ratione Herniæ ſcrotalis.*
andum eſt, nullum ſcilicet exinde matrimonii impedimen-
eſſe metuendum, cùm infinita proſtent exempla hernio-
m, qvi partim jamjam hernioſi Uxores duxerunt, par-
durante matrimoniô tales facti ſunt, multos nihilominus
os progenerârunt. Qvodſi verò tales Herniæ nimium ſum-
t incrementum, alia eſſet qvæſtio.

§. 13.

Deinde ratione materiæ in Herniis ſeu iisdem tumoribus *Ratione materiæ.*
entæ, neqve Omentum, neqve Inteſtina in Umbilicum, vel
ina, vel Scrotum prolapſa Coitum & matrimonium impe-
, niſi aliud accidens, v. g. nimia moles, &c. accedat. Hinc
primaria contra Matrimonium argumenta ab Herniæ, im- *& magnitudinis.*
is ſcrotalis, Magnitudine petuntur, dum ſcilicet in tali caſu
eſtina in Scrotum delapſa illud in omnem Dimenſionem
iter extendunt. 2) Inteſtina propter neglectam ab initiô
iæ repoſitionem inter ſe vel cum Omentô nimis compli-
r, vel etiam cum Scrotô coaleſcunt, ut in abdomen reduci
eant. 3) Arteria & Vena ſpermatica, Vaſa item tam præ-
tia, qvàm deferentia, Muſculus cremaſter, imò ipſe teſti-

Sss ss culus,

cujusdam herniosi meminit, cujus modiô Hafnienfi vel
ô majus Scrotum omnia viscera cum Ventriculô simul vi-
tur in se continere; qvæ etiam moles veretri pellem infer-
ita secum in consensum raptaverat, ut vix leve ejus vesti-
ı appareret partis, qvâ Vir erat. Tale exemplum etiam
tatum legimus in Histor. Morbor. Vratislav. *A.1702.p.m.100.*
erniosô, cujus Scrotum magnitudine vastâ, figuram oblon-
ucurbitæ majoris referebat; atqve ob hanc Scroti porten-
ı magnitudinem & distensionem Penis planè retractus
ut in superiore Scroti parte nullum ejus vestigium appa-
, præter foveam, qvæ ad glandem intus latitantem pertin-
:. Ex hac foveâ urina effluebat, sed necesse erat, ut, qvo-
ınqve urinam reddere vellet, manu tumorem reprimeret
foveam dilataret. Bina qvoqve simillima exempla in Sper-
logiâ nostra *Cap.2. §.32. p.80.* recensui, alterum in Nobili,
ım in Pistore qvodam, â me observata: Nobilis scilicet
um in incredibilem magnitudinem, tam ratione longitu-
, qvàm latitudinis, erat expansum, ita ut genua attingeret,
: locô Penis fovea, per qvam Urina excernebatur, appare-
Qvandoqve etiam non ab Herniâ intestinali, sed carnosâ
arcocele vel varicosâ unius aut utriusqve Testiculi bursa
alis ita dilatatur, ut Penis evanescat, vel etiam adeò intor-
ır, ut perfectè sese erigere neqveat.

§. 15.

Qvodsi proinde qvis tam magnâ Herniâ scrotali laboret, *Autoris sententia.*
mentum & Intestina prolapsa simulqve complicata in
men reponi non possint, sed mole suâ Vasa sangvifera &
ıatica comprimant, ac seminis prolifici elaborationem ipsi-
Penis erectionem impediant, taliqve malo nullum reme-
medico-chirururgicum supersit, tum sanè â matrimoniô
ıdus, vel etiam jam uxoratus, nisi hoc vitium durante con-
supervenerit, iterum dissolvendus erit. Cùm econtra, si

erectionem impedire possunt, præterqvam qvod ipse tumor, ·i insignis est, non permittit, hominem copulâ carnali uti: ım etiamsi membri erectio fiat, membrorum conjunctionem ·ohibet &c. Qvamvis autem in Hydrocele impedimentum ·itûs & generationis mihi non eqvidem â partium genitalium frigeratione totiusqve corporis frigiditate, & spirituum ex- ·ctione derivandum sit, magnæ tamen hydroceles moles pe- ·sqve retractio in culpâ esse possunt. Qvod etiam de Physo- ·le & Sarcocele magna judicandum erit, nisi his malis arte ·irurgicâ & operatione mederi liceat.

§. 17.

Qvoad Curam Herniarum adhuc monendum venit, earun- *Curatio* ·m minores, uti modò dictum, subligaculis debitâqve Diætâ · ulteriori incrementô impediri posse; qvodsi verò jam nimis ·agnæ fuerint, ita ut seminis idonei præparatio, Penis erectio ·ipse Coitus turbetur, tunc videndum esset, an Herniotomiâ ·m vel sine Castratione huic malo mederi possimus. Circa ·nc tamen Curam ante omnia attendendum, an forte in ejus- ·odi Herniâ Omentum & Intestina inter se complicata, sint ideo- ·e in abdomen retrudi non possint. Qvô in casu talis Celo- ·mia potiùs intermittenda, ne herniosus extremo vitæ peri- ·lo exponatur, cùm non modò in Herniis majoribus, ubi o- ·nia ferè Intestina cum Omentô in Scrotô, ad genua expansô, ·ntinentur, Penisqve retrahitur, sed etiam in minoribus, qvan- · scilicet Intestina cum Omentô complicata & qvasi indurata ·nt, neqve reponi possunt, talis operatio frustra tentetur. Qvod ·tem hactenus de magnis Herniis intestinalibus & omentali- ·s diximus, idem etiam in Curâ Sarcoceles locum habet, qvæ ·Castratione seu indurati Testiculi resectione consistit. Sicuti ·c Operatio in magnâ Sarcocele, virgam virilem vel retra- ·nte vel incurvante, non æqve facilè ac in parvâ exerceri po- ·t, ita ante operationem nulla matrimonii ineundi spes super- erit.

irga virilis tam malè intorqvetur, ut ſeſe nullô modô perfectè rigere valeat, hinc per conſeqventiam ipſe Chriſtianus ad maimonium, qvamdiu hic affectus non curatur, planè eſt inhailis. Vel juxta ipſiſſima dictæ Facultatis verba, Editionis Gerianicæ Ammann. p. 105.

P.P. Nachdem ſie zu uns Chriſtian N. geſendet und informiret zu ſeyn begehret, ob er wegen ihm zugeſtandnen Beſchweung in Membris genitalibus und Geburts-Gliedern, ſo weit geund und tüchtig ſey, daß er ſich in den Eheſtand begeben und ehelie Wercke pflegen könne? Als berichten wir hierauff, daß nach vorergegangener Beſichtigung und Augenſchein ſeiner Mannſchafft, uch genugſame Exploration und Erwegung der innerlichen Urachen, wir befunden, daß er mit einer oneroſâ ſcroti magnitudine, herrührend von einem ſtarck verwimmerten Tumore des echten Teſticuli, ſo die Medici Sarcocelem oder einen Fleiſch-Bruch nennen, behafftet, auch dannenhero Virga virilis und ännliche Glid ſo intort und übel diſponirt, daß er, umb ſoler Beſchaffenheit wegen, die eheliche Beywohnung nicht pflen kan, und ietziger Zeit, gegenwärtigen Zuſtand nach, ſchuldie Freundſchafft des Eheſtandes zu erzeigen gantz ungeſchickt ſey. &c.

§. 19.

Nonnulli econtra ob parvam Sarcocelen vel tumorem Scrodoloroſum Impotentiam ſimulant, qvale exemplum recenſet lichael Bernhardus Valentini *Pandect. Med. legal. Part. I. Sect. caſ. 7. p. m. 28. ſeq.* de qvodam ſexagenariô, qvippe qvi in rotô ad dextrum latus tumorem durum, rubicundum & doroſum, magnitudine Ovum anſerinum ferè ſuperantem haait, qvi tumor etiam ſurſum verſus ad regionem pubis, ubi oceſſûs Peritonæi in Scrotum inſinuatur, adſcendit, ita qviem, ut ſupradictus proceſſus de hôc tumore notabiliter ſimul rticiparet. Cùm verò Tumor hiccc, qvi ex Herniâ omenli & carnoſâ vel potiùs tumore teſtis, in modum Scirrhi, ſeu Sarco-

Alius Caſus de Impotentiâ ſimulatâ.

ine Frauens-Person bedienet, da er denn befunden, daß in der Saame von ihm gehen sollen, er wegen des um die Vir- stehenden Tumoris, ipsam Virgam nicht recht immittiren kön- sondern statt des erforderten Nachdruckens, den Leib viel- zurücke ziehen müssen, alldieweil es ihn umb die Virgam her- allwo der Tumor stehet, allzusehr gespannet, und offt em- lichen Schmertzen verursachet, und also, wie bereit gedacht, missio Virgæ von dem Tumore circumdante sehr behin- worden: Hat auch über das bey denen pollutionibus noctur- ahr genommen, daß der von ihm gegangene Same meist rig, und weil derselbe, des obbeschriebenen Zustandes hal- vermuthlich nicht gehörig præpariret und zur tauglichen Per- on gebracht werden kan, zum Kinder zeugen wohl nicht lich oder fruchtbar sey. Welcher Ursache der Titius, nach- erwieder aus der Fremde nach Hause kommen, und sich zu Weibs-Person, Nahmens Lucretia, gefunden, dieselbe auch Jahr über für Concubina gebrauchet, und bey solcher Be- ffenheit seinem besten Vermögen nach, bedienet, aber kein gezeuget, biß endlich Lucretia, als Titius sie wohl über 6. r in Concubinatu sterili bedienet gehabt, ein Kind gebohren, Titium für den Vater ausgegeben, er Titius, sich nicht zum ter des Kindes verstehen wil, weil zumahl ruchbar, auch ur- ntissima Indicia vorhanden, daß Lucretia mit einem andern, mpronius genannt, zugehalten, und von selbigen geschwän- rt sey. Ob nun wohl nicht leicht eine von allen Speciebus Her- iæ, deren doch unterschiedliche gefunden werden, (wenn sie nur cht allzugroß, und mit dem Scrotô auch Virgam ipsam affici- n,) der Procreationi sobolis per se hinderlich ist, so fället dem- ch allhier der Zweiffel für, ob Titius bey seinem Zustande m Kinder zeugen tüchtig, und für den Vater des von Lucre- â gebohrnen Kindes zu achten sey? Und werden demnach &c.

de eine Frauens-Person bedienet, da er denn befunden, daß indem der Saame von ihm gehen sollen, er wegen des um die Virgam stehenden Tumoris, ipsam Virgam nicht recht immittiren können, sondern statt des erforderten Nachdruckens, den Leib vielmehr zurücke ziehen müssen, alldieweil es ihn umb die Virgam herumb, allwo der Tumor stehet, allzusehr gespannet, und offt empfindlichen Schmertzen verursachet, und also, wie bereit gedacht, die Immissio Virgæ von dem Tumore circumdante sehr behindert worden: Hat auch über das bey denen pollutionibus nocturnis wahr genommen, daß der von ihm gegangene Same meist wäßrig, und weil derselbe, des obbeschriebenen Zustandes halber, vermuthlich nicht gehörig præpariret und zur tauglichen Perfection gebracht werden kan, zum Kinder zeugen wohl nicht tauglich oder fruchtbar sey. Welcher Ursache der Titius, nachdem er wieder aus der Fremde nach Hause kommen, und sich zu einer Weibs-Person, Nahmens Lucretia, gefunden, dieselbe auch einige Jahr über für Concubina gebrauchet, und bey solcher Beschaffenheit seinem besten Vermögen nach, bedienet, aber kein Kind gezeuget, biß endlich Lucretia, als Titius sie wohl über 6. Jahr in Concubinatu sterili bedienet gehabt, ein Kind gebohren, und Titium für den Vater ausgegeben, er Titius, sich nicht zum Vater des Kindes verstehen wil, weil zumahl ruchbar, auch urgentissima Indicia vorhanden, daß Lucretia mit einem andern, Sempronius genannt, zugehalten, und von selbigen geschwängert sey. Ob nun wohl nicht leicht eine von allen Speciebus Herniæ, deren doch unterschiedliche gefunden werden, (wenn sie nur nicht allzugroß, und mit dem Scrotô auch Virgam ipsam afficiren,) der Procreationi sobolis per se hinderlich ist, so fället demnach allhier der Zweiffel für, ob Titius bey seinem Zustande zum Kinder zeugen tüchtig, und für den Vater des von Lucretiâ gebohrnen Kindes zu achten sey? Und werden demnach &c.

ateria ſemini generando nec Spiritus ſatis commodus admit-
poſſit, ſchreibet gar wohl der Fortunatus Fidelis *Lib.3.de Relation.*
d. S.2. de potentiâ generandi *p.356.* Uber dieſes iſt auch 7.)
Principium Generationis materiale, nehmlich ipſum ſemen,
dem Titio (wie gemeldet,) ſolcher Beſchaffenheit, daß es
pter nimiam ſeroſitatem & aqvoſitatem pro prolificô nicht
alten ſey. Welches alles 8) uns um ſo viel mehr in unſerer
nung verſtärcket, weil in dieſen ſechs Jahren, da Titius die
retiam pro Concubinâ gebrauchet, kein Indicium Impræ-
ionis bey ihr vermercket worden, wenn zumahl 9) die er-
ten urgentiſſima indicia, daß Lucretia mit einem Sem-
iô zugehalten hätte, weiter beygebracht würden. Welches
&c.

§. 21.

Alium adhuc caſum de Adulteriô hernioſi, Impotentiam *Adhuc alius Caſus.*
antis, communicat Michael Bernhardus Valentini *Novel-*
medico-legal. Caſ.IV.p.m.50.ſeqq. in qvô, imprimis in Jo-
is Caſpari Weſtphali Judiciô medicô & defenſione cùm
ta lectu digna atqve ad ejusmodi Inſpectiones & Relationes
ia & neceſſaria contineantur, totum illum Caſum, qvamvis
olixior ſit, huc transſcribere liceat.

SPECIES FACTI.

E Protocollô Lipſienſi de Anno 1689.

die 2. Decembr.

Uſanna Loaſiz, Schlezenſis, refert, ſe conjugatam qvidem, ſed
à Maritô deſertam, Delitii â Caupone, Petrô Richterô, in-
avidatam adſtruit: addit hunc ſibi urticas porrexiſſe, juben-
, ut iis membrum ejus virile cederet, ſe autem id non fe-
ſſe, utut per octiduum ab eô ita vexata fuerit. Illum poſt-
odum violenter eandem compreſſiſſe, ſeqve Feriâ II. Paſcha-
s peperiſſe &c. Caupo modò nominatus non qvidem infi-

Reſponſum Facultatis Juridicæ Jenenſis.

P.
ansmiſſis nobis Actis Inqviſitionalibus contra Petrum Rich-
rum ventilatis unà cum aliis,defenſionem ejus concernenti-
& deſideratâ ſententiâ noſtrâ juri conſentaneum eſſe dici-
qvòd allegatus Inqviſitus, in novis ſuis ſcriptis defenſiona-
nihil, qvod ipſi patrocinetur, deduxerit: qvapropter ſen-
æ jam ante latæ inhærendum, idqve de Jure. Menſ. Octobr.

Inſpectio & Judicium Medici.

Qvandoqvidem me in fine nominatum Medicum Petrus
ter, Caupo hujus loci, reqviſiverit, ut non tantum eun-
in genitalibus inſpicerem, ſed & Acta Inqviſitionalia con-
hactenus inſtituta perluſtrarem, & qvæ ad defenſionem
aliqvid contribuere poſſint, obſervarem, omniaqve in for-
tteſtati fide digni deducerem; hinc nuper die 29. Novemb.
n locô Judicii, illud autem die 30. Novembris cum Chi-
juratô, effectui dedi, & ſub inſpectione obſervavi 1) u-
n tantùm & qvidem dextrum teſticulum, qvoniam ſiniſter,
inqviſiti relationem, ante 32. annos ab Herniotomô (ex
rantiâ ejus,) extractus fuerit: 2) in dextrô latere ſcroti
ocelem completam, dum in dictô ſcrotô non tantum plu-
teſtina, ſed & omentum detinebantur. 3) Scrotum longi-
e $\frac{11}{18}$, latitudine vero $\frac{5}{8}$ Ulnæ, partes adæqvans. 4) interio-
proceſſus Peritonæi tunicam, qvæ valvulæ loco eſt, & inter
vaſa ſpermatica ſimili ratione ac ureteres veſicæ implan-
r, ab inteſtinis delabentibus probabiliter dilaceratam: ex-
m verò prorſus diſtentam. 5) Videtur, qvòd Inteſtina in
tum delapſa illic involuta ad minimum, ſi non prorſus, huic
li loco adnata ſint, qvoniam, juxta Inqviſiti relationem,
annum, & qvod excurrit, ſine repoſitione in ſcrotô perman-
t, & tanqvam immobilia conſpecta fuerunt, nulla ratione

rituum ad genitalia insufficientem irradiationem minor aut
mninò nullus Veneris stimulus, nisi Inqvisitus ab Objectô ve-
reô irritetur, naturaliter adesse possit, parum etiam aut ni-
genituræ fœcundæ excretum sit, qvæ insimul probantur
od (α) inqvisitus *juxta fol. Act. 63.* intra biennium Uxori
cohabitaverit. (β) intra qvinqve annos (*fol. 67.*) nullos li-
os obtinuerit, cùm tamen uxor, juxta relationem, tantùm
it annorum, sana insimul & incolumis & ad liberorum
reationem apta nata. (γ) Prostibulo (*f. 2. & 74.*) Urti-
orrexerit, qvibus membrum ejus virile cædere & irritare
bat; qvod remedium in se genituram minus copiosam mi-
e turgescentem ac spirituosam, & inde deficientem sti-
m venereum membrumqve flaccidum in Inqvisitô præsup-
, qvoniam ob plura delapsa & immobilia Intestina par-
rteriæ & venæ spermaticæ, partim nervi ad Penem ejus-
nusculos tendentes, compressa & ita genituræ turgescentia
pia, orta exinde irritatio & determinatus spirituum anima-
n ad genitalia motus notabiliter impedita fuerunt. Conf.
nüllerus *in Prax. Lib. 3. cap. 3.* Qvemadmodum & Fonta-
Consil. 2. de Nobili qvodam refert, qvòd in illô, ab eqvita-
ne nimiâ, Penis erectio, ob vias ejus & meatûs compressos
pedita fuerit; qvale exemplum etiam de lapsu in dorsum
ldanus *Cent. 6. Obs. 59.* observavit. Imò & in Capitis per-
sione & vulneribus, propter cerebri & testiculorum, ratio-
nervorum affectorum, ingentem Consensum Conf. Bohn.
rcul. anat. physiol. Pragym. 1. p. 10. idem sæpius contingere so-
vid. Hild. *l. a. & Misc. Academ. N. C. Dec. I. An. 2. Obs. 194. p.*
. In his Casibus ergo urticatio remedium sanè non ineptum
ncongruum est, siqvidem illâ ipsâ sensus tactûs sensibiliùs affi-
ur, & spirituum animalium uberior ad genitalia radius, sangvi-
qve copiosior affluxus excitatur: prout Paullini in Observ. suis
no V. Dec. II. Misc. Acad. N. C. annexis Obs. 90. p. 57. de Hor-
tulanô

evacuatur, ubi genituram involvit, ipſiqve pro vehiculô ;,ut hæc meliùs & promptiùs per Penem ejaculari poſſit. ım igitur, ut ex deductis eluceſcit, penes Inqviſitum ge- elaboratio, vel ad minimum perfectio impeditur, fieri teſt, qvin deficiente coitu liqvor hic genitalis in proſtatis oſis magis magisqve coacervatus neceſſario inſtar aqvæ è urinariô efflueret. Et ita longè plures dubitandi, qvam li rationes, an Inqviſitus proſtibulum in Actis expreſſum, lis adulterii ſtuprive actibus imprægnare potuerit? in u ſunt: ſiqvidem liqvor hicce genitalis, qvi in Inqviſitô ſtar fluit, idem ille liqvor eſt, qvi adhuc in Caſtratis ge- , unde & hi coire & aliqvalem voluptatem percipere . Conf. Zacch. *Qvæſt. Medico-legal. Lib. 3. Tit. 1. Qv. 2.* *167. & Qv. 5. §. 29. p. 275.* Ammann. *in Irenic. p. 146.* Ett- *Fundam. Medico-phyſiolog. cap. 23. p. 151.* Rivinus *in Differ-* *ſpirit. Homin. vital. cap. 3. §. 9.* Delphini *Conjug. Evnuch.* *8. 29. 87. 90. 104.* &c. Qvapropter è fundamentis Phyſio- ut & Anatomico-Chirurgicis conſentaneum eſſe duco, ıpradictus Inqviſitus probabiliter, ratione herniæ confir- unici teſticuli, collectivè ſumptorum, rebus ſic ſtanti- qvamdiu inteſtina in Scrotô permanſerint (ſiqvidem ne- Sectionem, & qvidem absqve teſticuli exemtione, nec ıd remedium ipſi ſuccurri poſſe ſtatuimus) ſi non ad odam cohabitationem conjugalem, ad generationem ineptus, ſit atteſtante Subſcriptione noſtrâ & Sigillorum ione. Sign. Delitii die 1. Decembr. 1690.

D. Joh. Caſpar Weſtphalus, Phyſ.
Herman Flöner, Chir. jur.

eſponſum Facultatis Juridicæ Hallenſis.

tum Petrum Richterum ad Juramentum purgationis

 neuti-

e mei, aut 2) inflammatio & gangræna intestinorum: ab oqve autem mors pertimescenda: Econtra autem ad reponem Intestinorum & consolidationem Peritonæi rupti nulla s superest; sed omnia sectione (qvæ adhuc spem qvandam nqvit) tentanda essent, qvæ tamen in Corpore hôc senili iculô non caret, & in hisce regionibus ejusmodi Chirurgus, adnata intestina accuratè, sine metu inflammationis & læsis â Scrotô separare possit, rara avis est, adeoqve Operatio chirurgica â qvolibet adeò tutò suscipi neqvit. De cæterô rus Richter, cùm neqve intestina delapsa restitui, neqve ligatum aliqvod applicari possint, ad labores suos ferrarios inus est. Uberioris attestationis ergo hæc subscripsi & solitô llô confirmavi. Dab. Delitii die 23. Febr. 1692.

D. Joh. Caspar Westphal. Phys. ord.

Deniqve ratione Herniarum in Forô medico-legali alia adc occurrit

QVÆSTIO IV.

An herniosi torqveri possint, sive ân Torturæ sint subjiciendi?

§. 1.

Irca hanc Qvæstionem ante omnia notandum, non ubivis locorum eadem tormentorum genera in usu esse, sed secunn omnes ferè civitates aut regiones differre. Scribit enim llus Zacchias *Qvæstion. med. legal. Lib. 6. Tit. 2. Qvæst. 1. §. 11. m. 520.* Tormenta, qvæ modò in usu sunt, qvatuor tantùm, testantur recentiores, nempe Tormentum funis vel chortormentum Vigiliæ, taxillorum & sibillorum, omnium tan usitatissimum & freqventissimum esse Tormentum funis, ctores unaminiter fatentur. Et secundum eundem Auton *l. 4. §. 15.* Chordæ tormentum hoc modô infligitur: Reo denu-

Tormentorum genera.

Chorda.

dö ad Judicis libitum relinqvitur. Aliqvando
trochleam sublatô, funis relaxatur reusqve suô
deorsum permittitur, ita ut suspensus â terra re
interdum repetitur bis aut ter; aliqvando est sim
neqve repetiti ictus. Multa Judices machinantu
cruciatum reis inferendum, ut funis qvassation
pedibus appensa, compedes, urcei aqvâ pleni, l
candis ac distrahendis pedibus inditus, & alia hu
præ omnibus, superioribus temporibus in usu er
in dorsum projecta &c. Et juxta verba Fortu
Relation. Medic. Lib. 2. Sect. 3. cap. 1. p. m. 226. Ch
tum est, cùm â tergô contortis brachiis ligatisqve
nibus sursum homo longô trahitur fune: atqve
lapsus pondere, magnâ vi deorsum decidit: cùn
aliqvandiu non procul â terrâ suspensus pepend
autem humeri pectorisqve musculis violenter a
tisqve acerrimi perferuntur dolores. Et *p. 225.*
freqventissimum est nostris temporibus cruciatûs
chordam appellant, in qvô tam molestô dolore
qventur, ut etiam â pertinacissimis animis veritat
re Judex possit: cùm interim non adeò multun
cumentum relinqvatur. Idem p. 227. ita pergit: h

ſpenſionem vocabo, hanc verò concuſſionem, aut, ut multis
acuiſſe video, conqvaſſationem. Et qvanqvam unicum re-
rà ſit tormenti genus, in ſimplici tamen ſuſpenſione plus omni-
) moleſtiæ eſt, minus doloris: cum in ipſâ concuſſione pluri-
um doloris, nec parum moleſtiæ perſentiatur. &c. De reliqvis
ibus Torturæ ſpeciebus, ſcilicet vigiliis, taxillis & ſibillis,
iisqve vid. Paul. Zacch. *l. a. n. 19. ſqq. fol. 521. ſq.*

§. 2.

Huic verò apud Italos freqventiori & uſitatiori Torturæ *Chorda herniosi non ſubjiciendi.*
eciei, Chordæ ſcilicet ſeu funi, non omnes rei indifferenter
bjici poſſunt, ſed varia, tam ratione ætatis & ſexûs, qvàm
iam morborum, occurrunt impedimenta; qvorum intuitu a
ctô torturæ graviſſimô genere liberantur; His interalios mor-
os, à Paulô Zacchiâ *l. a. Qv. 4. §. 8. ſeq. fol. 530.* recenſitos,
nnes annumerantur Herniarum ſpecies, niſi ſubligaculis, ali-
ve ingeniis imminenti periculo occurratur. Licet, cùm
ernia ſive ruptura eſt inteſtinalis & magna, ſecundum dictum
ıtorem, tutum non ſit his remediis fidere. Qvam ſenten-
m eqvidem de herniis majoribus, non autem de minoribus,
vet Fortunatus Fidelis *l. a. cap. 7. p. 240.* Hernioſi, inqviens,
erimè hoc tormentum ferunt, ſive ſcrotum, ſive ingven,
e ipſe plurimùm intumuerit umbilicus: tam magnô enim
petu in illâ concuſſione inteſtina deorſum præcipitant, ut vel
c unô immenſum Ramicem etiam integris repentè excitare
vando poſſit. Verum ſi exiguus qviſpiam in his locis tu-
r aliqvando offerretur, & qvi modicè laxatis obicibus fiat,
etiam aqvoſus iſte ſit tumor, qvem Hydrocelen vocant: ea
ıi ſententia eſt, ut ſimplicem ſuſpenſionem nullô incommo-
tolerare poſſint, ac concuſſionem qvoqve; ſiqvidem aptis
ıbusdam faſciis, ac vocatis brachialibus bene hominem mu-
as. Nam hæc etiam ratione multos ſcio, qvi cùm non exi-
ıam Enterocelem paterentur, ſimplicem tamen ſuſpenſionem

s nefandis, sortilegii vel alterius, & qvidem ex Indiciis urntibus ac certissimis.

§. 4.

Sicuti autem secundum Forum Romanum â vigiliarum, *cuinam herniosi subjiciendi.* illorum & sibillorum torturâ herniosis, ut herniosis, nihil ınè, bene tamen â primô torturæ gradu, chordâ scilicet, seu pensione, ictu, concussione & conqvassatione majus malum tuendum est, ob qvam rem etiam allegati & alii Autores tareos ab hoc tantùm tormenti genere, vel in totum vel in tem immunes reddere allaborârunt; ita etiam secundum rum Saxonicum neqve â primô & infimô torturæ gradu, à iculis scilicet manuum juncturis arctissimè constrictis, neqve ertiô & summô gradu, igne scilicet vel sulphure, sed tanınmodò â secundô seu mediô gradu, scalâ scilicet & corpoomniumqve partium violentâ extensione herniosis periculi aliqvod imminere potest; qvâ de re qvoqve nobis de hoc tùm paucis agendum erit.

§. 5.

Ante omnia, qvæ in Qvæstione antecedente, de herniosoa impotentiâ, circa varias herniarum species, tam ratione i, qvàm magnitudinis, & ratione causæ materialis adduxis, huc repetenda sunt, hac tamen differentiâ, ut in illâ qvæne, nimirum de matrimoniô, de herniis tantummodò scrobus solliciti fuerimus, in hac verò, de torturâ, reliqvæ etiam niæ considerandæ veniant, cùm non modò viri, sed fœminæ ıqve, herniis umbilicalibus laborantes, qvandoqve scalæ torım mereantur. *in utroq; sexu.*

§. 6.

Ad ipsam proinde Qvæstionem, an Herniosi Scalæ sint *an scalæ?* jiciendi? non dubito, autoritate Pauli Zacchiæ, (qvi *l.* 4. *qst.* 4. §. 9. *fol. m.* 530. omnes herniarum species morbis â chorseu funis torturâ liberantibus annumerat) in genere nonnullos

Omentum ita auctum vidit, ut qvatuor aut qvi
pondus æqvaret. Extraordinariam etiam Perito
m experiuntur hydropici & fœminæ gravidæ,
m admirandam ad Gvilhelmum Fabricium perf
Dœringius in Epiſtolâ de Herniâ uterinâ. Vi
xor, cùm maritum in incurvandâ perticâ, ex
vaſis parandum erat, juvaret, fortè ab eôde
ad ſiniſtrum ingven percuſſa eſt, ruptumqve ſ
eſt Peritonæum. Paulò poſt enim tumor a
oboritur, qvi brevi tempore tantum increme
t nullô modô intra abdomen recondi poſſet.
conceptu gravidus ita indies auctô fœtu dilatatu
eô cutis Ingvinis ſiniſtri, qva Uterus prolaſus e
, ut uterô & cute concluſus fœtus inſtar ſacci f
curbitæ oblongæ majoris modô propenderet, motus
tandem & tactu & viſu perciperetur. Tandem te
pro extractione fœtûs a Chirurgô ſecta eſt cutis
næum, qvod cuti integrum adhuc ſuberat, & in ſect
te manifeſtè diſtingvi poterat. vid. Gvilhelm. Fabric.
fol. m. 894. & 899. ubi Fabricius in hôc caſu Peritonæu
ruptum ſed dilatatum tantummodo fuiſſe multis ration
ſtrat, idqve de aliis etiam Herniis confirmat.

§. 7.

Si proinde Peritonæum ab aliis cauſis in tantam
nem absqve rupturâ expandi poteſt, non video,
niis parvis &, ut ita dicam, adhuc incipientibus,
ſucceſſivâ hernioſi in ſcalâ extenſione tantum pericul
pectandum, ſi cumprímis taliter hernioſi, præſervatio
Idoneis Emplaſtris & ſubligaculis in anteceſſum m
Qvam ſententiam etiam de ſimplici ſuſpenſione in ch
â ſcalâ noſtrâ non adeò multum differt, ſecundum ſ
legata fovet Fortunatus Fidelis *de Relation. Medic. Li*

Xxx xx

§. 9.

Reſtant adhuc de Herniis ſpuriis, uti ita dicam, nempe de Herniâ aqvoſâ, ventoſâ & carnoſâ, ſeu Hydrocele, phyſocele & Sarcole, pauca addenda, qvarum occaſione nonnunqvam ... a ſcalæ torturâ liberari ſatagunt; Negandum etiam non ... qvod, etſi in dictis Herniarum ſpeciebus nulla adſit Peritonæi ruptura, per qvam Inteſtina & aliæ partes in ſcrotum labi poſſint, tales tamen herniæ ſeu tumoreres ſæpe in nimis magnam molem excreſcant magnumqve pondus acqvirant, ... exemplum recenſet Gvilhelmus Fabricius, Hildanus, ... r. 4. *Obſerv. 64. fol. m. 337.* de Juvene qvodam Generoſo, qvi cùm amaſiam ſuam amplecteretur atqve cum ipſâ in ... venereô eſſet, & jam ſemen ejaculare vellet, â qvodam ... biculum ingrediente in actu deturbatus fuit, ut ſemen recoceſſerit, retentumqve fuerit, qvapropter dolor in ingvine ... ortus eſt, & teſticuli intumuerunt. Succeſſu temporis circa dextrum teſticulam tumor remanſit, atqve in ingentem Herniam carnoſam excrevit, demum in conſilium adhibitus Fabricius non ſolùm carnem circa dextrum teſticulum concretam, verùm etiam Scrotum ſeroſis humoribus ita extenſum reperit, ut magnitudinem capitis infantis ferè adæqvaret. Ibidem etiam mentionem facit viri cujusdam nobilis, qvi per aliqvot annos laboravit Herniâ carnoſâ ex dextrâ parte, cui tandem qvoqve Hydrocele acceſſit, ita ut ſcrotum in illam magnitudinem extenderetur. Et *Obſervat. 65. f.* 338. alia bina exempla Herniæ aqvoſæ, in qva ſimul carnoſa qvædam ſubſtantia Vaſis ſpermaticis adnata recepta fuit, recenſet. Cum itaqve in talibus Herniis nothis non modo excreſcentia carnea in maximam ſæpe molem augeatur, ſed etiam ... otum a ſerô, qvandoqve ſimul extravaſatô, adhuc magis ... pandatur; facillimè etiam in hernioſô, in ſcalâ extenſô, ab

An in Herniâ aqvoſâ, ventoſâ &c.

posse arbitratur. Qvod etiam de Scalâ confirma
plum: Scilicet A. 1701. Qvinta Essentia omni
rum, nomine Illmert, cujus jam suprà mention
Herniam, qvâ laborare dicebat, â Torturâ im
miter credebat atqve sperabat. Cùm autem p
ctionem ego Physicus reqvisitus cum Chirurgô
ipsius statu morbosô ipsum Herniâ eqvidem si
tem intestinali seu Enterocele aut omentali, seu
carnosâ seu Sarcocele, in dextrô testiculô, ad
pugni majoris magnitudinem, absqve tamen ull
ejusdem processûs rupturâ laborare attestarer, si
inde nihil timendum fore judicarem; tunc stati
Scalæ tortura dictabatur, qvam postea etiam al
culô aut damnô, imo absqve ullius doloris, ci
ctum, mentione, durante torturâ, ut & sine deli
sione, & qvidem reiteratâ vice sustinebat. Neq
mo post aliqvot annos ob aliud perpetratum
torturæ subjectus omnia scelera secundum om
tias revelabat, iterumqve negabat; nullius tan
doloris circa Herniam faciens mentionem.

§. 10.

liberare nonnulli ſtudent; qvalem Defenſionem in ſe ſuſcepit Johannes Caſpar Weſtphalus, cujus verba ex Michaelis Bernhardi Valentini *Novell. medic. legal. Caſ. 4. p. m. 56. ſq.* hic inſerere ceat. Qvæſtio oritur: an hernioſi torqveri poſſint? Dico, od non, conſiderando, ſolâ Inteſtinorum refrigeratione, ter- e atqve metu, cumprimis in ſenibus, inflammationem illo- n, miſere mei, ipſamqve mortem induci poſſe, conf. Zacchias *. medico-legal. Lib. 6. Qv. 2. p. 524. §. 7. & Qv. 4. p. 530.* Eqvi- a Carpzovius *in Prax. criminal. P. 3. Qv. 118. §. 49.* è Matthæô b ano allegat, qvod is, qvi rupturam circa genitalia habet, d eratè torqveri poſſit, ne ruptura incrementum accipiat. Aſt incrementô rupturæ res non ſubſiſtet, ſed ſola etiam denuda- e herniæqve refrigeratione mors in inqviſitô brevi poſſet eqvi. Ut taceam, in inqviſitô herniam confirmatam jam actu eſentem eſſe. Herniæ enim â frigore, præſertim ſubitaneô, ent fieri lethales: irritata nempe inteſtina dolôrem, hinc ſſimum & duritiem concipiunt, qvas inſeqvitur Ileos, ſunt verba Ettmülleri *in Prax. Lib. I. cap. 10. p. 154. Ed. Lugd.* cum qvô conf. *Miſcell. Acad. N. C. An. 8. Dec. I. Obſ. 93. p. 154.* Sylvius in Praxi, Barbette *Chir. cap. 7. p. 45. & 76.* Muys *in Praxi chir. rationali*, Velſch. *in Hecatoſt. 2. p. 6.* Thevenin *Tr. de Oper. chir.* Le Qvin *r. de Herniis.* Prout ipſimet mihi ante biennium & qvod exurrit exemplum hujus rei in Georgiô Hirſchio, Præfecturæ ujus Principalis ſubditô occurrit, qvi in colicam tantum inclinans, poſt aliqvot â torturâ dies, & qvidem absqve herniâ ob bdominis refrigerationem obiit: in cujus ſectione inteſtina artim inflammata, partim ſphacelata & corrupta ſunt inventa. Qvapropter conſentaneum eſſe duco, qvod inqviſitus probabiliter ratione herniæ ſine vitæ periculô ob frigus modò urgens, neqve denudari, neqve torqveri poſſit. &c.

citârit, nil æqvè magis adversetur herniosis, qvàm qvidem frigus externum. Nam intestina, qvia sunt nervea, â frigore passi mox convelluntur, adeò ut hernia inveterata facilè ad Iliacam passionem disponi possit. Id qvod seqventi Observatione Ettmüllerus *l. a.* confirmat: Sex, inqviens, anni sunt, ex veteranus Juris Consultus, â multis annis herniosus, mor- incurrit, die Festivitatis Natalitiorum tertiâ frigoris insoli- perpessus insultum, sicqve exacerbatâ Herniâ Ileon exper- secundô die mortem incurrit, qvia Intestina irritata convel- ntur, & convulsa indurabantur. Vir qvadraginta anno- Ultrajectô Arenacum pedes profectus in Herniam, scro- infestantem (cui herniæ antea etiam obnoxius erat, sed tum in Ingvine) & tamen adhuc per qvatuor horas incessit ibus, unde tumor valde excrevit, eratqve valde durus & lens; æger interim semper vomebat, ac frigori expositus stramine per totam noctem jacebat apud rusticum; posterô ie Arenacum curru advectus est, continuò vomens; nihil juantibus medicamentis ægrotus qvartô ægrotationis die è meio sublatus est. Apertô cadavere Intestinum ileum inventum uit Gangrænâ affectum spithamæ longitudine, ac situm in scrotô cum flatibus & excrementis duris; præterea magna pars Omenti continebatur in scrotô convoluta instar pilæ cum vasis sangviferis valde distentis. vid. Joh. Muys *Prax. med. chirurg. ation. Decad. 4. Obs. 3. p. m. 144.* In Matronâ septuagenariâ & herniosâ circa umbilicum & ingvina atrocissimos dolores, vomitum, nauseam & miserere, a frigore observavit Johannes Schmidius *M. N. C. Dec. I. An. 8. Observ. 93. p. m. 154.* Talem Observationem etiam supra de feminâ ingvinali Herniâ laborante adduximus.

§. 12.

Num verò qvælibet persona herniosa utriusqve sexûs, herniâ qvacunqve laborans, ob metuendam, juxta Johannis Ca- *Autoris sententia.*

spari

Medico-legalibus allegatô caſu, occurrunt; in dicti enim Subjecti dextro latere Enterocelen completam reperimus, dum in dicto ſcrotô non tantum plura Inteſtina, ſed & omentum detenta fuiſſe, & ſcrotum longitudine $\frac{5}{16}$, latitudine vero $\frac{1}{8}$ Ulnæ partes adæqvaſſe videmus. Præterea etiam viſum fuit Johanni Caſparo Weſtphalo, qvòd Inteſtina in ſcrotum delapſa illic involuta ad minimum, ſi non prorſus, huic vel illi loco adnata fuerint, qvoniam ultra annum ſine repoſitione in ſcrotô permanſerunt & tanqvam immobilia conſpecta fuerunt, nullâ ratione in abdomen retrudenda, cùm ob inſignes dolores ab ulteriori reponendi conatu abſtinendum fuerit; Unde Herniæ magnitudinem & repoſitionis impoſſibilitatem videmus. Frigus autem ingens in dictô ſubjectô concurrens ex Relationis hujus, Weſtphali, ſubſcriptô datô, ſcilicet de die 1. Decembris, judicare licet cùm præſertim ipſe Weſtphalus expreſſis verbis addat, dictum inqviſitum, ob frigus modò urgens, neqve denudari, neqve torqveri potuiſſe. Unde etiam Weſtphalum *l. a. p. 56. ſeq.* (ubi ad Qvæſtionem, an hernioſi torqveri poſſint? ob inteſtinorum refrigerationem, negativè reſpondet) non qvemlibet hernioſum, nec qvovis tempore â torturâ liberare, ſed certum aliqvem cauponem, ob adductas rationes, tempore brumali defendere voluiſſe, firmiter credo. Qvamvis etiam aliqvis, interdum qvoqve herniâ parvâ affectis, imprimis â refrigeratione plantarum pedum, Colicam ſupervenire poſſe, objiciat; ad hoc reſpondeo, idem etiam in aliis non hernioſis evenire poſſe, qvi tamen propterea a torturâ vix liberantur. Qvare in hernioſis, pro impediendô tali ſymptomate Emplaſtra & ſubligacula ante torturam applicanda, vel inqviſiti hernioſi tempore torturæ pedibus nudis non interram frigidam, ſed in fundamentum qvoddam ligneum ſiſtendi eſſent.

ius ac præposteri concubitûs fœditate se polluunt; qvapropter etiam sæpius de puerorum, qvàm adultorum stuprô qvæstiones moveri videmus. Circa qvarum responsionem notandum, qvòd de tali nefandô coitu, eqvidem aliqvando, si nimirum non cum adultô, sed puerô tenerioris constitutionis committatur, atqve Inspectio Ani seu Intestini recti non diu, sed statim post commissum facinus instituatur, vel si patratoris membrum non admodum gracilis sit, sed potiùs crassa, item si tale stuprum sæpius cum eodem puerô sit commissum atqve reiteratum, utiqve oculari Inspectioni unum vel alterum signum occurrat, qvatenus ob illatam læsionem atqve contusionem, utplurimum in anô sive Intestini recti extremitate apparent maculæ rubræ, inflammationes, erosiones, excoriationes, item variæ excrescentiæ, diversæ figuræ atqve denominationis, exempli gratiâ, verrucæ, carunculæ, cristæ, mariscæ, ficûs, condylomata, qvin etiam fissuræ, rhagades & exulcerationes; interdum etiam à freqventiori Veneris exercitiô in anô nimia dilatatio seu laxitas deprehenditur, & interna Intestini tunica prolabitur, vel etiam solitæ Intestini dicti rugæ seu plicæ penitus ferè explicantur seu delentur atqve disparent; qvæ rugarum planities juxta Paul. Zacch. *Qvæst. Med. legal. Lib.* ... *Tit. 2. Q. 5. fol. m. 382.* vix ab aliâ causâ, qvàm â stuprô ... possunt: qvô locô dictus Autor seqventia habet: Stuprum non modò in puellas & Virgines & vetulas committitur, ... à scelestissimis hominum Naturâ abutentibus etiam in masculos patratur. Farinac. *de Delict. Carnis Qvæst. 148. num. I.* ... od Delictum gravissimum qvidem inter omnia cum sit, jure meritô condignas pœnas exposcit, & in illud à legibus summô ... n rigore animadvertitur, ut *per l. cum Vir. C. de Adulter.* ... *r. lib. 5. Sent. §. Sodomia num. I.* Bos. *in Pract. crimin. tit.* ... *stupr. de test. in masc. num. I.* In ejus autem Delicti examine, ut de veritate Judices certiores fiant, per Medicos &

 Chir-

beaucoup, particulierement, qvand l'anus eſt forcé de l'ou-vrir pour la ſortie des excremens: l'acrete des humeurs & la [illegible]ureté des excremens ſont les cauſes de ces maladies &c. De [illegible]d. etiam Petr. Foreſt. *Lib. 21. Obſ. 10. f. m. 414. ſq.* & Amat. [illegible] *Curat. Medic. Lib. 2. Cur. 87. f. m. 206.* Interim tamen ſæ-[illegible]è etiam non modò in pueris vel aliis adultis maribus, ſed [illegible] in fœminis, ejusmodi fiſſuræ & excreſcentiæ â perverſô [illegible] Sodomiticô dependent, uti aliqvoties ſeqvioris ſexûs [illegible]æ nobiles atqve ignobiles ejusmodi malô laborantes in [illegible] vera cauſâ interrogatæ mihi confeſſæ ſunt. Id qvod [illegible] indicat Hermannus Fridericus Teichmeyerus *l. a. p. 32.* [illegible]s: hi morbi in Noſocomiis Incurabilium variorum Ita-[illegible]orum in podicibus utriusqve ſexus ab ani ſtupratione [illegible] notantur. Cùm proinde horum ſymptomatum variæ [illegible] eſſe cauſæ, non abs re Medici atqve Chirurgi, ad ſe-[illegible] de ejusmodi Sodomiâ ſuſpectâ vel nefandô Maris [illegible] puerô, adhuc incertô coitu, judicium reqviſiti, omnes [illegible]nſtantias bene attendant, anqve ſciſſuræ vel rhagades â [illegible] pueri acrimonia vel Lue venereâ, fæcumve alvinarum [illegible]ie aniqve læſione dependeant, ritè conſiderent. Siqvidem ab humore acri atqve mordaci ſciſſuræ dependeant, ſecun-dum Paul. Zacch. *l. a. f. 383.* id facilè apparebit per aliqva ſigna hujusmodi humorum abundantiam atteſtantia, & per reſuda-tionem interdum humoris ichoroſi, flavi, citrini, aut viridis, ex ipſis ulcuſculis & ſciſſuris. Sic & ſi fuerint ex nimiâ fæcum du-ritie excitatæ, promptè id conſtare poterit ex ipſarum fæ-cum conſideratione; præterqvam qvòd ubi altera ex iis cauſis ſimplex fuerit, non eſt neceſſe, adeſſe livores, aut inconſve-tum ruborem in anô; neqve enim tantam vim pati poteſt puer ex fæcum duritie, qvantam ex ſtupri violentiâ pati cogi-tur. Altera autem cauſa, nempe fluxus humorum erodentium, vix habet locum in pueris, neqve ſolet is morbus eſſe ipſis

Zzz zz admo-

1. *seqv. fol. 76.* Indicia Sodomiæ sunt, si in p
deprehenduntur signa masculæ veneris. Qv
qvando Judex obstetricibus, Chirurgis & Med
dum puerum committit, qvi siqvidem papulas,
liud signum in corpore pueri invenerint, qvod
stemate qvodam prognatum fuerit, indicium
nati pueri. In Virô, cum puerô Sodomiam ex
cia sunt, si clam & secretò visus sit ingredi vel
ve, ubi puer custodiatur, & posthac reperta sin
læ Veneris in puerô, vel etiam si linteamenta un
modi puerô inveniantur in cubiculo, sangvine p

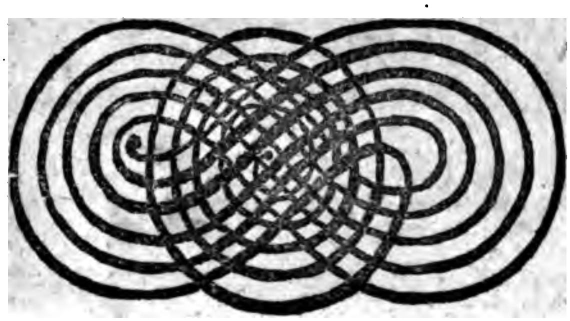
Aliud signum ex ani procident

An ex ani procidentia mors. Judicium de Infanticidio, an nimirum In
dentiâ Intestini recti mortuus fuerit? a Faculta
psiensi exhibitum repertur in Joh. Frid. Zittmann
rens. sive Respons. Facultat. Medic. Lips. Cent. I
1621. seq.

Alia Qvæstio.

In Medicinam forens...

videantur Michaelis Bernhardi Valentini Novellæ Medico-Legal. Caſ. XVI. de repertô ſub aqvâ Cadavere, an vivum, an demortuum eò projectum ſit? p. 297. qvô locô Johannes Conradus Beckerus ſubmerſorum mortem ſine potâ aqvâ accidere prolixè defendit. De qvâ ſententiâ idem Beckerus Anno 1720. Tractatum ſuum de ſubmerſorum morte ſine potâ aqvâ novis adjectis exemplis illuſtravit, & infallibilibus factæ & non factæ ſub aqvâ ſuffocationis indiciis auctum ſecundâ vice edidit.

CON-

CONSPECTUS CAPITUM.

IND

INDEX AUTORUM
In hoc Tractatu allegatorum.

A.

ACademiæ Regiæ Scientiarum Parisiensis Historia. Anno 1699. & 1700. 8. Lipsiæ 1715.
ta Eruditorum Lipsiensium. 4. Lipsiæ.
4. Supplementa. Lips.
Medica Berolinensia. 8. Berolin.
Hafniensia 4. Hafn. 1673. seq.
Philosophica Anglicana, Oldenburgii, 4. Lips. 1674.
iani Historia animalium, in Oper. fol. Tiguri.
ricolæ, Joh. Chirurgia parva 8. Nürnberg 1663.
Anmerckungen in Poppium. 4. Nürnberg 1696.
erti, Mich. Introductio in universam Medicinam. 4. Halæ. 1718.
ini, Bernh. Disputatio de Pica. 4. Francof. 1691.
inus, Prosper, de præsagiendâ Vitâ & morte ægrorum 4. Lugd. 1710.
ati, Lusitani, Curationes medicinales. fol.
manni, Pauli, Irenicum Numæ Pompilii. 8. Francof. Lips. 1689.
Manuductio ad materiam medicam. 8. Lips. 1678.
Medicina Critica, Germanica Editio. 4. Erfurt. 1670.
Versio Paullini 4. Stadæ. 1677.
thor, Caspar, Nosocomium infantile. 8.
leji, L. Opera, Metamorphosis. 12 1606.
ulani, Joh. Practica, fol. Venet. 1497.
olds, Gottfried. Kirchen- und Ketzer-Historie fol. Franckf. 1699.
Leben der Gläubigen 4. Halle. 1701.
llius, Casp. de Lactibus, sive lacteis Venis 4. Basileæ. 1628.
tor der Vergnügung müßiger Stunden. 8.

B.

ck, Jacobus, de Corde 12. Roterodami 1660.
glivi, Georg. Dissertatio de Sangvine. Lugdun. 1699.

Barlæi, Casp. Historia Rerum in Brasilia gestarum. 8. Cliviæ 1
Bartholdi, Greg. Theod. Opera medica. Francof. 1717.
Bartholini, Caspar. Specimen Historiæ anatomicæ 4. Hafn.
Bartholini, Thomæ Acta medica Hafniensia. 4. Hafn. 1663.
Anatomia renovata 8. Lugdun. 1673.
Cista medica. 8. Hafniæ 1662.
Cygni Anatome. 8. Hafniæ. 1668.
Epistolæ medicinales 8. Hafn. 1663. seq.
Historiæ anatomicæ. 8. Hagæ 1659. seq.
de insolitis Partus viis. 8. Hafn. 1664.
-de Lacteis thoracicis. 8. Hafn. 1670.
de Luce hominis & brutorum 8. Francof. 1669.
de Nivis usu medico 8. Hafn. 1666.
Orationes. 8. Hafn. 1668.
Spicilegium ex Vasis lymphaticis 12. Amstel. 1661.
de Unicornu. 12. Amstelod. 1678.
Bauhinus, Casp. de Hermaphroditis & monstris 8. Oppenh.
Bauhini, Casp. Theatrum Anatomicum. 4. Basil. 1621.
Bauschius, Joh. Laurent. de Hæmatite & Ætite. 8. Lips. 166
Beccheri, Joh. Joach. Physica subterranea 8. Lips. 1703.
Beckerus, Joh. Conr. de submersorum morte sine potâ aqv
Beckheri, Daniel. Medicus Microcosmus. 4. Lugd. Batav. 1
Begvini, Joh. Tyrocinium Chymicum, Glückrat, 8. Witteb
Behrs, Joh. Ost-Indianische Reise 4. Franckf. 1682.
Bellefontaine, Louis, de la Medecine dogmatique Mechani

Claudini, Jul. Cæſar. Conſultationes & Reſponſiones. 8. Francof. 1607.
Clerc de la Chirurgie complete. 12. a Paris 1695.
Cluſii, Carol. Exotica, fol. Antwerp. 1605.
Cluverii, Philippi Introductio in univerſamGeographiam,4.Gvelferb.1686.
Coberi, Tobiæ, Obſervationes Medicæ, 4. Helmſtad. 1685.
Cockburn, Gvil. Oeconomia Corporis animalis, 12. Auguſt. 1696.
Coiteri, Volcheri, Obſervationes, fol. Noriberg. 1573.
Cole, Gvilh. de Febribus intermittentibus. 8. Lipſ. 1695.
Columbus, Reald. de Re anatomica. 8. Francof. 1593.
Comenii, Joh. Amos, Orbis pictus, 8
Conerdingii, Chr. Arn. Diſputatio de Chylificatione. Præſ. Meibomio, 4. Helmſtad. 1674.
Corbei, Dorothei, Pharmacopœa ſimplicium, 4. Francof. 1656.
Cornari, Diomed. Conſilia medicinalia & Obſervationes, 4. Lipſ. 1599.
Commentarius in Diſcoridem. fol. Baſil. 1557.
Cornelii, Thom. Conſtantini, Progymnaſmata Phyſica. 12. Francof. 1664.
Coſteri, Joh. Theoria & Praxis in Tabulis. 4. Francof. 1664.
Coſmopolitæ Hiſtoria naturalis, 12. Lugdun. 1686.
Courtial, Jean Joſeph, Nouvelles Obſervations ſur les Os. 8. à Leyde, 1709.
Craan, Theod. Diſſertatio de homine, 4. Lugdun. 1689.
Obſervationes ſeu Praxis. 4 Lugd. 1689.
Oeconomia animalis. 8. Amſtelod. 1703.
ollii, Oswald. Baſilica chymica. 8. Colon. 1661.
igneri, Mich. Epiſteln, 8. Regenſpurg 1679.
uſius, Chriſtoph. de Tortura & Indiciis ad Torturam. fol. Francof. 1692.
priani, Abrah. Epiſtola de Fœtu tubario exciſo. 8. Lugd. 1700.

D.

ckers, Frid. Annotationes in Barbette Praxin. 4. Genev. 1682.
iciæ medico-chirurgicæ. 8. Leipzig, 1686.
Rio, Mart. Disqviſitiones magicæ 4. Colon. 1679.
odati, Claud. Pantheum hygiaſticum. 4. Bruntruti. 1628.
eventer, Henr. Operationes chirurgicæ, ſive de arte obſtetricaria, 4. Lugd. 1701.
uſingii, Anton. Faſciculus Diſſertationum. 12. Grœning. 1660.
Examen Anatomes Anatomiæ Bilſianæ. 12.
Diemerbroc, Isbrand, Opera anatomico medica. fol. Ultraj. 1685.
igby, Kenelm. Demonſtratio Immortalitatis Animæ, 8. Franc. 1664.

Dolæi, Joh. Encyclopædia medica. Francof. 1684.
Chirurgica 4. Francof 1689.
Epiſtolæ ad Waldſchmidium. 4. Francof. 1689.
Donatus, Marcellus, de Hiſtoria Medica mirabili. 8. Franc
Dornavii, Caſparis, Orationes. 8. Gorlic. 1677.
Drelincurtii, Carol. Experimenta anatomica. 12. Lugd. 16
de Conceptione Conceptus. 12. Lugdun. 1685.
de Lienoſis. 8. Lugd. 1711.

E.

Eiſenmengerus, Joh. Chriſtoph. de fœtu Muſſipontano. vi
Geneanthropia
Elsholzii, Joh. Sigism. Deſtillatoria curioſa. 8. Berolin. 1674
Entius, Georg. de Circulatione ſangvinis, v. Opera omnia
Ephemerides Academiæ naturæ curioſorum 4.
Eremitæ, Dan. Opuſcula de Vita Aulica &c. 8. Ultraj. 1702
Eſſais d' Anatomie, 12. à Leide 1686.
Ettmülleri, Mich. Opera, fol. Francof. 1695.
Everardus, Ægid. de Panacea ſeu Tabaco, 12. Antwerp. 16

F.

Fabricii, Gvil. (Hildani) Opera omnia, fol. Francof. 1646.
- Hieron. (ab Aqvapendente) Opera anatomica & ph
Lipſ. 1687.
Fallopii, Gabriel. Opera omnia, fol. Francof. 1600.
Febure Chymiſcher Handleiter / 8. Nürnb. 1685.

Grube

Methode nouvelle d'Operation de Chirurgie, 12. a Paris,
Michaëlis, Joh. Opera medica, 4. Norimb. 1688.
Mindererus, Raymund. de Pestilentia. 8. Augusti.
Miscellanea Naturæ Curiosorum, 4. Lips. &c. 1670. sqq.
Mizaldus redivivus. 12. Norib. 1681.
Mocqvet, Jan. Reise-Beschreibung in Asia, Africa ꝛc. 4. Lüneb.
Mœbii, Gothofr. Fundamenta Medicinæ Physiologica. 4. Je
Mœllenbroc, Val. Andr. de Varis & Arthritide. 8. Lips. 1672
Monardi, Nic. Historia Medicamentorum Simplicium. vid.
Epistolæ Medicinales. 8. Lubec. 1525.
a Moinichen, Henr. Observationes. 12 Dresdæ. 1693.
Monconnys Reise Beschreibung durchs gelobte Land, 4 Leipzig
Montui, Hieron. Anasceve Morborum. 8. Lugd. 1563.
Morhofius, Dan. Georg. de Scyphô vitreô. 8. Kilon. 1672.
Moroni, Matthiæ; Directorium Medico practicum 4. Franc
Mülleri Petri, Miracula Chymica & Mysteria Medica. 12. P
Mundius, Henr. de Aëre vitali. 8. Franc. Lips. 1685.
Municks, Joh. Chirurgia. 4. Trajecti. 1689.
Muralt, Joh. Hippocrates Helveticus. 8. Basel. 1692.
- - Chirurgische Schrifften. 8 Basel. 1691.
- - Collegium anatomicum. 8. Nürnberg. 1697.
- - Vade mecum, seu Clavis Medicinæ. 12. Tig
Muys, Joh. Praxis Medico-Chirurgica, Decades XII. 12. Am
a Mynsicht, Hadriani, Armamentarium medico-chymicum.

Ru-

W.

Fo-

a Ly

O

ad